COLECȚIA DE ROMANE

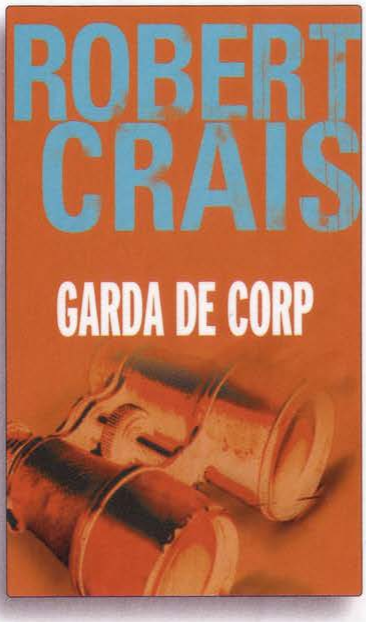

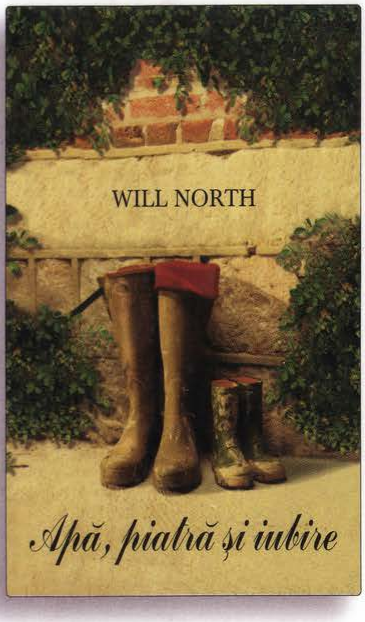

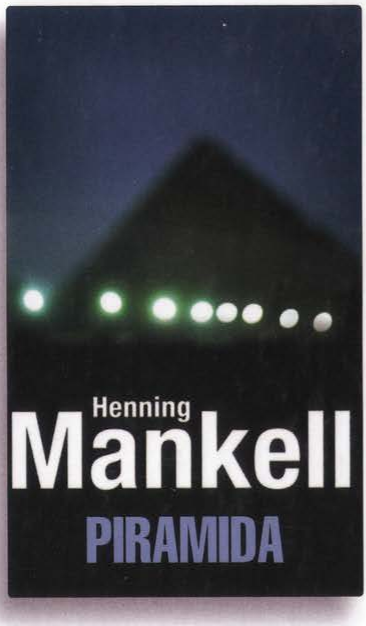

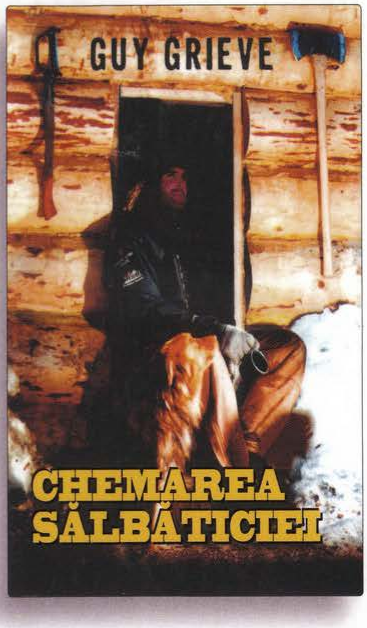

Robert Crais
GARDA DE CORP

foto © Patrik Giordino

Will North
APĂ, PIATRĂ ȘI IUBIRE

foto © Amelia Heagerty

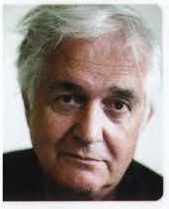

Henning Mankell
PIRAMIDA

foto © Lina Ikse Bergman

Guy Grieve
CHEMAREA SĂLBĂTICIEI

foto © Guy Grieve

COLECȚIA DE ROMANE

www.erd.ro
ISBN 978-973-1762-77-7

Versiunile condensate din acest volum au fost create de The Reader's Digest Association cu acordul editurilor, autorilor sau deținătorilor copyright-ului.

Copyright © 2009 Editura Reader's Digest, București

Redactare: Luana Schidu, Cătălina Manolache, Oana Chiriță, Adriana Irimia
Redactor-șef: Adriana Irimia
Paginare computerizată: Nitsch-Petioky Loránd
Producție: Ciprian Neamțu
Director general: Bogdan Vasile

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Garda de corp / Robert Crais; **Apă, piatră și iubire** / Will North; **Piramida** / Henning Mankell; **Chemarea sălbăticiei** / Guy Grieve
București: Reader's Digest, 2009

ISBN 978-973-1762-77-7

I. Crais, Robert
II. North, Will
III. Mankell, Henning
IV. Grieve, Guy

821.111-31=135.1

Pregătire pentru tipar: ASTRON studio CZ, a.s., Praga

Printed and bound in Germany by GGP Media GmbH, Pössneck, 2009

Reader's Digest

COLECȚIA DE ROMANE

READER'S DIGEST, BUCUREȘTI

CUPRINS

ROBERT CRAIS
GARDA DE CORP

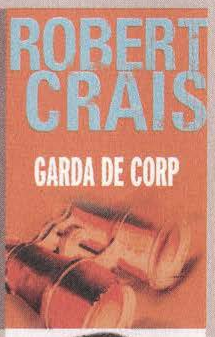

Fostul pușcaș marin Joe Pike este un tip dur și taciturn care se comportă în orice împrejurare cu un profesionalism desăvârșit, fără nici cea mai mică umbră de emoție. Când însă este angajat să o protejeze pe fiica răsfățată a unui om de afaceri bogat din Los Angeles, el nu va trebui doar să stea în alertă zi și noapte pentru a dejuca planurile unui inamic periculos, ci și să facă față atracției irezistibile pe care o simte față de personalitatea vie a frumoasei Larkin Conner Barkley.

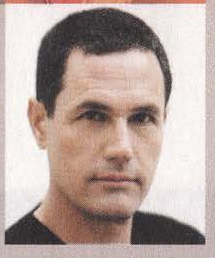

6

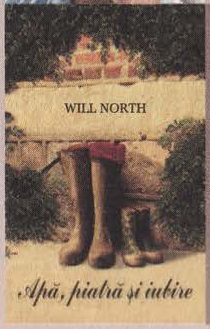

WILL NORTH
APĂ, PIATRĂ ȘI IUBIRE

Will North ne propune o antrenantă poveste despre dragoste, explorare și descoperirea de sine. Bazându-se pe un eveniment real care s-a abătut asupra comunității din Boscastle, o pitorească așezare de pe coasta Atlanticului, ce aparține provinciei Cornwall, cea mai recentă carte a lui Will North este un roman de dragoste, în care un bărbat și o femeie cu sufletele distruse se întâlnesc și se vindecă în mijlocul unei tragedii.

178

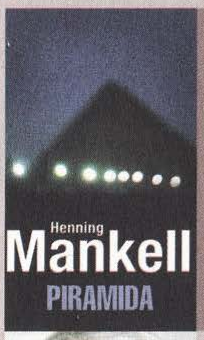

HENNING MANKELL

PIRAMIDA

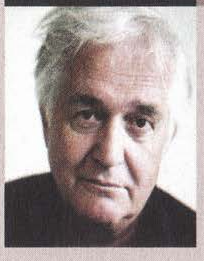

Kurt Wallander este deja unul dintre detectivii cei mai cunoscuți din literatura polițistă, mai ales de când a apărut în trei ecranizări filmate de BBC în Suedia, țara natală a creatorului său. *Piramida* este primul dintre romanele care îl au ca personaj; aici facem cunoștință cu tânărul detectiv, proaspăt divorțat, care încearcă să găsească o legătură între trei crime foarte diferite și totodată să-și salveze bătrânul tată din Cairo.

302

Simțindu-se prizonier în lumea modernă, Guy Grieve visează să evadeze, convins că trebuie să existe undeva un mod de viață mai natural. Hotărând că trebuie să schimbe ceva, renunță la slujbă și își părăsește pentru un timp soția și copiii pentru a petrece o iarnă în Alaska. Ce a învățat din această experiență memorabilă și în ce măsură a meritat s-o facă puteți afla doar citindu-i cartea.

GUY GRIEVE

CHEMAREA SĂLBĂTICIEI

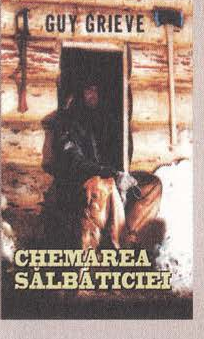

420

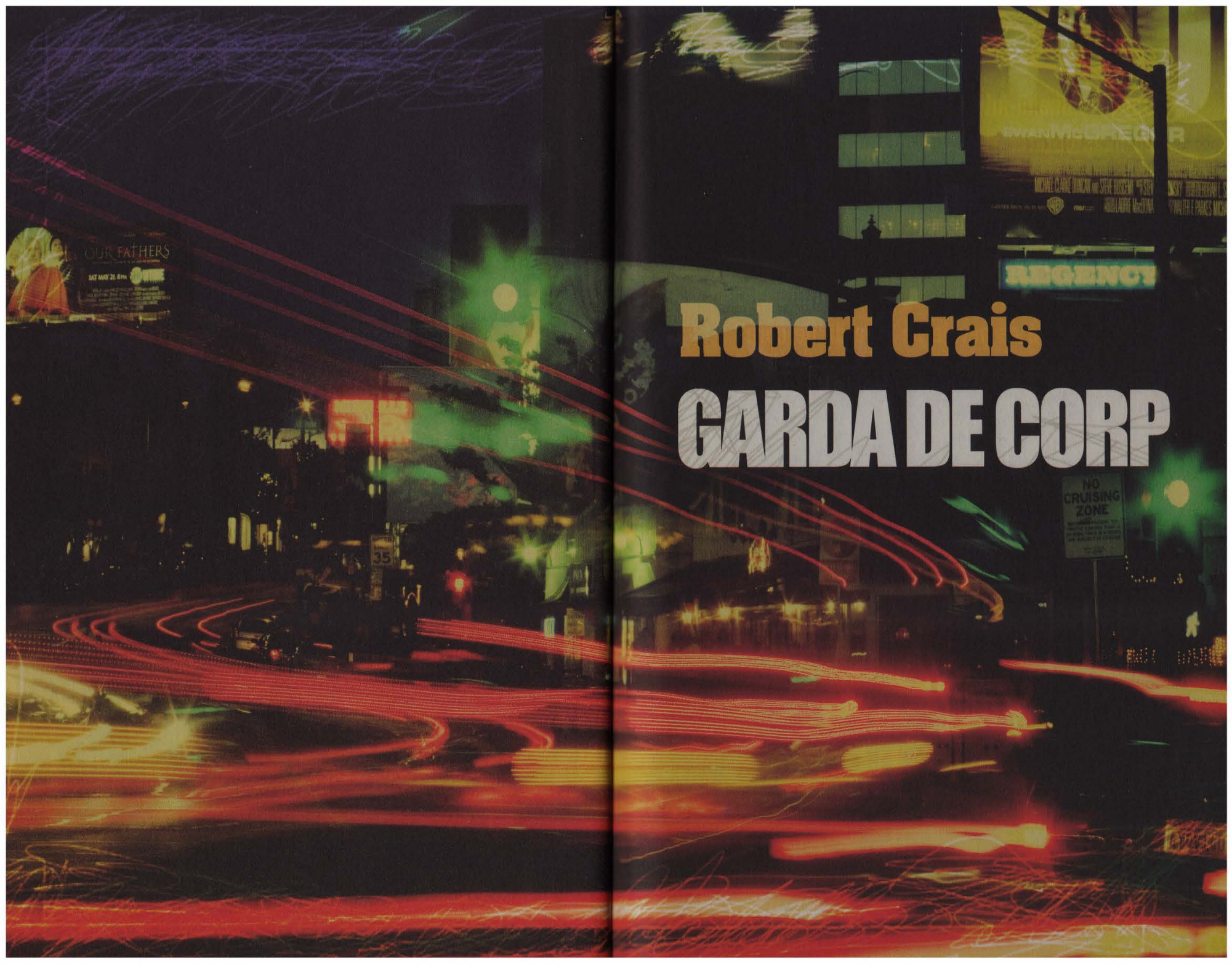

Robert Crais

GARDA DE CORP

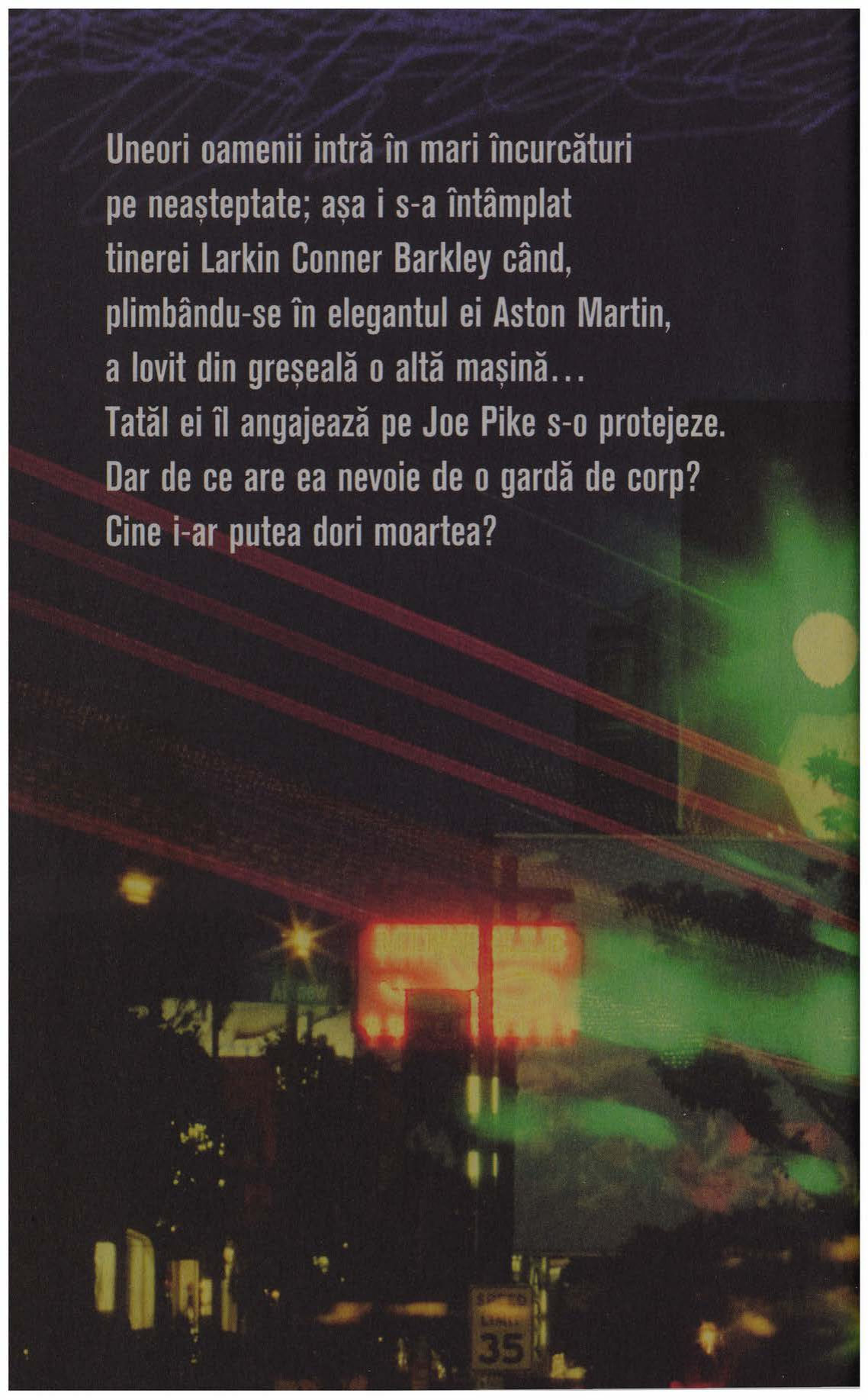
Uneori oamenii intră în mari încurcături
pe neașteptate; așa i s-a întâmplat
tinerei Larkin Conner Barkley când,
plimbându-se în elegantul ei Aston Martin,
a lovit din greșeală o altă mașină...
Tatăl ei îl angajează pe Joe Pike s-o protejeze.
Dar de ce are ea nevoie de o gardă de corp?
Cine i-ar putea dori moartea?
35

PROLOG

Orașul Îngerilor

Orașul era al ei pentru o singură oră, doar o singură oră vrăjită, numai al ei. În dimineața accidentului, între ceasurile trei și patru în zori, când străzile erau pustii și vegheate de îngeri, ea zbura spre est pe Wilshire Boulevard cu o sută treizeci de kilometri pe oră, fără să încetinească măcar o dată la lumina roșie a semafoarelor așezate în șir de-a lungul acelei linii drepte botezate Miracle Mile, stop după stop, traversând luminile roșii fără măcar să frâneze; urme albastre de rimel îi străluceau pe obraji.

Mai târziu avea să povestească poliției că fusese la un club din Yucca, în Hollywood, unul dintre acele cluburi la modă, cu paparazzi adunați ciorchine pe la uși. Petrecuse acolo o oră cu niște prieteni (rentieri de pe Coasta de Vest și tineri de pe lista „A" a Hollywood-ului; actori, impresari și muzicieni ale căror nume nu avea nici o problemă să le dezvăluie poliției), făcându-și fotografii unii altora cu telefonul mobil, trimițându-și bezele și pozând cu pahare pline de băuturi multicolore. Sergentul de poliție care o interoga a ridicat din sprâncene când i-a spus că ea nu băuse nimic, dar proba din aerul expirat îi confirma povestea.

Trei era ora la care vraja se termina. Îi dădu o sută de dolari valetului de parcare care îi adusese Aston Martin-ul și porni în trombă. După cinci străzi, singură, opri în mijlocul lui Hollywood Boulevard, scoase mașina din viteză și se lăsă mângâiată de briza catifelată. De pe coline venea miros de iasomie și de rozmarin. Neclintirea orașului la acest moment al zilei îți tăia răsuflarea.

Ridică privirea spre clădirile impozante și își imagină îngeri cocoțați pe marginea acoperișurilor, privind-o ca într-un vis etern: îți dăm orașul ție. Eliberează-te.

Se numea Larkin Conner Barkley. Avea douăzeci și doi de ani. Locuia într-un loft modern din centrul orașului, într-o zonă destinată să atragă pictori și muzicieni de pe ambele coaste ale Americii, nu departe de Los Angeles River.

Larkin apăsă pe accelerație și simți cum vântul îi umflă părul. O luă spre sud pe Vine, apoi coti spre est pe Wilshire, râzând când trecea în viteză pe lângă semafoare; roșu sau verde, nu-i păsa. Sunetul claxoanelor se pierdea în urma ei. Părul ei lung, de culoarea bănuților de un cent, îi biciuia obrajii. Închise ochii, strângând tare pleoapele, îi ținu închiși cât putu, apoi îi deschise larg și râse când văzu că încă mai zbura, drept și liber – fantoma unei mașini negre decapotabile de două sute de mii de dolari străbătând orașul într-o goană sălbatică și liberă. Se năpusti peste podul de la Macarthur Park; încetini în cele din urmă, inevitabil, în timp ce totul în jur se vălurea și își pierdea forma...

Își spuse că ochii i se aburiseră din cauza nopții uscate și a șuvițelor șfichiuitoare de păr, dar se întâmpla la fel de fiecare dată. În acele câteva minute de traversare în viteză a orașului putea să fie ea însăși, pur și autentic, pentru ca apoi să se piardă din nou atunci când încetinea...

Trecu Alameda hurducându-se, pierzând viteză așa cum o rană pierde sânge.

Coti spre nord pe o stradă industrială paralelă cu fluviul. Se afla la numai câteva intersecții de clădirea ei, când explodă airbagul. Aston Martin-ul se răsuci, apoi se opri.

Larkin își desfăcu centura și ieși împleticindu-se din mașină. Un Mercedes argintiu se oprise pe trotuar, cu bara de protecție din spate spartă și îndoită. Pe bancheta din față se aflau un bărbat și o femeie; la volan era bărbatul. În spate mai era un bărbat. Șoferul o ajuta pe femeie, a cărei față sângera; bărbatul din spate încerca să iasă, dar nu reușea să se ridice în picioare.

Larkin bătu cu palma în geamul din dreptul șoferului.

– Ați pățit ceva? Pot să vă ajut?

Șoferul o privi fără expresie, până să reușească să o vadă cu adevărat, apoi deschise ușa. Avea o tăietură deasupra ochiului stâng.

– Of, Doamne, spuse Larkin, îmi pare rău! Îmi pare rău! Am să sun la Urgență. Chem o ambulanță.

Șoferul era trecut de cincizeci de ani, bine îmbrăcat și bronzat, cu un inel mare de aur pe mâna dreaptă și un ceas frumos pe stânga. Femeia se holba amorțită la sângele de pe mâinile ei. Pasagerul de pe bancheta din spate reuși să desfacă ușa și se prăbuși afară în genunchi, apoi se ridică în picioare ținându-se de mașină.

– Suntem OK, spuse el. Nu-i nimic.

Larkin simțea că trebuie să cheme ajutoare pentru oamenii ăștia.

– Vă rog să stați jos. Sun la...

– Nu. Lasă-mă să văd ce-i cu tine.

Bărbatul de pe bancheta din spate făcu un pas spre ea, dar se prăbuși într-un genunchi. În raza farurilor mașinii, Larkin reuși să îl vadă limpede. Avea ochii mari și atât de închiși la culoare, încât în lumina aceea slabă păreau negri.

Ea se precipită spre mașină. Găsi telefonul și tocmai forma 911 când Mercedesul coborî în marșarier de pe trotuar, târând bara de protecție după el.

– Hei, stați așa...!

Mai strigă o dată în urma lor, dar nu încetiniră. Tocmai încerca să rețină numărul de înmatriculare când îl auzi pe bărbatul de pe bancheta din spate îndepărtându-se în fugă pe mijlocul străzii.

O voce subțire o scoase din buimăceală.

– Alo, aici Urgențele, alo?

– Am avut o coliziune, un accident de mașină...

– Este cineva rănit?

– Ceilalți au fugit. Este un tip, nu știu...

Larkin închise ochii și recită în minte numărul mașinii. Se temu că l-ar putea uita, așa că scoase rujul – culoarea Cherry Pink Ice – și îl scrise pe braț.

– Doamnă, aveți nevoie de ajutor?

Larkin se simțea slăbită. Pământul îi fugea de sub picioare, așa că se așeză pe jos.

– Doamnă, spuneți-mi unde anume vă aflați.

Larkin se întinse pe spate pe asfaltul rece și dur. Clădirile întunecate stăteau adunate deasupra ei ca niște preoți în sutane negre. Le cercetă cu privirea acoperișurile, căutând îngerii.

Prima patrulă de poliție ajunse la fața locului în șapte minute; trei minute mai târziu veni și Salvarea. Larkin credea că totul avea să se termine în seara aceea, după interogatoriul polițiștilor, dar coșmarul abia începuse.

1

Fata coborî din mașină prost dispusă, făcând o față acră ca să îi arate cât de tare îi displăcea căsuța dărăpănată și strada arsă de soare. În timp ce o aștepta, el cercetase casele din împrejurimi ca să elimine orice pericol, curățând zona așa cum altcineva și-ar fi curățat gâtul. I se părea că iese în evidență în cămașa cu mâneci lungi. Soarele Los Angeles-ului era prea fierbinte pentru mâneci, dar trebuia să ascundă ce se afla sub cămașă.

– Nu pot să stau aici, zise ea.

– Vorbește mai încet.

– N-am mâncat nimic toată ziua și mirosul ăsta îmi face rău.

– O să mâncăm când o să fim în siguranță.

Ușa casei se deschise și își făcu apariția femeia despre care îi vorbise Bud: o femeie îndesată cu dinți mari, albi și ochi prietenoși. Doamna Imelda Arcano administra câteva apartamente de închiriat în Eagle Rock, iar firma lui Bud mai colaborase cu ea și înainte.

El spera că nu avea să remarce cele patru găuri de glonț pe care mașina lui le căpătase cu o noapte în urmă în bara din spate.

Se întoarse spre fată.

– Comportamentul ăsta al tău te face să fii remarcată și ținută minte. Renunță la el. Vrei să devii invizibilă.

– Ce-ar fi să aștept în mașină?

Nici nu se punea problema.

– Nu spune nimic. Evită contactul vizual. Lasă-mă pe mine să aranjez.

Fata râse.

– De-abia aștept să văd cum *aranjezi*. Să văd cum o *vrăjești*.

El o luă de braț și se îndreptară spre casă. Spre lauda ei, fata rămase lângă

el fără să facă vreo scenă. Deși purta niște ochelari de soare uriași, el tot voia să o vadă înăuntru cât mai repede cu putință.

Doamna Arcano zâmbi și mai larg când ei ajunseră la intrare, în semn de bunvenit.

– Domnul Johnson?

– Da.

– Ce cald este astăzi, nu-i așa? Eu sunt Imelda Arcano.

După coșmarul din Malibu, firma lui Bud făcuse repede aranjamentele pentru noua casă, plătise și îi spusese doamnei Arcano ce voia să audă, ceea ce probabil nu reprezenta mare lucru. Câștig ușor, chiriași discreți care urmau să dispară într-o săptămână. Trebuia să se întâlnească cu ei numai ca să le dea cheile.

Imelda Arcano îi conduse înăuntru. Bărbatul întârzie îndeajuns ca să mai scruteze o dată strada. Era îngustă și fără copaci, ceea ce era bine. Avea vizibilitate bună în ambele direcții, deși căsuțele erau înghesuite unele într-altele, ceea ce nu prea era bine. În amurg aleile înguste aveau să se umple de umbre.

El ar fi vrut să o vadă pe doamna Arcano plecată cât mai repede, dar aceasta se lipise de fată – unul dintre lucrurile acelea care se petrec între femei – și acum le arăta casa, conducându-i prin cele două dormitoare micuțe și prin baie, apoi prin livingul microscopic și prin bucătărie până la curtea fără iarbă. El aruncă un ochi prin ușa din spate la grilajul metalic ruginit ce despărțea casa de cea din spatele ei. În curtea vecină era un pitbull alb, legat cu lanț. Stătea culcat cu botul pe labe, dar nu dormea.

– Televizorul funcționează? întrebă fata.

– Oh, sigur că da, aveți cablu. Dar nu și telefon. Nu are rost să ceri înființarea unei linii telefonice pentru o ședere atât de scurtă.

El îi spusese fetei să nu intre în conversație. Se hotărî să îi pună capăt.

– Avem mobilele. Dacă ne lăsați cheile, nu vă mai reținem.

Doamna Arcano se crispă, scoase două chei de pe inel și plecă. Pentru prima dată în ziua aceea, el o lăsă pe fată singură, ca să aducă bagajele înăuntru. Voia să îl sune pe Bud, să afle ce naiba se petrecuse acolo, dar cel mai mult și mai mult voia să fie sigur că fata se afla la adăpost.

Aduse înăuntru geanta lui și a fetei, împreună cu punga pe care o cumpăraseră de la farmacie.

Televizorul mergea, iar fata schimba între ele programele locale de știri.

Când îl văzu intrând, izbucni în râs și îl maimuțări:

– *Dacă ne lăsați cheile, nu vă mai reținem.* Sunt sigură că ai dat-o pe spate cu asta. Cu siguranță nu te-ai făcut remarcat.

El închise televizorul și îi dădu punga de la farmacie.

– Rezolvă-ți părul. După ce termini, mergem să luăm ceva de mâncare.

– Voiam să văd dacă ne dau la știri.

– Nu auzim ce se petrece în jur, dacă merge televizorul. Trebuie să auzim. Poate mai târziu.

– Pot să tai sonorul.

– Fă-ți părul.

El își scoase cămașa. Avea un pistol semiautomat Kimber de calibrul 45 înfipt în curea. Deschise geanta lui și scoase un toc pentru Kimber, apoi încă un pistol, acesta deja în toc – un Colt Python 357 Magnum. Prinse Kimber-ul în partea din față a pantalonilor și Python-ul în dreapta.

Luă pe urmă din bagaj o rolă de bandă adezivă și se duse în bucătărie. Se asigură că ușa din spate era încuiată, apoi se mută în micul dormitor din fund, încuie ferestrele și trase jaluzelele. Le lipi jos și pe margine cu bandă, peste tot. Dacă cineva ar fi reușit să deschidă o fereastră, s-ar fi auzit jaluzelele desprinzându-se de pereți și el ar fi aflat. Își scoase briceagul și făcu repede câte o crestătură verticală de opt centimetri în fiecare jaluzea, destul cât să le poată desface cu degetele ca să se uite afară. O auzi intrând în baie. Coopera, în sfârșit. Știa că era speriată, așa că îl mira că se străduia fie și atât.

În drum spre dormitorul din față, trecu prin dreptul băii. Ea stătea în fața oglinzii și își tăia părul arămiu, bogat, cu foarfeca ieftină de la farmacie, lăsând doar cinci centimetri zdrențuiți. Niște cutii de vopsea Clairol erau aliniate pe chiuvetă. Îl zări în oglindă și îl săgetă cu privirea.

– Detest chestia asta. O să arăt oribil.

Se dezbrăcase, rămânând doar în sutien, dar lăsase ușa deschisă. Bănuia că voia ca el să o vadă. Blugii de cinci sute de dolari cu talie joasă dezvăluiau un delfin zâmbăreț sărind dintre gropițele fundului ei. Sutienul era albastru-deschis și transparent, o culoare perfect potrivită cu pielea ei măslinie. Se uita la el jucându-se cu mâinile prin păr. Își ciufulea șuvițele, le îndrepta, le examina.

– Ce zici de alb? spuse ea. M-aș putea vopsi alb. Crezi că te-ar satisface?

– Șaten-închis. E cel mai neutru.

– Sau albastru. Albastru ar fi chiar nostim.

Se întoarse și își expuse corpul.

– Nu ți-ar plăcea? Retro-punk?

El își continuă drumul spre dormitorul din față, fără să îi răspundă. Nu-și cumpărase vopsea albastră. Probabil crezuse că nu fusese atent, dar el era atent la orice. Închise și sigilă și ferestrele dormitorului din față, apoi se întoarse în

baie. Acum se auzea apa curgând, iar ea stătea aplecată deasupra chiuvetei, cu mănuși de plastic transparent în mâini, masându-și vopseaua în păr. Privind-o, își scoase mobilul și îl sună pe Bud Flynn.

– Suntem la locul cu pricina, spuse el. Ce s-a întâmplat astă-noapte?

– Încă mă străduiesc să aflu. Habar n-am. Casa cea nouă este în regulă?

– Au aflat unde suntem, Bud. Aș vrea să știu cum au reușit.

– Încerc să aflu. Aveți nevoie de ceva?

– Vreau să știu cum au reușit.

– Isuse, ți-am zis că mă străduiesc să aflu. Ai nevoie de ceva?

– Am nevoie să știu cum au aflat unde suntem.

Închise telefonul chiar când ea se îndrepta din nou, cu apa curgându-i de-a lungul spinării spre delfin, izbutind în cele din urmă să-și înfășoare părul într-un prosop. De abia atunci îl remarcă din nou în oglindă și îi zâmbi.

– Te uiți la fundul meu.

Pitbull-ul lătră.

El nu stătu pe gânduri. Scoase Python-ul și dădu fuga în dormitorul din spate. Vârî degetele în crăpătura din jaluzele și se uită afară, în timp ce fata se apropia grăbită.

– Ce este? întrebă ea.

– Ssst.

Câinele încerca să vadă ceva ce se afla în stânga lor, cu capul lui plat întins și cu urechile ciulite, fără să latre, doar adulmecând aerul. Pike se uită prin fantă, ascultând atent și încercând să-și dea seama ce auzea câinele.

– Ce este? șopti fata.

Câinele reîncepu să latre furios, agitându-se în lanț.

Pike îi răspunse precipitat peste umăr, exact când primul bărbat apărea de după marginea garajului. Uite că se întâmpla din nou.

– Du-te în față, dar nu deschide ușa. Haide. Repede.

O împinse și ei îi căzu prosopul de pe cap. El își trecu peste umăr curelele genților, conducând-o către ușă. Se uită afară prin jaluzelele dormitorului din față. Un bărbat venea pe alee în timp ce altul traversa curtea, apropiindu-se de casă.

Apucă obrajii fetei în palme și o sili să se uite la el. Trebuia să-și înfrângă frica, să-l vadă, să-l asculte. Privirile li se întâlniră și înțelese că îl asculta.

– Uită-te la mine. Nu la ei; nici la orice altceva. Uită-te la mine până îți fac semn, pe urmă fugi la mașină cât de repede poți.

Deschise brusc ușa, îl luă în cătare pe bărbatul de pe alee și trase două fo-

curi de pistol cu Colt-ul. Se întoarse spre cel care traversa curtea. Pike îi înfipse și lui două gloanțe fix în centrul corpului. Cele patru împușcături părură numai două – babum, babum. Alergă până în mijlocul curții și, nemaivăzând alți bărbați, îi făcu fetei semn cu mâna.

– *Haide!*

Ea alergă cât putu de repede, și el aprecie asta. El o urmă, alergând cu spatele, cât mai aproape de ea, protejând-o cu propriu-i corp, căci pitbull-ul continua să latre. Mai veneau și alții.

Un al treilea bărbat apăru pe alee de după colțul casei, dar îl văzu și se retrase. Pike trase ultimele două gloanțe. Așchii de lemn și tencuială se desprinseră de pe zidul casei, dar bărbatul reușise să se adăpostească, iar încărcătorul Python-ul era gol. Cel de-al treilea bărbat ripostă aproape imediat și trase de trei ori, ratându-l pe Pike, dar nimerindu-i Jeep-ul. Pike nu avea timp să vâre Python-ul la loc în toc. Îl aruncă pentru a putea scoate Kimber-ul, mai trase două focuri, apoi alergă spre mașină. Fata deschisese ușa șoferului, dar rămăsese în picioare alături.

– Urcă! strigă Pike. Intră în mașină!

Încă un bărbat apăru lângă casă, trăgând continuu. Pike trase și el, dar tipul deja se adăpostise.

– *Urcă!*

O împinse pe fată peste schimbătorul de viteze, vârî cheia în contact și o răsuci violent. Schimbă maneta Jeep-ului pe tracțiune integrală, apăsă accelerația până la podea, apoi se uită la fată.

– Ești bine? Te-au rănit?

Ea se uita fix înainte, cu ochii roșii și uzi. Iar plângea.

– Tipii ăia au murit, spuse ea.

Pike își lăsă palma pe coapsa ei.

– Larkin, uită-te la mine.

Ea își ținea pleoapele strânse și își frământa mâinile.

– Tocmai au murit trei oameni. Încă trei.

El încercă să își îmblânzească vocea.

– N-am să îngădui să ți se întâmple nimic rău, spuse el. Mă asculți?

Ea încuviință din cap.

Pike coti brusc într-o intersecție, apoi intră în viteză pe autostradă.

Stătuseră doar douăzeci și cinci de minute în casa din Eagle Rock, iar acum fugeau. Din nou.

O luară spre nord pe autostrada 101. Pike traversă cele patru benzi către o

rampă de ieșire fără să semnalizeze. Larkin țipă. Lovi parapetul rampei, Pike străduindu-se din greu să controleze volanul. Se auziră claxoane și cauciucuri mugind când întoarse mașina spre sensul din care veniseră. Fata își îngropase capul între genunchi, așa cum ți se spune să stai când urmează să se prăbușească un avion.

Pike tură tare Jeep-ul până la următoarea ieșire, apoi apăsă din nou frâna în ultimul moment, făcând un nou salt, fără a-și lua o clipă ochii de la oglinda retrovizoare.

Fata gemu.

– Oprește-te! Oprește-te! Doamne, ai să ne omori.

Ieșiră pe șoseaua spre Universitatea de Sud, deja aglomerată de traficul după-amiezii. Pike o tăie printr-o benzinărie Chevron, apoi se înghesui în coloană la un stop. Așteptă cu motorul pornit, încărcându-și cu gloanțe magazia Kimber-ului și urmărind în același timp mașinile care se adunau în jurul lui. La această oră, strada se umplea repede. Pike studie pasagerii din fiecare vehicul, dar nimeni nu i se păru că ar arăta a ucigaș ieșit la vânătoare.

– L-ai recunoscut pe vreunul dintre tipii care au venit după noi? Cel din curtea din față, pe lângă care ai trecut, de pildă. L-ai mai văzut vreodată? o întrebă el pe fată.

– N-aș putea... Doamne, s-a întâmplat atât de... nu.

Nu-i văzuse nici pe cei doi pe care îi împușcase mai înainte; doar niște siluete întunecate prăbușindu-se. Până și Pike abia dacă îi văzuse; bărbați aspri de douăzeci-treizeci de ani; tricouri negre și pistoale.

Telefonul mobil vibră, dar nu-l băgă în seamă. La colțul unei clădiri dădu cu spatele și ieși din șosea, accelerând după ce se convinse că nu îi urmărește nimeni. După încă zece intersecții, își croi drum prin parcarea unui centru comercial pustiu, genul acela de loc în care magazinele dau faliment la fiecare două luni. La capătul clădirii coti și intră pe o alee îngustă, unde nu se vedeau decât tomberoane și gropi. Opri motorul, ieși din mașină, și îi deschise fetei ușa.

– Dă-te jos.

Ea nu se mișcă destul de repede, așa că el o trase afară.

– Hei! Ce naiba – *încetează!*

– Ai dat vreun telefon cuiva?

– *Nu.*

O lipi de mașină, fixând-o acolo cu șoldul și începu să o caute prin buzunare după un eventual telefon. Ea încercă să se elibereze, dar el o ignoră.

– Încetează – cum să fi sunat? Am fost cu tine tot timpul. Încetează...

El îi înșfăcă poșeta Prada de pe podeaua mașinii, răsturnându-i conținutul pe banchetă.

– Ai înnebunit! Nu am telefon. Mi l-ai luat tu!

El scotoci prin buzunarele poșetei, apoi rămase pe gânduri, țintuind-o cu privirea.

– Ne-au găsit.

– *Nu știu cum ne-au găsit!*

– Arată-mi pantofii.

O împinse în Jeep și îi scoase pantofii. De astă dată, ea nu mai opuse nici o rezistență. Se lăsă pe spetează, lăsându-l să îi ridice picioarele, pe rând.

Pike se întreba dacă nu cumva îi plasaseră fetei vreun emițător. Îi verifică tocurile pantofilor, apoi se uită la curea și la nasturii metalici ai blugilor. Când îi smulse cureaua, ea trase adânc aer în piept.

– Îți place, nu? zise.

Pike îi ignoră zâmbetul. Era obraznic și perfect.

– Vrei să-mi scot și pantalonii?

Pike trase geanta ei de voiaj de pe banchetă.

– Ești de-a dreptul paranoic, râse ea. Astea sunt lucrurile mele. Le-am avut tot timpul cu mine de când am plecat cu șerifii, paranoicule! De ce nu *spui ceva?* De ce *nu vorbești cu mine?*

Pike nu credea cu adevărat că avea să descopere ceva, dar trebuia să caute, așa că verifică din nou totul, fără să o bage în seamă. Asta învățase la pușcașii marini – dacă o singură dată nu-ți cureți pușca, exact atunci se va bloca.

– Și ce-o să facem, o să stăm pur și simplu aici? Măcar suntem *în siguranță* aici? Vreau să merg acasă.

– Era să fii ucisă, la tine acasă.

– De când sunt cu tine, era să fiu ucisă *de două ori. Vreau să mă duc acasă.*

Pike își scoase mobilul și verifică mesajele. Avea trei apeluri ratate de la Bud Flynn. Apăsă butonul de apel, apoi se întrebă dacă nu cumva îi reperaseră după telefonul lui. Poate că-i știau numărul. Bud răspunse imediat.

– M-ai speriat de moarte. Am văzut că nu răspunzi și am crezut că te-au dat gata.

– Ne-au găsit din nou.

– Nu se poate. Unde sunteți?

– Ascultă. Ea vrea să se ducă acasă.

Se uită la fată în timp ce spunea asta, iar ea îi întoarse privirea.

Bud nu răspunse imediat, dar când o făcu, avea un ton mai blând.

– Hai s-o luăm uşurel. Hai să ne calmăm. Fata e în siguranţă?

– Da.

– Vreau să mă asigur că am înţeles corect – spui că v-au găsit în casa din Malibu, sau în cea în care tocmai v-am trimis eu, din Eagle Rock?

Cu o noapte înainte Bud îi trimisese la o casă sigură din Malibu, apoi la cea din Eagle Rock, după ce asasinii îi atacaseră în Malibu.

– Cea din Eagle Rock. Ne-ai trimis la două case nesigure, Bud.

– Nu se poate. *Nu* aveau de unde să ştie de ultima casă.

– Au mai murit trei oameni. Crezi că agenţii federali mă mai acoperă sau nu? Trebuie să ştiu şi eu, Bud.

Bud ştia deja despre cei doi morţi din Malibu. Cei de la FBI făcuseră scandal, dar promiseseră să îi acopere pe Pike şi pe fată în faţa poliţiei locale.

De data asta nu mai părea la fel de sigur.

– Am să vorbesc cu ei.

– Vorbeşte repede. Mi-am pierdut un pistol, cel de 357. Când poliţia îi va verifica seria, vor da de numele meu.

Bud fluieră uşor, parcă mai degrabă de oboseală, decât de furie.

– Bine, dă-mi-o să vorbesc cu ea.

Pike îi dădu telefonul. Fata îl duse la ureche, dar acum părea nesigură. Ascultă câteva minute şi vorbi numai o dată.

– Mi-e foarte frică, spuse ea. Nu aş putea să mă duc acasă?

Pike ştia răspunsul dinainte de a-şi recupera telefonul. Se afla pe o alee din sud-estul oraşului Los Angeles, peste care până atunci doar zburase în avionul cu reacţie al familiei ei, şi asta numai pentru că se aflase în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Pike îi luă telefonul.

Bud spuse:

– Bine, ascultă... e mai sigur să rămână cu tine. Eu consider că aşa este cel mai bine; la fel şi tatăl ei. Am să aranjez altă casă...

– Lasă casele. I-ai identificat pe tipii din Malibu?

– Trebuie să vă plasăm undeva unde să fiţi în siguranţă.

– Casele voastre nu sunt bune de nimic. Găsesc eu una.

– Joe... nu poţi să mă laşi pe dinafară. Cum o să mai ştiu...

– Mi-ai dat-o mie în grijă, Bud. E a mea.

Pike închise telefonul. Fata îl privea.

– Dacă vrei să te întorci acasă, te duc acasă.

I se păru că rămâne o clipă pe gânduri, dar apoi ea dădu din umeri.

– Rămân.

– Urcă.

Pike o ajută să intre în Jeep, apoi scrută ambele capete ale aleii. Dacă un martor îi reținuse numărul de la mașină, probabil că poliția căuta deja un Jeep Cherokee roșu. Voia să evite poliția, dar nu putea rămâne pe loc. Dacă nu te miști, nu ești altceva decât o țintă.

Aleea era pustie. În momentul acesta, el și fata erau invizibili. Dacă putea menține acest statut, fata avea să supraviețuiască.

La Fairfax coti pe Sunset spre Bristol Farms și parcă cât putu mai departe de intersecție, ca să ascundă Jeep-ul.

– Trebuie să dau un telefon. Dă-te jos.

– De ce nu suni din mașină? întrebă ea.

– N-am încredere în mobilul meu. Dă-te jos.

– Nu pot să te aștept aici?

– Nu.

Pike era îngrijorat că ea s-ar putea răzgândi, și atunci ar fugi și ar fi omorâtă.

Larkin ocoli repede Jeep-ul ca să ajungă lângă el.

– Pe cine suni?

– Avem nevoie de o mașină nouă și de un loc unde să stăm. Dacă ne urmărește poliția, asta ne schimbă mișcările.

– Ce mișcări? Ce-o să facem?

Pike obosise să tot vorbească, așa că tăcu. O conduse la un șir de telefoane publice din fața magazinului și bagă niște fise într-unul.

Larkin se uită spre magazin.

– Vreau să iau ceva de mâncare.

– Mai târziu.

Pike avea o mică prăvălie de arme în Culver City, cu cinci angajați – toți foști ofițeri de poliție.

La al doilea apel răspunse un bărbat pe nume Ronnie.

– Magazinul de arme.

– Sun în două minute.

Închise.

Larkin îl apucă strâns de braț.

– Cine era?

– Lucrează pentru mine.

– E tot bodyguard?

Pike o ignoră, cu ochii la secundarul de pe ecranul Rolexului. Ronnie avea să se ducă alături, la spălătorie, ca să-i aştepte telefonul.

În timp ce aştepta, trecură pe lângă ei doi bărbaţi de douăzeci şi cinci–treizeci de ani care ieşiseră din magazin. Unul dintre ei o măsură cu privirea pe Larkin şi rânji, celălalt se holbă la faţa ei. Ea le întoarse privirea. Pike încercă să-şi dea seama dacă cel de-al doilea bărbat o recunoscuse. În parcare începură să se hârjonească, apoi se urcară într-o Toyota neagră, aşa că decise că nu era cazul.

– Să nu mai faci asta, zise el.

– Ce?

– Să te uiţi direct la oameni cum te-ai uitat la tipii ăştia. Renunţă.

Avu impresia că o să-i spună ceva, dar ea strânse din buze şi privi înspre magazin.

– Aş fi putut să iau ceva de mâncare până acum.

Când trecură cele două minute, Pike dădu telefon şi Ronnie răspunse. Îi expuse pe scurt situaţia, apoi îi spuse să închidă prăvălia şi să trimită pe toată lumea acasă. Cei care o voiau moartă pe Larkin aveau să încerce să dea de ea găsindu-l pe el sau pe oamenii din viaţa lui.

– Am înţeles, spuse Ronnie. De ce ai nevoie?

– De o maşină şi un telefon mobil. Cumpără unul din alea cu cartelă.

– S-a făcut. Poţi să foloseşti Lexus-ul meu, dacă vrei. Îţi convine?

Lexus-ul lui Ronnie avea doisprezece ani. Soţia lui i-l dăduse fiicei lor, dar fata era plecată la facultatea de Drept, aşa că maşina stătea mai mult în parcare.

Pike îi spuse lui Ronnie să ducă Lexus-ul în treizeci şi cinci de minute la un supermarket Albertson pe care îl ştiau amândoi, să-l lase acolo şi să plece. În treizeci şi cinci de minute avea timp să treacă şi pe-acasă înainte să se descotorosească de Jeep.

Puse receptorul în furcă şi o conduse imediat pe fată înapoi la Jeep. Simţea trecerea minutelor ca pe o cursă pe care o pierdea. Viteza era totul. Viteza înseamnă viaţă.

Ea îl trase de braţ.

– Mergi prea repede.

– Avem o mulţime de lucruri de făcut.

– Unde mergem?

– La mine acasă.

– Acolo vom sta?

– Nu. Probabil că asasinii o să ajungă şi acolo.

Pike locuia într-un complex rezidențial din Culver City, înconjurat de un zid cu stucaturi ale cărui porți se deschideau cu un card magnetic. Apartamentele, în grupuri de câte patru, înconjurau două terenuri de tenis și o piscină. Blocul lui era în capătul îndepărtat, oarecum ferit de restul.

Pike conduse mașina direct către complex, dar nu intră. Înconjură zidul, să vadă dacă supraveghea cineva poarta sau pândea Jeep-ul, apoi coti spre aleea din spate.

Larkin se uită în jur, la clădiri.

– Nu-i chiar atât de rău. Cât câștigă un bodyguard?

– Culcă-te la podea, sub bord, îi spuse Pike.

– Poți să-mi dai ceva de mâncare când ajungem la tine?

– Tu nu te dai jos din mașină.

Chiar fără să se uite la ea, fu sigur că dăduse ochii peste cap, dar îl ascultă și se strecură sub bord.

– Când îmi spune un bărbat să mă așez în poziția asta, de obicei așteaptă altceva de la mine.

Pike îi aruncă o privire scurtă.

– Ce nostim!

– Atunci, de ce nu râzi? Bodyguarzii nu râd niciodată?

– Eu nu sunt bodyguard.

Se îndreptă spre locul unde parca de obicei. În parcare se aflau numai trei mașini, iar el le cunoștea pe toate. Opri, dar lăsă motorul pornit și nu scoase mașina din viteză. Locul era decorat cu palmieri, hibiscus și arbuști catifelați de pasărea-paradisului, iar printre palmieri șerpuiau alei pavate. Pike se uită la jocul de nuanțe verzi și maronii de pe stucatura zidurilor. Nu văzu nimic neobișnuit, așa că opri motorul.

– Mă întorc în treizeci de secunde. Rămâi aici. Nu te mișca.

Se dădu jos din mașină înainte ca ea să apuce să-i răspundă și urcă treptele spre intrarea locuinței lui. Verifică cele două încuietori și nu văzu vreun semn să fi fost forțate. Intră și se duse la o firidă scobită în perete. Își instalase un sistem de supraveghere video care acoperea intrarea în casă, ferestrele de la parter și parcarea. Cele șase camere captau imagini la fiecare opt secunde.

Pike activă alarma, se strecură afară și se întoarse la Jeep. Larkin îl aștepta în continuare sub bord.

– Ce ai făcut acolo?

– Nu știu nimic despre indivizii ăștia, spuse el. Dacă vin încoace, o să le văd fețele și o să am ceva de la care să pornesc.

– Pot să mă ridic?

– Sigur.

După ce ieșiră pe poartă, Pike vira spre supermarketul Albertson.

Larkin se strecură afară de sub bord și își fixă centura de siguranță. Părea mai calmă acum. Parcă se simțea mai bine. Și el se simțea mai bine.

– Și acum ce facem? întrebă ea.

– Facem rost de o mașină nouă și de un loc unde să putem rămâne în siguranță. Mai avem încă multe de făcut.

– Dacă nu ești bodyguard, atunci ce ești? Bud i-a spus tatei că ai fost polițist.

– A trecut multă vreme de atunci.

– Cu ce te ocupi acum? Ce răspunzi când te întreabă cineva cu ce te ocupi? Să zicem că ești la o petrecere, sau la bar, și stai de vorbă cu o femeie care îți place. Ce-i spui?

– Sunt om de afaceri.

Larkin râse, dar râsul îi sună strident și încordat.

– Am crescut printre oameni de afaceri. Tu nu ești ca ei.

Pike ar fi vrut ca ea să nu mai vorbească, dar știa că spaima care îi încolțise în suflet sporea așa cum sporește căldura cărbunilor când sufli în foc. Era un moment de liniște, iar momentele de liniște sunt cele mai grele într-o bătălie. Poți să te descurci al naibii de bine în vâltoarea luptei, dar în clipe ca acestea, când ai răgaz să cazi pe gânduri, atunci începi să tremuri ca un câine plouat în bătaia vântului. Își dădea seama că fata se simțea ca un câine plouat.

– Indiferent ce sunt, nu am de gând să-ți fac rău și nu am să las pe nimeni să îți facă rău.

– Promiți?

– E purul adevăr.

Îi ciufuli părul încă aspru de la vopsea.

O vreme ea nu mai spuse nimic, iar Pike savură cu recunoștință tăcerea.

Lexus-ul verde aștepta în parcare, o picătură oarecare în marea de mașini anonime. Pike parcă Jeep-ul în cel mai apropiat loc liber. Întinse mâna sub bord și scoase un Smith & Wesson calibrul 40 pe care i-l lăsă lui Larkin în poală.

– Pune-l în poșetă.

– Nici nu mă ating de el. Urăsc armele.

Atunci el pipăi din nou sub bord și scoase de acolo un Beretta 380 de buzunar și o cutie de plastic plină cu încărcătoare. I le aruncă pe toate în poală.

– Of, Doamne, ce fel de monstru ești?

Căută din nou sub bord, pentru ultima dată, și trase afară o pungă de plastic cu fermoar care conținea două mii de dolari, mai multe carduri și un permis de conducere cu poza lui și cu numele Fred C. Howe. Îi puse punga în brațe, împreună cu pistoalele.

Se dădu jos și duse bagajele la Lexus, apoi se aplecă să caute sub roata din stânga față, unde lăsase Ronnie cheile. Apoi încărcă bagajele în Lexus și încuie Jeep-ul, ascunzând cheile sub același cauciuc. Ronnie urma să vină mai târziu să-l ia.

Larkin îl urmări din priviri, cu brațele încrucișate.

– Ce facem acum?

– În primul rând, ne urcăm în mașină.

Pike își înfipse Kimber-ul sub brațul drept, cu patul la îndemână, pregătit. Ronnie lăsase telefonul împreună cu un bilet pe podea, în fața scaunului șoferului. Lângă telefon se mai afla un încărcător pentru mașină, un al doilea încărcător, de rețea, și un dispozitiv hands-free.

– *Mor* de foame, spuse Larkin. *Te rog*, putem merge să mâncăm ceva?

Pike studie telefonul ca să își dea seama cum funcționează, apoi porni Lexus-ul și începu să dea cu spatele, formând deja numărul unei agente imobiliare pe care o cunoștea.

– Încă nu.

Larkin deveni stacojie de furie.

– Este *absurd!* Mă doare stomacul de foame.

Pike avea nevoie de un loc unde să se ascundă amândoi. Se gândise la un motel, dar un asemenea loc sporea contactele cu oamenii, iar contactele trebuiau evitate. Aveau nevoie de un loc ferit, unde nimeni să n-o recunoască pe fată, un loc unde să se poată instala imediat, fără să li se pună întrebări, ceea ce însemna că nu putea trata cu străini. O ajutase cândva pe agenta imobiliară să scape de un fost soț violent, iar de atunci cumpărase sau vânduse câteva proprietăți cu ajutorul ei.

O prinse la telefon și îi spuse ce-i trebuia. Larkin stătea bosumflată, cu brațele încrucișate, sprijinită de portiera din partea ei.

– Ajutor! Ajutor! spuse ea. Mă violează! Ajutor! zise ea.

– Cu cine ești acolo? îl întrebă agenta imobiliară.

– Am grijă de un copil...

Larkin, se apropie de telefon:

– Și acum nu vrea să-mi dea să mănânc! *Mor de foame!*

Pike trase telefonul mai într-o parte ca să poată vorbi în continuare.

– Poți să îmi găsești o casă?

– Cred că am ceva care se potrivește. Te sun înapoi.

Pike încheie convorbirea și îi aruncă fetei o privire. Îl fixa prin lentilele întunecate ale ochelarilor, ca și cum ar fi așteptat să vadă ce-o să facă. Probabil că îl testa. Tot ce știa Pike despre fata asta aflase de la Bud Flynn și de la tatăl ei în ultimele șaptesprezece ore, iar acum deja se convinsese că pe informațiile de la Bud nu puteai pune bază.

Pike se uită mai bine la ea.

– Cum te cheamă?

Ea își scoase ochelarii și se încruntă spre el, cu aerul că-i părea retardat.

– Cum adică? E un fel de joc?

– Cum te cheamă?

Ea făcu o față iritată.

– LARKIN CONNER BARKLEY!

– Și cum se numește tatăl tău?

– CONNER BARKLEY! IAR MAMA A MURIT! O CHEMA JANICE! SUNT COPIL SINGUR LA PĂRINȚI! *TE BAG ÎN MĂ-TA!*

Pike arătă spre poșeta ei.

– Permisul de conducere și cardurile. Arată-mi-le!

Fata nu se opuse. Cotrobăi în geantă, scoase portofelul și i-l aruncă.

– N-ai decât să folosești cardurile ca să-mi cumperi ceva de mâncare.

Pike deschise portofelul și trase afară carnetul de conducere. Avea poza ei, iar dedesubt scria Larkin Conner Barkley. Adresa indica un zgârie-nori din Century City, dar atât Bud, cât și tatăl ei vorbiseră despre o casă din Beverly Hills...

– Stai în Century City? întrebă Pike.

– Este clădirea corporației familiei. Toate actele și toată corespondența sunt pe această adresă.

– Dar unde locuiești, de fapt?

– Mi-am luat un loft minunat în centru. Într-una din clădirile noastre.

– Acolo au venit când au încercat să te omoare prima dată?

– Nu. Eram la tata. În Beverly Hills.

– Cine este Alex Meesh?

Ea se înmuie ca o păpușă de ceară lăsată în soare. Se ghemui în scaun, fără nici o urmă din aplombul pe care i-l dăduse furia.

– Tipul care încearcă să mă omoare.

Pike auzise deja povestea de la tatăl fetei și de la Bud, dar voia acum să o audă de la ea.

– De ce te vrea moartă?

Ea privea în gol prin parbriz.

– Nu știu. Pentru că l-am văzut în seara aia cu soții King. Când am avut accidentul. Pentru că am decis să cooperez cu Departamentul de Justiție.

Pike îi studie cardurile, aruncând din când în când un ochi și la drum. Toate fuseseră emise pe numele Larkin Barkley, uneori și cu al doilea nume, alteori fără. Trase afară unul American Express și unul Visa. Cel American Express era dintre cele negre, speciale, care indica faptul că îl alimenta cu cel puțin o sută cincizeci de mii de dolari în fiecare an. Îi aruncă portofelul înapoi la picioare.

Știa ceea ce îi spuseseră tatăl fetei și Bud, dar acum voia să identifice singur jucătorii și să descopere ce anume era adevărat și ce nu. Avea nevoie de ajutor ca să se lămurească, așa că formă încă un număr de telefon.

Larkin schiță un surâs.

– Sper că suni ca să faci rezervări la masă.

– Sun pe cineva care ne poate da o mână de ajutor.

Răspunse un bărbat.

– Agenția de detectivi Elvis Cole.

– Eu sunt. Vin încolo.

Pike închise telefonul și se îndreptă spre munte.

2

Cu treizeci și două de ore mai devreme, în dimineața când începuse totul, peste Ocean Avenue plutea fumul luminii aurii provenite de la felinarele stradale și de la blocurile de apartamente care mărgineau Santa Monica în partea dinspre mare. Joe Pike alerga prin mijlocul străzii, însoțit de un coiot care ținea pasul cu el din umbra falezei. Era trei și cincizeci și două de minute dimineața. Pacificul era ascuns în întuneric și pământul se termina la marginea zdrențuită a falezei, înghițit de un abis negru. Lui Pike îi plăcea pacea acestui moment al zilei, când putea să alerge pe mijlocul străzii pustii.

Se uită din nou în umbra falezei. Coiotul făcea slalom printre palmieri. Era un mascul bătrân, cu fața albă și speriată, coborât din canioane după hrană. De fiecare dată când Pike se uita peste umăr, animalul îl fixa atent, chiar dacă alerga. Coioții aveau regulile lor pentru convietuirea cu oamenii, de aceea reușiseră să apară și să se înmulțească în Los Angeles. Una dintre aceste reguli era să iasă numai noaptea. Considerau, probabil, că noaptea aparține sălbăticiunilor. Iar acest coiot credea, probabil, că Pike încalcă regulile.

Joe Pike alerga deseori pe acest traseu: spre vest pe Washington, de la locuința lui, apoi spre nord pe Ocean, până la San Vincente, apoi spre est pe Fourth Street, unde trepte abrupte de beton coborau de pe faleză ca niște colți. O sută optzeci și nouă de trepte înfipte în faleză, întrerupte de patru ori de niște platforme mici menite să-i oprească din cădere pe cei care alunecau. În această dimineață, rucsacul lui Pike era mai greu pentru că ducea în el patru pungi de câte cinci kilograme de făină.

Intenționa să urce și să coboare în fugă treptele de douăzeci de ori, înainte să se îndrepte spre casă.

Știa că în cele din urmă i se va telefona, dar în acea dimineață se simțea cu-

fundat complet în senzația familiară de siguranță a efortului și a transpirației. Numai că telefonul începu să vibreze. Se opri și răspunse.

– Pun pariu că nu știi cu cine vorbești, spuse bărbatul de la capătul celălalt al firului.

Pike nu mai auzise această voce de când fusese răpit un puști de opt ani pe nume Ben Chenier. El și prietenul său Elvis Cole îl căutaseră pe puști, dar ca să îl găsească pe răpitor avuseseră nevoie de ajutor din partea bărbatului de la telefon. Răsplata pe care le-o ceruse fusese simplă – într-o zi, bărbatul avea să îl caute și să îi ceară un serviciu, iar el avea să zică da. Serviciul putea fi oricare și putea fi genul de treabă pe care Pike nu mai voia s-o facă și n-o mai făcea, dar acesta era prețul pentru ajutorul primit ca să îl salveze pe Ben Chenier, iar Pike acceptase.

– Ești Jon Stone, zise el.

Stone râse.

– Măi, măi. Îți aduci aminte. Ți-am spus că am să te caut cândva și te caut acum. Ia să vedem dacă ești om de cuvânt.

Pike se uită la ceas.

– E patru dimineața.

– Încerc să te prind încă de aseară, prietene. Iartă-mă, dacă te-am trezit, dar dacă mă pasezi, va trebui să caut pe altcineva.

– Despre ce e vorba?

– Trebuie supravegheat un pachet și este deja fierbinte.

Un pachet însemna o persoană. Iar fierbinte însemna că deja se făcuseră atentate la viața sa.

– De ce este acest pachet în pericol?

– Habar n-am și nu mă interesează decât ca tu să îți respecți promisiunea. Trebuie să le spun unor oameni dacă accepți sau nu.

Umbre cenușii pluteau printre palmieri ca niște stafii. Încă doi coioți se alăturaseră primului. Țineau capetele plecate, dar ochii lor prindeau lumina galbenă. Pike se întrebă cum ar fi fost să alerge noaptea împreună cu ei, auzind și văzând ceea ce auzeau și vedeau ei, atât aici, în oraș, cât și prin canioane.

Vocea lui Stone devenea tensionată.

– Tipul care m-a sunat a spus că te cunoaște. Bud Flynn.

Pike reveni din canioane.

– Da.

– Păi, Flynn e omul cu treaba. Asigură un fel de pază personală pentru niște tipi care au atâta mălai, că și rahatu' le iese verde. Vreau și eu partea mea din mălaiul ăsta verde, Pike. Îmi ești dator. Te bagi sau nu?

– Da, spuse Pike.

– Eşti omul meu. Te sun mai târziu să-ţi spun unde are loc întâlnirea.

Pike închise telefonul. Nişte lumini de frână se aprinseră la vreo patru sute de metri mai încolo, unde San Vincente se intersecta cu Ocean. Se uită după ele până ce dispărură, apoi îşi săltă din nou rucsacul şi îşi reluă alergarea. Opt sau zece coioţi îl aşteptau acum la marginea întunericului. Până la răsărit, oraşul le aparţinea.

Cincisprezece ore mai târziu, ajunse la rămăşiţele unei biserici din deşert, la cincizeci de kilometri nord de Los Angeles. Ani lungi de vânturi furibunde, de soare arzător şi de absenţă a oamenilor dăduseră zidurilor culoarea prafului. Era un loc pustiu, cu atât mai dezolant cu cât soarele se pregătea şi el să apună.

O limuzină neagră cu ferestre negre şi un Hummer la fel de negru erau parcate în apropiere, apariţii la fel de bizare în locul acela precum nişte nestemate negre strălucitoare. Nu se vedeau când ieşeai de pe autostradă, deşi erau în mijlocul deşertului. Pike îşi opri Jeep-ul în faţa lor. Umbre întunecate se mişcară în spatele ferestrelor fumurii ale Hummer-ului, dar în limuzină nu se vedea nimic. Pike rămase în maşină, aşteptând, iar în uşa bisericii apărură Bud Flynn şi încă un bărbat. Acesta din urmă părea nervos şi se întoarse în clădirea ruinată, dar Bud ieşi zâmbind, traversând, prin soarele care pălea, douăzeci de ani şi două generaţii.

Pike nu îl mai văzuse pe Bud din ziua aceea de la Shortstop Lounge, când demisionase de la poliţia din Los Angeles şi dorise să îi spună acest lucru faţă în faţă, ţinând cont cât fuseseră de apropiaţi. Bud îl întrebase dacă avea deja în vedere alt serviciu, iar el îi spusese că semnase un contract cu o organizaţie militară profesionistă din Londra. Bud nu-l aprobase. Reacţionase ca un tată dezamăgit, înfuriat de alegerea făcută de fiul său, şi asta fusese tot.

Acum Pike simţi căldura unor amintiri mai vechi, mai bune, şi se dădu jos din Jeep. Bud arăta mai bătrân, dar încă în formă şi gata de treabă.

– Mă bucur să te văd, poliţist Pike, spuse Bud, întinzându-i mâna. A trecut o mulţime de vreme. Prea multă.

Pike îl trase aproape şi îl îmbrăţişă, iar Bud îl lovi uşurel cu palma pe spate.

– Lucrez în investigaţii corporatiste acum, Joe. De paisprezece ani; în martie se fac cincisprezece. Uneori, investigaţiile conduc la probleme de securitate. Un prieten mi-a dat numele lui Stone, spunându-mi că are o listă de foşti agenţi care au lucrat pentru Secret Service – oameni cu experienţă în materie de clienţi cu mare risc. Căutam pe cineva potrivit şi el a pomenit numele tău.

Pike aruncă o privire spre Hummer.

– Fata e acolo?

Jon Stone îi explicase în mare despre ce era vorba: o tânără dintr-o familie înstărită reușise să supraviețuiască în urma a trei atentate la viața ei, iar Bud Flynn fusese angajat ca să îi asigure protecție. Punct. Lui Stone îi era de ajuns să știe că fata era bogată. O persoană cu experiența lui Pike putea costa o grămadă de bani, iar Stone urma să îi stoarcă pe oamenii aceia și de ultimul bănuț.

Flynn se întoarse spre biserică.

– Hai să intrăm. Vei putea să îl cunoști pe tatăl ei și îți voi explica tot ce s-a petrecut.

Biserica mirosea a salvie și a urină. Pe podeaua de beton zăceau aruncate cutii goale de bere și reviste, murdare de nisipul adus de vânt prin spărturile pereților și decolorate de timp. Pike presupunea că mirosul de urină provenea de la animale. Bărbatul care ieșise mai devreme în ușă se afla acolo împreună cu un altul. Primul era supraponderal, cu o față pătrățoasă și niște șuvițe unsuroase de păr pe care și le tot dădea deoparte din ochi. Prietenul său era mai subțire și mai în vârstă, probabil trecut puțin de cincizeci de ani, cu o privire inteligentă de om de afaceri, încruntat și cu gura strânsă într-o permanentă dezaprobare. Lângă ușă era o servietă din piele de Cordoba.

Bud dădu din cap spre bărbatul cu păr unsuros.

– Joe, dânsul este Conner Barkley. Domnule Barkley, Joe Pike.

Barkley schiță un zâmbet, nu prea în largul său.

– Bună ziua.

Purta o cămașă de mătase cu mâneci scurte care îi dădea la iveală burta umflată peste curea. Tipul încruntat nu avea cravată și era îmbrăcat într-un sacou sport scump, de culoare gri-antracit. Pike purta un tricou gri fără mâneci, blugi și adidași.

Tipul încruntat scoase din buzunarul hainei niște hârtii împăturite și un stilou.

– Domnule Pike, numele meu este Gordon Kline. Sunt avocatul domnului Barkley. Acesta este un contract de confidențialitate, în care se specifică faptul că nu puteți relata, repeta sau dezvălui în nici o formă nimic din ceea ce vă va spune domnul Barkley astăzi sau cât timp veți fi în slujba dumnealui. Trebuie să semnați acest contract.

Kline îi întinse hârtiile și stiloul, dar Pike nu făcu nici un gest ca să le ia.

Îl văzu pe Conner Barkley uitându-se fix la săgețile roșii groase tatuate pe umerii lui. Se obișnuise ca oamenii să se holbeze la ele. Tatuajele fuseseră făcute înainte de prima lui bătălie. Erau cu vârful înainte.

Barkley își desprinse privirea de pe tatuaje, cu o expresie îngrijorată.

– Ăsta e omul pe care vrei să îl angajezi?

– Este cel mai bun din branșă, domnule Barkley. Va avea grijă ca Larkin să rămână în viață.

Kline îi întinse din nou hârtiile.

– Vă rog să semnați aici.

– Nu, spuse Pike.

Sprâncenele lui Barkley se încrețiră asemenea unor râme nervoase.

– Cred că ajunge, Gordon. Cred că putem trece peste asta. Nu-i așa, Bud?

Kline se încruntă și mai tare, dar renunță la hârtii, iar Bud continuă.

– OK, uite despre ce este vorba. Fiica domnului Barkley este martor federal. A acceptat să depună mărturie peste două săptămâni într-un proces federal. În ultimele zece zile au avut loc trei atentate la viața ei, toate trei foarte aproape de reușită. Nu am altă variantă decât să procedez neconvențional.

Deșertul se umpluse de lumina roșie a apusului de soare. Se simțea temperatura scăzând.

– De ce nu este inclusă într-un program de protecție a martorilor?

– A fost, răspunse Barkley, dându-și din nou părul din ochi. Și era să fie omorâtă.

Gordon Kline își încrucișă brațele cu aerul că întregul guvern al Statelor Unite nu reprezenta decât o bătaie de joc pe seama contribuabililor.

– Incompetenți! zise el.

– Acum unsprezece zile, spuse Bud, Larkin a fost implicată într-un accident de circulație – la ora trei noaptea s-a tamponat cu un Mercedes. Erau trei persoane în mașină: o pereche, George și Elaine King – era mașina lor – și un pasager bărbat pe bancheta din spate. Numele George King îți spune ceva?

Pike clătină din cap, așa că Bud îi explică.

– Este un investitor imobiliar, suspect de curat, fără datorii, fără ipoteci, fără proiecte controversate. George sângera, așa că Larkin s-a dus să îl ajute. Celălalt bărbat era și el rănit, dar a șters-o. Pe urmă George și-a revenit și el destul cât să dispară cu mașina, dar Larkin i-a ținut minte numărul. A doua zi, familia King a relatat poliției altă versiune – au susținut că erau singuri. Două zile mai târziu, niște agenți de la Departamentul de Justiție au contactat-o pe Larkin împreună cu un desenator. După vreo sută de schițe, Larkin l-a identificat pe bărbatul dispărut drept Alexander Liman Meesh, un asasin condamnat despre care agenții federali credeau că trăiește la Bogotá, în Columbia. Am un dosar al lui de la cei de la FBI, pot să ți-l dau să îl vezi.

– Cum a ajuns un accident de circulație anchetă federală?

Kline nu mai părea supărat că Pike nu îi semnase hârtiile.

Pike l-ar fi descris drept concentrat, preocupat și sută la sută om de afaceri.

– Inițial, din cauza lui King. Cei de la Departamentul de Justiție ne-au spus că-l suspectau că spală bani prin compania sa imobiliară. Ei cred că Meesh a revenit în Statele Unite cu bani de la cartelul drogurilor ca să îi investească prin intermediul lui.

Kline se întunecă la față, apoi se uită la tatăl fetei.

– Autoritățile au nevoie de Larkin ca să facă legătura între King și un criminal recunoscut. Consideră că, ajutați de mărturia ei, ar putea obține o anchetă și l-ar putea obliga să dea la cercetat registrele contabile. Tatăl fetei și cu mine am fost împotriva implicării ei în poveste. Uite ce-a ieșit!

– Așadar, cel care îi dorește moartea este King?

– King este un tip cu bani, care face bani, spuse Bud. Nu are nici un fel de cazier, nici un fel de legătură cu acte violente în trecut, nici un fel de conexiune cu domeniul în care activează Meesh. Cei de la Departamentul de Justiție cred că Meesh încearcă să protejeze banii băgați în proiectele lui King. Dacă ar începe o anchetă împotriva acestuia, atunci toate proiectele și toate investițiile sale ar fi blocate, așadar Meesh dorește să nu existe nici o anchetă. King s-ar putea să nici nu știe că Meesh vrea să se descotorosească de fată. S-ar putea să nu știe nici de unde anume provin banii.

– Dar i-a întrebat cineva pe vreunul din soții King?

– Au dispărut. Cei de la firmă spun că au plecat într-o vacanță programată dinainte, dar nimeni de la Departamentul de Justiție nu îi crede.

Conner Barkley își trecu din nou degetele prin păr.

– Este un coșmar. Toată povestea a devenit un coșmar, iar acum...

Bud îl întrerupse.

– Conner, vrei să mă lași un minut cu Joe? Ne întâlnim la mașină. Gordon, te rog...

După ce se îndepărtară, Pike zise:

– Nu sunt bodyguard.

– Ascultă, Joe, prima dată când au venit după ea, puștoaica era la părinți. Casa asta a familiei Barkley este o adevărată fortăreață – două hectare în Beverly Hills, la nord de Sunset, agenți de pază non-stop și un personal numeros. Sunt oameni bogați.

Bud deschise servieta de piele și scoase câteva fotografii neprelucrate. În ele

se vedeau trei siluete neclare trecând noaptea pe lângă o piscină, apoi traversând o curte, pe urmă în fața unor uși de sticlă.

– Au fost făcute de camerele de supraveghere. În asta și în cealaltă fețele se disting, dar nu am reușit încă să îi identificăm. Au pus mâna pe o menajeră și au încercat să afle cum să dea de Larkin. Au bătut-o rău, au strâns-o de gât, i-au rupt nasul și trei dinți.

– Cât de aproape au ajuns?

– Erau foarte aproape, dar a venit poliția. Pe urmă au băgat-o în programul de protecție a martorilor. Șerifii federali au mutat-o chiar în aceeași seară la o casă sigură de lângă San Francisco – asta se întâmpla acum șase zile. În seara următoare a avut loc un nou atentat. La casa cea sigură. Un șerif federal a fost ucis, altul rănit. Băieții ăștia nu știu de glumă.

Pike auzi trântindu-se o portieră de mașină și se apropie de fereastră. Larkin Conner ieșise din limuzină ca să-i întâmpine pe tatăl ei și pe Kline. Avea o față în formă de inimă și un nas îngust puțin înclinat spre stânga. Capul îi era încununat de niște șuvițe de păr roșu strălucitor ce păreau șerpi în mișcare. Era îmbrăcată într-un șort strâmt și un tricou verde și ținea sub braț un câine minuscul, într-o geantă roz de firmă. Era unul dintre acei câini liliputani cu ochii cât cepele care tremură când sunt speriați. Pike știa sigur că va lătra când nu trebuie și îi va provoca fetei moartea.

Se întoarse de la fereastră.

– Aceiași oameni?

– Nu avem de unde ști. Larkin și-a sunat părinții și până la răsăritul soarelui se întorsese deja în Beverly Hills. Se lămuriseră cum e cu protecția federală. Domnul Barkley m-a angajat pe mine și am mutat-o într-un hotel, dar ne-au atacat iarăși peste numai câteva ore.

– Așadar, au aflat unde se află în toate cele trei cazuri.

– Da.

– La FBI sunt scurgeri de informații.

Bud își încleștă fălcile sugerând că și el gândea la fel, dar nu voia să o spună.

– Am o casă în Malibu. Vreau să te duci cu ea acolo astă-seară – numai tu. Nu vreau să ajungă înapoi în oraș.

– Agenții federali ce părere au?

– Nu-mi bat capul cu ei. Pitman, care-i șeful, crede că greșesc, dar procedez așa cum dorește familia Barkley.

Pike se uită la Flynn.

– Ți-a spus Stone care-i înțelegerea?

Bud se uită la el, nedumerit.

– Ce înțelegere?

– Nu mai fac demult genul ăsta de treburi. Dar îi datorez lui un serviciu. Unul singur. Cu asta mă revanșez.

– Dar angajarea ta costă o grămadă de bani.

– Nu-i iau eu. Nu-mi trebuie și nu de asta accept să o fac.

– Dacă n-ai tragere de inimă nu vreau să...

– Polițist Flynn... spuse Pike.

Bud se opri din vorbă.

– Hai să ne întâlnim cu fata.

Când Pike și Flynn ieșiră din biserică, Gordon Kline se întrerupse din conversația cu Barkley și îi privi.

– Suntem gata de plecare, spuse Bud Flynn, apoi se întoarse către fată. Larkin, el este Joe Pike. Vei merge cu el.

– Și dacă mă violează?

– Încetează, Larkin, spuse Kline. Procedăm cum e cel mai bine.

Larkin își scoase ochelarii de soare cu un gest teatral, măsurându-l pe Pike din cap până în picioare, apoi zise:

– Mi se pare destul de drăguț. Mi-l cumperi, tati?

Barkley se uită la Kline, ca și cum ar fi vrut să îi răspundă avocatul. S-ar fi zis că se temea de ea.

Fata se întoarse către Pike.

– Crezi că poți să ai grijă de mine?

Pike o studie. Era drăguță și se obișnuise să fie considerată astfel, iar hainele și părul indicau că îi plăcea să fie în centrul atenției, ceea ce putea reprezenta o problemă.

Larkin se încruntă.

– De ce nu spune nimic? E drogat?

– Da, răspunse Pike, hotărându-se.

Larkin râse.

– Da, ești drogat?

– Da, pot să am grijă de tine.

Rânjetul lui Larkin se topi și îl studie de data asta cu o privire neîncrezătoare. Ca și cum dintr-odată totul ar fi devenit real.

– Vreau să-ți văd ochii, spuse ea. Scoate-ți ochelarii.

Pike făcu un gest din cap către Hummer, unde doi bărbați în costume făcute pe Savile Row descărcau niște valize.

– Sunt lucrurile tale?

– Da.

– O geantă de voiaj și o poșetă, nimic în plus. Nu telefon. Nu electronice. Nu iPod.

Larkin se îmbățoșă.

– Dar am nevoie de lucrurile astea. Tati, spune-i tu că am nevoie de lucrurile astea.

Ochii cățelului se bulbucară mai tare și mârâi.

– Scapă de câine, zise Pike.

Conner Barkley își trecu mâna prin păr, iar Gordon Kline se încruntă și mai tare.

O oră mai târziu, după multe parlamentări, Pike și fata porniră la drum.

– Joe...?

Cole își dădu seama că Pike închisese. Era exact genul de telefon pe care îl primeai de la Joe Pike. Răspundeai, el mormăia ceva și asta era tot. Comunicarea politicoasă nu fusese niciodată unul dintre punctele lui forte.

Cole se reapucă să-și lustruiască mașina cu ceară – un Sting Ray galben decapotabil, model 1966. Purta șort de gimnastică și un tricou gri care se înnegrise de sudoare și tare i-ar mai fi plăcut să îl dea jos, dar îl purta ca să își acopere cicatricele. Locuia într-o căsuță de bârne cocoțată pe marginea unui canion din Hollywood Hills. Era o zonă împădurită, liniștită, iar vecinii deseori își plimbau câinii prin dreptul casei lui. Cole se gândea că ei nu și-ar fi dorit să vadă urmele vinetii de răni cusute care îl făceau să arate ca un accident de laborator.

Detesta să-și ceruiască mașina, dar se gândise că puțină ceară s-ar putea dovedi o terapie bună. În urmă cu treisprezece săptămâni, un bărbat pe nume David Reinnike descărcase în spatele lui Cole toată magazia unei puști. Gloanțele îi sfărâmaseră cinci coaste, îi zdrobiseră humerusul stâng, trecuseră apoi prin plămânul stâng și acum se mișca aidoma unui robot căruia i-au ruginit încheieturile. Dar de două ori pe zi, în fiecare zi, făcea exerciții în ciuda durerilor, ca să-și recapete forma.

Încă mai lucra la mașină când un Lexus verde-închis se opri în fața aleii sale. Privi cum din el coboară Pike împreună cu o tânără cu părul retezat aiurea și cu ochelari mari de soare. Femeia părea prudentă, iar Pike purta o cămașă cu mâneci lungi, nici măcar suflecate. Pike nu purta niciodată cămăși cu mâneci lungi.

Cole le veni în întâmpinare șchiopătând.

– Joseph. Ar fi trebuit să îmi spui că vii cu musafiri. M-aș fi aranjat și eu puțin. Îi zâmbi fetei, desfăcând brațele ca pentru a-i arăta șortul, picioarele desculțe și tricoul murdar de ceară. Domnul Simpatic, făcând glume pe seama nădușelii sale.

– Eu sunt Elvis.

Fata îl gratulă cu un zâmbet isteț și vioi, apoi arătă cu degetul spre Pike.

– Slavă domnului, ești vesel. Să călătorești cu ăsta e ca și cum ți-ar ține companie un cadavru.

– Numai până ajungi să-l cunoști. Pe urmă nu-i mai tace gura.

Cole remarcă felul în care Pike o atinse pe spate, nefamiliar, ca să o conducă în garaj.

– Haidem înăuntru, zise acesta.

Cole îi conduse în livingul unde ușile mari dinspre terasă se deschideau spre priveliștea minunată a canionului. Fata o admiră.

– Nu-i rău deloc, spuse ea.

– Mulțumesc. Așa zic și eu.

Mirosul banilor se ridica în jurul ei ca aburul dimineții – blugi Rock & Republic de cinci sute de dolari, bluză Kitson, ochelari Oliver Peoples. Cole se pricepea să citească oamenii și învățase – cu vremea – că aproape întotdeauna avea dreptate.

Dar nu mirosea doar a bani, ci și a probleme. I se părea cunoscută, dar nu știa de unde să o ia.

– Ea e Larkin Barkley, zise Pike. Este martor într-o anchetă federală. Au băgat-o în program, dar n-a ținut. Ne-ar trebui ceva de mâncare, eventual să facem un duș, și între timp îți spun despre ce este vorba.

Cole își dădu seama că Pike nu voia să vorbească de față cu fata, așa că surâse și o întrebă:

– Nu vrei să faci un duș, până pregătesc eu ceva de mâncare?

Larkin îl privi din nou, iar Cole mai descifră ceva. Îi zâmbise la fel de șmecherește ca afară, numai că acum îi transmitea că nimic din ceea ce ar fi putut el să îi spună nu putea să o surprindă, să o afecteze sau să o impresioneze. Părea o provocare, se gândi el.

– Ce-ar fi să mănânc mai întâi? zise ea. Pikester nu-mi dă să mănânc. Nu vrea decât sex.

– La fel se purta și cu mine, zise Cole, dar până la urmă l-am dat pe brazdă.

Larkin clipi scurt, pe urmă izbucni în râs.

– Unu la zero pentru mine, spuse Cole. Fă un duș sau așteaptă pe terasă. Vrem să stăm de vorbă fără să ne auzi.

Fata alese dușul.

Pike îi aduse geanta și îi arătă baia pentru musafiri, în timp ce Cole se apucă de treabă în bucătărie. Tăie pe lungime fasole verde, dovlecei și vinete, stropi totul cu ulei de măsline și sare și puse o tigaie la încins. Pike veni și el în bucătărie, dar nici unul nu scoase o vorbă până nu se auzi apa curgând în baie. Atunci Pike dădu la iveală un permis de conducere și două cărți de credit. Permisul avea fotografia fetei cu un spectaculos păr roșu. Pe carduri era tipărit același nume. Cel American Express era negru. Bani!

– Ieri am întâlnit-o pentru prima dată, spuse Pike, dar nu știu nimic despre ea. Am nevoie de ajutorul tău. Alătură cardurilor ceva ce seamănă cu un dosar din arhiva informativă a FBI.

– Ăsta e omul care încearcă s-o omoare. Se numește Alex Meesh, originar din Colorado, rezident în Columbia.

Cole se uită la coperta dosarului. Alexander Meesh. Căutat pentru crimă.

– America de Sud?

– Da. A fugit ca să nu fie arestat pentru crimă. Cei de la FBI i-au dat acest dosar lui Bud, dar n-am găsit mare lucru care să ne fie de folos. Poate că reușești tu să vezi altceva.

Cole ascultă relatarea situației lui Larkin, făcută de Pike în propozițiile scurte și seci ale unui polițist care face un raport. Îi povesti cum ajunsese fata să fie implicată într-o investigație a Departamentului de Justiție cu privire la un anume George King și cum acordul ei de a depune mărturie provocase atentatele la viața ei. Nu făcu nici un fel de comentariu până când Pike nu ajunse să descrie schimburile de focuri din Malibu și Eagle Rock.

– Stai puțin. Ai împușcat pe cineva?

– Am împușcat cinci oameni. Doi, astă-noapte, trei dimineață.

Pike spunea asta la el în bucătărie, fără să se înfioare, așa cum altcineva ar fi spus că are nevoie de benzină.

– Joe. Isuse, *Joe*! Te urmărește poliția?

– Nu știu. Dacă nu mă urmăresc încă, o vor face curând. Am pierdut un pistol la Eagle Rock.

– A fost autoapărare, nu-i așa? Întrebă Cole scrutându-și cu privirea prietenul. Ți-ai apărat viața, ai apărat viața unui martor federal. Agenții federali te susțin, nu-i așa?

– Nu știu. Dar în orice caz, avem o problemă mai mare decât poliția. Urmă-

ritorii ne-au aflat locația în ambele cazuri, deși erau case de siguranță. Înțelegi despre ce este vorba?

Acum Cole înțelegea de ce Pike nu voise să vorbească de față cu fata.

– Cineva din tabăra ei trădează.

– Le-am luat-o. I-am tăiat pe Bud și pe federali de la informații. Mă gândesc că dacă nu știe nimeni unde se află, voi putea să-i asigur protecția.

– Și ce ai de gând să faci?

– Să-l găsesc pe Meesh.

– S-ar putea să se fi întors în Columbia.

– A încercat să o omoare pe fata asta de cinci ori. Nu se poate să vrei atât de tare ca o persoană să fie ucisă, iar tu să te duci acasă și să aștepți să se rezolve treaba – trebuie să rămâi până te asiguri că s-a rezolvat.

Pike se duse la carnetul și pixul pe care Cole le ținea lângă telefon și mâzgăli ceva.

– Mi-am luat un telefon nou. Uite numărul.

– Ai vreo idee cine toarnă?

– Bud încearcă să afle, dar pot să am încredere în cineva? Poate că e vreunul dintre oamenii lui. Sau un agent federal.

Cole puse deoparte hârtia cu numărul. Se întoarse la tigaie și puse legumele înăuntru. Îi plăcea mirosul care se simțea când atingeau uleiul încins.

El și Pike trecuseră împreună prin multe. Erau prieteni vechi. Când se trezise din comă, Joe Pike îl ținea de mână. Lăsă furculița jos și se întoarse.

– Să văd ce pot afla despre Meesh, spuse Cole. Începem prin a sta de vorbă cu Larkin, când iese de la duș. S-ar putea să știe mai multe decât crede.

Pike se dezlipi de perete.

– Nu putem rămâne aici, Elvis. Dacă oamenii aceia știu cine sunt, s-ar putea să încerce să dea de mine prin intermediul tău. Îmi pare rău.

Cole înțelegea.

– Atunci stai tu de vorbă cu ea. Dar să știi un lucru. Când îl caut pe Meesh, am de gând să îl verific și pe prietenul tău Bud Flynn.

Gura lui Pike se strâmbă și Cole se întrebă dacă Larkin remarcase că acesta nu râdea și nu zâmbea niciodată. Ca și cum partea aceea care s-ar fi putut simți destul de liberă ca să râdă ar fi murit în el, sau ar fi fost îngropată atât de adânc, încât nu mai reușea să răzbată la suprafață.

– Cum vrei, spuse Pike.

Când sună mobilul, Cole deja pregătea sandviciurile, iar Pike se duse să vorbească de pe terasă.

Câteva minute mai târziu, fata apăru dinspre hol.

– Miroase incredibil, spuse ea.

– Vrei un pahar de lapte sau de apă?

– Te rog. Lapte.

Avea ochii roșii, iar Cole se întrebă dacă plânsese. Ea îi surprinse privirea și îi aruncă din nou zâmbetul de obrăznicătură. Un zâmbet isteț și ispititor – ai fi zis că nu putea să aparțină cuiva care tocmai plânsese, dar uite că putea. Cole se gândi că puștoaica avea multă experiență în a ascunde ceea ce simțea.

Desfăcu sandviciul și scoase un mic chiot.

– Perfect! N-am vrut să-ți spun, ca să nu-ți dau bătăi de cap, dar sunt vegetariană. De unde ai știut?

– N-am știut. Așa gătesc pentru Joe. Și el e vegetarian.

– *El?*

Trase cu ochiul la Pike și Cole putea să jure că zâmbetul îi dispăruse.

– Carnea roșie îl face violent.

Fata râse și Cole își dădu seama că o plăcea. Luă o înghițitură uriașă din sandvici, pe urmă încă una. Mesteca uitându-se la Pike, pe terasă.

– Nu prea vorbește.

– Comunică prin telepatie. Și poate trece prin ziduri.

Ea zâmbi din nou și mai luă o înghițitură, de data asta nu la fel de mare. Nu mai zâmbea și privirea îi părea meditativă.

– A împușcat un tip chiar în fața mea. Am văzut sângele.

– Un tip care voia să te omoare.

– S-a auzit atât de tare! Nu ca în filme. Aproape că simți și tu lovitura.

– Știu.

– Mă găsesc mereu.

Cole nu răspunse; apoi Pike se întoarse de pe verandă.

– Avem un loc de stat, spuse el. Haide.

Ea se uită la sandvici.

– Dar n-ai mâncat. Și eu n-am terminat.

– Mâncăm în mașină.

Cole îi conduse, își luă rămas-bun și îi urmări îndepărtându-se. Nu îl întrebase pe Pike unde se duc, iar acesta nu-i spusese. Dar știa că îi va telefona, după ce vor fi în siguranță.

Se întâlniseră cu ani în urmă, când Pike încă mai patrula cu o mașină de poliție, iar Cole făcea ucenicie la bătrânul George Feider, adunând cele trei mii de ore de care avea nevoie ca să obțină o autorizație de detectiv particular. Câțiva

ani după aceea, când Cole avea orele de practică și Pike rămăsese fără slujbă, George ieșise la pensie, iar Cole și Pike își puseseră economiile laolaltă și îi cumpăraseră afacerea, convenind să pună doar numele lui Cole pe ușă. Pike nu intenționa să-și ia autorizație de detectiv. Avea deja alte treburi și nu intenționa să îl ajute pe Cole decât din când în când, spunând că, dacă nu-i păzea el fundul probabil că acesta n-ar fi avut zile multe. Habar n-avea dacă Pike glumea sau nu, dar asta făcea parte din farmecul lui.

Dacă oamenii aceia știu cine sunt, s-ar putea să încerce să dea de mine prin intermediul tău.

Să vină numai, își zise Cole. Să știi că și eu îți păzesc fundul, frate.

Pe urmă se apucă de treabă.

Scăldat în soarele purpuriu, Pike se îndrepta spre est pe Sunset Boulevard, invizibil într-o mașină anonimă. După ce trecu pe lângă Echo Lake, coti spre nord, către colinele domoale din Echo Park. Străzile rezidențiale din nord erau șerpuite și înguste și se închideau în fundături. Când ajunseră la adresă, pe alei deja se aprindeau felinare de dinainte de război.

– Am ajuns, zise el.

Era o casă cenușie îngustă, retrasă de la stradă, cu acoperiș abrupt și cu o verandă acoperită în față și garaj pentru o mașină în spate. Agenta imobiliară prietenă cu Pike le lăsase cheia ascunsă sub un ghiveci de flori de lângă intrare. Larkin examină casa cu prudență.

– Cine stă aici?

– Este de închiriat. Proprietarii locuiesc în Las Vegas, iar acum sunt între două contracte de închiriere. Când cobori din mașină, du-te direct spre intrare.

Dinspre Chavez Ravine adia briza, răcorind aerul. Mai multe familii ieșiseră pe verande, unele ascultau radioul, altele pur și simplu stăteau de vorbă. Cei mai mulți dintre vecini păreau să provină din țările Europei de Est. Peste drum, cinci tineri care păreau armeni se adunaseră în jurul unui BMW de ultimă generație și se distrau de minune.

Pike îi luă bagajul. Găsi cheia, deschise și intrară într-o cameră de zi micuță. O ușă ducea în dreapta spre baie și spre dormitoare. Căsuța curată și ordonată, dar mobilierul era uzat.

– Știi, mă gândeam, spuse Larkin. Nimeni nu știe unde suntem acum, așa-i? Avem cărțile mele de credit. Ne putem duce oriunde.

Pike lăsă bagajele jos.

– Alege-ți ce dormitor vrei.

El trecu prin amândouă dormitoarele, apoi prin baie și prin bucătărie, verificând ferestrele și trăgând jaluzelele. Larkin nu alese nici un dormitor. Se ținu după el peste tot.

– Ascultă-mă numai. Putem lua avionul familiei mele. Tatei nici n-o să-i pese. Avem un apartament fabulos la Sidney. Ai fost vreodată în Australia?

– O să fii recunoscută. Undeva, pe vreun aeroport, cineva ar spune „uite-o pe Larkin Barkley în avionul ei".

Pike deschise frigiderul. Îi așteptau două pungi cu alimente, un bax de sticle de apă și șase beri Corona.

– Uite ce ne-a lăsat prietena mea. Servește-te.

– Bine, uite – avem o casă la Paris, pe rue George V, la o stradă distanță de Champs-Elysées. Plătesc eu biletul și mergem cu o linie comercială, nu-i nici o problemă.

– Cardurile lasă urme. Iar avioanele au liste de zbor.

Pike se duse din nou în camera de zi, cu Larkin după el.

– Scot bani de la bancomat. Chiar nu-i o problemă.

Unicul aparat de aer condiționat, lăsat deschis de prietena lui Pike, zumzăia în camera de zi. Aerul suflat de ventilatoare șuiera cu o vibrație metalică, precum o furtună în depărtare. Pike îl închise. Liniștea se umplu de lătratul câinilor și de râsetele bărbaților de peste drum.

Larkin părea îngrozită.

– De ce ai oprit aerul?

– Pentru că nu aud.

– Dar e cald. O să se facă aici ca într-un cuptor.

Își încrucișase brațele la piept și degetele îi intrau în carne. Pike știa că nu despre Paris sau Sidney era vorba. Era vorba despre frică. Îi puse mâna pe braț.

– Știu că nu ești obișnuită cu un asemenea loc, dar avem ce ne trebuie. În momentul ăsta, reprezintă un loc sigur.

– Iartă-mă. N-am vrut să mă port ca o scorpie.

– Mă duc să-mi iau lucrurile din mașină. Te simți în stare să rămâi singură câteva minute?

Larkin schiță un zâmbet obosit.

– Sigur. Du-te. Sunt în regulă.

Pike stinse lumina ca să nu fie văzut în cadrul ușii, pe urmă ieși.

Urcă în Lexus, apoi cu noul telefon verifică mesajele lăsate pe vechiul număr. Erau cinci. Bud lăsase trei la rând, care spuneau în linii mari cam același lucru.

Sună-mă, fir-ar să fie! Nu poți pur și simplu să te faci nevăzut cu fata! Este martor federal, pentru numele lui Dumnezeu! Or să pună FBI-ul pe urmele tale!

Lăsase un al patrulea mesaj cam la o oră după primele trei. De această dată era mai calm, remarcă Pike.

Uite ce am aflat până acum - cadavrele din Malibu nu au fost identificate. Nu știu nimic despre cele de la Eagle Rock, voi afla mâine. Poliția din Los Angeles și șerifii FBI nu au făcut legătura între tine și schimburile de focuri. Am vorbit cu Don Pitman - agentul de la Departamentul de Justiție. Va face tot ce poate să te scoată basma curată în fața poliției locale, dar trebuie neapărat să stea de vorbă cu tine. Trebuie să mă suni, băiete. Nu știu ce să-i spun tatălui fetei. El vrea să anunțe poliția. Joe, dacă încă mai trăiești, sună-mă.

O voce seacă de bărbat înregistrase ultimul mesaj.

La telefon agentul special Don Pitman de la Departamentul de Justiție. 202-555-6241. Am numărul dumitale de la Bud Flynn. Sună-mă, domnule Pike.

Pike lăsă telefonul și rămase să asculte zgomotele cartierului. Se întrebă ce-o fi vrut să zică Bud când spunea că nu reușiseră să identifice cadavrele din Malibu. El crezuse că vor fi identificați de îndată ce ajung la medicul legist, care apoi va stabili legătura dintre ei și Meesh. Se întunecase complet de-acum, iar lui Pike îi plăcea întunericul. Întunericul, ploaia, zăpada, furtuna - tot ceea ce te putea ascunde era bun. Dădu ocol casei ca să verifice ferestrele, apoi se strecură pe verandă și intră.

Larkin nu mai era în camera de zi, iar bagajele ei dispăruseră, dar o auzi în bucătărie. Pike își scoase cămașa cu mânecă lungă și se așeză într-un balansoar, așteptând. Auzi scârțâitul ușii frigiderului și foșnetul foliei baxului cu apă. Fata ieși din bucătărie și nu îl observă decât la jumătatea drumului înapoi spre living. Tresări atât de tare, încât un jet de apă țâșni din sticlă.

- M-ai speriat de moarte!

- Îmi pare rău.

Gâfâia cum gâfâie oricine când se sperie, dar încerca să râdă.

- Isuse, data viitoare spune ceva. Nici nu am auzit când te-ai întors.

- Poate că ar trebui să pui ceva pe tine.

Își scoase toate hainele cu excepția unui sutien transparent și a unui slip

tanga verde. Avea un inel de aur în buric. Ea se îndreptă și îl sfidă, întinzându-și coastele.

– Mi-e cald. Ți-am spus că va fi cald, dacă oprești aerul.

Ea se duse la canapea, se așeză și își puse picioarele goale pe măsuța de cafea, privindu-l fix.

– Ești sigur că nu vrei să mergi la Paris? E mai răcoare la Paris.

Îl privea drept în ochi cu un zâmbet obraznic, ca și cum ar fi fost singura de pe lume care descoperise că pe lumea asta totul avea legătură cu sexul.

– Cine este Don Pitman? o întrebă el.

Zâmbetul obraznic se evaporă.

– Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

– Trebuie să știu cine sunt oamenii cu care avem de-a face. M-a căutat la telefon.

Ea își dădu jos picioarele de pe măsuță.

– E unul dintre tipii de la Departamentul de Justiție. Au fost doi, Pitman și încă unul – Blanchette. Kevin Blanchette lucrează la procuratură.

Se aplecă să pună sticla cu apă pe măsuță și sânii i se iviră plini și rotunzi de sub sutien, în lumina difuză.

– Am un tatuaj pe fund. L-ai văzut de dimineață? Am vrut să-l vezi.

Pike se uită fix la ea.

– Este un delfin. Mie mi se par frumoși delfinii. Îi vezi luându-se la întrecere prin apă. Par atât de fericiți înotând în viteză! Aș vrea și eu să fiu așa.

Înconjură măsuța și se îndreptă spre Pike, oprindu-se în fața lui. Pike clătină din cap.

– Nu.

Ea îngenunche și îi puse palma pe umăr, acoperindu-i tatuajul.

– De ce ți-ai făcut săgeți? Spune-mi de ce. Vreau să te cunosc mai bine.

Pike se mișcă doar atât cât să se desprindă de sub mâna ei. O apucă de brațe și o împinse încetișor în spate.

– Te rog să nu mai faci asta.

Ea rămase o vreme cu privirea ațintită asupra unui punct aflat între ei, apoi se întoarse pe canapea. Pike îi studie chipul. Ochii îi străluceau în lumina slabă care intra pe fereastră.

– Totul va fi bine, spuse el. Ești în siguranță.

– Nu te cunosc. Nu îi cunosc pe oamenii guvernului, nici pe Meesh, nici pe soții King. Nu știu nimic despre spălatul banilor. Nu am vrut decât să fiu de folos. Nu știu ce s-a întâmplat cu viața mea.

Strălucirea din ochi i se răspândi pe obraji.

– Mi-e frică de mor.

Pike știa că greșește încă de când porni spre canapea. O luă de după umeri, încercând să o liniștească așa cum liniștea oamenii pe vremea când era polițist – o mamă al cărei fiu fusese împușcat, un copil șocat de un accident de circulație. Dar când o atinse, ea se lipi de el, îi puse palmele pe piept, apoi începu să le coboare.

– Nu, șopti Pike.

Larkin fugi în dormitorul din față, lipăind cu tălpile desculțe. Ușa se închise în urma ei.

Pike rămase așezat pe canapea, în casa întunecată și tăcută. Era treaz de treizeci și cinci de ore, dar știa că, dacă ar fi reușit să adoarmă, somnul nu ar fi durat mai mult de un ceas sau două. Își scoase tricoul, apoi pluti neauzit prin casă, trecând dintr-o încăpere în alta, ascultând noaptea de dincolo de ferestre. Când ajunse la ușa lui Larkin, o auzi plângând.

Pike atinse încet ușa.

– Larkin.

Plânsul se opri și își dădu seama că fata îl asculta.

– Săgețile. Semnificația lor este că poți controla ceea ce ești doar mișcându-te înainte; niciodată înapoi. Numai înainte. Așa vom face.

Așteptă, dar fata nu făcu nici un zgomot. Pike se simți stânjenit și își dori să nu fi încercat să îi explice.

Se întoarse și se duse să stingă toate luminile din casă. Reveni în living. Rămase în întuneric, ascultând, apoi se prelinse pe podea și începu să facă flotări. O flotare după alta, singur cu sine însuși, așteptând noaptea să treacă.

3

Ferestrele începură să se lumineze a doua zi dimineaţă pe la cinci şi jumătate, umplând casa din Echo Park cu strălucirea melancolică şi difuză a unui iaz cu apă proaspătă. Pike deja se spălase şi se îmbrăcase. Stătea în picioare în camera de zi. Din poziţia aceea putea vedea casa pe toată lungimea ei, de la uşa de intrare până la cea din spate, bucătăria şi cele trei intrări din holişorul de trecere care se deschideau spre cele două dormitoare şi spre baie. Stătea nemişcat în punctul acela de aproape o oră.

De-a lungul nopţii, Pike aţipise din când în când câteva minute pe canapea, dar nu adormise niciodată profund. Cam din oră în oră se mişca prin casă, verifica ferestrele şi asculta. Casele erau nişte fiinţe vii. Când totul era în regulă, scoteau un zgomot regulat, normal. Pike asculta ca să descopere această normalitate.

La cinci şi patruzeci fata se clătină către baie, fără să îl vadă. Lumina din baie se aprinse şi uşa se închise.

Pike nu se clinti.

Se auzi apa trăgându-se şi uşa se deschise. Ea ieşi târşâindu-şi picioarele din baie, şi abia atunci îl observă. Era ameţită de somn.

– De ce porţi ochelari de soare pe întuneric? îl întrebă ea.

Pike nu spuse nimic.

– Ce faci?

– Stau.

– Ciudat mai eşti.

Se împletici înapoi către camera ei. Casa se cufundă din nou în linişte.

La şase şi două minute vibră noul lui telefon. Pike văzu că era Ronnie.

– Da.

– Alarma de la apartamentul tău a fost întreruptă acum douăsprezece minute.

Pike anunțase compania de pază și protecție să sune la numărul lui Ronnie dacă pornea alarma. Le mai ceruse și să nu anunțe poliția.

– Ce le-ai spus? întrebă Pike.

– Că totul este în ordine și să reseteze sistemul, așa cum ai spus tu. Vrei să mă duc până acolo?

– Nu. Mă ocup eu.

Pike închise telefonul. Își închipuise că va fi doar o chestiune de timp până să ajungă acolo, iar acum se întâmplase. Obținuseră numele lui, îi aflaseră adresa și acum încercau să dea de el. Era o informație prețioasă: cineva care îi cunoștea numele îl furnizase urmăritorilor, iar singurii care îi cunoșteau numele erau oamenii din tabăra fetei, Jon Stone și Bud Flynn. Cineva o trăda. Pike avusese dreptate să îi excludă.

Probabil că aveau să se întoarcă la el acasă mai târziu. Felul în care urmau să acționeze avea să îi spună multe despre dimensiunile operațiunii și despre priceperea urmăritorului. Era important să îți cunoști adversarul.

Dar deocamdată fata dormea. Noaptea trecuse. Încă mai era în viață. Își făcuse treaba până aici, dar mai erau încă multe de făcut.

Încă una din lungul șir de conversații telefonice tipice pentru Pike. Cole era afară pe terasă, transpira exersând niște asane. Ora șase dimineața, cine altcineva ar fi putut fi?

– Alo?

– Ai grijă, spuse Pike. Tocmai au intrat la mine în apartament.

Clic.

Nu tu ce mai faci? Nu tu bună dimineața?

Tipic.

Cole făcu un duș, scoase din seif bătrânul revolver calibrul 38 și își făcu o cafea. Luă pistolul, cafeaua și materialele despre George King și Alexander Meesh și ieși din nou pe terasă.

Era o dimineață minunată, care promitea o zi crâncen de toridă.

Cole scrută cu ochii mijiți aburul lăptos care umplea canionul și remarcă un uliu cu coadă roșie rotindu-se pe deasupra, în căutare de șoareci-de-câmp sau șerpi.

În ziua în care se întorsese de la spital, ieșise pe terasă în zori și se străduise să execute cele douăsprezece saluturi ale soarelui din Hatha Yoga (așa cum făcea de atunci în fiecare dimineață), apoi se așezase lângă balustradă ca să urmă-

rească uliul. Acesta se întorcea în fiecare zi, dar Cole nu-l văzuse niciodată să fi prins ceva. Îi admira tăria de caracter.

Reciti ceea ce găsise pe internet despre George King. Era un dezvoltator imobiliar din Orange County care își începuse cariera construind o casă cu bani împrumutați de la părinții soției lui. Era un model clasic de afacere de succes pornită de la zero: King vânduse prima casă cu profit, apoi mai construise trei, pe urmă casele conduseseră la niște minimall-uri, ceea ce crease un concern de afaceri imobiliare care construia acum centre comerciale mari, ansambluri rezidențiale și clădiri de birouri scumpe peste tot în California, Arizona și Nevada. Nici unul dintre articole nu sugera activități ilegale sau practici dubioase de afaceri.

Despre Meesh, Cole nu găsise nimic pe internet. Ultima însemnare în dosarul din arhiva FBI pe care i-l dăduse Pike fusese făcută cu șase ani în urmă și menționa că se credea că locuiește în Bogotá, Columbia.

Lectura dosarului FBI semănase cu lectura unui articol de revistă ieftină despre cariera de douăzeci de ani a unui criminal. Meesh fusese condamnat de două ori pentru crimă, de șapte ori pentru tentativă de asasinat, de șaisprezece ori pentru șantaj, numai în Colorado. Îi omorâse pe un șofer de camion și pe soția lui în Colorado Springs, Colorado. Fusese convins că șoferul îl înșelase și descărcase un tir de televizoare cu ecran plat în ograda altui tâlhar. Turnase ulei încins peste nevasta șoferului într-o repriză de tortură care durase douăzeci și patru de ore. Pe urmă se ocupase de șofer. În mod evident, voia ca toate bandele din regiune să înțeleagă că el era stăpânul șoselelor.

Nimic nu explica felul în care un criminal din Denver putuse să ajungă reprezentant financiar al unui grup sud-american de baroni ai drogurilor, dar lui Cole nu-i păsa. Pe el îl interesa să îl găsească pe Meesh, iar Meesh era în Los Angeles. Toate dosarele criminalilor conțin liste de persoane cu care se știe că subiectul poate fi asociat, inclusiv prieteni, membri ai familiei și parteneri de bandă. Cole sperase să găsească vreun asociat din Los Angeles, dar toate numele erau din Denver. Acum avea să încerce să afle dacă vreunul din aceștia avea relații în Los Angeles.

Din cer căzu o dâră cenușie. Cole se uită după ea, zâmbind. Ar fi vrut să vadă ce prinsese uliul, dar chiar atunci sună soneria. Șchiopătă până la intrare cu pistolul în mână și se uită prin vizor. De dincolo de ușă se uitau la el doi bărbați, distorsionați de lentilă. Cel din față era bronzat ca un jucător de golf și avea păr castaniu tuns scurt. Bărbatul din spatele lui era mai înalt, negru și purta o haină albastră de in și ochelari de soare.

Cole își înfipse pistolul în cureaua pantalonilor, la spate, își trase tricoul peste el și deschise ușa.

– Elvis Cole? întrebă bărbatul din față.

– S-a mutat în Austria. Vreți să-i transmit un mesaj?

Bărbatul scoase un portofel negru de piele și arătă o insignă federală.

– Agent special Donald Pitman. Departamentul de Justiție. Aș vrea să stăm puțin de vorbă.

Nu așteptară ca Elvis Cole să îi invite să intre.

Dincolo de pereții casei de pe Echo Park, cartierul se trezea odată cu soarele care se ridica încet. Vrăbiile și cintezoii ciripeau. Mașinile porneau, dădeau cu spatele ca să iasă de pe alei sau virau spre strada principală. Jaluzelele fragile care acopereau ferestrele deveniră tot mai strălucitoare, până când întreaga casă se umplu de o lumină aurie.

Pike puse cafea măcinată într-un ibric, îl umplu cu apă apoi îl puse pe foc. Pregătea cafeaua în felul acesta de ani de zile. O lăsa să dea în clocot, apoi o strecura printr-un prosop de hârtie, sau nici măcar nu-și mai bătea capul cu hârtia. Cafeaua ieșea bună oricum.

Tocmai își turnase puțină cafea într-o cană când telefonul vibră.

– Poți vorbi? îl auzi întrebând pe Cole.

Pike vedea de la masă ușa de la dormitorul fetei. Era închisă.

– Da.

– Au venit aici de dimineață doi agenți de la Departamentul de Justiție, Donald Pitman și Kevin Blanchette. Ți-au adus pistolul. Nu m-au întrebat dacă știu ce anume se petrece sau dacă te-am văzut. Pur și simplu mi-au dat pistolul și mi-au spus să te anunț că s-au ocupat de ceea ce trebuiau să se ocupe.

– Probabil că ar fi de preferat să nu mă mai suni de acasă.

– M-am dus în vecini.

– Bine.

– Pitman a zis că dacă dau de tine, să-ți spun că ar trebui să îi telefonezi. A mai spus că pistolul este un semn de bună-credință, dar dacă nu telefonezi, buna-credință s-ar putea opri.

– Înțeleg.

– Încă două lucruri. Nimic din dosar nu îl leagă pe Meesh de Los Angeles și nu ne dă nici un fir, așa că trupurile celor împușcați în schimburile de focuri rămân pista cea mai bună. Dacă îi identificăm, s-ar putea să găsim conexiunile cu Meesh.

– O să vorbesc cu Bud. Ai verificat-o pe fată?

Cole ezită și Pike sesiză o diferență în tonul lui.

– E în toate revistele. E bogată. Este faimoasă pentru că e bogată. Nu mi-am dat seama pentru că avea părul scurt. Dar este mereu prezentă în tabloide – se dezlănțuie prin cluburi, face nebunii, chestii dintr-astea. Ai văzut-o sigur.

– Nu citesc tabloide.

– Taică-său a moștenit un imperiu. Au lanțuri de hoteluri în Europa, vreo două companii aeriene, câmpuri petrolifere în Canada. Cred că fata valorează cinci sau șase miliarde.

– Aha.

– Stai cu ochii pe ea. Este genul clasic de copil rebel din L.A.

– Pare în regulă.

– Acum ești prevenit.

Pike se întreba de ce anume s-ar înființa doi agenți federali la ușa lui Cole cu pistolul, dar nu-i păsa prea tare. Voia să îl găsească pe Meesh.

– Poți să faci rost de adresa de acasă a lui Bud Flynn? întrebă.

– Nu sunt eu cel mai grozav detectiv din lume?

– Am ceva de făcut mai târziu. Nu pot să o iau pe fată cu mine și nu vreau să o las singură. Vrei să stai tu cu ea?

– Să am grijă de o puicuță trăsnet, tânără și bogată? Cred că m-aș descurca.

Pike încheie convorbirea, apoi formă numărul de mobil al lui Flynn. Acesta răspunse la al treilea apel, părând răgușit și somnoros. Era doar opt fără douăzeci. Bud lucrase probabil până târziu.

– Pari somnoros, spuse Pike. Te-am trezit?

În același timp, ușa de la dormitor se deschise și fata ieși. Era umflată de somn și purta tot numai sutienul transparent și chiloții tanga verzi. Clipi somnoroasă spre el și se duse în baie.

– Mă bagi în mormânt, Joe, spuse Bud. Isuse, unde sunteți?

– Suntem în siguranță. De ce-i toată lumea atât de supărată?

Ia te uită, Pike făcea glume!

– Pentru că v-ați făcut nevăzuți, de aia! Nu poți să dispari așa cu ea. FBI-ul...

Pike îl întrerupse.

– Câți oameni știu că este cu mine? Cineva a intrat în apartamentul meu azidimineață, Bud, așa că cineva dintre cei care știu toarnă în continuare. Încrederea este marfă rară.

Larkin ieși din baie și veni în camera de zi. Pike ridică ușor cana lui de cafea în semn că exista cafea făcută și arătă spre bucătărie. Fata nu părea conștientă de goliciunea ei. Se duse în bucătărie.

Bud avea vocea încă nesigură.

– Înțeleg ce vrei să spui, dar avem deja cinci morți cu care trebuie să ne descurcăm și...

Pike îl întrerupse din nou.

– Uite cum facem. Larkin și cu mine ne întâlnim cu tine. Nu-i pomeni asta tatălui ei sau băieților tăi. Vino singur și vedem ce facem mai departe. Îți convine?

– Unde?

– Stația de metrou de la Universal City, la prânz. Cu ce mașină vii?

– Un BMW argintiu.

– Parchează în zona de nord. Așteaptă în mașină până te sun.

Închise telefonul. Larkin ieși din bucătărie fluturând ibricul.

– Ce-i asta?

– Cafea.

– E o porcărie. Are niște chestii în ea.

Pike își termină ceașca, apoi își trase pe el cămașa cu mâneci lungi.

– Strânge-ți lucrurile. Mergem să ne întâlnim cu Bud.

Ea lăsă jos ibricul, brusc speriată.

– Credeam că suntem în siguranță aici.

– Suntem. Dar dacă se întâmplă ceva, vom avea nevoie de niște lucruri. Îmbracă-te. Trebuie să ne grăbim.

– Dar ai zis la prânz. Universal City este la douăzeci de minute distanță.

– Hai să mergem. Trebuie să ne grăbim.

Ea dădu buzna înapoi în bucătărie și trânti ibricul în chiuvetă.

– Cafeaua ta e *de căcat!*

– Mergem la Starbucks.

Nu părea chiar așa sălbatică nici măcar când arunca în jur cu obiecte.

Pike nu o duse la Universal și nici nu așteptă până la prânz. Aflase de la Cole adresa lui Bud înainte de a ieși pe ușă.

Bud Flynn locuia într-un cartier scump construit pe terenurile de la Hillcrest Country Club, în partea rezidențială a Los Angeles-ului. Casa lui era mică, cu etaj, cu o alee ușor în pantă și cu o peluză care se lupta cu arșița brutală a verii. Un șir de arbori jacaranda colorau aleea cu o ninsoare de flori mov.

Larkin își tot răsucea curioasă capul în timp ce treceau printre case, atentă și interesată.

– Ce facem acum?

– Tu ai să rămâi în mașină. Eu mă duc să stau de vorbă cu el.

Pike parcă de-a curmezișul aleii lui Bud, astfel încât Larkin să fie în continuare vizibilă clar în mașină, apoi coborî și se duse la intrare. Rămase într-o parte a ușii, în așa fel încât să nu poată fi văzut pe ferestre. Îl sună pe Bud pe telefonul mobil.

– Nu puteai să fii decât tu, Joe, spuse Bud. Mie-mi afișează apelant anonim.

– Uită-te pe geam.

Pike auzi mișcare în receptorul telefonului. Ușa din față se deschise și Bud ieși. Se uită la fată, dar nu îl văzu pe Pike. Arăta obosit.

– Bud, spuse Pike.

Bud nu se arătă surprins.

– Ce crezi că aveam de gând să fac, îl întrebă, să pun să fie încercuit Universal City? Să umplu cerul de avioane-iscoadă?

Pike îi făcu semn cu mâna lui Larkin să coboare geamul mașinii.

– Spune-i bună dimineața lui Bud, îi strigă el.

– Salut, Bud! strigă Larkin din mașină, fluturând din mână.

Pike se întoarse spre Bud, dar acesta rămăsese la fel de încruntat.

– Ce mama naibii crezi că faci? Ai habar în ce rahat sunt?

– Îți arăt că-i vie și sănătoasă. Poți să le spui tatălui ei și agentului special Pitman că este bine. Poți să le spui că nu vrea să se întoarcă la ei pentru că are chef să rămână în viață.

Încruntarea lui Bud se transformă în iritare.

– Ia stai o clipă, fir-ar a dracu' de treabă! Nu-i vorba numai despre fată. Ai lăsat în urmă cinci morți în două zile. Tu ce crezi, că Pitman pur și simplu sună la LAPD și le spune polițiștilor, hei, totul e în regulă, civilul nostru i-a omorât pe ăștia ca să ne protejeze martorul, garantăm noi pentru el – iar ei te lasă în pace, uite-așa?

Lui Pike puțin îi păsa dacă lucrurile se descâlceau sau nu. Se întrebă dacă Bud știa că Pitman îi înapoiase pistolul, iar dacă nu, de ce Pitman nu-i spusese.

– Pitman spune că dacă nu te întorci va emite pe numele tău un mandat de arestare pentru răpire.

Colțul gurii lui Pike se ridică, iar Bud se înroși.

– Știu că-i de căcat, dar tu ai șters-o și nimeni nu știe ce se întâmplă. Federalii consideră că eu sunt problema și insistă cu chestia asta pe lângă taică-său. Care mai are doar atâtica până mă dă afară.

– Spune-mi și mie, Bud, crezi că acum fata este mai în siguranță cu mine sau cu tine?

– Le-am dat toate dosarele mele personale celor de la Departamentul de Justiție. Le-am dat absolut toate datele despre oamenii mei – până și listele cu apelurile telefonice, hotelurile în care au stat și ce cheltuieli au decontat, totul. Tatăl fetei le-a asigurat acces liber la întreg personalul lui, le-a pus la dispoziție telefoanele, echipamentele de comunicații – totul. Vom descoperi unde-i scurgerea de informații.

– Pe Pitman cine îl verifică?

Bud clipi, apoi scutură din cap. Ochii lui erau pietre dure ascunse sub carnea îmbătrânită de vreme.

– Joe. Ce faci, de fapt?

– Îl caut pe Meesh.

– Nu doar îl cauți. Eu nu vreau să fiu amestecat în așa ceva.

– Am numai două piste care mă pot duce la Meesh – cadavrele de la morgă și soții King. Dacă soții King făceau afaceri cu el, atunci probabil că știu unde stă și cum să-l contacteze. Poate că reușesc să-l găsesc prin intermediul lor.

– Încă nu știm unde sunt. Pitman le supraveghează reședința și birourile douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Le înregistrează convorbirile telefonice. Ba chiar a pus pe cineva să stea cu ochii pe iahtul lor. Dacă trag o bășină, agenții federali vor afla.

– Atunci nu-mi mai rămân decât tipii pe care i-am omorât. Ce știi despre ei?

Bud se întunecă la față.

– Trebuie să-mi iau cheile. Sunt înăuntru, la intrare. OK?

Pike încuviință.

Bud păși înăuntru doar cât să-și pescuiască cheile dintr-un bol albastru de lângă ușă. Pike îl urmă la mașină. Bud deschise portbagajul și Pike văzu servieta de piele pe care o remarcase și în deșert. Prietenul lui scoase trei fotografii. Erau stop-cadrele făcute atunci când fusese atacată casa lui Barkley. Bud i le dădu, indicându-i-o pe prima:

– Acest bărbat e singurul dintre cei cinci omorâți de tine care a participat la primul atac.

– Cum îl cheamă?

– Nu știu. Dar tipul ăsta...

Bud răsfoi fotografiile ca să îi arate un chip cu pomeți proeminenți și o cicatrice peste buze.

– Ăsta este monstrul care a bătut-o pe menajeră. I-ai mai văzut pe vreunul de aici în Malibu, sau la Eagle Rock?

– Cine sunt?

– Nu știm. Nu am reușit să îi identificăm pe nici unul dintre cei trimiși de tine la morgă. Nu sunt înregistrați în sistem.

Pike se uită la fotografii. Era de neînțeles. Genul de om pe care îl puteai angaja pentru un asasinat avea întotdeauna cazier. Și exista LiveScan, un sistem informatic integrat care păstra toate amprentele și apoi le compara cu cele ale suspecților, iar fișierele lui erau cât se poate de cuprinzătoare. Dacă o persoană fusese arestată vreodată oriunde în țară sau dacă se înrolase în armată, amprentele ei existau în sistem.

– Mi se pare ciudat, spuse Pike. Fără acte, fără portofel?

– Fără nici un fel de obiect personal. Ai făcut o mulțime de arestări, Joe. Îți amintești mulți criminali destul de deștepți încât să nu lase nici un fel de urmă după ei, astfel încât să nu poată fi identificați?

Pike clătină din cap.

– Nici eu. Ei bine, în faza asta suntem.

Bud închise portbagajul și se uită la fată.

– Dacă vrei, poți pur și simplu să i-o duci înapoi lui Pitman. Dacă decizi să joci altfel, este alegerea ta.

Se întoarse și, într-o altă lumină, lui Pike i se păru că arăta la fel de dur ca întotdeauna.

– Am încredere în tine că n-ai s-o lași baltă pe fetița asta, mai zise Bud.

Pike îl urmări îndepărtându-se, apoi se întoarse la Lexus și demară imediat.

– Mi se pare un om de treabă, spuse Larkin.

– A fost un polițist bun.

– Asta i-a spus și el tatei despre tine, că ai fost un polițist bun. A zis că ai fost cel mai bun polițist tânăr cu care a lucrat vreodată.

4

Pike și Charlie Grissom stăteau pe rândul din față în sala de adunare a Secției de Poliție Rampart, aceasta fiind prima lor zi oficială de serviciu după ce absolviseră Academia de Poliție din Los Angeles. Astăzi urma să înceapă cariera lor de ofițeri de poliție debutanți, numiți în tot Departamentul de Poliție din Los Angeles „pifani".

Aveau să își petreacă primul an acumulând „experiența străzii", îndrumați de polițiști cu experiență numiți P-III – pietroi – care trebuiau să le fie profesori, protectori și dumnezei. În această primă întâlnire urmau să se prezinte în fața veteranilor, lucru care pe Pike îl umplea de groază. Nu-i prea plăcea să vorbească, iar să vorbească despre el nu-i plăcea chiar deloc.

Sergentul Kelly Levendorf, care era comandantul patrulei de noapte, trecu în revistă tot ce ar fi putut prezenta o fărâmă de interes, de la activitatea infracțională și infractorii despre care se credea că acționează în zonă până la zilele de naștere ale veteranilor. După ce termină, se uită la toată lumea care lucra în schimbul lui.

– Bun, avem câțiva polițiști tineri printre noi, haideți să îi lăsăm să se prezinte. Polițist Grissom, ai un minut și o secundă.

Uite că începe, se gândi Pike.

Grissom țâșni în picioare, plin de entuziasm. Era un puști scund și bondoc, cu păr auriu și delicat, care părea mereu foarte dornic să facă impresie bună.

– Mă numesc Charlie Grissom. Am absolvit Universitatea San Diego cu o diplomă în istorie. Tata a fost polițist în San Diego, unde m-am născut. Îmi place să fac surf, să pescuiesc și să fac scufundări. Sunt mereu în căutare de parteneri de scufundări, așa că apelați la mine, dacă doriți. Am aceeași prietenă de aproape un an. Întotdeauna mi-am dorit să fiu polițist. Tata ar fi vrut să intru în

Poliția din San Diego, dar eu am dorit să fiu alături de cei mai buni – de aceea sunt aici.

Ultima frază îi aduse o mulțime de aprobări zgomotoase în timp ce se întorcea la locul lui.

Levendorf ceru liniște, pe urmă se uită la Pike.

– Polițist Pike – un minut, o secundă.

Pike nu fusese la facultate și nu voia să vorbească despre familia lui. Nu vedea de ce ar fi interesat pe cineva. Tot ce contează, considera el, este ce face un om la un moment dat și dacă acționează corect sau nu.

Se ridică în picioare. Polițiștii adunați în spatele lui erau de toate culorile și de toate vârstele. Mulți zâmbeau și păreau relaxați; alții se uitau sever; majoritatea păreau plictisiți. Pike se uită la polițiștii cu două trese pe mânecă. Aceștia erau P-III.

– Mă numesc Joe Pike. Nu sunt căsătorit. Am urmat două stagii de pregătire de luptă la pușcașii marini...

Asistența izbucni în aplauze și urale. Poliția din Los Angeles avea un procentaj mare de veterani din rândul pușcașilor marini.

– Vreau să fiu polițist pentru că deviza poliției este „să protejezi și să fii de folos". Asta-mi doresc să fac.

Pike se așeză la loc, în câteva aplauze risipite, dar cineva din spate râse.

– Ne-au trimis un Clint Eastwood. Omul nu face risipă de cuvinte.

– Această parte din program se numește „un minut, o secundă", polițist Pike, spuse Levendorf, așadar cred că ți-au mai rămas vreo patruzeci de secunde. Poate că ne mai dezvălui câte ceva despre tine, să te cunoaștem mai bine?

Pike se ridică din nou în picioare.

– Sunt atestat ca lunetist și am fost înrolat în Forțele Speciale, mai ales în echipe de recunoaștere, în echipe de urmărire/doborâre și în misiuni prioritare cu ținte speciale. Am centură neagră în tae kwon do, kung fu, wing chun, juo și ubawazi. Îmi place să fac jogging și gimnastică. Îmi place să citesc.

Se opri. Mulțimea de polițiști se uitau țintă la el. Nu aplauda nimeni.

În cele din urmă, un P-III negru mai în vârstă, cu părul cărunt, spuse:

– Slavă Domnului că îi place să citească – eram gata să cred că avem printre noi un fătălău.

Asistența izbucni în râs.

Levendorf puse capăt adunării și toată lumea se buluci spre ieșire, cu excepția noilor-veniți. Ei trebuiau să rămână ca să își cunoască instructorii.

Doi polițiști experimentați se desprinseră din mulțimea care pleca și se apro-

piară de ei. Negrul masiv care făcuse bancul cu Pike-cititorul se duse la Grissom. Al doilea P-III era mai scund decât Pike, cu păr castaniu tuns scurt, piele arămie și o gură subțire, severă. Pike bănuia că se apropia de patruzeci de ani. Veni direct la el și îi întinse mâna.

– Mă bucur să te cunosc, polițist Pike. Sunt Bud Flynn. Voi fi instructorul tău pentru primele două stagii de pregătire.

– Da, domnule.

– Poți să-mi spui domnule ofițer Flynn sau, simplu, domnule, dacă nu îți indic eu altceva, iar eu am să-ți spun polițist Pike, Pike sau pifane. Lămurit?

– Da, domnule.

– Ia-ți echipamentul și hai să mergem.

Pike își trecu geanta cu echipament peste umăr și îl urmă pe Flynn afară, în parcare, până la un Chevrolet Caprice vechi și botit. Ajunși la mașină, Flynn i-o arătă cu degetul:

– Acesta este postul nostru. Se numește doi-adam-patruzeci și patru, și la fel te vei numi și tu, după ce te învăț să folosești stația. Este o mașină atât de veche și de uzată, încât ar fi fost casată la orice secție de poliție din America. Dar noi suntem la Los Angeles, unde căcănarii de la consiliul local nu vor să ne dea bani să cumpărăm sau să întreținem echipamentul. Dar știi care-i vestea bună, polițist Pike?

– Nu, domnule.

– Vestea bună este că noi suntem polițiști din Los Angeles. Ceea ce înseamnă că, deși folosim mizeria asta de mașină, tot vom asigura cele mai bune servicii polițienești cu putință față de orice alt oraș mare din America.

Lui Pike îi plăceau comportamentul lui Flynn și faptul că era mândru de profesia lui.

Flynn își puse echipamentul în spatele mașinii, apoi se întoarse spre Pike.

– Înainte de a porni, vreau să mă asigur că lucrurile sunt limpezi între noi. Respect faptul că ai fost la pușcași marini, dar mă doare în cot de asta. Jumătate dintre polițiști au fost pușcași marini, iar cealaltă jumătate s-au săturat să o tot audă. Acesta este un oraș din Statele Unite ale Americii. Nu este o zonă de război.

– Da, domnule. Înțeleg.

– Te enervează că îți spun lucrurile astea?

– Nu, domnule.

Flynn îl studie pe Pike ca și cum l-ar fi suspectat că minte.

– Mă rog, dacă te enervează, reușești să o ascunzi, ceea ce este un lucru bun. Pentru că de acum înainte nu îți vei arăta adevăratele sentimente nimănui. Indi-

ferent ce părere ai despre păcătoși, degenerați sau orice alt fel de cetățeni cu care avem de-a face – fie victime, fie infractori – îți vei păstra opiniile pentru tine. Limpede?

– Da, domnule.

Flynn deschise portbagajul. Pike își puse echipamentul înăuntru, în timp ce Flynn continua să vorbească.

– La Academie ai învățat statute și proceduri, dar de la mine vei învăța cele mai importante două lecții de care ai avut parte vreodată. Prima este: Vei vedea oamenii cu tot ce au ei mai rău, iar eu am să te învăț să îi descifrezi. Vei învăța cum să deosebești minciuna de adevăr atunci când toată lumea minte și cum să îți dai seama ce anume este corect atunci când toată lumea gândește greșit. Pornind de la asta vei învăța cum să împarți dreptatea cinstit și fără părtinire așa cum merită oamenii din acest oraș. Clar?

– Da, domnule.

– Vreo întrebare?

– Care este cealaltă lecție?

Sprâncenele lui Flynn se arcuiră ca și cum ar fi fost pe cale să îi împărtășească esența înțelepciunii străvechi.

– Vei învăța să nu-i urăști. Vei vedea o mulțime de ticăloși aici, polițist Pike, dar oamenii nu sunt chiar atât de răi. Te voi învăța cum să nu pierzi din vedere acest lucru, pentru că dacă o vei face și vei ajunge să îi urăști, va fi primul pas către a te urî pe tine însuți. Și nu vrem să se întâmple asta, nu-i așa?

– Nu, domnule.

Flynn închise portbagajul și se întoarse din nou către Pike.

– Acum vreau eu să te întreb ceva. Când ai motivat de ce dorești să fii polițist, ai pomenit motto-ul LAPD: să protejezi și să servești. La ce anume te gândești?

– Unii oameni nu se pot proteja singuri. Au nevoie de ajutor.

– Și îi vei ajuta tu, polițist Pike, cu karate și tot restul?

Pike încuviință din cap.

– Îți place să te bați?

– Nici nu îmi place, nici nu îmi displace. Dacă trebuie, știu să mă bat.

Flynn dădu aprobator din cap, dar din felul în care își strângea buzele, Pike își dădea seama că încă îl mai studia.

– Treaba noastră nu e să ne amestecăm în bătăi, polițist Pike, spuse Flynn. Nu avem întotdeauna de ales, dar dacă intervii în prea multe bătăi, te trezești până la urmă cu fundul tăbăcit. Ți-a tăbăcit cineva fundul vreodată?

– Da, domnule.

Pike nu avea de gând să pomenească despre taică-său.

Flynn încă își mai sugea buzele.

– Dacă ne amestecăm într-o bătaie, înseamnă că am eșuat. Dacă apăsăm pe trăgaci, înseamnă că am eșuat. Ești convins de acest lucru, polițist Pike?

– Nu, domnule.

– Eu sunt. Tu ce crezi că înseamnă?

– Că nu am avut încotro.

Flynn mormăi ceva, dar de această dată Pike n-ar fi putut să spună dacă aprobator sau nu.

– Așadar, de ce vrei să protejezi lumea, polițist Pike?

Știa că Flynn îl testează. Îi întoarse o privire albastră și goală.

– Nu-mi plac oamenii violenți, domnule.

– Și atunci te transformi tu în cel care îi cafteșe pe violenți.

– Da.

– Totul e să rămâi în limitele legii.

Apoi ochii lui Flynn se încrețiră ușor la colțuri.

– Fiind instructorul tău, ți-am citi dosarul, băiete. Cred că ai tot ce-ți trebuie ca să devii un bun polițist.

Pike încuviință din cap.

– Nu vorbești prea mult, nu?

– Nu, domnule.

– Bine. Vorbesc eu destul pentru amândoi. Urcă în mașină. Hai să mergem să protejăm lumea.

Flynn începu prin ai oferi lui Pike un tur al întregii zone acoperite de secția de poliție. Între timp îi arătă procedurile radio, îl lăsă să comunice cu dispecerii și îi arătă locurile cunoscute unde se adunau răufăcători.

După aceea îi anunță pe dispeceri să înceapă să le transmită telefoane. În următoarele două ore, Pike preluă o reclamație de mașină furată de la o adolescentă care plângea, cercetă un magazin non-stop unde administratorul reclamase că se furase ceva, preluă apelul unui bărbat care se întorsese acasă de la serviciu și își găsise locuința jefuită. În fiecare caz, suspectul sau făptașul dispăruse de multă vreme sau nici măcar nu fusese prezent, dar Pike, sub supravegherea lui Flynn, prelua răbdător reclamația, completând toate formularele necesare.

Tocmai se îndreptau spre est pe Beverly Boulevard, când interveni dispecerul:

– Doi-adam-patruzeci și patru, violență domestică pe Harell Street, numărul 2721, s-a raportat că o femeie strigă după ajutor. Vă duceți?

Flynn luă microfonul.

– Doi-adam-patruzeci şi patru, suntem pe drum.

Cazurile de violenţă domestică erau cele mai rele. Pike o auzise de nenumărate ori la Academie, iar Flynn o pomenise şi el. Să răspunzi la un apel de violenţă domestică este ca şi cum te-ai năpusti direct în mijlocul unui uragan de emoţii.

– Schimbul de seară este cel mai plin de incidente domestice, zise Flynn. Probabil că vom avea parte de cel puţin trei sau patru pe seară, încă şi mai multe vinerea.

Pike nu spuse nimic. Aflase pe propria piele cum stă treaba cu violenţa domestică. Tatăl lui nu aştepta niciodată până vineri. Orice seară era la fel de bună.

– Când ajungem acolo, spuse Flynn, vorbesc eu. Te uiţi la mine cum pun problema şi înveţi. Dar rămâi pe faţă tot timpul. Nu ştii niciodată peste ce dai.

Se îndreptară spre un mic bloc de apartamente din apropierea centrului Rampart-ului. Dispecerul le furnizase restul informaţiilor: telefonul fusese dat de o anume doamnă Esther Villalobos, care raportase că bărbatul şi femeia cu care era vecină se certaseră toată după-amiaza, ajungând la ceva ce doamna Villalobos descria ca o partidă de zdrobit totul în jur în timp ce femeia, o tânără pe nume Candace Stanik, urlase „opreşte-te" de mai multe ori, apoi strigase după ajutor. Doamna Villalobos declarase că un bărbat şomer, pe care îl cunoştea doar sub numele „Dave", locuia uneori în apartamentul vecin.

Pike îl urmă pe Flynn spre apartamentul lui Candace Stanik.

Se opriră în faţa uşii lui Stanik. Ferestrele erau luminate. Pike nu auzi voci, dar se distingeau clar hohote întrerupte.

Flynn se uită la el şi îi şopti:

– Stai aici într-o parte. După ce intru eu, intri şi tu imediat, dar aşteaptă semnalul meu. Poate că tipul a plecat deja. Poate că s-au împăcat şi sunt lapte şi miere. Nu scoţi pistolul decât dacă mă vezi pe mine că îl scot. Nu vrem ca situaţia să escaladeze. Vrem să o calmăm. Înţeles?

Pike încuviinţă.

Flynn ciocăni la uşă de trei ori şi anunţă:

– Poliţia. Vă rugăm să deschideţi uşa.

Plânsul se opri şi Pike auzi mişcare. Apoi o voce de femeie tânără le vorbi de dincolo de uşă.

– Sunt bine. Nu am nevoie de nimic.

Flynn ciocăni din nou.

– Deschideți ușa, domnișoară. Nu putem pleca până nu vă vedem.

Ușa se deschise și Candace Stanik se uită la ei printr-o crăpătură îngustă. Oricât de puțin ar fi dezvăluit fanta aceea îngustă, Pike putea remarca faptul că are nasul rupt și ochiul drept vânăt, cu pleoapa atârnând flască. Avusese și el de nenumărate ori ochii așa. Mai ales când era copil. În general din cauza lui taică-său.

Flynn puse mâna pe ușă.

– Dă-te puțin în spate, draga mea. Lasă-mă să arunc o privire.

– A plecat. S-a dus la iubita lui.

Vocea lui Flynn era caldă, dar fermă.

– Lasă-ne să intrăm, te rog.

Împinse încetișor ușa până când ea se retrase. Pike se strecură și el înăuntru, apoi se trase iute într-o parte, să nu poată fi atacați amândoi o dată. Împreună ar fi reprezentat o țintă unică și mare; separat, două ținte mai dificil de ucis.

Pătrunseră într-o cameră de zi înghesuită. Pike observă o debara la stânga și, în partea cealaltă a încăperii, o bucătărie micuță și o zonă de luat masa, după care urma un hol scurt. Măsuța de cafea era întoarsă cu picioarele în sus și pardoseala era stropită cu sânge. Candace Stanik era însărcinată. În luna a șaptea sau a opta, presupuse Pike. Tricoul îi era pătat cu sânge, și mai avea pete de sânge și pe picioarele desculțe. Avea buzele sparte în două locuri și nasul rupt și se ținea de burtă de parcă ar fi durut-o.

Flynn îi spuse încet lui Pike, peste umăr:

– Salvarea și echipajele auxiliare.

– Vreau să puneți mâna pe el! Trebuie să puneți mâna pe el! S-a dus la curva aia despre care spune că-i prietena lui...

Fata devenea din ce în ce mai agitată și Flynn se străduia să o calmeze, cu voce scăzută, încercând să îi transmită calmul său.

– Hai să avem grijă de copilaș întâi, da, draga mea? Nimic nu este mai important acum decât copilașul tău.

Flynn era exact ceea ce trebuia să fie – o figură paternă puternică, de nădejde. Dacă aveai încredere în el, erai în siguranță. Își strecură brațul pe după umerii fetei, murmurând:

– Trebuie să stai jos mai întâi. Am eu grijă de tine.

Îi făcu un semn lui Pike.

– Eu mă descurc. Crezi că poți tu să verifici în spate?

Pike încuviință. Aruncă o privire în bucătărie, apoi ieși pe hol. Ușa băii era deschisă, dând la iveală o chiuvetă cu urme de săpun, o cadă mică și un closet.

Pike se întoarse spre dormitor. Ușa era întredeschisă și lumina aprinsă. Pike își aduse aminte avertismentul lui Flynn în legătură cu scosul pistolului, dar îl trase totuși afară din toc, apoi împinse ușa mai tare. Dormitorul era un câmp minat plin cu pungi de cumpărături, haine murdare și cutii. Patul dublu era acoperit cu cearșafuri gri, mototolite. O ușă de dulap stătea deschisă de cealaltă parte a patului. Se mișcă iute și neauzit. Se lăsă într-un genunchi, ridică cearșafurile și se uită sub pat. Nimic. Se uită din nou la dulap.

Nu credea că va găsi pe cineva ascuns în dulap, dar trebuia să verifice. Ușa dulapului era deschisă cam cincisprezece centimetri. Lumina din dormitor era aprinsă, dar în dulap era întuneric beznă. Pike se ținu cât mai într-o parte cu putință, apoi deschise ușa brusc, lăsând lumina să pătrundă înăuntru. Nimic.

În momentul acela, se auzi o izbitură puternică din camera de zi, apoi niște bufnituri, ca și cum mai mulți oameni s-ar fi mișcat violent, și o voce strigă:

– Omoară-i!

Pike ieși repede în hol. Ușa debaralei de la intrare era acum larg deschisă. Iubitul lui Candace Stanik, identificat ulterior ca fiind un anume David Lee Elish, avea un braț încolăcit în jurul gâtului lui Flynn și îl ținea de brațul drept ca să-l împiedice să pună mâna pe pistol. Un al doilea bărbat, identificat ulterior drept George Fabrocini, îl înjunghia repetat în piept pe Flynn cu un cuțit de vânătoare. Candace Stanik zăcea încolăcită pe podea.

– Omoară-i! scrâșnea iar și iar Elish.

Pike țintì cu pistolul de 9 mm fără să ezite și îl împușcă pe Fabrocini în cap. L-ar fi omorât fără să clipească și pe Elish, dar nu avea unghiul bun. Se năpusti direct spre Flynn, trimițându-i pe amândoi bărbații la podea. Știa exact ce anume are de făcut și cum. Trecu de Flynn și îl lovi pe Elish tare cu pistolul peste față. Elish, care încerca să se ridice, văzu stele verzi. Pike îl mai lovi încă o dată și Elish rămase țeapăn. Îl întoarse cu fața în jos și îi trase brațele în spate, punându-i cătușele.

De-abia după ce Elish fu imobilizat și cuțitul îndepărtat, se întoarse la Flynn, speriat ca nu cumva hemoragia să îi provoace moartea.

– Polițist Flynn, spuse Pike.

Flynn se uită în sus, cu degetele vârâte prin găurile cămășii, cu ochii mari și strălucitori, alb la față.

– A dracu' vestă! A dracu' vestă, a oprit cuțitul...

Trei ore mai târziu, li se dădu drumul să plece. La fața locului sosise o echipă care ancheta schimburile de focuri, împreună cu comandantul turei de sea-

ră, doi căpitani din Rampart și doi detectivi care investigau uzul de armă al polițiștilor. Pike și Flynn fuseseră interogați, dar acum erau din nou în mașină. Pike știa că Flynn era șocat, dar nu-l întrebă nimic. În cele din urmă, acesta se uită spre el.

– Ești OK?

– Da, domnule.

– Uite, vreau să fie limpede ce s-a întâmplat acolo, înăuntru. Mi-ai salvat viața. Îți mulțumesc.

– Nu trebuie să îmi mulțumiți.

– Știu, dar uite că îți mulțumesc. Vreau să știi că apreciez ceea ce ai făcut. I-ai văzut pe cei doi tipi peste mine, ai văzut cuțitul, ai judecat repede. Nu vreau să spun că ai făcut ceva greșit. Vreau numai să te gândești la ce ai făcut. Poate că uneori suntem obligați să omorâm oameni, dar sarcina noastră nu este să omorâm oameni.

– Da, domnule. Știu.

– Ce s-a întâmplat înăuntru a fost din vina mea. Nu am verificat debaraua. Și doar văzusem blestemata aia de ușă. Este prima ta zi de lucru și este limpede ca lumina zilei că mi-ai salvat fundul.

Flynn încă se uita la el, dar ochii i se îngustaseră ca și cum ar fi încercat să vadă ceva neclar și îndepărtat, iar Pike se întreba ce anume. Flynn întinse brusc mâna și o puse peste a lui.

– Tu ești calm ca o stâncă. Iar eu, eu tremur ca frunza...

Pike simțea asta în mâna lui Flynn – o vibrație vagă, ca și când o albină ar fi încercat să iasă dintr-un roi.

Bud își retrase repede mâna, ca și cum i-ar fi citit gândurile și s-ar fi simțit stânjenit. Polițiștii prinși în schimburi de focuri erau rari, dar armele de foc făcuseră parte din viața lui Pike încă de când plecase de acasă, iar acasă fusese mai rău – furia lui taică-său era mai rea decât un schimb de focuri; pumni și curele și vârfuri metalice de cizmă se prăvăleau când îți era lumea mai dragă; asupra maică-sii, care țipa; asupra lui Pike, care țipa. Lupta și războiul nu însemnau nimic. Pike își amintea legat de război un fel de proces de acceptare mentală că trebuia să omoare oameni ca să nu apuce ei să îl omoare pe el. Ca atunci când se făcuse destul de mare ca să sară la gâtul lui taică-său. Imediat ce acesta îi știuse de frică, începtase să-i mai bată pe el și pe maică-sa. Simplu. Singura preocupare a lui Pike era acum să respecte regulile Departamentului de Poliție din Los Angeles. Le respectase. Trăsese o împușcătură curată. Bud era viu, el era viu. Simplu.

Puse mâna pe brațul lui Bud. Voia să-i fie de ajutor.

– Suntem OK, spuse Pike.

Bud se întoarse din nou spre el.

– Mă uit la tine, te porți de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Tocmai ai omorât un om, iar în ochii tăi nu se vede nimic.

Pike se simți stânjenit și își retrase mâna.

Flynn râse forțat.

– Ești gata de plecare? Ne așteaptă un munte de hârtii. Asta-i partea cea mai rea când împușți pe cineva, trebuie să completezi un morman de formulare.

Pike scoase ochelarii de soare din buzunar și și-i puse, acoperindu-și ochii.

Flynn râse in nou.

– E întuneric ca-n iad. Ai de gând să porți ăia noaptea?

– Da, spuse Pike.

– Mă rog, treaba ta. Îți amintești regula cu tu îmi spui polițist Flynn și eu îți spun polițist Pike? Gata, o dăm la spate. Mă cheamă Bud.

Pike încuviință din cap, dar Bud încă tremura și zâmbetul silit îl făcea să arate ca și cum l-ar fi durut ceva.

Lui Pike i se făcu rău gândindu-se că își dezamăgise ofițerul instructor. Își jură să se străduiască mai tare. Voia să fie un om bun și drept, voia să servească și să protejeze.

5

Pike conducea repede către Glendale și Divizia de Investigații Științifice a LAPD când porni să îi vibreze telefonul. Era Ronnie.

– Au atacat la magazin acum paisprezece minute. În plină zi.

– Cine-i? întrebă Larkin de lângă el.

Pike ridică un deget, făcându-i semn să aștepte.

– Tipii de la firma de securitate și-au făcut treaba?

– Cod trei, girofaruri și sirene, telefon la poliție. Denny și cu mine ne ducem acum acolo.

– Fă o plângere la poliție. Dacă există o cât de mică daună materială, cheamă pe cineva de la asigurări. Dacă trebuie reparat ceva, cheamă meșterii chiar astăzi.

– Înțeleg. Vrei zarvă.

– Mare.

Pike închise telefonul și Larkin îl lovi cu pumnul în braț.

– Nu-mi place să nu mă bagi în seamă. Ți-am pus o întrebare.

– Mergem să ne întâlnim cu cineva în Glendale, spuse Pike, și pe urmă mergem să ne întâlnim cu Elvis acolo unde ai avut accidentul...

Ea se cufundă din nou în scaun, încruntată.

Trecură prin Sepulveda Pass apoi coborâră în San Fernando Valley. În vale era întotdeauna mult mai cald, Pike simțea cum crește arșița chiar și cu aerul condiționat.

Larkin tăcu exact nouă minute.

Pe urmă spuse:

– Pe tine nu te șochează chiar nimic?

Pike nu-i răspunse, deși se întreba de ce îi pusese o asemenea întrebare. Îi aruncă o privire scurtă și își văzu de condus.

– În ziua când am ajuns în Africa Centrală, am văzut o femeie. Familia ei fusese omorâtă în dimineața aceea, cu două ore înainte să venim noi. Își tăia degetele de la mâna stângă, pe rând, câte unul, unul pentru soțul ei, restul pentru cei patru copii. Începuse cu degetul mare.

O privi din nou.

– Așa ținea ea doliu.

Larkin își puse mâinile în poală. Se uita fix la el.

– Și tu ce-ai făcut?

– I-am găsit pe cei care îi omorâseră familia.

Larkin se întoarse spre fereastră. Ce bună era liniștea!

Continuară să alunece prin căldura văii.

Disperarea hrănește imaginația, iar John Chen era un om disperat. Aceeași disperare dă naștere și la minciuni, înșelăciuni și lovituri de maestru, iar John le folosise pe toate cu convingătoare inteligență pentru că – ei bine, da, trebuia să o recunoască – era cel mai deștept criminalist cu experiență angajat la Divizia de Investigații Științifice a LAPD. În ultimii ani, John dezlegase mai multe cazuri complicate (necesare pentru avansarea în carieră – a se citi: bani), apăruse de mai multe ori la știrile locale (obligatoriu ca să atragi atenția puicuțelor – la un metru cincizeci și șapte și cincizeci și opt de kilograme, cu un măr al lui Adam mare ca o gușă, avea nevoie de tot ajutorul posibil) și câștigase mai multe prime (esențiale ca să plătești ratele la Porsche) decât oricare alt tip din laborator. Și cum fusese răsplătit? Cu și mai multă muncă. Mai puțin timp în care să-și poată savura rezultatele muncii.

Pizdoasă treabă.

La John Chen totul se învârtea în jurul sexului. Era un bărbat obsedat de sex; flămând să reducă deficitul de împreunări care reprezenta blestemul vieții lui; de neclintit în convingerea că orice bărbat heterosexual din California avusese parte de câtă tăvăleală putea duce încă de la pubertate. Cu excepția lui.

Dar acum își trăsese o iubită. Bine, mă rog, nu era *întocmai* iubita lui. Știa și el, nu se amăgea. Ronda Milbank era o secretară măritată și cu doi copii din Atwater Village pe care o întâlnise într-un bar cu o seară înainte. Îi oferise o băutură, apoi încă una, apoi o întrebase dacă nu s-ar putea, mă rog, întâlni din când în când. Sigur, spusese Ronda, mâine între unsprezece și douăsprezece la prânz.

VICTORIE!

Dar pe urmă interveni o problemă. Los Angeles era un oraș cu douăspreze-

ce milioane de civili; nenumărați infractori, toți umblând să comită crime; un *tsunami* nesfârșit de investigații și de probe; fiecare probă și fiecare obiect trebuiau păstrate, documentate, înregistrate, testate și analizate de angajații celui mai subdimensionat departament al LAPD – Divizia de Investigații Științifice.

Așa că John știa răspunsul fără să întrebe. *Cum?* „Oh, sigur, John, ai nevoie de o pauză de sex la mijlocul dimineții, cum să nu, sigur, du-te!"

Și iată cum făcu să plece: în dimineața aceea, în pauza de cafea, John trecu pe lângă șefa lui, Marion, mușcând dintr-o brioșă cu fructe de pădure de la Ralph's Market și urlă:

– AAAHHHHHHHH!!!

Sări într-o parte, apucându-se de falcă, și nu se opri din urlat până nu se uită la el toată lumea din laborator. Apoi răcni:

– CĂCATUL NAIBII!!!! MI-AM RUPT DINTELE! TREBUIE SĂ MĂ DUC IMEDIAT LA DENTIST!

– Poate că doar l-ai ciobit. Lasă-mă să mă uit.

– SFINTE ISUSE, MARION! DUREREA ASTA MĂ OMOARĂ! CRED CĂ A AJUNS LA NERV!

John își acoperi gura, trăgându-se înapoi.

Marion mai degrabă l-ar fi lăsat să moară, decât să rămână în urmă cu cazurile.

– John, te rog. Durerea o să treacă. În câteva minute n-o să mai simți nimic. Vedeți cum era?

– Am un dinte rupt în gură, Marion – este distrus, făcut bucăți! Trebuie să mă duc la dentist! Uite, dacă plec acum, probabil că pe la unu și jumătate sunt înapoi. În cele din urmă, Marion cedă.

– Bine, dar ia una dintre mașinile de intervenție ale laboratorului. Poate că te trimit de la dentist direct la vreo crimă.

Chen își înșfăcă cheile și trusa criminalistică și ieși în fugă. Nici nu-i trecea prin cap să se ducă la Ronda cu un autolaborator al Diviziei de Investigații Științifice. Își spălase Boxster-ul de dimineață și avea de gând să se prezinte la Ronda în stil mare!

Când ajunsese la primul rând de mașini din parcare, trase un pumn victorios în aer. Se ducea să facă sex!

Se întoarse să o ia la fugă către mașina lui, dar cineva care mai înainte nu era acolo îi bloca drumul.

Se sperie atât de rău, încât urlă din nou.

– AAAAH!

Făcu un salt în spate, gata să cadă dacă niște mâini la fel de puternice precum ghearele viciului nu l-ar fi prins la timp.

Chen îl detesta pe Pike când făcea asta – apărea din senin și speria oamenii. Îi fusese frică de el încă de când îl văzuse pentru prima oară. Nu fusese nevoie să-i arunce mai mult de o privire ca să-și dea seama că Pike era unul dintre nenorociții aceia cu doi cromozomi Y pe care îi vezi prin reclamele la bere, cărora le place să-i umilească pe alții. E drept, tot Pike îi dăduse și indiciile care îl conduseseră la rezolvarea primului caz și la achiziționarea aspiratorului de puicuțe, dar chiar și așa tot se temea de el.

– M-ai speriat de moarte, nu alta, spuse Chen. De unde ai apărut?

Pike arătă din cap către un Lexus verde parcat pe rândul următor de mașini. Chen se îndreptă imediat, să pară mai înalt. Pe scaunul din față stătea o fătucă a naibii de bună. Fata îi făcu un semn cu mâna.

– Mamă, spuse Chen, puicuța aia-i trăsnet! Și-o pune?

– Am nevoie de un serviciu, John.

Chen își aminti de Ronda și începu să se îndepărteze.

– Da, sigur, dar trebuie să plec acum. Am o întâlnire...

– Nu poate să aștepte.

Chen încremeni.

– Dar...

– Caz important, John, spuse Pike. S-ar putea să apari iarăși în ziare.

Ronda dispăru ca o bulă de săpun. Încă un caz care să țină prima pagină a ziarelor și poate că i se deschidea ușa către un laborator particular. Și-ar fi schimbat Boxster-ul cu o Carrera!

Pike întrebă:

– Ce știi despre cei doi tipi împușcați în Malibu?

– Sunt ai șerifilor federali. Laboratoarele lor se ocupă.

– Dar despre cei trei din Eagle Rock?

Chen se întrebă unde voia să ajungă Pike.

– Ăștia sunt ai noștri, dar nu la mine. Ce-ți trebuie?

– Identitatea morților. Nu i-au găsit cu programul LiveScan. Nici unul dintre cei cinci nu are date în sistem.

– Și ce pot să fac eu?

– Cercetează-le pistoalele, John. Și cartușele.

Chen înțelegea ce-i cerea Pike și nu-i plăcea. Poliția și criminaliștii care se ocupau de ambele cazuri recuperaseră probabil pistoalele și tuburile de cartușe găsite lângă cadavre, dar Divizia de Investigații Științifice lucra numai cu doi

specialiști în arme de foc, iar lista de pistoale care urmau să fie analizate număra câteva mii.

– Nu știu ce să zic, amice, este o listă nesfârșită acolo.

– Te-ai mai descurcat și altă dată. Sună-l pe Elvis, când afli. Eu nu sunt disponibil.

Chen se uită iarăși la fată și își imagină că știe exact de ce nu era disponibil Pike.

– Eu cu ce mă aleg? spuse Chen.

– Gloanțele din cadavrele din Malibu se potrivesc cu gloanțele din cadavrele din Eagle Rock. A tras același om, John. Nici poliția locală și nici cea federală nu a făcut încă legătura. Și nici presa n-a aflat.

Inima lui Chen începu să bată tare. Cu gloanțele ajunse în două laboratoare diferite, dacă poliția nu mai avea și alte probe ale acestei legături, aveau să treacă luni sau chiar un an până când ea să fie descoperită – dacă nu cumva un superstar criminalist făcea o dezvăluire senzațională.

Dacă își juca bine cărțile, putea să ajungă la știrile naționale. Poate chiar la emisiuni de top precum *60 de minute*. Orice gând la Ronda îi ieșise din minte.

Pike se îndreptă către Lexus.

– Verifică, John. Sună-l pe Elvis.

Se strecură în mașină de parcă ar fi fost făcut din unt și se îndepărtă.

Chen se întoarse în laborator, preocupat. Probabil că Marion se va întreba de ce nici măcar nu plecase din parcare. Dar apoi își dădu seama că îi furnizase chiar ea o ieșire – îi spusese că durerea avea să treacă, iar el nu trebuia decât să îi confirme că a trecut. Tuturor oamenilor le place să li se spună că au avut dreptate.

John dădu fuga înapoi în laborator. Ronda avea să supraviețuiască și fără el.

Pike știa că fetei nu-i era ușor să se întoarcă la ea în cartier. Aici începuse întregul coșmar. Dar tocmai de aceea trebuia să se întoarcă. Animalele lasă urme pe unde trec, la fel și oamenii. Meesh și familia King trebuiau să fi lăsat vreo urmă. Pike intenționa să i-o încredințeze pe față lui Cole, apoi să se ducă acasă. Cei care îi spărseseră apartamentul trebuie să fi lăsat și ei o urmă.

Cole aștepta în locul unde avusese loc accidentul, la numai trei străzi de locuința fetei, adăpostit de soare sub copertina unei clădiri. Pe stradă se înșirau depozite și alte clădiri ce adăposteau companii de transport, magazii sau ateliere în care imigranți plătiți cu salariul minim făceau mic mobilier și decorațiuni din metal. Întreaga zonă avea un aspect industrial.

– Ce caută el aici? întrebă Larkin când îl văzu.

– Lucrează. A venit să-şi dea seama cum arăta locul la ora accidentului.

– Nu cred că-i sigur ce facem. Dacă mă aşteaptă?

– Elvis ne-ar fi făcut semn.

– De unde să ştie *el*?

Pike nu-şi bătu capul să îi răspundă. Deja îi era dor de linişte.

Găsi un loc de parcare ceva mai departe. Cole traversă şi veni lângă ei. Purta pantaloni sport oliv, cu multe buzunare, o cămaşă înflorată cu mâneci scurte şi o şapcă Dodgers decolorată. Pike se gândi că parcă se mişca astăzi cu ceva mai multă uşurinţă.

Rânji spre fată.

– Straşnic cartier. Mă duce cu gândul la Falujah.

– Grozave haine. Mă duc cu gândul la un puşti de doisprezece ani.

Cole se întoarse spre Pike.

– Ce-mi place când vorbeşte aşa!

Se aflau exact în locul în care fata se ciocnise de Mercedes, acolo unde o alee îngustă se deschidea înspre stradă. Aleea era un fel de fisură între două depozite răpănoase. O mulţime de bărbaţi cu bustul gol se scurgeau în sus şi în jos pe alee ca să cumpere sticle cu apă minerală de la o rulotă din intersecţie.

– OK, spuse Pike. Voia să audă concluziile lui Cole.

– Nada. Am vorbit la toate birourile din toate clădirile pe rază de două străzi. Toţi închid la şase şi nimeni nu are paznic de noapte, cu excepţia unei companii de transport de mai încolo...

Cole dădu din cap indicând una dintre străzile din spatele lor.

– ...dar tipul nu a văzut nimic. Spune că nici măcar nu a avut habar că s-a petrecut un accident până când nu au apărut tipii de la FBI. M-am interesat şi de camere de securitate, gândindu-mă că poate avem noroc să prindă strada vreuna aranjată în parcările din jur, dar nimeni nu are camere de filmat decât în interior.

– Ai făcut rost de raportul cu privire la accident? întrebă Pike.

– Da...

Cole trase nişte hârtii împăturite dintr-unul din buzunarele pantalonilor.

– Accidentul a avut loc aici, la capătul aleii. Domnişoara Barkley venea în direcţia noastră, îndreptându-se spre casă, care este trei străzi mai încolo.

Pe urmă despături hârtiile şi le arătă schiţa făcută la locul accidentului de către poliţistul care făcuse cercetările în seara cu pricina. Un dreptunghi arăta poziţia maşinii lui Larkin, iar mai multe linii indicau urmele de roţi ale maşinilor, plus diverse măsurători.

– Clădirea din dreapta este abandonată. Uşile din faţă, din spate şi cele late-

rale sunt legate cu lanțuri și se vede că n-au fost deschise de ani buni. Cealaltă clădire este o fabrică. Fac mărunțișuri din ceramică și suvenire. Bag mâna în foc că familia King nu se afla aici pentru vreo orgie.

– Ți-am spus, zise Larkin. Dădeau cu spatele.

Cole ridică din sprâncene.

– Da. Dar de ce aici și de ce atunci?

– Nu știu, spuse fata.

Pike studie poziția mașinilor pe schiță. Aston-Martin-ul fetei lovise Mercedes-ul pe partea șoferului, în dosul roții din spate, în timp ce mașina ieșea în stradă în marșarier. Forța impactului rotise Mercedes-ul un sfert de cerc în sens contrar acelor de ceasornic, iar mașina ei se oprise, cu fața spre Mercedes, cu un far spart, dar cu celălalt luminând locul accidentului. Schița poliției se potrivea foarte bine cu ceea ce relatase fata.

– Pe unde a plecat Meesh? întrebă Pike.

Fata arătă în susul străzii.

– Pe acolo. Fugea pe mijlocul străzii. Mercedes-ul a luat-o în direcția opusă.

Cole ieși în stradă ca să vadă mai bine.

– L-ai văzut întorcând?

– Nu m-am uitat. Am sunat la 911. Mercedes-ul a dispărut. Eu îmi scriam între timp numărul de înmatriculare pe braț și vorbeam cu cei de la Urgențe.

Cole ridică din umeri și se uită la Pike.

– Nu avem nimic aici. Am mers câte opt cvartale în fiecare direcție, până în dreptul podurilor. Nimic altceva decât spații comerciale și șantiere, cu excepția a trei sau patru clădiri amenajate ca lofturi, ca al lui Larkin. Am să vorbesc și cu locatarii lor.

Pike scoase un mormăit, dar ceva îl sâcâia. Se uită la mulțimea de muncitori și la rulota cu mâncare, apoi la mașinile oprite pe ambele părți ale străzii. Deschise din nou raportul accidentului și studie urmele de roți.

– Mercedes-ul dădea cu spatele când l-ai lovit, sau stătea pe loc?

Fata clătină din cap.

– Nu știu sigur. Ce importanță are?

Cole zise:

– Dacă staționau, atunci ce căutau aici? Se uitau la cineva sau la ceva ce se petrecea pe alee? Tocmai urcaseră în mașină, sau se pregăteau să coboare? Vezi cum se leagă lucrurile?

Pike privi din nou strada și își dădu seama ce anume îl deranja.

– La ora aceea din noapte, mașinile astea nu erau aici. Cu strada goală, spu-

se el, aveai vizibilitate bună. Tu i-ai lovit pe ei, ceea ce înseamnă că erau în fața ta. Mi se pare că ar fi trebuit să îi vezi.

– Nu mint, spuse ea.

Urmele de roți îi susțineau declarația, dar Pike se întreba de ce anume nu fusese în stare să evite coliziunea. Se gândi că poate fusese beată sau drogată, așa că se uită la pagina respectivă din raport. Nu. Testele dovediseră că nici vorbă de așa ceva.

– Nimeni nu spune asta. Încercăm doar să ne dăm seama ce s-a întâmplat.

– Poate că dădeau cu spatele foarte repede. Cât mai stăm aici? Mi-e frică.

Pike se uită la Cole și acesta ridică din umeri.

– Am tot ce-mi trebuie ca să merg mai departe. Pot să o duc înapoi acasă.

– Te conduce el înapoi, zise Pike. Stă cu tine până mă întorc.

Porni spre Lexus, dar fata îl urmă.

– Nu vreau să rămân cu el. O să mă violeze imediat ce te faci nevăzut.

– Ai vrea tu, spuse Cole.

Ea nu-l băgă în seamă și continuă să vorbească cu Pike.

– Ia ascultă – ai fost plătit ca să mă păzești. Tatei n-o să-i placă să audă că m-ai dat pe mâna echipei de rezervă.

Cole desfăcu larg brațele.

– Echipa de rezervă? Eu?

Pike se urcă în Lexus, dar Larkin puse piciorul pe prag, astfel încât să nu poată închide ușa. Pike se gândi că nu părea atât furioasă, cât trădată.

Adoptă un ton mai blând.

– Iartă-mă, poate ar fi trebuit să discut cu tine mai întâi. Nu m-am gândit că va fi o problemă.

Ea rămase în ușă, oftând.

– Nu poți veni cu mine, Larkin. Ne vedem diseară.

Pike trase ușa, împingând-o ușor. Ea nu se clinti.

– Vrei s-o iau pe sus? întrebă Cole.

Fata se trase înapoi, șuierând un singur cuvânt în timp ce el închidea ușa:

– Nemernicule.

Pike porni mașina și plecă fără să se uite înapoi, îndreptându-se spre Culver City.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, opri sub un sicomor pe o stradă rezidențială, la șase străzi de apartamentul lui.

Coborî din mașină și se duse la portbagaj. Se uită printre lucrurile pe care i

le lăsase Ronnie, bău jumătate de sticlă de apă minerală, după care își luă cuțitul de luptă al trupelor speciale, un binoclu cu lentile Zeiss, micul pistol Beretta și o cutie de cartușe pentru pistolul de calibru 45.

Conduse apoi până la o benzinărie Mobil aflată de cealaltă parte a zidului care împrejmuia complexul său de locuințe. Parcă în spatele benzinăriei, aproape de zid. Făcea des plinul aici și se cunoștea cu angajații, așa că ei nu îl băgară în seamă. Înainte să iasă din mașină își prinse pistolul Beretta de glezna dreaptă și cuțitul de luptă de glezna stângă. Se asigură că Kimber-ul era încărcat și îl înfipse sub curea, în spate. Se mișcă iute. Sări în interiorul complexului, prin spatele unei clădiri fără etaj din fața enormei piscine comune. O cortină deasă de bananieri și arbuști de pasărea-paradisului și canna ascundeau un zid masiv în spatele căruia se ținea echipamentul pentru îngrijirea piscinei, continuând apoi de-a lungul aleilor. Pike se strecură pe lângă acest gard viu, deplasându-se nevăzut.

Înaintă alee cu alee și trecu pe lângă trei parcări, ajungând în cele din urmă într-o latură a casei sale. Nu se apropie de ușă și nu încercă să intre. Alese un loc în spatele palmierilor din colțul clădirii lui și începu să se uite în jur. Era un punct de observație bun, cu vedere liberă spre parcare și spre clădirile de vizavi de el. Nu se mișcă deloc; pentru prima oară în ziua aceea nu simțea trecerea timpului. *Exista*, pur și simplu; în siguranță în lumea lui verde, contemplând. Două ore mai târziu, se convinse în sfârșit că nu-l urmărea nimeni, dar tot nu se clinti.

Pike zăbovi până când lumina deveni aurie, apoi arămie, apoi vineție și difuză. Mașinile veneau și plecau. Oamenii ieșeau lăsând ușile să se trântească în urma lor, unii în șlapi, ca să se ducă la piscină. Rămase de veghe până când se întunecă de tot și abia atunci se mișcă. Se furișă de-a lungul zidurilor casei, verificând pe rând fiecare fereastră. Descoperi că cea de a doua fusese forțată. Asta declanșase alarma.

Se uită înăuntru, dar nu văzu decât niște umbre. Nimic nu se clintea și nu se auzea nici un zgomot. Deschise geamul încet și intră.

Camera era întunecată, dar ușa care se deschidea spre living era luminată. Pike lăsase o veioză aprinsă. Scoase Kimber-ul și se prelinse neauzit în încăpere. Singura mișcare provenea de la fântâna din colț – un vas cu apă care bolborosea tihnit peste niște pietre. Nu se auzeau decât clipocitul apei și fâșâitul aerului condiționat.

Nu găsi pe nimeni. Încercaseră să nu lase urme, dar din bucătărie îi lipsea o agendă cu adrese, iar telefonul din dormitor se afla într-un loc unde el nu-l lăsa niciodată.

Se întoarse în camera de zi. O cameră de luat vederi pe care Pike o instala-

se el însuși încărca imagini pe un harddisk. Aprinse televizorul și urmări înregistrarea. Camera prelua stop-cadre la fiecare opt secunde, așa că acum vedea ceva asemănător unei prezentări de diapozitive. Un bărbat cu un pistol în mână intra exact din aceeași încăpere din care intrase și Pike. Nu purta mască ori mănuși; doar un tricou negru, blugi și adidași. Avea părul destul de lung, drept și negru. Putea fi anglo-saxon sau latino, Pike nu-și dădea seama. Imaginile îi arătau deplasarea în salturi scurte – intrarea, traversarea încăperii, scările. Apoi intră un al doilea bărbat, mai scund decât primul și îmbrăcat cu o cămașă neagră scoasă peste blugi. Avea părul tot destul de lung și negru, dar avea și pielea mai închisă, așa că Pike hotărî că acesta sigur era latino.

În următoarea imagine primul bărbat se întorsese în bucătărie iar al doilea stătea în genunchi în dreptul ușii. Pe podea apăruse o cutiuță neagră, iar al doilea bărbat părea să țină clanța cu amândouă mâinile. Pike își dădu seama că făcea chei. Celălalt cercetă casa și reveni în timp ce însoțitorul lui tocmai testa copiile după chei. Pike opri înregistrarea la această fotografie. Era cel mai bun cadru de până acum cu primul bărbat. Scoase fotografiile pe care i le dăduse Bud și le compară. Celălalt nu se afla în ele, dar primul bărbat era unul dintre cei trei care atacaseră casa lui Larkin.

Pike revăzu imaginile și o alese pe cea mai bună în care apărea cel care copiase cheile, apăsă un buton și o imprimantă laser începu să zumzăie. Împături și noile fotografii. Restul cadrelor captate de cameră îi arătau pe cei doi bărbați ieșind pe ușa principală.

Închise televizorul și îl sună pe Ronnie.

– Am nevoie de tine acasă. Doi bărbați, între douăzeci și treizeci de ani, păr negru drept și lung, un metru șaptezeci, un metru șaptezeci și cinci. Cel mai scund cred că este latinoamerican.

– Sunt acum la tine?

– Nu. Dar se vor întoarce. Au făcut chei.

– Aha. Îi vrei prinși?

– Numai anunțați-mă.

Pike resetă alarma, resetă camera de supraveghere, apoi se duse la frigider. Deschise două sticle de Corona, aruncă berea la chiuvetă și lăsă sticlele goale pe bufet. Bufetul fusese curat la plecarea bărbaților, iar acum cele două sticle stăteau acolo ca niște catarge de corabie. Când aveau să se întoarcă, tipii vor vedea că fusese pe acasă. Aveau să-și spună că, dacă trecuse o dată, poate că avea să mai treacă, și poate că se hotărau să îl aștepte.

Pike ar fi vrut să îl aștepte.

6

Larkin Conner Barkley rămase uitându-se în lungul străzii, de parcă maşina lui Pike ar fi fost un miraj.

– Nu-mi vine să cred că m-a lăsat aşa.

– Ce tupeu pe el, zise Cole. Ce netrebnic.

– Futu-ţi...!

– Este a doua oară când faci aluzie la sex, dar trebuie să te refuz din nou.

Larkin traversă strada fără să-l aştepte şi se duse direct la maşina lui. Unii oameni chiar nu aveau simţul umorului.

Cole se hotărî să o lase în pace o vreme, aşadar conduse în tăcere. Mai avea unele întrebări, dar putea să mai amâne un pic.

În drum spre Echo Park se opri la o mică băcănie din Thai Town, gândindu-se că şansele ca fata să fie recunoscută erau mai mici la o prăvălie etnică oarecare. Se aştepta ca ea să protesteze când îi ceru să vină cu el, dar ea nu zise nimic. El umplu două pungi cu alimente, lapte, un bloc de desen, o riglă de plastic şi două sticle cu lichior de prune.

Când ajunseră acasă, ea făcu o baie. Cole aranjă proviziile, apoi scoase pe masă blocul de desen şi hârtiile cu notiţele lui, care descriau în detaliu toate clădirile şi toate firmele din cartierul lui Larkin Barkley. Se apucă să schiţeze o hartă a locului, cvartal cu cvartal.

Înşiră numele tuturor firmelor pe care la cercetase, împreună cu numerele de telefon.

După o vreme Larkin ieşi din baie înfăşurată în prosop şi se duse la ea în dormitor. Cole termină harta străzii ei, apoi trecu la cartarea străzilor vecine. Era convins că Meesh şi soţii King se aflaseră în zonă cu un scop anume. Era de asemenea convins că şi agenţii FBI credeau acelaşi lucru; doisprezece dintre cei

șaisprezece cu care vorbise el fuseseră interogați în legătură cu accidentul și de către agenți ai Departamentului de Justiție.

Apoi descoperi o nepotrivire.

Larkin apăru din dormitor îmbrăcată în blugi de cinci sute de dolari noi-nouți, un tricou Ramones negru și un iPod. Era desculță. Se întinse pe canapea, cu picioarele atârnate pe brațul acesteia, și începu să butoneze iPod-ul, mișcând piciorul drept în ritmul muzicii.

– Hei, spuse Cole.

Ea deschise ochii și se uită la el.

– Cei de la FBI n-au știut că Meesh este Meesh până când nu l-ai identificat tu?

– Nu. Și erau uzi de bucurie când în sfârșit i-au aflat numele.

Cole reveni la desfășurătorul lui. Cei doisprezece oameni chestionați de agenții FBI fuseseră toți interogați a doua zi după accident. Toți susțineau că agenții le arătaseră fotografiile a doi bărbați și toți indicaseră aceleași două fotografii. Ca și cum Pitman știa sau bănuia că Meesh era bărbatul dispărut încă dinainte de a se întâlni cu fata și minți în legătură cu ceea ce știa.

Douăzeci de minute mai târziu, Larkin se dădu jos de pe canapea și se duse la fereastră. Ziua scădea, curând trebuiau să tragă jaluzelele.

– Dacă ți-e foame, mă apuc să pregătesc cina, spuse Cole.

Ea nu îl auzi. Cole mototoli o foaie de hârtie și i-o aruncă în spate. Ea se întoarse și își scoase căștile.

– Ai zis ceva? îl întrebă ea.

– Dacă ți-e foame, pregătesc masa.

– N-ar trebui să îl așteptăm și pe el?

– S-ar putea să vină târziu.

– Nu mi-e foame.

Se întoarse la canapea și Cole se reapucă de lucru.

– Chiar a fost în Africa?

Cole ridică privirea. Se uita la el. Era surprins că Pike îi pomenise de Africa. Rareori vorbea despre zilele acelea.

– Ce ți-a spus?

– Că a văzut o femeie care și-a tăiat singură degetele. Ce porcărie să spui așa ceva. Ca și cum ar fi trebuit să mă impresioneze. Ce lucru grosolan și dezgustător, doar ca să mă sperie.

Își încrucișă brațele la piept și se uită în tavan.

– Este însurat?

– Nu.

– L-am întrebat, dar nu mi-a răspuns. Mereu face așa. Spun ceva și știu că mă aude, dar mă ignoră. Nu-mi place să mă ignore. Este nepoliticos.

– Da, este.

– Atunci de ce o face?

– L-am întrebat o dată, dar m-a ignorat.

Lui Larkin nu i se păru nostim.

– Dar cum rămâne cu politețea și cu amabilitatea? Sunt nevoită să-mi petrec timpul cu un tip care nu vorbește. Care nu râde niciodată. Care nu zâmbește. Care nu are absolut nici o expresie pe chip.

– Probabil că ești obișnuită cu oameni care încearcă să te impresioneze – încearcă să fie nostimi, să-ți atragă atenția, să te determine să îi placi. Greșești crezând că asta îi face interesanți. Nu-i face. Pike este unul dintre cei mai interesanți oameni pe care o să-i întâlnești vreodată. Numai că nu vrea să te distreze, așa că nu-și bate capul.

– Dar mă plictisesc. Tu vorbești o mulțime. Asta înseamnă că încerci să mă distrezi?

– Înseamnă că încerc să mă distrez eu. Tu ești destul de plicticoasă.

Larkin se așeză picior peste picior.

– Nu ar fi trebuit să se întoarcă până acum?

– E încă devreme.

– Ei, este adevărat? A fost în Africa?

– A fost în Africa de mai multe ori. A fost peste tot prin lume.

– De ce vrea să fie mercenar? Mi se pare o nebunie să fii plătit ca să te joci de-a soldatul. Trebuie să fii bolnav ca să-ți placă așa ceva.

– Cred că depinde ce anume faci și din ce motive. Când ți-a spus povestea cu femeia, ți-a spus și de ce se afla el acolo?

– Sigur că nu. Nu-mi răspunde niciodată când îl întreb ceva. Ca și cum nici nu aș exista prin preajmă.

Îi povesti.

– Un grup numit Armata de Rezistență a lui Dumnezeu făcea legea în Africa Centrală, mai ales în Uganda. Răpea fete. Apăreau în câte un sat izolat, omorau pe toată lumea cu mitralierele, jefuiau ce se putea jefui și luau cu ei adolescentele. Nu una sau două, pe toate. Au răpit sute de fete. Le transformau în sclave, le violau, le făceau orice le trecea prin cap. Oamenii din satele acelea sunt agricultori, în cel mai fericit caz dețin câteva vite, nu au poliție; uneori satele se unesc și pun laolaltă toți banii pe care îi au. Și-au dat seama că le trebuie profesioniști ca să pună capăt răpirilor, și atunci Joe s-a dus acolo. Joe și oamenii

lui – cred că atunci a avut cinci oameni cu el – au ajuns atunci într-o după-amiază. În dimineața aceleiași zile, un raid al grupării războinice răsese încă un sat de pe fața pământului și mai furase încă un rând de fete. Soțul și băieții femeii aceleia fuseseră împușcați chiar în acea dimineață. Iar primul lucru pe care l-a văzut Joe acolo a fost acea sărmană femeie, care se automutila.

Larkin se uită șocată la el.

– Și ce-a făcut?

Cole știa cu exactitate, dar preferă să simplifice.

– Și-a făcut treaba. Și raidurile au încetat.

Larkin se uită spre ferestre, dar de acum se întunecase și lumina dinăuntru făcea să nu se mai vadă nimic afară.

– A făcut asta des?

– A fost peste tot în lume.

– De ce?

– Este un idealist.

Fata se uită în sfârșit la Cole.

– Tot mi se pare dus cu pluta. Nu ar putea să facă asemenea lucruri dacă nu i-ar plăcea.

– Nu, probabil că nu. Dar nu cred că îi place în felul acela la care te gândești tu. Hai să pregătim cina.

Ea se întoarse din nou spre fereastră.

– Eu am să mai aștept.

Cole se duse în bucătărie, dar nu se apucă de gătit. Se gândea la Pitman. Pitman îi spusese lui Larkin și apoi familiei ei o versiune a evenimentelor care nu se mai potrivea desfășurării faptelor și care probabil că nu se potrivise nici o clipă. Îl prinsese pe Pitman cu o minciună și acum se întreba dacă mai mințea și în legătură cu alte lucruri.

Unitatea de analiză a armelor de foc se numea Sala Armelor. Când intrai acolo, nu vedeai decât sute de pistoale din podea până la tavan. Pentru fiecare atârna legată de garda trăgaciului o etichetă pe care erau trecute marca, modelul și numărul cazului în care era cercetat; fiecare pistol fusese confiscat pentru că fusese folosit sau se credea că fusese folosit la comiterea unui delict.

John Chen se uită în lungul culoarului care ducea spre Sala Armelor, verificând dacă nu venea cineva. Nu-i plăcea deloc să rămână atât de târziu la serviciu, dar specialiștii care analizau armele de foc erau atât de aglomerați și atât de rămași în urmă cu treaba, încât Harriet Munson, afurisita de stăpână de sclavi

care era șefa lor, le stătea mereu în coaste, ceea ce însemna că Chen trebuia să aștepte până când Harriet pleca acasă. În ziua aceea Harriet bântuise prin Sala Armelor ca o stafie, iar Chen agonizase întruna la gândul că Pike cu siguranță deja pândea pe undeva prin apropiere – așteptându-l nerăbdător. Pike era un asasin cu sânge rece și probabil i-ar fi frânt gâtul ca pe un creion.

Chen venise pregătit.

Analistul de serviciu era o femeie înaltă și slabă, cu pleoapele aproape lipite pe care o chema Christine LaMallo. Chen nu avea nici o fărâmă de îndoială că LaMallo era lesbiană.

Se strecură pe culoar, asigurându-se că nu vine nimeni, apoi apăsă pe butonul soneriei. Fiind doldora de pistoale, Sala Armelor era ținută încuiată. Auzi țăcănitul încuietorii, împinse ușa și intră.

LaMallo se întoarse de la computerul la care lucra fără să zâmbească. Lesbienele nu zâmbesc niciodată, se știe.

Chen îi întinse un pahar. Dăduse fuga la cel mai apropiat Starbucks și cumpărase cele mai mari pahare de moca. Îi zâmbi cu toți dinții.

– Pentru tine Știu că voi munciți până târziu. M-am gândit că îți va prinde bine.

LaMallo se uită din nou la paharul cu cafea ca și cum s-ar fi gândit că-i otrăvită cu cianură. John o invitase odată să iasă împreună în oraș, dar ea îl refuzase fără să stea o clipă pe gânduri. Lesbiană.

Acum se uita la el la fel de suspicioasă. Încă nu se atinsese de cafea.

– Ce vrei, John?

– Ai auzit de schimbul de focuri din Eagle Rock? Am nevoie să văd armele.

Se purta ca Domnul Nonșalant în persoană.

Ochii ei se îngustară și mai tare.

– Dar nu te ocupi tu de cazul Eagle Rock.

– Nu, dar a apărut ceva într-unul din cazurile mele mai vechi de la Inglewood. Mi se pare că ar putea exista o legătură.

LaMallo se uită țintă la el, apoi luă cafeaua. O mirosi, dar fără să o guste, și se duse la ușă. O încuie și se rezemă cu spatele de ea, blocând-o.

Pe John îl fulgeră gândul nu tocmai lipsit de o doză de speranță că, la urma urmei, poate nu era deloc lesbiană; poate că i se schimba lui norocul în toate și de-acum încolo avea să-i meargă bine – dar apoi ea își aruncă paharul de ciocolată la gunoi. Își încrucișă brațele.

– Ce naiba se petrece aici?

Chen nu știa ce să spună și nici nu era sigur la ce se referea ea.

Făcu tot ce-i stătea în puteri ca să arate nevinovat.

– Hei, nu vreau decât să văd pistoalele. Ce se întâmplă?

– Asta aș vrea și eu să știu.

– Cum adică, ai vrea să știi? Isuse, ai de gând să mă lași să văd pistoalele, sau nu?

Ea clătină încet din cap.

– Le-a luat FBI-ul.

Chen clipi.

– FBI-ul?

– Îhm. Trei semiautomate și un revolver cu butoi, toate de la Eagle Rock. Iar cu cel din urmă a fost și mai ciudat. L-au luat acum două zile. Au luat unul acum două zile – un Colt Python 357. Dar s-au întors ieri-dimineață și au luat și semiautomatele.

Chen își văzu șansele de a-și cumpăra un Carrera învârtejindu-se și scurgându-se ca apa din chiuvetă. Dar în primul rând și-l imagina pe Joe Pike tăbăcindu-i fundul.

– Dar erau probe ale poliției din Los Angeles! răbufni Chen. Ăia de la FBI nu pot să vină așa, pur și simplu, și să plece cu probele. Cu probele *noastre!*

– Pot, din moment ce de la Parker ne-au spus să le dăm. Etajul șase.

– Parker Center le-a dat permisiunea?

Etajul al șaselea de la Parker Center era etajul puterii – tărâmul directorilor adjuncți.

LaMallo dădu încet din cap, fără să-l slăbească din căutătura ochilor ei mijiți.

John simțea că înnebunește. Mintea lui căuta disperată vreun fel de explicație în stare să-l potolească măcar cât de cât pe Joe Pike, când îi dădu prin cap o idee disperată.

– Dar tuburile de cartușe? Au luat și tuburile?

Christine clătină din cap.

– Au luat tot. Până și tuburile. Dar știi ce a mai fost cu adevărat ciudat? N-au vrut să semneze nici un fel de proces-verbal de preluare a probelor.

De fiecare dată când probele erau transferate sau mutate între departamente sau agenții, se semna un proces-verbal de preluare. Era procedura standard. Se putea urmări astfel lanțul mișcării probelor. Se evita astfel ca probele să se amestece cu altele, să fie rătăcite sau furate.

– Dar erau *obligați*, spuse Chen.

LaMallo continua să-l privească.

– Iar acum vii tu și vrei exact aceleași arme. Și tuburile de cartușe. Ce se petrece?

– Nu știu.

Acum, că părea că agenții FBI și cei de la Parker Center făceau lucruri pe care nici un fel de agenție legitimă de investigații nu le-ar fi făcut, John Chen simți că i se face și mai frică. Nici o Carrera nu merita așa ceva. Nici măcar partidele fierbinți de sex care ar fi venit odată cu ea.

Se simți brusc prins în capcană; prins ca într-un coșmar între Pike, guvernul federal și puterea din umbră reprezentată de tipii de la Parker Center; în nici unul nu putea avea încredere și oricare îi putea spulbera viața și cariera fără să stea o clipă pe gânduri. I se uscase gura.

– Dar tu nu – ascultă, Chris, doar nu ai de gând să-i spui – vreau să zic, nu-i nevoie să afle și Harriet despre...

LaMallo, încă fixându-l cu ochii ei calmi de pasăre de pradă, desfăcu brațele și le întinse în lături, ca Moise desfăcând apele.

– Aceasta este Sala Armelor. Este a mea. Aceste pistoale sunt ale mele. Probele de aici sunt probele *mele*. Nu-mi place să mi le ia cineva. Nu-mi place ca *tu* să știi despre ele ceva ce eu nu știu.

Lăsă brațele în jos și de îndepărtă de ușă.

– Cară-te de aici, John. Și să nu te întorci până nu ai ceva să-mi spui.

Chen păși iute pe lângă ea și o luă la fugă pe culoar. Alergă direct la mașina lui, sări înăuntru și încuie portierele. Porni motorul, dar rămase cu mâinile încleștate în poală, tremurând plin de groază. Își pescui mobilul din buzunar. Tremuratul făcea să navigheze cu greu printre numere, dar Pike îi spusese să îl sune pe Elvis Cole când avea ceva. Cole era prietenul lui Pike. Chen nutrea vaga speranță că poate acesta îl va convinge pe Pike să nu-l ucidă. Toată lumea știa că Joe Pike era un monstru.

În liniștea nopții târzii, Pike se îndrepta alene spre casa din Echo Park. Aerul era mai încins decât cu o seară înainte, dar aceiași cinci bărbați se adunaseră în jurul mașinii sub felinarele din stradă, iar familiile tot mai stăteau pe verande. Pike parcă pe alee și traversă curtea spre verandă. Cei cinci îi aruncară o privire, dar nu amenințătoare. În acel moment ușa se deschise, Pike simți miros de mentă și de curry și se întrebă de ce ieșea Cole.

Acesta vorbi încet, să nu-l audă bărbații de pe stradă.

– Cum a mers?

Pike îi descrise pe cei doi care îi cercetaseră casa și despături fotografiile.

Cole deschise ușa ceva mai tare, ca să aibă lumină să vadă fotografiile. Pike o zări pe fată în bucătărie. Avea un iPod. Pike îi spusese să scape de iPod în deșert.

– De unde a făcut rost de un iPod? întrebă Pike.

– E al meu. Am gătit mâncare thailandeză, dacă vrei să mănânci ceva. Noi asta am mâncat.

Pike strânse fotografiile. Mâncarea thailandeză suna bine. Dar Cole coborî și mai mult vocea.

– Am primit un telefon astă-seară de la John Chen. FBI-ul a confiscat tot ce avea legătură cu Eagle Rock. Pistoalele, tuburile de cartușe, totul.

– Pitman?

– Chen nu știe decât că a fost vorba despre FBI.

– John a apucat să cerceteze pistoalele înainte să fie luate?

– Le luaseră deja. Ce-i de-a dreptul ciudat este că le-au luat fără hârtii. Cică ar fi sunat de la Parker și le-ar fi spus să-i lase să ia tot ce vor fără să pună întrebări.

Pike ridică din sprâncene.

– Detectivii de la Divizia Omucideri nu ar fi renunțat la anchetă numai pentru că Pitman este agent FBI, nu cu cinci cadavre neidentificate în cârcă. Probabil că cineva le-a pus – și nu vreau să fac un joc de cuvinte – pistolul la tâmplă.

Pike era de acord.

– E speriat, spuse Pike. Mda. Singurul motiv să ia pistoalele este că nu vrea ca poliția să se apropie deloc de ancheta lui.

– Sau ascunde mai multe decât acest caz pe care îl construiește împotriva soților King.

– Adică? Până și pe întuneric, își putea da seama că Elvis Cole era tulburat.

– Nu știu. Dar știu că n-a fost cinstit cu fata și cu familia ei. Îți aduci aminte ce le-a spus? Că nu au știut că Meesh este bărbatul dispărut după accident până când fata nu l-a identificat?

Pike încuviință. Așa îi spuseseră atât Bud, cât și Larkin.

– În ziua în care s-au întâlnit prima dată cu ea – adică dimineață, înainte să stea de vorbă – deja puseseră întrebări pe stradă, și nu numai despre soții King. Întrebau și de Meesh. Nu i-au rostit numele, dar deja știau sau bănuiau că Meesh se afla în mașină.

Pike își dădu seama că prietenul său Cole ieșise din casă ca să poată sta de vorbă fără să îi audă fata.

– De unde știi?

– Am auzit-o astăzi de la cinci-șase de oameni. I-am rugat să-mi descrie fotografiile și sunt destul de sigur că una era a lui King, cealaltă a lui Meesh.

– Pitman și Blanchette au făcut asta înainte să o întâlnească pe ea?

– Înainte. Nu am fost sigur de desfășurarea evenimentelor până astă-seară, când mi-am pus însemnările în ordine. Acum sunt sigur. Știau că Meesh era împreună cu soții King și îi știau identitatea înainte ca ea să îl identifice.

Pike respiră adânc, întrebându-se de ce Pitman și Blanchette o duseseră în eroare pe fată. Nu-i plăcea cum sună, dar nimic din toate acestea nu îi afecta misiunea. Să-l găsească pe Meesh. Să elimine amenințarea. Cu Pitman și Blanchette se putea descurca mai târziu.

– Hai să mergem mâine din nou la ea în cartier. Speram să luăm urma lui Meesh, dar poate că urma lui Pitman este mai importantă.

– N-o să-i placă. Nu a fost deloc fericită când ai plecat.

Pike zise:

– Mâncarea miroase destul de bine. Curry?

Cole zâmbi și intrară în casă. Fata era întinsă pe canapea, cu căștile pe urechi. Ținea ochii închiși, dar îi deschise când intrară.

– Ce mai faci? spuse Pike.

Ea doar îi făcu cu mâna, apoi închise ochii și se cufundă din nou în muzică. Picioarele ei băteau ritmul. Pike bănui că încă mai era supărată pe el.

După câteva minute Cole plecă, iar Pike se duse în bucătărie. Cole pregătise curry de legume cu orez. Rămase în picioare, mâncând direct din oală. Mânca așa, rece. Când termină de mâncat, bău o sticlă de apă. Fata apăru în pragul ușii.

– Mă duc să mă bag în pat, spuse ea.

Pike încuviință. Ar fi vrut să zică ceva, dar încă se întreba de ce anume o pusese Pitman într-o asemenea situație. Meesh era un criminal, dar condamnarea lui era de competența tribunalelor din Colorado. Pentru Pitman, Meesh nu reprezenta nimic mai mult decât o cale de a-i înfunda pe cei doi King pentru spălare de bani. Hârtii. Pusese viața fetei în pericol pentru niște hârtii, și reușise cumva să îi atragă în asta și pe cei de la LAPD. Pike se întrebă dacă Bud știa.

Fata se duse la ea în dormitor și închise ușa.

Pike se duse în baie, apoi verifică ferestrele și ușile, stinse luminile și se întinse pe canapea în întuneric. Canapeaua încă mai păstra căldura fetei, iar urma trupului ei era moale.

Larkin se trezi din vis și își scoase căștile din urechi. Rămase întinsă în întuneric, între somn și realitate, apoi se trezi de tot când își dădu seama că trebuia să facă pipi.

Casa era cufundată în întuneric, așa că își imagină că și el dormea, așa că se

duse direct în baie. Închise ușa, înainte să aprindă lumina. Când termină, stinse lumina, deschise ușa și abia atunci îl auzi.

Dinspre camera de zi veneau niște gemete slabe, repetate frenetic. Ea ezită o clipă, apoi se strecură în încăpere.

Pike dormea pe canapea, cu pistolul pe podea, lângă el. Avea trupul încordat; brațele îi erau întinse rigid pe lângă corp, se smucea într-o parte și în alta și tremura. Chiar și în semiîntuneric îi putea vedea sudoarea de pe față în timp ce întorcea sacadat capul încolo și încoace. O, Doamne! Avea un coșmar! Se întrebă dacă ar trebui să îl trezească.

Se trase mai aproape, încercând să se hotărască dacă să îl trezească sau nu. Degetele i se strângeau ca niște gheare, pe urmă tremurau și zvâcneau, iar ochii i se rostogoleau frenetic sub pleoape. Mamă, se gândi Larkin, trebuie să fi fost un monstru de coșmar.

Pe urmă spuse ceva. Nu se înțelegea, dar printre gemete și vaiete, ea era sigură că îl auzise vorbind.

Tah...

Se întinse mai aproape încercând să înțeleagă ce spunea, dar nu mai auzi decât mormăituri și șoapte.

Pe urmă, încetul cu încetul, el se liniști.

Larkin era foarte aproape, aplecată deasupra lui, când el mormăi din nou.

– *Tah... tah...*

Suna ca „tata".

Pândi să audă din nou ceva, dar el rămase tăcut, probabil că ea se înșelase. Oamenii mormăie tâmpenii atunci când visează. Un bărbat ca el putea avea coșmaruri, dar nu despre tatăl lui.

Îl privi, ar fi vrut să-l atingă. Ar fi vrut să se întindă spre trupul lui așa cum te întinzi printre gratii la grădina zoologică și încerci să atingi animalele mari.

Larkin mai rămase lângă el încă un moment, pe urmă se strecură înapoi la ea în cameră.

7

A doua zi dimineață, când fata ieși din camera ei, Pike își curăța pistolul la masa din sufragerie. Era ora opt și zece minute.

Astăzi nu mai era dezbrăcată. Purta un tricou foarte mare care îi acoperea coapsele. Strâmbă din nas.

– Pfui. Așa te droghezi tu, trăgând pe nas chestia aia?

Pike desfăcuse pistolul în bucăți și lustruia țeava cu un solvent tip pulbere, care avea un miros puternic de piersică foarte coaptă.

– E cafea făcută, zise el.

Telefonul lui era pe masă. Aștepta să-l sune Cole ca să stabilească unde și cum se întâlnesc în zona în care locuia fata.

– Ai visat astă-noapte, spuse fata. Ai avut un coșmar.

– Nu-mi aduc aminte.

– Unul urât. Nu am știut dacă trebuie să te trezesc sau nu.

– Nici o problemă.

Pike nu își aducea niciodată aminte visele.

– O să mă duc din nou la tine în cartier să mă întâlnesc cu niște tipi pe care i-a găsit Elvis. Pe urmă mă duc să mă văd cu Bud. Fata nu răspunse. Se duse în bucătărie.

Pike termină de uns țeava și se apucă de cadru. Solventul aplicat pe țeavă avea să dizolve impuritățile în timp ce se ocupa de celelalte componente ale armei.

Fata se întoarse cu o cană de cafea. Se așeză la masă în fața lui fără să spună nimic. Arăta foarte serioasă.

– Trebuie să stăm de vorbă, zise ea.

– Bine.

– Nu mi-a plăcut felul în care ai plecat și m-ai lăsat ieri. Dacă mi-ai fi spus ce

ai de gând să faci, ar fi fost în regulă, dar nu mi-ai spus. Nici măcar nu vorbești cu mine. Sigur, știu că nu te prea omori cu vorbitul. Am înțeles asta. Dar sunt un adult. *Pe mine* încearcă să mă omoare oamenii ăștia. Nu am nevoie de bonă și nu-mi place să fiu tratată ca un copil. Suntem aici de două zile și încă nu m-au găsit, așa că presupun că este un loc sigur. OK, bine, mulțumesc. Nu vreau să merg să mă întâlnesc cu Bud și nu vreau să stau în mașină în timp ce tu și Elvis vorbiți cu unul și cu altul. Este plicticos și m-am săturat. Prefer să rămân aici și pot să stau singură.

Pike puse țeava jos. Se uită la ea.

– Da.

– Da, adică pot să rămân aici?

– Am spus că *eu* mă duc să mă întâlnesc cu Bud. Nu am spus că ne întâlnim amândoi. Îmi pare rău pentru ieri. Ar fi trebuit să fiu mai politicos.

Fata deschise gura, dar nu spuse nimic. Sorbi din cafea, ținând cana cu amândouă mâinile.

Pike se apucă să monteze pistolul la loc. Îi luă câteva secunde. Putea să desfacă sau să monteze un pistol și legat la ochi. Să stea de vorbă cu fata era mai greu.

În cele din urmă, ea răspunse:

– Bine. Mulțumesc. E grozav.

Mobilul vibră, bâzâind tare pe masă. Pike se uită la ecran, crezând că era Cole, dar nu era el. Îl duse la ureche.

– Ai musafiri, zise Ronnie.

Nu-și schimbă nici un pic expresia feței.

– Câți? întrebă el.

– Unul singur, de data aceasta. Sub un metru optzeci; păr destul de lung și negru. Tocmai a intrat, descuind ușa ca la el acasă. Vrei să mă duc să mă prezint?

Fata îl privea. Dacă ar fi aflat ce intenționa să facă, ar fi devenit îngrijorată sau i-ar fi pus întrebări, iar Pike își epuizase rația de conversație.

– Nu, vin eu acolo să stăm de vorbă. Dacă pleacă, sună-mă.

Închise telefonul, vârî încărcătorul în pistol, armă și trase piedica. Dacă ar fi putut simți vreodată extazul, atunci asta îl copleșea acum, dar nu lăsă să se vadă nimic. Îi avea în mână. Avea un fir care putea să îl ducă chiar la Meesh, ceea ce însemna că putea face curățenie. Să scape de toți ticăloșii ăia care încercau să omoare o fată, tocmai pe fata asta, toți uniți împotriva ei. Era un sentiment care îl umplea de un fel de tristețe minunată. Urma să facă curățenie, dar nu din spirit de justiție. Avea să-i pedepsească.

– Cu cine ai vorbit?

– Cu Ronnie. A găsit pe cineva care s-ar putea să ne dea o mână de ajutor, am să mă duc să mă întâlnesc cu el. Te descurci?

– Îhm.

Pike se ridică în picioare, vârî Kimber-ul în toc și îl prinse la curea. Își trase deasupra cămașa cu mâneci lungi ca să își acopere tatuajele și pistolul.

– Vrei să îți aduc ceva?

– Poate niște fructe. Căpșuni, eventual și niște banane.

– Bun, atunci. Ne vedem mai târziu.

Nu era prea liniștit că o lăsa singură, dar se convinsese că a o proteja însemna mai mult decât simplul fapt de a o ține în viață. Nu voia ca ea să se simtă din nou abandonată. Dacă simțea nevoia ca el să îi arate că are încredere în ea, atunci era hotărât să aibă încredere în ea.

Pike își croia drum spre sud, pe autostrada Santa Monica, în traficul apatic al dimineții. Nu se grăbea. Dacă bărbatul din apartamentul lui pleca, Ronnie avea să-l urmărească. Îl sună pe Cole și îl puse la curent cu ultimele evenimente. Acesta îl întrebă dacă avea nevoie de ajutor, dar îl refuză, spunându-i să se ocupe de Pitman, așa cum conveniseră. Tot mai voia să stea de vorbă cu Bud, dar asta putea să mai aștepte. Îi relată lui Cole discuția cu fata.

– Vrei să mă duc să o supraveghez? întrebă Cole.

– Nu s-o păzești, dar mi-ar plăcea să treci pe acolo.

– Am să dau o raită mai târziu. Să-i duc ceva de mâncare.

– Vrea căpșuni. Eventual și banane.

– Sigur. Orice.

– Vezi dacă totul e-n regulă și pe urmă spune-mi și mie.

– Bine.

Pike nu mai primise nici un semn de la Ronnie, așa că îl sună atunci când ieși de pe autostradă.

– Sunt la cinci minute, spuse Pike. Tipul mai e în casă?

– Nu. A stat înăuntru doar câteva minute. Acum se ascunde în tufișurile de lângă tomberoanele din spatele parcării tale și se uită la ușa ta de intrare. E acolo de vreo douăzeci de minute deja.

Pike viră spre complex. Dacă bărbatul stătea lângă casa lui, el putea să intre în complex cu mașina și să parcheze undeva mai aproape. Asta i-ar fi permis să ajungă mai ușor la mașină, dacă avea nevoie, ceea ce putea să fie important.

– Cu ce e îmbrăcat? întrebă Pike.

– Cămașă verde cu mâneci scurte, peste blugi.

– Te sun când ajung.

Pike intră pe porțile complexului și parcă lângă întretăierea mai multor alei. Lăsă Lexus-ul și porni pe jos. Când ajunse la capătul celei mai îndepărtate dintre alei, trecu în spatele unei tufe mari de plumeria și dispăru într-o lume de verdeață. O luă pe lângă zid spre capătul clădirii, apoi pe după colț. Tomberoanele erau acum exact în fața lui. Studie rândul gros de oleandri din spatele lor. Omul își alesese o ascunzătoare bună. Pike nu-l putea vedea prin frunzișul des. Rămase să supravegheze oleandrii vreo douăzeci de minute, până când o rază de lumină se văzu mișcându-se după frunziș.

Pike îl sună pe Ronnie, acoperind microfonul cu mâna făcută căuș.

– L-am văzut. Mulțumesc.

– Mergem să punem mâna pe el?

Ronnie murea după genul acesta de aventuri, dar Pike nu-l voia prin preajmă în continuare. Deocamdată era mai bine pentru Ronnie să plece.

– La revedere, Ron.

Nu-l văzu pe Ronnie plecând, dar nici nu se aștepta. Se așeză pe pământul tare, urmărind cum juca lumina și cum se schimbau culorile pe frunzișul oleandrilor până când, în sfârșit, o umbră se mișcă, dând la iveală o nuanță de verde diferită de a frunzelor din jur: omul dintre frunze. O creangă se legăna, ceea ce-i arătă lui Pike că omul era plictisit sau neatent. Îi interpretă lipsa de disciplină drept slăbiciune. Așteptă.

La trei ore și douăsprezece minute de când Pike își ocupase poziția, bărbatul trase cu ochiul printre crengi ca să se asigure că nu îl vede nimeni, apoi ieși cu mers legănat de după lăzile de gunoi și se îndreptă grăbit spre poarta principală a complexului.

Pike ieși nevăzut din ascunzătoare și se duse repede la mașină. Trecu repede pe poarta din spate și înconjură complexul, accelerând spre intrarea principală. Tocmai virase, când bărbatul cu cămașă verde ieși printr-o poartă pietonală deschisă în zid. Acum purta ochelari de soare, dar chiar și așa Pike putea să își dea seama că nu era unul dintre cei pe care îi mai văzuse. Era brunet, cu umeri largi și față îngustă, aproape sigur latinoamerican. Când se mișca, i se răsucea cămașa într-un fel care indica un pistol înfipt în cureaua pantalonilor. Se opri lângă o Toyota Camry prăfuită, maro. Imediat după aceea, Toyota o luă din loc.

Pike o urmări lăsând mereu între ei trei sau patru mașini, apropiindu-se mai mult doar în intersecții sau când traficul devenea mai lent. Intrară pe autostra-

da I-10 la Centinela, apoi ieşiră la Fairfax. Toyota opri să alimenteze, apoi continuă să se îndrepte spre nord prin oraş. Când ajunseră la Santa Monica Boulevard, Toyota o coti spre vest, ocolind pe la margine West Hollywood, intrând apoi în Hollywood, şi în cele din urmă ajunse în parcarea unui motel cu două niveluri numit Tropical Shores Motor Hotel.

Pike parcă într-un loc interzis, apoi se întoarse pe jos. Motelul era construit în formă de L, cu scările exterioare plasate acolo unde se uneau cele două braţe ale L-ului. Curtea era goală, cu excepţia Toyotei Camry şi a încă două maşini.

Ajunse în dreptul recepţiei în timp ce bărbatul cu cămaşă verde cobora din maşină. Nu se obosi să-şi încuie maşina. Se duse spre un automat de răcoritoare de lângă perete, cumpără o cutie, pe urmă se îndreptă spre o cameră de la parter. Se opri lângă uşă, cu spatele la parcare, ca să-şi caute cheile.

Pike se apropie de el din spate. Se mişca repede, ba la stânga, ba la dreapta, doar cât să rămână în unghiul mort al vederii celui din faţă. Urmări cum intră cheia în broască, cum se deschide uşa...

Pike îl apucă de gât pe la spate şi trase în sus. Îl strânse cu braţul ca în menghină, cât putu de tare, şi intră în cameră cu el pe post de scut, în timp ce scotea Kimber-ul din toc.

Se aşteptase să dea peste mai mulţi bărbaţi, dar încăperea era goală.

Închise uşa împingând-o cu vârful piciorului. Draperiile erau desfăcute, aşa că Pike putu să vadă că nu apăruse nimeni în parcare şi nu ieşise nimeni de la recepţie.

Bărbatul dădea din picioare şi se zbătea, dar Pike îl ridică şi-l ţinu în aer cu genunchiul. Bărbatul încercă să tragă un pumn în spate, apoi îşi încleştă degetele pe braţul lui, vârându-i unghiile în piele. Era un tip puternic şi foarte în formă.

Pike îşi strecură braţul liber în spatele capului celuilalt, împingându-i gâtul în unghiul cotului său. Strânse, împinse, apoi trase repede.

Zbaterea încetă.

Bărbatul nu mai dădu din picioare.

Trupul lui deveni inert.

Sufocarea fermă menţinută o vreme întrerupe alimentarea creierului cu sânge, făcându-l pe cel căruia i-o aplici să adoarmă asemeni unui laptop căruia i se termină bateria. Până să se trezească omul, Pike se apucă să cerecteze încăperea.

Şifonierul şi sertarele biroului erau goale, dar Pike descoperi patru genţi de voiaj stivuite în dulap. Fiecare dintre ele conţinea haine bărbăteşti, ţigări şi

obiecte de toaletă. În buzunarul uneia găsi un plic conținând douăzeci și șase de bancnote de o sută de dolari. Lângă plic, găsi o foaie de hârtie ruptă dintr-un notes cu spirală, pe care erau niște însemnări făcute de mână și o fotografie a lui Larkin Conner Barkley, un prim-plan care o arăta zâmbind. În fiecare geantă se aflau, ascunse printre haine, câte un pașaport american și bilete de avion dus-întors de la Quito, Ecuador, la Los Angeles. Pașapoartele înfățișau patru bărbați, dintre care unul era cel de față. Pe pașaportul lui figura numele Rulon Martinez, dar Pike se îndoia că numele era adevărat.

Doi dintre ceilalți făcuseră parte din grupul care pătrunsese la Barkley acasă. Unul era tipul cu cicatrice pe buză care o bătuse pe menajera lui Barkley. Pașaportul îl dădea drept Jesus Leone. Celălalt se numea Walter Kleinst. Cel de-al patrulea bărbat, cel pe care Pike nu îl văzuse niciodată, se numea Ramon Alteiri. Conform pașapoartelor, toți patru locuiau în Los Angeles și erau cetățeni americani. Pike le studie atent. Dacă erau false, atunci fuseseră falsificate bine.

În timp ce Pike răsturna hainele și obiectele de toaletă din rucsac, puse înăuntru pașapoartele, biletele, bărbatului începură să îi fluture pleoapele și ridică încet capul. Când își dădu seama că nu se poate mișca, înțepeni. Pike îl legase cu bandă adezivă de un scaun. Avea gleznele, coapsele, brațele și trupul imobilizate.

Pike stătea exact în fața lui, ținând în mână un pistol Browning vechi de 9 mm pe care-l găsise asupra lui.

– Pot vorbi și spaniolă, dar engleza îmi convine mai mult, zise el. Ție îți convine?

Omul rânji impertinent, ca și cum îl durea în cot și de o limbă, și de cealaltă.

– Mai bine te-ai căra în pizda mă-tii. Nici nu știi în ce căcat te-ai băgat.

Pike își înfipse arătătorul în țesutul moale de sub claviculă, acolo unde se adună într-un nod douăzeci și șase de nervi. Când Pike îl strivi zdravăn de os, nodul de nervi transmise un semnal de durere foarte asemănător celui pe care-l simți când ți se scoate un nerv de măsea fără anestezie.

Bărbatul gemu ascuțit. Încercă să rupă din banda adezivă și să se smulgă din scaun, dar Pike ținu scaunul pe loc cu un picior. Pe obrajii celuilalt începură să curgă pârâiașe de lacrimi și îl imploră pe Pike să se oprească, de data asta în spaniolă.

Când acesta slăbi în cele din urmă presiunea, știind că acum durerea va arde cu ferocitatea veninului, atinse alt punct, de data aceasta de pe gâtul bărbatului, ca să calmeze durerea. Omul se încovoie și fața i se făcu de culoarea cărnii uitate în apă.

– Se numește *dim mak*, spuse Pike. În chineză. Înseamnă atingere mortală.

Dim mak era contrapartea întunecată a acupuncturii; în aceasta din urmă, punctele de presiune sunt folosite pentru a vindeca; în cealaltă, pentru a face rău.

– Îl vreau pe Alexander Meesh, spuse Pike.

Bărbatul clătină violent din cap.

– Nu, nu, nu! Nu cunosc!

Părea prea speriat ca să mintă, dar Pike voia să se convingă. Ridică pașaportul lui.

– Care este numele tău adevărat?

Bărbatul răspunse fără să stea pe gânduri.

– Jorge Petrada.

– De ce stăteai la pândă lângă casa mea?

– Pentru fată.

Nici măcar nu clipise. Pike hotărî că spunea adevărul. Jorge nu îl cunoștea pe Alex Meesh.

– Meesh v-a trimis să o găsiți?

– Nu cunosc Meesh, nu cunosc.

– Cine v-a spus să o căutați?

– Luis. Luis spus.

– Cine este Luis?

Jorge se uită la pașapoarte, iar Pike îl ridică pe cel al tipului cu buza brăzdată de cicatrice. Cel care avea fotografia.

– *Si.* Luis.

– Luis este șeful tău?

– *Si.*

Pike se uită la ceas, apoi se duse iarăși spre fereastră – timpul trecea și era de așteptat ca unul sau mai mulți dintre indivizi să se întoarcă în curând. Trăsese draperiile, dar erau destul de transparente. Un bărbat cu burtă proeminentă stătea și fuma în fața recepției.

– De unde ați știut unde să vă duceți după fată?

– Luis. El spus adresa.

– Ați încercat să o omorâți, în Malibu și în Eagle Rock. Ați încercat în nordul golfului. Cine v-a spus unde o găsiți?

– Nu, nu, nu. Eu abia sosit aici. Eu aici numai de două zile. Eu nu știe nimic despre asta.

Pike scoase din rucsac biletele de avion și verifică datele. Jorge spunea din

nou adevărul. Venise împreună cu Altieri acum două zile. Kleinst sosise cu douăsprezece zile în urmă. Luis se afla în țară de șaisprezece zile.

Tocmai punea biletele la loc în rucsac, când sună telefonul. Era Cole. Pike răspunse, fără să-l scape din ochi pe Jorge.

– Da?

– Tocmai am plecat de la ea, spuse Cole. Se descurcă bine. I-am dus niște reviste, ceva de mâncare etc. Am cumpărat un filtru de cafea, ca să nu mai fie nevoită să bea chestia aia pe care o faci tu. Acolo la tine totul e în regulă?

– Da.

– OK. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

Pike închise telefonul. Se uita fix la Jorge, iar Jorge era speriat.

– Pentru cine lucrează Luis?

Bărbatul păru surprins că Pike nu știa și se îndreptă în legături. Păru să capete puteri pentru prima dată de când se scăpase în pantaloni.

– Esteban Barone. Noi toți lucrează pentru Barone. Tu făcut greșeală, prietene. Trebuie să știi de frică dacă ai a face cu Barone.

– Ce este Barone? Gangster? Om de afaceri? Înțelegi ce te întreb? Știi cuvântul cartel?

– *Si.*

Un zâmbet larg înflori pe fața bărbatului, ca și cum ar fi fost mândru că făcea parte din așa ceva.

– Barone, el are mult soldați. Câți mult ai tu?

Pike scoase din portofel fotografiile celor cinci bărbați uciși de el. Le ținu una câte una în fața celuilalt.

– Cu ei sunt chit, spuse Pike.

Omul se întunecă la față și mormăi ceva în spaniolă, dar Pike nu pricepu.

Se duse din nou la fereastră. Recepționerul dispăruse.

– Câți ați mai rămas? întrebă el.

Omul scuipă.

De data aceasta, Pike nu se mai mișcă lent. Își înfipse degetul mare într-un punct *dim mak* dintre coastele celuilalt, sub mușchiul pectoral.

– Japte!

Pike slăbi apăsarea.

– Patru dormiți aici. Unde dorm ceilalți trei?

– Asta nu știu nimic. Carlos, el adus pe noi aici de la aeroport. El nu spus unde este ei. El adus la Luis și Luis spus aici stăm. Eu nici măcar nu văzut pe ei!

Pike se așeză la loc. Carlos. Un nou jucător intrase în horă.

– Cine este Carlos?

– Norte-americano. Aşteptat pe noi la aeroport. A adus aici şi are grijă de noi.

– Care este numele lui de familie?

– Tot ce ştiu Carlos. El ne dă lucruri. Telefoane, pistoale.

– Bine. Unde sunt ceilalţi acum?

– Nu ştiu. Eu am treaba mea, ei are treaba lor.

Omul îşi umezi buzele. Devenea din ce în ce mai agitat şi se uită din nou la fereastră. Pike se întrebă dacă văzuse ceva.

– Se întorc acum, Jorge?

– Nu. Nu, nu întorc.

Pike scoase pistolul şi rămase cu ochii spre fereastră.

– Diseară întorc, spuse Jorge.

O umbră traversă perdelele, pe urmă trei explozii făcură geamul ţăndări. Perdelele fluturară ca nişte vele de vapor, dar Pike era deja la podea; uşa se izbi de perete, Luis intră cu un pistol în mână, trăgând chiar şi atunci când Pike ripostă. Glonţul îl trimise pe Luis în perete. Pe urmă în cameră se făcu linişte. Luis se prelinse încet în jos, lăsând pe zid o urmă însângerată.

Pike rămase la podea, dar nu mai apăru nici un alt bărbat. Aruncă o privire spre Jorge, dar acestuia îi căzuse acum capul în piept şi jumătate de frunte îi fusese spulberată de un glonţ. Pike se duse la uşă, nemulţumit că scăpase situaţia de sub control. Probabil că Luis îl auzise pe Jorge urlând, sau poate că îi atrăseseră atenţia perdelele trase, dar, indiferent ce se întâmplase, omul care i-ar fi putut furniza informaţii era mort. Recepţionerul cel gras ieşise din birou şi o menajeră apăruse în capătul îndepărtat al motelului. Îl trase pe Luis din drum şi închise uşa făcută ţăndări.

Începu să scotocească prin buzunarele lui Luis. Găsi un telefon mobil, nişte chei, douăzeci şi patru de dolari şi o bucată de hârtie ruptă dintr-un ziar cu un număr de telefon pe margine. Pike puse totul în rucsac, apoi se duse din nou la draperii. Bărbatul cu burtă se întorsese la locul lui. Probabil chema poliţia.

Intră repede în baie. Menajera lăsase pe chiuvetă două pahare învelite în plastic. Pike le luă şi se întoarse la cadavre. Scoase un pahar din ţiplă şi lipi degete lui Jorge de sticlă, unul câte unul, apoi puse paharul la loc în pungă. Procedă la fel şi cu Luis, şi atunci văzu ceasul, un Patek Phillipe de platină care i se potrivea cum se potriveşte un diamant cu o grămadă de bălegar. Pike i-l scoase şi îl întoarse. Pe spatele ceasului fusese gravat *Pentru iubitul meu George*. Puse ceasul şi paharele în rucsac, şterse de amprente suprafeţele pe care le atinsese şi intră în baie exact când începeau să se audă sirenele poliţiei. Sparse geamul băii

cu patul pistolului, se strecură pe fereastră și căzu într-o alee. Își puse rucsacul în spate și o luă la fugă de-a lungul clădirii. Încetini când ajunse în stradă și trecu pe lângă recepția motelului chiar când ajungea acolo prima mașină de patrulare. Pe ambele părți ale străzii oamenii se ascundeau după mașini sau în pragurile ușilor. Pike se mișcă o vreme la fel de grijuliu ca și ceilalți, până ajunse la Lexus. Porni motorul și demară exact când apărea a doua mașină de poliție.

Pike trase mașina în parcarea unui centru comercial de lângă Griffith Park. Îi țiuiau urechile din cauza împușcăturilor și îl dureau umerii. Amintirea împușcăturilor îl ținea încordat la maximum. Dar era o încordare bună. Îl ajuta să rămână vigilent.

Nimic din ceea ce rămăsese la locul faptei nu trimitea spre el, poate numai dacă se analiza asemănarea dintre gloanțe, dar asta avea să dureze multe săptămâni. Jorge și Luis aveau să fie doar alte două cadavre neidentificate din Los Angeles; o crimă cu o mulțime de întrebări, dar fără răspunsuri.

Pike își încărcă din nou pistolul și se uită peste lucrurile pe care le luase cu el. Telefoanele îi puteau oferi o legătură cu Alex Meesh. Studie mai întâi telefonul lui Jorge, folosind meniul ca să vadă istoricul convorbirilor și numerele apelate. Jorge nu dăduse decât trei telefoane, toate către același număr. Presupuse că trebuia să fie numărul lui Luis – fiind noi în oraș, probabil că Luis le dăduse numărul lui mai întâi, spunându-le: uite, aici mă găsiți. Apăsă butonul de apel ca să formeze din nou ultimul număr. Sună telefonul lui Luis.

Luis dăduse multe telefoane. Pike parcurse o listă lungă, care conținea și cel puțin o duzină de apeluri către Ecuador. Fiecare intrare din această listă conținea numărul format, data și ora apelului. Descoperi că Luis sunase la același număr de cinci sau șase ori în fiecare zi.

Pike apăsă pe butonul de apel ca să formeze numărul din nou. La celălalt capăt, telefonul sună de patru ori. Cel apelat avea să vadă numărul și să-și închipuie că îl căuta Luis. Când sună a cincea oară, răspunse un bărbat.

– Ați pus mâna pe nemernic? întrebă el direct.

Bărbatul avea o voce profundă, vibrantă, care nu suna ca a unui gangster din Denver sau din Ecuador. Era o voce educată, cu o urmă de accent care lui Pike i se păru că ar fi putut fi franțuzesc.

– Alex Meesh? spuse Pike.

– Ați greșit numărul.

Bărbatul închise.

Pike apăsă din nou butonul de apel.

De data aceasta, bărbatul răspunse la prima sonerie.
– Luis?
– Luis și Jorge au murit.
Se făcu liniște. Când bărbatul vorbi din nou, vocea lui părea prudentă.
– Cine este la telefon?
– Nemernicul.
Bărbatul ezită din nou.
– Ce vrei?
– Pe tine.
Pe urmă Pike închise telefonul.

8

John Chen rămase îngrozit după ce îl sunase Pike. Nici măcar nu-l lăsase să răspundă, doar mârâise amenințător:

– *Ne vedem afară într-o oră.*

O oră mai târziu, se strecură pe holul de la intrare și se uită prin ușile de sticlă spre parcare. Era convins că Pike avea să dea vina pe el pentru că pierduse pistoalele și că avea să-l omoare în bătaie în văzul tuturor. Își vedea aspiratorul de pițipoance, dar nu-l vedea pe Pike, sau Jeep-ul Cherokee al lui Pike, sau Lexus-ul verde.

Chen nu era sigur ce să facă. Poate că Pike venise și plecase deja. Poate că nu ajunsese încă, și atunci el putea să se facă nevăzut! O luă la fugă spre Porsche. Adrenalina îi dădea puteri. Apăsă pe butonul care debloca ușile de pe telecomanda cheii, deschise minunata portieră fabricată în Germania...

– John, zise Pike în spatele lui.

– *Ahh!*

Chen tresări și sări într-o parte, dar Pike îl prinse și îi ținu ușa.

– Urcă.

Pike ducea un rucsac negru. Chen era convins că avea înăuntru un pistol. Se agăță de ușă precum o pisică de o canapea.

– Nu mă omorî, te rog, spuse Chen.

– Nu fi prost. Urcă.

Pike îl împinse înăuntru, apoi dădu ocol mașinii și se așeză pe scaunul din dreapta. Chen nu-și putea dezlipi privirea de la rucsacul negru.

– Àia de la FBI au luat pistoalele. Altfel le-aș fi analizat până acum, jur pe ce am mai sfânt. Nu am nici o legătură cu...

În clipa următoare, Pike îi acoperise gura și îi ținea buzele strâns lipite.

– Ești prietenul meu, John, spuse Pike. Nu are de ce să-ți fie frică de mine. Pot să-ți dau drumul?

Chen încuviință. Prietenul lui?

Pike îl eliberă din strânsoare. Pe urmă deschise rucsacul și i-l arătă.

Chen se apropie încet și se uită prudent înăuntru.

– Ce sunt astea?

– Pistoale despre care FBI-ul nu are habar și două seturi de amprente.

Chen văzu două păhărele în ambalaj de plastic și două pistoale care păreau de 9 mm, amândouă pătate de rugină și lovite ca naiba. Își dădu seama imediat după starea jalnică în care se aflau că erau arme de pe stradă; arme care fuseseră furate cu mulți ani în urmă, apoi trecute de la un ticălos la altul.

– De unde ai astea?

Pike îi ignoră întrebarea.

– Agenții FBI care au confiscat pistoalele – ai aflat cum îi cheamă?

– Pitman. Pitman și încă unul.

– Blanchette?

– Nu știu. Parcă.

Chen se uită din nou la rucsac. Începu să-i fie iarăși frică; de data nu că o să-l bată Pike până-și dă duhul; îi era frică de ceva mult mai profund. Își dădu seama că Pike îl cerceta din priviri. Într-un fel ciudat, simți că se liniștește. Pike era calm ca o apă liniștită, iar calmul lui i se transmise și lui.

– Există și niște cadavre care au legătură cu pistoalele astea?

– Două.

– Au legătură cu Eagle Rock și Malibu?

– Da. LAPD se află chiar acum la locul faptei. A existat un schimb de focuri, așadar își vor da seama că lipsesc pistoalele, numai că nu vor ști cine le are. Vor fi recuperate gloanțele trase și ele se vor potrivi cu unul dintre cele două pistoale, dar nu și cu celălalt.

Chen încuviință, pricepând despre ce era vorba.

– Dacă federalii ar ști că avem pistoalele, ar veni să le ia?

– Da, dar nu vor ști. Numai tu și cu mine știm de ele, John. Va trebui să alegi. În cazul cel mai fericit, ai putea fi acuzat de obstrucționarea justiției. În cel mai nefericit, de complicitate la crimă. Dacă îmi spui că nu vrei să fii implicat, plec.

Chen era uluit. Era de-a dreptul *stupefiat*.

– Adică mă lași să aleg?

– Sigur că da. Este alegerea ta. Tu ce-ai crezut?

Chen se uită țintă la Pike, întrebându-se cum de putea fi atât de calm. Avea o față impasibilă; o voce egală.

– Ce se petrece? întrebă el.

– Încerc să-mi dau seama. Cred că tipii de la FBI v-au confiscat probele ca să ascundă ceva. Dacă află despre pistoale, le vor confisca și pe ele.

– Nu pot să mă duc pur și simplu și să spun „uite două pistoale, am nevoie de un număr de caz".

– Inventează ceva, John. E important.

Se uită din nou în pungă.

– Ce-i cu paharele cu amprente? Sau vrei să iau amprentele de pe pistoale?

– Tipii care au folosit pistoalele vor ajunge în cele din urmă la medicul legist, dar legistul nu va reuși să le identifice. În schimb, vei reuși tu.

Chen clătină din cap.

– Pot să iau amprentele și să le verific, dar baza de date este aceeași. LiveScan e LiveScan. Dacă legistul nu le găsește acolo, nici eu nu le găsesc.

Chen se uită din nou la pahare. O verificare standard a amprentelor în sistemul LiveScan nu însemna o verificare mondială. Verificarea internațională se făcea în baza unei cereri speciale și, chiar și atunci, trebuia să faci cereri separate pentru fiecare țară.

– Este vorba despre ceva mare, nu-i așa?

– Da. Ceva mare, care devine și mai mare.

Chen își molfăi buza de sus, gândindu-se cum anume ar fi trebuit să procedeze, atât cu pistoalele, cât și cu amprentele. Era aproape sigur că putea să o convingă pe LaMallo să cerceteze pistoalele; era încă furioasă ca o nevăstuică pe federalii care îi luaseră jucăriile, și de două ori mai furioasă că nu-i spuseseră de ce.

– Pot s-o fac, spuse Chen.

Pike coborî din mașină și se îndepărtă.

Chen se uită după el, gândindu-se că nu era totuși chiar atât de rău, dacă ajungeai să îl cunoști. *Ești prietenul meu, John.*

Zâmbi. Legistul avea cinci cadavre țepene neidentificate și urma să mai primească două. Toată lumea se va scărpina în cap, întrebându-se cine naiba or fi băieții ăia, și nu vor afla... decât atunci când le va spune John Chen. Ascunse pistoalele sub scaun, încuie mașina și intră repede în clădire cu paharele. Voia să-i identifice pe tipii ăia nu numai pentru el și pentru ce putea obține din asta, ci și pentru că nu voia să-l dezamăgească pe prietenul lui, Joe Pike.

Pike se opri să cumpere mâncare la pachet de la un restaurant indian din

Silver Lake. Murea de foame. O foame furibundă îl cuprinsese pe măsură ce se eliberase de tensiune.

Soarele apusese de mult când Pike ajunse acasă. Totul părea în ordine. Ușa era închisă și jaluzelele luminate de lămpile dinăuntru. Avea de gând să îi spună fetei că făcuse progrese în cercetările sale, sperând că avea s-o facă să se simtă mai bine.

Își aduse aminte cât de tare o speriau apariţiile lui tăcute, așa că de data asta își anunță sosirea. Ciocăni de două ori, apoi deschise ușa.

– Eu sunt.

Intră și aproape că putu să simtă liniștea. Pe măsuța de cafea era aruncat iPod-ul lui Cole, alături de o sticlă de apă deschisă. Revistele zăceau pe podea. Ascultă concentrat, gândindu-se că poate încerca să se joace cu el ca să-i arate că nu-i plăcea că o lua întotdeauna prin surprindere, dar știind că se înșela. Liniștea dintr-o casă goală nu seamănă cu nici un alt fel de liniște.

Pike lăsă punga cu mâncare pe podea. Scoase Kimber-ul.

– Larkin?

Pike se mișcă iute, verificând dormitoarele, baia, bucătăria. Nu se vedeau urme de luptă. Ușile și ferestrele nu fuseseră sparte sau forțate.

Pike se uită după vreun bilet. Nu exista nici un bilet. Poșeta și celelalte genți ale ei erau în dormitor.

Pike se strecură pe ușa din față și rămase în întuneric pe verandă. Ascultă, simțind cartierul – luminile stradale care făceau asfaltul să strălucească argintiu, casele deschise cu ferestrele luminate, mișcarea vecinilor pe verande și prin casele lor. Viața curgea normal. Nu trecuseră pe aici bărbați cu pistoale. Larkin părea să fi plecat de bună voie.

Pike coborî de pe verandă și ieși în stradă, încercând să-și dea seama încotro o fi luat-o și de ce. Decise că probabil se dusese pe jos până la Sunset Boulevard ca să caute un telefon, dar pe urmă o femeie de pe veranda de vizavi izbucni în râs. Acolo locuia o pereche în vârstă care stătea în fiecare seară pe verandă, ascultând radioul. Se strecură printre mașinile parcate și traversă.

– Nu vă supărați, spuse el.

Veranda era luminată doar de geana care venea din casă. Vârfurile roșii ale țigărilor se mișcau în întuneric ca niște licurici.

Bărbatul trase din țigară și jarul scânteie. Dădu mai încet volumul radioului.

– Bună seara, spuse el. Vorbea engleza formal, ca la carte, cu accent rusesc.

– Sunt vecinul de vizavi, spuse Pike.

Femeia gesticulă cu țigara.

– Vă ştim. V-am văzut cu domnişoara.

– Aţi văzut-o astăzi pe domnişoara?

Nu răspunse nici unul. Stăteau în şezlonguri ieftine de aluminiu, ascunşi în penumbră. Bărbatul trase iarăşi din ţigară.

– Cred că s-a dus să se plimbe, spuse Pike. Aţi văzut cumva încotro a luat-o?

Bătrânul îşi drese vocea într-un fel plin de subînţeles.

– Poftim? spuse Pike.

– Este soţia dumitale? întrebă femeia.

Pike îşi dădu seama unde bătea întrebarea şi excluse sexul din ecuaţie.

– Sora mea.

– Ah, spuse bărbatul.

Ceva de pe chipul femeii sugera că nu-l credea şi că se gândea ce anume să răspundă. În cele din urmă se hotărî şi făcu semn cu ţigara spre stradă.

– A plecat cu băieţii.

– Cu armenii, spuse bărbatul.

Bătrâna încuviinţă clătinând din cap, ca şi cum asta ar fi spus totul.

– A stat de vorbă cu ei, cum stau ei acolo tot timpul lângă maşină, şi a plecat cu ei.

– Când s-a întâmplat? întrebă Pike.

– Nu de mult. Tocmai ieşeam afară cu ceaiul.

Cu o oră înainte. Nu mai mult de o oră.

– I-aţi auzit cumva spunând unde se duc?

Femeia îşi împinse scaunul în spate şi strigă spre interiorul casei:

– Rolo! Rolo, vino încoace!

Un băiat îmbrăcat într-un tricou cu Lakers împinse uşa de plasă. Era înalt şi slăbănog, iar Pike îi dădu paisprezece sau cincisprezece ani.

– Da, bunica.

– Armenii, cum se cheamă locul acela unde se duc? Clubul la care tu nu trebuie să te duci niciodată.

Femeia se întoarse spre Pike şi ridică dintr-o sprânceană.

– El ştie. El stă de vorbă cu băieţii armeni. Cu cel tânăr. Au ei un club.

Rolo părea stânjenit, dar descrise ceva ce părea un club unde se dansa, situat nu prea departe, în Los Feliz. Nu-şi aducea aminte numele, dar îl descrise destul de bine – o clădire veche la nord de Sunset, care fusese de curând zugrăvită în alb şi avea într-o parte o firmă dintr-un singur cuvânt, Rolo nu îşi aducea aminte cuvântul, ceva ce începea cu Y.

Pike găsi clădirea douăzeci de minute mai târziu, chiar la nord de Sunset

Boulevard, înghesuită între o librărie armenească și o patiserie franco-vietnameză. Pe firma de pe frontispiciul clădirii scria Club Yerevan. Dedesubt, o ușă capitonată cu piele roșie era larg deschisă. Trei bărbați voinici stăteau pe trotuar în fața ușii, vorbind și fumând, doi dintre ei în cămăși de costum cu mâneci scurte, celălalt într-o jachetă lucioasă de piele. Pe un anunț mic de deasupra ușii scria PARCAREA ÎN SPATE.

Nu pierdu vremea cu parcarea sau încercând să găsească BMW-ul. Ea era sau nu era aici, iar dacă nu era, trebuia să se miște repede și să își continue căutarea. Pike trase în spatele patiseriei vietnameze și ieși din mașină. Paznicul din gheretă îl văzu și se grăbi spre el, fluturând din mâini.

– Nu poți parca acolo. Acolo parcarea este interzisă.

Pike nu-l băgă în seamă și își făcu loc prin mulțime. Trecu printre femei tinere care fumau niște țigarete cafenii și bărbați zâmbitori care nu-și dezlipeau ochii de la femei. Intră într-un hol lung și strâmt, unde o mulțime de oameni rezemau pereții, strigând unii la alții peste ritmurile gălăgioase de hip-hop. Deschise ușa toaletei femeilor. Cei din jur începură să râdă sau să se uite fix la el, dar își continuă căutarea fără să le dea atenție. Se strecură printre trupurile transpirate în timp ce muzica devenea tot mai tare în ritmul basilor. Oamenii cântau, cu mâinile deasupra capului, ținând ritmul și răcnind de se cutremura acoperișul: *GO baybee, Go baybee, Go baybee, GO!*

Larkin era sus pe bar, numai în sutien, încingând mulțimea ca o stripteuză și învârtindu-și fundul în ritmul muzicii. Se întoarse încet și languros, trecându-și palmele prin păr și pe urmă coborându-le peste sâni către sex, în timp ce se lăsa pe vine pe bar, zâmbind cu zâmbetul acela obraznic, iar Pike nu mai văzu decât delfinul, țipând să fie recunoscut.

Fata îl văzu când ajunse lângă bar și se opri brusc din dansat. Se îndreptă și se uită în jos la el, părând vinovată și speriată. Pike se opri la picioarele ei și în acel moment rămaseră singurii doi oameni care nu săreau spre tavan.

– Dă-te jos, strigă Pike, peste bătaia tobelor.

Ea nu se clinti. Chipul ei era trist într-un fel care pe el îl nedumerea. Nici nu era sigur că îl auzise.

Larkin nu se opuse când el o luă în brațe și o dădu jos de pe bar.

Se întoarse cu ea spre ieșire, iar mulțimea nu știa ce să înțeleagă, unii râdeau, alții huiduiau, dar pe urmă cei doi veri mai în vârstă și un tip gras cu o burtă uriașă îi ieșiră înainte, vărul cel mai mare încercând să îi blocheze calea și uitându-se fioros la el, în timp ce grasul îl apuca de braț. Pike îl apucă pe bărbat de degetul mare chiar în clipa în care acesta îl atingea, răsucindu-i mâna așa

cum apa răsucește o piatră și izbindu-l cu capul de podea cu un zgomot de val care se sparge de stânci.

Lumea din jurul lor se trase înapoi și el o scoase pe fată de acolo.

Ea se urcă în mașină fără să scoată o vorbă. Pike era furios, dar furia nu îi folosea la nimic. Treaba lui era să o țină pe Larkin în viață. Dădu repede cu spatele pe alee, apoi ieși în Sunset. Nu vorbi până când nu se îndepărtară destul.

– Le-ai spus cine ești?

– Nu.

– Ce le-ai spus?

– Trebuiau să-mi spună cumva. Le-am zis că mă cheamă Mona.

Pike se uita mereu în oglindă, încercând să-și dea seama dacă îi urmărea cineva.

– Te-a recunoscut cineva?

– Eu nu.... De unde să știu?

– Din felul în care se uită la tine. Sau poate că a spus cineva ceva.

– Nu. Doar m-au întrebat dacă dansez. M-au întrebat ce filme îmi plac. Chestii.

Pike trase pe dreapta în fața unui magazin de băuturi. Îi apucă bărbia cu mâna și îi întoarse fața în lumina care venea de afară.

– Ești beată?

– Ți-am spus că nu beau.

– Droguri?

– Nu.

El cercetă jocul de lumini oglindit în ochii ei și hotărî că spune adevărul. Îi dădu drumul, dar ea îi apucă mâna și o păstră lângă obraz.

– Scoate-ți ochelarii ăștia cretini, spuse ea. Îți dai seama ce ciudat ești, tu cu ochelarii tăi? Nimeni nu poartă ochelari de soare noaptea. Lasă-mă să te văd. Tu te-ai uitat în ochii mei, vreau să mă uit și eu în ai tăi.

Voise să-i vadă ochii și în deșert, când se întâlniseră. Atunci nu fusese decât o probă de tupeu, dar acum era furioasă și speriată.

– Sunt niște ochi ca oricare alții, zise Pike.

Îi desfăcu degetele și își trase mâna. Încetișor, să nu o rănească.

– Ce-ai făcut ar putea să ne omoare pe amândoi. Vrei să mori? De-aia te porți așa? Dacă vrei să mergi acasă, te duc acasă. Dacă vrei să mori, te duc acasă și *pe urmă* mori, pentru că eu altfel n-o să permit asta.

– Dar n-am...

Pike îi strânse amândouă mâinile în ale lui.

– Sunt gata să-mi dau viața, dar nu pentru un sinucigaș. Nu vreau s-o irosesc.

Ea îl privi un timp, încurcată.

– Nu-ți cer să....

Pike o întrerupse din nou.

– Dacă vrei să mergi acasă, mergem chiar acum.

Poate că o strângea prea tare. Ochii fetei se umplură de lacrimi.

– N-am făcut nimic, doar mă întorceam acasă cu mașina mea!

Pike lovi volanul cu palma.

– Vrei să trăiești sau vrei să mergi să dansezi? Pot să te duc acasă în douăzeci de minute.

– Tu habar n-ai cum este să fii ca mine!

– Tu habar n-ai cum este să fii ca mine.

Reclame și firme luminoase jucau pe fața ei, schimbându-se așa cum se schimbă luminile în apă; galbenul și verdele și albastrul firmelor din jurul lor o pictau într-un amestec de culori mișcătoare. Nu părea în stare să vorbească.

Pike îndulci glasul.

– Spune-mi că vrei să trăiești.

– Vreau să trăiesc.

– Mai spune o dată.

– *Vreau să trăiesc!*

Pike îi eliberă mâinile, dar ea tot nu se mișcă. El se îndreptă de spate, cu fața la volan.

– Nu suntem chiar atât de diferiți.

Fata izbucni în râs.

– O, Doamne! Doamne, ce *figură* ești! Poate că *tu* ești drogat!

Pike băgă mașina în viteză, dar rămase cu piciorul pe frână. Asemănarea lor i se părea evidentă.

– Tu vrei să fii văzută; eu vreau să fiu invizibil. Este același lucru.

Ea rămase tăcută, în felul acela în care tac oamenii când se gândesc la ceva. Merseră înapoi spre casă în tăcerea aceea, dar o dată, numai o dată, ea se întinse și îl strânse de braț, iar o dată, numai o dată, el o bătu ușurel cu palma peste mână.

Mai târziu, când ritmul respirației ei îl convinse că fata adormise acolo pe canapea, Pike stinse și ultima veioză, iar încăperea și toată casa se cufundară în

întuneric. Avea de gând ca mai târziu să iasă și nu voia să se vadă lumină când deschidea ușa.

Rămase tăcut, veghind-o. Mâncaseră mâncare indiană, vorbiseră puțin, mai ales ea, distrându-se pe socoteala muzicii de pe iPod-ul lui Cole, iar acum, cu căștile încă pe urechi, adormise. În somn fata părea mai tânără și mai mică, de parcă o parte din ea s-ar fi topit în canapea.

După câteva minute, el se mută la masa din sufragerie, își desfăcu pistolul exact la fel ca dimineață și începu să îl curețe pentru a doua oară în ziua aceea. Nu avea nici cea mai mică dificultate să își curețe arma pe întuneric. Nu intenționa să doarmă. Încă mai trebuia să decidă dacă el și fata vor abandona casa și mult din această hotărâre depindea de armeni. Pike îi aștepta.

Tocmai curăța țeava pistolului cu peria, când îi auzi sosind. Se duse la fereastra din față și îi văzu pe cei cinci veri coborând din BMW.

Se strecură neauzit pe ușa din față. Nu îl remarcară până când nu ajunse pe trotuar, iar atunci cel mai tânăr spuse ceva și se întoarseră cu toții spre Pike, care începuse să traverseze strada. Era liniște în cartier, la această oră târzie. Verandele se goliseră. Mașinile fuseseră parcate de-a lungul trotuarelor și străzile, cu excepția armenilor și a lui Pike, erau pustii. Se opri la vreo doi metri distanță, uitându-se la ei pe rând până se opri asupra celui mai în vârstă, cel care încercase să îl înfrunte în bar.

– Îmi imaginez că nu v-a spus că suntem căsătoriți, zise el. Îmi imaginez că nu ați știut și de aceea ați luat-o cu voi. Îmi imaginez că acum, dacă știți, nu vom mai avea această problemă.

Vărul mai mare ridică palmele, în semn că regretă neînțelegerea.

– Nici o problemă, prietene. Ea zicea că doar împărțiți casa. Că sunteți colocatari, atât.

– Hei, noi nu făceam decât să stăm aici ca să ne răcorim, omule. Ea a venit și a început să vorbească cu noi.

Cel mai tânăr dintre veri se americanizase într-atât, încât vorbea în ritm de hip-hop cu accent armenesc.

Pike încuviință și el din cap.

– Înțeleg. Atunci, n-avem nici o problemă.

– Nu, omule, suntem OK.

Pike le studie expresiile și limbajul corporal, ca să își dea seama dacă o recunoscuseră pe fată. Hotărî că nici nu o cunoșteau, nici nu bănuiau nimic. Larkin nu reprezenta pentru ei decât o fătucă fără minte, o puicuță care își pierduse busola.

– Mona s-a mai purtat așa și altă dată, așa că acum avem probleme, spuse Pike. O urmărește un tip. Dacă vedeți pe cineva suspect, mă anunțați și pe mine, da?

– Sigur că da, omule, spuse vărul cel mai mare. Nici o problemă.

Pike întinse mâna și armeanul i-o strânse.

– Îmi pare rău că trebuie să înduri așa ceva, prietene, spuse el. Probabil că o iubești foarte mult.

Pike se întoarse în casă. Larkin dormea în continuare. Se duse și luă cuvertura din camera ei, o înveli, apoi se apucă din nou să curețe pistolul. Rămase să o vegheze pe fata adormită și să aștepte ziua care urma.

9

Pike dormi numai câteva minute în noaptea aceea, în reprize scurte și deprimante de somn care îi aduseseră mai degrabă neliniște decât odihnă. Vânătoarea cerea viteză de reacție, iar acum ar fi vrut să împingă lucrurile mai departe. Cu cât forța lucrurile, cu atât avea să reacționeze Meesh mai repede. Avea să se înfurie, iar Pike avea să forțeze și mai tare și să se miște și mai rapid. Această manevră se numea să pui presiune pe inamic, iar când Meesh avea să se simtă destul de presat, atunci avea să descopere și faptul că nu mai era vânătorul, ci vânatul. Iar în acel moment, avea să facă o greșeală.

La răsărit, Pike se duse în baie, ca să nu deranjeze somnul fetei. Îi telefonă lui Cole și îi povesti despre motel. Acesta îi spuse că vine spre ei.

Când ieși din baie, fata se sculase. De când o cunoscuse, niciodată până acum nu se mai sculase atât de devreme. Își feri privirea ca și cum încă s-ar fi simțit stânjenită pentru seara dinainte.

– Ai făcut cafea? întrebă ea.

– N-am vrut să te trezesc.

– Fac eu.

Dădu să se îndrepte spre bucătărie, dar el o opri.

– Am niște lucruri noi. Vino să arunci o privire.

O duse la masa pe care pașapoartele și însemnările așteptau venirea lui Cole. Pike luă pașaportul lui Luis și îl deschise la fotografie. Ea o studie un timp, pe urmă clătină din cap.

– Sfinte Cristoase. Cine-i ăsta?

– Unul dintre oamenii care au dat lovitura de la tine de acasă. Cel care a bătut-o pe menajeră. În realitate îl cheamă Luis. Nu știu și numele de familie.

Pike îi arătă și celelalte pașapoarte, dar ea nu recunoscu pe nimeni.

– De unde ai lucrurile astea?

Pike îi ignoră întrebarea.

– Ai auzit vreodată numele Barone?

– Nu.

– Dar de cineva pe care îl cheamă Carlos?

Ea clătină din cap și luă din nou în mână pașaportul lui Luis. Îi studia fotografia, dar Pike știa că nu se gândea la Luis.

– Nu te deranjează când, știi tu, îi...?

– Nu.

Fata aruncă pașaportul peste celelalte.

– Bine.

Cole apăru ceva mai târziu, aducându-le un televizor mic. Pike nu îi ceruse așa ceva, nici fata, dar Cole venise cu un Sony cu diagonala de douăzeci și șapte de centimetri.

– Îl aveam în camera pentru musafiri, spuse el. Nici nu sunt sigur că merge.

Nu aveau cablu, dar Cole adusese și o antenă de cameră. Îl amplasară pe una dintre mesele din living, îl deschiseră și se dovedi că micuțul aparat funcționa bine. Nu puteau recepționa nici unul dintre posturile transmise prin cablu, dar prindea posturile locale din L.A.

Larkin fusese rezervată toată dimineața; nu distantă, doar tăcută. Se așeză pe canapea cu o cană de cafea în mână. Se uita la una dintre emisiunile de dimineață, dar când Pike aruncă o privire către ea, nu i se păru că ar fi fost prea atentă. Ca și cum s-ar fi gândit în altă parte.

Pike îi arătă lui Cole pașapoartele. Acesta ridică paginile în lumină.

– Sunt niște falsuri bune. Excelente, de fapt. O duzină de bărbați au venit cu asemenea pașapoarte?

– Așa mi-a zis tipul. Acum au mai rămas cinci.

Cole puse pașapoartele deoparte.

Pike îi arătă lui Cole hârtiile, biletele de avion și pagina de blocnotes pe care o luase de la Luis. Însemnări indescifrabile scrise de mână acopereau fața și dosul paginii, în toate direcțiile, fără ca vreo propoziție să aibă mai mult de câteva cuvinte. Probabil că Luis scrisese în timp ce conducea, cu un telefon ținut la ureche cu umărul și cu o mână pe volan. Pike presupunea că era vorba despre nume și indicații. Cifrele reprezentau în mod evident numere de telefon.

Cole se încruntă.

– Se pare că nu-i învață caligrafie la școala de tâlhari.

Studie ceasul.

– George, la fel ca George King?

– E un ceas de șaizeci de mii de dolari.

– Pot să încerc să-l identific după numărul de serie.

Cole se întinse apoi spre telefoane. Pike făcuse o listă cu numerele formate și cu cele de pe care se primiseră apeluri pentru fiecare aparat în parte. Jorge dăduse numai șase telefoane, toate lui Luis. Luis dăduse patruzeci și șapte de telefoane către nouăsprezece numere diferite. Cole se uită la listele lui Pike, apoi la cele două telefoane.

– Păcat că nu avem parolele. Am putea să le ascultăm mesajele. Dacă există mesaje.

– Lasă-le deschise. Poate sună cineva.

– Poate că n-a fost chiar cea mai grozavă idee din lume să-l suni pe tipul ăla. Probabil că acum se va descotorosi de telefon și va cumpăra altul.

– Am vrut să pun presiune pe ei.

Cole se uită la fată ca să se asigure că nu îi ascultă și coborî vocea.

– Dar tu nu crezi că tipul cu care ai vorbit este Meesh?

– Din cauza accentului. Slab, dar eu l-am sesizat. Franțuzesc, poate. Sau franțuzesc plus spaniol. Ieri am fost convins că nu poate fi Meesh, dar azi nu mai sunt la fel de sigur.

– De ce?

– Cum ar trebui să vorbească un gangster din Denver? În dosarul lui nu e specificat nici un accent, dar informațiile alea sunt destul de sumare.

Cole parcurse din nou numerele.

– OK, poate voi reuși să scot ceva din numerele astea. Nouăsprezece numere formate înseamnă nouăsprezece telefoane apelate, iar ele au apelat la rândul lor alte telefoane. Nu toate vor ajunge la gunoi. Am să vorbesc cu prietena mea de la compania de telefonie. Poate că reușește să obțină liste de apeluri și de la alte companii. Mai devreme sau mai târziu vom ajunge la numere de telefon reale, înregistrate pe numele unor oameni adevărați.

Pike surprinse privirea fetei îndreptată asupra lui.

– Ce mai faci? o întrebă.

– Cât se poate de bine.

Larkin se întoarse din nou către televizor.

Cole făcea însemnări în agenda lui. Nici hârțile, nici biletele și nici bucățelele de hârtie nu conțineau un indiciu limpede, ceva de genul unei chitanțe de hotel semnate de Alex Meesh, dar mai devreme sau mai târziu avea să se ivească ceva care să îi aducă mai aproape de Meesh. Vânătoarea însemna priceperea

de a te apropia cu un pas. Apoi cu încă unul. Iar în curând va ajunge să îl aibă pe tip în cătarea puștii. Era vorba doar despre a câștiga câte un pas.

Îl lăsă pe Cole să-și vadă de treabă și se duse să verifice ferestrele din față. BMW-ul verilor rămăsese la locul lui, iar strada și casele arătau ca de obicei. Nu apăruseră mașini noi și nu se vedeau străini ascunși prin boschete. Deși era încă devreme, Pike simțea ziua încingându-se și vedea ce va aduce cu ea căldura. O pâclă ușoară atârna de un cer palid. Până la prânz aerul avea să fie încărcat de hidrocarburi și ozon.

Se întoarse de la fereastră. Fata se uita la televizor, dar știa că îl privise din nou.

– Astăzi vom da drumul la aerul condiționat, spuse el.

– Grozav. Mulțumesc.

Pike se întrebă de ce tot nu se uita direct la el. Nu părea furioasă și nu îl trata cu tupeu. Se uită să vadă dacă Elvis Cole mai avea treabă, apoi se duse la fată. Rămase în picioare în fața ei, atât de aproape, încât ea nu avea încotro și trebuia să îl privească.

– Ce este? întrebă ea.

– Nu-ți face probleme.

– Poftim?

– Pentru noaptea trecută. Uit-o. Nu există nici o problemă între noi doi.

– Știu, zise ea schițând un zâmbet.

Cole îl strigă.

– Am găsit ceva.

Ținea în sus pagina din notesul cu spirală.

– Ai reușit să înțelegi ce scrie? spuse Pike.

– Nu și cuvintele, dar am descifrat cele mai multe dintre numere. Uite...

Pike se apropie și de data aceasta fata se ridică și veni și ea. Cole netezi foaia de hârtie pe masă și arătă unul dintre numere. 18187.

– E o adresă.

Cole întinse una dintre hărțile lui desenate de mână peste foaia de hârtie, apoi se uită la Larkin.

– Asta e strada ta. Numărul mi-a sărit în ochi pentru că mi-am făcut însemnările pentru fiecare adresă în parte.

– Eu stau la 17922, spuse Larkin.

– Numerele cresc pe măsură ce mergi spre sud. Uite, aici ai avut accidentul...

Cole puse degetul pe o stradă unde făcuse un mic X ca să marcheze locul accidentului, apoi îl mută pe clădirea de alături.

– ...iar aici este 18187, exact pe aleea de unde ieşeau cu spatele atunci când te-ai ciocnit tu de ei.

Cole scrisese pe fiecare clădire numărul, într-un mic pătrat. 18187 era depozitul abandonat de la intrarea pe alee.

– Când a sosit Luis în ţară? întrebă Pike.

Cole verifică datele de pe biletul de avion.

– Abia la patru zile după accident. Agenţii FBI cercetaseră deja toată zona. Larkin se dusese la tatăl ei, în Beverly Hills, iar accidentul nu mai reprezenta o noutate. Dacă îi interesa Larkin, trebuiau să aibă adresa ei şi a casei din Beverly Hills – de ce să le pese de locul unde s-a petrecut accidentul?

Pike nu se îndoia de argumentele lui Cole.

– Poate că nu cu locul accidentului avea treabă. Poate că îl interesa clădirea.

– Va trebui să-i mai aruncăm o privire.

Pike se duse să se îmbrace cu o cămaşă cu mâneci lungi, iar Cole îşi strânse hârtiile şi restul indiciilor. În timp ce îşi încheia nasturii, Pike surprinse din nou privirea fetei, urmărindu-l.

– Poţi să rămâi aici, dacă vrei. Nu-i nevoie să vii cu mine şi să aştepţi în maşină.

Fata păru surprinsă, pe urmă îşi feri din nou ochii, de parcă greutatea privirii lui ar fi apăsat-o dureros. Larkin cea pe care o văzuse dansând pe bar nu fusese stângace sau stânjenită, nici Larkin cea din deşert, dar acum avea de a face cu o Larkin diferită. Pike simţea că fata ar fi vrut să spună ceva, dar încă nu reuşea să se hotărască ce anume.

– Aş prefera să vin şi eu. Dacă se poate.

Nu impunea şi nu hotăra ea. Cerea voie.

– Cum vrei tu, spuse Pike.

Pike şi Larkin coborau colina în urma lui Cole, rulând tăcut pe străzi neverosimil de pustii. O privea pe fată cu coada ochiului şi de două ori i se păru gata să vorbească, dar de fiecare dată se răzgândi. Pe când traversau Sunset Boulevard, sună John Chen.

– N-am putut să dau telefon până acum.

Chen vorbea într-o şoaptă atât de înceată, încât Pike îl auzea cu dificultate. Probabil că în jur era lume.

– Nu poţi să suni dintr-un loc unde să te simţi mai în largul tău? Ce ai pentru mine?

– Ai avut dreptate cu amprentele alea.

– Ai identificat pe cineva?

– Doi din doi, prin baza de date a Interpolului pentru America de Sud. Jorge Manuel Petrada plus Luis Alva Mendoza; Petrada a fost arestat peste tot în Columbia, Venezuela și Ecuador. Mendoza a reușit și el o carieră internațională de infractor. Amândoi sunt în prezent dați în urmărire având la activ mai multe condamnări, dintre care Mendoza se distinge și cu trei violuri. De unde naiba ai făcut rost de paharele alea, prietene?

Pike nu-i răspunse.

– Pentru cine lucrează?

– Se spune că sunt asociați în mod curent cu Esteban Barone, unul dintre membrii cartelului Quito din Ecuador, identificat de către Agenția Antidrog ca una dintre grupările care a preluat frâiele după ce cartelurile Medelin și Cali au fost sparte.

– Au asociați sau familii aici, în Los Angeles?

– Nu apar. Au fost soldații tipului ăstuia, Barone. Nimic nu sugerează că ar mai fi avut alte legături aici.

Chen confirma ceea ce aflase Pike de la Jorge, dar nimic care să-l aducă mai aproape de Meesh.

– Ai analizat pistoalele?

– Nu pot până nu scap de aici, dar fii atent, federalii au confiscat de-acum și pistoalele din cazul Malibu. Au intrat în laboratoarele șerifilor exact la fel cum au intrat la noi și au curățat totul – pistoale, tuburi de cartușe, tot ce au avut.

– Pitman?

– Exact aceeași înțelegere – fără întrebări. Tipii ăia care au ajuns cadavre la Malibu și Eagle Rock făceau și ei parte din grupul acesta din Quito?

– Da.

– Uite ce cred eu – cred că agenții FBI știu deja cine sunt. Cred că vor pur și simplu să ne excludă pe noi din problemă.

– Probabil că ai dreptate, John.

– Nu înțeleg. Să zicem că sunt traficanți de droguri. De ce le-ar păsa federalilor dacă identificăm niște nemernici din Ecuador? Oamenii noștri lucrează mereu cu agenții internaționale.

Pike își punea și el aceeași întrebare. Energia consumată de FBI pentru cazul pe care îl construiau împotriva soților King devenea din ce în ce mai lipsită de logică și nu ar fi fost deloc nevoie să excludă din ecuație poliția. Nu mai avea încredere în nimic din ce i se spusese. Credea acum că Pitman acoperea altceva, dar nu știa ce anume.

– Încă nu știu tot ce trebuie. Știu câte ceva, dar nu totul. Am să-ți spun mai multe lucruri când am să le știu și eu.

Pike închise telefonul și îi aruncă o privire fetei. Iar îl urmărea din ochi.

– Tipii care au încercat să te omoare sunt trimiși de Esteban Barone.

– Credeam că lucrează pentru Meesh.

– Probabil că Barone face afaceri cu Meesh. Cel puțin asta susține Pitman – că Meesh a venit încoace ca să spele bani proveniți din America de Sud.

Ea nu mai spuse nimic, iar Pike o privi. Se uita la el în același fel gânditor în care îl privise toată dimineața, dar acum nu se mai feri.

– Trebuie să te întreb ceva, spuse ea. Ai zis astă-noapte că vreau să fiu văzută. De ce ai zis asta?

Lui Pike i se părea evident.

– Te simți invizibilă. Dacă nu te vede nimeni, tu nu exiști, așadar cauți modalități de a fi văzută.

O cută subțire îi apăru între sprâncene, dar nu părea nici furioasă, nici jignită. Lui Pike i se părea mai degrabă că arată tristă.

– Isuse, este chiar atât de evident?

– Da.

– Cum așa? Pentru că am dansat pe bar? Du-te să vezi ce se întâmplă de Mardi Gras.

Pike se gândi ce exemplu să îi dea.

– Uite, când ne-am întâlnit în deșert. Felul în care te uitai la tatăl tău. Nu te uitai să îl vezi pe el, te uitai să vezi dacă este atent la tine. El era prins într-o discuție cu Bud, cu avocatul lui și cu mine, așa că tu ai spus ceva scandalos ca să-i atragi atenția. Aveai nevoie să te vadă.

Ea se uită prin parbriz.

– Puțin îmi pasă dacă mă vede sau nu.

– Poate că acum nu-ți pasă, dar ai avut nevoie să te vadă. Nu ai fi avut atât de tare nevoie să îi atragi atenția, dacă nu ți-ar fi păsat.

Ea își întoarse privirea înapoi la el, iar acum linia dintre sprâncene era mai vagă.

– Și poți să îți dai seama de toate aceste lucruri numai uitându-te la mine?

– Numai văzându-te. Este o diferență.

– Și cum de poți vedea atât de clar?

Pike nu vorbea niciodată despre sine și nici nu-și prea bătea capul cu oamenii care o făceau, dar acum își imagina că fata avea dreptul să întrebe.

– Părinții mei și cu mine stăteam la televizor, adică eu cu mama și cu tata,

sau la masă, și dintr-odată ceva îl apuca pe taică-meu din senin. Începea să mă bată până eram gata să-mi dau duhul. Sau începea s-o bată pe mama. Am învățat să văd semnele. Cum i se încordau umerii, felul în care își strângea buzele, câtă băutură își turna. Dacă turna în pahar cu un centimetru mai mult decât de obicei, însemna că era gata să împartă pumni. Există o mulțime de mărunțișuri semnificative. Dacă le vezi, e în ordine. Dacă nu le vezi, ajungi la spital. Și atunci înveți să vezi.

Ea rămase tăcută și Pike îi aruncă o privire, de-ajuns ca să își dea seama că era tristă.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Ideea este că am văzut ce joc jucai cu tatăl tău. Aveai nevoie de la el de ceva ce nu primeai niciodată și probabil nici nu ai primit.

Pike se uită la fată. Încă îl privea atent.

– Îți mulțumesc că m-ai văzut, spuse ea.

Pike dădu din cap.

– Bud le-a spus lui Gordon și tatei că tu mă vei putea proteja. Tata s-a uitat la Gordon. Gordon a întrebat în ce măsură. Iar Bud le-a spus că nimeni altcineva nu m-ar putea proteja ca tine. Cred că a avut dreptate.

– Bud a mai spus și altceva?

– Numai că a lucrat cu tine. Că putem avea încredere în tine. A zis că vei duce slujba la bun sfârșit. A garantat pentru asta.

Pike ascultă fără să facă nici un comentariu, ascunzându-și tristețea în fața fetei la fel cum ascundea orice altceva.

Shortstop era o tradiție pentru LAPD. Situat pe Sunset Boulevard, în Echo Park, la jumătatea drumului între Alvarado și stadionul Dodgers, Shortstop Lounge reprezenta un loc convenabil pentru secția de poliție din Rampart și pentru Academie. Aici se sărbătoreau aniversările, între pereții înnegriți de lemn, acoperiți de insigne și de embleme ale departamentelor poliției, deopotrivă cu pensionările, avansările, comemorările și momentele extraordinare când un polițist supraviețuia unui schimb de focuri. Carierele începeau și se terminau la Shortstop. La ora șapte și douăzeci dimineața, în ziua lui liberă, Pike stătea la o măsuță – unicul de acolo care ședea singur, ignorând privirile lungi care i se aruncau și comentariile. Se așteptase la mai rău, dar se descurca. Alesese acest loc ca să îl întâlnească pe Bud Flynn. Pike avea o vechime de trei ani și patru luni în poliție și își schimba serviciul. Anul lui de pifan se terminase în urmă cu douăzeci și opt de luni. Dintre colegii lui de la Academie era primul și singurul

care împușcase un om în exercițiul funcțiunii, o evidențiere față de care avea sentimente amestecate. Cu cinci săptămâni în urmă, devenise primul și singurul care omorâse un al doilea om. Acest al doilea schimb de focuri avusese loc într-o după-amiază violentă la Islander Palms Motel, o păduchelniță unde, conform propriei declarații date în fața Comisiei de Investigații a LAPD, Joe Pike provocase moartea prin împușcare a unui polițist veteran cu douăzeci și doi de ani vechime în LAPD și decorat, pe nume Abel Wozniak, în timp ce apăra viața unui pedofil pe nume Leonard DeVille. Abel Wozniak fusese partenerul lui Pike.

Când intră în bar, Bud avea înfățișarea sumbră a unui pistolar. Avea fălcile strânse și gura arăta ca o tăietură îngustă, fără buze. Scrută încăperea, căutându-l din priviri pe Pike până când acesta îi făcu semn cu mâna. Nu se văzuseră de mai multe săptămâni. Dinainte să se fi întâmplat.

Când li se întâlniră privirile, Bud îl salută din cap, apoi vorbi atât de tare, încât toți polițiștii prezenți se întoarseră să îl vadă.

– Iată-l pe cel mai bun om pe care l-am pregătit vreodată, polițistul Joe Pike, spuse el.

O voce anonimă de undeva vorbi la fel de tare.

– Să te duci în mă-sa odată cu el.

Câțiva izbucniră în râs.

Bud se duse direct la masa lui Pike și se așeză pe un scaun. Chiar dacă auzise comentariul, nu reacționă. Nu reacționă nici Pike. Ca și cum ar fi ignorat mulțimea în timpul unei răzmerițe.

– Îți mulțumesc că ai venit, spuse Pike.

– Dă-ți jos blestemații ăia de ochelari. Arată caraghios aici.

La fel ca pe vremea când era pifan și Bud instructorul lui, Pike nu își scoase ochelarii.

– Plec din poliție, spuse el. Nu am vrut să afli de la altcineva.

Bud se uită la el ca și cum Pike i-ar fi datorat bani, apoi se încruntă spre bărbații adunați în fața barului. Un detectiv de la secția de jafuri care se uita la ei îi surprinse privirea. Bud îl fixă îndelung, apoi îl întrebă:

– Vrei ceva?

Detectivul se întoarse la băutura lui, iar Bud se întoarse la Pike.

– Nemernici.

– Nu-i băga în seamă.

– Nu-i lăsa pe ticăloșii ăștia să te învingă. Rezistă.

Pike desfăcu brațele, cuprinzând parcă tot barul și pe toată lumea dinăuntru.

– Suntem la Shortstop, Bud. Dacă are cineva să-mi zică ceva, poate să mi-o zică în față.

Bud schiță un zâmbet dojenitor, dar era multă durere în zâmbetul lui.

– Mda. Cred că asta-i în stilul tău tipic. Să vrei să ne întâlnim aici și nu în altă parte.

– Depun actele astăzi. Am vrut să-ți spun ca de la bărbat la bărbat.

Lui Pike i se păru că Bud Flynn arăta dezamăgit și îi păru rău pentru asta.

– Ascultă, zise Bud. Nu face asta. Depune cerere de transfer pentru Divizia Metropolitană. Este o unitate de elită, cea mai bună dintre cele mai bune. După Metro, poți să faci orice dorești în meseria asta.

– S-a terminat, Bud. Am ieșit din joc.

– Fir-ar să fie, ești prea bun ca să ieși din joc. Ești un polițist adevărat.

Pike încercă să se gândească la ceva de spus, dar nu găsi nimic. Bud se aplecă din nou către el și coborî vocea.

– Ce s-a petrecut acolo?

Acolo, adică la Islander Palm Hotel.

Pike se lăsă pe spate și se rezemă de spătarul scaunului, dar imediat se blestemă pentru asta. Bud putea interpreta această mișcare ca pe o eschivare. De-a lungul întregului său an de pifan, Bud îl învățase pe Pike cum să studieze și să înțeleagă oamenii – nuanțele limbajului corporal, ale expresiei – și acțiunile care puteau salva viața unui polițist.

Încercă să-și ascundă greșeala aplecându-se din nou în față.

– Știi ce s-a petrecut, spuse Pike. Toată lumea știe. Am povestit și la Comisia de Investigații.

– Rahat. V-ați încăierat pe pistol, pe dracu'. L-am cunoscut pe Woz și sunt cum nu se poate mai sigur că te cunosc și pe tine. Dacă ai fi vrut să-i iei pistolul, s-ar fi trezit cu el înfipt în fund înainte să se gândească măcar să tragă un pârț.

Pike clătină pur și simplu din cap, încercând să-și compună un ton neutru.

– Asta s-a întâmplat.

Bud îl studie, apoi coborî vocea și mai tare.

– Am auzit că legistul are niște nelămuriri. A spus că unghiul de intrare a glonțului se potrivește unei răni autoprovocate.

Fără să se uite în altă parte, Pike repetă ceea ce spusese comisiei.

– Wozniak a îndreptat pistolul spre DeVille. Eu am apucat arma și ne-am luptat pentru ea. În loc să îndrept pistolul în afară, l-am îndreptat spre el. Poate că aș fi putut proceda în alt mod, dar așa s-a întâmplat. Pistolul s-a descărcat în timpul încăierării.

Bud vorbi rar:

– Dacă v-ați luptat pentru pistol, înțeleg ca arma să se fi descărcat la el în stomac, sau poate în piept, dar de ce în tâmplă?

Bud îl privi atât de insistent, încât parcă i se uita direct în cap.

– Așadar, ceea ce s-a petrecut acolo nu are nimic de-a face cu familia lui Wozniak.

Parcă ar fi știut. Parcă ar fi reușit să citească în mintea lui Pike și ar fi aflat că Wozniak era cercetat pentru furt și conspirație criminală, că Pike încercase să îl determine să demisioneze în interesul familiei sale.

– Nu.

– Nu are nimic de-a face cu drepturile materiale care i se cuvin după moarte. Dacă el s-ar fi sinucis, familia lui n-ar mai fi primit nimic, dar dacă a murit încăierându-se cu tine, își primesc cecurile.

Ca și cum tot ceea ce ar fi gândit sau ar fi simțit vreodată Pike i-ar fi stat scris pe chip.

– Las-o baltă, Bud. S-a întâmplat cum ți-am spus.

În cele din urmă, Bud se lăsă pe spate și se rezemă de spătarul scaunului, iar Pike simți că îl iubește și că îl respectă încă și mai mult. Bud părea satisfăcut cu ceea ce văzuse.

– Ce-ai de gând să faci?

– Africa.

Bud se încruntă și mai tare, de parcă n-ar fi înțeles de ce ar fi renunțat cineva sănătos la cap să mai fie polițist ca să se ducă tocmai la dracu-n praznic.

– Ce-i acolo, Trupele de Menținere a Păcii?

Pike n-ar fi vrut să intre în toate detaliile, dar nu mai avea cum să dea înapoi.

– Contracte. Chestii militare. Au de lucru acolo.

Bud rămase nemișcat; era limpede că acum se supărase.

– Vrei să spui că au nevoie de mercenari? Isuse Cristoase! Dacă vrei să te joci de-a soldatul, n-ai decât să te înrolezi din nou la pușcașii marini. Ce idee cretină! De ce mama naibii ai vrea să te duci și să mori împușcat tocmai la capătul pământului, în Africa?

Pike primise un contract de la o corporație de servicii militare din Londra. Era genul de muncă pe care îl înțelegea și în care excela, cu obiective clare și exact definite. Iar în acest moment simțea nevoia de claritate. Voia să fie departe de fantoma lui Wozniak. Și cât mai departe de nevasta lui Wozniak.

– Trebuie să plec, spuse Pike. Voiam să-ți spun că sunt bucuros că mi-ai fost instructor. Vreau să îți mulțumesc.

Pike îi întinse mâna, dar Bud nu i-o strânse.

– Nu face asta.

– Am făcut-o deja.

Pike rămase cu mâna întinsă, dar Bud tot nu i-o strânse. Se ridică de pe scaun și își înfipse degetele mari în centură.

– În ziua în care ne-am cunoscut, spuse Bud, voiai să protejezi și să servești. Ai citat sloganul poliției. Bănuiesc că acum s-a terminat.

Pike își retrase în sfârșit mâna.

– Sunt dezamăgit, băiete. Am crezut că ești mai bun.

Bud Flynn ieși din Shortstop și nu aveau să mai vorbească din nou decât peste multă vreme, la întâlnirea din deșert.

La intrarea pe alee se afla aceeași rulotă care vindea mâncare, numai că astăzi, la această oră a dimineții, mulțimea de muncitori de la ateliere se întinsese de-a lungul trotuarului și își luau micul dejun constând în burrito și suc de portocale din recipiente de plastic.

Pike studie depozitul până când găsi numărul, decolorat și cojit, dar încă vizibil ca o umbră pe peretele alburiu. 18187. Drace, Cole chiar că era bun!

Pike îi aruncă o privire lui Larkin.

– Ești sigură că nu te deranjează?

– Vreau să fiu aici. E în regulă.

Cole coborî primul din mașina lui. Cercetă acoperișurile și ferestrele din jur ca un agent de serviciu secret care deschide calea președintelui, apoi ocoli mașina spre locul din dreapta. Scoase din spatele scaunului o geantă sport verde, lungă, și o puse pe umăr. Pike observă că se opintește. Din felul în care ridicase geanta, puteai să îți dai seama că era grea.

Cole veni apoi lângă mașina lor, pe partea fetei.

– Hai să vedem ce găsim acolo.

– O să intrăm prin efracție? întrebă Larkin.

– Să știi că ni s-a mai întâmplat, râse Cole.

O luară pe jos prin spatele rulotei unde se vindea de mâncare, apoi intrară pe aleea dintre depozitul abandonat din dreapta și atelierele din stânga, Cole primul, apoi fata, pe urmă Pike. Uriașele uși pe unde se încărcau mărfurile erau în continuare legate cu lanțuri, dar Cole trecu de ele și o ținu pe alee până când ajunseră pe strada următoare. La colț, clădirea avea o parcare mai mică și încă o rampă de încărcare. O ușă de metal, de dimensiuni omenești de această dată, se vedea pe peretele alăturat, la nivelul solului. De poartă era legat cu sârmă

panoul unei agenții imobiliare care anunța că depozitul era de vânzare sau de închiriat.

Cole se uită prin gard.

– Da. Au fost aici.

Arătă spre un colț al acoperișului. La marginea clădirii fusese montat cândva un sistem de alarmă, iar panoul care îl ascundea de obicei acum lipsea. Firele vechi erau tăiate și fuseseră instalate în locul lor unele noi. Oricine înlocuise alarma veche și o activase pe cea nouă nu își bătuse capul să pună panoul la loc, ca și cum nu i-ar fi păsat dacă modificarea ar fi descoperită.

Cole scoase din geantă un clește de aproape un metru, îl propti de veriga lacătului și o tăie, pe urmă Pike împinse poarta și o deschise. Cole se îndreptă direct spre ușă, iar Pike o urmă pe fată, întârziind puțin ca să acopere spatele tuturor.

Ușa personalului era căptușită cu metal și asigurată cu trei încuietori zdravene, industriale. Cole nu pierdu vremea încercând să le descuie, ci pur și simplu le scoase afară cu o daltă de oțel și un ciocan de cinci kilograme. Pike era mândru de fată. Nu pusese nici o întrebare și nu pălăvrăgise. Stătea deoparte cu brațele încrucișate și îl privea pe Cole lucrând.

Când ușa se deschise, Cole își puse la loc uneltele în geanta sport, apoi îi dădu o lanternă lui Pike și păstră alta pentru el. Le dădu tuturor mănuși de cauciuc.

Primul intră Pike, pășind într-un birou întunecos care fusese mobilat pe vremuri, despuiat acum de tot ce fusese cât de cât valoros. Podeaua era acoperită de un strat gros de praf și de rahat de șobolan, iar în aer se simțea miros intens de urină. Pike aprinse lanterna și observă o învălmășeală de urme proaspete de pași imprimate în praful de pe jos.

Pătrunse mai adânc în încăpere, astfel încât Elvis și Larkin să îl poată urma, apoi se lăsă pe vine ca să examineze urmele de pași.

– Uh. Aici pute, spuse Larkin.

– Ce părere ai? întrebă Cole.

Pike se ridică în picioare.

– Trei persoane. Cam acum o săptămână. Cel mult zece zile.

Pike plimbă lumina lanternei peste un rând de urme care ducea spre o altă încăpere, aflată mai în spate.

– Uite acolo, spuse Pike.

A doua încăpere era goală, la fel ca prima, dar în perete existau o ușă și o fereastră, astfel ca șeful de lucrări să poată supraveghea tot ce se petrece în depozit.

În spatele geamului se vedea un uriaș spațiu gol, scăldat într-un clarobscur cenușiu provenit de la luminatoarele din tavan. Pike țintì raza electrică a lanternei prin fereastră, dar dunga de lumină fu înghițită de întunericul inform. Nu vedea prea mult din încăpere, dar putea să observe urme de pași și dincolo de geam.

Cole și fata veniră lângă el, de o parte și de cealaltă.

– Au intrat aici o singură dată, spuse Pike. S-au uitat în jur și nu s-au mai întors.

Fata își făcu mâinile streașină la ochi.

– Ce au căutat aici? Ce are de-a face locul acesta cu mine?

Cole se duse la ușă.

– Exact asta vrem să aflăm. Spune-mi dacă îți atrage atenția ceva, bine?

Deschise ușa și un damf proaspăt de amoniac îi mută din loc nasul lui Pike, numai că în spatele lui exista un miros și mai puternic, ceva organic, ca de pământ.

– Câh, spuse Larkin, acoperindu-și gura.

Pike îl urmă pe Cole în depozit, cu fata după el. Pașii lor aveau ecou și razele de lumină ale lanternelor despicau întunericul asemenea unor săbii.

Fata o văzu prima.

– Mamă-Doamne! Uite mașina!

Imediat după aceea o văzură Pike și Cole, în același timp. O limuzină Mercedes era trasă în spatele lor, aproape de puntea de încărcare dinspre parcarea mică, singură și bizară în depozitul gol și pustiu. În spatele roții din stânga spate, bara de protecție era boțită și atârna.

– Asta-i mașina pe care am lovit-o, spuse Larkin. Mercedes-ul.

Fata se îndreptă către mașină ca și cum nimic din ceea ce se întâmpla nu i-ar fi fost străin și nu ar fi speriat-o cu nici măcar o iotă mai mult decât lucrurile care i se întâmplau zi de zi.

– Larkin, o strigă Pike.

– *Asta e mașina!*

Se duse direct la mașină, se uită în ea, apoi își supse burta și se strecură înăuntru.

Cole o prinse și o trase afară, în timp ce Pike lumină interiorul prin parbriz. Un bărbat zăcea mort pe locul din dreapta, prăbușit peste consola centrală. O femeie zăcea moartă pe bancheta din spate, culcată pe o parte. Erau amândoi în pielea goală, cu gleznele, genunchii și brațele legate cu sfoară. Trupurile erau atât de decolorate și de umflate, încât legăturile le sfâșiaseră carnea. Amândoi fuseseră împușcați în ceafă. Pike era convins că erau soții King, numai că el nu văzuse niciodată familia King. Se întoarse către fată.

– Cred că sunt familia King, spuse Pike, dar nu sunt sigur. Poți să îți dai tu seama?

Larkin respira pe gură și se făcuse cenușie, dar veni mai aproape să se uite în mașină.

– El este. George King. O, Doamne!

Pike îi aruncă o privire lui Cole, iar Cole încuviință.

– Du-te cu Elvis, spuse Pike. Eu mai stau doar câteva minute.

– Nu. Rămân și eu.

– Nu-i nevoie să rămâi.

Fața fetei se înăspri și lui Pike îi plăcu felul în care reușise să se adune.

– Pot să rămân. Mă simt bine.

Pike se întoarse spre Mercedes și îl lumină iarăși cu lanterna. Cheile rămăseseră în contact, ceea ce însemna că mașina n-ar fi trebuit să fie încuiată. Pe urmă Pike se uită la fată.

– Acoperă-ți gura și nasul. Cu o batistă. Dacă nu ai batistă, cu tricoul.

Ea părea încurcată.

– Poftim?

– Mirosul. Trebuie să îți acoperi nasul și gura.

Ea își ridică poalele tricoului și își acoperi nasul și gura, numai că de această dată se trase un pas înapoi. Chiar și Cole se trase înapoi.

Pike deschise portiera din dreptul șoferului. Gazele din cadavre se adunaseră înăuntru mai mult de o săptămână. Îl izbiră o duhoare ca de ouă stricate și izul acru de sucuri digestive și de fiere. Pike mai simțise aceste mirosuri și înainte, în Africa, în Asia de Sud-Est și în alte locuri; cadavre lăsate zile în șir să putrezească în clădiri, de-a lungul drumului sau în șanțuri descoperite. Nimic nu miroase mai rău decât moartea unei ființe omenești. Nici caii, nici vitele, nici măcar balenele eșuate pe țărm. În moartea unei alte ființe omenești se simte mirosul a ceea ce te așteaptă și pe tine în viitor.

– Isuse *Cristoase!* exclamă fata în spatele lui.

Pike scoase cheile din contact și verifică trupul bărbatului. George King fusese împușcat în spatele urechii drepte. Glonțul ieșise prin tâmpla stângă, dislocând o bucată de craniu de mărimea unei lămâi. Dacă avusese ceas, inele sau alte bijuterii, atunci totul dispăruse. Pike nu mai găsi alte răni. Lipsa stropilor de sânge și a fragmentelor de țesut sugera că nu fusese omorât în mașină, ci adus acolo ulterior.

Pike verifică podeaua în zona de sub volan, apoi sub scaun, pe urmă parasolarul. Sub ultimul găsi un certificat de înmatriculare emis de statul California

și o adeverință că mașina era asigurată, ambele pe numele lui George King. Pike trecu apoi să examineze bancheta din spate.

Femeia era într-o stare și mai proastă decât bărbatul. Fusese și ea împușcată tot în ceafă, dar de două ori, ca și cum primul glonț nu ar fi omorât-o. Îi lipseau complet ochiul stâng și o bună parte din obraz, la fel și bijuteriile. Era așezată pe partea dreaptă, dar brațul stâng și șoldul stâng se învinețiseră, acolo unde sângele nu mai reușise să circule după moarte. Acest lucru sugera că fusese ucisă în altă parte, nu în depozit, apoi transportată aici, unde se instalase lividitatea.

Pike verifică podeaua și bancheta de sub ea, fără să găsească nimic. Se duse în spatele mașinii, deschise portbagajul și găsi înăuntru un strat gros de ziare îmbibate de sânge. Asta lămurea toată povestea. Cei doi King fuseseră executați în altă parte, încărcați în portbagajul propriei mașini și pe urmă aduși în depozit. Puse cheile la loc în contact, închise portbagajul și portierele, apoi se duse lângă Cole și fată. Ei stăteau lângă ușa platformei de încărcare, cât de departe se putea de mașină. Pike îndrăzni să respire abia după ce străbătuse mai mult de jumătate din distanța până la ei. Duhoarea era atât de puternică, încât îl usturau ochii.

Cole ațintă lumina lanternei spre tavan, apoi către urmele de cauciucuri din praful de pe jos.

– Au intrat printr-un luminator, au deschis ușa dinăuntru și au urcat pe rampă, spuse el.

– Cred că am să vomit, spuse fata.

– Hai să mergem. Să ieșim de aici.

Afară își scoaseră mănușile de cauciuc și respirară adânc, să-și curețe nasul de miros. Cole tuși, ca să îndepărteze gustul din gât, pe urmă tuși și fata. Pike trase cu coada ochiului spre ea, îngrijorat că lucrurile se dovediseră mai rele pentru ea decât s-ar fi așteptat ei. Ea îl observă urmărind-o.

– N-am nimic. Era din cauza mirosului.

– Când Pitman și Blanchette te-au contactat prima oară, au venit la tine acasă, nu-i așa? întrebă Cole.

– Da.

Ea tuși din nou, încă strâmbându-se din cauza mirosului.

– Când v-ați întâlnit în centru, unde anume s-a întâmplat?

– La Roybal Building. Acolo unde sunt birourile FBI.

– Au fost doar Pitman și Blanchette, sau au participat și alți agenți?

– Ce importanță are?

– Încearcă să își dea seama dacă Pitman este într-adevăr agent FBI, spuse Pike. Tot ce ți-a spus Pitman s-a dovedit o minciună.

Ea clătină din cap, neînțelegând.

– Era o încăpere plină de lume. Tata. Gordon și cu încă doi avocați aduși de el de la firmă. Noi nu facem *nimic* fără avocați. Gordon a negociat implicarea mea pas cu pas.

– De ce încearcă Meesh să te ucidă? întrebă Pike.

– Ca să nu pot depune mărturie împotriva domnului...

Înțelese, în sfârșit, și se opri, dar Cole termină fraza în locul ei:

– Conform spuselor lui Pitman, Meesh te vrea moartă ca să nu poți depune mărturie împotriva familiei King. Tot ceea ce ți s-a întâmplat se presupune că a avut la bază faptul că Meesh îl proteja pe King.

Larkin încuviință din cap.

– Dar familia King a fost omorâtă.

– Da, și exact oamenii lui s-au ocupat de asta. Așa că Meesh știe că sunt morți. Pentru Meesh nu mai contează dacă depui sau nu mărturie împotriva lor. Nu poți să condamni oameni morți.

Larkin clipi des, cu disperare, ca și cum ar fi fost împinsă într-un colț întunecat și periculos.

– Poate că i-a omorât altcineva. Poate că nu a fost Meesh.

– Luis avea la mână ceasul lui George King, spuse Pike. Sigur a fost Meesh.

– Atunci de ce mai vrea să mă omoare și pe mine?

– Nu știu.

Cole se răsuci spre depozit.

– Mă întreb de ce să fi adus cadavrele înapoi aici, unde ați avut accidentul. Ar fi putut să le lase oriunde în altă parte, dar le-au adus aici.

– Spune-i și restul, zise Pike.

Cole se întoarse spre ea.

– În ziua de după cea în care ai avut accidentul – în următoarea după-amiază – cu două zile înainte să vă fi întâlnit, Pitman, Blanchette și încă cel puțin doi alți agenți au pus întrebări oamenilor din zonă. Le-au arătat fotografiile a doi bărbați. Una dintre ele se potrivește felului în care l-ai descris tu pe Meesh. Pitman a știut sau a bănuit că Meesh se afla în mașină încă înainte să fi stat de vorbă cu tine. Te-au mințit în legătură cu ceea ce știau.

Larkin desfăcu brațele și își luă fața în palme. Îi tremura bărbia și nările i se lărgiseră încercând să se controleze.

– Spuneți-mi că nu se poate să fie și mai rău.

– Vom vedea ce se întâmplă, spuse Pike.

O trase mai aproape și o îmbrățișă. Momentul îi păru foarte lung...

10

Clădirea și cadavrele dinăuntru îi dădeau de gândit lui Cole. Cineva își asumase un risc enorm plasând leșurile aici. Ucigașul lăsase morții în locul acela particular ca să transmită un mesaj. Ceea ce nu înțelegea încă Elvis Cole era cine transmitea mesajul și cine ar fi trebuit să îl primească.

Ieși de pe autostradă pe Santa Monica Boulevard și se îndreptă spre vest, către biroul său.

Lui Cole îi plăceau biroul său și felul în care se simțea aici. Avea o încăpere separată pentru Joe Pike, dar acesta nu o folosise niciodată. Două fotolii directoriale așteptau în fața biroului, pentru rarele situații când îi solicita serviciile mai mult de un client. În spatele lor, o ușă cu glasvand se deschidea spre un balconaș. Într-o zi senină putea ieși în balconaș ca să vadă toată priveliștea deschisă de Santa Monica Boulevard până la insulele din parcul național Channel Islands. Cole deschise ușile cu glasvand ca să intre aer, apoi se duse la birou. Se hotărî să se apuce mai întâi de depozit. Își întinse hărțile, apoi îi telefonă în Florida unei femei pe nume Marla Hendricks, în stare – și dispusă – să descâlcească istoria proprietarilor clădirii, împreună cu toate asocierile, litigiile, hotărârile judecătorești și evacuările în care fuseseră amestecați. Cole îi folosise serviciile ani în șir, la fel ca o mulțime de alți detectivi particulari din toată țara. Era o bunică de o sută cincizeci de kilograme țintuită într-un scaun cu rotile din Jupiter, Florida, care avea nebunia să se aboneze și să caute în toate bazele de date online la care putea avea cineva acces. Nu putea obține informații militare, medicale sau juridice care fuseseră clasificate drept secrete, dar în rest afla aproape orice. După ce termină de vorbit cu Marla, Cole revăzu lista numerelor de telefon și își sună prietena de la compania de telefonie.

– Începusem să cred că nu mă mai iubești, spuse ea imediat după ce răspunse.

– Tu mă iubeşti pe mine numai pentru că am bilete bune la meciurile echipei Dodgers.

– Nu, soţul meu te iubeşte pentru biletele la Dodgers. Eu te iubesc pentru că biletele îl fac pe el fericit.

– Uite-aşa ne simţim iubiţi toţi trei.

Cole îl ajutase pe un scriitor de succes să convingă un hacker de pe internet că ar putea să-şi folosească timpul şi priceperea în scopuri mai bune. Scriitorul avea locuri pentru care se făcea moarte de om în loja specială absolut exclusivistă a celor de la Dodgers şi le împărţea de câteva ori pe an cu Cole. Gratis.

– Am o listă de numere de telefon pe care aş vrea să le identific, spuse Cole.

– Nici o problemă.

– Înainte să spui asta, dă-mi voie să te avertizez. Cele mai multe numere sunt atribuite, probabil, unor telefoane cu cartele preplătite, iar patru dintre ele sunt străine.

– Cu numerele internaţionale s-ar putea să fie o problemă, dacă nu sunt publice.

– Cred că sunt din Ecuador.

– Ar putea să fie şi din Siberia, nu contează; furnizorii de telefonie din străinătate sunt circumspecţi şi nu cooperează decât pe canale oficiale, ceea ce, având în vedere faptul că eu identific numerele ca să fac rost de bilete la meci, nu pot să le cer.

– Te înţeleg.

– În ce priveşte cartelele, să văd ce pot să fac. Dacă au fost cumpărate cu bani gheaţă, nu voi putea afla ale cui sunt. Nu se cer informaţii despre identitatea deţinătorului.

– Dar dacă nu poţi afla identitatea posesorului unui număr, poţi cel puţin să obţii lista celor cu care s-a discutat de pe acel telefon?

– Teoretic este posibil.

– Cândva, mai demult sau mai de curând, de pe aceste numere s-a vorbit cu numere adevărate, ai căror posesori au nume. Poate reuşim să derulăm firul invers.

Ea nu spuse nimic o vreme. Cole o lăsă să se gândească în linişte.

– Am să încerc, spuse femeia în cele din urmă. Depinde de firma de telefonie. Unele dintre cele mici sunt... în fine, dă-mi numerele. O să văd ce pot să fac.

– Este o listă lungă. Pot să ţi le trimit prin fax?

Cole notă numărul ei de fax, îi trimise lista, apoi îşi pregăti filtrul de cafea. Când acesta începu să picure, se întoarse la birou şi reciti dosarul arhivelor FBI despre Alexander Meesh. Voia să vadă dacă nu-i scăpase ceva în stare să expli-

ce accentul pe care îl sesizase Pike, sau să facă legătura între el și Esteban Barone ori cineva pe nume „Carlos". Nu găsi nimic. Un singur rând făcea legătura între Meesh și America de Sud: *A părăsit țara și se presupune că în prezent locuiește în Bogotá, Columbia.*

Cole ajunse la concluzia că agenții FBI aveau dovezi sau mărturii care să îl plaseze pe Meesh în Bogotá, altfel nu ar fi introdus în raport o asemenea afirmație. Se uită la ultima pagină și notă numele celui care efectuase investigația – agentul special Daryl Willis de la Departamentul de Justiție din Colorado – o agenție de stat, așadar. FBI probabil că intervenise mai târziu, dar Willis se ocupase inițial de dosar, pentru că asasinatele lui Meesh reprezentau inițial delicte locale. Sub numele lui Willis fusese trecut un număr de telefon. Era vechi de șase ani, totuși Cole îl formă.

Răspunse o femeie.

– Serviciul de investigații.

– Cu Daryl Willis, vă rog.

Îl lăsă să aștepte la telefon vreo cinci minute. În cele din urmă, pe fir se auzi o voce de bărbat.

– Willis la telefon.

– Domnule, mă numesc Hugh Farnham. Sunt detectiv la Brigada Omucideri din cadrul poliției din Los Angeles. Sun în legătură cu un caz la care ați lucrat în urmă cu câțiva ani, un bărbat dat în urmărire pe nume Alexander Meesh.

Cole inventă un număr de insignă și îl recită cu tupeu. Se îndoia că Willis chiar avea să îl noteze, dar el nu trebuia să îl uite.

– Da, sigur. Ce vă trebuie?

Willis nu părea mai interesat de subiect decât dacă l-ar fi întrebat ce culoare are mașina pe care o conduce.

– Avem un dosar de la FBI și am văzut o însemnare cum că ar fi fugit în Columbia...

– Așa este. La vremea crimelor era în legătură cu un tip de acolo. I se părea că nu câștigă destul din tâlhării; voia să aducă și să vândă droguri, așa că s-a combinat cu – o clipă, să-mi aduc aminte – un anume Gonzalo Lehder. A făcut câteva drumuri până acolo ca să pună la cale afacerea, iar când l-am pus sub acuzare, ne-am gândit că tot acolo a fugit.

Cole își notă numele Lehder.

– Lehder era furnizor de droguri?

– A fost unul dintre tipii care au apărut după ce s-au prăbușit cartelurile Cali

și Medelin. Cred că au apărut vreo treizeci-patruzeci ca el, care au preluat afacerile la scară mai redusă. Unii nu mai sunt chiar așa mărunți acum.

– A avut Meesh de-a face cu un anume Esteban Barone?

– Nu știu, îmi pare rău.

– Barone este din Ecuador.

– Eu nu știu decât de Lehder.

Șase ani erau mult. Meesh probabil se lansase în afaceri cu Lehder, iar pe urmă se extinsese la Barone și la celelalte carteluri. O sută douăzeci de milioane de dolari de investit însemnau o grămadă de capital.

– Bine, zise Cole. Hai să revenim la Meesh. Are vreun fel de afaceri aici, în L.A.?

– Nu știu nimic. Îmi pare rău. Pot să întreb în legătură cu ce vă interesează?

– Meesh este în Los Angeles. Credem că este implicat în mai multe omoruri.

– Vă referiți la Alexander Meesh? spuse Willis.

– Exact.

– La Alexander Liman Meesh?

– Da, domnule.

Urmă o pauză lungă.

– Meesh nu are cum să fie în Los Angeles, colega. Alex Meesh este mort.

Cole nu prea știa ce să spună, dar Willis părea cât se poate de convins.

– Avem o identificare confirmată de către Departamentul de Justiție, spuse Cole. Vreți să spuneți că se înșală?

– Pe Lehder îl urmăreau și columbienii, și Agenția Antidrog. Așa am aflat că Meesh s-a dus acolo. Poliția columbiană a sunat la Antidrog, cei de la Antidrog m-au sunat pe mine. Meesh se afla acolo deja de vreo opt luni, aranja o tranzacție între Lehder și niște venezueleni, numai că Lehder l-a lichidat. Adică l-a omorât.

– Dacă Meesh a murit, de ce nu ați închis cazul și nu ați renunțat la mandatul de arestare emis pe numele lui?

– Din cauza celor de la Agenția Antidrog. Știam despre prezența lui Meesh acolo prin intermediul unor agenți sub acoperire care lucrau la cazul împotriva lui Lehder. Dacă am fi menționat în dosar ceva despre moartea lui Meesh sau despre asocierea lui cu Lehder, agenții aceia ar fi fost compromiși. În afară de asta, nu poți declara pe cineva mort fără să ai un certificat de deces, iar noi nu prea avem cum să obținem așa ceva.

– De ce?

– Lehder a aflat că Meesh îl mințea în legătură cu cantitatea de droguri pe

care aveau de gând să o vândă venezuelenii. Meesh minţise ca să păstreze el diferenţa. Lehder a aflat, dar s-a prefăcut că nu ştie şi l-a trimis pe Meesh să aducă marfa din Venezuela împreună cu trei sau patru dintre băieţii lui de încredere. Iar băieţii l-au împuşcat pe Meesh în junglă. E o junglă mare, să ştii. Rămăşiţele lui nu au fost găsite şi nici nu-i de crezut că vor fi găsite vreodată.

– Atunci cum putem fi siguri că a murit? Poate a fugit, poate a supravieţuit. Poate că i-a mituit pe oamenii lui Lehder.

– Agenţi sub acoperire de la Antidrog şi din Poliţia columbiană au fost de faţă când s-au întors băieţii din junglă. I-au adus lui Lehder capul lui Meesh, ca să fie sigur că a murit. Cei doi agenţi erau lângă Lehder când tipii au scos capul dintr-un sac. Lehder i-a lăudat că au făcut treabă bună şi povestea s-a terminat.

Cole nu ştia ce să mai spună, dar Willis continuă să vorbească.

– La momentul respectiv noi credeam că Lehder l-a trimis pe bune pe Meesh să aducă drogurile din Venezuela. Ne aşteptam ca acesta să se întoarcă încărcat cu vreo două sute de kilograme de cocaină pură, iar Agenţia Antidrog şi Poliţia columbiană se pregăteau să îi aresteze pe toţi. Nu le prea păsa lor de Meesh, îl voiau pe Lehder. Dar pe mine mă interesa Meesh pentru crimele comise aici, aşa că m-au lăsat să mă implic. Am fost eu însumi în încăperea aceea, domnule detectiv. Am văzut capul. Dar, fără droguri, columbienii n-au vrut să tulbure apele. Nici nu le-a dat prin minte să îi aresteze pe cei care îl omorâseră pe Meesh, aşa că a trebuit să stau acolo şi să beau ceai încă un ceas, prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic. Habar n-am ce au făcut ucigaşii lui Lehder cu capul, dar l-am văzut. Şi l-am recunoscut. Era Meesh. Aşa că, indiferent pe cine căutaţi voi în L.A., ăla nu-i Alexander Meesh.

Cole simţea un gol în stomac şi îi vâjâia capul, ca atunci când stai prea mult timp fără să mănânci.

– Pot să vă mai pun o întrebare, domnule Willis?

– Ţi se cam taie respiraţia, nu-i aşa?

– Da, domnule.

– Ce întrebare?

– Avea Meesh vreo particularitate de vorbire, sau poate avea vreun accent?

Willis râse.

– De unde naiba să fi vorbit cu accent?

– Mulţumesc, domnule Willis. Vă rămân recunoscător pentru timpul acordat.

Cole îşi puse picioarele pe birou şi se lăsă pe spătarul scaunului. Convorbirea cu Willis ar fi trebuit să fie un simplu telefon. Îl dăduse sperând să afle vreo

posibilă legătură între Meesh și Barone, sau să afle legăturile dintre Barone și Los Angeles, sau eventual dacă Meesh vorbea ori nu cu accent – în nici un caz nu se așteptase ca totul să ajungă atât de departe.

După ce plecară de la depozit, Pike conduse încet. Deschise larg ferestrele ca aerul să-i curețe, și alese un drum lung și cotit prin Chinatown. Nu mâncaseră de dimineață, dar lui Larkin nu-i era foame. Opri totuși și cumpără mâncare chinezească pentru mai târziu. Umblară cu mașina pe străzi mai bine de o oră. Pike spera că aerul și drumul vor reuși să o ajute să uite de cadavre, dar primul lucru pe care îl făcu ea când ajunseră acasă fu să se îndrepte spre măsuța unde își ținea el cele necesare pentru curățarea pistolului. Turnă solvent pe o cârpă și o duse la nas, inspirând adânc.

– Încă le simt mirosul, spuse ea. Mi-a intrat în păr. S-a lipit de mine peste tot. Mirosul cadavrelor King.

El îi luă cârpa.

– Fă un duș și spală-te pe dinți. Îmbracă-te cu haine curate.

În timp ce fata făcea duș, Pike îi telefonă lui Bud, dar Bud nu răspunse. Se gândi dacă să lase un mesaj, dar un mesaj putea fi descoperit de altcineva, așa că hotărî să sune din nou mai târziu.

Când Larkin reveni, îmbrăcată cu haine proaspete și cu părul ud, Pike se duse și el să se spele. Se frecă zdravăn cu săpunul peste tot, apoi se clăti și se spălă încă o dată, lăsându-se inundat de apă fierbinte până când nu mai rămase apă fierbinte.

După ce termină, își udă hainele, le frecă bine cu săpun și le lăsă la înmuiat în cadă. Ar fi vrut să spele și hainele fetei, dar erau prea scumpe. Nu intenționa să le strice definitiv.

Se îmbrăcă în ultimul rând de haine curate pe care îl avea, apoi ieși din baie, găsindu-i în living pe Cole și pe Larkin. Cole ținea în mână un plic gros.

– Dragilor, mi-a fost atât de dor de voi, încât a trebuit să mă întorc.

– Tocmai a intrat, spuse Larkin. Zice că și el le simte încă mirosul.

Pike își dădu seama că intervenise ceva. Încordarea din trupul lui Cole era la fel de evidentă ca a unui cadavru spânzurat de grindă. Dar în fața fetei, Cole se prefăcea că totul merge normal.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Pike.

– Am adus ceva ce vreau să-i arăt lui Larkin. Hai să aruncăm o privire împreună.

Pike se duse după ei la masă, unde Cole deschise plicul. Scoase două foto-

grafii cu rezoluție proastă, care păreau să fi fost trimise prin fax. Înfățișau un bărbat cu față rotundă și păr negru, cu negi pe nas și ochi mici. Cole se trase înapoi pentru ca Larkin să se poată apropia și să se uite bine la fotografii, dar Pike rămase atent la el.

– Ce crezi? L-ai văzut vreodată pe tip?

Vorbea lejer, ca și cum ar fi făcut conversație despre un subiect lipsit de importanță. Vreți cartofi prăjiți ca garnitură, doamnă?

– Nu. Cine este?

– Alexander Meesh.

Larkin clătină din cap ca și cum Cole ar fi făcut o greșeală nevinovată.

– Nu, nu este Meesh.

– E Meesh. A fost omorât în Columbia acum cinci ani. Sunt fotografiile pe care le are la dosarul lui poliția din Denver.

Pike puse o mână pe umărul fetei. Simți tensiunea încordându-i mușchii. Nu voia să creadă.

– Poate că a făcut operație estetică. Este o posibilitate, nu? Nu așa procedează criminalii urmăriți?

Cole clătină din cap.

– Îmi pare rău, Larkin. Ăsta e Meesh. Dosarul pe care ți l-a dat Pitman este dosarul lui Meesh, dar bărbatul pe care l-ai văzut cu familia King nu era Meesh.

– Dar cine?

– Nu știu.

– Atunci de ce mi-au spus că era *el*?

– Din același motiv pentru care te-au mințit și în celelalte privințe, zise Pike.

Cole se uită la el.

– Ar trebui să vorbești cu prietenul tău Bud. Să vezi în ce privințe au mai mințit.

Larkin se încordă brusc sub mâna lui Pike.

– Doamne, trebuie să îi spunem și tatei.

Pike șovăi. Indiferent cum proceda Pitman, aveau un avantaj atâta vreme cât el nu știa că fusese descoperit. Pike nu avea încredere că Barkley și avocații lui nu ar fi lăsat să le scape informația.

– Nu putem să-i spunem tatălui tău. Încă nu.

Larkin deveni țeapănă și se înroși.

– Nu se poate să nu-i spun. Oamenii ăștia l-au mințit în legătură cu toate, iar acum nici măcar Meesh nu mai este Meesh! Cine este, atunci? Și de ce ne-au

minţit? Îl mint în continuare şi el îi crede în continuare! Este tatăl meu! Dacă voi nu vreţi să îi spuneţi, am să-i spun chiar eu!

Pike o privi şi descoperi în ochii ei deopotrivă speranţă şi frică. Conner Barkley era tatăl ei. Voia să îl apere. Dacă îl apăra, poate că până la urmă el avea să o vadă cu adevărat.

Scoase telefonul şi formă numărul lui Bud. De data aceasta, Bud răspunse. Pike îl informă că voia să stea de vorbă cu el şi cu tatăl fetei, cât mai repede posibil. Era vorba despre o chestiune serioasă, insistă el. Stabili locul întâlnirii şi întrerupse convorbirea înainte ca Bud să poată întreba ceva. Când închise telefonul, se uită la fată.

– Strânge-ţi lucrurile. Plecăm.

Războiul din California dintre Mexic şi Statele Unite se încheiase în Universal City. Tratatul care pusese capăt ostilităţilor locale fusese semnat într-o mănăstire de chirpici din Campo de Cahuenga, în vârful trecătorii Cahuenga. Clădirea stătea acum neobservată vizavi de Studiourile Universal, ascunsă de rampele de ieşit şi intrat pe autostradă, de parcări şi de două turnuri stranii care marcau accesul într-o staţie de metrou. Era un loc de întâlnire bun.

Pike şi fata aşteptau în maşină cu motorul pornit, iar Hummer-ul negru apăru dinspre Lankershim.

Hummer-ul trecu pe lângă mănăstire, apoi traversă parcarea şi se opri pe celălalt rând de maşini. Uşile se deschiseră imediat ce maşina se opri şi din ea coborâră Bud, Conner Barkley şi Gordon Kline, avocatul lui Barkley. Lui Pike nu-i plăcea că-l vedea şi pe Kline.

– Haidem, spuse Pike.

Coborâră din maşină, în timp ce Bud şi ceilalţi se îndreptau către ei.

– Larkin, spuse tatăl fetei, în sfârşit! Am fost morţi de îngrijorare pentru tine. Acum plecăm de aici.

Larkin nu se mişcă.

– Nu merg nicăieri. Am venit numai să te avertizăm.

Tatăl ei părea tulburat de parcă s-ar fi aşteptat ca fata să sară în aer.

– Dar trebuie să vii cu noi. Ne-am făcut o mulţime de griji! Spune-i tu, Gordon, zise el, uitându-se la Kline. Spune-i să înceteze.

Pike deja se săturase de ei. Se întoarse spre Bud şi vorbi adresându-i-se direct lui.

– Pitman nu a fost cinstit. Cel pe care l-a identificat drept Alexander Meesh nu este Meesh. Meesh a murit acum cinci ani.

Gordon Kline ridică braţele, protestând.

– Nu avem de gând să ascultăm asemenea insinuări. Te voi da în judecată pentru răpire. Am știut că nu ești întreg la minte din prima clipă în care te-am văzut.

Larkin ridică vocea și vorbi pe un ton furios, tensionat.

– *Taci naibii din gură!*

Îl apucă de braț pe tatăl ei.

– Ai de gând să mă *asculți*? Vrei să te uiți *la mine* și *să mă asculți*, te rog? Am venit aici ca să te *prevenim*.

Conner Barkley părea îndurerat.

– Nu te purta în felul ăsta, Larkin. Toată lumea e îngrijorată.

Pike scoase din buzunar fotografiile trimise prin fax și i le dădu lui Flynn.

– Acesta este Meesh. Nu este cel din fotografiile pe care i le-a arătat Pitman lui Larkin.

Kline și Barkley se întinseră amândoi peste umerii lui Flynn să se uite și ei.

Larkin se uită intens la tatăl ei.

– Ne-au mințit, tati.

Tati. Nu părea un cuvânt care să i se potrivească fetei. Lui Pike îi plăcea cum suna în gura ei, dar faptul că îl folosea acum îl întrista.

Kline trase aer în piept.

– Am văzut cu toții fotografiile acelea și sunt de acord cu dumneata, bărbatul din ele nu era acest bărbat. Numai că dumneata vrei să ne sugerezi că ar fi mințit intenționat. Două persoane pot avea același nume.

Bud aruncă o privire peste celelalte pagini furnizate de Cole.

– Poate că pot avea același nume, spuse el, dar în nici un caz nu pot avea dosare identice. Acest dosar este identic celui care ne-a fost furnizat de către Pitman.

Gordon ridică din sprâncene.

– Într-adevăr? Atunci uite cum trebuie să procedăm. Ne descotorosim de Pike chiar aici, chiar acum. El trebuie să iasă din ecuație. O luăm pe Larkin acasă și pe urmă nu ne mai rămâne decât să îl întrebăm pe domnul Pitman despre ce anume este vorba. *Crede-mă*, dacă nu-mi place cum răspunde, am să-l fac să regrete ziua în care s-a născut.

– Nu merg acasă.

Kline se uita fix în pământ, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă câtă bătaie de cap le dădea fata, apoi vorbi cu voce obosită.

– Flynn. Vrei, te rog, să o iei și să o conduci în mașină?

– Nu, domnule. Numai dacă vine de bună voie.

– Nu este în siguranță acasă, Kline, spuse Pike. Încă nu ți-ai dat seama?

Gordon Kline se uită la el de sub sprâncenele stufoase și vorbi, controlându-și atent tonul.

– Te culci cu ea?

Gura lui Pike tresări, dar se uită la Conner Barkley. Barkley nu reacționă în nici un fel, iar Pike se simți și mai trist pentru fată.

– Te bag în mă-ta, Gordon, spuse Larkin.

– Ce se întâmplă se numește obstrucționarea justiției. Ești martor într-o anchetă federală. Acest Pike te pune într-o situație primejdioasă....

– Situația în care ne aflăm *este* primejdioasă.

– ...și te ține departe de oamenii care te-ar putea ajuta. Tot ce vreau să spun este că s-ar putea ca Pitman să aibă un motiv întemeiat pentru care procedează așa cum procedează. Îl vom lua la întrebări și al naibii să fiu dacă nu va trebui să ne explice.

– Întreabă-l de ce s-a prefăcut că nu știa cine era cu familia King în momentul accidentului lui Larkin, spuse Pike.

– Vrei să zici că știa?

– A arătat celor din zonă fotografia bărbatului cu pricina cu două zile înainte să ia legătura cu Larkin. Poți să-l mai întrebi și de ce omul despre care el susține că ar fi Meesh încearcă să o omoare în continuare pe Larkin și după ce King a murit.

Kline clătină din cap.

– Am vorbit chiar azi-dimineață cu agentul Pitman. Spune că încă îi caută pe domnul și doamna King.

– Sunt morți de mai bine de o săptămână. I-am găsit noi ieri.

– Nu înțeleg.

– Cineva le-a dus cadavrele exact acolo unde am avut eu accidentul, Gordon, zise Larkin. Vrei adresa exactă? La numărul 18187. Cred că a fost un fel de mesaj. Și anume că am să sfârșesc și eu la fel ca ei.

Bud se uită la Pike.

– Cum au murit?

– Împușcați în cap. Executați în altă parte, pe urmă mutați în clădirea depozitului. Mașina este înmatriculată pe numele lui George King.

– Ce vrei să spui, interveni Kline, că Pitman e în spatele atentatelor la viața lui Larkin?

– Nu știu. Asta ar explica scurgerile de informații, dar ce putem ști sigur este că tot ceea ce v-a relatat vouă au fost minciuni.

– Trebuie să fii cu băgare de seamă, tati, spuse Larkin. Nu poți avea încredere în el.

Kline își îndreptă atenția spre Pike.

– Bărbatul din fotografie – cel care nu este Alexander Meesh – ai vreo idee cine ar putea fi?

– S-ar putea să îi avem amprentele. Poate că reușim să îl identificăm.

– În calitate de avocat, trebuie să îți aduc la cunoștință că, dacă tăinuiești vreo probă investigației poliției, poți fi acuzat de obstrucționarea justiției sau chiar de complicitate la crimă. Vreau să fiu sigur că știi acest lucru.

– Îmi asum riscul, spuse Pike.

Kline încuviință din cap.

– Așadar, ești în cunoștință de cauză. Te anunț că din acest moment te-am concediat. Ai înțeles și tu, Bud? Acest domn nu mai lucrează pentru noi și nu va mai primi nimic din partea noastră, nici din partea ta, atâta vreme cât ești angajatul nostru.

– Ce mama dracului *se întâmplă cu tine?* strigă Larkin. Nu ai fost atent deloc?

– Larkin, scumpo, spuse tatăl ei, Pike încalcă legea. Nu putem să ne asociem cu el.

– Am venit încoace ca să te *prevenim*, tati!

Kline o întrerupse.

– Conner, am treabă. Hai să plecăm de aici.

Porni spre Hummer. Conner Barkley ridică sprâncenele, uitându-se către fiica sa. Expresia lui nedumerită se transformase acum într-una nerăbdătoare.

– Acest lucru mă pune într-o poziție riscantă față de autorități, Larkin. Gândește-te ce implicații va avea pentru cei de la Fisc. Gândește-te la Comisia pentru Supravegherea Afacerilor. Aș putea avea de pierdut, Larkin.

Nu era vorba aici despre siguranța lui Larkin. Era vorba despre siguranța tatălui ei. A afacerilor. A imaginii publice.

– Bud, spuse Pike, pentru informarea exactă a domnului Barkley – nu sunt angajatul tău, nici al lui și nu am fost nici o clipă. Se uită la Larkin. Pur și simplu ajut o prietenă.

Larkin se îndreptă hotărâtă spre Lexus, iar Pike o urmă.

– Polițist Pike...

Pike se uită peste umăr și îl văzu pe Bud schițând un zâmbet. Kline și Conner Barkley ajunseseră deja la Hummer.

– Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, spuse Bud.

Pike urcă în Lexus și plecă repede. Se amestecă în trafic, uitându-se mereu în oglinzile retrovizoare, dar Hummer-ul încă zăbovea în parcare. Trebuiau să facă rost de altă mașină cât de curând. Kline sau tatăl fetei puteau să o descrie

poliției pe cea de acum. Pike știa că pierduseră un atu. Pierduseră elementul surpriză. Probabil că Gordon Kline deja vorbea la telefon cu Pitman. Trebuiau să se miște repede. Chiar mai repede decât înainte.

– Ce facem mai departe? întrebă Larkin.

– Ne mișcăm.

Fata îi puse mâna pe umăr.

– Nu ne dăm bătuți.

– Nu ne dăm bătuți niciodată.

Pike intră în parcarea unui supermarket din Burbank și se duse să caute în portbagaj. Rucsacul pe care îl luase de la motel era acolo, împreună cu restul lucrurilor lor. Adăpostea în continuare actele și hârtiile lui Jorge și Luis. Pike cotrobăi printre hârți și pașapoarte până când dădu peste plicul cu fotografia lui Larkin. O luă, închise portbagajul și se urcă din nou la volan, revenind pe șosea.

– Ce ai acolo? întrebă ea.

– Fotografia ta. Tipul care te caută i-a dat-o lui Luis. A atins-o, a ținut-o în mână, așadar s-ar putea să aibă niște amprente. Când credeam că Meesh este cel care ne caută, nu aveau importanță. Dar acum au.

Pike scoase telefonul. Forma numărul, când Larkin vorbi din nou

– Știi care-i lucrul cel mai îngrozitor? Că îl iubesc, spuse ea.

– Da, știu. Și eu l-am iubit pe taică-meu.

Pike nu mai spusese asta nimănui. Nici măcar lui Elvis Cole.

Iată-l așadar rămas din nou după program, ca să lucreze împotriva regulamentelor, punându-și fundul la bătaie și în pericol să se trezească pârlit dacă scorpia de Marion ar fi aflat, dar lui John Chen ceea ce făcea acum îi plăcea. Absolut și neîndoielnic, îi PLĂCEA! Poate chiar mai mult decât mașina Porsche. Poate chiar mai mult decât să-și vadă numele pe prima pagină a ziarelor. Pot chiar mai mult și decât coțaiala!

Bun, mă rog, hai să nu ne lăsăm chiar duși de val. Nimic nu era mai bun decât sexul. Chen chicoti când își dădu seama cum fusese în stare să gândească, un fel de chițăit înăbușit. Își urâse întotdeauna chicotitul. Ceilalți copii își bătuseră joc de râsul lui (la fel cum își băteau joc de tot în ceea ce îl privea), dar nu-i mai păsa acum nici cât de o ceapă degerată pentru că – de douăzeci de minute – John Chen devenise BĂRBATUL!

Avusese această revelație când îl sunase Joe Pike și îi ceruse să lase totul baltă și să verifice niște amprente.

Prietenul lui apropiat, Joe Pike...

...care *avea nevoie* de John Chen.

...care *aprecia* cunoștințele și priceperea lui Chen.

Joe Pike era BĂRBATUL, și la CINE apela Joe Pike când avea nevoie de ajutor? La John Chen cel dat în mă-sa, uite la cine!

– John! spuse Marion. Mai ești aici?

Se materializase pe neobservate chiar în spatele lui, cățeaua.

John tresări. Luat prin surprindere, lăsă capul în jos și își strânse umerii, ca și cum pielea de pe spinare i-ar fi rămas strâmtă, zvâcnind în sus într-un acces subit de panică pe care îl simțise de miile de ori în care tresărise – dar acum John Chen se gândi, nu, BĂRBATUL nu are voie să tresară astfel niciodată.

Chen se îndreptă, se întoarse și îi zâmbi cu zâmbetul lui cel mai încrezător. Și, desigur, după aceea chiar *se simți* încrezător.

– Termin ceva ce am început ieri. Nu-ți face probleme, Marion. Am pontat de plecare încă de acum o oră.

Deja depășise limita de ore suplimentare plătite pentru ultima săptămână. Marion se uită pe lângă el în cutia cu amprente. Cutia cu amprente era un recipient etanș de plexiglas unde se amestecau tot felul de chimicale toxice menite să evidențieze amprentele. John avea acolo, în aburii otrăvitori, fotografia iubitei lui Pike.

Marion se uită bănuitoare la fotografie.

– Mi se pare cunoscută.

– Da, are una dintre fețele alea care ți se par mereu cunoscute.

– Ce caz?

– Crima din Drano. Detectivii consideră că s-ar putea să fi fost la locul crimei încă o persoană.

John nu fusese niciodată atât de sigur pe el când scornea minciuni. Acum păreau să izvorască din același loc cu adevărul cel mai adevărat.

Marion se mai uită o vreme la fotografie, apoi se îndepărtă, iar Chen se întoarse la cutia etanșă și examină fotografia prin peretele de plastic. Începuseră să apară urme albe pe ea, dar mai era cale lungă. Amprentele nu sunt decât sudoare. După ce se evaporă apa, rămâne un reziduu organic. Vaporii de Superglue reacționau acum cu aminoacizii, glucoza și peptidele și formau o mâzgă albă, dar până când aceasta să se închidă la culoare și să devină o imagine, mai dura. John considera că trebuia să mai aștepte cel puțin zece sau cincisprezece minute până când amprentele urmau să fie utilizabile.

O umbră se întinse pe geamul ușii, iar Chen o văzu de cealaltă parte pe LaMallo. Se trăsese într-un colț de umbră, să nu fie observată de Marion. Îi făcu semn cu mâna, arătă spre Sala Armelor și dispăru.

Chen se asigură că Marion plecase de tot și ieși repede din laborator. LaMallo îl aștepta în Sala Armelor și îi ținu ușa să se strecoare înăuntru.

– Vino încoace, spuse ea. Nu vreau să ne vadă nimeni împreună.

Îl trase tare, aproape luându-l pe sus și încuie ușa în urma lui.

– Ai ceva? o întrebă Chen.

LaMallo îl conduse spre spațiul ei de lucru, relatându-i ce descoperise.

– Browning-ul nu mi-a dat nimic; a fost furat în 1982 de la un polițist din Houston, pe nume David Thompson. Analiza balistică arată că a fost folosit, dar semnele nu se potrivesc cu nimic din ce avem noi.

Biroul Armelor de Foc și Explozibililor păstra o evidență informatică a armelor, gloanțelor și tuburilor de cartușe recuperate de la locurile crimelor.

– Dar cu Taurus-ul lucrurile stau altfel, continuă LaMallo. Uită-te aici...

Îl duse la calculatorul ei. Pe ecran era fotografia mărită a bazei unui tub de cartuș. Consta într-un inel de alamă care înconjura capsa argintie lovită de percutor ca să declanșeze glonțul. O adâncitură întunecată în centrul capsei indica unde fusese lovită aceasta de percutor.

– Vezi? Aproape că îți sare în ochi, nu-i așa?

Tubul de cartuș i se părea lui Chen absolut identic cu toate celelalte pe care le văzuse.

– Ce anume?

– Percutorul ăsta lasă urme ca de ac. Vezi aici, unde-i ascuțit? Eu când am văzut, mi-am zis, drace, știu percutorul ăsta.

Adâncitura i se părea lui Chen rotundă ca oricare alta, dar de-aia erau specialiștii în arme de foc de-a dreptul vrăjitori.

– Acum doi ani, spuse LaMallo, pistolul Taurus a fost folosit într-o serie de jafuri cu mașina și un jaf soldat cu o crimă în Exposition Park. Nu s-au făcut arestări, dar suspecții erau cu toții membri ai aceleiași bande. MS-13, *Mara Salvatrucha*. Este un „măgăruș", John.

Un „măgăruș" însemna un pistol de stradă care nu aparținea, de obicei, cuiva anume, ci era folosit pe rând de membrii aceleiași bande.

LaMallo clătină din cap.

– Îmi pare rău, amice. Aș fi vrut să-ți pot da ceva mai precis, dar asta-i tot ce am. Nu mi se pare cine știe ce.

– Este mai mult decât nimic.

Chen dădu fuga la el în laborator. Amprentele se desenaseră binișor. Luă fotografia cu o pereche de pense și o studie sub lupă. Urmele circulare ale amprentelor se îmbulzeau una peste alta din belșug pe marginile laterale ale pozei,

acolo unde oamenii o apucaseră cu degetul mare, dar și în părțile de sus și de jos. Urme se vedeau peste tot pe fotografie, chiar și în mijloc. Chen remarcă vreo câteva amprente care s-ar fi putut dovedi folositoare. Luă fotografia și o duse la spațiul său de lucru. O fixă într-o ramă subțire de metal și întinse cu o pensulă, cu grijă, un strat fin de pulbere albastră pe tot spatele ei. După ce acoperi bine totul, suflă cu o pompiță de aer excesul de pulbere albastră, dând la iveală mănunchiuri de amprente amestecate, unele dintre ele folosibile, dar cele mai multe nu. Întoarse fotografia, repetă procedura și examină pe rând toate amprentele izolate.

Până la urmă, Chen rămase încântat. Avea douăsprezece amprente separate și întregi, fiecare cu caracteristici clare și diferite. Caracteristicile reprezentau acele elemente după care amprentele puteau fi identificate – vârtejurile, liniile curbe și bifurcațiile care le făceau unice. Culese fiecare dintre aceste amprente cu o bucată de bandă adezivă transparentă, apoi lipi banda pe un suport transparent din plastic. Le aranjă pe rând într-un scaner digital și le fotografie cu rezoluție cât mai bună. Descărcă fotografiile în calculator, apoi folosi un program specializat în identificarea și memorarea caracteristicilor. Sistemul FBI de identificare a amprentelor nu compară fotografii ale acestora, ci o listă codificată de elemente specifice. După ce obținei codificarea numerică a caracteristicilor amprentelor, totul devenea mult mai ușor. Calculatorul termină de codificat toate cele douăsprezece amprente, apoi Chen le introduse în sistem, cerând în mod special o căutare în baza de date internațională.

Se uită din nou la ceas. Pike și cu fata transpirau în parcare, iar el nu voia să îi lase să transpire prea mult. Nu voia ca Pike să își piardă încrederea în el.

Dar nu avea de ce să-și facă griji. Logo-ul Interpolului apăru curând pe ecranul computerului și el citi rezultatele. Sistemul găsise corespondențe în baza de date pentru toate cele douăsprezece amprente, identificându-le ca aparținând unui număr de șapte bărbați diferiți, dintre care pe doi deja îi identificase – Jorge Petrada și Luis Mendoza. La fel ca Petrada și Mendoza, patru dintre ceilalți erau gangsteri din America de Sud asociați cu Esteban Barone. Dar al șaptelea nu era.

Chen își dădu seama că i se uscase gura abia când nu reuși să înghită.

Acum înțelegea de ce era amestecat Departamentul de Justiție.

De ce se implicaseră și cei de la Parker Center.

Tipări cele șapte file, le prinse cu grijă laolaltă și șterse totul din computer, astfel încât nimeni să nu mai poată vedea informațiile pe care le primise. Adună fotografiile amprentelor și le puse într-un plic, împreună cu fotografia fetei. Luă plicul și dosarele și ieși din birou.

Soarele cobora spre apus, umplând cerul de flăcări. Munții Verdugo se decupau întunecați pe fondul purpuriu. Chen se duse direct la mașina lui Pike, fără să-i pese nici cât negru sub unghie dacă Marion îl vedea de undeva, pentru că era o chestiune mai presus de Marion. Era ceva mai important decât orice caz la care lucrase și, probabil, avea să lucreze. Îi dădu hârtiile lui Pike.

– Citește asta.

Fata văzu fotografia de pe prima pagină și spuse:

– El e! El e bărbatul din fotografie!

Fata se trase aproape de Pike și citiră împreună. Chen nu se mai gândi ce al naibii de sexi era sau că își ținea palma pe coapsa lui Pike în timp ce citea și nu mai încercă să își imagineze ce gust avea pielea ei. Se gândea numai la ceea ce citeau acum amândoi.

Amprenta îi aparținea unui bărbat pe nume Khali Vahnich. Vahnich, în vârstă de patruzeci și doi de ani, era un fost bancher de investiții din Republica Cehă, condamnat pentru trafic de droguri înainte de a-și fi părăsit țara natală. De atunci, activitatea lui se îmbogățise cu trafic de droguri la scară și mai mare, vânzări ilegale de armament și asociere cu organizații teroriste recunoscute din Europa și din Orientul Mijlociu. Un avertisment scris mare cu negru apărea în centrul paginii. John și-l amintea limpede de pe ecranul calculatorului și era convins că nu îl va putea uita niciodată. Parcă suprafața ecranului s-ar fi tulburat și ar fi apărut un monstru:

AVERTISMENT
ACEASTĂ PERSOANĂ SE AFLĂ
PE LISTA URMĂRIȚILOR PENTRU TERORISM.
ANUNȚAȚI IMEDIAT FBI DACĂ CREDEȚI
CĂ SE AFLĂ ÎN ZONA DUMNEAVOASTRĂ.
REȚINEȚI PERSOANA PRIN ORICE MIJLOACE.

Pike termină primul de citit. Se uită imediat la John, iar acesta avea să își aducă aminte toată viața expresia lui. Pe fața lui Pike nu se citea nimic, absolut nimic, dar lentilele negre ale ochelarilor săi reflectau razele soarelui ca pe un foc mocnit. Chen se simți foarte de mândru de Pike și, imediat, teribil de mândru și de fericit că acest om îl amestecase și pe el în viața lui.

– Mulțumesc, John, spuse Pike.

– Oricând ai nevoie. Dacă pot să te ajut, am să o fac. Indiferent ce-mi ceri, am să te ajut.

– Știu.

Pike întinse mâna și Chen i-o strânse, dorindu-și să nu-i mai dea drumul niciodată, pentru că acum John Chen simțea că avea ceva, ceva care îl făcea mai bun decât fusese vreodată sau decât avea să devină vreodată; ceva ce ar fi dorit să păstreze pentru totdeauna.

– Noroc, frate! spuse Chen.

11

În seara aceea făcură ceai fierbinte de iasomie și mâncară mâncare chinezească, în timp ce Larkin se uita la televizor. Pike îi telefonă lui Cole, îl puse la curent cu noutățile și făcură un plan de acțiune pentru a doua zi.

Când emisiunea la care se uita se termină, Larkin se duse la ea în cameră, dar peste câteva minute se întoarse, îmbrăcată în pantaloni scurți și cu altă bluză. Se cuibări într-un colț de canapea și se apucă să răsfoiască o revistă. Canapeaua era destul de mică. Picioarele ei goale ajungeau aproape de Pike. El ar fi vrut să își lase mâna peste ele, dar se abținu. Se mută pe un fotoliu.

Lui Pike nu-i păsa de Pitman ori de ancheta lui, ori de motivul pentru care acesta minți se decât în măsura în care toate acestea o afectau pe fată. Nu-i păsa dacă Pitman era un polițist bun sau un polițist prost, sau dacă era ori nu complice cu Vahnich sau cu King. Vânase un om pe nume Meesh, acum ajunsese să vâneze un om pe nume Vahnich. Dacă Pitman încerca să îi facă rău fetei, avea să îl vâneze pe Pitman. Pe el nu-l interesa decât fata.

O urmări citind. Ea îi surprinse privirea și zâmbi, nu zâmbetul acela obraznic, unul cumva mai blând.

– Tu nu zâmbești niciodată, spuse ea.

Pike își atinse falca.

– Așa arăt eu când zâmbesc.

Larkin râse și se întoarse la revista ei.

Pike se uită la ceas. Hotărî că așteptase destul și puse mâna pe telefon.

– Îi dăm drumul.

Larkin închise revista, păstrând semn cu degetul și îl privi serioasă.

Pike avea numărul lui Pitman de când acesta îi lăsase mesaj. Îi răspunse imediat.

– Pike la telefon.
– Eşti mare figură, omule.
– Ţi-a spus Kline?
– Kline, Barkley, Flynn. Ce dracu' crezi că faci?
– Ce ştii despre Khali Vahnich? Ai auzit de el?
Pitman ezită.
– Trebuie să te opreşti, Pike.
– Vahnich schimbă lucrurile. Larkin vrea să se întoarcă.
Pitman ezită din nou.
– OK, asta-i bine. Este un lucru inteligent. Trebuie să fie în siguranţă.
– Da. Am eu grijă să fie în siguranţă, spuse Pike.
Fata zâmbi, în timp ce Pike stabilea detaliile.

A doua zi dimineaţă la ora 6.57 Pike urmări un Ford albastru metalizat intrând dinspre Alameda Street în parcarea de la Union Station. Maşina încetini să facă loc sutelor de navetişti care ieşeau din gară, apoi se strecură spre capătul îndepărtat al parcării.

Donald Pitman se afla la volan şi Kevin Blanchette pe locul din dreapta. Era prima oară când Pike îi vedea pe amândoi, dar Cole le făcuse descrieri precise, iar Pitman îi spusese că vor veni cu un Ford albastru metalizat. Amândoi erau bărbaţi arătoşi, proaspăt raşi, spre patruzeci de ani. Pitman avea o faţă îngustă şi un nas ascuţit; Blanchette era mai masiv, cu obraji bucălaţi şi cu un început de chelie.

Nici ei, nici vreun altul dintre cei şapte agenţi federali care supravegheau zona gării nu îl văzuseră pe Pike. Aceştia din urmă îşi ocupaseră poziţiile în urmă cu nouăzeci de minute. Pike se afla acolo încă de la ora trei dimineaţa.

Îi urmărea cu binoclul său Zeiss din cămara de la etajul doi a unui restaurant mexican de pe Olvera Street care îi aparţinea prietenului său Frank Garcia. Parterul tocmai se renova, aşa că restaurantul fusese închis. Pitman îi aştepta pe Pike şi pe Larkin să sosească la ora şapte, numai că asta nu avea să se întâmple. Larkin tocmai îşi lua micul dejun cu Cole, iar Pike îl pândea din cămară.

La ora 7.22, Pitman şi Blanchette coborâră din maşină. Rămaseră să se uite la trafic şi la fluxul de navetişti, dar Pike ştia că sunt îngrijoraţi. La 7.30 urcară din nou în maşină. Nu avea să mai dureze mult până să admită că fuseseră păcăliţi.

Pike se grăbi să coboare scările spre toaleta personalului de lângă bucătăria de la parter. Avea o singură fereastră care dădea spre gară. Pike o deschisese imediat ce sosise, astfel ca mişcarea ei să nu atragă atenţia.

La ora 7.51, cei șapte agenți însărcinați cu supravegherea perimetrului își părăsiră punctele de observație și se adunară în colțul nordic al parcării. Pitman dăduse semnalul părăsirii pozițiilor. Pike ieși din restaurant și se duse repede la mașina lui Cole, parcată la capătul lui Olvera Street. Cole luase în schimb Lexus-ul.

Urmări Fordul albastru pe Alameda spre Roybal Building – sediul FBI. Aglomerația era aiuritoare, doar câteva mașini reușeau să se strecoare mai departe pe culoarea verde a semafoarelor, dar Pike contase pe acest lucru și îl folosea în favoarea sa.

Fordul albastru era la trei mașini în fața lui când galbenul se transformă în roșu. Pitman rămase prins la semafor. Pike trase mașina pe dreapta, coborî și se îndreptă spre semafor. Când luminile începură să clipească, semnalând că urma să se facă verde, o luă la fugă din ce în ce mai repede. Se apropie de mașină ca un rechin care își urmărește prada, prin unghiul mort al oglinzilor retrovizoare. Nici unul dintre bărbați nu îl văzu și nici unul nu se aștepta la atacul lui. Ajunse la portiera din dreptul lui Blanchette exact când se aprindea lumina verde a semaforului și sparse geamul cu tocul pistolului. Deblocă ușa și înfipse pistolul în coasta lui Blanchette, strigând tare, ca să nu-i dea timp să se dezmeticească:

– Centura! Desfă centura!

Îi smulse lui Blanchette pistolul, apoi îl trase pe agent jos din mașină, împingându-l în stradă, în timp ce ațintea pistolul asupra lui Pitman.

– Ține mâinile pe volan! Dacă le ridici de pe volan, te împușc!

Mașinile din fața lor plecaseră, banda era liberă. Claxoanele mașinilor din spate urlau în cor în timp ce Pike se strecura în mașină.

– Pike? spuse Pitman.

Pike îi luă pistolul și îl aruncă în spate.

– Dă-i drumul!

Pitman nu se clinti, poate și din cauza surprizei, dar ochii îi străluceau de furie.

– Sunt agent FBI. Nu poți să...

Pike îl lovi tare în frunte cu pistolul, înșfăcă volanul și acceleră, plecând de la semafor.

Când Pitman se trezi, se aflau sub podul de pe First Street, parcați între două coloane de beton la capătul dinspre Los Angeles River. Mașinile abandonate și ridicate de către municipalitate erau parcate pe rânduri regulate în spațiul neutilizat de sub pod. Erau la mai puțin de opt străzi depărtare de mașina lui Cole.

Pitman se smuci încercând să se ridice și să plece, dar Pike îi legase încheieturile de volan cu niște fâșii de plastic. Pitman se trase cât mai departe de el.

– Ce faci? Ce mama naibii faci, Pike? Dă-mi drumul!

Acum, când îl vedea de aproape, Pitman părea mai tânăr. Pielea de pe frunte plesnise acolo unde îl lovise, lăsându-i pe față o crustă sângerie. Pike se uita la el, cu pistolul în poală.

– Ai atacat un agent FBI, zise Pike. M-ai *răpit* de-a dreptul! Dă-mi drumul. Taie legăturile și facem totul uitat. Pot să te ajut!

– Nu eu sunt cel care are nevoie de ajutor, spuse Pike, bătând ușurel pistolul cu palma.

Pitman începu să răcnească și mai tare, iar fața i se strâmbă și i se schimonosi ca și cum ar fi vrut să se miște în toate direcțiile în același timp.

– Ești în rahat – ești în rahat *până-n gât!* Ai încălcat legi federale importante! Dacă nu dispari acum, ai să putrezești în *pușcărie!*

– Khali Vahnich, spuse Pike. Un terorist.

– Fă cum îți spun, Pike – dispari!

– Un terorist recunoscut.

– Nu discut asemenea lucruri!

Pike ridică puțin Kimber-ul, doar cât să îl îndrepte înspre Pitman.

– Discutăm despre dacă vei muri sau nu.

– *Sunt agent federal! Ai omorî un agent federal!*

Pike încuviință, tăcut și calm.

– Dacă așa trebuie...

– Isuse Cristoase!

Pike ridică insigna lui Pitman. Îl căutase prin buzunare după documente.

– Nu a fost vorba niciodată despre familia King, Pitman. A fost vorba de la început despre Vahnich. Ai transformat-o pe fată în țintă ca să pui mâna pe terorist. Sau ca să îl protejezi.

– Ești nebun. Nu încerc să îl protejez.

– Ei i-ai spus că Vahnich este Alexander Meesh.

– Trebuia să protejăm cazul.

– I-ai spus că încearcă să o ucidă ca să își apere investițiile făcute cu familia King, dar familia King era moartă deja. Nu mai exista nici un caz de protejat!

– Abia ieri am aflat că sunt morți, Pike! N-am știut! Noi am crezut că îi ajută să...

– Nu există „noi", Pitman. Este vorba numai despre tine. Familia King a murit, de ce ar mai dori Vahnich să o omoare?

– Nu știu!

– Eu cred că tu i-ai omorât și pe urmă ai vândut-o pe fată ca să îl ajuți pe Vahnich.

Pike ridică din nou pistolul, iar Pitman smuci tare legăturile de plastic, cu ochii ieșiți din orbite ca ai unui iepure prins în lumina farurilor.

– *Noi nu am știut!* Jur pe Dumnezeu că ăsta-i adevărul curat! Ascultă-mă – am știut că fac afaceri împreună, Vahnich și King, dar nu am aflat că Vahnich este în L.A. decât chiar înainte de accident. Caută în portbagaj – găsești servieta mea acolo. Caută în ea, Pike! Nu-ți spun decât adevărul...

Pike îl studie pe Pitman, îl citi, pe urmă luă cheile mașinii și găsi în portbagaj o servietă dolofană. Servieta era încuiată. O luă și se întoarse cu ea pe scaunul din față.

– Am cheile în buzunar... spuse Pitman.

Dar Pike nu se obosi cu cheile. Deschise încuietoarea servietei cu cuțitul. Scrisori, rapoarte și dosare cu antetul Departamentului de Justiție și al Serviciului de Securitate Internă erau înghesuite de-a valma, fără o ordine anume.

– Deci nu ești de la Crimă Organizată.

– Sunt de la Securitate Internă. Uită-te la notițele mele...

– Taci din gură, Pitman.

Multe dintre pagini erau marcate CONFIDENȚIAL. Pike văzu rapoarte despre tranzacțiile financiare ale familiei King și despre rezultatele supravegherii lor, alte rapoarte care făceau legătura între Vahnich și Barone, plus diferiți parteneri cu sau fără nume din America de Sud. Multe dintre documente descriau mișcările și acțiunile lui Khali Vahnich, atât aici, cât și peste hotare.

Pike citi până ce reuși să înțeleagă, pe urmă se uită la Pitman.

– Vahnich face bani pentru teroriști.

Pitman părea obosit. Încuviință.

– Asta-i varianta scurtă. Singura sursă importantă de finanțare a activităților teroriste, cu excepția contribuțiilor de stat din Orientul Mijlociu, rămâne traficul de droguri. Cumpără, vând, investesc și scot profit. Blestemații ăștia sunt nebuni, Pike. Nu mă refer la nebunii care se aruncă în aer, vorbesc despre organizații. Ca orice altă mașină de război din lume, mănâncă bani și vor mai mult. Exact asta vrea și Vahnich. Lucrează ca un bancher de investiții, dar se află în slujba ticăloșilor. Le investește banii, scoate profit, apoi realimentează mașina de război.

– Împreună cu King?

– Chestiunile economice sunt la fel pentru toată lumea – republicani sau de-

mocrați, baroni ai drogurilor sau Al Qaeda. Îți limitezi riscul diversificând afacerile. Soții King erau străluciți în domeniul imobiliarelor, iar Vahnich voia să își diversifice afacerile. A băgat în joc o sută douăzeci de milioane cu familia King – șaizeci de mii ale cartelurilor, dar alte șaizeci strict ale zonei de război. Treaba mea este să identific și să capturez banii. Nu vrem să vedem că se întorc cu profit ca să fie folosiți la antrenarea atentatorilor sinucigași.

– Și unde sunt banii?

– Nu știu. King a acceptat să fie transferați într-un cont din străinătate, dar pe urmă au fost mutați în aceeași zi și nu știm unde au ajuns. Poate că din acest motiv l-a omorât Vahnich. Poate că voia să-și ia banii înapoi.

– Așadar, nu-i vorba decât despre afaceri imobiliare.

Pitman râse, cinic și sec.

– Tot ce se întâmplă în lumea de astăzi este despre imobiliare, Pike. Tu nu citești ziarele?

Pike îl privi îndelung, gândindu-se la Khali Vahnich, la familia King, la toți băieții ăia veniți din Ecuador. Se gândi la Larkin, închisă în casa din Echo Park, despărțită de prietenii și de viața ei, urmărită de un tip pe nume Khali Vahnich care o voia moartă.

– De ce încearcă Vahnich să o omoare?

– Nu știu. Am crezut că am înțeles. M-am gândit că din cauza soților King.

– Soții King au murit.

– Nu am știut că Vahnich o să încerce s-o omoare. De unde să fi știut?

– Ar fi trebuit să le spui tuturor adevărul. Teroriștii nu au preluat controlul asupra Los Angeles-ului, Pitman – încă trăim într-o lume liberă. Ar fi trebuit să le spui cu cine au de-a face.

Pitman păru să nu înțeleagă, pe urmă clătină din cap.

– Le-am spus.

– Ce le-ai spus?

– Au știut că este vorba despre Vahnich. Fata nu, dar tatăl ei a știut. Ne-a avertizat să nu-i spunem și ei.

Probabil că Pike arăta nedumerit, căci Pitman încercă să-i explice.

– Am avut mai multe întâlniri, Pike – tatăl ei, avocații, oamenii noștri. Nu vrem să îndepărtăm un martor cooperant, dar aveam nevoie de discreție. Iar Barkley ne-a spus că ea n-ar putea păstra secretul. Ne-au recomandat să nu dezvăluim identitatea lui Vahnich decât înainte de proces.

– V-au recomandat? Adică tatăl ei a mințit-o?

– Fata nu-i o persoană foarte stabilă. Ar fi folosit informația ca să atragă atenția asupra ei.

Pike simți că i se face frig, chiar dacă dimineața era fierbinte. Îi veni în minte starea fetei de ieri-seară, disperată să îl prevină pe tatăl ei. Cerându-i imperativ să meargă să îl avertizeze.

– Este o zărghită, omule, zise Pitman. Ar fi trebuit să îți dai seama până acum.

Pike se uită din nou la insigna lui Pitman. Se gândi la propria lui insignă. Renunțase la ea ca să ajute familia lui Wozniak. Ținuse la insigna lui și la tot ce reprezenta ea, dar ținuse și mai mult la familia lui Wozniak. Familiile au nevoie de protecție. Familiile au nevoie de cineva care să le protejeze. Așa simțise Pike. Așa simțea.

– N-a vrut decât să facă ceea ce e corect, spuse Pike. Lăsă pistolul deoparte. Cred că am terminat.

Pitman trase de legăturile de la mâini.

– Taie chestiile astea. Adu-o înapoi, Pike. Putem să-i asigurăm protecția, iar tu ne-ai putea ajuta să-l găsim pe Vahnich.

Pike deschise portiera.

– Tocmai ești legat de un volan. Nu te poți proteja nici măcar pe tine.

Coborî din mașină, luând cu el cheile și insigna.

Abia atunci își dădu seama Pitman că pleca, și smuci mai tare de volan.

– Ce mama naibii? Ce faci?

Pike aruncă îi insigna în fluviu.

– Nu-mi arunca insigna! Pike...

Pike aruncă și cheile după insignă.

– Pike!

Plecă fără să se uite înapoi.

Dimineața, înainte de a se duce să stea cu fata, Cole se opri pe la birou ca să ia rapoartele despre listele de convorbiri. Prietena lui de la compania de telefonie îi trimisese treizeci și șase de pagini cu numere de telefon date și primite, unele dintre ele identificate, dar cele mai multe nu. Cole avea de gând să le parcurgă unul câte unul, iar probabil că fata avea să se ofere să îl ajute. Îi plăcea fata asta. Avea umor, era deșteaptă și râdea la glumele lui. Toate elementele de bază pentru o hrană sănătoasă a orgoliului propriu.

Când intră, ea era întinsă pe canapea și se uita la televizor cu căștile iPod-ului pe urechi.

– Cum poți să te uiți la televizor și să asculți altceva în același timp? întrebă Cole.

Ea ridică iPod-ul pe care tot el i-l dăduse.

– După anii optzeci nici nu s-a mai compus muzică, nu-i așa?

– Trebuie să dau niște telefoane și pe urmă vreau să te rog să mă ajuți la ceva.

Ea se ridică, interesată.

– La ce anume?

– Să facem ordine în niște numere de telefon. Trebuie să desenăm un fel de arbore telefonic pornind de la mobilele găsite de Pike. Vom urmări toate numerele până când vom ajunge să identificăm pe cineva care ne-ar putea duce la Vahnich. Ca în jocul acela în care unești puncte cu linii.

O așeză la masă cu lista în față și îi arătă ce numere aparțineau lui Jorge, Luis și bărbatului pe care îl credeau Khali Vahnich, fost Alexander Meesh. Îi arătă cum să procedeze, pe urmă se așeză pe canapea, cu telefonul în mână. De dimineață găsise la birou un mesaj din partea Marlei Hendricks, care îl informa că depozitul de la numărul 18187 era proprietatea fondului privat de investiții Tanner Family, care mai deținea și alte clădiri mari în centrul orașului Los Angeles, toate scoase la vânzare. Ca de obicei, Marla studiase totul în detaliu. Proprietatea fusese achiziționată de dr William Tanner în 1968 și trecută în administrarea fondului în 1975. Administratorul fondului de investiții era fiica cea mare a doctorului Tanner, doamna Elizabeth Little, care se ocupa de vânzarea proprietăților. Marla adăugase numerele de telefon ale doamnei Elizabeth Little.

Cole formă unul dintre numere.

– Da, Elizabeth Little la telefon.

– Mă numesc Elvis Cole. Vă sun în legătură cu o proprietate pe care vreți să o vindeți. Reprezint interesele unui cumpărător.

Vechea momeală. Funcționa fără greș.

– Care proprietate?

– Un spațiu de depozitare din centru. La numărul 18187.

– Ah, sigur. Îi aparține tatălui meu. Dizolvăm fondul. Voi încerca să vă răspund la întrebări, dar pentru condițiile de vânzare va trebui să stați de vorbă cu brokerul nostru.

Vorbea normal. Nu părea o persoană care ar putea ascunde două cadavre sau ar cunoaște pe cineva care să facă așa ceva.

– Acționați în numele unui cumpărător?

– Da.

– Atunci trebuie să știți de la început că luăm în considerare toate ofertele, dar că veți fi puși pe o listă de așteptare. Avem un contract de preempțiune cu cineva care dorește să cumpere toate cele șapte proprietăți pe care le vindem. Dar nu cred că clientul dumneavoastră are de ce să-și facă griji. Opțiunea aceasta este pe punctul să expire.

– Vrea cineva să cumpere toate cele șapte proprietăți?

– Potențialul de creștere este enorm, având în vedere explozia imobiliară din centru. Credeți că pe clientul dumneavoastră l-ar putea interesa toate șapte?

– Despre ce sumă discutăm pentru toate proprietățile?

– Să zicem că am putea începe de la două sute de milioane.

Listele de opțiuni sunt ceva curent în tranzacții de asemenea anvergură. Oamenii au nevoie de timp ca să adune banii. Uneori înțelegerile se finalizează, alteori nu. Aceasta se pare că nu se va finaliza. În această situație, vom încerca să vindem proprietățile individual. Dacă atunci cumpărătorul dumneavoastră va mai fi interesat, putem sta de vorbă.

– Îi voi transmite tot ce am discutat. Care este termenul de preempțiune?

– În cazul de față, patru luni. Cred că expiră în... să mă gândesc... în vreo patru zile.

– Mi-am notat. Încă o întrebare: vă deranjează să îmi spuneți numele cumpărătorului cu care ați semnat precontractul?

– Câtuși de puțin. Stentorum Real Holdings. Nu am numărul de telefon, dar vi-l poate da tot brokerul. Dacă nu au reușit să adune banii, poate că le vine în ajutor clientul dumneavoastră. Ne-ar plăcea ca tranzacția să se încheie.

Cole notă numele în carnetul său. Stentorum Real Holdings. Închise exact în clipa când Pike intra pe ușă.

Fata ciripi:

– Hei, salut!

– Bună, spuse Cole.

Pike nu se mișcă și nu scoase nici un cuvânt. Arătase întotdeauna ciudat, dar acum arăta straniu de tot. Cole se întrebă ce se întâmplase.

– Ai vorbit cu fratele Pitman?

Pike traversă livingul și se duse în baie. Straniu.

Cole luă din nou telefonul și formă numărul de la informații.

– Numărul de la Stentorum Real Holdings, vă rog. Din Los Angeles.

Larkin ridică privirea.

– Cum ai spus?

– Stentorum Real Holdings.

– Este una dintre companiile tatălui meu.

Computerul companiei de telefonie găsi numărul. Cole îl notă, fără să se uite la fată. Când termină convorbirea, se duse la masă. Puse carnetul în fața ei, astfel încât fata să poată citi ce notase. Stentorum Real Holdings.

– Proprietarul acestei firme este tatăl tău?

– Tehnic, cred că sunt și eu. Face parte din holdingul familiei.

Apa se opri și Pike ieși din baie. Era fără cămașă și avea pielea roșie, ca și cum ar fi simțit nevoia să se frece bine și să scoată de pe el urmele oricărei persoane cu care avusese de a face. O plasă de cicatrici ca o pânză de păianjen îi brăzda pieptul acolo unde fusese împușcat. Își trase pe el un tricou.

– Avem nevoie de tine, spuse Cole.

– Ce este?

– Tatăl lui Larkin e proprietarul unei firme care se numește Stentorum Real Holdings. Stentorum încearcă să cumpere depozitul de la numărul 18187, împreună cu alte șase clădiri scoase la vânzare de același proprietar. Au încheiat acest precontract în urmă cu patru luni și acum e pe cale să expire.

Cole se uită la Pike, lăsându-l pe el să hotărască ce voia să îi spună fetei și ce nu.

Larkin scutură din cap.

– Ce înseamnă asta? Sunteți siguri? Tata vrea să cumpere clădirea aceea? Depozitul unde am găsit cadavrele?

Pike îi întinse mâna peste masă. Larkin își puse palma în palma lui, iar Pike i-o strânse. Cole îl văzuse pe Pike făcând flotări sprijinindu-se în degete; numai în cele două degete arătătoare. Putea să spargă alune între degete fără să clipească, la fel ca pe niște baloane de săpun. Dar nu acum. Acum era blând.

– Urmărește-mă atent, bine? spuse Pike. Întărește-te, pentru că ce urmează va fi și mai rău.

Larkin se uită la Cole, pe urmă din nou la Pike. Dădu din cap cu o resemnare tristă.

– Spune-mi. Tot ce ai aflat.

– Tatăl tău și Gordon Kline au știut amândoi că Meesh era de fapt Khali Vahnich. Au făcut o înțelegere cu Pitman ca tu să nu afli. Pitman zice că n-a fost ideea lui, ci a tatălui tău.

Larkin strânse din pumni până când i se văzură clar tendoanele, dar pe fața ei nu se citea nimic.

– De ce să fi dorit asta?

– Nu știu.

– Oamenii ăştia dezgustători au făcut afaceri cu tata?

– Aşa s-ar părea.

Larkin se lăsă pe spate şi izbucni în râs, dar el o ţinu în continuare de mână.

– Acum facem doar presupuneri, zise Cole. Va trebui să punem întrebări.

– Am crescut printre ei! Recunosc un conflict de afaceri imediat ce îl văd! Nu au putut să încheie tranzacţia, iar acum altcineva le va sufla depozitul. Vahnich i-a omorât pe soţii King. Acum vrea să mă omoare pe mine şi pe...

Se opri dintr-odată şi privi lung listele nesfârşite cu numere de telefon, înainte să ridice privirea.

– Sau a fost tata?

Cole nu înţelegea ce vrea să spună, dar Pike părea să ştie, pentru că el îi răspunse.

– Voi afla.

Faţa ei bronzată păli şi deveni sumbră, iar în ochi i se citi durerea aceea pe care o simţi când eşti zdrobit, când ţi se smulge din inimă şi ultimul strop de dragoste.

– Nu vreau să ştiu, spuse ea. Te rog, nu afla. Te rog, nu-mi spune.

Atunci Cole îşi dădu seama ce începuse să întrebe mai devreme: dacă tatăl ei fusese acela care îi spusese lui Vahnich unde să o găsească.

– Facem prea multe presupuneri, spuse Cole. Mai bine hai să acţionăm ca nişte detectivi.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Pike zăbovi o clipă, apoi îl urmă şi ieşiră din casă.

Larkin îl urmări pe Pike plecând şi în clipa în care păşi afară îl văzu încadrat în spaţiul uşii deschise ca o fotografie dintr-o revistă, încremenit în timp şi spaţiu. Un bărbat voinic, dar nu uriaş. Mai degrabă de statură medie. Din spate, cu mânecile acoperindu-i braţele şi cu capul întors într-o parte, părea emoţionant de normal, ceea ce o făcea să îl iubească încă şi mai mult. Un supraom nu riscă nimic, pe când un om obişnuit riscă totul. Se uită peste umăr când împinse uşa în urma lui şi ea văzu cât de golit de expresie îi era chipul, cum îi luceau ochelarii negri, apoi uşa se închise şi rămase singură.

– Fă să fie bine. Te rog, fă să fie bine, se rugă ea în încăperea goală.

Era mai speriată acum decât atunci când trăgeau în ea tipii din Ecuador. Dacă tatăl ei o abandonase, atunci era cu adevărat singură, mai singură decât se simţise sau se ştiuse vreodată, mai singură decât crezuse că este cu putinţă. Se simţea în afara propriului trup. Se gândi că ar putea fi furioasă sau răzbună-

toare, dar parcă ar fi apăsat cineva pe un întrerupător și ar fi lăsat-o complet golită.

Se duse în baie și se privi în oglindă. Voia să vadă dacă goliciunea, dacă nimicul i se citeau pe chip la fel ca pe fața lui Pike. Nu-și dădea seama. Uitându-se la ea îl vedea, de fapt, pe tatăl ei. Avea ochii lui, urechile lui și linia bărbiei lui. Avea nasul și gura mamei ei.

– Nu-mi pasă, spuse ea.

Nu-i păsa ce făcuse el. Era tatăl ei. Dacă Pike reușise să își îndure tatăl, va reuși și ea să îl îndure pe al ei.

Larkin se întoarse la masă și studie lista de numere de telefon și ramificațiile convorbirilor pe care le trasase. Găsi numărul lui Khali Vahnich, apoi îl căută mai departe prin cele treizeci și șase de pagini scrise la un singur rând. Îl însemnă de fiecare dată când îl găsi. Când termină cu toate paginile, o luă de la capăt și însemnă toate numerele pe care le formase Vahnich.

Găsi ceea ce căuta la sfârșitul celei de a doua pagini. Văzu numărul și îl recunoscu pentru că îi era atât de familiar. Vahnich sunase la sediul central al corporației lor. La Barkley Company.

Privirea i se încețoșă și așa își dădu seama că plângea, dar nu suspina și nu se smiorcăia, nici nu-i curgea nasul; era ca și cum ar fi plâns altcineva, iar ea se uita la persoana aceea din exterior.

Joe și Cole aveau dreptate. Tatăl ei avea legături cu acești oameni, iar acum erau amândoi în pericol. Vahnich încerca să o folosească pentru a obține ceva de la tatăl ei sau pentru a-l pedepsi și, în oricare dintre cazuri, tata se purtase ca un ticălos.

12

Barkley Company ocupa ultimele trei etaje ale unei fortărețe negre de sticlă din Century City și avea destui paznici înarmați, puncte de control și detectoare de metale cât să asigure securitatea unui aeroport. Pike îl sună pe Bud ca să aranjeze întâlnirea, așteptându-se să îl găsească pe Barkley acasă, dar Bud îi spuse că acesta fusese chemat la birou. Pike nu explică de ce voiau să-l vadă, îi spuse doar că era vorba despre Larkin.

– Fără arme, Joe, spuse Bud. Nu te pot lăsa să intri înarmat.

– Sigur, spuse Pike.

Când Pike și Cole ajunseră, paznicii le cerură numele și actele de identitate, iar alții verificară ce era sub mașină cu ajutorul unor sisteme de oglinzi.

– Dacă va fi nevoie s-o ștergem repede de aici, suntem mâncați, spuse Cole.

Pike nu mușcă momeala lui Cole ca s-o dea pe glumă. Se gândea la fată. Voia să le facă rău celor care îi făceau ei rău. Avea mereu în minte durerea din ochii ei, o durere pe care nu o putea împărtăși cu nimeni și de care nu avea să mai scape niciodată. De fiecare dată când vedea durerea ei, o vedea pe a lui, și voia să îi pedepsească pe cei cărora li se datora. Voia să îi lovească până când ar fi ajuns să se târască pe sub mese ca niște câini bătuți, să urle și să îl implore să se oprească.

– Ești teribil de tăcut, spuse Cole. Chiar și pentru standardele tale.

– Sunt OK.

Bud îi aștepta în hol cu două ecusoane de vizitator pe care trebuiau să și le pună la gât. Le înregistrase deja datele și puteau intra.

– Vrei să-mi spui despre ce-i vorba, înainte de a urca? întrebă Bud.

– Nu.

Se urcară într-un lift special care îi ducea direct la ultimul etaj.

– Ce face fata? întrebă Bud, în timp ce urcau.

– Nu prea bine.

– Ai grijă de ea. Cred că există o mulțime de lucruri pe care ticăloșii ăștia nu ni le-au spus.

Când ușile se deschiseră, Bud îi conduse într-o zonă de recepție unde o femeie mai în vârstă cu păr blond și ondulat ședea în spatele unui birou. Îl recunoscu pe Bud și le făcu semn cu mâna să treacă.

– Este pe undeva prin zonă. Au nu știu ce problemă.

Cole se aplecă ușor spre Pike și șopti:

– Deja au probleme? De-abia am ajuns.

Îl urmară pe Bud printr-un coridor lung care arăta ca o galerie de artă și îl găsiră pe Conner Barkley lângă biroul lui, împreună cu un grup de femei și bărbați foarte bine îmbrăcați. Barkley arăta ca și cum tocmai s-ar fi dat jos din pat. Avea părul gras, lipicios și zburlit în unghiuri ciudate, ochii roșii și obosiți. Clipi des când îi văzu, apoi își trecu mâna prin păr și se încruntă spre Bud.

– Nu știam că vii cu oamenii ăștia.

Pike îi înfipse mâna în gât și îl împinse la el în birou. Bud se văzu luat prin surprindere.

– Joe! Ai înnebunit?

Se dezlănțui haosul, dar Pike îl ignoră. Persoanele bine îmbrăcate era șocate și urlau. Pike îl împinse pe Barkley într-un perete, iar Cole și Bud intrară și ei în birou, trântind ușa în urma lor, apoi Bud încercă să îl elibereze pe Barkley.

Pike îl strânse de gât pe Barkley.

– Stentorum Real Holdings, zise el.

Ochii lui Barkley pluteau într-o ceață roz. Respira șuierat și abia bolborosea cuvintele.

– Nu știu ce vrei.

Bud îl apucă pe Pike de braț.

– Dă-i drumul, spuse Bud. Isuse, vrei să ai de-a face cu poliția?

Pike se trase înapoi. Barkley își frecă gâtul, apoi tuși și scuipă pe covor.

– De ce ai făcut asta? De ce ești atât de furios?

Pike se întreba dacă Barkley nu cumva era nebun.

Cole se strecură între ei.

– Ce-ar fi să vorbesc eu? Stentorum Real Holding este o companie deținută de domnul Barkley. Stentorum încearcă să cumpere clădirea în care am găsit cadavrele soților King. Este clădirea lângă care a avut loc accidentul dintre mașina lui Larkin și cea în care se aflau familia King și Khali Vahnich.

Barkley încă își freca gâtul.

– Despre ce vorbiți? Nu știu nimic despre asta. Stentorum este firma mea, într-adevăr, dar nu știu despre ce vorbiți.

Pike îl urmărise în tot acest timp. Îi studiase ochii și gura, poziția dezarticulată a corpului. Îi ascultase cu atenție timbrul vocii și îi urmărise mișcările nervoase ale mâinilor. Decise că Barkley spunea adevărul.

– Ați știut că Alex Meesh a fost o minciună? întrebă el.

Barkley se înroși și își feri privirea. Pike își dădea seama că îi era rușine.

– Am crezut că este singura soluție.

Bud păși din nou între ei, dar de data aceasta se uita la Barkley.

– Ai știut despre Vahnich? Isuse, Conner. Pentru numele lui Dumnezeu!

– Cum rămâne cu proprietatea? spuse Cole. Am vorbit cu executorul fondului de investiții. Are un precontract de vânzare semnat cu Stentorum Real Holdings.

– Eu nu mă ocup direct de aceste lucruri, nu sunt atent la ele. Am oameni care se ocupă de ele.

– Kline, zise Pike.

Barkley își trecu din nou mâna prin păr, ridicându-și șuvițele căzute în ochi.

– Gordon a plecat. Ne-a lăsat. Îți arăt...

Îi conduse în celălalt capăt al culoarului, în partea opusă a clădirii, unde se afla biroul lui Gordon Kline. O armată de oameni îi cercetau dosarele și calculatorul.

– Credem că a plecat ieri-noapte, spuse Barkley. Nu știu. Lipsesc unele lucruri...

– Bani? întrebă Bud.

– Da, cred că și bani. Există niște discrepanțe în registre.

Cole se duse la biroul lui Kline, unde câțiva oameni se ocupau de calculator.

– S-ar fi putut folosi de Stentorum ca să cumpere proprietatea fără știrea dumneavoastră?

– Sigur, ar fi putut. L-am lăsat pe Gordon să se ocupe de asemenea lucruri. Aveam încredere în el.

Cole vorbi tare, adresându-se tuturor celor din încăpere.

– Cine are agenda telefonică și lista convorbirilor lui Kline? Haide, nu se poate să nu înregistrați telefoanele. Verifică cineva lista convorbirilor chiar acum?

Două femei așezate pe o canapea se uitară la el ca și cum nu ar fi știut ce

trebuie să răspundă, dar Cole era cu domnul Barkley, așa că femeia mai în vârstă ridică mâna.

– O avem noi.

Cole se apropie de ele.

– Mă interesează o convorbire de acum vreo trei săptămâni, nu știu exact în ce zi. Înregistrările voastre includ și convorbirile personale de pe mobil?

– Da, domnule.

Femeia răsfoi niște hârtii până ajunse la perioada respectivă, iar Cole urmări cu degetul numerele. Trecu pe pagina următoare și la un moment dat ridică privirea.

– Am găsit același număr pe care îl avem de la Louis. Vahnich.

Pike se apropie de Barkley și coborî vocea.

– Kline ți-a sugerat să o minți pe Larkin în privința lui Barkley?

Barkley încuviință, apoi pricepu de ce îi pusese Pike întrebarea asta.

– Gordon îi spunea lui Vahnich unde să dea de ea?

Bud arăta acum ca și cum ar fi fost bolnav, aproape la fel de bolnav ca și Barkley.

– Nemernicul! Trădătorul! Probabil că încerca să câștige timp. Și pe urmă să dea vina pe tine pentru că dura atâta.

Barkley se întoarse brusc, se sprijini de perete și vomită. Majoritatea celor din încăpere întoarseră iute capul; o singură persoană se apropie să-l ajute. Un tânăr bine îmbrăcat și cu ochelari se duse la barul din perete și se întoarse repede cu un șervețel.

– Îmi pare rău, spuse Barkley.

Pike se gândi că arăta ca și cum chiar i-ar fi părut și simți că îi este milă de el.

– Vahnich a investit o sută douăzeci de milioane de dolari într-o afacere a soților King, șaizeci de mii ai unui cartel de droguri din Ecuador și șaizeci din surse proprii. Adică bani ai teroriștilor, Conner. Probabil că afacerea a fost intermediată de King și cred că veneau la tine ca să obțină restul de bani.

– La mine nu a venit nimeni. Nu știu nimic despre această afacere.

– Veneau la companie, iar Kline reprezenta compania ta în astfel de tranzacții.

– Era nevoie de două sute de milioane de dolari pentru achiziție. Probabil Kline și-a închipuit că poate fura diferența de la tine. Sau că poate folosi numele și poziția companiei tale ca să îi obțină, dar nu pentru a se asocia investiției lui King. Avea nevoie să cumpere proprietățile prin intermediul firmei tale ca să poată ascunde ceea ce făcea. Așa că soții King i-au dat cele o sută douăzeci de

milioane, dar el nu a putut face rost de restul. Poate că Vahnich s-a speriat că totul dura atât de mult și și-a cerut banii înapoi. Iar Kline probabil că a dat vina pe tine..

Barkley îl asculta ca un câine care așteptă să fie bătut. Toată lumea din încăpere îl asculta.

– Avocații m-au sfătuit să anunț poliția și comisia de supraveghere a băncilor. Ar trebui să îl informez și pe agentul Pitman. Cred că am avea nevoie și de niște contabili legiști.

– Ai o problemă mai mare decât ce a furat Kline, spuse Pike. Vahnich încă își vrea banii.

Când își dădu seama ce voia să zică Pike, Barkley respiră adânc și se coloră din nou la față.

– Larkin este în siguranță?

– E bine.

– Știe că... vocea îi pieri, dar se forță să continue. Știe că am mințit-o?

– Da.

– Vreau s-o văd. Vreau să fiu lângă ea chiar acum.

Pike plecă în mașină cu Bud și cu tatăl fetei, iar Cole îi urmă cu mașina lui, singur. Bud conducea, cu Pike în dreapta și Conner Barkley în spate. Pike îi relată tot ce aflase de la Chen despre identitățile bărbaților din Ecuador și despre posibilele lor conexiuni cu banda *Mara Salvatrucha*, căreia i se mai spunea și MS-13. Bud îi telefonă unui prieten care lucra la Departamentul de Poliție din Los Angeles, divizia Bande de Stradă, și îl rugă să se intereseze dacă un tip pe nume Carlos își făcuse apariția prin clica numeroasă a celor de la MS-13. După ce termină de vorbit la telefon, merseră mai departe în liniște.

Să meargă în mașină lângă Bud, care conducea, îi dădea lui Pike un sentiment de familiaritate care nu-i plăcea, ca și cum ar fi fost silit să se întoarcă într-un loc pe care îl părăsise bucuros.

– A trecut ceva vreme, polițist Pike, zise Bud.

Pike îl privi și înțelese că simțea și el același lucru – familiaritatea mersului împreună în mașină, ca pe vremea când se ocupau de delicte și băieți răi. Pentru Bud părea să fie o emoție plăcută, dar el nu simțea la fel.

Pike îi ghidă prin străduțele șerpuite până ajunseră la căsuță. Lexus-ul era tot pe alee, iar familia de bătrâni de vizavi, tot pe terasă. Doi dintre verii armeni mai tineri spălau BMW-ul – Adam și încă unul pe care Pike nu îl cunoscuse. Când Hummer-ul parcă în spatele Lexus-ului, îi aruncară doar o privire.

Conner Barkley închise în sfârșit telefonul.

– Aici ați stat? Cred că lui Larkin nu-i place deloc.

Pike coborî din mașină fără să răspundă, îl așteptă pe Cole să-i ajungă din urmă cu mersul lui șontâcăit, apoi se îndreptară spre casă. Pike urcă repede treptele verandei și bătu o dată tare în ușă, ca să o prevină.

– Eu sunt, spuse el.

Vârî cheia în broască, dar intuiția îi spunea deja că ușa nu era încuiată. O împinse și intră.

– Larkin.

În casă era liniștea aceea de casă pustie.

Cole, Bud și Barkley se înghesuiseră pe verandă.

– Larkin, ești aici? strigă și Barkley.

Pike îi aruncă o privire lui Cole, apoi se despărțiră. Cole se duse spre bucătărie, în timp ce Pike verifică baia și camera ei. Lucrurile fetei păreau neatinse, nimic nu fusese deranjat și nu existau semne de luptă – parcă s-ar fi repetat situația de acum două nopți.

Larkin dispăruse.

Pike se îndrepta deja către ușă, când se auzi strigat de o voce tânără de afară...

– Hei, frate! Frate!

Pe peluza din față stătea Adam, desculț și ud de la spălatul mașinii. Își umbrea ochii cu mâna ca să îi apere de soare, dar Pike știa deja că văzuse ceva și știa că era de rău.

– E totul în regulă acolo la tine, frate? Mona ce face, bine?

– Nu-i acasă. Ai văzut cumva unde a plecat?

Cole, Bud și Barkley se adunară în spatele lui Pike, pe verandă.

– A plecat cu niște gagii. N-a fost ăla care-i cu ochii pe ea, nu? spuse Adam.

– A venit cineva să o ia? spuse Pike.

– Părea că-i de acord, frate. Altfel aveam și noi ceva de zis.

Cole se străduia să-l liniștească pe flăcău.

– N-ai făcut nimic rău. Povestește-ne ce s-a întâmplat.

– Noi eram chiar aici. Iar ea n-a strigat și nu s-a purtat ca și cum ar fi pățit ceva. Pe urmă s-au urcat în mașină.

– Când s-a întâmplat?

– Acum jumătate de oră, poate, cam așa ceva. Tocmai începusem să frec mașina cu detergent.

Bud veni și el mai aproape, arătând ca un polițist de stradă chiar și îmbrăcat în costumul lui scump, iar Pike își dădea seama că era încordat.

– Te-ai uitat bine la oamenii ăia și la mașina lor? Sau poate s-a uitat prietenul tău?

– El e vărul meu, Garo. Da, ne-am uitat amândoi. Doi gagii latino și un flăcău alb. Și o bomboană de mașină. Nu chiar genul meu, dar haioasă – una d-aia mare, americană, cu scaune joase.

– O mașină cu suspensii joase?

– Da, cam așa ceva. Nu știu ce marcă, dar era arătoasă. Neagră ca noaptea, cu roți cromate...

– I-ai luat numărul? întrebă Pike.

– Nu, frate, îmi pare rău.

Pike despături fotografia de la Interpol a lui Khali Vahnich.

Adam încuviință.

– Da, ăsta-i tipul. E ăla care o urmărește?

– Isuse, șopti Cole. Cum a dat de ea? Cum a reușit să o găsească aici?

Pike simți că eșuase. Se gândi din nou la clubul de dans. Poate că acolo se întâmplase. Poate că o recunoscuse cineva acolo, iar el nu-și dăduse seama că fusese urmărit.

– Știe unde e Larkin sau nu? strigă Barkley de pe terasă. Poate să-mi spună și mie cineva, vă rog?

Pike închise ochii. Reușise să o țină în siguranță timp de cinci zile, dar acum o pierduse. Larkin Conner Barkley dispăruse.

Cineva îl atinse pe spate.

Deschise ochii și îl văzu pe Cole.

– O s-o găsim.

Exact atunci, telefonul lui Pike sună. Pike se uită la număr, fără să îl recunoască. Răspunse, totuși. Sincronizarea era prea bună ca să fie vorba despre altcineva.

– Vreau banii.

Pike mai auzise accentul acela. Era Khali Vahnich.

Pike vorbi cu voce egală, liniștită. Pulsul i-o luase razna, dar nu voia să afle și Khali Vahnich cât era de speriat.

– Prietena mea este vie și nevătămată?

– Deocamdată. Pe urmă, mai vedem. Cu cine stau de vorbă?

Pike îi făcu semn lui Cole că era Vahnich, apoi se grăbi să intre în casă. Voia să aibă liniște, ca să îl audă limpede pe Vahnich, și îi trebuia un creion ca să poată face însemnări. Confuzia sau greșelile o puteau omorî pe fată la fel de repede ca și panica.

– Dă-mi-o la telefon, spuse Pike.

Ajuns în casă, se duse direct la hârtiile și creioanele împrăștiate pe masa din sufragerie. Scrise imediat numărul de la care primise apelul.

Vahnich păru jignit.

– Fata nu are nimic. Am de gând să o omor numai dacă nu-mi primesc banii.

– Conversația se termină chiar acum dacă nu mă asigur că este în viață.

Cole și Barkley intraseră după el în casă, iar Barkley auzise destul cât să își dea seama despre ce este vorba. Se apropie nerăbdător, ca și cum ar fi vrut să îi ia telefonul.

– Vorbiți despre Larkin? A murit?

Pike îi făcu semn să tacă. Cole îi acoperi gura cu mâna.

– Dă-mi-o la telefon, Vahnich. Dă-mi-o la telefon sau închide.

Se concentră asupra convorbirii. Își acoperi urechea liberă cu mâna și ascultă zgomotele de fond, dornic să găsească vreun detaliu care să îi indice locul unde se afla Vahnich. Auzi niște voci, dar nimic care să îi sugereze un loc anume. Pe urmă veni Larkin la telefon. Părea să se simtă bine.

– Joe?

– Vin după tine.

– Sunt bine...

Pike auzi o bufnitură, de parcă fata ar fi scăpat telefonul. Larkin strigă ceva ce Pike nu reuși să înțeleagă, pe urmă țipă, dar țipătul se întrerupse brusc. Vahnich reveni pe fir.

– Ai auzit-o, este în viață, ești mulțumit? Asta ți-ai dorit, nu?

Pike șovăi. Acum i se părea mult mai dificil să își controleze tonul vocii. Dădu din cap spre Cole și Barkley, ca să înțeleagă și ei că fata era bine.

– Da. Stăm de vorbă numai dacă ea trăiește.

– Cu cine vorbesc?

– Cu cel care o păzește.

– Vreau să vorbesc cu tatăl ei.

– Vorbești doar cu mine. Totul se petrece numai prin intermediul meu.

– Atunci, să n-o mai lungim. Tatăl ei ne transferă banii și cu asta, basta. Îți dau numărul de cont și codurile de acces.

– Stai puțin, ascultă-mă. Kline este cel care ți-a luat banii. I-a transferat undeva în afara țării. Și nu știm unde este el acum.

– Asta nu-i problema mea.

Ușa din față se deschise și Bud dădu buzna înăuntru. Cole îi făcu semn ime-

diat să nu facă nici un zgomot. Bud încuviință, dar se duse la masă și începu să scrie un mesaj. Pike îl urmări, concentrat însă asupra lui Vahnich.

– A fost afacerea lui Kline. Barkley nu a avut nimic de-a face cu ea.

– Să-ți spun și eu ceva. Banii ăștia nu sunt ai mei. Mi i-au încredințat niște oameni foarte periculoși și acum se așteaptă să li-i dau înapoi. Nu le pasă de la cine îi iau.

Vahnich făcuse o greșeală. Așa se întâmpla dacă vorbeai, iar Vahnich vorbise o mulțime. Încerca să îl convingă, ceea ce însemna că simțea că nu îi poate comanda ce să facă. Pitman se înșelase în legătură cu tot, dar și Pike se înșelase. Vahnich și oamenii lui nu încercaseră să o ucidă pe fată; încercaseră să o răpească numai, ca să o folosească apoi drept monedă de schimb. Oamenii care avansaseră banii pentru afacere îi voiau acum înapoi, iar Vahnich încerca și el să-și salveze propria viață. Frica lui putea fi folosită de Pike ca să câștige timp în favoarea lui Larkin sau ca să îl determine să mai facă și alte greșeli.

– Ce-ar fi dacă am încerca să te ajutăm să îl găsești pe Kline? Am putea lucra împreună.

Vahnich râse.

– Nu-i așa că am putea? Dar cred că asta m-ar pune într-o poziție de inferioritate. Iar acum eu conduc jocul.

Bud ridică biletul pe care îl scrisese și îl ținu astfel încât Pike să îl poată citi. *EA L-A SUNAT. DE LA TELEFONUL VECINILOR.*

Lista cu numere de telefon rămăsese pe masă. Larkin descoperise convorbirile dintre Vahnich și Kline și îl sunase pe Vahnich. Pike îi făcu semn lui Bud să îi arate biletul și tatălui fetei.

– De ce te-a căutat, Vahnich? De ce te-a sunat?

Pike era sigur că știa deja răspunsul.

– A vrut să îl ajute pe Barkley, dar m-a ajutat pe mine în loc. Fetele astea tinere sunt cam prostuțe, nu-i așa?

Pike nu răspunse. Se uita țintă la Conner Barkley.

– Tatăl ei o iubește, Vahnich. O venerează. Cred că putem găsi o soluție...

Telefonul lui Bud începu să sune, dar el se întoarse repede, îndepărtându-se și acoperindu-l cu mâna.

– Hai să ne vedem ca să rezolvăm transferul. Spune-mi unde ne putem întâlni, continuă Pike.

Vahnich râse.

– Vrei să îmi aduci bani gheață? Câte camioane? Te rog... Spune-i să transfere banii în cont. Când banii vor fi la loc sigur, îi dau drumul fetei.

– Tipul nu-i prost, Vahnich. Nu îți va transfera banii până când nu va avea fata.

– Înseamnă că nici unul dintre noi nu va obține ceea ce își dorește și că vom fi triști amândoi.

Pike voia să obțină cât mai mult timp cu putință. Dacă Vahnich nu accepta să îl întâlnească, atunci trebuiau să-l găsească ei.

– Am să vorbesc cu el. Își vrea fiica înapoi în siguranță.

– Notează aceste numere, spuse Vahnich. Nu știu cât de mult va dura până să... Scrie numerele astea și pe urmă citește-mi-le, să văd dacă le-ai notat corect.

Pike le notă și i le citi. Erau numere de cont pentru transferul banilor.

– Bine, spuse Vahnich. Sunt corecte. Dacă nu transferă banii în două ore, îi voi tăia fetei o mână.

– Vahnich... spuse Pike.

– Mai aștept încă treizeci de minute. Dacă nu sunt banii în cont nici atunci, îi tai capul. Nu mai e nevoie să vorbim.

Convorbirea se întrerupse.

Cole și Conner Barkley îl priveau. Bud era undeva în spate, vorbea la telefonul lui și nota ceva. În cele din urmă, Pike lăsă telefonul jos.

– Fata este vie deocamdată, dar el nu vrea să ne întâlnim. Se pricepe.

– Ce vrea? întrebă Barkley.

– Cele o sută douăzeci de milioane. Avem două ore.

Barkley se prăbuși pe canapea și își acoperi ochii cu palmele. Fața i se adună într-un ghem de neputință și frustrare.

– Chiar l-a sunat ea pe tipul ăsta? I s-a *predat* sigură?

– A făcut-o pentru tine. S-a gândit, pesemne, că poate face o înțelegere și că îl poate convinge să nu te omoare.

Barkley se ridică hotărât de pe canapea, ca și cum ar fi preluat controlul situației.

– Bine. Am să-i plătesc. Nu pot să transfer o asemenea sumă în două ore, dar am să-i dau banii. Sună-l din nou.

– Nu banii sunt soluția. Nu este inteligent să îl plătiți, domnule Barkley, spuse Cole. Imediat ce va avea banii, o va omorî.

– El vrea bani, eu am bani – ce altceva putem face?

– Să-l găsim.

Bud termină de vorbit la telefon și veni lângă ei.

– Cred că am prins un fir. În dosarele despre banda MS-13 există doi vete-

rani pe nume Carlos – unul e de multă vreme în închisoare, dar celălalt lucrează cu un grup care aduce droguri din America de Sud de ani de zile.

– Pare omul nostru, spuse Cole.

– Acest Carlos Maroto este unul dintre șefii bandei și locuiește la cartierul general al celor de la *Mara*, într-o zonă controlată de bandă. Nu va fi ușor să-l găsim. Iar să îl facem să coopereze va fi și mai greu.

Pike știa că Bud are dreptate. Timpul era scurt, iar găsirea unui membru al unei bande în propriul lui cartier era dificilă. Apartenența la o bandă este ceva care privește toată familia și uneori poate cuprinde un cartier întreg. Într-o lume unde mândria și familia însemnau totul, membrii bandelor latinoamericane erau foarte uniți și nu-și trădau prietenii. *Viteza înseamnă viață.*

– Poate că este posibil, dacă vorbește cu el persoana care trebuie.

Când își dădu seama la ce se gândea Pike, Cole ridică din sprâncene.

– Frank Garcia. Frank se poate descurca.

Pike se uită la ceas.

– Haide. Îl sun din mașină.

Cole și Bud se îndreptară spre ușă. Pike porni după ei, dar se opri și se uită la Barkley.

– Vă sunăm când știm ceva.

Barkley sări în picioare.

– Vin cu voi.

– Domnule Barkley, este vorba despre...

Barkley se făcu roșu.

– Este fiica mea și vreau să fiu acolo. Așa trebuie să facă un tată.

Adresa îi conduse pe o străduță îngustă din estul Los Angeles-ului, la limita dintre Boyle Heights și City Terrace. Case de stuc cu acoperișuri plate se înșiruiau de-a lungul străzii ca niște cutii de pantofi identice, separate de alei late cât să încapă o singură mașină; cele mai multe aveau curți de mărimea unui timbru. Mașini americane erau parcate lângă borduri, iar pe alei zăceau abandonate biciclete și jucării, deseori chiar bazine de plastic dezumflate, moi și fără viață în căldura incandescentă, aproape nucleară.

Bud conducea încet Hummer-ul uriaș de-a lungul străzii; Pike stătea lângă el în față, iar Cole și Barkley pe bancheta din spate.

– Îl vezi? întrebă Bud. Eu nu-l văd.

– O să vină. A zis să așteptăm în mașină până când apare.

– Nu am de gând să mă dau jos nici după ce apare, în cartierul ăsta.

Bud călcă ușor frâna, oprind în fața unei case minuscule, leit celorlalte cu excepția unei bărci parcate pe alee și a unui steag american atârnând de streașină. De steag fusese prinsă o panglică galbenă, decolorată de soare. Trecuseră pe lângă mai multe case care arborau panglici similare.

Tineri cu înfățișări dure stăteau în mașini parcate pe marginea străzii sau adunați în mici grupuri, de parcă nu le-ar fi păsat de căldură. Cei mai mulți purtau tricouri albe și blugi largi. Erau tatuați din greu și se uitau la Hummer cu o indiferență studiată.

Bud le citi de pe piele apartenența la diferite bande:

– Ia uită-te la ăia – Florencia 13, Latin Kings, Surenos, 18th Street – Isuse, 18th Street și Mara se omoară unii pe alții numai dacă se văd.

– Ăștia sunt membrii unor bande? întrebă Barkley.

– Gândește-te că te uiți la televizor, îi spuse Cole. Ai să te simți mai bine.

Un Lincoln negru apăruse în capătul străzii și se apropia încet de ei. La vederea sa tinerii coborâră din mașini sau ițiră capetele, să vadă mai bine. Barkley le observă reacția și se aplecă din nou în față.

– El este șeful bandei?

Cole izbucni în râs.

Și lui Pike i se părea nostim. Se gândea că, dacă scăpa cu viață, avea să-i povestească lui Frank, iar Frank avea să râdă și el.

Bud se întoarse să îi explice lui Barkley.

– Mănânci mâncare mexicană? Tortilla Monsterito?

– Sigur, e preferata mea.

Pike se gândi că era un subiect de conversație tocmai potrivit într-un asemenea moment.

Bud se întoarse la loc ca să nu scape din ochi limuzina lui Frank, dar continuă să vorbească.

– Îți aduci minte desenul de pe ambalaj, fața de mexican cu mustață stufoasă? Ei bine, ăla-i domnul Garcia, acum patruzeci de ani. Frank a fost un băiat exact ca ăștia de aici. Asta înainte să înceapă să lucreze pentru mătușa lui și să facă tortillas. Le pregăteau la ea în bucătărie, după o rețetă de familie. Și pe urmă le-a transformat într-un imperiu care valorează... cât, oare?

Bud se uită la Pike, dar acesta îl ignoră.

– Cinci, șase sute de milioane, spuse Cole.

Bud se întoarse din nou către Barkley.

– Frank nu a uitat niciodată de unde a plecat. A plătit o mulțime de facturi pentru servicii medicale pe aici. A plătit o mulțime de taxe pentru școli. Este

generos cu lumea lui. Există bărbați în închisoare – și să știi că pe unii i-am vârât acolo chiar eu – cărora Frank le întreține familiile de ani de zile. Crezi că băieții ăștia nu vor dori să facă și ei ceva pentru el? Acum e bogat și bătrân, dar ei știu cu toții că fost la fel ca ei și că nu le-a întors niciodată spatele după ce a ajuns sus.

Limuzina lui Frank opri nas în nas cu Hummer-ul. Ușile din față se deschiseră și coborâră doi tineri bine îmbrăcați, unul bodyguard-ul, celălalt secretarul lui Frank. Pike îi cunoștea pe amândoi de când îl vizitase pe Frank acasă.

– De unde îl cunoști, Pike? întrebă Barkley.

– Joe era să se-nsoare cu fiică-sa, zise Bud.

Pike împinse ușa și coborî din mașină, dornic să scape de povestea lui Bud. Cunoscuse familia Garcia pe vremea când era tânăr polițist și încă patrula pe străzi cu Abel Wozniak. Peste ani, când Karen Garcia fusese omorâtă, Pike și Cole îl descoperiseră pe criminal.

Așteptă până când Frank ieși din mașină. Frank Garcia arăta de parcă ar fi avut o sută de ani. Pielea lui înnegrită de soare și bătucită ca o șa părea acoperită de solzi și mai avea doar o coroană de păr argintiu. Era plăpând acum și trebuia purtat cu căruciorul prin nenumăratele și nesfârșitele încăperi de la conacul lui din Hancock Park, dar dacă cineva îl susținea de braț, reușea să facă singur câțiva pași.

Bodyguard-ul îi desfăcu fotoliul cu rotile, dar el flutură din mână. Voia să meargă singur.

Un zâmbet îi înflori pe față când îl văzu pe Pike și deschise larg brațele.

– Te salut, sufletul meu.

Pike îl îmbrățișă, apoi se trase într-o parte.

– Carlos e în casă?

– Abbot a aranjat cu niște oameni să facă să fie. Nu am vrut să știe că îl caut. M-am gândit că așa-i cel mai bine. În felul acesta nu poate afla nici Vahnich.

Frank Garcia era un bătrân cu minte ascuțită, la fel ca avocatul și mâna lui dreaptă, Abbot Montoya.

Bodyguard-ul și secretarul îl luară pe bătrân de braț și se îndreptară toți patru spre casă încet, bătrânește. Ușa din față se deschise aproape imediat și în cadrul ei apăru un bărbat masiv de vârstă mijlocie. Era scund, dar voinic, cu un piept de halterofil și picioare puternice. Avea fața rotundă și atât de plină de cicatrici, încât arăta ca un ananas; brațele îi erau acoperite cu tatuajele specifice bandelor și cu urme de răni. Îl studie pe Pike, pe urmă se uită la bătrân și deschise ușa și mai larg.

– Bun venit în casa mea. Sunt Aldo Saenz. Mama mea, Lupe Benitez, a fost măritată cu vărul domnului Montoya.

Frank îi strânse mâna cu căldură.

– Mulțumesc pentru bunăvoință, domnule Saenz. Îmi faci un mare serviciu astăzi.

Pike îl urmă pe Frank într-un living micuț, cu mobilă veche, dar curată și ordonată. Era casa unei familii numeroase; fotografiile copiilor și ale celor mari înconjurau crucifixul de pe perete. Copiii din fotografii aveau vârste diferite, iar unul, mai mare, purta uniforma de pușcaș marin.

Pike numără șase bărbați, cu tot cu Aldo Saenz, doi în sufragerie, patru în living. Ochii lor se fixaseră asupra lui din prima clipă în care intrase, iar doi păreau nervoși. Saenz făcu un gest nerăbdător către cei din sufragerie.

– Un scaun. Hai, repede.

Unul dintre bărbați aduse un scaun pentru Frank.

– Stați jos, vă rog, spuse Frank. Nu lăsați un bătrân să vă țină în picioare. Trebuie să mă prezint – sunt Frank Garcia. Și trebuie să vi-l prezint pe prietenul meu.

Frank îi făcu semn lui Pike să vină mai aproape și îl apucă de braț.

– Când mi-am pierdut fata – când a fost omorâtă – omul ăsta l-a găsit pe animalul care a făcut-o. Iar acum, el este sufletul meu. Îmi e ca un fiu. Dacă îl ajutați pe el, mă ajutați pe mine. Vreau să știți cu toții acest lucru. Putem vorbi acum cu domnul Maroto?

Saenz arătă spre unul dintre cei din sufragerie. Maroto era un bărbat mai tânăr, poate să fi trecut puțin de treizeci de ani, iar acum se încordase de parcă ar fi urmat să fie executat. Oameni puternici îi ceruseră să vină aici; oameni care ar fi putut să îi pună capăt zilelor fără să stea pe gânduri. Toți cei din încăpere se uitau la el.

– Carlos Maroto din banda *Mara Salvatrucha*? întrebă Frank.

Ochii lui Maroto se rotiră iute în toate părțile. Îi era frică, dar Pike își dădea seama că se pregătea să se lupte, dacă ar fi trebuit să se lupte.

– Eu sunt, spuse Maroto.

Frank îl apucă din nou pe Pike de braț.

– Omul ăsta, fiul inimii mele, vrea să te întrebe ceva. Aici, în fața altor membri ai familiei tale. Înainte însă, vreau să îți spun că îmi dau seama că poate fi vorba despre chestiuni delicate, că s-ar putea să fie vorba despre aranjamente de afaceri vechi dintre oameni sau dintre grupări. Dar ce întrebăm nu întrebăm degeaba.

Bătrânul dădu drumul brațului lui Pike și flutură din mână.

– Întreabă.

Pike se uită la Maroto.

– Unde îl pot găsi pe Khali Vahnich?

Maroto îngustă ochii, ca să arate că era o întrebare grea, apoi clătină încet din cap.

– Habar n-am. Cine-i ăsta?

Lui Pike îi trecu prin minte că s-ar putea ca Maroto să nu fi știut numele adevărat al lui Vahnich. Scoase din buzunar fotografia acestuia și i-o întinse. Maroto nu o luă, ceea ce îi dădu de înțeles lui Pike că îl cunoștea.

– Tu și oamenii tăi faceți afaceri cu Esteban Barone. Barone v-a cerut să aveți grijă de el și de niște băieți din Ecuador. Ajutați un prieten. Înțeleg acest lucru.

Maroto era furios și nu o ascunse.

– Ce înseamnă asta? Nu-l cunoaștem pe tipul ăsta. Din câte știm, poa' să fie și polițist.

Aldo Saenz își încrucișă brațele groase la piept și Pike își dădu seama că încerca să își păstreze cumpătul. Când vorbi, avea vocea gravă și fermă.

– Sunteți oaspeții mei. Vă respect, dar să nu îndrăzniți să îl insultați pe domnul Garcia în casa mea.

– Nu vreau să-l insult pe domnul Garcia, dar gașca mea face afaceri cu Esteban Barone. Afaceri profitabile, de multă vreme. Esteban Barone ne-a cerut să-i facem un serviciu. Ce ai vrea să spun?

– Khali Vahnich este un prieten de-al lui Barone, dar nu este numai atât, zise Pike, întinzându-i lui Saenz fișa acestuia de la Interpol. Citește ce scrie în josul paginii.

Îl văzu pe Saenz parcurgând rândurile și încruntându-se.

– Ce înseamnă asta? Lista teroriștilor? Cum adică?

Frank îl apucă din nou de braț pe Pike și se ridică în picioare.

– Înseamnă că este dușmanul meu. El îi hrănește pe cei care vor să ne omoare, îi înarmează pe nebunii lor, iar acum – chiar acum, când noi stăm de vorbă în această casă – el este în Los Angeles, ba chiar la noi în *barrio*!

Saenz rămase complet nemișcat, doar pieptul uriaș i se ridica și cobora în ritmul respirației. Fața îi era imobilă ca ardezia, numai fălcile i se încleștau amenințător. Îi dădu foaia de hârtie bărbatului de lângă el, apoi se uită fix la Maroto.

Maroto păli.

– Barone ne-a spus să-l ajutăm pe tip, noi l-am ajutat. Crezi că noi ne pricepem la astfel de lucruri?

Bărbatul cu fișa lui Vahnich în mână i-o dădu altuia, pe urmă acela o trecu și el mai departe. Pike își aminti steagul de afară și panglica galbenă. Saenz se uita la fotografia tânărului pușcaș marin și Pike își dădu seama că Frank Garcia se pricepuse să aleagă bine casa.

Saenz își drese vocea și se uită la Frank.

– Dacă ne puteți lăsa puțin siguri, *padrón*... Cu tot respectul. Numai un moment.

Bodyguard-ul și secretarul îl ajutară pe Frank să se ridice, iar Pike îi urmă afară. Nu parcurseseră nici jumătate din drumul până la mașină când Saenz îi prinse din urmă și le spuse unde să îl găsească pe Vahnich.

Foloseau o căsuță de pe o colină joasă din colțul unde autostrada Glendale se intersecta cu Los Angeles River. Pe vremuri aici se întindeau cât vedeai cu ochii livezi de portocali, dar acestea fuseseră tăiate de dezvoltatorii imobiliari și acum doar ici-colo, printre casele mai vechi, se mai zărea câte un portocal răzleț

– La dreapta pe prima stradă, apoi în sus, pe colină, zise Pike.

Maroto le spusese că vor da de casă la capătul unei alei lungi, ascunsă vederii din drum de pâlcuri de stejari și de măslini. Vahnich nu locuia acolo, dar dorise un loc în care să se poată întâlni cu bărbații veniți din Ecuador.

Tatăl lui Larkin se aplecă înainte, încercând să vadă.

– Și dacă nu-i aici? Dacă au dus-o în altă parte?

– Atunci Maroto va avea parte de o noapte rea, spuse Cole. De aceea l-au reținut Saenz și ceilalți – ca să nu-l poată avertiza pe terorist și ca să fie siguri că ne-a spus adevărul.

Bud încetini.

– Cred că am ajuns. Uitați-vă în stânga.

– Am văzut o mașină albastră și atât, spuse Cole. Dar înăuntru ar putea fi și o armată.

Lui Pike puțin îi păsa. Dacă tu nu puteai să îi vezi, nici ei nu te puteau vedea pe tine.

Bud merse mai departe.

– Hai să chemăm poliția. Trebuie să anunțăm LAPD.

Pike se întoarse să examineze aleea, urmărind din priviri dacă nu ieșise cineva să se uite după ei.

– Hai să ne asigurăm mai întâi că ea este aici.

– Și ce ai de gând să faci?

– Mă duc să văd. Așteaptă în capătul străzii. Te sun.

Pike intră tropăind pe aleea casei vecine. Casele de pe această parte a străzii urcau ușor pe colină, fiecare mai sus decât cea dinainte cu aproape un metru. Pike o luă pe lângă un zid orb de susținere de-a lungul casei. Se opri destul cât să se asigure că în curtea din spate nu se afla nimeni, pe urmă o traversă printre trei portocali bătrâni și ajunse la gard.

Îl trecu și o luă în sus, printre vârtejuri de iederă și alți portocali până ajunse sub casa lui Vahnich. De unde era, vedea o casă stil fermă care ar fi avut nevoie de o zugrăveală, și o curte goală, presărată cu portocale putrede căzute pe jos. Alea cotea spre un garaj din fața casei. Mașina albastră pe care o zărise din stradă era trasă în spatele celei cu suspensii joase pe care le-o descriseseră armenii, iar în garajul deschis se mai vedea un Chrysler LeBaron.

Lângă mașina cea scundă, un model Bel Air din 1962, neagră ca smoala, se aflau doi oameni. Capota era ridicată, iar cei doi se abandonaseră bucuriei de a studia motorul.

După felul în care se decupa casa în coasta dealului, Pike își putea da seama că trebuie să aibă în spate un zid de sprijin și o cărare care să o înconjoare până în partea cealaltă. Era destul de sigur că avea să găsească niște ferestre, și că pe urmă avea să o găsească poate pe Larkin.

O luă printre copacii scheletici către capătul casei, dar imediat ce i se schimbă perspectiva o văzu, prin geamurile ușilor glisante care dădeau în spate. Larkin stătea pe dușumea într-o cameră goală, rezemată de peretele opus, cu fața la uși. Un bărbat trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre ușa din față. Nu era Vahnich. Pike socoti. Erau acolo cel puțin șase bărbați – cei cinci ecuadorieni rămași în viață, plus Vahnich.

Simți că i se ridică o piatră de pe suflet. O pierduse, dar acum o regăsise. Stătea cu genunchii la piept și cu mâinile la spate. Pike nu își dădea seama dacă era legată, dar nu părea să se simtă rău sau să fie rănită. Ținea capul sus și ochii deschiși. Părul negru ciopârțit o făcea să pară dură și rebelă. Îi spunea ceva persoanei la care se uita. El ajunse la concluzia că era furioasă, ceea ce îi strâmbă gura într-un fel de surâs. Ești o femeie al naibii de frumoasă, își luă el răgazul să gândească.

Deschise telefonul să-l sune pe Vahnich și acesta răspunse imediat:

– Da?

– Îți va transfera banii. Se ocupă chiar acum.

– Este un om înțelept. A făcut alegerea corectă.

– Trebuie să mă asigur că nu i-ai tăiat mâna sau că nu i-ai făcut rău. El vrea să mă asigur. Dă-mi-o o secundă la telefon.

Vahnich nu se împotrivi.

Din dreapta intră în încăpere un bărbat, se lăsă pe vine lângă fată și îi ținu un telefon la ureche. Era Vahnich, iar acum Pike aflase că fata era legată. Îi auzi vocea în ureche.

– Joe? Zice să-ți spun că nu mi-a făcut rău.

– N-am să-i las să-ți facă rău.

Vahnich se apropie de geam cu telefonul și privi către munții Verdugo. Pike l-ar fi putut omorî, dar mai erau trei bărbați în casă, cu fata.

– Este bine, ai văzut? spuse Vahnich. Sunt un om de cuvânt. Voi respecta înțelegerea.

– Contabilii lui spun că va mai dura niște minute în plus până când vor reuși să adune atât de mulți bani. Trebuie să-i strângă de peste tot pe unde sunt împrăștiați.

– Înțeleg.

– Te voi suna din nou. În acel moment, tatăl ei va dori să îi audă vocea personal. Ca să fie sigur. Pe urmă vor apăsa pe butonul de transfer.

– Sigur. Nici o problemă.

– Bine. Nici nu vrem să avem probleme.

Un terorist rezonabil. Politicos și îndatoritor.

Puse capăt convorbirii și îl sună pe Cole. În timp ce aștepta, Vahnich se îndepărtă de ferestre și ieși în stânga.

Cole răspunse.

– Fata e aici, zise Pike. Doi tipi sunt în fața casei, la mașini. Ea e înăuntru, în ceva ce seamănă cu o cameră de zi. Mai sunt în casă cel puțin încă trei oameni, dar nu aș putea spune unde.

– Îl vezi pe Vahnich?

– Da.

– Bud zice că sună la poliție.

– Treaba lui. Unde sunteți?

– Peste drum.

– Ce-ar fi să vii tu să supraveghezi fața casei? Bud poate să țină legătură cu poliția și să rămână pe stradă, în așteptare.

Un bărbat masiv pe care Pike nu-l mai văzuse veni de undeva din casă și o ridică pe fată în picioare. Îi arătă spre ușile din spate.

– O mută. Mă duc să văd ce se petrece.

Închise telefonul, coborî în vale ca să ocolească curtea, apoi urcă din nou și se îndreptă spre aleea din spatele casei. Ajunse lângă fereastră, ascultă și pe

urmă scoase pistolul. Se ridică destul cât să poată vedea prin colțul geamului. Larkin, tipul cel masiv și Vahnich erau într-un dormitor gol. Larkin ședea din nou pe podea, iar lunganul stătea în picioare lângă ea. Se uitau la Vahnich, care avea un laptop deschis. Aștepta telefonul lui Pike. O pregătise pe fată să vorbească cu tatăl ei și urmărea pe calculator confirmarea transferului. După aceea, avea s-o omoare. Vahnich sau unul dintre oamenii lui avea să îi taie gâtul sau să o stranguleze, iar după aceea aveau să gonească toți spre aeroport și să plece imediat din țară.

Pike se furișă spre garaj. Pe măsură ce se apropia, îi auzea pe cei doi bărbați vorbind. Închiseseră capota, dar rămăseseră lângă mașină, pălăvrăgind.

Se trase puțin mai în spate și îl sună din nou pe Cole, vorbind în șoaptă.

– Unde ești?

– În fața casei, după gardul viu dinspre alee. Tu?

Gardul viu mărginea proprietatea și ajungea exact la Pike.

– Îi vezi pe cei doi de lângă Bel Air? întrebă Pike.

– Sunt la șase metri în fața mea.

– Vahnich plus unul cu Larkin plus ăștia doi fac patru. Poți să-i localizezi de la tine pe ceilalți doi?

– Așteaptă...

Cei doi de lângă Bel Air se îndreptară brusc și se uitară înspre alee. Pike își spuse că sigur ceva nu era în regulă, dar de unde se afla nu reușea să își dea seama ce anume.

– Ce se întâmplă? întrebă el în telefon.

– Nu știu. Să mă uit.

Pike se ridică să se uite singur și auzi imediat reacția lui Cole.

– Oh, ce căcat! spuse Cole.

Conner Barkley se apropia pe alee.

Cei doi bărbați arătau nedumeriți. Probabil credeau că este un vecin, dar Pike știa că încurcătura nu avea să dureze.

O luă la fugă prin garajul deschis. Acoperi distanța repede și fără zgomot, știind că va urma ceva rău. Barkley se uită la el și cei doi bărbați se întoarseră amândoi să vadă la ce se uita. Pike îl lovi pe cel mai apropiat dintre ei cu pistolul, dar celălalt sări într-o parte, strigând.

Ceva explodă în spatele lui Pike și un alt bărbat țipă când Cole se năpusti prin gardul viu. Cei doi despre care nu știuse unde sunt apărură acum în pragul ușii din față, unul după altul, iar primul trase din nou, dar Cole îl nimeri în

piept; cel care trăsese se prăbuși chiar când camaradul din spate închidea ușa și îl trăgea înăuntru. Pike era convins că acum dădea fuga spre partea din spate a casei.

Bud Flynn își făcu apariția la capătul aleii; Cole se aruncă asupra celui de-al doilea bărbat cu brațele ridicate...

...numai că acesta îl aștepta de acum în genunchi și cu mâinile sus, uitându-se în ochii lui.

– Du-te, îi zise Cole.

Pike alergă înapoi pe același drum pe care venise. Vahnich putea să-și folosească ostatica sau putea să fugă. Nu știa câți oameni îl atacau, dacă nu cumva era înconjurat, dacă nu era implicată și poliția; dar dacă rămânea, era prins în capcană. Să fugă era cea mai puțin proastă dintre soluțiile rămase – prin spate și pe urmă printre case, să fure o mașină și să spere.

Pike alergă cât putu de repede spre spatele casei și auzi între timp alte împușcături. O singură împușcătură ar fi însemnat o execuție, mai multe îi dădeau o speranță. Trăgeau la intrarea principală ca să o acopere pe cea din spate; asta însemna că intenționau să fugă.

Era convins că Vahnich avea de gând să o omoare pe Larkin, dar nu înainte să reușească să scape din casă. Teroristul nu știa la ce trebuia să se aștepte și putea să aibă nevoie de ea ca scut. Dacă drumul era liber, putea să o omoare chiar înainte să sară gardul, dar nu înainte. Trebuia să o omoare ca să se răzbune pe tatăl ei.

Pike se adăposti în spatele portocalilor chiar când se deschise fereastra. Tipul cel masiv sări afară primul, aterizând în genunchi, apoi spuse ceva înăuntru, prin fereastră. O împinseră pe Larkin pe geam și ea căzu ca un balot, gemând ascuțit.

Vahnich aterizează deasupra ei și pe urmă apăru și ultimul bărbat, un tip scund și musculos cu o bandană legată în jurul capului.

Pike rămase cu degetul pe trăgaci, așteptând o poziție mai avantajoasă.

Când Cole apăru din partea cealaltă a casei, tipul cu bandana îl văzu și trase spre el, iar Cole îi răspunse la rândul lui cu un foc de pistol. Bandana căzu gemând, dar se ridică în genunchi și trase din nou. Cole se adăposti, în timp ce ușile glisante din spate se deschiseră și apăru Bud Flynn, cu pistolul pregătit și gata de acțiune.

– Poliția! strigă el.

Cel cu bandana sări spre Bud, iar Pike îl împușcă în cap.

Vahnich și uriașul îl văzură, și Vahnich o trase pe fată în fața lui ca pe un

scut și începu să se retragă cu spatele spre panta colinei. Uriașul trase spre Flynn, pe urmă spre Cole, dar aiurea și fără precizie.

Bud se adăposti după un ghiveci mare de piatră și începu să strige:

– Aruncați armele! *Acum!*

Conner Barkley ieși și el pe ușa din spate. Nu încerca să se acopere. Poate că nici măcar nu știa că ar fi trebuit să facă asta. Se năpusti pe lângă Bud în curte și se opri – în loc deschis, singur.

Începu să urle:

– Dați-i drumul! *Dați-i drumul fiicei mele!*

Bărbatul ieși puțin din spatele fetei ca să tragă. Pike îl împușcă în cap înainte să apuce și uriașul căzu ca un sac.

Bud încă răcnea:

– Aruncă arma, fir-ar să fie! Las-o jos!

Barkley urla și el:

– Dă-i drumul! Dă-i DRUMUL!

Pike ieși de după portocal. Vahnich surprinse mișcarea și se întoarse spre el, cu fata ca paravan. Îi lipise pistolul de gât. Pike ieși din ascunzătoare și țintì ochiul lui Vahnich. Îi simțea frica. Ochiul se mișcă, se mișcă și pistolul; ochiul și pistolul trasau o singură linie.

– Ești mort, spuse Pike.

Prima sirenă a poliției se auzi la baza dealului. Pike nu se uită la Larkin, pentru că fata i-ar fi putut simți spaima. Nu vedea decât ochiul lui Vahnich, care-l privea la rândul său.

Vahnich aruncă pistolul. Acesta căzu, dar nimic altceva nu se clinti.

– L-am aruncat, strigă el din spatele fetei. Renunț. Mă predau.

Bud strigă instrucțiunile pe care Pike le auzise de sute de ori:

– Ridică mâinile deasupra capului. Ridică-le sus, mai sus! Pune-le pe creștet!

Vahnich ridică mâinile, împleti degetele, puse palmele pe creștet. Fata încă tot nu se mișcase, și nici Pike.

– Larkin, spuse Pike. Du-te la tatăl tău.

Ea porni spre Pike.

– Du-te la tatăl tău!

Atunci ea alergă la tatăl ei.

Bud ieșise de după ghiveci. Cole îi supraveghea pe cei pe care îi împușcase-ră. Pike se mișcă atent peste pajiștea din curte până când ajunse între Vahnich și fată, fără să-i scape ochiul din priviri și din cătarea pistolului.

– Joe, spuse Bud din spatele lui. Băiete, vine poliția.

Pike apăsă pe trăgaci. Pistolul bubui tare, răsunând cumva dogit în spațiul deschis. Trupul căzu. Pike se apropie și dădu deoparte pistoalele. Verifică bine leșurile căzute la pământ. Toți cei trei erau morți.

Bud se uita la el cu mâinile atârnând pe lângă trup, ca și cum viața s-ar fi scurs toată din el. Conner Barkley își ținea fiica strâns la piept.

Pike se duse spre fată. Conner îl urmări apropiindu-se și Pike își dădu seama că plângea. Lacrimile unui miliardar arătau ca ale oricui altcuiva.

Pike puse mâna pe spatele lui Larkin și șopti:

– Nu am să-i las să-ți facă vreun rău. Nu am să las pe nimeni să îți facă vreun rău.

Ea se întoarse și îl îmbrățișă. Își îngropă fața în pieptul lui, iar Pike își rezemă bărbia de creștetul ei. Bud se uita la el. Părea trist și dezamăgit.

– Tot nu-mi plac oamenii violenți. Trebuie să te obișnuiești, îi spuse Pike.

Când ajunse poliția, încă o mai ținea în brațe pe fată.

Ocean Avenue era scăldată într-o lumină aurie difuză la această oră a dimineții aici, la malul mării. Pike alerga pe mijlocul străzii, bucurându-se de liniște și de ritmul corpului său. Era ora trei și cincizeci și nouă de minute. Pe mai bine de trei kilometri nu-l deranjase nici o mașină, iar coioții nu se ținuseră după el. Era singura ființă din oraș, dar acest lucru urma să se schimbe.

Ea intră pe Ocean de pe San Vincente și acceleră spre el prin întuneric. El îi recunoscu mașina cea nouă și rămase pe linia din mijlocul străzii, fără să schimbe ritmul.

Larkin se apropie, întoarse dincolo de el și începu să ruleze alături. Își luase un Aston decapotabil de culoarea perlei. Mașina era cu acoperișul coborât. Fata își păstrase părul scurt, dar revenise la culoarea roșie. Zâmbea cu zâmbetul ei obraznic. Pike se bucura că își recăpătase încrederea.

– Numai un lunatic ar alerga atât de devreme.

– Numai o lunatică ar umbla pe străzi cu mașina atât de devreme ca să mă caute.

– L-am întrebat unde ești pe Cole al tău. Pentru că tu nu mă mai suni după ce-ți las mesaje pe telefon.

– Aha.

Pike încetase să o mai sune. Vorbiseră des în săptămânile de după incident, dar acum nu știa ce să-i mai spună.

– Poți vorbi în timp ce alergi? îl întrebă ea.

– Sigur.

Ea zăbovi o clipă ca să își adune gândurile, apoi îi spuse ceea ce venise să îi spună.

– Nu am să te mai bat la cap de acum înainte. Dar dacă nu te sun să-ți las mesaje, asta nu înseamnă că tu nu mă poți suna când ai chef, dacă te răzgândești. Mă poți suna oricând dorești, dar am priceput că vrei să încetez să te mai caut, așa că voi înceta.

– Bine.

Bine cunoscutul fulger de mânie îi străluci fetei în ochi.

– Amice, ai acceptat *mult* prea ușor. Puteai măcar să te prefaci puțin.

– Nu față de tine.

Mașina continuă să ruleze alături de el. Pike surprinse o licărire în întuneric și se întrebă dacă o fi fost un coiot.

– Crezi în îngeri? îl întrebă ea după o vreme.

– Nu.

– Eu cred. De aceea conduc la ora asta. Caut îngeri. Ei nu ies decât noaptea.

Încă un lucru la care Pike nu știa cum să răspundă, așa că nu spuse nimic.

– Nu am să-ți mai telefonez pentru că așa vrei tu; nu pentru că vreau eu. Probabil te gândești că ești prea bătrân pentru mine. Probabil crezi că sunt eu prea tânără. Bag mâna-n foc și că-i urăști pe bogați.

– Alege un răspuns.

Larkin zâmbi din nou, iar Pike se bucură să vadă zâmbetul. Îi plăcea mult zâmbetul ei provocator. Dar pe urmă zâmbetul dispăru și ochii i se umplură de lacrimi, iar asta lui nu-i mai plăcea.

– Probabil te gândești că îmi va trece, spuse ea, dar să știi că nu-i așa. Te iubesc. Te iubesc al naibii de mult. Aș face orice pentru tine.

– Știu.

– Sunt în stare chiar să încetez să te mai sun.

Aston-Martin-ul demară în trombă și se îndepărtă, cu motorul urlând de durere.

Pike urmări îndepărtându-se luminile roșii din spatele mașinii. Vină spre est pe San Vincente și goni către oraș.

– Și eu te iubesc, spuse Pike.

Continuă să alerge singur pe întuneric, dorindu-și să i se alăture măcar coioții.

Jon Stone privea lung peste golful azuriu și visa la ambarcațiuni care să plutească pe mare. Corăbii cu pânze, ca în secolul al optsprezecelea; nu aceste

bărci de mare viteză din silicon pe care le poate manevra orice arătare, ci corăbii construite din lemn și sudoare.

Casa tipului îl adusese în această dispoziție – un palat tropical pe o plantație în stil nou care se deschidea spre Golful Thailandei – minunatul haos al junglei făcând loc unei plaje albe imaculate și albastrului cerului oglindit în albastrul oceanului.

Jon Stone încă se mai gândea la corăbii când un zgomot înfundat se auzi din capătul îndepărtat al casei, unul singur.

Oftă, conștient că nu va petrece decât puțină vreme aici.

Se uită la ceas, pe urmă privi din nou spre casă.

În mod obișnuit, aici lucra o echipă de patru servitori. Un bucătar, unul căruia i se zicea majordom, o menajeră și un grădinar permanent. Jon le urmărise mișcările vreme de trei săptămâni și aranjase lucrurile în așa fel încât nici unul dintre ei să nu fie prin zonă astăzi.

Nici un fel de musafiri, nici un fel de angajați, nici un martor. Gordon Kline își spunea George Perkins atunci când băiatul lui Jon adulmecase urma. Localnicilor le spusese că se retrăsese din afaceri după ce vânduse treizeci și două de localuri McDonald's pe care le avusese în Alberta.

Flăcăii din oraș erau sătui de asemenea povești din partea europenilor sau nord-americanilor bogați, cei mai mulți perverși, veniți să se înfrupte din drăgălășenia băieților thailandezi, și tot asta își imaginaseră și despre cel care își spunea George Perkins. Numai că Perkins ascundea un secret mai periculos decât pedofilia.

Jon o luă înapoi spre biroul lui Kline. Plasme cu diagonala de o sută cincizeci de centimetri în fiecare cameră, un bar din aramă bătută care trebuie să fi avut vreo șase metri, o cămară specială pentru vinuri, cu atmosferă controlată, de mărimea dormitorului lui Jon, plus un acvariu imens cu apă sărată în care erau strânși pești fosforescenți.

Cu o sută douăzeci de milioane de dolari poți cumpăra aproape orice, dar nu chiar totul.

Tipul zăcea cu fața în jos pe o canapea frumoasă de piele, cu un braț și un picior atârnându-i peste margine. O singură împușcătură într-o parte a gâtului aproape că îl decapitase pe nenorocit. Sângele încă mai curgea pe podea.

– Totu-i gata, domnu' Katz? întrebă Jon.

– Aproape.

Pike folosea un pașaport care îl prezenta drept Richard Katz din Milwaukee, Wisconsin. Pașaportul lui Jon îl identifica drept Jon Jordan, tot din Milwau-

kee. Parteneri de afaceri plecați împreună în vacanță, localnicii n-au decât să creadă ce-or vrea.

Pike era în spatele biroului și punea un laptop într-o cutie de carton deja aproape plină de CD-uri cu date, documente și două harddisk-uri. Informații despre conturile în care ascunsese Kline banii lui Vahnich.

Stone se uită la cadavru și ridică pistolul, țintind în ce mai rămăsese din cap.

– Încetează, spuse Pike peste umăr.

– Îl bag în mă-sa. Ar fi trebuit să mă lași pe mine să-l rezolv.

Frustrat, Stone lăsă pistolul jos. L-ar fi jupuit pe ticălos de viu, pe blestematul de american care făcea afaceri cu teroriștii. Jon Stone fusese soldat, mercenar, furnizor de servicii militare private, chiar asasin plătit, dar rămăsese mereu un patriot. Pike ocoli biroul cu cutia în brațe.

– Ai luat tot? spuse Jon.

Pike mormăi ceva. Însemna că da. Se uită bine prin încăpere, să fie sigur că nu uitase nimic.

– Mergem acasă. Pitman s-ar putea să reușească să scoată ceva de pe harddisk-uri.

Stone se uită la arma lui Pike rămasă pe jos. Ar fi fost simplu – două gloanțe bine țintite în capul celuilalt și cutia îi rămânea lui. Și pe urmă își petrecea restul zilelor în casa asta minunată. N-ar fi fost corect, dar fusese plăcut să se gândească la asta. Jon câștigase oricum o avere de pe urma contractului lui Pike, iar Pike nu luase nici un bănuț. Dar îl făcuse pe Jon să-l ajute să-l găsească pe Kline. Gratis. Partea asta din afacere nu-i plăcuse.

– Ține asta, spuse Pike.

Puse cutia de carton în brațele lui Stone și se întoarse la birou. Scoase ceva din buzunar. Stone se întrebă ce naiba făcea, pe urmă văzu fotografia unei fete. Larkin Conner Barkley. Pike rezemă fotografia de cutia de trabucuri a lui Kline, astfel încât parcă supraveghea cadavrul. Pike era un individ tare ciudat.

– Bun. Am terminat, zise acesta.

Se duseră la aeroport, returnară mașina închiriată și se îndreptară către terminal, cu toate discurile și calculatoarele împachetate acum în bagajul lor. Terminalul era mic, o clădire cu un singur nivel, înconjurată de nisip, scoici și cocotieri.

– Mă duc să trag o țigară, spuse Stone. Vii cu mine?

– Ne vedem la poarta de îmbarcare.

Stone aprinse țigara și Pike dispăru în terminal. El așteptă câteva clipe, apoi se duse lângă clădire și se așeză, rezemându-se de perete, ca să savureze mo-

mentul. Soarele era curat și strălucitor în felul cel mai frumos, iar aerul atât de limpede, că Jon Stone ar fi dorit să rămână aici pentru totdeauna.

Avea unul dintre telefoanele acelea mobile pe care le iei cu tine ca să suni acasă când călătorești în străinătate. Formă un număr din Statele Unite și așteptă să răspundă persoana de la celălalt capăt al firului.

– Am terminat și am plecat, spuse Stone. Venim acasă.

– Slavă Domnului. El e bine?

– A făcut ce avea de făcut, așa cum te așteptai și tu. Băiatul ăsta e un buldog.

– Nu am avut de ales.

– Știu, știu.

Isuse, mai taci din gură! se gândi Jon. Ticălosul se scuza de luni de zile că îl băgase pe Pike în chestia asta. Jon îl bănuia că știa de la început cum urma să procedeze Pike. Dar tipul o ținea una și bună cu scuzele.

– Ascultă, trebuie să închid...

– Este un om bun.

– Da, este, domnu' Flynn. Așa e Pike.

– Aveți grijă să ajungeți cu bine acasă, băieți.

Stone închise telefonul. Își termină țigara, bucurându-se de cerul curat și de aerul senzual până când li se anunță zborul, iar atunci intră să se întâlnească cu Joe Pike la poarta de îmbarcare.

ROBERT CRAIS

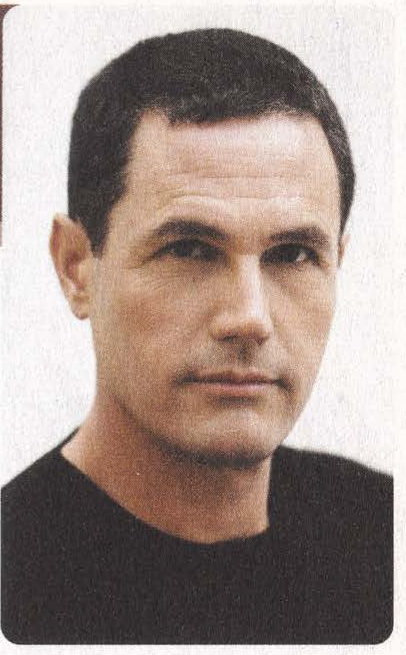

Robert Crais este întruchiparea Visului American. Povestea lui a început în Baton Rouge, Louisiana. A crescut într-o familie modestă; trei unchi și doi veri erau ofițeri de poliție. Se credea că va deveni inginer dar, la vârsta de cincisprezece ani, a cumpărat de la un anticar o ediție ieftină a cărții *Sora mai mică* de Raymond Chandler, și asta i-a schimbat viața. A simțit că trebuie să scrie și a început să devoreze cărți ale unor autori precum Dashiell Hammett, Ernest Hemingway, Robert B. Parker și John Steinbeck. A renunțat la cursurile de la facultate pentru a participa la seminarii de creație literară. Apoi, la începutul anilor '70, a pornit spre Hollywood înarmat doar cu cunoștințele proaspăt căpătate și cu foarte multă ambiție.

După câțiva ani în care a făcut filme de amator și a reușit să publice niște povestiri, a avut șansa să fie acceptat în echipa de scenariști pentru câteva seriale polițiste de succes precum *Quincy*, *Cagney and Lacey* sau *LA Law*. Nu după mult timp, a primit o nominalizare la premiul Emmy.

Recunoaște și acum că televiziunea a avut un mare impact asupra romanelor viitoare. Ceea ce nu-i plăcea în munca de scenarist era însă lipsa de libertate. „Erau mereu personajele altcuiva, mereu un efort de echipă", spune el. Astfel că a renunțat la această slujbă lucrativă pentru a-și urma țelul. „Pentru mine, scrisul înseamnă libertate și visul meu a fost dintotdeauna să scriu romane. Cărțile sunt parcul meu de distracții personal, Disneyland-ul meu. Pot să mă joc cum vreau."

Primele încercări au fost dezastruoase, după cum mărturisește chiar el, dar moartea tatălui său (în 1985) i-a inspirat ideea romanului *The Monkey's Raincoat*, care avea să-i aducă faima – primul din seria romanelor ce-i au ca personaje principale pe Joe Pike și Elvis Cole. Cartea a primit premiul Anthony and Macavity și a fost nominalizată la premiul Edgar. În următorul deceniu, rândurile fanilor lui Crais s-au îngroșat tot mai mult. *The Watchman* (*Garda de corp*) este cel de-al unsprezecelea roman din această serie.

WILL NORTH

Apă, piatră și iubire

WILL NORTH

Apă, piatră și iubire

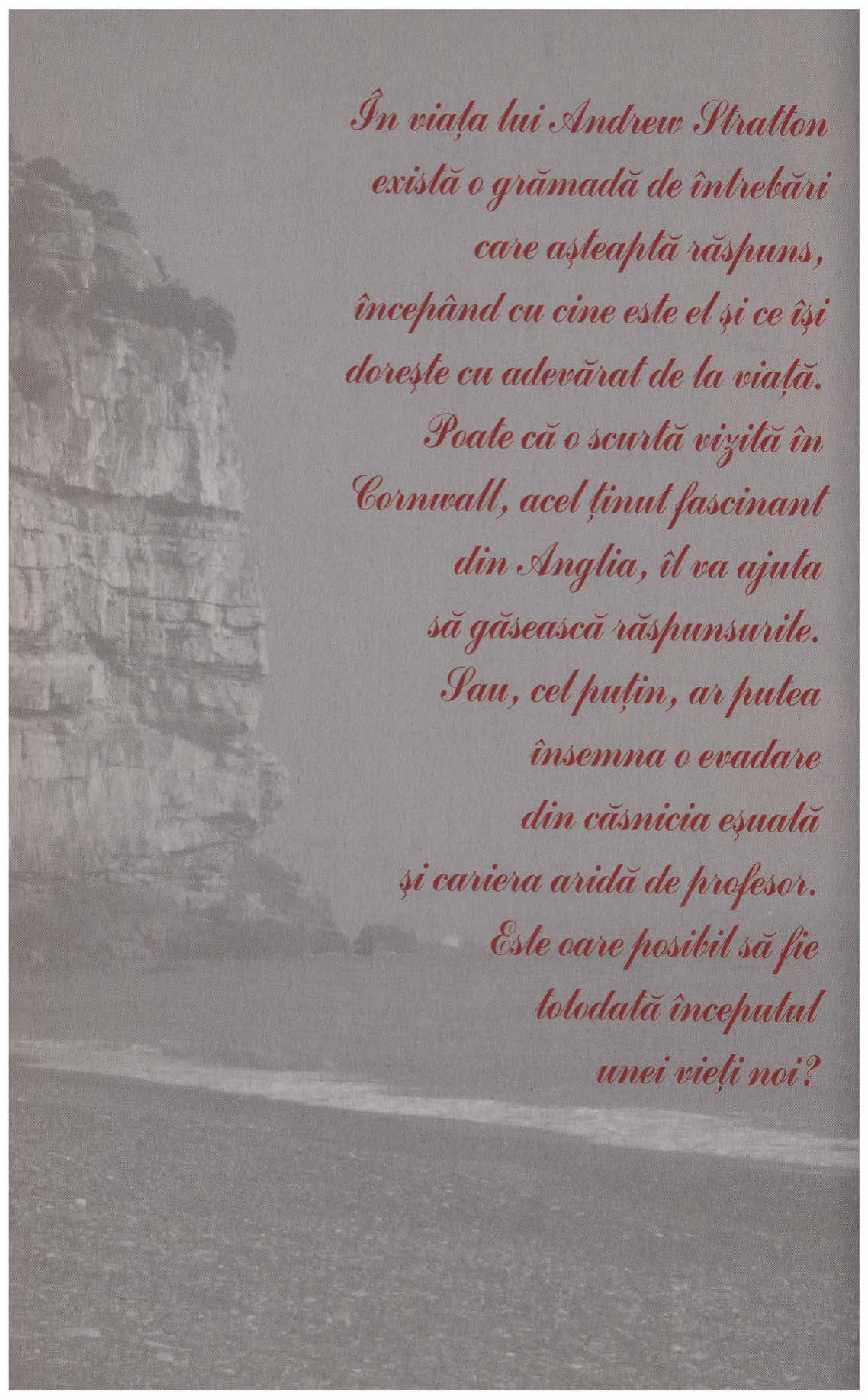

În viața lui Andrew Stratton există o grămadă de întrebări care așteaptă răspuns, începând cu cine este el și ce își dorește cu adevărat de la viață. Poate că o scurtă vizită în Cornwall, acel ținut fascinant din Anglia, îl va ajuta să găsească răspunsurile. Sau, cel puțin, ar putea însemna o evadare din căsnicia eșuată și cariera aridă de profesor. Este oare posibil să fie totodată începutul unei vieți noi?

Unu

– Stai bine acolo jos?

Andrew Stratton se uită în sus către vârful stâncii, la vreo trei metri deasupra capului său, dar soarele de după-amiază îi intra în ochi, și tot ceea a putut zări a fost silueta unui cap de femeie și a umerilor ei, gravată pe un cer albastru-închis. Andrew stătea în picioare pe o ridicătură îngustă, acoperită de iarbă, deasupra nivelului mării, pe care o împărțea cu o oaie ce behăia și avea o față neagră ca smoala. Lângă femeie apăru silueta unui câine. Silueta lătră.

– Hm, da, îi răspunse el. Mă plimbam și am văzut oaia asta rătăcită pe aici.

– Și ai hotărât să i te alături?

– Păi... da, adică... nu, de fapt m-am gândit să o ajut să ajungă sus. Dar de câte ori mă apropii de ea, parcă e gata-gata să sară.

– Întotdeauna pățești așa?

– Ce?

– Ei, las-o baltă.

De la stânca ascuțită pe care se aflau el și oaia, erau vreo șaizeci de metri până la talazurile Atlanticului care se spărgeau jos, cel puțin așa i se părea lui. Înaintase pe poteca țărmului stâncos ce se afla chiar la nordul satului Boscastle din Cornwall și se oprise să se uite cum se rostogolesc valurile și se transformă în spumă și ceață pe stâncile crestate de la baza țărmului, când auzi oaia. Aceasta coborâse spre o bucățică de stâncă liberă, cu vegetația sfârșiată, iar Andrew își imagină că acolo iarba era mai verde.

– E oaia lui Darwin, asta e, spuse glasul de deasupra.

– Îl cunoști pe fermier? Andrew avu brusc un dram de speranță.

O auzi pe femeie râzând.

– Nu, vreau să spun că tu ai acolo cea mai obscură oaie din turmă, cea care

trebuie să moară pentru a apăra fondul genetic și pentru a asigura supraviețuirea speciei.

– Aha. Era ceva în tonul glasului ei care sugera că, în mintea sa, el și oaia aveau ceva mai mult în comun decât șuvița subțire de iarbă pe care o împărțeau.

– Ai vreo propunere? întrebă el.

– Nici una. Ideea generală este să lași natura să-și urmeze cursul.

Reținu ideea, dar nu o comentă.

– Bine, atunci, zise ea. Atâta vreme cât ești bine, te las cu oaia. Își retrase capul de pe marginea țărmului stâncos și dispăru. O auzi fluierând în timp ce își vedea de drum pe potecă.

Andrew Stratton – profesor din Philadelphia – nu știa mare lucru despre oi. Fiind acolo jos, nu avea nici o idee despre cum ar putea să ducă oaia sus. Dacă se gândea bine, nici el nu era deloc sigur cum o să ajungă sus. Se apropie din nou de animalul năbădăios, iar acesta se dădu din nou înapoi, până când rămase cocoțat chiar pe buza prăpastiei.

Renunță. Se întoarse către țărmul stâncos și începu să se cațere, dar aluneca înapoi aproape imediat atunci când o bucată de stâncă se desprindea în mâna lui. Aproape că putea să audă vocea nevestei sale, Katerina – fosta nevastă, ca să vorbim mai exact: „Încearcă să nu te cațeri niciodată pe o rocă argiloasă sau pe un șist. Se desface în straturi și cazi." Cu un an în urmă, ea se apucase de cățărări pe stânci împreună cu un alt cățărător, pentru care curând după aceea l-a părăsit pe Andrew. Acum își reamintea unele dintre regulile ei de siguranță: Planifică-ți urcușul cu câteva mișcări înainte; păstrează trei puncte sigure de contact cu stânca înainte de a ajunge la următorul punct de prindere; verifică fiecare punct de prindere înainte de a-l folosi. De nenumărate ori, în săptămânile de după plecarea ei, își dorise să fi existat reguli asemănătoare pentru a se apăra în caz de derapaje conjugale.

După câteva momente de urcuș atent, ajunse la partea de sus și se săltă până la potecă. În depărtare vedea o siluetă, o femeie, mergând cu pași mari de-a lungul țărmului stâncos, cu un câine mare cafeniu cu alb, alergând în cerc în jurul ei. Privi în jos. Oaia se apucase din nou să ronțăie, nedând deloc atenție faptului că în curând va rămâne fără iarbă și fără noroc. Femeia avusese dreptate: aceasta era o oaie foarte toantă. Se hotărî să-i spună directorului de la Centrul de Informare a Turiștilor din sat despre oaia rătăcită și să trimită pe cineva priceput, care să știe cum să o salveze.

Ziua începuse destul de plăcut. Participase la un tur organizat al văii râului

Valency. Ghidul era un expert, care cunoștea fiecare cot al apei repezi, fiecare ungher din vale. Se numea Lilly Trelissick, iar valea era locul ei favorit din lumea întreagă. Lilly avea nouă ani. Își ura numele și prefera să i se spună „Lee". Firește, ea îi spunea „Drew" lui Andrew.

Lilly – sau, mai bine zis, Lee – era singurul copil al soților Roger și Anne Trelissick, care locuiau la ferma Bottreaux, pe un deal deasupra localității Boscastle, un sătuc dintr-o vale râpoasă de pe coasta furtunoasă a Atlanticului, în comitatul Cornwall. Pe pășunile bogate de deasupra văii, Roger creștea vite de Devon, de un roșu-rubiniu, o rasă foarte prețuită pentru carnea nemaipomenit de gustoasă, iar Anne lucra cu jumătate de normă ca ilustrator de cărți pentru copii. Andrew locuia cu chirie într-o căsuță de piatră din secolul al XVII-lea, aflată într-un colț al fermei, pe care cuplul o renovase. Casa în care locuiau ei era mai nouă, în stil georgian, după cum credea Andrew, datorită ferestrelor ei înalte și a proporțiilor plăcute.

Lee Trelissick cerea o taxă mică pentru tururi, care putea fi platită sub forma unui baton de înghețată – mai precis Chunky Choc Ice – cumpărată de la prăvălia de ziare și reviste, aflată în susul drumului principal ce venea din port și plasată în mod convenabil la începutul potecii ce suia Valea Valency. La câțiva pași mai jos de prăvălie, chiar deasupra podului strâmt de piatră, singurul drum prin sat, Valency se întâlnea cu Jordan, un pârâu care se rostogolea pe brațul mai mic al văii către mare. De fapt, amândouă erau puțin mai mari decât un râu adevărat. În mod normal, în momentul acesta al anului – pentru că era în plină vară – nivelurile ambelor râuri ar fi fost scăzute. Dar luna august începuse cu zile neobișnuit de însorite și înăbușitoare, răvășite din când în când de ploi scurte și de furtuni, astfel încât pământul era plin de apă, iar râurile erau bogate și curgeau pitoresc de repede.

Sub pod, râurile unite intrau într-un canal drept ca o săgeată, mărginit îngrijit cu terasamente vechi, din piatră, construite de mâna omului. Râul se rostogolea peste stânci și se cufunda sub un alt pod mai mic din piatră, pierzându-se apoi în port. Boscastle, micul port ce cunoștea fluxul și refluxul, apărat de două cheiuri masive din piatră, era singurul loc retras de-a lungul celor treizeci și doi de kilometri de coastă atlantică sălbatică, plină de naufragii. Portul fusese cândva foarte agitat, din el plecând vasele ce transportau mărfuri. Acum, supraviețuirea economică a localității Boscastle depindea de turism. Stâncile sedimentare chinuite, apa mării ce se spărgea pe mal și portul pitoresc adunau, în fiecare vară, în micul și ciudatul sat pescăresc o mulțime de vizitatori. August era luna de vârf pentru prăvăliile de suvenire și cafenelele aliniate de-a lungul străduței strâmte.

Lui Lee, totuși, puțin îi păsa.

– De-abia aștept să plece toți oamenii ăștia, sâsâi ea, între două momente în care își trecea cu poftă limba peste miezul vanilat, acoperit cu ciocolată, al batonului ei de înghețată. Lee și Andrew stăteau în fața magazinului de ziare, mai sus de marea parcare construită de-a lungul malului de nord al râului Valency pentru a primi turiștii.

– Și, oricum, uitați-vă la ei, rosti ea în grabă, când un autobuz se opri pentru a descărca un șir de călători, care se îndreptară în pas legănat în josul dealului ca niște rațe îndopate. Pun rămășag că nici unul nu reușește să ajungă până în vârf la Penally. Sunt toți prea grași!

– Nu știu ce să zic, Lee. Continuă să mănânci înghețatele alea și ai putea sfârși ca ei, spuse calm Andrew.

– Drew, vrei să participi la tur sau nu? întrebă fata ridicând o sprânceană.

– Bine, bine. Tu ești șeful, tu conduci, spuse Andrew râzând.

Andrew se afla la Boscastle doar de câteva zile, dar începuse să o îndrăgească deja pe fetița subțirică. Nu era nimic exagerat la copilul acesta. Părea să trăiască în fiecare zi în aceiași pantaloni scurți kaki, o bluziță de bumbac cumpărată de la un magazin oarecare, numit „Eden Project", și niște cizme de cauciuc oliv – cele mai bune pentru a colinda prin pădurile de sub fermă și de-a lungul malului superior înnămolit al râului. Brațele și picioarele ei erau osoase și bronzate, iar părul ei de culoarea nisipului era strâns în vârful capului, având și un breton zburlit pe frunte.

Când se uita în sus la el, și mai ales când zâmbea, ochii i se mijeau atât de strâns, încât Andrew se minuna că mai putea vedea ceva. Nu a văzut-o niciodată cu alți copii. Părea perfect fericită în propria ei companie. Și ori de câte ori o vedea traversând câmpiile de dincolo de casa lui, pașii ei mari erau puternici și hotărâți. Lee părea întotdeauna a fi în misiune.

Îl îngrijora puțin faptul că o vedea cutreierând singură zonele rurale. Era îngrijorarea orășeanului, știa și el, dar, oricum, Anne îi spusese că renunțase de mult să mai încerce să o urmărească pe fiica ei.

– Lilly a noastră are ceva de om mare. Face cum vrea ea, spusese Anne. Fii atent, e o fată bună, deșteaptă și demnă de încredere, dar e încăpățânată ca un catâr. Și ori te place, ori nu.

În aparență, Lilly îl plăcea pe Andrew. Cel puțin așa i se părea lui, întrucât în cele mai multe dimineți, o găsea șezând pe zidul de piatră de lângă poarta căsuței lui, cu fața la ușa din față, ca și cum era nerăbdătoare să-l vadă făcând o mișcare. Fusese acolo din prima zi după ce sosise el din SUA. Diferența de fus

orar îl făcuse să doarmă până la mijlocul dimineții. Căscând, cu o ceașcă de ceai în mână, deschisese jumătatea de sus a ușii din fața căsuței lui și fusese întâmpinat astfel:

– Cine ești?

Habar nu avea cine era ea.

– Eu sunt Andrew. Dar tu cine ești? întrebă la rândul lui.

– Lee. Locuiesc aici.

– Nu, nu locuiești aici. Eu locuiesc aici.

– La această fermă. Aici locuiesc.

– Înțeleg. Deci Anne este mama ta?

– Ihî.

– Dar Anne mi-a spus că pe fiica ei o cheamă Lilly.

– Urăsc numele ăsta, spuse fetița, strâmbându-se de silă.

– Înțeleg.

– Ce faci aici?

– Am închiriat căsuța asta.

– Ești în vacanță?

– Nu chiar. Urmez un curs, începând de luni. E ca și cum aș fi la școală.

– Școală? Vara? E aiurea. Și de ce te duci la școală?

– Construcții, ziduri din piatră. Învăț cum să fac ziduri... ca acela pe care stai tu.

– De ce? Avem o mulțime de ziduri din astea.

Andrew și-a dat seama că urma o discuție foarte lungă, în care nu era pregătit cu adevărat să intre, mai ales cu o fetiță foarte curioasă. Ceea ce era, își dădu seama, o problemă foarte complicată. Așa că recurse la un subterfugiu:

– Ai vrea o ceașcă de ceai?

– Am băut deja.

– Mai vrei una?

– Nu. Trebuie să plec. Am o zi plină. Și cu aceasta, părând că are curiozitatea satisfăcută, cel puțin momentan, fata sări de pe zid și plecă în grabă, traversând pășunea de dincolo de zid.

Și din acea miercuri, așa începeau toate diminețile lor. El deschidea partea de sus a ușii și striga:

– Bună dimineața, doamnă! (Îi plăcea să i se zică așa.)

– Ghici ce, Drew? începea ea, sărind de pe zid și venind repede la ușă. Lee părea să creadă că fiecare gând nou trebuia transmis în felul acesta: Ghici ce? Pisica a făcut pui. Sau ghici ce? Va ploua mai târziu.

– Nu știu, ce? se obișnuise Andrew să răspundă pentru a o incita, dar ea nu-i dădea nici o atenție și se avânta direct în a-i comunica ultimele noutăți locale. Era mai bine decât orice ziar. Știrile erau întotdeauna variate, interesante și neașteptate. Era un mod încântător de a începe ziua – o ceașcă de ceai cu lapte și Domnișoara „Ghici ce, Drew?"

– Nu știu, ce?

– E o zi bună pentru tine să profiți de turul celebru și ex-*clu*-siv, ghidat de mine, în valea râului. Încheiat cu izvoare sacre și vrăjitoare!

– Chiar atât de celebru?

– Da, chiar așa este. Peste tot.

– Cât de des ai ghidat acest tur?

– De foarte multe ori.

– Hm. Nu pare foarte exclusiv.

Ea ezită.

– De câteva ori? îndrăzni el.

– Aproape o dată! spuse ea, râzând pe înfundate în pumni.

– A, asta spun și eu exclusiv. Când plecăm?

– Curând, după ce îți termini ceaiul, fiindcă – ghici ce? – mama mă duce la Wadebridge în după-amiaza asta să-mi ia cizme noi; picioarele mi-au crescut prea mult pentru astea. Sări într-un picior și îl scutură pe celălalt ca să-i dea și mai multă importanță.

– Bine, cred că ar fi mai bine să mă mișc și eu. Mă duc să-mi iau bocancii.

Când apăru din nou cu un rucsac aruncat peste umăr, ea îl aștepta lângă poartă.

– De unde începem? întrebă el.

– Din capăt, desigur. Din sat.

Întrucât știa că exista un drum ce ducea de la fermă direct în vale, i s-a părut ciudat, dar n-a obiectat.

– Bine, atunci. Așa să fie, coborâm în sat!

Era o dimineață luminoasă. Un pic de ceață joasă se ridica în fuioare subțiri din părțile mai reci ale văii, evaporându-se rapid în aerul călduț. Au urmat o stradelă strâmtă ce cobora în valea lăturalnică, formată de râul Jordan, au trecut de o moară veche văruită, cocoțată deasupra râului, au apucat-o pentru scurt timp pe drumul principal de la Camelford, pentru a o lua apoi pe strada Ford, cu sens unic, și au mers mai departe, pe serpentinele ce coborau dealul.

De-a lungul veacurilor, în Boscastle s-au dezvoltat două centre: „Orașul de Sus", deasupra văii, acolo unde se aflau acum, și „Orașul Cheiului", jos în jurul

portului. Strada Fore – care și-a schimbat în mod ciudat numele în strada Dunn, pe la jumătatea drumului ce ducea în josul dealului – lega cele două ape. Lui Andrew îi plăcea caracterul aproape medieval al străzii strâmte, pe care se aliniau pe ambele părți căsuțe joase din piatră, înghesuite una lângă cealaltă. Au trecut de primărie, de vechea capelă metodistă, de școala primară la care învăța Lee și de poștă. După poștă, strada o cotea brusc la dreapta și se afunda în josul dealului, urmând paralel cursul râului Jordan, care curgea clipocind prin valea de dedesubt. Cu toate că era de-abia zece dimineața, când au ajuns jos, erau înghesuiți ca sardelele în Orașul Cheiului.

Aici Andrew a fost informat într-o doară de către ghidul său că trebuia să plătească o mică taxă pentru tur. Înghețata i s-a părut în regulă lui Andrew pentru micul dejun. Așa că a cumpărat pentru amândoi câte o înghețată Chunky Choc. Au plecat în curând prin spatele parcării plină de lume și s-au îndreptat în susul râului printre copacii ce îl mărgineau, unde s-au putut bucura doar ei de poteca înfrunzită de lângă râu.

Aici, chiar deasupra zonei portului, pantele împădurite ale văii urcau abrupt de la malurile râului, lăsând suficient loc pentru albie și pentru potecă. Dar puțin mai încolo, baza văii se deschidea și poteca o cotea când la stânga, când la dreapta prin pajiștea cu iarbă deasă.

– Ai ratat aproape toate florile, spuse Lee, ca și cum Andrew nu dăduse nici o atenție.

– Ce vrei să spui?

– Primăvara aici sunt mii și mii de primule, de narcise, de zambile și alte chestii. Ar trebui să vezi cimitirul de lângă biserică atunci. Sunt atâtea narcise încât de-abia se mai văd pietrele funerare. Dar s-au dus toate acum. Ai venit prea târziu.

– Dar încă au rămas multe flori aici, o contrazise el, mai mult ca să se apere. Uite aici, de pildă. Îi arătă un tufiș împestrițat cu boboci roz-deschis ce dădeau spre culoarea fildeșului.

– E doar măceș, pufni Lee. E o buruiană, la fel ca aceste tufe de mure scârboase, pline de ghimpi. Se găsesc peste tot. Nu pot să le sufăr.

– Mama ta mi-a spus că face vin de mure.

– Ei, da, nu mai pot eu.

Andrew nu putea să contrazică acest mod de a gândi.

O curbă ușoară a dezvăluit o baltă creată de un zăgaz din piatră nu prea înalt, care încetinea cursul râului. S-au oprit și s-au așezat pe o piatră, unde Lee zise:

– Ăsta e un stăvilar. Arată către un fir de apă chiar mai sus de zăgaz. Devia apa către apeduct.

– Apeduct?

– Știi, apeduct... cel care duce apa la moară. Credeam că voi, americanii, vorbiți englezește.

– Și eu credeam, spuse Andrew, dar nu mai sunt atât de sigur.

– Știi roata mare roșie din lemn de lângă pielărie, acolo jos, lângă parcare? Era mai demult o moară acolo. Apa care o făcea să funcționeze venea de aici.

– Ce fel de moară?

– O moară care macină tot felul de chestii, prostuțule.

– Ce fel de chestii?

– Pui multe întrebări pentru un om mare.

– Iar tu știi o mulțime de lucruri pentru un copil.

– E un compliment?

– Nu fac niciodată complimente înainte de masa de prânz.

– Îmi aduci aminte de prietena mea Nicki, spuse Lee zâmbind. Ea spune lucruri dintr-astea. Ți-ar plăcea. E hazlie.

– Eu sunt hazliu?

– Nu înainte de masa de prânz.

Lee sări de pe piatră și o porni din nou pe potecă, ba mergând normal, ba țopăind. Andrew erau uimit să constate cât de multe știa Lee despre lumea înconjurătoare.

– De unde ai învățat toate astea? o întrebă el când o ajunse din urmă.

– De la Elizabeth, în general. Mami spune că ar trebui să-i spun doamna Davis, dar ea zice că pot să-i spun simplu Elizabeth. Conduce centrul turistic și știe o mulțime de lucruri.

– Dar stai puțin, tu nu ești turistă.

Lee îl privi o clipă, ca și cum ar fi vrut să-și dea seama dacă o necăjea sau era pur și simplu prost.

– E o prostie, spuse ea și începu să țopăie din nou.

Andrew o urma încântat, urmărind din priviri dealurile. Printre copacii de pe pante se numărau frasini, fagi și aluni, dar cei mai mulți erau stejari, care i se păreau din basme, cu ramurile lor încolăcite, acoperite cu mușchi și bogate în frunze.

Era genul de pădure din care nu lipseau zânele și spiridușii, iar el spuse asta cu glas tare.

– Eu n-am văzut niciodată, dar Nicki spune că sunt spiriduși acolo jos.

– Spiriduși?

– Știi tu – oameni mici.

– Ea i-a văzut?

– N-am întrebat-o niciodată. De cele mai multe ori, când Nicki spune ceva, îmi este suficient.

Andrew admira structura elaborată a unui anumit stejar, unul foarte bătrân ce se înclina spre râu, când Lee ciripi:

– Ghici ce, Drew?

– Nu știu ce, Lee?

– Acesta este copacul meu secret.

– Serios?

– Îhî. Mă cocoț în el uneori cu câte o carte și stau acolo să citesc.

– Fac pariu că este liniște acolo sus, printre frunze.

Copacul secret al lui Lee era făcut pentru cocoțat. Ramurile lui începeau de jos și continuau, ca o scară, până sus de tot pe trunchiul lui gros și noduros. Andrew se săltă pe ramura cea mai joasă și spuse:

– Hai, arată-mi unde șezi tu!

Lee se cățără pe lângă el cu siguranța unei maimuțe și ajunseră amândoi într-un cilindru de frunze verzi, care de jos era pur și simplu de nevăzut. Lee se instală în poala uneia dintre ramuri și se sprijini de trunchi. Andrew încerca să-și mențină echilibrul pe o ramură de lângă ea.

– Uneori stau aici și spionez oamenii care vin pe potecă, mărturisi ea.

– Serios? Și ai văzut vreo persoană interesantă?

– Îhî. Am văzut vicarul, odată.

– Și ăsta ce făcea?

– Nu „ăsta", ci „asta". Nu te duci la biserica Sf. Symphorian?

– Sunt aici doar de câteva zile, Lee. Aștept puțin să mă obișnuiesc.

– Nu ești vreun metodist, din ăia, nu-i așa? întrebă ea cu ochii mijiți, ca și cum metodiștii ar fi avut coarne.

– Nu, nu sunt. Stai o clipă. Cum pot cei de la Sf. ... cum îi zice?

– Symphorian.

– Așa. Symphorian. Dar cum pot ei avea un preot care e femeie? Nu credeam că niște catolici ar permite așa ceva.

– Nu sunt catolici. Sunt de la B.A.

– Poftim?

– Biserica Anglicană. Nu știi prea multe, nu-i așa?

– Cred că nu.

– Eu și cu mama ținem de B.A. Cred că și tata, dar el este prea ocupat cu ferma, în majoritatea duminicilor, ca să mai meargă la biserică.

– Și B.A. are preotese?

– Ai vreo problemă cu asta? îl întrebă Lee, privindu-l aspru.

– Nu!

– Pentru că unii oameni au probleme, se pare. Prietena mea Nicki le spune „nandertalieni".

– Neanderthalieni. Doamne, ce vorbe mari folosește prietena ta. Se întreba dacă toți puștii din Boscastle erau atât de precoce precum aceste două copile.

– Mda, neanderthalieni. Așa e. Înseamnă un soi de „înapoiați". Tu nu ești unul din ăia, nu-i așa?

– Nici metodist, nici neanderthalian, spuse el, ducându-și mâna în dreptul inimii, cel puțin după câte știu eu. Zău.

Aceasta păru să o satisfacă pe Lee. Ajunși din nou pe pământ, cei doi și-au continuat drumul de-a lungul malului râului, până când au ajuns la un podeț de lemn care trecea râul către o potecă ce ducea la coama împădurită de deal.

– Sfârșitul turului, anunță Lee.

– Asta a fost tot? Cum rămâne cu fântânile și cu vrăjitoarele?

– Trebuie să aștepți până data viitoare. Trebuie să mă întâlnesc cu mama ca să mergem la Wedebridge. Pentru cizme.

O porni în goană peste podeț.

– Mulțumesc pentru înghețată, strigă ea peste umăr.

– Voi face o plângere la Centrul de Turism, strigă Andrew în urma ei. I se păru că auzi o chicoteală din depărtare.

Își dădu jos rucsacul și scoase din el o hartă. O cercetă o clipă, apoi își luă rucsacul la spinare și își continuă drumul în susul râului. Ajunse la un grup mic de case, pe care îl identifică drept localitatea Newmill, apoi urcă valea și o luă spre mare. Se îndrepta spre poteca de pe coastă și, fără să știe, către o întâlnire cu oaia rătăcită.

Doi

Nicola Rhys-Jones se ocăra singură. Și nu în liniște. Țipa în vânt.

– Idioato! Idioata naibii! Să întâlnești un tip drăguț, cu conștiință, să-i arunci câteva glume răutăcioase și apoi să pleci. Excelent!

Randi, câinele ei husky siberian în vârstă de șapte ani, se învârtea în goană în jurul ei, lătrând, în timp ce ea călca apăsat pe poteca de lângă coastă. Nicola se opri și se uită înapoi către stâncile de lângă mare, spre nord. Sus, deasupra Pentargonului, lângă râul cu același nume, văzu silueta unui bărbat. Bărbatul frumos care încercase să ajute oaia idioată. Bărbatul frumos cu păr des, cârlionțat, grizonant și cu o față amabilă, grijulie. Nu voia ca el să o ajungă. De fapt, într-un fel, voia, dar mai curând nu. Prea ar fi fost evident. Coborî cu pași mari poteca abruptă ce ducea spre Boscastle și spre căsuța ei cu studio de lângă dig.

Nicola Rhys-Jones, nemăritată, sau mai exact divorțată, dacă e să vorbim cinstit, se apropia de statutul de „femeie de o anumită vârstă" și pretindea că nu contează deloc pentru ea, deși conta. Oricine – orice bărbat, cel puțin – care ar fi trecut pe lângă ea pe poteca de pe coastă ar fi observat o femeie frumoasă, după orice definiție în afară de a ei: păr șaten-închis, ușor ondulat; ochi mari castanii sub niște sprâncene groase, expresive; un nas frumos, puțin cam mare pentru fața ei; pomeți înalți, osoși; pielea ușor măslinie, și remarcabil de netedă; buze cărnoase care se ridicau la colțuri, insinuând mereu un zâmbet, ca și cum ar deține un secret. Avea aproape patruzeci de ani, dar nu-și arăta vârsta. Încă. Avea puțin peste un metru șaptezeci (un pic cam înaltă, după părerea ei) și umeri lați (puțin cam prea lați, se îngrijora ea), sâni generos proporționați (prea generos – moștenirea ei italiană), și picioare zvelte, legate de niște șolduri bine proporționate, pe care le muncea din greu ca să nu se lățească (ca atare, plimbarea câinelui, dar nu că nu i-ar fi plăcut).

Nicola descuie ușa joasă de lemn a căsuței sale din piatră, se duse în bucătărie, umplu un bol de apă pentru Randi, apoi își puse un pahar de gin cu apă tonică și urcă treptele din piatră ale scării abrupte ce ducea spre atelierul său. Îi plăcea această casă, mai ales atelierul luminos cu vedere spre port. Se lăsă pe spătarul șezlongului din fața șevaletului și puse paharul pe podea. Etajul de sus al căsuței fusese cândva un pod în care se uscau năvoadele. Parterul fusese un birou și o magazie pentru depozitarea vaselor cu crabi. Locul îi convenea, în acest moment al vieții ei, deși contrasta izbitor cu locuința încântătoare pe care o împărțise cu Jeremy.

Jeremy. Ce dezastru. Zece ani de căsătorie cu un englez bogat, educat, narcisist, care se întâmpla să mai aibă și o ușoară atitudine jignitoare. Ca și cum nu ar fi cunoscut suficient acest lucru în copilărie.

Nicola DeLucca, absolventă a Institutului de Artă din Boston, îl cunoscuse pe Jeremy Rhys-Jones, fiul unui aristocrat englez, pe vremea când a avut o bursă de studii la Florența, în Italia. Familia lui deținea o moșie modestă, stâncoasă și bătută de vânturi, în peninsula Penwith, Cornwall, lângă colonia artiștilor de la St Ives. Ea era singura fiică a unei familii de muncitori imigranți din enclava italiană claustrofobă care se afla la capătul de nord al Bostonului. Avea doi frați, unul mai mic decât ea, James, și altul mai mare, John – cu nume de sfinți, deși doar James avea să justifice mai târziu această onoare. Tatăl ei, Anthony, își abandonase familia când ea avea doar șase ani, iar mama ei, Angela, a fost nevoită să muncească, făcând noaptea curățenie în birourile Primăriei – motiv de rușine nerostit în cartier.

După liceu, Nicola a obținut o bursă de arte la Colegiul din Boston. Patru ani mai târziu, a absolvit și s-a trezit angajată într-o slujbă cu jumătate de normă, ca grafician, la o editură. În timpul liber, lua cursuri avansate de pictură la Institutul de Artă. Obținerea bursei a scutit-o de nevoia de a munci și a obligat-o să-și ia în serios talentul pentru pictură.

La Florența, a plutit aproape tot timpul într-o stare de supraîncărcare senzorială. Micul ei dejun era format din *cappuccino* și *biscotti*, în zumzetul continuu al mașinii de cafea espresso din cafeneaua plină de aburi de la colțul străzii de lângă apartamentul în care stătea în gazdă. Apoi se preumbla prin oraș. Și-a dat seama repede că palatele complicate o lăsau rece. Locurile care o incitau erau mult mai prozaice: prăvălioarele care se înșirau pe străduțele pavate cu piatră și arcadele; abundența de produse agricole din piețele publice; pelerinele negru cu roșu purtate de polițiștii florentini în timp ce stăteau călare pe caii atât de albi și musculoși, încât păreau sculptați din aceeași marmură orbitoare de Carrara

din care fusese cioplit *David* al lui Michelangelo. Stătea ore întregi în piețe, făcând schițe pentru studiile în ulei pe care avea să le termine în clasă.

Jeremy nu se afla la Florența pentru a studia arta; el se afla la Florența pentru a studia italiencele. Norocul ei a fost că el prefera italiencele care vorbeau englezește. Deși cu un an mai tânăr decât ea, era matur, cultivat și încântător. Și înalt. Și atrăgător. Și ca nimeni altul pe care îl întâlnise vreodată.

Nicola a căzut victimă. Când Jeremy s-a reîntors în Anglia, în timp ce ea își continua studiile la Florența, el îi scria aproape zilnic scrisori pătimașe. Venea la Veneția aproape la fiecare sfârșit de săptămână. Apoi, când s-a apropiat iarna, a invitat-o să-și petreacă sărbătorile de Crăciun cu familia lui în Cornwall. A zburat cu avionul la Londra, apoi a făcut o călătorie lungă cu trenul până aproape de vârful sud-vestic al peninsulei britanice. Jeremy a întâmpinat-o la gară la St Ives într-un Land Rover prăpădit, în care sufla vântul. Purta o jachetă de ploaie din pânză cerată, mirosind a ulei, o beretă de tweed și niște cizme verzi de cauciuc, despre care a aflat ea că se numeau „Wellington".

Jeremy descrisese locuința familiei sale drept o „casă de țară", iar Nicola își imagina o casă mică, drăguță și acoperită cu iederă. Astfel, când au trecut prin poarta cu stâlpi, a fost total nepregătită pentru mărimea sau grandoarea conacului din granit la care ducea drumul lung, străjuit de copaci. În comparație cu acele case joase, înghesuite din North End – sau, în măsura în care conta, cu casele din Florența – aceasta i se părea somptuoasă ca un palat.

Casa Trevega, căci așa se numea, se afla într-o vale adăpostită, traversată de un râu care curgea repede către vest, dinspre vârfurile înalte, înainte de a se vărsa în mare. Moșia avea câteva sute de acri și includea un cătun înghesuit de case ale foștilor arendași, un complex agricol și chiar o moară de apă ce nu mai era folosită.

În interiorul casei, încăperile erau spațioase și aveau tavane înalte. Mobilierul, cu aer familiar, confortabil și „foarte" englezesc, era o amestecătură de modele, culori și texturi care se potriveau oarecum unele cu altele. Pe pervazurile ferestrelor și pe mese erau aranjate rămurele cu boabe roșii și legături de iederă, pentru sărbători. Peste tot erau lumânări.

Totuși, peisajul de coastă de dincolo de vale era departe de acel „pământ verde și plăcut" pe care și-l închipuia Nicola când se gândea la Anglia. Dealurile din jurul moșiei erau aspre și bătute de vânt. Kilometri întregi de ziduri de piatră se așterneau printre versanții golași, din piatră, care se ridicau spre niște stânci masive din granit. Copacii, atâția câți erau, nu prea mulți, erau torsionați și pipernicițí din cauza sării, cu trunchiurile și ramurile aplecate de vântul ce bătea șuierând dinspre Atlantic.

Oricine altcineva ar fi socotit acest peisaj de miez de iarnă imposibil de mohorât, însă Nicola se simțea în mod ciudat ca acasă. În ciuda severității aparente a moșiei, pășunile cuibărite între zidurile de piatră șerpuitoare erau verzi, chiar în timpul Crăciunului. Clima era plăcută, chiar dacă bătea vântul și ploua din belșug. Platoul de coastă avea o pășune excelentă, iar administratorul fermei ce aparținea tatălui lui Jeremy, Nigel Lawrence, creștea acolo o ciurdă mare de vite din rasa Black Angus.

Mica familie a lui Jeremy – tatăl său, Sir Michael, și sora lui mai mică, Nina – a primit-o cu căldură. Nicola știa că mama lui, Jemma, murise cu câțiva ani înainte, nu departe de casa lor din Londra, într-un accident de mașină, când s-a izbit cu decapotabila sa de un parapet de pe malul Tamisei, în timp ce mergea cu viteză foarte mare – „ca de obicei", după cum spusese Jeremy, în silă.

După câteva zile (și câteva pahare mari de whisky), tatăl lui, Sir Michael, un bărbat voinic, trecut de șaptezeci de ani, cu o coamă dezordonată de păr alb și niște ochi limpezi albaștri, scăpărători, i-a spus Nicolei că-i reamintea de soția sa.

– Hotărâtă și optimistă, așa era, mormăi el, iar chipul lui amabil și vesel se umplu de riduri, când își aminti de ea cu drag. Exact ca tine, draga mea; exact ca tine; rasă pursânge, amândouă. Nicola zâmbi ușor, neștiind cum să răspundă.

Jeremy îl descrisese pe tatăl său ca pe un om de natură să te intimideze, dar Nicola și Sir Michael s-au înțeles de minune chiar de la bun început. Era curtenitor și amabil și o făcea să se simtă ca acasă. Pur și simplu îl adora – ca pe un tată la care a visat întotdeauna, dar de care nu avusese parte. Nicola și Sir Michael vorbeau într-un limbaj de estetică pe care Jeremy nu-l înțelegea. Pasiunile artistice ale lui Sir Michael erau etalate pe pereți în întreaga casă. Fusese colecționar de-o viață de lucrări ale artiștilor englezi, care pictaseră în coloniile de artă de pe coasta Cornwall-ului la începutul secolului XX: Stanhope Forbes, Frank Bramley, Laura Knight și Alfred Wallis, printre alții. Dar talentul Laurei Knight de a capta intensitatea și puritatea luminii, unică în sud-vestul îndepărtat al Cornwall-ului, a impresionat-o cel mai mult pe Nicola, iar mai târziu i-a influențat și propria-i pictură.

De Crăciun, Jeremy i-a dăruit un set complet de vopsele Winsor & Newton și un șevalet portabil. Sir Michael i-a dat o schiță în cărbune reprezentând o femeie cu un băiețaș în poală. De-abia peste câteva zile a aflat, de la Jeremy, că era portretul bunicii lui și al tatălui ei pe vremea când era copil, executat de Stanhope Forbes.

Apoi, în ajunul Anului Nou, Jeremy a surprins-o, cerând-o în căsătorie, iar Nicola s-a surprins pe ea însăși acceptând să-i fie soție.

La început, totul părea perfect. Nunta a avut loc la sfârșitul lunii mai, după ce s-a terminat bursa Nicolei. Ceremonia s-a desfășurat într-o biserică din secolul al XI-lea, la Zennor, cătunul cel mai apropiat de moșia Rhys-Jones. Parohul anglican i-a permis cu multă bunăvoință fratelui Nicolei, James, care fusese de curând hirotonisit preot catolic, să ia parte la ceremonie. Sir Michael îi adusese cu avionul pe fratele și pe mama ei de peste ocean pentru eveniment. Sanctuarul din piatră gol-goluț fusese acoperit cu trandafiri albi și cu crizanteme. Mama ei a plâns.

După o lună de miere umedă, în care au colindat insulele vestice ale Scoției, Nicola și Jeremy s-au mutat în Casa Trevega. Aceasta nu a fost prima alegere a soțului ei. Jeremy obținuse o diplomă în economie de la Universitatea Cambridge și plănuia să lucreze la sediul central din Londra al firmei de management a tatălui său, să se ocupe în timpul zilei de misterioasele investiții ale numeroșilor clienți bogați, iar noaptea să se bucure de scena socială a orașului. Dar Sir Michael avea alte idei. L-a trimis pe Jeremy să facă ucenicie la biroul firmei din Penzance și le-a dat o casă de țară în care să locuiască. Sir Michael prefera să stea la Londra, aproape de Camera Lorzilor și de clubul lui.

Pe Jeremy l-a înfuriat acest aranjament, însă Nicola a fost încântată peste măsură. Îi plăceau casa veche cu multe ascunzișuri, grădinile, serile pașnice la gura focului și lungile plimbări de-a lungul coastei. Apoi a venit darul de nuntă pe care l-a primit de la Sir Michael – un mic atelier de pictură numai al ei, cu vedere spre port, în localitatea învecinată St Ives, unde lumina avea strălucirea diamantului, iar apa de culoarea albastru-verzui din micul port părea indiscutabil mediteraneeană. În ciuda nisipului alb al plajei, adevărul era că apa care se năpustea dinspre Atlantic era atât de rece, chiar în plină vară, încât doar copiii o puteau suporta mai mult decât câteva minute.

Copii. Nu avuseseră, deși nu se putea spune că n-ar fi încercat. Secretul Nicolei consta în faptul că propria ei sexualitate era complicată și emoțională – era când jucăușă și cochetă, pentru ca în clipa următoare să fie distantă și detașată. O tulbura, dar păstra secretul pentru sine, iar adevărul era că soțul ei era prea preocupat de propriile lui nevoi ca să mai observe schimbările. Apoi, la câțiva ani de când erau căsătoriți, ani în care soțul ei era când grijuliu, când jignitor, Jeremy a hotărât că era timpul să întemeieze o familie. Cum lunile treceau fără să apară vreo sarcină, Jeremy deveni brutal de primitiv, bombardând-o ca o mașinărie, ca și cum singura lui hotărâre era să planteze o nouă viață, indiferent în ce condiții.

Și așa cum i s-a mai întâmplat o dată înainte, Nicola a început să nu mai mă-

nânce, ca și cum ar fi vrut să se purifice, ca și cum durerea foamei ar fi putut să șteargă orice ar fi făcut ea, orice păcat ar fi comis, pentru a aduce acest abuz al lui asupra ei. Când Jeremy a început să facă niște călătorii de afaceri la Londra din ce în ce mai lungi, s-a simțit ușurată. Îl suspecta că avea o iubită în oraș și și-a dat seama că puțin îi păsa. Ar fi trebuit să simtă acest fapt ca pe o pierdere, dar ea l-a simțit în schimb ca pe o ușurare.

Singura confidentă a Nicolei în acele zile era Annabelle Lawrence, soția administratorului fermei. O blondă băiețoasă, cu picioare lungi – ea și Nigel aveau un copil, Jesse, care la doi ani era permanent lipit de coapsa stângă a Annabellei. Aceasta era una dintre acele femei veșnic vesele și optimiste, care păreau întotdeauna în stare să se descurce de minune.

Lui Annabelle îi plăcea Nicola și era îngrijorată pentru ea. În ultimele luni, Nicola slăbise și devenise palidă. Într-o dimineață mohorâtă de toamnă, Annabelle i-a făcut o vizită cu o farfurie cu fursecuri proaspăt scoase din cuptor. Intră pe ușa din spate, o strigă și o găsi pe Nicola șezând singură la o masă din lemn natur, în bucătăria cavernoasă din Casa Trevega, privind pe fereastră ceața rece ce venea dinspre Atlantic.

– Ce urât e azi afară, anunță Annabelle pe un ton vesel, în timp ce-și scotea jacheta umedă și-l lăsă pe Jesse în scăunelul lui portabil. Ce-ai zice dacă am bea și noi un ceai și ne-am mai îngrășa un pic, mâncând aceste fursecuri?

Nicola ridică ochii către ea și îi zâmbi șters.

– Ți-e bine, drăguță? Arăți cam trasă în ultimul timp.

– Mi-e bine, Annabelle, zău, sunt doar obosită.

– Petreci prea mult timp în atelierul ăla al tău. Te epuizezi pregătindu-ți expoziția.

Nicola lucrase din greu la pânzele pentru vernisajul de la Great Atlantic Gallery, în apropiere de St Just, dar nu asta era problema.

– Mă duc să pun ceainicul la fiert, zise Nicola, ridicându-se și îndreptându-se spre bufetul pe care era ceainicul.

N-a reușit. Nu făcuse decât câțiva pași, iar încăperea a început să se rotească în jurul ei. Întinse un braț să găsească un sprijin, dar nu găsi nimic și se prăbuși. Leșinase.

Având o oarecare pregătire ca asistentă medicală dinainte de a se fi măritat cu Nigel, Annabelle îi controlă respirația și pulsul, apoi se repezi în camera de zi, apucă niște perne de pe sofa și se întoarse, folosind una dintre ele pentru a-i sprijini capul și pe celelalte pentru a-i propti picioarele.

Când deschise fermoarul hanoracului pe care îl purta Nicola, Annabelle văzu vânătăile de pe gâtul ei. Cineva o strânsese de gât. Era doar un singur candidat posibil. Simțea cum o apucă furia. Ținea un prosop rece, umed, pe fruntea prietenei ei, când Nicola își reveni.

– Ei bine, a fost o prostie, nu-i așa? spuse Nicola, clipind și străduindu-se să se ridice pentru a sta în fund pe scaun.

– Nu, draga mea, șopti Annabelle, strângând-o pe Nicola la piept. Prostie a fost să-l lași să-ți facă ce ți-a făcut și să nu spui nimănui.

A trebuit să treacă luni întregi, a fost nevoie de perseverența Annabellei și de câteva vizite la consilierul serviciului social de la Penzance pentru ca Nicola să-și părăsească soțul. Când a făcut-o, la mijlocul lunii martie, o lună anormal de rece, l-a părăsit în liniște, într-o zi în care el era plecat. Nu și-a luat decât mașina ei, îmbrăcămintea și echipamentul de pictură.

S-a îndreptat spre nord, de-a lungul coastei, mergând pe drumuri înguste, de țară, nedorind, în mod intuitiv, să se depărteze de mare, care îi oferea atât de multă plăcere și o inspira atât de bine în artă. În a treia zi a călătoriei sale șerpuitoare, a coborât un deal abrupt și s-a trezit în port, la Boscastle, la vremea refluxului. Avea ceva foarte plăcut acest port – modul în care bărcile locale colorate se aplecau ici și colo pe suprafața bălților noroioase, așteptând să se reîntoarcă fluxul; râul care o cotea prin sat; cutele protectoare ale văii.

Sub stânca din partea de sud a micului port era ascunsă o clădire mică, din piatră, cu un anunț în fereastră: CASĂ CU TOATE UTILITĂȚILE, DE ÎNCHIRIAT. S-a gândit să închirieze locul pentru o săptămână. Câteva zile mai târziu, și-a prelungit șederea cu încă o săptămână. În cele din urmă, a ajuns la o înțelegere cu proprietarul pentru un contract de închiriere cu posibilitate de reînnoire anuală.

Cam o lună mai târziu, Nicola lucra în atelierul ei de sus, când auzi o bătaie la ușă. Când coborî și deschise ușa, îl găsi pe Sir Michael, sprijinit în baston, în ploaie, cu un pachet mare sub braț.

– Bună ziua, draga mea, spuse el, cu capul său mare plecat. Crezi că aș putea intra, ca să scap de vremea asta?

Nicola simți că o cuprinde teama.

– E și Jeremy?

– Sunt singur, Nicola. Aș vrea să vorbesc puțin cu tine, dacă îmi permiți.

Nicola se dădu înapoi din fața ușii și bărbatul intră. Lăsă pachetul pe jos, sprijinindu-l de perete, se îndreptă din șale și își scoase haina udă. În cele din urmă, se întoarse spre ea și zâmbi, iar chipul său pleoștit, de câine polițist, se umplu de căldură.

– Bună ziua, dragă Nicola, spuse el blând. Ți-am dus dorul.

Pe obrajii Nicolei șiroiau lacrimi, iar Sir Michael o luă în brațe.

– O, tată, spuse ea cu capul lipit de umărul lui. Îmi pare atât de rău. Dar știi că nu puteam...

– Știu, dragă. Nu-mi puteai spune. Dar am descoperit. Este dezgustător. Propriul meu fiu. Sir Michael privi de jur împrejur camera de zi micuță și se așeză pe un scaun, lângă focul cu cărbuni. Ai cumva un whisky?

Nicola se scutură pentru a scăpa de șoc.

– Hm, nu. Dar am un coniac bun...

– Splendid. Trase scaunul câțiva centimetri mai aproape de foc.

Când se întoarse, Nicola se așeză pe podea și îi cuprinse în brațe genunchii.

– Cum m-ai găsit?

Bătrânul ridică din umeri.

– N-a fost prea greu, serios, pentru un om cu situația mea. Am vorbit la Scotland Yard. Ei ți-au descoperit automobilul.

– Dar de ce?

Sir Michael o privi, puse o mână încrețită, pătată de vârstă, pe umărul ei și chicoti:

– Rasă pură, draga mea, rasă bună, asta ești. Am știut din clipa când ai intrat pe ușă. I-am spus lui Jeremy în acea zi de Crăciun – cineva ca tine apare doar o dată în viață, așa că era timpul să se domolească. Dar n-am avut de unde să știu că unicul meu fiu era o brută. Cum puteam să aflu? Ce știm cu adevărat despre propriii noștri copii, cu excepția a ceea ce ne lasă ei să știm? M-am simțit ca un prost, chiar mai rău. Am pierdut pe cineva foarte drag mie când ai plecat. Îmi iubesc fiica, desigur, dar tu... Ei bine, tu erai – *ești* – cu totul altceva.

Nicola văzu licărul umed din ochii lui Sir Michael și îi cuprinse genunchii și mai strâns în brațe.

– Nu mă pot întoarce, tată. Nu mă voi întoarce.

– Știu asta, draga mea, și n-am intenția să ți-o cer.

– Atunci, de ce ești aici? De ce m-ai căutat?

– Fiul meu, îmi pare rău că trebuie să o spun, nu este un gentleman. Dar eu sunt. Este responsabilitatea mea – și marea mea bucurie – să mă asigur că ești bine întreținută.

– Nu doresc nimic de la...

– Sst, Nicola. Știu că nu dorești. Nu înțelegi că acesta este, în parte, motivul pentru care mă aflu aici? Te-ai purtat în tot timpul acestei orori ca o perfectă doamnă, în unele privințe chiar aș fi dorit să nu te fi purtat astfel. Aș fi înțeles

mai curând ceea ce se întâmpla. Am venit să-ți spun că am făcut aranjamentele pentru divorț și l-am pus pe Jeremy să semneze hârtiile. Asta vrei, nu-i așa?

Nicola dădu afirmativ din cap.

– Bine. Asta e aranjat. În plus, vreau să fiu sigur că nu ai nici un fel de disconfort. Ai avut destule.

– Dar...

El ridică o mână.

– Va fi o mică subvenție – nimic jenant, te asigur... dar nu vei avea nici un disconfort. Va fi vărsată lunar în contul tău. Am păstrat și atelierul tău de la St. Ives și îl închiriez. Desigur, dacă vei dori vreodată să-l ai din nou...

– Tată, știi că îmi place St Ives și acel atelier. Dar atâta vreme cât Jeremy este în Casa Trevega, n-aș putea.

– Știu. N-am decis încă ce să fac cu el. Dar între timp, îmi convine închirierea, serios îți spun! Ochii lui bătrâni străluciră ca un hoț în fața unui diamant. Mai luă o gură de coniac. O, mai este ceva.

Se ridică de pe scaun și se duse încet către ușă, acolo unde pachetul se sprijinea de perete.

– Nicola, vreau să primești asta. Știu că îți place și m-ar încânta nespus să știu că se află la tine.

Ridică pachetul, care era învelit în hârtie groasă cafenie și îl puse în fața ei. Nicola îl despachetă încet, dar credea că știe ce era în interior. Era tabloul pe care îl admirase cel mai mult în colecția lui Sir Michael: era superbul tablou al Laurei Knight, *Ella, nud șezând.* Când îl scoase din ambalaj, se uită la socrul ei, dând din cap:

– Nu, n-aș putea...

– Mă tem că trebuie, draga mea. Este deja scris în testamentul meu.

Laura Knight a realizat mai multe tablouri de atelier, inclusiv acest nud al celei mai bune prietene a ei, Ella Naper, pe care a plasat-o într-un fotoliu aurit drapat cu un halat de mătase roșu și negru. Tabloul părea oarecum neterminat, însă personajul din fotoliu era perfect.

– Este o plăcere să-l ofer cuiva care are talentul tău, spuse Sir Michael. Poate va fi muza ta. Ei, ce zici, fata mea?

Nicola se ridică din șezlong și coborî în bucătărie. Afară, soarele apusese și portul era cufundat în umbră. Îl hrăni pe Randi, îi reumplu bolul cu apă, și își prepară încă un pahar de gin tonic. Apoi se duse în camera de zi, se așeză pe canapea, sorbi din băutură și se uită la tabloul ce o reprezenta pe Ella Naper,

care atârna deasupra suportului de piatră, deasupra șemineului. Se gândi la Ella ca la perechea ei spirituală – un spirit liber, încrezătoare în lumea ei. Așa dorea ea să fie. Era, de fapt, ceea ce avea ea să devină în cei aproape patru ani de când locuia la Boscastle.

Câteva clipe mai târziu, adormi. După un timp, Randi veni din bucătărie, amuşină mâna stăpânei sale, nu primi nici un răspuns, şi se încovrigă la locul lui pe covoraşul din faţa căminului.

Trei

– Ghici ce, Drew?

Andrew tocmai deschisese ușa căsuței sale spre o dimineață blândă de duminică de august. Lee se afla la locul ei obișnuit. Purta noile sale cizme Wellington.

– Ai de gând să termini turul astăzi și să mă duci să văd fântânile sacre și vrăjitoarele?

– Nu, omule. E aproape timpul să mergem la biserică! Ai face mai bine să te grăbești.

– Îți mulțumesc că mi-ai reamintit, dar mi-e teamă că am alte planuri. Mă duc să mă plimb în dimineața asta, dat fiind că o persoană pe care o cunosc a întrerupt brusc excursia de ieri.

Lee îl privi pieziș de pe zid.

– Ești sigur că nu ești vreun metodist dintr-ăia?

– Absolut sigur.

– Bine, fă cum vrei. Eu plec. Sări de pe zidul de piatră și se năpusti pe pajiște către casă.

Lee Trelissick îl făcu pe Andrew să-l doară sufletul, acea durere pe care o ai când îți dorești ceva de care nu vei avea parte niciodată. Lee era exact genul de copil pe care visase să-l aibă cu Katerina – și fusese fericit că nu l-au avut. Andrew era profesor de arhitectură la Universitatea din Pennsylvania, atunci când el și Katerina Vogel s-au cunoscut la un dineu de acordare a premiilor celor mai promițători absolvenți. Ea lucrase în domeniul proprietăților imobiliare, dar descoperise că punctul ei forte era în domeniul bancar. Când și-a terminat masteratul, Mellon Bank a pus mâna pe ea ca pe un chilipir și a numit-o în corpul lor de conducere.

Katerina – „Kat" pentru prieteni – era foarte „colțoasă". Până și părul ei strălucitor, negru ca abanosul, era tuns asimetric. Aproape dureros de subțire și având o înălțime peste medie, Kat nu prea stătea împreună cu colegii ei de clasă și își petrecea aproape tot timpul cu profesorii, după cum observase Andrew. În seara aceea, când l-a zărit în mulțime, a ridicat pur și simplu o sprânceană. Andrew s-a simțit hipnotizat.

Când s-au căsătorit, un an mai târziu, Katerina era mult prea preocupată de cariera ei pentru a se gândi la copii. Lui i s-a părut absolut normal la vremea aceea; cu toate că el avea cu zece ani mai mult decât ea, Katerina, la cei treizeci de ani ai ei, avea timp suficient conform ceasului biologic. Însă el simțea și ambivalența ei în privința copiilor, de parcă se temea că nu era făcută să fie mamă. Când Kat a trecut de cea de-a treizeci și cincea aniversare, Andrew a început să se resemneze că nu vor avea copii.

Apoi, ea îl părăsi. Acum, a aflat că este însărcinată. Îi era greu să-și dea seama ce îl surprinsese mai mult. Sau ce era mai dureros.

Își termină de băut ceaiul, își legă șireturile de la bocanci, apucă rucsacul și se îndreptă spre nord pe strada cu sens unic de deasupra fermei. După vreo jumătate de kilometru, o coti la stânga pe potecuța care ducea în jos prin pădurea Minster, până la podețul ce trecea peste Valency, acolo unde-l lăsase Lee cu o zi în urmă. Se îndrepta spre biserica St Juliot, o biserică parohială restaurată de tânărul arhitect Thomas Hardy, înainte de a deveni romancier și poet.

Andrew nu-și dăduse seama că se apropie sfârșitul. Când l-a anunțat că pleacă, într-o sâmbătă, înainte de sfârșitul trimestrului de primăvară, a fost atât de buimăcit, încât a rămas uitându-se pur și simplu la ea.

– Când? întrebă el în cele din urmă.

– Azi. Acum. Mi-am dus deja lucrurile în mașină. Vei fi contactat de avocatul meu. Nu te îngrijora. Nu vreau nimic din ceea ce îți aparține.

– De ce? spuse Andrew, tot cu gândul la plecarea ei.

Ea se uită la el cu milă și cu dezgust:

– Chiar n-ai nici cea mai vagă idee, nu-i așa?

– Îmi pare rău. Nu, n-am, spuse el încruntându-se, ca și cum avea de descifrat o problemă de proiectare. Și chiar nu avea nici o idee.

– Nu-mi vine să cred că trebuie să-ți spun în cuvinte. Vreau să-mi petrec viața cu un bărbat care înseamnă ceva. Zici că ești arhitect. Dar ești cu adevărat? Stai în biroul tău mic de la universitate și dezvolți noțiuni abstracte despre formă

și spațiu. Ții cursuri pentru studenți. Scrii articole pentru revistele savante. Credeam că e grozav să fii „doamna profesor Stratton", până mi-am dat seama cât de plicticoasă este viața ta. Viața *noastră*. Spune-mi ceva, domnule „arhitect": Unde îți sunt clienții? Unde sunt clădirile tale? Ca să nu mai spun că ai putea câștiga de zece ori mai mult decât te plătesc ăia la universitatea ta nenorocită.

– Probabil că nu mă interesează chiar atât de mult banii, spuse el. Și nu văd, oricum, ce legătură are asta cu banii.

– Totul are legătură cu banii, dar nu asta e problema. Problema este că ești lipsit de pasiune. E ca și cum ai avea gheață în loc de sânge în vene.

– Nu-i adevărat. Îmi place să lucrez cu studenții mei...

– Ăsta-i lucrul cel mai trist. Kat își dăduse acum drumul la gură. Nici măcar nu știi că ăsta este un mod stupid de a trăi! Nu știi nici măcar că ești doar pe jumătate viu. Știi ce înseamnă să fii pe jumătate viu? Asta înseamnă și că ești pe jumătate *mort!* Și eu mor aici, stând cu tine. *Ăsta* este motivul pentru care plec!

Andrew mai auzise câte ceva din acestea și înainte, dar niciodată spuse cu atâta furie.

– Ți-ai aranjat vreun loc în care să stai? întrebă el, când furia Katerinei se domoli în cele din urmă.

Ea îl privi de parcă nu-i venea să creadă.

– Gata, am plecat.

Și dusă a fost.

Andrew și Kat locuiau într-o casă de cărămidă de la începutul secolului al XIX-lea, de pe strada Delancey. Andrew petrecuse ani întregi renovând vechea casă, transformându-i încăperile înghesuite, întunecate, într-un spațiu contemporan, plin de lumină. Fiind și un bucătar inventiv, și-a construit la parter o bucătărie strălucitoare, ce se deschidea spre o sufragerie cu priveliște către grădină. La o oră după plecarea Katerinei – o oră petrecută uitându-se în gol către grădină și rememorând scena de câteva ori – Andrew plecă de acasă, traversă piața Rittenhouse, luă vreo două sticle de vin australian de la magazinul de băuturi, apoi se duse la o prăvălie cu delicatese italienești de pe South 19 Street, de unde cumpără câteva feluri de șuncă, salamuri și niște măsline negre. Se simțea uscat. Gol. Carbonizat.

Pe drumul de întoarcere prin piață, se opri la un loc de joacă. Ziua era caldă și înmiresmată de la florile plantate pentru decor în cele patru colțuri ale parcului. În jurul lor, copiii se zbenguiau în hăinuțe de primăvară. Tinerele lor mame leneveau pe băncile verzi. În colțul străzii, când aștepta să se schimbe semaforul, o mână îi atinse umărul și o voce mătăsoasă toarse ca o pisică:

– Hei, frumosule.

Vocea aparținea unei frumuseți rubensiene, pe care o chema Phyllis Lieberman, o colegă de la școala de artă și arhitectură, ce locuia câteva străzi mai departe. Nemăritată, cam de aceeași vârstă cu el, Phyllis nu pierdea nici o ocazie să flirteze cu el. Era imaginea vie a erotismului, înghesuită într-un pachet mic, dar luxos.

Semaforul se făcu verde, dar el nu traversă. Se gândi în treacăt să-i dea un răspuns vesel, dezarmant. În schimb se întoarse către prietena sa și-i spuse:

– Kat tocmai m-a părăsit.

Femeia ezită o clipă, apoi îl înconjură cu brațele și îl îmbrățișă cald, cu tot trupul. Apoi se retrase și îi spuse:

– Ce-ar fi să ne plimbăm puțin?

– Desigur, răspunse Andrew, nu prea entuziasmat.

Phyllis își strecură brațul sub al lui și îl conduse spre râu. S-au plimbat încet, Phyllis în pantofii ei obișnuiți cu tocuri de șapte centimetri, călcând cu eleganță pe trotuarul neuniform din cărămidă. Ajunseseră în Washington Square și o cotiră pe lângă Independence Hall, când ea spuse:

– Ai fi putut auzi chestia asta și de la mine, dragul meu. Nu sunt mulți care vor fi surprinși de vestea asta.

– Nu, se pare că nu am fost un soț deosebit de satisfăcător. Oricum, asta susține Katerina.

– E o prostie, ca să o spunem de la început. Stratton, ești un gentleman de prima mână. Oricum, legătura dura de câteva luni. N-a fost prea discretă în privința ei.

– Legătură? se miră Andrew, oprindu-se brusc și uitându-se lung la ea.

Phyllis se îngălbeni și își duse palma la gură.

– O, Dumnezeule! Nu știi, nu-i așa? Vorbea de parcă ar fi strâns-o cineva de gât. Își reveni într-o clipă și îl târî spre o bancă. Uite, este vorba de tipul pe care l-a cunoscut la sala de antrenamente pentru cățărări, șopti ea, un avocat ce primește onorarii grase. Oricum, asta se spune. Îi luă mâna între palmele ei. O, dragul meu, îmi pare atât de rău.

Andrew privi în jurul pieței. Îi plăcuse întotdeauna partea veche colonială a orașului Philadelphia – cărămida, piatra, istoria. Dar nimic din toate acestea nu-l consola în ziua aceea.

Se simțea de parcă viața lui tocmai luase sfârșit.

Andrew urcă panta de vest a văii Valency. Un pârâiaș traversa poteca pe

care mergea el. Își căuta drumul din piatră în piatră prin apă și apoi se opri să admire priveliștea. Ere de-a rândul, fricțiunea infinitezimală a apei ce trecea peste piatră tăiase un canal șerpuitor adânc în platoul înconjurător. La culmea celor mai strânse coturi, se vedea locul în care inundațiile sezoniere mușcaseră din roca mamă, creând maluri abrupte. Mai departe spre est, dealurile erau ornamentate cu câmpii îngrijite și înverzite. Iar în depărtare, atât cât îi ajungea privirea, câmpiile erau definite de ziduri de piatră antice.

Andrew nu avusese nici cea mai vagă idee, cum să răspundă atacului Katerinei din ziua în care a plecat. Astfel că și-a văzut de diverse lucruri. Numai că lucrurile nu mergeau bine. Nu doar pentru că Andrew se simțea ca lovit de bombe din cauza despărțirii, dar și munca lui părea să se fi lovit de un zid. Cercetase ceva despre care credea că va fi o contribuție importantă în domeniul său: o carte pe care o intitula *Anatomia locurilor locuibile*. Într-o vară, pe când era la secția postuniversitară pentru doctoranzi, s-a preumblat prin Europa și a fost captivat de modul în care orășelele de pe dealurile Italiei sau Spaniei ori satele din Anglia rurală păreau să aibă un fel de unitate, o anumită armonie a formei și materiei, ceea ce te făcea să te simți „acasă", chiar dacă nu trăiai acolo. Aceste locuri i-au pătruns în sânge, în oase. Câțiva ani mai târziu, în timp ce se lupta cu problema unei dezumanizări acute a comunităților americane, și-a reamintit de caracterul perfect locuibil al acelor locuri. Și ideea a prins aripi.

Andrew era convins că dacă ai putea desface în părți componente acel simțământ ce dă caracterul de confortabil pentru locuit, de „acasă", dacă ai putea identifica părțile lui componente și ai înțelege cum merg împreună, ai putea proiecta noi comunități cu același caracter încurajator. Erau anumite componente ale caracterului de locuibil despre care credea că sunt evidente. Cele mai multe locuri care păreau locuibile arareori aveau o clădire cu mai mult de trei–patru etaje. Clădirile erau grupate astfel încât să se potrivească una cu alta, fiind „asortate" și cu spații aerisite, adică piețe. Acestea aveau ceea ce Andrew numea „camere publice" – cafenele, terase în aer liber, sau taverne, de pildă, unde oamenii se adunau să sporovăiască sau pur și simplu să privească lumea trecând pe acolo. A observat că astfel de localuri erau construite din materiale specifice locului. Drept rezultat, arătau de parcă ar fi crescut organic din pământ, și că nu fuseseră plasate acolo în mod special.

Însă editorul său de la University of Pennsylvania Press nu a fost de acord.

– Dacă încerci să definești ceea ce înseamnă *acasă*, de ce cauți în Europa? Ești american! Pentru Andrew răspunsul era personal și visceral: Nu se simțise niciodată acasă în America. Crescând într-o suburbie a Bostonului, cunoscuse

puțini vecini ai familiei lui. Și pentru orice voia să facă – să meargă la cumpărături, să mănânce în oraș, să vadă un film – trebuia să meargă cu mașina. Rezultatul – pentru Andrew, cel puțin – însemna un sentiment de alienare, de a nu aparține locului de unde provenea.

Dar mai exista o problemă în legătură cu acest proiect. Președintele departamentului său nu credea că subiectul cercetării sale era suficient de „profesionist", ceea ce însemna că acesta era din sfera problemelor adevărate ale oamenilor obișnuiți. În academie, acest lucru era echivalent cu sărutul morții. Cu cât își susținea mai mult părerea față de editorul și președintele său, cu atât mai mult avea impresia că se izbea cu capul de un perete.

Totuși, își avea apărătorii lui, iar hotărâta și candida Phyllis era unul dintre ei. Atunci când Andrew s-a dus la fund, atât din punct de vedere emoțional, cât și intelectual, la prima aniversare a plecării Katerinei, Phyllis a fost cea care i-a sugerat să plece.

– Du-te undeva unde peisajul îți vorbește, și integrează-te lui, chiar dacă numai pentru câteva săptămâni. Nu te gândi la nimic. Află doar cum *simte* locul. Gândește-te de ce mai târziu.

Ideea l-a intrigat și l-a tulburat. Întotdeauna i-a stat în fire să studieze natura de la distanță. Era mai ușor, mai prudent, să fii un observator și nu un participant. După ce începuse vacanța de vară, obișnuia să se plimbe prin partea colonială a Philadelphiei. Nu departe de Independence Hall, doi oameni reparau pavajul pieței. Noul pavaj era făcut cu blocuri dreptunghiulare de granit albastru-cenușiu – blocuri belgiene, așa știa el că se numesc – cam de zece centimetri lățime și cincisprezece adâncime. Cei doi oameni întinseseră un strat de pietriș și de nisip nivelat, după care plasau blocurile de granit într-o frumoasă formă de zigzag.

Andrew ședea pe o bancă și decise că era momentul să se implice. Și așa cum se întâmplă uneori lucrurile, într-un mod atât de ciudat, i s-a ivit ocazia. În cadrul cercetării sale, Andrew contactase câteva organizații din Europa care se ocupau de conservarea istoriei. A doua zi după ce-i privise pe acei muncitori, a fost contactat de Consiliul pentru Construcții Durabile din sud-vestul Angliei. Printre alte vești, a reținut faptul că urma să aibă loc un curs despre construirea zidurilor de piatră fără mortar, susținut de breasla constructorilor de garduri, în parteneriat cu un trust național, o organizație de conservare a pământului. Cursul de o săptămână urma să aibă loc în august la Boscastle, pe coasta sălbatică a Atlanticului, în Cornwall. Boscastle nu era departe de orășelul despre care tatăl său nu înceta niciodată să-i spună că de acolo proveniseră strămoșii săi: Stratton, în nordul comitatului Cornwall.

În mod spontan – ceva nou pentru el – trimisese un e-mail pentru a se înscrie la curs. După câteva ore de căutări pe internet, a descoperit Sheperd's Cottage și a trimis un e-mail proprietarilor. Anne Trelissick i-a răspuns, astfel că el a rezervat pentru două săptămâni căsuța de piatră din secolul al XVII-lea.

În vreme ce Philadelphia de-abia se târa în zilele caniculare de august, Andrew a evadat, sosind la Boscastle într-o după-amiază senină, caldă, chiar după o ploaie cu soare care a lăsat atmosfera limpezită și străzile înguste lucind. A fost fermecat pe loc. Se simțea de parcă tocmai venise acasă.

În vârful văii Valency, Andrew sări peste un pârleaz din zidul de piatră, trecu prin cimitirul bisericii St Juliot, cu pietrele sale de mormânt acoperite de licheni, înclinate într-o parte și în alta și trecu aplecat pe sub porticul său din secolul al XV-lea. Așteptase acest moment. Dorea să vadă ce realizase Hardy, prin restaurarea bisericii de la sfârșitul anilor 1800. Dar când deschise ușa grea din stejar a bisericii, văzu o mică adunare de enoriași, printre care Lee și Anne. La amvon se afla o preoteasă.

Bolborosi o scuză și se așeză într-o strană din spate.

Capetele s-au întors pentru a privi străinul care li se alăturase. Lee îi zâmbi și îi făcu semn cu mâna. Preoteasa privi peste mica congregație și surâse.

– Fii bine venit, spuse ea. Tocmai mă pregăteam să spun una dintre povestirile mele preferate.

Caracterul degajat al preotesei l-a cucerit pe loc. Andrew îi zâmbi și el și aprobă din cap. Ea începu.

– Sunt sigură că ați auzit diverse variante ale acestei glume. Un alpinist își pierde echilibrul și cade de pe o stâncă – poate o stâncă precum cele aflate de-a lungul coastei din Boscastle. Acesta apucă o ramură dintr-un arbust ce crește pe țărmul stâncos – poate vreun orz sălbatic sau vreo buruiană – și se oprește din cădere. Dar ramura era subțire și fragilă, iar el știe că nu-l va ține mult timp. „Ajutor, strigă el. E cineva acolo sus? Ajutor!" Și o voce gravă îi răspunde: „Sunt Dumnezeu, Dumnezeul tău. Te pot salva dacă crezi în mine. Crezi?" „O, da, Doamne, cred, cu tot sufletul, mai ales acum!" „Bine, spuse Dumnezeu. Dă drumul ramurii." Cățărătorul ezită. „Nu este nimeni *altcineva* acolo sus?" întreabă el.

Se auziră chicoteli în rândurile congregației.

– Biblia conține o povestire asemănătoare, continuă preoteasa. În cazul acesta, Iisus a făcut un miracol hrănind mulțimile. Cinci mii de oameni se adună pentru a-l auzi predicând, după care El le spune ucenicilor Săi să-i hrănească.

Aceştia răspund că nu au decât doi peşti şi cinci pâini, şi că este imposibil. Însă Iisus ia aceste provizii sărăcăcioase şi reuşeşte cumva nu doar să le facă să ajungă pentru toată mulţimea, dar să mai rămână şi pentru altă dată! Nu ştiu ce gândiţi voi, dar cred că această pildă m-ar fi făcut credincioasă pentru întreaga viaţă. Dar se pare că unii ucenici învăţau mai greu. Când mulţimea se dispersează, Iisus le spune ucenicilor Săi să se urce în corabie şi să pornească pe mare. El rămâne în urmă pentru a se ruga, pentru a medita, şi le spune că li se va alătura în curând. În noaptea aceea, o furtună a măturat marea şi barca discipolilor a fost zgâlţâită ore întregi. În cele din urmă, după cum ne spune Matei, la cel de-al patrulea ceas, dis-de-dimineaţă, ucenicii îl văd pe Iisus venind spre ei, păşind pe suprafaţa apei. Ei strigă de frică: „E o fantomă!" Dar Iisus spune: „Liniştiţi-vă! Eu sunt. Nu vă fie teamă." Apoi Petru sare în sus şi spune: „Învăţătorule, dacă eşti Tu, ordonă-mi să vin la tine pe apă." Şi aici cred că Iisus ne dovedeşte simţul Său al umorului... într-un fel nu prea diferit de pilda cu care am început. Ce face? Spune simplu: „Vino." Şi astfel Petru coboară din corabie. Dă drumul la o mână. Apoi la cea de-a doua. Şi păşeşte pe apă către Iisus. Şi iată-l pe Petru, mergând cu paşi mari pe suprafaţa mării, când se trezeşte oarecum şi priveşte în jurul său. Vede că marea este agitată şi că cerul este ameninţător a furtună. Dintr-odată este cuprins de frică. Ca să spunem mai simplu, are o criză de credinţă. Se teme că ramura salvării, ca şi ramura de care se ţinea alpinistul nostru, este subţire şi fragilă. Ce se întâmplă apoi? Ei bine, este bine să ne amintim că Petru înseamnă *piatră,* ceea ce este acelaşi lucru cu a se scufunda. „Doamne, ajută-mă!" strigă Petru. Iar Iisus întinde mâna, îl trage în sus şi îl readuce în siguranţă pe corabie. „O, tu, fariseule, de ce te-ai îndoit?" întreabă Iisus. Iar restul discipolilor, uimiţi, declară: „Eşti cu adevărat Fiul lui Dumnezeu."

Preoteasa făcu o pauză şi îşi opri privirea la sătenii din faţa ei.

– Suntem doar fiinţe umane. Vieţile noastre de toate zilele ne pun la încercare credinţa în mod repetat – în noi înşine, şi în Dumnezeu. Câteodată ne scufundăm. Ce vrea să ne spună Matei prin această povestire? Iată ce: credinţa ne menţine la suprafaţa apei. Credinţa poate potoli furtuna. Credinţa poate produce miracole – mari, mici, nu prea contează. Credinţa îl poate ajuta pe fiecare dintre noi să meargă la suprafaţa apei vieţii noastre. Credinţa poate fi mântuirea noastră. Acum, să ne rugăm...

Slujba a continuat, însă Andrew încă se gândea la predica preotesei. Cu toate că se dusese la biserică cu supunere în fiecare duminică, împreună cu părinţii săi, în copilărie, Andrew nu a avut niciodată prea multă credinţă. Avusese chiar mai puţină încredere în religia organizată.

Când a ajuns la maturitate, Andrew și-a găsit credința – o credință în puterea gândirii raționale. Credea că universul era explicabil. Credea că misterele credinței religioase nu erau nimic mai mult decât fenomene naturale ce așteptau o explicație logică. Andrew credea în știință. Dar avea încredere și în bunătatea intrinsecă a ființelor umane. Avea încredere, de asemenea, în el însuși, în importanța muncii sale și în siguranța și deplinătatea iubirii lui pentru soția sa. Dar acum căsătoria lui se sfărâmase și valoarea muncii sale era pusă sub semnul întrebării. În anul în care Kat aruncase bomba, Andrew simțise că încrederea în el însuși se risipește. Că și în sufletul lui se produsese o spărtură. „O, fariseilor", spusese Iisus. Da, așa era.

Lee îl scoase din trista lui meditație.

– Hai, spuse ea, trăgându-l de buzunar. Trebuie să faci cunoștință cu Janet!

– El e Drew, anunță Lee, trăgându-l către preoteasă. Locuiește la noi. Andrew se simți de parcă era noul câine al fermei.

Preoteasa zâmbi și-i întinse mâna lui Andrew.

– Janet Stevenson. Frumos din partea dumitale că ni te-ai alăturat în dimineața aceasta, spuse ea.

– Da, sigur, îmi cer scuze că am năvălit așa înăuntru. Știți, îmi cer scuze că sunt atât de ignorant, dar cum i se adresează cineva unui preot anglican?

– Tehnic vorbind, spuse ea chicotind, se spune „Reverend Janet Stevenson al parohiilor Davidstow, Forrabury, St Juliot, Lesnewth, Minster, Otterham și Trevalga". Dar cei mai mulți îmi spun Janet.

– Slavă Domnului, spuse Andrew. Janet era o femeie înaltă, osoasă, cu un păr șaten până la umeri, retezat destul de brutal, înspicat ici și colo cu șuvițe cenușii. Dar ochii erau amabili, iar zâmbetul ei era cald și sincer. Predica dumitale mi-a dat de gândit, mărturisi Andrew.

– Da, am observat că păreai să fi rămas pe gânduri după aceea. Preoteasa se plecă puțin mai aproape de el și vorbi încet. Dacă este ceva ce ai dori să discutăm, casa parohială este lângă St Symphorian, la capătul satului, lângă Forrabury Common.

Andrew se întrebă dacă clarviziunea era un talent de bază al preoților.

– Mulțumesc, răspunse el.

Lee îl trăgea din nou de buzunar.

– *Hai,* Drew, sau vei întârzia și la Cobweb!

– Cobweb?

– La han, explică Janet. Aproape toată lumea merge acolo pentru masa de duminică, acolo sau la Wellington – știi, miel fript și diverse garnituri.

– Și dacă nu porniți acum, îi dojeni Lee, nu veți mai găsi nimic!

– Se pare că ai un prieten, spuse preoteasa.

– Pare, mai curând, că am fost adoptat, spuse Andrew râzând. Sau poate răpit. Vă voi vedea acolo?

– De obicei, îmi fac apariția, să beau o halbă, cel puțin. Obligație profesională, mă înțelegi.

Andrew zâmbi și îi făcu semn cu mâna în timp ce Lee îl trăgea prin cimitir către automobilul lui Anne. Nu reuși să privească îndeaproape realizările lui Thomas Hardy.

Cobweb ocupa primele două etaje ale unui depozit din piatră cu patru etaje din secolul al XVIII-lea, construit adânc în coasta de ardezie neagră, vizavi de Centrul de Turism. O sufragerie ceremonioasă și o sală de banchete ocupau etajul superior, dar inima hanului era formată din două încăperi alăturate de la parter, mari, joase, cu pereți din piatră, fără ferestre. În fiecare încăpere era câte un șemineu, alături de o colecție eclectică de mese, scaune, bănci lungi cu spătar înalt și tot felul de obiecte decorative și de ornamente pe pereți. Din bârnele groase de deasupra încăperii până aproape de ușă atârnau sute de sticle antice de bere. Andrew, care avea un pic peste 1,80 metri în înălțime, avea impresia că trebuie să umble aplecat pentru a se putea mișca prin locul acela.

În această duminică, încăperea era plină de turiști și de localnici. Andrew ajunsese deja la barul lung care se întindea în ambele camere și era pe cale să comande o halbă de bere, când auzi glasul unei femei.

– Auzi, ăsta e tipul care vorbea în șoaptă cu oaia, Flora! Individul despre care ți-am spus.

Andrew se întoarse spre dreapta și văzu femeia frumoasă și smeadă, cocoțată pe un scaun înalt la capătul barului. Purta un maiou negru, din bumbac striat, și o pereche de blugi decolorați, tăiați. Un picior foarte lung, bronzat, era încrucișat peste celălalt, în dreptul genunchiului. De piciorul suspendat atârna un șlap roz. Părul ei șaten-închis era lung și prins într-o coadă de cal, ținută de o basma strânsă și înnodată. Ea zâmbi.

–Ăăă... Îmi cer scuze, bâlbâi Andrew. Nu cred că... *stai*... sigur ești femeia de pe țărmul stâncos. Cu câinele.

– Iar tu ești salvatorul oii rătăcite.

O femeie mai în vârstă, plinuță, rozalie în obraji – Flora, probabil – se agita în spatele barului și îi zâmbi larg.

– Nu-i da atenție. Te ia peste picior. Ce dorești, prietene?

– O halbă de bere, te rog.

– Fac eu cinste, Flora, spuse femeia de pe scaun, și barmanița ridică o sprânceană în timp ce trase de mânerul lung al pompei, pentru a trage bere proaspătă din butoaiele din pivniță

– Și... ce mai face oaia? îl necăji femeia în pantaloni scurți de blugi, bălăngănindu-și ritmic piciorul încrucișat peste genunchi. Andrew urmărea dansul șlapului roz.

– Habar n-am. Luă o înghițitură zdravănă din halbă. Îi plăceau berile englezești: de culoarea chihlimbarului, cremoase, aproape că nu făceau spumă. Mulțumesc pentru tratație.

– Am fost puțin îngrijorată, crede-mă, dacă te vei putea cățăra pe stânca aceea.

– Dar nu suficient de îngrijorată încât să rămâi prin preajmă ca să mă ajuți.

– O, nu. Știu prea bine cât de fragil este egoul masculin. Își lăsă capul într-o parte și îi zâmbi șmecherește.

Brusc, Andrew își reaminti predica.

– Puteam să cad, spuse el.

– Asta ar fi însemnat că Darwin e la treabă. Dar n-ai căzut. Nu-i așa?

– De fapt, am căzut. Am căzut aproape treizeci de metri către stâncile cu vârfuri tăioase și valurile ce se rostogoleau, dar m-am oprit din cădere apucând ramura unui arbust ce creștea pe partea din față a țărmului stâncos. Din păcate, acesta era un orz sălbatic, așa că mâna mea a fost plină de țepi. Totuși, m-a ținut destul de bine pentru a găsi drumul înapoi către partea de sus, dar nu datorită ție.

Ea îi luă mâna, o întoarse pentru a-i vedea palma, care nu avea nici un fel de cicatrice, își trecu propria palmă peste a lui, apoi îi dădu drumul.

– Mincinosule.

Andrew încerca să-și revină din șocul atingerii ei. Sângele îi sfârâia.

– Am folosit cealaltă mână, spuse el.

– De două ori mincinos, spuse ea. Ești dreptaci. Aceasta este mâna pe care o folosești ca să ridici paharul.

– Ce mai face câinele tău? întrebă Andrew, încercând să câștige timp pentru a-și reveni.

– Randi! strigă femeia; un câine cu blană mare, care arăta pentru întreaga lume ca un lup, apăru din mulțime, aducând după el câțiva copilași, printre care și Lee.

– Deci *aici* ești! strigă Lee din mijlocul vacarmului de voci din cârciumă. Ghici ce, Drew? El este Randi și este cel mai bun câine din lume. Câinele ședea

pe picioarele dinapoi lângă femeia de pe scaunul înalt și o privea cu adorare nesfârșită, cu limba scoasă.

– Și Nicki! strigă Lee, observând femeia de pe scaunul înalt. Drew! Drew! exclamă ea, țopăind într-un picior de plăcere. E cea mai bună prietenă a mea, Nicki!

Andrew o privi pe femeia din fața lui, apoi se uită din nou la Lee.

– Așteaptă... Credeam că Nicki era una dintre prietenele tale de aceeași vârstă cu tine. Vreau să spun, o fetiță ca tine... nu o... persoană în toată firea.

– Nu o cotoroanță bătrână, vrei să zici, spuse femeia, dar pierzând ceva din exuberanța agresivă dinainte.

Andrew o privi și se întrebă cam ce vârstă avea cu adevărat. Vreo treizeci și ceva de ani, patruzeci. Cam tânără pentru o babornița. Era drăguță, și atât. Și era plină de sevă, avea ceva ușor exotic în ea. Încă simțea un tremur interior, de la atingerea ei.

Lee l-a salvat.

– Nicki nu este ca alți oameni în toată firea. Ea e ca mine. Un „spirit liber". Asta spune mama, oricum.

Nicola se lăsă să alunece ușor de pe scaun și cuprinse fetița în brațe, gândindu-se cât de mult greșea Lee, dar îndrăgind-o pentru că era convinsă de acest lucru. Lee chicoti, se zbătu să iasă din îmbrățișare și dispăru în mulțime, prezentările fiind aparent făcute.

– Deci tu ești Drew... trebuia să-mi fi dat seama.

– De ce? întrebă Andrew zâmbind. Mi s-a dus faima atât de departe?

– Așa e când Lee este agentul tău de publicitate. Și... da, mulțumesc, aș mai vrea un rând.

Andrew râse și îi făcu semn lui Flora.

– De data aceasta fac eu cinste, spuse el când veni barmanița.

Flora îl privi cu coada ochiului.

– Parcă *ne* împrietenim, nu? Vrei același lucru de băut, Nicki?

– Bineînțeles, dar pentru că face el cinste, fă-l dublu.

– Și ce faci când nu ceri băutură pe gratis la Cobweb? întrebă Andrew.

– O, asta e o întrebare atât de americănească: Ce faci? Ca și cum asta te-ar defini! Ești în Europa, prietene. Aici ne interesăm despre familie, despre viață, despre adevăr, despre frumusețe.

– OK, atunci spune-mi despre familia ta.

– N-am familie. Cel puțin, nu aici.

– Atunci despre viața ta?

– Un mozaic.

– Adevărat?

– Destul de adevărat.

– OK, atunci, despre frumusețe? În afară de a ta, care este cât se poate de evidentă pentru oricine care vede măcar cu un ochi.

Această afirmație păru să o ia cu adevărat prin surprindere. Se întoarse la paharul înalt cu gin tonic pe care i-l lăsase Flora și dădu pe gât o treime din el dintr-o singură înghițitură. Se uită o clipă la pahar, apoi se întoarse către el.

– Mulțumesc, murmură ea. Apoi zâmbi. Mincinosule.

– Ai dreptate; mint. Îmi petrec zilele fotografiind modele superbe, îmbrăcate foarte sumar, pentru reviste de modă, și m-am obișnuit să le spun femeilor că sunt frumoase. În afară de tine, cele mai multe par dornice să accepte complimentul.

– Ești fotograf de modă?

– Nu. Asta e partea cu „mincinosul".

Ea îl izbi în glumă cu palma pe braț și râse, apoi ridică paharul și-l ciocni cu al lui.

– Ai câștigat rândul acesta.

– Nu știam că e un concurs. Și asta era o minciună. I se părea că făcuse scrimă de cum ajunsese acolo.

– Întotdeauna este un concurs.

– Ce fel de concurs?

– De flirt.

– Asta facem?

– Păi nu facem asta?

– Stai puțin. Că mă apucă durerea de cap. Eu am întrebat primul.

– Și eu am evitat întrebarea.

– Asta cu siguranță.

Andrew simți în mod ciudat că-și pierde echilibrul psihic în prezența acestei femei frumoase, dar curioase. Își dădu seama că interacționarea cu cineva este o treabă destul de înfricoșătoare. Trecuseră destui ani. Cum te porți? Ce spui?

Andrew încercă o eschivare verbală.

– Uite, mi s-a spus că motivul pentru care ne aflăm aici duminică după-amiaza e o masă cu friptură. Nu mănânci?

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu; e mult prea multă mâncare pentru miezul zilei.

– Și atunci de ce ești aici?

Ea scrută cu privirea lumea din hanul plin.

– Pentru a-mi petrece timpul în compania oamenilor. Îi făcu cu mâna lui Janet, preoteasa, care stătea de vorbă cu mulțimea. Munca mea este destul de solitară.

– A, spuse el, am revenit la ceea ce faci.

– Ingenios modul în care ai procedat.

– De fapt, tu ai deschis discuția. Stai să ghicesc, ești fie o decoratoare de interior foarte dezordonată, fie o artistă.

– Cât spirit de observație ai!

– Ești artistă?

– Nu sunt o decoratoare de interior extraordinar de dezordonată și ar fi mai bine să mă întorc la cutiile mele cu vopsele. Goli paharul și își atârnă pe umăr o geantă din pânză. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Drew. Mulțumesc pentru tratație. Lee a avut dreptate în ceea ce-a zis despre tine.

– Ce anume?

– O, asta e doar între noi, fetele, spuse Nicki arborând un zâmbet conspirator.

– Ai vreun nume, în afară de Nicki? Andrew avea impresia că ar fi aruncat un lasou și ar fi tras femeia înapoi.

– Nicola Rhys-Jones, fostă DeLucca.

– Să înțeleg că ești măritată?

– Nu mai sunt.

Andrew zâmbi. Ea nu.

– Pe tine cum te cheamă? întrebă ea.

– Stratton, la fel ca satul din susul coastei. Andrew Stratton.

– Căsătorit?

– Nu mai sunt.

De data aceasta Nicki zâmbi.

Apoi plecă.

Patru

Era încă prea devreme pentru ca soarele să fi ajuns în vârful dealurilor abrupte dinspre est, când Andrew porni luni dimineață către pădurea Minster, pe poteca ce înainta de-a lungul râului. Strada ce străbătea Quay Town era aproape pustie.

Ceața de pe coastă începea să se destrame; ziua promitea să fie din nou frumoasă. Stătea în capătul parcării, unde trebuia să se întâlnească cu instructorul lui, se uita cum curge râul și se gândea la Nicola. Îl intriga. Și mai era și acel șoc pe care îl simțise atunci când ea îi atinsese mâna. L-a buimăcit. L-a tulburat. L-a sâcâit. Oare despre ce-o fi fost vorba?

Un grup mic de oameni se aduna lângă Centrul de Turism. Andrew se îndreptă într-acolo pentru a li se alătura.

– 'Neața! Toți îl așteptăm pe instructor? întrebă el.

Ca răspuns primi două semne scurte din cap și un simplu:

– Așa cred. Se pare că erau oameni scumpi la vorbă.

– De unde sunteți? întrebă unul mai vorbăreț, un tip chelios și slab, de vreo treizeci și cinci de ani, cu un chip aspru de copoi. Accentul îl trădase pe Andrew.

– Philadelphia, răspunse el.

Trei perechi de ochi se holbară. În cele din urmă, un alt bărbat, un tip înalt, bine făcut, cu cizme de cauciuc Wellington, murdare de bălegar, și cu o salopetă albastră, se uită la el și spuse:

– Mai bine stăteai acasă, băiete. Asta nu este o vacanță. Aici e vorba de muncă grea.

Andrew îl privi o clipă pe omul respectiv, arborând un zâmbet despre care era sigur că semăna cu cel al unui idiot, în timp ce aștepta ca creierul său să-i traducă ce a vrut să spună individul.

– Mda, îmi imaginez, răspunse el, crezând că a prins esența.

Un al treilea tip intră în vorbă. Devenea o pălăvrăgeală generală.

– În jurul Philadelphiei sunt o mulțime de lucrări în piatră. Pe vremuri era Pennsylvania olandeză, nu-i așa?

Andrew se uită cu uimire sinceră la acest tip. Cum de știa asta. Părea îmbrăcat prea bine pentru sarcina care îi aștepta – o cămașă bine călcată din material de blugi, pantaloni kaki cu dungă, iar în picioare avea bocanci de lucru ce păreau noi-nouți. Arăta ca un tip din Boston, vorbea ca un londonez și nu era cu siguranță din Cornwall. Acesta îi întinse mâna lui Andrew.

– Ralph Newsome. Am studiat ingineria la Drexel timp de un an.

– Andrew Stratton. Predau arhitectura la Universitatea din Pennsylvania.

– Ce mică e lumea, spuse Newsome.

Copoiul nu voia să fie lăsat pe dinafară.

– Jacob Casehill, spuse el, luând mâna lui Andrew. Zidar în piatră. Toată lumea îmi spuse Case.

Cei trei bărbați se întoarseră către bărbatul masiv, care păru dintr-odată sfios ca un copil.

– Burt. Pencarrow. Sunt fermier, în zona Holsworthy. Își ținea mâinile în buzunarele salopetei.

În momentul acela, în parcare apăru o dubiță albă ca vai de lume. Pe o parte a ei scria ACADEMIA DE PIATRĂ.

Numele instructorului era Jamie Boden, iar Andrew se așteptase, dat fiind prenumele diminutivat al acestuia, să fie un tip tânăr, scânteietor. Dar bărbatul care coborî din dubiță, după părerea lui Andrew, avea cel puțin șaizeci de ani, cu o față bătută de vânt, pistruiată și foarte încrețită, cu capul încununat de o claie de păr roșcat pe cale să încărunțească. Purta niște pantaloni țepeni din pânză, cu petice lungi de la genunchi până la coapse și o cămașă albastră fără guler, care părea impregnată cu un praf fin, cenușiu.

– Cafea, spuse el, în loc de salut.

Casehill – *Case* – întoarse brusc capul spre stânga.

– Brutăria e deschisă. Câteva clădiri mai încolo de prăvălia satului.

– Minunat, răspunse omul și plecă. Mai vine cineva, zise el peste umăr. Fata, slavă Domnului.

Burt înaintă cu greu după instructor, mare și încet ca un cal de povară.

– Fata? îngăimă Andrew.

– O femeie, explică Newsome. Și, ca orice femeie, întârzie.

De parcă ar fi vrut să dovedească pe loc că nu avea dreptate, un Land Ro-

ver verde-închis, cu NATIONAL TRUST inscripționat pe portiere, năvăli în parcare și se vârî cu abilitate într-un loc liber. Portiera șoferului se deschise brusc și o tânără ce părea de vreo douăzeci și cinci de ani sări din mașină și se îndreptă cu pași mari către ei. Era îndesată și foarte bronzată, un bronz spectaculos evidențiat de un păr platinat, tuns scurt. Purta un șort măsliniu de excursionist, iar gambele ei păreau cioplite din piatră.

– Ăștia sunteți toți? Doar trei? zise ea fără altă introducere.

– Îmi face plăcere să vă cunosc, răspunse Newsome, zâmbind larg.

Își aduse aminte de regulile de bună purtare și întinse mâna.

– Îmi cer scuze. Eu sunt Becky Coombs. Am fost blocată în spatele unui nenorocit de autobuz plin cu turiști. Strânse mâna tuturor celor prezenți. Unde e Jamie?

– A, deci îl cunoști? întrebă Andrew.

– O, da. Jamie este un fel de zeu pe aici. Închipuiți-vă că am făcut unul dintre cursurile lui, mai ales că proiectul e pe teritoriul meu. Ni se vor alătura voluntari săptămâna viitoare.

– Lucrezi la biroul agenției National Trust, mai jos de primul pod? se încumetă să întrebe Andrew.

– Da, acolo. Când nu sunt pe teren.

– Trebuie să fie nemaipomenit să ai o slujbă care te duce într-o regiune atât de frumoasă, spuse Andrew.

– Da așa este... cu excepția zilelor de iarnă. Plouă încontinuu și vântul nu se potolește deloc. Furtunile își iau partea lor, mai ales de-a lungul potecii de lângă coastă. Avem o mulțime de lucrări din piatră ce ar trebui să fie făcute.

Case tăcuse. Acum o privi pe ascuns pe fată și spuse:

– Crezi că poți ridica toată piatra pe care o vom aduce?

– Nu, nu toată. Doar partea mea, spuse Becky, zâmbindu-i lui Case.

Andrew o privi pe robusta „fată" și chicoti.

Jamie Boden se întorsese, cu marele Burt în spatele lui, amândoi ținând în mână pahare din plastic cu cafea. Apoi se adunară în cerc și Boden îi privi pe fiecare dintre ei ca pe niște stânci pe care le evalua.

– Bine, deci cu ce mașini ați venit, băieți?

– Pai credeam că vom lucra chiar aici, lângă parcare, spuse Case.

– Așa va fi, spuse Boden. Iată care este treaba noastră: să construim o barieră între mal și râu. Dar nu în această dimineață. Astăzi vom învăța numite lucruri. Și pentru a face aceasta, ne vom duce la mine acasă, în sus spre pârloagă. Însă drumul este greu. Becky are Land Rover-ul, și e bine. Ceilalți?

Burt spuse cu glas tare că el are o camionetă Toyota. Case conducea un Ford Fiesta ca vai de lume. Newsome avea un BMW seria 3.

– E clar, ăsta nu se pune, zise Boden. Fiesta, la fel, mai mult ca sigur că nu merge. Tu? i se adresă el lui Andrew.

– Eu am venit aici pe jos.

– Tu trebuie să fii americanul. Mergi cu mine în camionetă. Becky, tu îl iei pe domnul BMW. Burt, poți să-l iei pe domnul Casehill? Bine, deci stați aproape unii de alții, căci altfel nu veți găsi locul niciodată.

Puțin după opt și jumătate, Randi o târî pe Nicola afară pentru plimbarea lui de dimineață. Era o zi splendidă, iar ea era programată să lucreze la Muzeul Vrăjitoriei abia de la ora zece. Zâmbi la gândul „îndeletnicirii" sale. Făcuse muncă de voluntariat de mai bine de doi ani la muzeu – „cea mai mare colecție din lume de obiecte de artă legate de vrăjitorie". Toată vina îi aparținea lui Randi. El fusese câinele unei femei în vârstă dintr-un sat din apropiere – o vrăjitoare practicantă, cunoscută doar cu numele de Joan – iar Colin Grant, proprietarul muzeului, luase câinele după moartea ei. Nicola îl cunoscuse pe Colin într-o zi când se plimba pe lângă stânci, de dimineață, imediat după răsăritul soarelui. Stătea în vârful unui grup de stânci la Penalty Point, meditând în liniște, așa că Nicola nici nu l-a observat. Când i-a adresat un bună dimineața, pe un ton foarte slab, ei îi sări inima din loc. Îl recunoscu pe tip – muzeul se afla chiar dincolo de pod, vizavi de căsuța ei. Ea îl vedea mai degrabă ca pe un pitic, reținut la vorbă, cu un cap prea mare, decorat cu bucle cenușii. Coborî de unde era cocoțat și i se alătură pe poteca de lângă coastă.

– Te-ai sculat devreme, observă el.

– Ca și tine, remarcă ea.

– O, eu vin aici aproape în fiecare dimineață, pentru a fi doar eu cu mine însumi, spuse el.

O întrebă dacă se plimba în fiecare zi; când ea îi răspunse că așa făcea, Colin îi vorbi despre simpaticul câine moștenit, care trebuia plimbat, și că din cauza muncii de la muzeu în timpul sezonului turistic nu avea timp suficient să facă el însuși acest lucru. Ea a fost de acord să plimbe câinele și, împreună cu Colin, au stabilit o oră la care să se întâlnească mai târziu în acea zi. Numele câinelui era Randi. Colin i-a explicat că Joan pretinsese că acel câine avea puteri extraordinare, știind mai ales imediat dacă cineva care venea la ușă era prieten sau un potențial dușman.

Privind în urmă, prima ei întâlnire cu Randi i se părea un fel de miracol. Câi-

nele, care atunci avea trei ani, îi aruncă o privire și începu imediat să alerge voios în cerc în jurul ei, dând energic din coadă, sărind în sus pe cele patru picioare ca un mieluțel. Nu lăsă să-i scape nici un lătrat. Colin privea cu gura căscată.

– Exact așa făcea și cu Joan, spuse el în cele din urmă. El face o legătură dintre voi două. Nu cumva ești vrăjitoare?

– După câte știu, nu! răspunse ea râzând.

– Ei bine, se pare că el crede că ești. Poate ar trebui să te gândești mai bine dacă nu cumva ai acest dar.

– Singurul dar pe care îl am este că sunt o fraieră care iubesc căței simpatici, și tu ți-ai dat seama imediat, nu-i așa?

– De fapt... da, spuse Colin cu un zâmbet strengăresc.

– Nu ești cumva ești tu „vrăjitoare"?

– Hm... ba da. Credeam că știi.

– Nu știam că și bărbații pot *fi* „vrăjitoare", dar mie puțin îmi pasă. Voi lua câinele.

– Nu voiam decât să-l plimbi.

– Aiurea...

– Ești sigură că nu ești vrăjitoare? Pentru că ești mare expertă în citirea gândurilor oamenilor.

Și astfel, Randi veni acasă cu Nicola și cei doi au rămas de atunci nedespărțiți. Era un animal uimitor de frumos. Blana lui bogată era cafeniu-roșcată și neagră pe spate, dar albă ca zăpada pe burtă. Picioarele și labele erau și ele albe. Semnul lui caracteristic era un smoc de păr negru ca abanosul în formă de V la mijlocul frunții, cu un punct alb la mijloc. Dar mai presus de toate, câinele avea un suflet bun, tandru, indiferent cât de fioros părea uneori.

Randi alegea de obicei ruta plimbărilor lor de dimineață, și în acea zi o coti direct la dreapta când ieșiră pe ușa din față, alergă până la drumul principal, trecu podul de lângă drum și se îndreptă în susul dealului, pe lângă Centrul Turistic, Cobweb și chioșcul de ziare, luând-o în cele din urmă la dreapta, către poteca ce ducea spre valea Valency.

Trecuseră de partea lată a râului, în spatele stăvilarului care devia apa către moara de lângă pod, când Randi se opri și privi în sus într-unul dintre copaci. Se uită la Nicola, se uită în sus către copac, și apoi din nou la Nicola. Pierdută într-o reverie, ce avea oarecare legătură cu americanul, ea continuă să înainteze. Randi nu o urmă și, în cele din urmă, scoase un lătrat.

– Ce e? întrebă Nicola, exasperată.

Câinele lătră din nou, dar continua să se uite în sus.

Atunci auzi o chicoteală. O recunoscu imediat.

– Lilly Trelissick! Ce pui la cale?

– Sunt cam la jumătatea pomului, zise Lee chicotind și mai tare de data aceasta.

– Îl înnebunești pe Randi, așa că dă-te jos și vino să te plimbi cu noi.

Se auzi un zgomot de bocanci târșâiți pe coaja copacului, ramurile înfrunzite zguduindu-se, după care din umbrar apăru o pereche de picioare slăbuțe, bronzate. Când ajunse la câțiva metri de pământ, Lee își dădu drumul, însă Nicola o prinse cu drag în brațe.

– Ascultă, haimana mică. O să-ți rupi gâtul într-o zi.

– Nu, nu-mi voi rupe gâtul, pentru că ăsta este copacul meu special și avem o înțelegere. Mă cocoț în el cu grijă, nu mă va lăsa să cad.

Nicola o privi pe fată și își dădu seama că nu avea replică la un astfel de argument. Schimbă subiectul.

– Spune-mi despre Andrew Stratton.

– Ți-am spus. E un om drăguț. Suntem prieteni. Asta e tot. De ce? *Stai!* Îți place, nu-i așa!

– E ridicol ce spui.

– Îți place. Îți *place!* Nicki și Drew, Nicki și Drew!

– Potolește-te! Ce face el aici? Asta e tot ce vreau să știu.

– Merge la școală, asta face. Școala de ziduri de piatră. I-am spus că avem deja o mulțime, dar n-a vrut să asculte.

Porniră în susul văii. Puțin mai sus de podeț, într-un loc unde râul primea un afluent, s-au oprit să azvârle pietre. Randi era mai departe, scotocind pe ici, pe colo, printre arbuștii de pe versant.

– Ce caută un american la niște cursuri de construcție a zidurilor de piatră? murmură Nicola, atât către sine, cât și către Lee.

– Cred că are de-a face cu munca lui, îndrăzni Lee. Este *ar*-cam așa ceva... ar-*tect.*

– *Arhitect?*

– Da, ar-hi-tec. Asta înseamnă că el construiește diverse chestii, cam așa a zis. De exemplu, ziduri, cred. E un lucru bun?

– Hai să spunem doar că îl face interesant. Poate că înțelege câte ceva despre frumusețe.

– El crede că *tu ești* frumoasă. Așa a spus ieri, când s-a întors de la Cobweb. I-am spus că ești vrăjitoare.

– *Ce* ai făcut?

– Păi ești, nu-i așa? Lucrezi la muzeu.

Nicola își luă capul în mâini.

– Nu-mi vine să cred...

Adevărul era că Nicola devenise într-adevăr interesată de vrăjitorie, cel puțin în forma ei blândă, care făcuse parte de secole întregi din cultura Cornwall-ului. Nicola nu era sigură când s-a întâmplat exact renunțarea sa la catolicismul în care fusese crescută. Poate că a fost atunci când jurămintele pe care le rostise la ceremonia căsătoriei s-au transformat în sânge amarnic, când soțul ei a lovit-o pentru prima oară. Poate că jalea s-a instalat cu mult timp înainte, atunci când, deși mergea la slujbă în fiecare duminică, i s-au întâmplat lucruri rele, pe vremea când era o fetiță, puțin mai mare decât Lee. Vrăjitoria modernă, aflase ea, era pur și simplu o religie care venerează natura. Nu promitea mântuire și nici nu amenința cu chinurile iadului; pur și simplu oferea un mod de adaptare la o întreagă încrengătură a universului. Iar aici, într-un peisaj presărat cu cercuri de piatră preistorice, pietre verticale enigmatice, inele funebre pe vârful dealului, fântâni sacre și chilii îndepărtate ale unor călugări, vrăjitoria părea cât se poate de firească.

– Și ce-a spus când i-ai povestit că sunt vrăjitoare?

– A spus că ai un mod simpatic de a face vrăji, dar eu n-am înțeles.

Nicola însă a înțeles. A făcut ceea ce făcea întotdeauna: flirta și pe urmă dispărea, nelăsând în urma ei mare lucru în afară de înțepătura limbii ei ghimpate.

În timp ce ieșeau din valea râului Camel, Jamie Boden îi spuse lui Andrew:

– Observi ceva diferit?

– Devine mai abruptă?

– Cam așa e, dar aceasta este doar o parte a răspunsului. Să te întreb ceva: Când te uiți la clădirile din Boscastle, ce vezi?

– O mulțime de ardezie neagră, cel puțin atunci când nu este vopsită.

– Da. Acum uite-te din nou împrejur.

– Granit. Nici nu observasem schimbarea.

– Aceasta este caracteristica regiunii acesteia. Geologia ei subterană este atât de diferită, încât ți se pare că se schimbă cam la fiecare douăzeci de metri. De aceea satele învecinate pot arăta atât de diferit uneori. Sunt construite din materialul care le era oamenilor mai la îndemână. Ține minte, granitul este foarte nou, vorbind din punct de vedere geologic. Este rezultatul activității vulcanice care a avut loc cu doar trei sute de milioane de ani în urmă. Ardezia este mult mai veche.

– *Doar* trei sute de milioane de ani. Îmi place.

– Pe aici, te obișnuiești să apreciezi timpul altfel. Îți arăt ce vreau să spun într-o clipă.

De pe drumul strâmt, șerpuitor, cu câte un gard viu pe margine au cotit-o spre un drum neasfaltat cu urme de roți. În față, către orizont, ținutul mocirlos era golaș, practic fără copaci, aproape de pe altă lume. Pantele erau presărate cu grohotiș, mărunțit de înghețuri. Furgoneta lui Jamie se zdruncină și se opri lângă un teren stâncos. Celelalte două automobile au tras în spatele lor, și toți au coborât și l-au urmat pe Jamie, trecând prin iarba elastică.

– Câmpiile de aici îmi aparțin toate, dar mă simt mai degrabă ca un curator de muzeu decât ca un moșier, comentă Jamie. Au rămas în picioare la marginea unei construcții de care Andrew și-a dat seama că era un zid de piatră larg, circular, rămășițele unui fel de metereze. Cercul avea un diametru de aproximativ patruzeci și cinci de metri, iar în interiorul său erau opt sau zece cercuri mai mici.

– Aceasta a fost o așezare, spuse liniștit Newsome.

– Exact. Cu vreo patru, poate cinci mii de ani în urmă.

Andrew încercă să-și modeleze gândul în jurul unei astfel de antichități, dar nu putu spune decât câteva vorbe:

– Și încă este aici.

– Acesta este lucrul pe care vreau să-l înțelegeți, spuse Jamie. Construcția cu piatră ne aduce tot mai aproape de nemurire. Când construiești un gard viu din piatră, îl construiești pentru totdeauna.

– *Gard viu* din piatră? întrebă Andrew.

– Da, băiete. Te afli în Cornwall acum, și noi le numim garduri vii. Nu contează că este făcut din piatră, din pământ sau din iarbă; ele sunt toate garduri vii aici, nu ziduri. În regulă. Să mergem înapoi la clasă! Jamie se urcă în dubiță, urmat de Andrew, și plecară într-un vuiet, urmați de celelalte mașini.

După vreo nouăzeci de metri sau mai mult au oprit într-o parcare liberă și au trecut printr-o poartă a unui gard din piatră care ducea la casa lui Jamie, o casă veche din granit, cu fronton, două etaje, și cu un acoperiș din ardezie.

Un depozit zdravăn din piatră se afla la o oarecare distanță de casă.

– Secolul al XIII-lea, o parte din construcție, răspunse Jamie la întrebarea lor nerostită. Ulterior i s-au făcut diverse adăugiri.

Curtea era mărginită cu ziduri de piatră. Andrew aruncă o privire împrejur și își dădu seama că gardurile aveau stiluri diferite la fiecare câțiva metri. Era ca o zonă de prezentare pentru meseria de constructor de ziduri, sau cum li se spunea acestora, garduri vii.

– Sunt aproximativ cincizeci de kilometri de garduri aici în Cornwall, spuse

Jamie. Unele sunt chiar mai vechi decât așezarea pe care v-am arătat-o. De atunci, după cum puteți vedea prin intermediul acestor garduri demonstrative de aici, au evoluat diverse stiluri, rezultate mai ales din piatra care se găsea în zonă și, mai târziu, din unelte care puteau fi folosite pentru a da formă pietrei.

Andrew privi împrejur. Erau garduri construite din piatră brută ce se găsește în zona de câmpie, garduri cu bucăți fasonate de granit, garduri cu straturi orizontale de ardezie și argilă.

– Am un gard construit pe jumătate la un curs anterior, spuse Jamie. Grupul merse în spatele șopronului mare din piatră, la un fel de atelier în aer liber. Jamie îi conduse la capătul neterminat al unui nou gard din piatră.

– Ei, ce observați?

– Se curbează spre interior de la bază, comentă Becky.

– Așa e. Aceasta concentrează greutatea pe mijloc și ține gardul în pământ.

– Este gol în interior, observă Andrew. Ei bine, nu chiar gol, ci umplut cu gunoi.

– Este vorba de stilul de gard tradițional din Cornwall. Interiorul nu este chiar din gunoi. Gunoiul este parțial organic și cu timpul se dezintegrează și scade, creând slăbiciune. Destul de curând, fețele din piatră se vor prăbuși înăuntru. Pe aici, sunt multe granituri cariate care se prăbușesc și se sfărâmă. E ca un fel de granit dezintegrat. Când construiesc un gard din granit, folosesc acel material pentru a umple centrul – pe care, apropo, îl numim „miez". Pe drumul către Boscastle, există de obicei un strat de bucăți de ardezie spartă, chiar sub iarbă. Îl vom folosi. Și pentru că am adus vorba, ar fi mai bine să ne întoarcem acolo: e vremea să ne apucăm de treabă.

Când mica lor caravană s-a reîntors în parcarea de la Centrul Turistic, s-au oprit în capătul ei. Consiliul districtual adusese câteva transporturi de piatră, era toată ardezie, dar într-o gamă mare de culori, de la brun-deschis până la negru-albăstrui. Lăsaseră acolo un încărcător mic Bobcat. Jamie le-a dat cursanților vestea proastă:

– Prima treabă e cea mai neplăcută. Trebuie să excavăm un pat pentru bază.

– Bază? întrebă Newsome.

– Pietrele care formează temelia. Ele trebuie așezate în pământ, ceea ce înseamnă că trebuie să săpăm un tranșeu. Haideți. Uneltele sunt în dubiță.

Jamie avea o varietate impresionantă de lopeți, sape, cazmale, târnăcoape și ceva care semăna cu o combinație între un târnăcop și o cazma. Le dădu jos și apoi întinse două sfori paralele de câte șase metri între țărușii de la marginea macadamului, fiecare la o distanță de un metru și jumătate unul de altul.

– De ce atât de lată, întrebă Newsome. Doar nu vrem să oprim tancuri!

– Domnul dorește să știe, spuse Jamie râzând, de ce vă pun să săpați un tranșeu atât de lat. Există reguli ale proporției în construirea gardurilor. Prima este că baza trebuie să fie la fel de lată ca înălțimea gardului; înălțimea standard a unui gard este de un metru și jumătate. De asemenea, lățimea părții de sus trebuie să fie cam jumătate din lățimea bazei. Încercăm să împiedicăm căderea gardului după ce este ridicat, din cauza gravității.

Cei cinci cursanți s-au apucat de lucru. Case își luă lopata și începu să tragă o linie în iarbă. Becky s-a uitat la el câteva clipe, apoi apucă un târnăcop și îi ceru lui Case să se dea la o parte.

– Asta va dura o veșnicie, spuse ea. Ridică târnăcopul deasupra capului și, arcuindu-și umerii puternici, dezghioacă o fâșie de brazdă cu iarbă groasă de doi centimetri și jumătate, egală cu lățimea lamei uneltei. Își mută picioarele puțin într-o parte și repetă mișcarea. Lucrând ca o mașină, ea dezveli în câteva minute o suprafață a tranșeului de un metru și jumătate lățime, pe o lungime de trei metri. Se opri, lac de sudoare, făcu un pas într-o parte, zâmbi și spuse:

– Domnilor, acum vă aparține.

– Ooo, Becky, spuse Andrew, dând din cap.

– Noi facem o mulțime de lucrări de întreținere a potecilor la Trust; îl cunosc foarte bine pe acest tip, spuse ea, ridicând târnăcopul greu.

Până și tăcutul Burt a fost incitat să observe, cu opacitatea lui caracteristică.

– Fătuca face treabă bună.

Au continuat în felul acesta, Becky decopertând gazonul, iar ceilalți scoțând pământul de dedesubt, în timp ce Jamie, care lucra singur, manevra pietrele cele mai mari în cuva excavatorului și le arunca de-a lungul marginii parcării, câțiva metri mai încolo de noul tranșeu. Pe la mijlocul după-amiezii, începuseră să așeze pietrele mari la bază.

Cam la patru și jumătate, Jamie opri motorul excavatorului și strigă:

– E-n regulă, ne oprim aici până mâine. Fac cinste cu primul rând la Cobweb!

Andrew era bucuros că hanul Cobweb se afla exact pe partea cealaltă a parcării. În timp ce se târau pe macadamul lucios, Jamie trăncănea încontinuu despre lecția de a doua zi, dar Andrew își imagina că studenții nu reținеau mare lucru din ceea ce spunea. Erau toți uzi leoarcă de sudoare, murdari și obosiți.

Jamie, Burt și Case, care aveau de mers cel mai departe cu mașina, au plecat după prima halbă, Newsome și Becky după a doua.

– Cred că toți vor fi morți de oboseală, spuse Becky, imitând accentul greoi al lui Burt. Îi dădu o palmă lui Andrew pe spate și ieși pe ușă.

Flora tocmai sosise la serviciu și se duse țintă la Andrew.

– Să nu îndrăznești să flirtezi cu Becky, îi șopti ea, făcându-i cu ochiul. Bărbatul ei este o adevărată teroare.

– Îmi imaginez că Becky este ea însăși o teroare; doar lucrăm împreună.

– La noul gard, am auzit.

– Cum de-ai auzit treaba asta?

– De la Nicki. Am întâlnit-o în drum spre serviciu.

– Și *ea* de unde a aflat?

– I-a spus o păsărică, presupun, zise Flora, zâmbind.

– Lee.

– Sunt prietene la cataramă, astea două, spuse Flora. Încă o halbă, Drew?

– Desigur, dar trebuie să mănânc ceva, Flora. Ce-mi recomanzi?

– Ceea ce ai nevoie este o farfurie mare cu cârnați și piure de cartofi, înecați în ceapă caramelizată. Ăsta este meniul unui muncitor.

– E-n regulă. Adu-mi o porție, draga mea.

Masa a fost perfectă. Mai târziu, mergând pe potecă în lumina de apus a serii de vară, Andrew a fost cuprins de câteva mici revelații. În decurs de câteva zile, se împrietenise deja cu câțiva oameni din sat – nu putea identifica importanța acestor prietenii, dar știa că era un sentiment pe care nu-l avusese înainte. Avea de-a face cu onestitatea, absența prefăcătoriei, ceva ce nu exista în comunitatea universitară marcată de competiție în care trăise atât de multă vreme. În plus, se simțea învăluit și mângâiat de haina groasă a istoriei ce părea întinsă peste întreg peisajul. Iar peisajul însuși – luxuriant în vale, mohorât pe vârfurile colinelor, sălbatic și bătut de vânt pe coastă – i-a dat stabilitate într-un mod pe care nu-l trăise înainte. Strămoșii săi au fost de pe undeva din apropiere, așa spunea tatăl său; poate să fi fost legat de moștenirea genetică, la urma urmelor. Și apoi era Nicola – Nicola cea cu atingerea electrică.

Andrew Stratton trecu podețul de peste râu, urcă prin pădurea Minster, trecu de biserica Minster, îngrămădită într-o scobitură îndepărtată din vale, traversă câmpiile, intră în Shepherd's Cottage și adormi în câteva secunde.

Cinci

O lumină difuză năvăli prin fereastra cu mai multe ochiuri de geam, înaltă de doi metri, plasată pe peretele dinspre nord al atelierului. Aceasta fusese cândva ușa prin care plasele de pescuit erau ridicate de la cheiul de dedesubt. Brațul gros din stejar mai atârna și acum sus deasupra caldarâmului. Tavanul etajului de sus al căsuței Nicolei era deschis în vârful acoperișului și pe partea de sus, între căpriori, erau fixate două lucarne.

Nicola stătea în fața șevaletului, lucrând rapid, adăugând pete îndrăznețe galbene întunecate, de culoarea muștarului de Dijon, la o pânză acoperită deja cu pigment. Lucra la unul dintre „panourile de liniște", ce făcea parte dintr-o serie de picturi mari, abstracte, comandate de un spital particular din Londra. Ideea era că acestea ajutau oamenii să se însănătoșească.

Randi, la locul său obișnuit, pe un cearceaf aruncat peste o „canapea pentru leșin" în stil victorian, pe care o salvase de la o vânzare de tot felul de obiecte în scop caritabil, lătră o dată, apoi porni ca o săgeată pe scări în jos. Un singur lătrat bucuros însemna că întâmpină un prieten. O mârâială slabă însemna nesiguranță. Lătrături repetate furioase însemnau bucluc. Modul în care își dădea seama părea miraculos. Urmă o bătaie ușoară la ușă, scârțâitul ușii din față deschizându-se, apoi o voce subțirică.

– Nicki? întrebă vocea.

Era Lee. Nicki se hotărî să pretindă că nu este acasă și se duse în vârful picioarelor în spatele velei subțiri ce servea drept perete, din zona în care se afla dormitorul. Lee închise ușa, îi îngăimă ceva lui Randi, și urcă scările către atelier.

– Nicki? repetă fetița.

Înainte ca ea să poată repeta numele Nicolei, aceasta ieși în grabă din locul în care stătea ascunsă, înșfăcă fetița și o strânse în brațe.

– Oof! Ai crescut prea mare ca să te mai pot prinde în cursă! strigă ea.

– De ce n-ai răspuns la ușă?

– Vrei să-ți spun adevărul? Pentru că, scumpa mea, uneori, când lucrez, nu vreau să fiu întreruptă și...

– Așa faci uneori?

– Cu tine niciodată. Pe tine te primesc oricând.

Lee se uită la pânza de pe șevalet.

– Ce-i asta?

Tabloul era mare, cu înălțimea mai mare decât lățimea, aproape la fel de înalt ca și Lee. Culorile predominante erau albastru mediteraneean, rozaliu și un verde pal, de culoarea frunzelor de primăvară. Dar mai erau și zeci de nuanțe intermediare, punctate cu urme de mov, lavandă, violet și galben, cu câteva pete ocazionale de portocaliu și roșu.

După un timp, Lee oftă și spuse:

– Pare pașnic.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Nicola, sondând-o.

– E ca și cum aș fi în copacul meu. Mă calmez, și simt că aș putea sta în locul acela, cu aceeași senzație, pentru totdeauna.

– Chiar asta este intenția tabloului, spuse Nicola. Va merge la un spital din Londra, unde se presupune că va face oamenii să se simtă mai bine.

Lee rămase tăcută un timp.

– Cred că va reuși, spuse ea în cele din urmă, dând aprobativ, cu înțelepciune, din cap.

– Până una-alta, spuse Nicola, ce cauți aici la ora asta? Nu trebuia să iei masa de seară?

– M-am uitat la Drew, spuse ea zâmbind larg, și la oamenii care construiesc noul gard de lângă parcare. Toți s-au dus la Cobweb acum. Păreau sleiți de oboseală.

– Fac pariu că sunt. Cum merge cu zidul?

– Păi e doar a doua zi. Pun pietrele de la bază. Cred că va fi un gard bun. Ar trebui să vezi.

– Poate că voi merge să-l văd și eu.

– Lui Drew i-ar plăcea dacă ai face-o.

– Ce?

– Știi tu. Dacă te-ar interesa. Este un om drăguț, Nicki.

– S-ar putea. Dar tu nu ești petitoarea mea.

– Bine, dar atunci a cui treabă este să te pețească?

– Nu știu pe nimeni, răspunse Nicola. Cred că acum e timpul să te îndrepți spre fermă. Vrei să-i telefonez mamei tale înainte și să-i spun că ești în regulă?

– Mda, poate, răspunse Lee îmbrățișându-l pe Randi. Nu vreau să-i dau mamei emoții.

Nicola stătea afară în fața ușii pe aleea dintre casa ei și râu și o urmărea pe Lee cum trece podul și se îndreaptă pe lângă Cobweb spre poteca ce urca valea Valency. O sună pe mama lui Lee, își curăță vopseaua de pe degete, se schimbă repede în alte haine și se duse la Cobweb. De data aceasta îl lăsă pe Randi acasă.

Andrew stătea în picioare la bar, având grijă de halbă și sporovăind cu Flora.

– Mai întâi ridici o oaie, acum ridici pietre, spuse Nicola când se apropie de el. Nu pot spune că e cine știe ce progres! Nicola făcu cu ochiul către Flora.

– Mie-mi spui, zise Andrew, cu glas obosit.

– Îmi place costumul tău, spuse Nicola, după ce zări hainele lui murdare.

– Îmi place parfumul tău, îi răspunse el pe același ton. Ce e, *eau* de terebentină?

- *Touché*, zise Nicola râzând.

– Pot să-ți aduc ceva, Nicki? întrebă Flora. Sau aveți de gând să vorbiți obscenități pe franțuzește?

– Un gin tonic, te rog, Flora, răspunse ea. De data asta, își plăti băutura. Apoi i se adresă lui Andrew. Cum merge treaba cu pietroaiele?

– Păi... merge. Știai că există o tonă de pietre în fiecare metru cub de gard? Sunt sigur că astăzi atât am ridicat.

– Vrei să spui perete?

– Nu, gard. Așa se numesc în Cornwall. Credeam că ești din partea locului.

– Eu? Nu tocmai.

– Mda. Presupun că accentul tău este cam blând pentru zona asta. De unde ești?

– De prin Boston.

– Sus, în Lincolnshire?

– Nu, sus în Massachusetts.

– Glumești.

– Sunt doar surprins. De acolo mă trag și eu. Inițial, cel puțin.

– Ești din Boston? Din ce parte?

– Ei bine, din afara Bostonului, de fapt din Lexington.

– O, partea elegantă a zonei. Nu-i de mirare.

– Ce nu-i de mirare?

– Nu-i de mirare că n-ai accent.

– Și tu?

– Din North End.

– Hm. Și tu ți-ai pierdut accentul și ai adoptat un *faux* accent britanic, înțeleg.

– „Fee, fi, *faux*, fum. Îmi miroase a căsătorie cu un englez", cântă Nicola. Din fericire, sigurul lucru care a supraviețuit acestei calamități a fost accentul.

– Dureros subiect.

– Subiect îngropat.

– Soțul tău?

– Ha! Aș vrea eu! Nu, doar căsătoria.

– Îmi pare rău.

– Mie nu-mi pare rău. Nu aș putea fi mai fericită.

Andrew se uită o clipă la Nicola, apoi își întoarse privirea.

– Nu sunt sigur că te cred.

– Mă referem la divorț.

– Vrei să vorbim despre divorț?

– Nu mai mult decât ți-ai dori tu să vorbim despre al tău, presupun.

– O, am vorbit despre al meu, mereu, neîntrerupt, cu oricine și cu toată lumea. Apoi am încetat.

– Ai încetat sau ai rămas fără ascultători?

– Pur și simplu m-am plictisit de subiect, presupun, spuse Andrew râzând. Ciocni paharul lui cu al ei și zise: La naiba cu trecutul!

– Beau pentru asta, replică Nicola.

Cei doi au rămas o clipă uitându-se unul la altul. Apoi Andrew se întoarse la bar și căută un meniu.

– Trebuie să mănânc ceva. Simt că mor de foame.

– Te rog, nu muri. Flora urăște scenele astea.

– Ai vrea să mă însoțești? întrebă Andrew după o scurtă pauză.

Ochii ei se măriră, dar negă din cap:

– Cu venitul pe care îl am, nu-mi pot permite să mănânc sau să beau aici, oricum nu amândouă. Este totuși o propunere drăguță.

– Dacă „joci bine", s-ar putea să fac eu cinste, o tachină Andrew.

– Doar dacă ajung să văd prima cărțile.

– Unde este simțul tău de aventură?

– Nu-mi permit nici asta. Apoi Nicola se surprinse singură spunând: Ascultă, cred că mai am acasă suficientă salată vestejită și legume mucegăite pentru a putea face o salată pentru amândoi. Te interesează?

– Cu o descriere ca asta, care te face să-ți ploua în gură, cum ar putea cineva să nu accepte? Dar sunt murdar.

– Știu că unele lucruri pot părea primitive aici, dar fie că mă crezi sau nu, casa mea are apă caldă. Chiar și săpun. Dar vinul îl iei tu, și dacă te grăbești, poți lua ceva bun și scump înainte ca magazinul Rock de vizavi să se închidă.

– Nu știu nici măcar dacă mă pot mișca, deci cu atât mai puțin să mă grăbesc.

– În cazul acesta riști să mă duc să aleg eu ceva. Își aruncă geanta pe umăr. Ne vedem acolo.

Andrew a rămas cu privirea spre ușă, uluit. Își dăduse o întâlnire.

Flora s-a întors.

– Comanzi cina, Andy-băiatule?

– Cred că nu. Am primit o invitație la cină, cam așa ceva, răspunse el.

– Ce, la Nicki? Fruntea Florei se încreți. Ai grijă de tine, atunci.

Comentariul îl luă prin surprindere.

– Ce vrei să spui?

– Nu mă înțelege greșit. Nicki are un suflet bun. Dar șovăie când e vorba de bărbați – e ca furtuna, vine și trece. E cam singuratică Nicki asta a noastră. Cred că așa sunt mulți dintre artiști.

– Mulțumesc, Flora. Voi avea multă grijă.

Rock Shop nu vindea „roci". Și-a luat numele de la diamantele pe care le vânduse mulți ani vizitatorilor, împreună cu bomboane de ciocolată făcute manual, o selecție de bere locală, cidru alcoolizat și vin.

– Ar trebui să numiți acest loc „Plăceri vinovate", îi spuse Andrew femeii între două vârste de lângă sertarul cu bani de la tejghea.

– Tu trebuie să fii Andrew. A spus Nicki că vei veni. Împinse sticla de vin peste tejghea. A ales vinul acesta, spuse ea

Andrew studie sticla. Un Beaujolais-Villages ieftin.

– Hm, spuse el, uitându-se la rafturile cu sticle de vin.

– Hai să vedem dacă nu putem alege ceva nițel mai bun decât acesta, ceva care are mai mult caracter. A! Scoase o sticlă de Moulin-à-Vent. Apoi mai scoase o sticlă.

– Bună alegere, spuse femeia. Ăsta este, de fapt, unul dintre vinurile preferate ale lui Nicki.

– Și atunci, mă întreb, de ce a ales sticla de Villages.

– Poate că Beaujolais-Villages este mai simplu, mai sigur?

– Nu cred că Nicola este tipul de om simplu, sigur, comentă Andrew. Ce zici?

Femeia din spatele tejghelei chicoti, o chicoteală ce suna ca un clopoțel de argint.

– Chiar nu știu ce să spun, zise ea.

Andrew plăti vinul, îi mulțumi, ieși pe ușă, apoi se întoarse și intră din nou.

– Hm, mă simt puțin stânjenit, dar tocmai mi-am dat seama că nu am idee unde locuiește.

Clopoțelul de argint sună din nou.

– Dincolo de pod, pe aleea ce coboară malul stâng al râului, mergi înainte până jos, acolo unde începe cheiul. Casa ei este acolo. Nu ai cum să nu o vezi. Vă doresc poftă bună la vin!

Andrew îi mulțumi din nou și se retrase spre ușă. Se simțea ca un idiot. Se opri la Cornish Stores, un magazin mic cu de toate, și salvă ultimul buchet de garoafe, ce lâncezea ca un grup orfani chirciți într-o găleată de dincolo de ușă.

În ce naiba m-am băgat, Randi?

Câinele lătră, apoi continuă să gâfâie fericit.

Nicola mărunțea cu înverșunare niște salată verde. Un ou fierbea într-o oală pe aragaz, împreună cu patru cartofi noi micuți. Pusese niște fasole verde cam fleșcăită într-un castron cu apă rece ca gheața, pentru a o „reîmprospăta".

Habar nu avea de ce îl invitase pe acest bărbat la cină. Nu primise niciodată un bărbat în casa ei, și cu atât mai puțin unul pe care să-l fi cunoscut doar de câteva zile. Ce făcea el *cu adevărat* la Boscastle? Nimeni nu vine din America până în Cornwall ca să construiască garduri din piatră – oricum, nu un om în toate mințile. Poate că era în căutarea vreunui loc, poate căuta ceva sau pe cineva. Doamne Dumnezeule, singura referință despre el o avea de la o fetiță de nouă ani! A, și o oaie!

Da, arăta bine și nu era nici prea tânăr, nici prea bătrân. Era și destul de înalt; dacă își punea pantofi cu tocuri, Nicola l-ar fi putut privi direct în ochi. Drăguț, cu păr șaten ondulat, înspicat ici și colo cu șuvițe cărunte. Ochii – nu știa nici măcar culoarea ochilor lui. Tot timpul pe care l-au petrecut împreună a fost în semiîntunericul de la Cobweb.

În plus, peste o săptămână el avea să fie plecat.

Ultimul gând o sâcâia – nu pentru că nu l-ar mai putea vedea din nou vreodată, ci tocmai pentru că asta o atrăgea. Nu era cine știe ce șansă să se „implice". Nici nu exista vreo șansă ca să intre în vreo încurcătură. Dar, mai ales, nu era nici o șansă să-și riște liniștea inimii. Mai făcuse asta o dată, cu Jeremy, și el se purtase ca o brută. În cei câțiva ani de când locuia la Boscastle, socializase cu doi sau trei bărbați. Dar aceste întâlniri nu au depășit prea mult o cină la birt, și adevărul era că îi convenise. Cei mai buni bărbați – precum Roger al lui Anne – erau toți luați. În plus, nici unul dintre cei cu care s-a întâlnit nu a părut

capabil sau dornic să țină pasul cu ea. Ea își folosea inteligența ca un soi de examen de admitere, și cei mai mulți bărbați nu reușiseră să-l treacă.

Dar tipul acesta Stratton dădea atât cât primea. Îți trebuia curaj să faci așa ceva. Nicolei îi plăcea asta.

Pe peretele de lângă ușă, era o plăcuță de ardezie cu numele casei. Înainte de a bate la ușă, Andrew auzi câinele lătrând o dată.

– E deschis, o auzi pe Nicola strigând.

Intră direct într-o încăpere joasă cu bârne ce ocupa întreaga lățime a casei. Podeaua era făcută din bucăți masive de ardezie rotunjite și uzate de secole întregi de folosire. O masă mică de sufragerie era plasată la un capăt al camerei, iar la celălalt capăt se afla un cămin ce nu intra mult în zid, înconjurat de mobilier confortabil. Culorile dominante erau alb și albastru-marin, cu accente de galben ca lămâia. O pictură în ulei cu ramă scumpă atârna deasupra șemineului, dar restul obiectelor de artă erau formate din afișe și stampe potrivite unei case de la malul mării. Se întrebă dacă această casă îi aparținea Nicolei sau era închiriată.

Randi ședea în fața unei uși din spate bine luminate și lătră a doua oară. O convocare urgentă. Andrew trecu printr-o bucătărie lungă și strâmtă ce se afla în spatele casei. Era foarte bine luminată, dar singura fereastră, deasupra chiuvetei adânci din porțelan, dădea către partea din față a țărmului stâncos, la nici un metru depărtare. Nicola storcea suc de lămâie într-un castronel în care era ulei de măsline. Cămăruța mirosea a lămâie.

Andrew îi întinse garoafele.

– Flori ofilite ca să meargă cu salata vestejită, spuse el.

– Ai luat vinul? întrebă ea râzând.

– Am luat ceva mai bun. Ai gusturi proaste la vin. Arăt eu ca un simplu muncitor, doamnă, dar de fapt sunt un cunoscător de vinuri bune.

Ea scoase o sticlă din sacoșă și se lumină la față.

– Ok, domnule „cunoscător de vinuri", ești tot atât de specialist în folosirea unui deschizător de conserve?

– Cred că mă descurc.

– Bine. Este o conservă mică de ton italian foarte scump chiar acolo, iar deschizătorul este în sertarul acela de sus. Avem salată niçoise.

– A, înțeleg acum, spuse el, în timp ce potrivea deschizătorul de conserve. Salata verde rămâne veșnic neofilită, iar aproape toate celelalte ingrediente sunt din conservă, păstrate în saramură, sau, ca oul fiert tare, într-o coajă protectoare. Așa că nu mai contează cât de vechi sunt. E ca și vinul: o salată celebră.

– Hei! Cerșetorii nu au de ales, iar tu, prietene, arăți din cap până-n picioare ca un cerșetor.

– Corectă observația, spuse Andrew privindu-și hainele. Unde mă pot spăla?

– Baia e sus, dincolo de dormitor. Dar destupă mai întâi vinul.

Andrew găsi un tirbușon, destupă prima sticlă, îi turnă ei un pahar, i-l întinse cu un gest elegant și plecă, urcând cu grijă treptele scării înguste, în urma lui Randi.

Tabloul de pe șevalet din capul scărilor l-a făcut să se oprească din drum. Nu mai văzuse ceva asemănător. Afară, lumina pălea și totuși pânza părea să strălucească din interior, culorile radiind. Nu era nimic reprezentativ în această lucrare, dar îi reamintea de mare la răsăritul soarelui. Nicola era o pictoriță bună.

Se uită împrejur. Etajul de sus era mare, aerisit. Pereții și tavanul erau vopsiți în alb, iar barele transversale erau din lemn văruit. Atelierul avea un minunat miros brut, de ulei de in.

Se duse în spatele perdelei vălurite din pânză și apoi în dormitorul Nicolei, care era pur și simplu o parte a atelierului. Era puțin mobilat – un pat dublu din fier forjat ce era plasat peste un covor multicolor din petice, o masă de toaletă, și un dulap înalt victorian. Un vraf de cărți trona pe o masă alăturată pe care era și o lampă. Asta era tot – nu televizor, nu vreo altă decorațiune. Aproape o chilie de călugăr. Simțindu-se brusc ca un obsedat sexual, se duse la baie și se spălă.

Salata fusese mâncată aproape toată și erau la a doua sticlă de vin, când Nicola îl întrebă pe Andrew cât timp avea de gând să stea la Boscastle. Trecuseră de subiectele de bază: familie, școală, carieră – cel puțin de părțile pe care fiecare voia să le împărtășească.

– Doar vreo câteva săptămâni. Am semnat un acord pentru un proiect de construcție de garduri timp de o săptămână și am venit cu câteva zile mai devreme ca să trec de decalajul de fus orar. Apoi m-am gândit să mai petrec câteva zile umblând pe ici pe colo prin Cornwall înainte de a pleca.

– De ce ai venit cu adevărat aici? întrebă Nicola.

– Pentru salată, răspunse el zâmbind, care a fost, apropo, de-a dreptul extraordinară.

– Știi ce vreau să spun, zise ea, strâmbându-se. De ce te afli aici, la Boscastle, la aproape cinci mii de kilometri de casă, construind un perete din piatră?

– Un gard, o corectă el.

La lumina ciudatei colecții de lumânări pe care le așezase pe masa simplă din pin – unele scurte și bondoace, altele zvelte și înalte, toate albe – ochii ei

străluceau ca antracitul de curând exploatat din mină. Accentele arămii din părul ei șaten ondulat sclipeau în lumina schimbătoare a flăcărilor lumânărilor.

– Părea o idee bună la vremea aceea. Mi se pare și acum.

– Și tu vrei să spui că ăsta e un răspuns?

– Asta e tot ce am de spus. Mă întrebi ca și cum m-ai suspecta că aș fi vreun infractor evadat.

– Asta ești?

– Nu, spuse, el râzând. Deși uneori mă simt ca atare.

– Pentru că ți-ai părăsit nevasta?

– Nu eu, spuse el tăios. Ea... noi... ne-am despărțit.

– Cu câți ani în urmă?

– Acum un an, spuse el trăgând aer în piept.

– Oh, la naiba, zise Nicola, albindu-se la față. Îmi cer scuze. Habar nu aveam că s-a întâmplat atât de recent. Doar că pari atât de, nu știu cum să spun, calm. Ținând seama de împrejurări.

– Așa arăt?

– Cel puțin pe dinafară.

– Da, presupun că așa e.

– Și așa ești?

Fu copleșit pe neașteptate de un fel de emoții, un fel de panică. Adevărul era că nu știa. Se uită de jur împrejurul camerei, ca și cum răspunsul era ascuns pe acolo.

– Probabil că nu, răspunse el în cele din urmă.

Se întinse peste masă și îi atinse mâna.

– Bine, spuse ea zâmbind, ai fi o lepădătură dacă erai așa.

– Mulțumesc... cred.

– Te-a părăsit, nu-i așa?

– Sunt chiar atât de evidente defectele mele? întrebă el oftând. Da, m-a părăsit. Nu ne-am despărțit. Am mințit în privința asta.

– A fost o proastă, oricine o fi fost ea.

– Nu știu...

– Andrew, te rog, spuse Nicola strâmbându-se. Te cunosc doar de câteva zile, dar nu trebuie să fii un clarvăzător să-ți dai seama că ești un om bun. Pentru numele lui Dumnezeu, tu încerci să salvezi oi!

– Dar nu am putut să-mi salvez căsnicia.

– Nici unul dintre noi nu poate face asta de unul singur, spuse Nicola, apoi îi trecu un gând prin cap. Ai bătut-o?

– Poftim? Bineînțeles că nu!

– Soțul meu m-a bătut.

Andrew se uită, amuțit, la femeia de pe partea cealaltă a mesei.

– Soțul tău te-a *bătut?* Nu-mi pot... închipui...

– Știi ce? Te cred. Te cred că nu-ți poți imagina cum se poate face rău cuiva, și cu atât mai puțin unei femei. Cred că ești blestemat.

– Blestemat?

– De a fi un om bine-crescut.

– N-am considerat acest lucru ca un handicap.

– Te-a părăsit pentru altul, nu-i așa? întrebă Nicola după ce păru o clipă că-l studiază.

– Poate că Lee are dreptate, spuse Andrew privind în altă parte. Poate că ești o vrăjitoare. Sau o cititoare de gânduri.

– Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit...

– Da. M-a părăsit. Pentru un avocat, cineva care câștigă mult mai bine decât un profesor universitar. Se uita fix la farfuria goală, apoi ridică din nou ochii. Nicola, cred că s-a făcut timpul să mă „rostogolesc" spre casă ca să mă culc.

Nicola se simți brusc ca un vampir care a supt viața din acest bărbat fermecător.

– Andrew, te rog, nu pleca. N-am vrut...

– Știu, Nicki. Sunt încă oarecum nevindecat, ca o reptilă care și-a lepădat pielea și așteaptă ca stratul de dedesubt să se întărească.

– Îmi amintesc sentimentul acesta, spuse ea.

Andrew stătea în picioare.

– Ascultă, spuse el, masa a fost minunată – aproape tot atât de minunată ca și compania ta, dar nu chiar atât. Am o zi grea mâine. Începem să construim restul gardului, acum că s-a pus fundația.

Nicola se ridică și ea.

– Mulțumesc pentru flori, Andrew.

– Îmi pare rău că n-au fost puțin mai, hm... pline de sevă. Meriți mai mult.

Andrew se opri lângă ușă o clipă, așteptând ca Nicola să o deschidă. Părea țintuită de podea. El ridică lanțul, ieși în căldura serii, apoi se întoarse și zâmbi.

– Noapte bună, Nicola, rosti el încet, și mulțumesc.

Nicola reuși să zâmbească.

– Noapte bună, Andrew.

Se uită după el cum urcă aleea și o cotește spre strada Dunn. Apoi închise ușa.

– La naiba! șopti ea.

Șase

– Câte pietre din acelea mai ai de gând să tot ridici și apoi să le lași din nou jos până să găsești una care să-ți placă? Jamie îl ajunse din urmă pe Andrew și zâmbea.

Lucrau la nivelul de „umplere", așezând pietre peste cele inegale de la temelie pentru a crea o bază peste care să construiască restul gardului. Mai devreme în dimineața aceea de miercuri, Jamie și Becky cercetaseră grămada de pietre și le aranjaseră pe rânduri, plasându-le pe cele mai mari aproape de zid. Jamie le-a explicat că întotdeauna se pun mai întâi pietrele mai mari, pentru a nu fi nevoiți să le ridice foarte sus.

Andrew studia piatra pe care tocmai o ridicase.

– Caut una care se potrivește.

– E logic ce faci, cu excepția unui singur lucru. Îți dublezi munca de fiecare dată când ridici o piatră și o pui la loc. Curând vei fi epuizat, iar rezultatul muncii tale va fi mic pentru cât ai transpirat.

– Și care e soluția?

– Nu căuta piatra nimerită, băiete, trebuie să o descoperi.

– Poftim?

Jamie râse și îl bătu pe umăr.

– Sunt cam nedrept cu tine. Trebuie să treacă ani mulți. Băieți! Becky! Veniți puțin încoace.

Echipa se adună în jurul zonei în care lucra Andrew.

– Toți ați aplicat fizica destul de bine, spuse Jamie echipei sale. Îi învățase cum să ridice în siguranță pietrele mari și cum să găsească partea potrivită pentru fața gardului. Dar acum e nevoie de metafizică, spuse el.

Toți se uitau la el ca niște pelerini la oracol.

– Există o șmecherie care să facă treaba asta mai ușoară. Când vă uitați la fața gardului la care lucrați, vreau să vă amintiți următoarele: puteți găsi o piatră care să se potrivească cu spațiul din fața voastră, sau puteți găsi un spațiu care să fie potrivit pentru piatră. Aveți două opțiuni, nu una singură. Aveți piese și spații, și trebuie să le potriviți între ele. Diferența aici este că piesele sunt ale naibii de grele. Așa că nu ridicați o piatră de două ori. Când vă faceți șirurile, încercați să rețineți câteva spații cu ochii minții, apoi ridicați o piatră care se potrivește cu unul dintre acele spații. Dintr-un anumit punct de vedere, este simplu: puneți piatra acolo unde intră. Așa că uitați-vă la pietre mai mult timp, dar lăsați-le pe jos. Veți învăța în curând să descoperiți ce umple spațiile, doar privind și rotind piatra în mintea voastră. Ați înțeles?

Toți au aprobat din cap, deși cam timid. Apoi se întoarseră la lucru, fiecare dintre ei mai mult privind decât ridicând, mișcându-se din ce în ce mai încet, cu mai multă încredere. Curând s-a auzit mai mult „aha!" decât „nu!", pe măsură ce descopereau pietrele pe care le căutau.

Lee Trelissick stătea la pândă. Văzuse constructorii gardului intrând la Cobweb și ședea pe zidul de vizavi, așteptând ca Andrew să-și facă apariția. După doar o halbă, apăru. Stătea afară, lângă ușă, clipind des din cauza luminii strălucitoare, și se gândea dacă să se ducă acasă pe drum (era mai lung, dar mai ușor) sau să o apuce pe poteca din vale (mai scurtă, dar mai greu de străbătut). Alese drumul și apucă să facă doar câțiva pași, că auzi salutul cunoscut: „Ghici ce, Drew?"

Întoarse capul și o văzu. Îl înveseli imediat.

– Nu știu ce, Lee.

– Azi e miercuri.

– Așa ziceam și eu. Slavă Domnului că aproape a trecut.

– Nu, n-a trecut. Țopăia acum pe lângă el.

– Ascultă, fetițo. După mintea mea, e aproape cinci și jumătate. Sunt aici de la opt dimineața. Miercurea s-a sfârșit.

– Hm-hm, cântă ea.

– Bine, ce e? zise el, oprindu-se pe podul de peste râu.

– Miercuri este noaptea Welly.

– Ce-i aia?

– Cântatul. Nu știai?

Andrew pufni în râs. Nu se putea abține. Lee era cu fața la el și cu mâinile pe coapse, ca o profesoară cam severă care îi ținea lecții nătângului clasei... care era Andrew. Lee tremura de-a dreptul de nerăbdare.

– Lee, de ce nu-mi spui despre ce e vorba în timp ce ne ducem spre casă?

– Bine. În fiecare noapte de miercuri, se cântă la Welly.

Tocmai trecuseră de Wellington, cel mai vechi hotel din Boscastle, în drumul lor pe strada Dunn. Era o construcție frumoasă, solidă, cu câteva etaje, într-un vag stil victorian. Se distingea prin faptul că fusese construit direct peste micul râu Jordan, principalul tributar al râului Valency. Când păseai pe pragul intrării în hotel, vedeai un grilaj din oțel de sub care se putea auzi pârâul curgând printr-un vechi canal de scurgere.

– Ce, *karaoke?*

– Nu, omule! Cântece de pe vremuri. Unii aduc și instrumente. Se cântă la Welly de ani de-a rândul, continuă Lee. Oamenii vin și, după un timp, se pun pe cântat, deși Jack este cel care face ca toată chestia asta să meargă.

– Jack?

– Jack! Cântărețul ambulant din Boscastle! Știi.... tipul cu pălărie mare care umblă prin oraș cântând? Are grămezi de cântece în el. Dar absolut *toată lumea* se duce și cântă cu toții!

– Asta înseamnă că și tu?

– Mda. Mama și tata mă iau cu ei, dar eu nu pot sta în bar. Mă așez într-un colț și nimeni nu se plânge. Așa că vii, da?

Andrew oftă. Plănuise să facă o baie, să mănânce un castron cu spaghetti bolognese și să se vâre în pat, dar nu puteai s-o refuzi pe „Domnișoara Ghici ce".

– Cu ce te servesc, prietene?

Andrew stătea în picioare la faimosul bar lung de la Wellington. În fața lui era o garnitură întreagă de pompe de bere, fiecare cu un nume mai uluitor decât celelalte: Ciocănel de Cornwall, Chiștoace Betty, Nimicitorul (ăsta suna cam amenințător), Berea lui Figgy. Se uită la barman și dădu din cap.

– O halbă de ceva, habar n-am ce să iau.

Bărbatul ferchеș din spatele barului pufni în râs.

– Asta e o problemă obișnuită aici la Welly. Ce îți place?

– Berea blondă. Mai slabă, nu prea aromată.

– Asta ar fi Berea lui Figgy. Ia, gustă. Barmanul trase un pic de bere într-un pahar mic și i-l întinse.

Andrew gustă și făcu semn din cap.

– Perfectă.

Birtul era plin. Andrew simți o mână pe umărul său.

– Ai venit pentru cântări, băiete?

– Jamie! Am crezut că te-ai întors la Bodmin Moor.

– Nu într-o zi de miercuri, nu când Jack este în oraș.

– Ce bei, Jamie? Fac cinste.

– Bine, mulțumesc, fiule. Ca tine – o halbă de Figgy.

Băutura veni și Andrew ciocni cu Jamie.

– Pentru arta și meseria construirii de garduri tipice de Cornwall, spuse Andrew.

– Întotdeauna beau pentru asta. Și în cinstea ta, de asemenea. Te-am urmărit. Ai cap pentru asta, pentru construcția de garduri, ai noțiunea spațiului. Presupun că face parte din pregătirea ta.

– N-am avut cursuri de construire de garduri la școala de arhitectură.

– Nu asta am vrut să spun. Ai un bun simț al spațiului. Cred că vezi gardul în întregime, în mintea ta, nu doar pietrele și spațiile dintre ele. Un lucru nu-l înțeleg, totuși, băiete. Ce faci aici – construind garduri, când ai putea face clădiri. Ciudat mod de a petrece vacanța, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Andrew îi zâmbi meșterului pietrar.

– N-am făcut în viața mea o clădire, Jamie. Parcă auzea o tiradă a fostei sale soții și o alungă din minte. Predau teoria arhitecturii. E altceva.

– În construcția de garduri nu e multă teorie.

– Nu-i adevărat, Jamie, și o știi și tu. De fapt, tu nu predai construirea de garduri. Ceea ce predai cu adevărat este respectul față de piatră. Tu ne faci să ascultăm piatra, povestea pe care vrea s-o spună – cum s-a format, prin ce a trecut de atunci încoace, ce poate face și ce nu, ce vrea să fie.

– Se pare că cineva mi-a dat atenție.

– Ți-am dat, Jamie. Asta și datorită faptului că am încercat să descifrez ceva care este într-o oarecare măsură legat cu această problemă.

Și Andrew i-a expus lui Jamie ideile sale despre spațiile locuibile, despre integritatea aproape organică a acestor spații, despre integritatea unor clădiri autohtone simple, despre frumusețea muncii cu materiale locale, despre construcția la scară umană și despre modul în care această artă, modul de a exista în lume, era pe cale de dispariție în America.

– Mie mi se pare că tu nu trăiești în țara care trebuie, băiete. Pe aici, aceste lucruri încă mai contează.

– Nu știu, Jamie, spuse Andrew. Nici măcar nu știam cu adevărat până să vin aici că eram în căutarea unui anumit lucru. Este așa cum ne-ai spus azi de dimineață: poți găsi o piatră care să se potrivească cu spațiul, sau poți găsi un spațiu care să fie potrivit pietrei. Până acum credeam că eu eram piatra. Acum cred că poate eu sunt spațiul ce trebuie umplut.

Chipul lui Jamie se încreți ca o bucată de hârtie de ambalaj.

– Acesta este un pas înainte către instruire.

– Drew!

Andrew se întoarse și o văzu pe Lee lângă el. Anne și Roger se plimbau prin mulțime. Barmanul, al cărui nume era Brian, apăru la capătul barului și se aplecă de la mijloc.

– Acum, domnișoară, spuse el amabil, aș vrea să te muți către zona familiei.

– Nu sunt *domnișoară;* sunt Lee, după cum știi prea bine, Brian Shaheen! zise Lee, cu bărbia în sus ca prora unei nave.

– Măr și mango pentru doamna, te rog, Brian, spuse Andrew.

Lee își primi băutura și dispăru. Apoi, fără nici o altă introducere, o voce de bariton neacompaniată se auzi din spatele încăperii.

Haideți prieteni veseli, pentru ca dragostea să fie dulce
Alăturați-vă mie și fiți fără griji;
O halbă când e liniște, hai, băieți, s-o gustăm,
Prea multe gânduri pot înnebuni un om.

Andrew se îndepărtă de bar și fu uluit că vocile din încăpere au preluat melodia. În momentul în care dirijorul s-a dus către cor, lui Andrew i s-a părut că jumătate din cei de față cântau ritmat.

Jack Vaughan era un bărbat frumos de vreo șaizeci de ani, zvelt, cu un creștet strălucitor, ce începea să chelească, o barbă căruntă îngrijită, ochi albaștri scânteietori, și un chip ce radia bucurie atunci când cânta. Avea o voce splendidă, melodioasă și clară. Lângă el, cântând în armonie, cu un glas de alto, era o femeie cu niște obraji ca două mere, despre care Andrew bănui că era soția lui Jack. În fața lor la masă era un tip mai bondoc, care cânta din când în când la chitară cu multă îndemânare și acompania părțile de tenor. Mulțimea era formată din vreo treizeci de oameni.

Andrew cânta aria corului din „John Barleycorn", când o voce din registrul de sus i se alătură. Cunoștea vocea, deși nu mai cântase împreună cu el niciodată. Cântecul luă sfârșit.

– Bună, marinare, spuse Nicola. Purta o rochie simplă, care îi venea bine, din cânepă, strânsă pe șold, și pantofi cu tocuri.

– Eu nu sunt, am rău de mare, spuse Andrew zâmbind.

– Când navighezi sau când bei?

– Da.

– Ai putea fi un obișnuit al casei aici, cu vocea ta, spuse ea dându-i un ghiont în umăr.

– Presupun că ăsta a fost un compliment! zise Andrew prefăcându-se șocat.

– Cred că ai dreptate. Mi-a scăpat.

– Ai grijă. Trebuie să-ți aperi reputația.

– Reputația?

– Știi tu: înțepătoare, certăreață.

– Prefer ideea că aș fi anticipativă.

– Ia-te de ei, înainte de a se lua ei de tine.

– Cam așa ceva.

– Ești chiar atât de nesigură?

– Habar n-ai.

– Nu, presupun că nu. Și în plus, nu sunt femeie.

– Da, am observat asta.

– Ce-ai zice de încă un rând?

– N-aș spune nu, zise Nicola zâmbind.

Se apropia de ora unsprezece, când vocea lui Jack începu alt cântec și mulțimea îl acompanie.

M-am născut în sudul Australiei.
La apă, înainte! Schimbă direcția!
În sudul Australiei, pe lângă Capul Horn.
Spre Australia ne îndreptăm.

Aplauze furtunoase și chiuituri au urmat cântecului, iar Andrew își dădu seama că era numărul tradițional de închidere. Mulțimea începu să se fâțâie de colo-colo și să se îndrepte către ușă.

Lee îl găsi și spuse:

– Vezi? Vezi? Ți-am *spus!*

Andrew pufni în râs. Roger își recuperă fiica, iar Anne îi șopti ceva Nicolei. Încet-încet, energia puternică din încăpere se transformă într-un oftat de bucurie, precum aerul dintr-un balon găurit.

Nicola îl rugă pe Andrew să o conducă la ușă, însă berea pe care o consumase își cerea drepturile.

– Nicola, zise el, trebuie să mă opresc puțin mai întâi la toaletă.

– Du-te, domnule Stratton, spuse ea cu o voce cam neclară de om cherche-

lit, care a făcut ca numele lui să se audă „Sshtratton". Mă poți ajunge din urmă. Cred că îți amintești drumul, nu? Apoi îi făcu semn cu ochiul și se îndreptă spre ușă, legănându-și șoldurile.

Când Andrew reveni de la toaletă, cea mai mare parte a lumii plecase. Traversă parcarea hotelului, făcu câțiva pași pe strada Dunn, apoi coti la stânga înainte de pod și merse pe lângă râu spre port. Se simțea ca un imbecil. Nu a înțeles invitația Nicolei. Sau poate că îl prostise berea. Nu, simțea că are capul limpede. Atunci, ce era? O femeie cu care toate interacțiunile anterioare puteau fi cel mai bine descrise ca niște turniruri îl invitase din nou acasă la ea – de ce? Un pahar înainte de culcare? Era absolut uluitor. Era și excitant, un simțământ pe care nu-l mai avusese de când... nici nu-și mai amintea de când.

Ciocăni ușor la ușa Nicolei.

– Vino sus. Vreau să-ți arăt ceva. Ușa e deschisă. Vocea se auzea de deasupra lui și privi în sus. Ea era aplecată pe fereastra atelierului. Rochia crem de pânză strălucea în lumina lunii.

Intră în casa Nicolei. Randi îl salută cu obișnuitul lătrat, o dată, apoi o luă la goană pe scări în sus. Andrew îl urmă. Nicola îl aștepta lângă șevalet.

– Bună, spuse el, simțindu-se brusc stângaci. Arăți atât de bine.

Făcu o reverență ușor nesigură și, pentru a-l tachina, spuse:

– Mulțumesc, domnule. Dar nu pe mine voiam să mă vezi.

– Nicola, cred că tu ești singurul lucru pe care mai vreau să-l văd din nou, vreodată, spuse el, uluit să se audă spunând acele cuvinte.

Ea zâmbi larg, cu ochii strălucitori, apoi spuse:

– Oprește-te, omule, și fii atent.

Andrew își dădu seama atunci că tabloul ei cu marea nu mai era pe șevalet. Era altceva în locul lui, acoperit cu o foaie.

– Închide ochii, îi ordonă ea.

Andrew se conformă și o auzi dând jos foaia de hârtie de pe șevalet.

– Bine. Deschide-i acum.

În fața lui se afla o pânză cu o fetiță dansând prin pajiștea plină de flori de lângă un pârâu. Dar nu orice fată. O recunoscu imediat pe Lee. Și nu era orice fel de tablou. Nicola îi prinsese nu doar imaginea, dar și spiritul fetei și lumea în care se afla, o lume de copaci, de ierburi și de flori sălbatice care străluceau în lumină.

Se așeză pe marginea șezlongului.

– Doamne, este... este perfect.

Nicola ședea lângă el. Amândoi au privit mult timp în tăcere tabloul. Andrew simțea căldura pielii Nicolei ce radia prin inul subțire.

– Ești prima persoană căreia i-am arătat tabloul, spuse ea în cele din urmă.

– Atunci, mă simt profund onorat. Șovăitor, Andrew o cuprinse cu brațul drept pe după umeri pe Nicola și o trase cu blândețe spre el. Ea își lăsă capul pe umărul lui.

– O iubesc pe fetița asta, șopti ea.

– Și eu, spuse Andrew. Întotdeauna am vrut un copil exact ca ea.

– Dar soția ta nu voia?

– Nu. Doar că acum are un copilaș cu înlocuitorul meu. Cu tine și cu Jeremy cum a fost?

– Am încercat. N-a mers. Mulțumesc lui Dumnezeu.

– Cred că ai fi fost o mamă grozavă, zise el. Amândoi priveau lung noul tablou. Andrew întoarse capul și o sărută pe Nicola pe tâmpla dreaptă.

– Mulțumesc, spuse ea apropiindu-se de el și mai mult.

– Pentru compliment sau pentru sărut? întrebă el.

– Da.

Nicola se întoarse și-l privi pe bărbatul de lângă ea. Ochii lui erau verzi și băteau în cenușiu, acum știa. Avea o față de om bun și tandru. Un chip de om atent. Se îndreptă și-l sărută pe buze, ușor, aproape ca o părere.

– Cred că ești un om bun, Andrew Stratton, spuse ea, aproape în șoaptă.

Îl văzu schimbându-se la față.

– Așa credeam și eu, dar Kat...

– Șșt, spuse ea și îl sărută din nou. Dar atunci el se trase înapoi.

– Stai. Trebuie să-ți spun că am mințit ieri-seară, spuse el. Nu m-a părăsit doar pentru unul mai bogat. Am fost prea rușinat să-ți spun adevărul, în parte pentru că cred că a avut dreptate. A spus că divorțează de mine pentru că eram lipsit de pasiune. Pentru că „am gheață în vine", așa a spus.

Nicola îl privi, cu capul plecat într-o parte.

– Nu avea dreptate, știi și tu, spuse ea.

– De ce?

– Pentru că ai buze calde. Foarte calde. Și dulci.

– Cred că unul dintre noi e beat, spuse Andrew zâmbindu-i Nicolei.

– Îhî. N-ar trebui să bei atât de mult.

Îl sărută din nou, mai apăsat de data aceasta. El răspunse pe măsură, luându-i bărbia în palme. Ea se întoarse spre stânga și se cuibări în poala lui Andrew, cu fața la el, apăsându-și buzele pe ale lui și strecurându-și mâinile pe sub cămașa lui.

Lui Andrew cu greu îi venea să creadă ce se întâmpla, și se lupta din răspu-

teri să-şi păstreze mintea limpede. O femeie minunată, talentată şi incontestabil frumoasă îl săruta, ţinându-l strâns, cu respiraţia întretăiată, cu dorinţa nedisimulată. Nu era deloc sigur cum se ajunsese la asta. Cei doi fuseseră atât de ocupaţi cu schimbul de remarci usturătoare, încât el nu şi-a dat seama că se îndrăgostise de zile întregi. Şi Andrew a mai înţeles – aşa cum cineva lovit de trăsnet înţelege fragilitatea vieţii mai bine ca oricine – că niciodată nu mai iubise astfel înainte. Niciodată nu simţise ceea ce simţea acum: uluit, fermecat, transportat.

Brusc Nicola deveni severă. Ochii ei se deschiseră larg.

– Nu! Johnny, nu! *Te rog!*

Andrew a încercat să o ţină, dar ea ţipă din nou.

– *Nu!*

Picioarele ei găsiră un loc de sprijin pe şezlong şi se luptă să se dea mai în spate, împingându-se în sus în braţul aplecat al şezlongului până când ajunse la marginea lui, dând din braţe ca să se apere, netezindu-şi rochia.

Andrew sări în picioare şi rămase lângă şezlong, paralizat din cauza şocului. Nicola privea fix înainte, cu ochii nebuni de frică, dar şi sticloşi. El înţelese dintr-odată că ea se afla într-altă parte – nu cu el, în atelier, ci undeva departe, în propriul ei iad. O apucă de umeri, mai ales pentru a o ajuta să nu cadă de pe braţul fotoliului.

– Nicola! zise el. E-n regulă.

– Nu! *Nu* e! Îţi *spun eu* că nu e!

Plângea, cu braţele strânse în jurul stomacului, cu trupul aflat în convulsii. Andrew o ajută să se aşeze din nou în şezlong, iar ea se ghemui pe o parte. El îngenunche pe podea şi o ţinu aproape, şoptindu-i numele, spunându-i că era în siguranţă. Hohotele ei îi zguduiră pe amândoi. După un timp, s-au mai potolit, apoi au încetat de tot. El şi-a dat seama că femeia adormise.

Se uită împrejurul camerei şi îl văzu pe Randi, privind din umbra unui colţ îndepărtat al atelierului. Andrew era uluit că Randi nu lătrase. Poate că mai trecuse printr-un astfel de episod şi înainte.

Andrew stătea în picioare şi încerca să se împace cu ceea ce tocmai se întâmplase. Adormise oare Nicola în timp ce el o mângâia şi apoi se trezise dintr-un coşmar? Era ameţită de la băutură şi avea halucinaţii? O speriase el?

Andrew îşi dădu seama că trebuie să o ducă în pat. Se strecură după perdeaua ce despărţea dormitorul de restul încăperii şi dădu la o parte cuverturile de pe patul Nicolei. Apoi reveni la şezlong, o ridică în braţe şi o duse în cameră. Când o întinse pe pat, ea îngăimă speriată câteva cuvinte, dar el nu înţelese ce spunea. Trase cuverturile în jurul ei, o sărută pe frunte şi stinse lumina de pe

măsuță. Rămase lângă ea o lungă perioadă de timp, întrebându-se ce naiba se întâmplase.

După un timp, se ridică și se întoarse în atelier, unde îl găsi pe Randi stând răbdător în mijlocul camerei.

– Ei bine, prietene, spuse el, ce propui să facem acum? Andrew era cam jenat la ideea de a petrece noaptea în casa Nicolei, dar îi era în același timp teamă să o lase singură.

Randi se ridică și se duse spre șezlong, scoase un singur lătrat, căscă și se întinse pe podea.

– Bună sugestie, spuse Andrew, chicotind. Strânse câteva bucăți mari de pânză pentru a se acoperi și se întinse pe șezlong. Întreaga experiență îl zguduise. Nicola părea în transă, ca și cum era posedată. Fusese îngrozită.

Andrew se uită prin cameră după ceva palpabil care să-l readucă la realitate și găsi tabloul cu Lee, în pășunea de lângă râu. Se întreba dacă nu cumva Lee reprezenta spiritul din copilărie al Nicolei – inocentă, plină de viață, gata oricând să se joace.

Dar cine era Johnny?

Andrew muta pietrele ca o mașinărie. Ajunsese aproape la o stare de tip Zen în ceea ce privește construirea de garduri, o zonă de concentrare liniștită în care se gândea foarte puțin la lumea din jurul lui.

Terminaseră prima secțiune, au acoperit cu iarbă și au continuat. Becky și Ralph au dezgolit cel de-al doilea segment de cinci metri de pământ și s-au apucat de cel de-al treilea, în timp ce Jamie și Case mutau piatră cu excavatorul și puneau pietrele de la bază. Andrew lucra împreună cu Burt într-o tăcere prietenoasă, iar în acea tăcere, el se gândea la Nicola.

Plecase de la ea de-acasă după răsăritul soarelui. Străzile erau pustii, prăvăliile aveau obloanele trase.

În timp ce rătăcea în susul văii, refăcu în minte diversele etape din seara trecută: armonia din ce în ce mai mare dintre ei; invitația nonconformistă; starea magică de intimitate... și apoi frica ei teribilă, ca o fisură seismică ce devenea o prăpastie între aici și acum și... ce? Cealaltă realitate a Nicolei. Continentul întunecat. Necunoscutul.

Se gândea la tablourile cu efect calmant pe care le picta ea – cât de pașnice erau și în ce contradicție erau cu sufletul ei. Se întreba cum, sau chiar dacă să abordeze subiectul terorii ei.

S-a gândit în felul acesta până după-masă, dar îi veni o idee care îl liniști.

Când echipa a încheiat lucrul pentru acea zi, Andrew trecu puțin pe la Cobweb, pentru obișnuita halbă.

Janet Stevenson răspunse la ciocănitul lui în ușă, îmbrăcată în blugi și un tricou pe care scria Universitatea din Michigan.

– Doamna preoteasă Janet? întrebă Andrew, gândindu-se în mod absurd că preoteasa va fi în hainele de ceremonie.

– Ești Andrew, nu-i așa? zise ea zâmbind.

– Aveți o memorie extraordinară, doamnă, răspunse el.

– E de folos în meseria asta, spuse ea. Vrei să intri?

Andrew își privi hainele murdare, apoi zâmbi.

– Poate că nu, dată fiind starea în care sunt.

– Nu sunt nici eu prea bine îmbrăcată, spuse ea. Este tricoul fiului meu. Făceam curat. Sunt și femeie de serviciu și preoteasă.

– Am năvălit aici fără să fi stabilit o întâlnire, așa că permiteți-mi să încep cu scuze. Aveți o clipă liberă? Poate putem face o scurtă plimbare?

– Da, și da. Pentru diseară soțul meu pregătește cina. Lasă-mă să-i spun unde mă duc. Unde mă duc, apropo? întrebă ea, zâmbind din nou.

Andrew privi împrejur. Biserica se afla la înălțime, privind spre mare.

– În cimitir?

– Am fost acolo mai devreme, spuse ea. Dar își are farmecul lui. Te voi conduce.

Câteva minute mai târziu, se plimbau printre pietrele funerare pline de licheni, care înconjurau biserica. S-au oprit la poarta care dădea spre vest, către mare. Sprijinindu-se de partea de sus a porții, Andrew începu:

– Doamnă preoteasă Janet...

– Doar Janet, e mai bine așa.

– Janet... Să spunem că știi pe cineva căruia i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Poate cu mult timp în urmă. Dar este clar că persoana este încă obsedată de acel lucru.

– Cum pot fi eu de folos?

– Nu știu, spuse el trăgând adânc aer în piept. De aceea am venit azi aici să te întreb pe *tine*.

Preoteasa își împreună mâinile în față, cum făcea la biserică.

– Trebuie să-ți mărturisesc, Andrew, că biserica nu este prea utilă în acest gen de lucruri. Noi suntem însărcinați să avem grijă de credința enoriașilor noștri, să încercăm să-i alinăm în situație de criză. Dar se pare că prietena ta de-

păşeşte acest lucru, iar noi nu suntem suficient de dotaţi pentru a sluji ca asistenţi sociali sau psihologi.

Se uită o clipă lung la Andrew, iar el văzu o tristeţe profundă în privirea ei.

– Ustensilele mele sunt atât de limitate, spuse ea. Aş putea sfătui această persoană despre dragostea nepieritoare pentru Dumnezeu, despre mântuirea dată de credinţa în iubirea Lui. Dar ea – presupun că este o ea? – ar trebui să îmbrăţişeze această iubire. Şi presupun, dată fiind trauma ei, că i-am cere prea mult.

Andrew era uluit. Din experienţa lui, preoţii pretindeau întotdeauna că au răspuns la toate. Şi dintr-odată se simţea stânjenit. Ce aşteptase el cu adevărat? Ce spera să realizeze?

– Janet, spuse el în cele din urmă. Îmi cer scuze. Trebuia să mă fi gândit mai bine, presupun. Încerc doar să ajut pe cineva la care ţin.

– Ştiu că ţii, spuse ea blând, şi este norocoasă că te are – *dacă* va vrea să te aibă. Simt că eşti un suflet bun, Andrew. Cred că o poţi influenţa.

– Asta nu ştiu. Cum poţi să-ţi dai seama?

– Gândeşte-te la Petru, Andrew. Gândeşte-te la pilda credinţei sale. Dacă crezi că poţi ajuta, şi dacă această credinţă vine dintr-o inimă bună – şi eu aşa cred – atunci poţi păşi pe apă şi o poţi aduce cu tine.

Andrew dădu afirmativ din cap şi spuse:

– Mulţumesc. Îmi cer scuze că ţi-am întrerupt seara.

– Nici vorbă, nu m-ai deranjat.

– Bună seara, doamnă preoteasă Janet.

– Bună seara, Andrew. Şi mult noroc.

El aprobă din cap şi după câţiva paşi o auzi spunând:

– Te-ai gândit să vorbeşti cu Colin Grant?

– Vrăjitorul? Nu mi-a trecut prin cap că ai prea multe în comun cu domnul Grant.

– Mai mult decât ţi-ai putea închipui. În plus, prefer pe cineva care crede în ceva decât pe unul care nu crede în nimic.

– Dar vrăjitorie?

– „Sunt mai multe lucruri în ceruri şi pe pământ, Horaţiu…", zise ea, citându-l pe Shakespeare.

Aceasta nu este o preoteasă obişnuită, gândi Andrew.

Nu s-a dus imediat să-l vadă pe Colin Grant. Era târziu şi avea nevoie să se gândească serios la sugestia care i se făcuse. Pregătea o salată pentru cină în bucătărioara de la Shepherd's Cottage, când o văzu pe Nicola traversând pajiştea din faţa casei lui Roger şi a lui Anne. O întâmpină în uşă.

– Ce amant grozav eşti, zise ea, zâmbind cu gura până la urechi. Eşti atât de pasionant, încât m-ai făcut imediat să adorm!

Andrew fu atât de surprins de absurditatea acestui salut, încât nu putu decât să o privească lung. Apoi îşi veni în fire.

– Vrei să intri?

– Nu, am făcut tot drumul până aici doar ca să-ţi fac viaţa grea.

Andrew se dădu într-o parte şi Nicola intră, lăsându-se să cadă în fotoliul de lângă şemineu.

– Deci, spuse ea. Am două întrebări.

– Prima?

– Ai vreun vin a lumea în casa asta?

– Da, un *pinot grigio* rece. Vă convine, doamnă?

– Vom vedea.

– Şi a doua întrebare?

Nicola înclină capul şi surâse afectat.

– Ţie ţi-a plăcut? Pentru că eu nu-mi aduc aminte, adăugă ea, rotindu-şi ochii.

– Aduc imediat vinul, e în regulă? zise Andrew, dând din cap, şi dispăru în bucătărie. Era încântat că găsise o scuză pentru a ieşi din cameră, căci nu avea nici cea mai vagă idee ce putea să mai spună, dacă ar fi spus ceva. Vrei să rămâi la masă? strigă el din bucătărie. Făceam un fel de salată italienească, verdeţuri amestecate, roşii, prosciutto, mozzarella, ceapă şi măsline negre.

– Stai! îi strigă Nicola. Vrei să spui că n-ai busuioc proaspăt?

Andrew se duse la uşa bucătăriei şi se sprijini de cadrul uşii. Nicola stătea de-a latul în fotoliu, cu spatele sprijinit de unul din braţele lui, cu picioarele ei bronzate puse unul peste celălalt. Purta o rochie simplă de vară din bumbac colorat cu un decolteu adânc. Arăta delicioasă.

– Bineînţeles că am busuioc proaspăt, spuse el. Tocmai mă gândeam că îl irosesc degeaba pentru tine.

– Ooo, ce lovitură sub centură.

Andrew râse afectat şi se întoarse în bucătărie, destupă sticla de vin şi reveni în cameră cu vinul şi cu două pahare simple. Turnă şi apoi ciocniră.

– Pentru mereu imprevizibila doamnă Nicola Rhys-Jones, fostă DeLucca.

– Pentru întâlnirea-fantomă, replică ea. A fost o clipă prezentă, apoi s-a dus... ei bine, într-o oarecare măsură.

Andrew zâmbi, dar trist.

– Nu-ţi aminteşti, nu-i aşa?

Nicola închise ochii o clipă, dar când îi deschise, nu se mai vedea în ei acea privire uluită, iar în locul ei era ceea ce Andrew putea descrie ca dezgust de sine.

– Îmi cer scuze, Andrew, zău. Eu nu beau de obicei atât de mult – de fapt, ba da, beau – dar nu am obiceiul să leșin. Sunt absolut stânjenită. Nu-mi amintesc nimic de aseară pentru care ar trebui să-mi cer scuze.

– E în regulă, Nicola, spuse Andrew blând. Nu ai de ce să-ți ceri scuze.

– O, ba da. Pentru că trebuie să fac o mărturisire. N-am invitat niciodată un bărbat la mine acasă de când m-am mutat aici de la St Ives. De fapt, n-am fost combinată cu nici un bărbat după Jeremy.

– Mi se pare că Jeremy este în stare să țină femeile departe de bărbați pentru foarte multă vreme.

– Mulțumesc. Da. Asta e, înțelegi? Sunt îngrozită de bărbați.

– Înțeleg.

– Cu o singură excepție: tu. Vrei să știi de ce?

Andrew clătină afirmativ din cap.

– Pentru că tu înțelegi *cu adevărat.* Nu ești ca alți bărbați.

– N-ai de unde să știi asta, spuse Andrew.

– Ba da, știu. Vrei să știi de ce? În primul rând, sunt vrăjitoare. Știu lucrurile astea.

– Cum se face că n-ai știut în cazul lui Jeremy?

– Pe vremea aceea nu eram vrăjitoare, și nu mă întrerupe. În al doilea rând, Lee te adoră. Și în al treilea – Nicola făcu o pauză și se uită la el cu afecțiune – un individ care-și riscă pielea pentru o oaie nu are cum să fie tiranic.

– O, mulțumesc.

Nicola Zâmbi.

– Deci asta e: dovada mea indiscutabilă, în trei puncte, a bunătății tale.

– Mi se învârte capul, dar ar putea să fie de foame. Mâncăm?

– Ar fi grozav, spuse ea lăsându-se în fotoliu. Mulțumesc.

OK, gândi el, în timp ce termina de făcut salata, *se petrec două lucruri aici: Fie n-are habar ce s-a întâmplat noaptea trecută, fie știe și nu vrea să abordeze problema. În oricare dintre cazuri, nu este un subiect de discutat.*

Andrew făcu un sos vinegretă Dijon, asezonă salata, adăugă busuioc tocat și aduse castronul și îl puse pe măsuța de lângă fereastra cu vedere către mare.

– Mi-e teamă că va trebui să te muți de acolo dacă vrei să mănânci.

Nicola îl urmărise pur și simplu, precum cineva de la o cafenea de pe trotuar. Acum își dădu jos picioarele de pe brațul fotoliului și se ridică, cu o singu-

ră mișcare fluidă, iar el fu din nou izbit de cât de drăguță putea fi această femeie ciudată. Îi ținu scaunul și ea se așeză ușor pe el.

– Bună, spuse el. Mă numesc Andrew și voi fi chelnerul dumneavoastră în seara aceasta. Vă pot umple paharul?

– Da.

După cină, în timp ce Andrew o conducea acasă, Nicola îl luă de braț.

– Te superi dacă te întreb ceva serios?

– Bineînțeles că nu. Ce?

– Am făcut dragoste ieri-noapte? întrebă ea strângându-l ușor de braț. Nu am făcut, nu-i așa?

– În cazul în care vrei să știi dacă am avut relații sexuale, atunci nu.

– Dar am fost apropiați.

– Da, minunat de apropiați, după părerea mea.

– Însă eu am leșinat.

– Da... ei bine, nu, nu chiar.

– Ce vrea să însemne asta, întrebă ea râzând ușor.

– Nu știu cu adevărat. Poate poți tu să-mi explici ce a putut însemna.

– Să-ți spun ce? Vorbești misterios.

Andrew trase adânc aer în piept, se uită de-a lungul aleii pustii, apoi se întoarse către ea:

– Nicola, trebuie neapărat să te întreb... Cine e Johnny?

Nicola înțepeni, se opri și își trase brațul de sub cel al lui Andrew.

– Cum de știi despre Johnny? spuse ea, dându-se mai departe de el, ca și cum ar fi fost radioactiv.

– Nu știu nimic despre Johnny. Tu strigai noaptea trecută: „Nu, Johnny, nu face asta." Parcă erai în transă. Apoi ai leșinat. Asta e tot ce știu.

Nicola arăta împietrită. Stătea nemișcată, cu ochii larg deschiși și circumspecți. Apoi, cu gheață în glas, spuse:

– Johnny nu există.

– Nicola, stai... ți-am văzut privirea fixă; te-am văzut luptându-te să scapi. Erai îngrozită.

– Nu e treaba ta, spuse ea cu fălcile încleștate. Apoi se întoarse brusc și plecă repede pe stradă către port. Andrew o luă la goană ca s-o ajungă din urmă.

– Nicola, încerc doar să fiu de ajutor.

– Atunci, lasă-mă *în pace*! se răsti ea.

Andrew se opri. Nicola continuă.

– Nu înțelegi cum mă simt față de tine? strigă ea.

Se opri și se întoarse împrejur. Gura i se deschise, dar nu ieși nici un sunet. Se întoarse din nou și o luă hotărât la fugă în josul dealului.

El nu o urmă. În timp ce stătea acolo urmărind silueta ei dispărând în întunericul din ce în ce mai dens, își dădu seama că nu mai fusese niciodată îndrăgostit înainte. Nici de Kat. De nimeni. Dar era acum.

Nicola se trezi din somn în întuneric, cu trupul crispat, cu cearceaful tras până la gât și pe care îl strângea cu putere în pumni. Îl visase din nou pe Johnny, ceva ce nu i se mai întâmplase de mulți ani.

Johnny. Fratele ei mai mare. Cel frumos, cu umerii lați ai tatălui lor și cu păr negru, neted și lucios. Johnny cel strălucit, care a intrat la liceu fără nici un efort, cu note maxime. Johnny cel ambițios, care începuse afacerile cu droguri în clasa a noua, cu marijuana, dar care mai târziu s-a descurcat foarte bine în afacerile cu cocaină. Johnny cel îngâmfat, care credea că putea să păcălească pe oricine în legătură cu orice, inclusiv pe mama lui (ceea ce a și reușit) și pe ceilalți vânzători de droguri, cărora le-a luat teritoriul, din ce în ce mai mult, colț de stradă după colț de stradă, dar care s-au dovedit, în cele din urmă, că nu fuseseră nici păcăliți, nici amuzați.

Johnny, care a început să se furișeze noaptea în camera ei, când mama lor făcea curățenie în birourile primăriei, Johnny, care a violat-o. Johnny, care a fost omorât înainte ca ea să-l poată confrunta ca adult, să-i ceară să recunoască și să obțină de la el scuze și iertare.

Johnny cel blestemat.

Șapte

Lee era la jumătatea copacului ei favorit, dar urcușul mergea încet, dat fiind faptul că era nevoită să treacă umbrela peste câte o ramură, de fiecare dată când se cocoța mai sus. După ce fusese de mai multe ori udată până la piele din cauza ploilor de vară în timp ce citea sus în pom, i-a venit ideea strălucită să-și ia la ea în permanență umbrela roșie cu bulinuțe albe, și să o agate de o cracă pentru a o folosi la nevoie. Gândea că acest aranjament este excepțional de inteligent.

Astăzi, totuși, nu avea să citească. Venise ca să se gândească. Copacul era un loc bun în care să gândești, și să auzi jos apa clipocind, păsărelele ciripind, să te bucuri de singurătate și de câte altele. Gândul de azi era despre Nicki – de fapt, era vorba de Nicki și Drew. Nicki a sunat la telefon când Lee și mama sa luau micul dejun, iar după ce a ascultat o clipă și a privit-o pe Lee, mama ei a mutat telefonul în hol, unde a vorbit în șoaptă, stăruitor. Bineînțeles, Lee s-a dus la ușă să asculte – la urma urmei, Nicki *era* prietena ei cea mai bună. Nu auzea ce spunea Nicki, desigur, și tot ceea ce a putut prinde au fost frânturi din răspunsurile mamei sale: „*Ce* a spus Andrew?" și „De ce ai fugit de acolo, prostuțo?" și „Drăguță, trebuie să-l dai uitării pe Johnny."

Evident, Nicki îl plăcea pe Drew, dar ea se vedea cu cineva pe care-l chema Johnny și pe care trebuia „să-l dea uitării". De acolo de unde era cocoțată acum deasupra râului, Lee și-a dat seama că se simțea oarecum rănită pentru că Nicki avea un prieten despre care ea nu știa. În fond, ea îi spunea lui Nicki absolut *totul*. De ce a ținut Nicki secret acest lucru? Își strânse puternic ochii și își lăsă mintea să navigheze deasupra satului, într-o misiune de recunoaștere, dar nu-i veni în minte nimeni în Boscastle care să se numească Johnny

Lee hotărî că trebuia să vorbească cu Drew despre această situație. Simțea că ea fusese cea care într-un fel sau altul îi apropiase pe el și pe Nicki și acum era în-

grijorată că el ar putea fi necăjit din cauza a ceea ce s-a întâmplat între ei ieri, indiferent despre ce era vorba. În plus, mai era și problema reîntoarcerii lui Drew în America săptămâna următoare. Dacă Nicki îl plăcea, asta o va întrista și pe ea, probabil. Lăsă umbrela să atârne de o ramură și porni în josul văii către port.

– Cred că fetița vrea să te întrebe ceva, Andrew, spuse Burt, făcând semn cu capul către capătul zidului. Echipa ce construia garduri stătea jos lângă râu, terminându-și prânzul.

Andrew urmări privirea lui Burt și o văzu pe Lee, care stătea ca o barză, cu un genunchi îndoit, cu laba piciorului sprijinită de genunchiul celălalt. Habar nu avea de când o fi fost acolo. Când a observat că Andrew o văzuse, Lee a zâmbit larg și i-a făcut semn cu mâna.

– Andrew, nu te lăsa ademenit de fetițele astea locale acum, îl necăji Jamie. Mai avem treabă de făcut.

Andrew se ridică și se îndreptă țeapăn către locul în care îl aștepta Lee.

– Bună, drăguțo. Ce faci aici? întrebă Andrew.

– Am venit să te văd, răspunse ea, lăsând jos piciorul. Trebuie să vorbim. Sprâncenele ei deschise la culoare erau împreunate, pentru a semnala că problema era serioasă.

– Trebuie?

– Îhî. Poți?

– Desigur, dar pentru puțin timp.

Lee se întoarse și porni spre intrarea în parcare. Andrew o urma. Când au fost departe de urechile celorlalți, Lee îi spuse:

– Îți place Nicki, nu-i așa?

Andrew continua să meargă.

– Ei bine, da, Nicola este o femeie fermecătoare, și în plus este prietena ta cea mai bună, și orice prieten al tău...

– Nu mă trata ca pe un copil, spuse Lee, ridicându-și ochii spre el.

Andrew era cât pe ce să protesteze, dar se abținu.

– Da, îmi place. Cred că este grozavă, deși o mare parte din timp pare că stăm cu săbiile scoase.

– Ce vrea să însemne asta?

– O, știi, ne cam necăjim unul pe altul tot timpul.

Lee aprobă din cap și nu spuse nimic pentru câteva clipe.

– Lee, ce te preocupă? Trebuie să fie ceva, că altfel nu ai fi venit până aici, când puteai foarte bine să stai în copacul tău.

– Nicki a sunat-o pe mama azi-dimineață, foarte supărată. Despre ceva care s-a întâmplat între voi doi, presupun.

– Da, bine, nu... hm... am avut o mică neînțelegere.

Lee ajunse la pod și se opri.

– Cred că Nicki are alt iubit. Îl cheamă Johnny. Mama i-a spus să scape de el. Cred că mama nu-l place. Dar mama te place pe tine, adăugă ea.

Andrew se sprijini de parapet lângă fetița subțirică. „Fetiță" era un termen atât de nepotrivit pentru această minunată ființă umană de lângă el. Lee era menită să aibă o viață excepțională, era sigur de asta.

– Trebuie să-ți fi fost greu, spuse Andrew oftând, să vii până aici ca să-mi spui asta.

– Puțin, mărturisi ea.

Andrew se întoarse și ridică în brațe fetița slăbuță, strângând-o puternic la piept.

– Îmi ești tare dragă, Lee Trelissick, iar dacă aveam o fiică, aș fi vrut să fie exact ca tine.

Lee se răsucea și se foia încoace și încolo, chicotind, iar el îi dădu drumul. Era puțin surprins de propria sa impetuozitate. Ceva înlăuntrul său se înmuia, se deznoda, ceva se despărțea de el ca un ghețar care se topește. Era convins că această nouă blândețe era în parte moștenită de la construirea de garduri. Nu trebuia să anticipeze sau să se pregătească pentru nimic: putea lăsa lucrurile să meargă pe calea firească. El putea doar să „fie". Putea chiar să recunoască bucuria curată și admirația pe care le resimțea ori de câte ori era cu această minunăție de fetiță.

Se întorceau la șantierul de lucru.

– Ce ai de gând să faci în legătură cu acest Johnny? întrebă Lee.

Andrew se opri și îngenunche în fața ei:

– Ascultă, Lee, eu sunt un vizitator aici. Sunt în trecere. Nu am nici o treabă să mă amestec în necazurile și grijile celor care trăiesc aici.

– Dar o iubești pe Nicki, spuse ea, după ce aprobă din cap. Asta schimbă lucrurile.

Andrew se uită lung la ea.

– Ai dreptate. O iubesc. Și voi avea grijă de individul ăsta Johnny. Mulțumesc că mi-ai spus. Dar acum trebuie să mă întorc la muncă. Ești mulțumită?

Lee aprobă din cap și Andrew porni către locul unde se construia gardul.

– Nu-i vei face rău, nu-i așa? strigă ea către el.

Privi înapoi spre fetiță.

– Nu cred că va fi necesar.

Dar, desigur, habar nu avea ce ar fi fost necesar.

Jamie văzuse ploaia venind.

– Gata, băieți, strigă el, după ce primele picături stropiră pământul prăfuit, duceți uneltele în furgonetă, iar voi, amărâții, la birt. Ați fost păsuiți! Deși mai erau încă vreo douăzeci de metri de gard de făcut, ceea ce construiseră arăta curat și solid. Iar el transformase echipa dintr-un grup de amatori neîndemânatici în meșteri calificați – adevărați constructori de garduri, pe care ar fi mândru să-i aibă alături la lucru. Întotdeauna se întâmpla așa la sfârșit. Detesta despărțirile. De când a murit soția lui de patruzeci de ani – se împlineau cinci ani acum – studenții lui îi fuseseră familia.

Și iată-i, cel mai recent lot, târșâindu-și picioarele dinspre stradă, nădușiți, murdari, zâmbitori, cu cămășile ciupite ca de vărsat din cauza picăturilor de ploaie.

– Flora, draga mea, strigă el după barmaniță, după ce aceștia și-au croit cu greu drum prin mulțimea de turiști care se adăposteau și ei de ploaie, adu de băut pentru echipa mea, fac eu cinste.

Când li s-au adus paharele, Jamie se ridică pentru a ține un toast.

– Sunteți urâți ca păcatul, până la ultimul dintre voi – bineînțeles, cu excepția mereu frumoasei Becky – dar acum sunteți constructori de garduri tradiționale de Cornwall, și sunteți ai naibii de buni!

Nicola ședea pe un scaun înalt la bar, pe partea cealaltă a peretelui dublu de lângă șemineu. Doar spatele barului comunica și cu cele două încăperi. Înfuleca un hamburger delicios de păcătos și plin de toate cele, aromat cu ceapă caramelizată și brânză cheddar topită, alături de o farfurie plină de cartofi prăjiți. Toate acestea erau acompaniate de obișnuitul ei gin tonic. Flora îi spusese că Andrew era în barul alăturat cu echipa lui Jamie, dar ea a rămas cuminte la locul ei. Nu voia să-l vadă. De fapt, ca să spunem adevărul, voia, dar habar nu avea ce să spună dacă îl vedea, cum să înceapă, și odată ce a început, cum să se oprească. Și apoi, era refrenul repetat și răsrepetat: el era ca și plecat, oricum.

Ploaia a trecut, turiștii se deplasau din nou afară, așa că Flora se trânti cu zgomot lângă Nicola, cu o jumătate de halbă de bere în fața ei. Se aplecă aproape de urechea Nicolei.

– Știi ceva, iubire? Dacă Jamie ăla de acolo n-ar fi mereu al naibii de murdar, ar putea chiar să-mi placă. Trup puternic, ochi blânzi. Cum să nu-ți placă, ai?

– Flora, măi, vagaboando, mă șochezi! spuse Nicola, chicotind.

– Ce, crezi că dacă sunt destul de bătrână ca să-ți pot fi mamă nu pot dori un bărbat bun?

– Nu! Doar că... nu știu... credeam că ți s-au aprins călcâiele după Brian.

– Poftim? O, Brian al nostru e drăguț în felul lui, e bun ca să râzi cu el și să flirtezi un pic, dar nu-l văd niciodată făcând mare lucru. Cei mai mulți dintre bărbații care sunt barmani nu prea au ambiție, știi? Ca și cum așteaptă să treacă timpul. Doar dacă sunt proprietari ai barului, ceea ce Brian nu este.

– Dar de ce Jamie Brown reprezintă o perspectivă mai bună? Vreau să spun, tipul este constructor de garduri.

Flora izbucni în râs.

– *Meșter de garduri*, pentru tine, draga mea. Dar nu a făcut întotdeauna asta, cel puțin așa am auzit. Face munca asta de mai puțin de zece ani, cu toată calificarea lui. Înainte a lucrat în finanțe, la Londra. A adunat o mulțime de fonduri pentru garduri, s-a săturat și s-a mutat înapoi aici, pentru a locui în casa familiei soției lui, acolo, mai sus de mlaștină. Apoi a pierdut-o în lupta cu cancerul, fie-i țărâna ușoară. Flora fusese liniștită o clipă, apoi începu să râdă, trupul ei amplu zguduindu-se de voioșie. Bătrânul Jamie a trecut de la strângerea banilor pentru garduri la construcția de garduri! Numai gândul aceasta mă face să râd; bună poantă, ce zici?

După mai multe rânduri decât de obicei, ucenicii lui Jamie au început să plece – Burt și Ralph, primii, cu un salut din partea lui Ralph și o invitație permanentă din partea lui Burt, care îi poftea să vină oricând la fermă, în vizită. Un gest din cap și o strângere de mână din partea lui Casehill. Becky l-a strâns în brațe pe Jamie și a spus:

– Ne vedem luni, după care a plecat.

– Luni? îl întrebă Andrew pe meșter.

– Am o echipă de voluntari de la National Trust care vine să continue munca la gard. Ce planuri ai pentru săptămâna viitoare, băiete?

– Să plec, spuse Andrew oftând. Probabil miercuri sau joi.

– Ce păcat că pleci, acum când te-am făcut atât de bun.

– Jamie, nu-mi pot petrece restul vieții construind garduri de Cornwall, spuse Andrew râzând.

– De ce nu? Cererea pieței este în creștere și pot începe să-i fac față. Plata este bună și, în plus, nimeni nu este șeful tău.

– Sunt arhitect, Jamie.

– Îți place să fii arhitect?

Această întrebare l-a lăsat mut pe Andrew. Nu era o întrebare la care să se fi gândit vreodată cu seriozitate. Știa că își dorise să devină arhitect aproape din copilărie. Nu s-a gândit niciodată la altceva. Și asta făcuse. Era ceea ce era. Dar oare te numeai arhitect dacă n-ai construit niciodată nimic?

– Câți ani îmi dai, îl auzi el pe Jamie întrebând.

– Șaizeci și ceva? răspunse Andrew.

– Mă apropii de șaptezeci. Și simt fiecare an din ei. Caut de câtva timp pe cineva căruia să-i predau „Academia Pietrei" și mă gândesc că tu ai fi foarte potrivit.

Andrew îl privi pe prietenul său.

– Ei bine, domnule, acesta este un compliment extraordinar, cum nu mi s-a făcut de foarte mult timp.

– Nu este un compliment, măi, cap sec. Este o ofertă pe care o primești o dată în viață!

– Jamie, stai puțin, eu am o casă la Philadelphia și un semestru în care trebuie să predau și care începe în mai puțin de o săptămână. Îmi pare rău, nu pot.

– Nu poți sau nu vrei? Nu-ți ofer o slujbă. Îți ofer o viață. Singura întrebare este dacă ai curajul să o trăiești.

Andrew îl privi o clipă, apoi în sfârșit spuse:

– Nu este chiar atât de simplu.

– Nu e? Îți amintești ce mi-ai spus la Welly, miercurea trecută? Despre arhitectura cinstită, despre comunitățile locuibile și materialele locale? Aceasta nu este o îndeletnicire cărturărească, tinere; este pasiunea ta, chiar dacă ești prea orb să o vezi. Și cât mai discutăm despre asta, lasă-mă să-ți spun altceva. Ai fost născut să lucrezi cu piatră. N-am văzut pe nimeni altcineva care să o trateze atât de firesc.

Andrew s-a simțit onorat.

– Înțeleg ce spui. Cred doar... nu știu, că e o nebunie. Ca să nu mai spun că dacă nu apar la școală luna viitoare, va fi probabil sfârșitul carierei mele.

– Bine, spuse Jamie, aprobând din cap. Iată propunerea mea de rezervă. Ce faci luni?

Andrew izbucni în râs. Plănuise să vadă câte ceva din comitat înainte de a pleca, dar adevărul era că ar fi preferat să mai lucreze la gard. Detesta treburile neterminate. Și-i venea greu să-l refuze pe Jamie acum.

– Ne vedem în parcare la opt, spuse Andrew.

– Așa te vreau, băiete, zise Jamie.

Andrew puse un braț în jurul prietenului său, îi mulțumi pentru lecții și pentru băutură și își luă rămas-bun.

Flora urmărise acest schimb de cuvinte în timp ce servea clienții de la cele două baruri și acum se apropie de Jamie.

– Ce pui la cale, hoțoman bătrân? întrebă ea.

Jamie zâmbi, dar era un zâmbet obosit.

– Caut un succesor, Flora; caut un succesor.

– Te retragi?

– Nu, scumpo; doar că mă gândesc mai departe. În plus, îmi place tipul ăsta.

Jamie plăti consumația de la bar și dădu să plece.

– Ne vedem din nou luni, Jamie?

Jamie o privi câteva clipe, ca și cum i-ar fi venit o idee, apoi zâmbi.

– Dacă nu, chiar mai devreme, spuse el.

Când toată echipa fu plecată, Flora prepară un gin tonic necomandat de cineva și îl trânti în fața Nicolei.

– Fac eu cinste, spuse ea despre băutură, dar doar dacă îmi spui ce naiba se petrece între tine și american.

Nicola izbucni.

– Dar viața mea particulară este un subiect de dezbatere publică?

– Nu, îmi spui doar mie și celor care țin la tine, printre care se numără... nu știu... poate jumătate din sat.

– Fir-ar să fie!

Nicola știa că miercuri noapte totul mersese pe dos. S-a trezit din somn a doua zi dimineață îmbrăcată din cap până în picioare și singură. Andrew o întrebase despre Johnny. Ce știa oare? Oftă.

– Mă bat doar cu fantome din trecut, asta e tot, spuse ea.

– Nicki, lasă-mă să-ți spun ceva din anii mei lungi de experiență romantică. Calendarul este un mod fals de măsurare a trecerii timpului. Timpul seamănă mai mult cu valea Valency, spuse Flora, făcând semn cu capul spre ușă. Trece în grabă pe lângă noi. Și nu dau nici o ceapă degerată pe istoria ta... sau pe fantomele tale. Nu spun asta pentru că aș fi foarte înțeleaptă, draga mea. Spun pentru că n-am fost prea înțeleaptă, a trecut foarte multă apă pe sub podul meu, iar eu am stat singură. Andrew al tău nu este genul de om care să te rănească. În primul rând, nu are în el nici un pic de răutate. Și, în al doilea rând, ține la tine foarte mult. Așa cum ține Jamie la mine. Eu știu că ține, doar că nu s-a dat încă în vileag, prostul naibii. Ai fost singură atâta timp, încât nici nu-ți mai amintești

cum e să ai un trup cald lângă tine. Nu suntem făcuți să trăim singuri. Mai ales noi, femeile.

– Dar... încercă Nicola să zică ceva.

– Știu, știu; o să plece. Să fie oare acesta motivul pentru care să nu ai parte de câteva momente de intimitate? De fericire?

Sâmbătă dis-de-dimineață, Andrew stătea în picioare lângă fereastra din bucătărie, așteptând să dea în fiert ceainicul. Casa lui Roger și a lui Anne nu se vedea, fiind înecată într-o ceață lăptoasă. Pe pajiștea de peste drum, unul dintre tăurașii lui Roger apăru din ceața deasă, după care dispăru tot atât de brusc. Andrew primi cu bucurie ceața. Plănuise să facă un drum, de-a lungul crestei înalte de la est de râul Valency, apoi către vest, spre coastă, și spre Țărmul Stâncos. Ceața va menține răcoarea și, după cât putea să-și dea seama de pe harta topografică, va avea de făcut mai multe urcușuri abrupte.

După un mic dejun cu ouă proaspete de la fermă și niște pâine uscată, înfundă în rucsac o sticlă cu apă, o haină de ploaie și harta, își legă șireturile de la bocanci și ieși pe ușă. Lee nu-l aștepta pe zid, ceea ce l-a dezamăgit. Se pare că pusese punct ședерii pe stânci reci și umede.

O porni de-a lungul unui drum îngust, cu sens unic, care ocolea o pădure în care era adăpostită biserica Minster, una dintre cele patru biserici vechi din parohie. Strada îngustă ducea în partea de sus a văii Valency. După vreun kilometru și jumătate, strada se înfunda abrupt într-o râpă stâncoasă, urca din nou și continua în zigzag printr-un cătun cu case și șoproane, numit Treworld, apoi se întindea din nou peste umărul văii.

Chiar înainte de Lesnewth, un indicator rutier semnala o potecă ce traversa o pajiște către o altă stradă care ducea la satul Tresparrett, unde se afla un birt, și unde Andrew credea că ar putea încerca să ia masa de prânz. Era la jumătatea drumului ce traversa câmpul, când un glas îl strigă. Se uită în josul pantei și îl văzu pe Roger, șezând pe un ATV, cu o căciulă tricotată trasă pe ochi ca să-l apere de ceață, încercuit de vite. Andrew coborî dealul spre el și chiar în momentul acela, soarele începu să ardă prin ceață.

– Fugi de acasă? îi strigă Roger, coborând de pe ATV.

– E ziua mea liberă, spuse Andrew. Nu se construiesc garduri sâmbăta. Înțeleg că e lege în Cornwall.

– Nu și la ferma mea. Când te apuci?

– Să mă apuc?

– De gardurile mele, omule! Au și ele nevoie să fie îngrijite!

Andrew râse și își dădu seama atunci că erau înconjurați de o cireadă mare de vite, care rumegau. Roger observă o expresie momentană de îngrijorare.

– Nu-ți fie frică de vitele astea. Sunt cea mai blândă rasă din țară. Devon Rubies. Roger se plimba printre vite, mângâindu-le pe spate. Încotro mergi? întrebă el.

– La Horseshoe, în Tresparrett, să-mi iau prânzul.

– Vrei să te duc?

– Desigur! Îți iau o halbă?

– Bineînțeles!

– Atunci ne-am înțeles, prietene, spuse Andrew, suindu-se în spatele ATV-ului. Roger porni angrenajul și plecară, hurducându-se peste câmpie atât de tare, încât Andrew se gândi că-și va pierde toți dinții înainte de a avea ocazia să-i folosească pentru a-și mânca prânzul.

În vârful dealului, au cotit brusc la stânga și au intrat imediat în cătunul Tresparrett. Hanul Horseshoe era o clădire joasă, văruită, de lângă drumul principal. Tocmai se deschidea.

– Bună ziua, Derek! strigă Roger când au intrat în bar, adresându-se bărbosului din spatele barului. Derek, el e Andrew; Andrew, el e Derek, spuse Roger, făcând prezentările. Noi ne tot amintim de lucrurile de altădată.

– Și nu se întâmplă nimic bun, zise Derek, zâmbind.

– Lui Derek nu i-a trecut supărarea că a pierdut-o pe Anne și că i-am luat-o eu, înțelegi. Se îndrăgostise de ea, nu-i așa, băiete?

– Și cine nu s-ar fi îndrăgostit, te întreb eu! Ce face frumoasa ta doamnă?

– O, binișor, Derek. Binișor, spuse Roger.

Derek dădu din cap și, adresându-i-se lui Andrew, spuse:

– N-am nici o idee de ce l-a ales pe el. Nici de ce a rămas cu el atâta timp. Oribilă soartă pentru o fată drăguță. Oribilă.

Roger își avea prânzul la pachet, așa că Andrew comandă două halbe și un sandvici cu șuncă și brânză Brie pentru el. Derek dispăru pentru a se ocupa de noii sosiți.

– Ați făcut treabă bună acolo lângă port, spuse Roger, în timp ce Andrew mânca.

– Gardul? Mulțumesc, dar totul i se datorează lui Jamie.

– El mi-a spus altceva... cică ești dotat.

– O, spuse Andrew râzând. Și ce-ai mai aflat despre mine din ceea ce se zvonește în Boscastle?

Chipul celuilalt bărbat deveni serios.

– Am mai auzit că e un oarecare necaz între tine și prietena lui Anne, Nicki.

Andrew adoptă brusc o atitudine defensivă.

– Ascultă, Roger, nu știu ce crezi despre mine, dar n-am făcut nimic care...

Fermierul îl întrerupse, făcând un semn cu mâna liberă.

– Nu, prietene; nu asta am vrut să spun. Nu se presupune că aș ști ceva; și nu este vorba de tine.

– Mda. Lee spune că Nicola are un tip pe care îl cheamă Johnny.

– Nu-l mai are, răspunse Roger. E mort.

– Iubitul ei a murit?

– Nu iubitul ei, Andrew. Fratele ei mai mare. Și e o treabă urâtă, după câte am auzit. Un traficant de droguri. Se pare că, hm, și-a bătut joc de ea, când era mică.

Andrew păli la față.

– Știi tu, incest și chestii de-astea. Apoi a fost omorât.

– O, Doamne.

– Ascultă, cucoana mea îmi spune că Nicola te place, dar e speriată. Acest frate mort al ei parcă doarme sub patul ei. După cum văd eu lucrurile, Nicola se ascunde aici la Boscastle. Dar nu de fostul ei bărbat, măgarul ăla din lumea bună. Cred că se ascunde de fratele ei mort... și de restul lumii. Ești primul bărbat căruia i-a dat atenție, în afară de câinele ăla al ei, de când a venit aici. Și sunt ani buni.

Andrew se străduia să înțeleagă. Se simțea cuprins de valuri de compasiune, pentru Nicola, și de furie, împotriva acestui frate mort al ei, dar care nu era mort.

– Dar n-ai auzit de la mine, bine? Anne m-ar omorî, dacă ar ști că ți-am spus.

Andrew îl privi o clipă.

– Mulțumesc, prietene, spuse el în cele din urmă. Îi întinse mâna și Roger i-o strânse.

Andrew stătea în picioare lângă fereastra din biblioteca de sus a Muzeului Vrăjitoriei, privind la pârâul de jos și așteptându-l pe Colin Grant să termine o conversație telefonică. Fusese extraordinar de ușurat când găsise pe altcineva decât Nicola la Biroul de Informații, atunci când a întrebat de Colin. Nicola fusese în tura de dimineață.

– Dragă prietene, îmi cer scuze, spuse Colin, punând receptorul jos. Era unul dintre membrii consiliului de conducere, un tip cam enervant, dar bine intenționat. Ce pot face pentru tine? Dorești o carte, poate? adăugă el, arătând spre rafturile aliniate pe pereți.

– Vreau să vă întreb ceva, spuse Andrew. Preoteasa mi-a sugerat că mi-ați putea fi de ajutor în legătură cu ceva.

– A, da, preoteasa Janet. N-ar fi prima oară. Aveți o problemă pe care ea nu o poate rezolva?

A urmat o pauză cam incomodă, iar în cele din urmă Andrew aprobă din cap și se aventură.

– Să spunem că cineva, o femeie, a fost abuzată sexual în copilărie, de fratele ei mai mare. Și să spunem că acest frate a murit curând după aceea, dar amintirea abuzului lui o obsedează și acum pe femeia ajunsă la maturitate, într-atât încât îi vine foarte greu să aibă relații normale cu bărbații.

– Mă tem că este un fenomen foarte răspândit, spuse Colin, dând din cap mâhnit.

– Există vreo practică... sau tratament în vrăjitorie care s-ar putea aplica?

– O, da, bineînțeles, deși poate nu ceva atât de particularizat. Se duce la un rând de rafturi. De fapt, este vorba despre două mari categorii de griji: obsesii – ai folosit cuvântul *bântuire,* și este potrivit, de un spirit rău, în acest caz al fratelui mort, dar și despre probleme de dragoste, în general. Există o lungă istorie cu vrăjitoare ce aplică ceea ce am putea numi „magie albă", care se ocupă de astfel de probleme. Pe raftul acesta, spuse el, trecând o mână peste un șir lung de cotoare de cărți, avem volume legate de probleme ale inimii. Iar aici, adăugă el arătând în partea cealaltă a sălii, se află o secțiune ce se ocupă de alungarea spiritelor rele. Aș fi încântat să-ți împrumut oricâte cărți ai dori să examinezi.

– Domnule Grant...

– Colin.

– Bine, Colin. Mă gândeam mai curând la o intervenție directă. Știu că aici este o comunitate de credincioși, în localitatea Boscastle și în jurul ei, care nu-și fac multă reclamă.

– E adevărat. Oamenii au idei ciudate și destul de nefirești despre vrăjitorie și vrăjitoare, aproape toate din ele fiind greșite.

– Să spunem că știți o vrăjitoare care ar putea acționa în numele acestei persoane. Ce ar putea face vrăjitoarele ca să intervină într-o astfel de problemă?

– Înțelegeți că vorbim în termeni pur teoretici.

Andrew aprobă din cap.

– Bine. Pentru început, vrăjitoarea ar putea să cearnă într-o oglindă întunecată.

– Mă scuzați, să cearnă?

– O, îmi cer scuze. Este un cuvânt vechi ce provine de la verbul a *discerne,* care înseamnă „să caute". Vrăjitoarele folosesc uneori oglinzi întunecate pentru

a vedea în lumea spiritelor. Ea le-ar cere spiritelor sau „celor bătrâni" să o sfătuiască și să poată avea viziuni în oglindă, pe care să le folosească pentru a găsi o soluție. Vrăjitoarea ar aștepta ca luna să dispară, deoarece se crede că atunci e cel mai bine pentru alungarea terorilor. Apoi, vrăjitoarea ar putea sfătui femeia să rupă câte o bucățică dintr-o fotografie a fratelui ei în fiecare noapte când apune luna, după care trebuie să ardă bucățile în noaptea când nu se vede luna.

– Deci femeia ar trebui să fie o participantă activă?

– Așa ar fi cel mai bine, dar vrăjitoarea poate face acest lucru în numele femeii, cu sau fără știința ei. Desigur, ar trebui să aibă o fotografie, sau ceva care a aparținut fratelui ei.

Andrew se gândi puțin la aceasta și își aminti de fotografia din dormitorul Nicolei, o poză cu trei copii pe o plajă. Ar fi bună o fotocopie?

– O, da, desigur. Și dacă este implicată o nouă relație – și spuse aceasta uitându-se scurt la Andrew – ar putea folosi o lună descrescătoare pentru a scoate în evidență o relație bună. Vrăjitoarea poate să lege în secret două bețe între ele, unul luat din grădina femeii și unul din grădina bărbatului respectiv. Aceasta ar încuraja relația.

Andrew îl asculta pe Colin cu respect, așa cum l-ar fi ascultat pe orice coleg de la universitate. Și totuși credința lui Andrew în raționamentul logic a lăsat un pic de spațiu de respirație pentru astfel de noțiuni ezoterice. Scepticismul său se manifesta ca un rău de mare spiritual, dar el reuși să-l învingă. Ce opțiune avea, cu adevărat? Din câte știa, se părea că nu era nimic pe lume care ar fi putut alunga fantoma care o bântuia pe femeia pe care, spre marea lui surprindere, o considera drept iubita lui.

– Următoarea întrebare este, desigur, dacă știi pe cineva care ar putea îndeplini o astfel de ceremonie?

Proprietarul muzeului îl surprinse pe Andrew cu un zâmbet aproape copilăresc.

– Tu cunoști deja o astfel de persoană, dragul meu, și ți-o recomand cu toată inima, deși nu pot promite că o va face. Flora Penwellan.

– Flora de la Cobweb?

– Chiar ea. Este o vrăjitoare talentată și amabilă. Are harul acesta din familie. Am cunoscut-o pe mama ei.

– Colin, cred că ar putea fi de folos. Persoana aceasta este prietena ei.

– Bine, atunci, te las să faci cum vrei. Și îți urez bun venit în această parte specială a culturii noastre cornwalleze. Colin îi întinse mâna și Andrew i-o strânse. Cei doi s-au salutat din cap și Andrew a plecat.

Din atelierul ei, aflat exact dincolo de râul îngustat ce curgea dinspre muzeu, Nicola îl văzu pe Andrew ieșind și cotind în sus, către pod. La început i-a trecut prin cap să-l strige, apoi se hotărî să n-o facă. Ce i-ar spune? Și, oricum, ce conta?

Apoi, din tulburarea ei, ieși la suprafață o idee și ridică receptorul.

Opt

Duminică dimineață, Andrew a fost trezit din somn de un răpăit ciudat, intermitent. Deschise ochii, încercă să-și dea seama pe ce lume se află și văzu că dimineața era foarte târzie.

Răpăitul încetă, apoi începu din nou, ca o grindină pe un acoperiș. Nu, ca niște pietriș aruncat într-o fereastră. Fereastra lui de la bucătărie. Își trase pe el o pereche de blugi, se repezi împiedicându-se către bucătărie și se uită afară. Lee era acolo, șezând pe zidul de piatră. Și Nicola. Amândouă zâmbeau, legănându-și picioarele la unison și azvârlind pietriș către casă. Andrew oftă, umplu cu apă fierbătorul, îl puse pe foc și deschise ușa.

– Doamnelor! mârâi el. De-abia s-a făcut ziuă!

– Îhî! spuse Lee.

– Îhî! spuse Nicola.

Păreau nemaipomenit de încântate de ele însele. Andrew intră în casă, nerăbdător să-și bea ceaiul. Fata și femeia săriră după el și intrară ca și cum erau de-ale casei.

– Credeam că ai de gând să dormi *la nesfârșit,* îl dojeni Lee, în timp ce se săltă pentru a se așeza pe tejgheaua de lângă chiuvetă.

– Dar cum de nu vă pregătiți să mergeți la biserică? o întrebă Andrew.

– Nicki și cu mine mergem la altă biserică, o biserică *cu adevărat veche!*

– Mai veche decât St Symphorian?

– Îhî, zise Lee.

– Ce crede mama ta despre acest aranjament? întrebă el. Fierbătorul anunță că apa era fiartă și el o turnă aburindă în ceainic.

– Mama nu e prea bine, spuse ea. Spune că are o răceală de vară sau cam așa ceva. Dar zice că este în regulă.

– Şi voi două aţi vrut să mă informaţi despre planurile voastre cucernice – se uită la ceas – de la această oră păcătoasă. De ce?

– Pen'că trebuie să vii cu noi! Nu-i aşa, Nicki?

– Dacă vrei, spuse Nicola, privindu-l cu ochii ei blânzi şi cu un glas ce parcă se scuza.

– Trebuie să iau micul dejun, mormăi Andrew, jucând acum rolul de victimă abuzată.

Nicola se apropie de bufet, tăie o felie groasă de pâine uscată din franzela pe care Andrew o ţinea sub un prosop de bucătărie, întinse pe ea unt şi apoi o stropi cu mierea dintr-un vas de pe canatul ferestrei.

– *Petit déjeuner*, monsieur, spuse ea, întinzându-i felia de pâine pe un şervet de hârtie. Hai, că o să-ţi placă, adăugă ea.

Andrew îşi lăsă umerii-n jos resemnat şi întrebă:

– Care este ţinuta potrivită pentru biserică?

– O, este absolut neoficială, spuse Nicola pe un ton slab, făcând repede cu ochiul către Lee. Şi e ceva de mers până acolo.

Lee purta şortul ei kaki decolorat, un tricou şi bocancii Wellington. Nicola purta sandale de călătorie, cu talpă groasă, o pereche de pantaloni negri, strânşi pe corp şi care-i stăteau bine, o bluză albă de bumbac cambrată, cu gulerul ridicat în spate, şi o eşarfă în dungi albe şi negre legată în jurul frunţii, în stil indian. Andrew se retrase în camera lui şi îmbrăcă o cămaşă bleu cu dungi subţiri, şosete şi bocanci. În bucătărie, apucă pâinea cu miere, umplu termosul cu ceai şi lapte şi urmă doamnele spre maşina Nicolei, care se dovedi a fi un Land Rover masiv şi vechi, de culoare oliv. Lee se urcă în spate, alăturându-se fericitului Randi, Andrew se instală pe scaunul pasagerului din faţă, iar în momentul în care îşi prinse cureaua, Nicola porni ca o furtună în sus, pe drumul fermei, şi o coti la dreapta, pe drumul principal ce ducea spre sud, către Tintagel.

La o curbă strânsă, în valea îngustă şi bine împădurită, Nicola trase maşina pe stânga şi opri. Andrew sorbi ce mai avea din ceai şi le urmă pe cele două pe un drum ce-o lua de-a lungul unui pârâu.

Fetele trăncăneau, iar Randi zburda înainte şi înapoi, ca un copil care se juca în jurul mamei lui. Drumul a ocolit o frumoasă moară veche, din piatră, a trecut peste un pârâu şi apoi a ocolit o serie de roci din ce în ce mai înalte.

– Cum se numeşte locul acesta? întrebă Andrew.

Întrebarea se izbi de o privire ce manifesta îndoială din partea lui Lee şi un zâmbet formidabil din partea Nicolei.

– Valea Stâncoasă, spuse ea.

– Măi să fie, spuse Andrew, râzând mânzește.

Ceva mai încolo, în josul văii, au ajuns la ruinele a două structuri din piatră învecinate. O altă moară, se gândi Andrew, când descoperi două pietre de măcinat pe jumătate îngropate în pietriș. Era gata-gata să o întrebe pe Nicola despre acel loc, când își dădu seama că ea și Lee dispăruseră.

Le-a găsit aplecate și uitându-se cu atenție la fața unui zid din ardezie din spatele uneia dintre clădirile ruinate. Când s-a apropiat, și-a dat seama că fetele trasau cu degetele contururile ocolitoare ale unui labirint cioplit pe fața stâncii. Scobiturile erau delicat incizate și aveau puțin mai mult de treizeci de centimetri în diametru. În timp ce Andrew privea, ele s-au dus înainte spre un al doilea labirint, aproape identic, aflat la câțiva metri mai încolo. Au trasat din nou cu degetele labirintul, ca și cum ar fi îndeplinit un ritual silențios. Andrew găsi o placă de alamă atașată pe fața stâncii care spunea că labirinturile cioplite în piatră datau din Epoca Bronzului și că se crede că aveau o semnificație religioasă. Undeva în spatele creierului său auzi o notă discordantă, dar înainte de a o putea înregistra perfect, atenția îi fu atrasă de restul feței stâncii.

Pitite în fiecare ungher și crăpătură de pe fața stâncii, împănând fiecare fisură și încreștitură, la o înălțime la care putea ajunge orice ființă umană, erau obiecte mici, ca niște fetișuri: un pantof miniatural de copil, un cățel de jucărie, un model de vaporaș, precum și articole mai simple – un nasture, o cheie, o piramidă de scoici mici. Nicola împingea un ghioc lustruit într-o despicătură din stâncă. Lee stătea deoparte, cu mâinile prinse sub talie, și era prematur de tăcută, de parcă era în transă.

Nicola se întoarse către Andrew și îi zâmbi pașnic și cu o afecțiune lipsită de sfială.

– Bun venit la biserică.

Andrew clipi din ochi.

– Aici în Cornwall, practica vrăjitoriei supraviețuiește și înflorește. Este foarte bună și are legătură cu recunoașterea puterii și a fericirii oferite de fiecare anotimp în parte, venerând scurgerea lumii naturale.

– Deci ești cu adevărat vrăjitoare?

– Nu, spuse Nicola râzând. Doar învăț câte ceva despre vrăjitorie, din munca pe care o prestez la muzeu.

Andrew privi din nou artefactele răspândite prin zonă.

– Și toate astea?

– Ofrande – rugi, dacă vrei. Acesta a fost un loc sfânt de milenii întregi. Credincioșii de aici poartă o foarte lungă tradiție de a intra în comuniune cu spiri-

tele și cu natura din acest loc special. Nicola îl luă de mână. Vino, e mai mult de văzut.

Cei trei mergeau în urma câinelui peste un alt podeț și au continuat drumul în josul râului. Randi alergă în față și dispăru după un cot. Lee porni în goană după el. Când Andrew și Nicola trecură și ei după colț, Andrew se opri brusc și exclamă:

– Ooo!

– M-am gândit că îți va plăcea, zise ea zâmbind.

Invizibilă până când nu treceai de cotitură, ceea ce se întindea în fața lor era Bossiney Cove, un mic golf, unde pârâul de-a lungul căruia înaintaseră se vărsa învolburat în ocean. Pe ambele părți se ridicau aproape vertical țărmuri stâncoase din ardezie neagră ca tăciunele, creând un contrast izbitor cu valurile de un alb strălucitor ce se rostogoleau pe stâncile de dedesubt, de fiecare dată când se spărgeau de acestea. Departe, deasupra oceanului, întinderi mari de albastru lăptos erau întrerupte de mase mari de nori cumulus și, mai aproape de mare, fâșii iuți și amenințătoare de furtună vălureau apa. Culorile ce dansau la suprafața apei îi aduseră lui Andrew în minte unul dintre tablourile Nicolei.

Pe drumul de întoarcere către mașină, Andrew se opri lângă moara ruinată pentru a se mai uita o dată la labirinturi. Îl preocupa ceva în legătură cu ele și după câteva minute în care le-a studiat, și-a dat seama despre ce era vorba.

– Sunt frumoase, nu-i așa? întrebă Nicola.

– Da, dar asta e problema, sunt *prea* frumoase.

– Nu înțeleg.

– Vezi cât de curate și delicate sunt aceste incizii? Nu pot fi în nici un caz din Epoca Bronzului. Uneltele pe care le aveau atunci erau prea primitive. Ca să faci ceva cu atâta precizie, ți-ar trebui oțel călit. Dar astfel de materiale nu existau pe vremea aceea.

– Credeam că ești arhitect. De când ai devenit arheolog? În glasul ei se distingea un ton tăios și, instinctiv, Lee se îndepărtă împreună cu câinele.

– Foarte bine, hai să uităm problema uneltelor. Stânca este din ardezie. Ardezia este o rocă sedimentară, relativ moale. Se erodează atunci când este expusă la apă. Orice lucru gravat în această rocă cu treizeci și cinci de mii de ani în urmă ar fi dispărut cu totul după câteva secole de ploaie.

– Ascultă, Domnule-care-le-știe-pe-toate, zise Nicola ridicând glasul, acesta a fost un loc sfânt de secole întregi. Întreabă pe oricine de pe aici! Cine naiba ești tu ca să spui că nu e? După o săptămână de construit ziduri din piatră te-ai trezit și expert în roci? Ia mai lasă-mă în pace!

Andrew distinse stridența din glasul ei, așa că încercă să-l tempereze pe al lui.

– Ascultă, Nicola, nu încerc să te insult. Doar că nu cred că aceste labirinturi sunt mai vechi de vreo sută cincizeci de ani. Cel mult.

– Nicki? Drew? Era Lee. Vântul s-a schimbat, uitați-vă cum arată cerul în spate, în partea aceea.

Făcu semn cu mâna către ocean și cei doi adulți se uitară spre locul unde Lee arăta cu degetul. Fetița își dăduse seama de ceea ce nu observase nici unul dintre ei. Cerul de deasupra golfului era negru și începuse să bată vântul. În clipa aceea, se auzi fulgerând, apoi picături de ploaie de mărimea unor biluțe începură să răpăie pe jos. Cearta fu uitată pe loc, iar cei trei au luat-o la fugă pe potecă. Randi era în frunte.

În momentul în care se urcară în Land Rover, furtuna încetase, dar ei erau uzi până la piele. În afară de gâfâitul umed al cățelului de pe bancheta din spate, nimeni nu scotea o vorbă, iar atmosfera din mașină era încărcată în timp ce rulau înapoi către ferma Bottreaux.

Andrew coborî la Sheperd's Cottage. Stătea cu portiera deschisă, se aplecă înăuntru și spuse liniștit:

– Îmi pare rău că am stricat lucrurile.

Fără să-și întoarcă privirea de la parbriz, Nicola spuse:

– Nu tot ceea ce aparține creației poate fi supus analizei raționale.

Andrew aprobă din cap și închise portiera. Mașina se îndepărtă pe drumul către fermă.

– Nu cred că Nicki s-a simțit prea grozav cu tine ieri.

– Mulțumesc, Harry. Ce magician înțelept ești tu.

Lee îi aruncă o privire lui Andrew. Luni dimineață stătea din nou pe zidul din afara ușii lui, citind o carte cu Harry Potter, când Andrew ieși din casă. Îndesă cartea în rucsacul ei mic de culoare verde. Cei doi înaintau prin valea Valency către port. Andrew promisese să dea o mână de ajutor noilor voluntari care construiau gardul. Nu era foarte sigur care era agenda lui Lee, în afară de faptul că voia să sublinieze că stricase ziua de ieri. Ar fi fost enervant ce spunea dacă n-ar fi ținut atât de mult la acest copil... și dacă n-ar fi fost atât de adevărat.

– Vreau doar să spun, continuă Lee, că nu este atât de rău să crezi că Rocky Valley este magică. O mulțime de oameni cred asta. Doar pentru că s-ar putea ca labirinturile să nu fie atât de vechi nu înseamnă că nu există oricum ceva magic acolo.

Era o atitudine rezonabilă, medită Andrew, atâta vreme cât credeai în magie. Rocky Valley era un loc fermecător. Exista oare vreo continuitate între „fermecător" și „vrăjit"? Între „magic" și „magie"?

Era o dimineață ciudată, aerul era închis, aproape că se lipea de piele. Nu se auzea nici un ciripit de păsărele, ca și cum era prea puțin oxigen din care să se creeze triluri și ciripituri.

– Va ploua după-masă, anunță Lee. Tare.

Andrew privi în sus, spre cerul albastru.

– Ce te face să fii atât de sigură?

– Știu eu. Tata s-a dus să taie fânul azi și i-am spus să nu se ducă. Întotdeauna ascultă de mine în chestii d-astea.

Aceasta nu-l mai surprindea pe Andrew. Probabil era o altă magie. Sau poate doar magia copilăriei.

S-au oprit la stăvilarul care alimentase cândva apa pentru moara de mai jos.

– Până aici merg, spuse Lee.

– Ai alte planuri, nu-i așa?

– Îhî. Știi tu, să explorez.

– Bine, fetițo. Mulțumesc pentru sfat.

Lee zâmbi, se întoarse și plecă țopăind pe drumul pe care veniseră. Andrew o urmări până când aceasta dispăru odată cu cotul drumului. Fata era în stare să te facă să crezi că magia se întâmpla în fiecare zi. Apoi o luă și el în josul pârâului pentru a se întâlni cu Jamie și Becky.

Noua echipă de constructori de garduri lucra de aproape patru ore când s-a pornit ploaia. Un nor, ca o vânătaie negru-albăstruie, apăruse pe cerul de altminteri albastru dinspre mare. Valea era atât de îngustă, încât nici nu văzuseră ploaia venind.

Jamie scrută valea o clipă și strigă:

– Gata, băieți, e vremea să mergem la masă. Undeva la adăpost. La Cobweb!

Ploaia începu ca lăsarea unei ceți în timp ce strângeau uneltele în furgoneta lui Jamie. În momentul în care au traversat drumul în grabă către han și au comandat băuturile, șuieratul răpăitor al picăturilor de ploaie pe pavajul din care se ridicau aburi putea fi auzit chiar din interiorul birtului.

În susul văii Valency, lângă satul Lesnewth, prin care Andrew trecuse cu două zile în urmă, ploaia a fost foarte puternică.

Jamie ședea la bar pe un scaun înalt, sporovăind cu Flora, care purta o bluză tricotată, cu un decolteu foarte adânc.

– Fii atent ce spun, zise Flora, ce se sprijinea în coate în fața lui Jamie, în cincisprezece minute locul acesta va fi înțesat de lume. Asta suntem, un sat la malul mării, unde vine toată lumea să umble pe țărmul stâncos și să vadă portul, dar când vine ploaia, toți vor să se adăpostească în bodegă.

– Nu știu ce să zic, Flora, spuse Jamie. Poate că peisajul de aici din interior este cel care-i atrage.

– Fugi de-aici, bătrân jegos ce ești, protestă Flora zâmbind. Plecă pentru a servi alt client, dar nu fără să-i facă un semn aţâţător cu ochiul meșterului pietrar.

Și așa cum era de așteptat, intrau unul după altul turiști care cercetaseră portul și prăvăliile cu suvenire și care se repeziseră de pe stradă pentru a se adăposti, excursioniști în hanorace ude care se plimbaseră pe poteca de lângă coastă și trecători care hotărâseră că o ploaie era o scuză bună ca să se oprească pentru o halbă de bere. Cât ai clipi din ochi, bodega a fost plină.

Ploaia s-a oprit la unu fără un sfert și soarele a apărut câteva minute mai târziu.

Întreaga dimineață, acționând în urma sfatului primit de la Elizabeth, la Centrul de Turism, Lee căutase tritoni în locurile mlăștinoase din valea Valency. Dar de-abia când s-a întors în josul pârâului a început să găsească acele creaturi. Cu excepția răpăielilor intermitente de ploaie, a avut parte de vreme plăcută. Ploile erau mai sâcâitoare decât orice altceva; începeau și se opreau atât de repede, încât aproape că nu merita să cauți un loc în care să te adăpostești.

Era pe o parte a pârâului, mai jos de micul mănunchi de case numit Newsmills, când a auzit bubuitul tunetului. Se uită la ceas și fu surprinsă să constate că se apropia de ora trei și mai avea încă un drum lung de străbătut pentru a coborî valea spre casă. Un fulger se descărcă exact deasupra ei, iar aerul trosni și țâșni în cel mai puternic, cel mai apropiat și cel mai înspăimântător tunet pe care îl auzise vreodată. Aproape imediat a început ploaia. Apucă rucsacul și o luă la goană în jos, de-a lungul râului, până într-un loc în care apa tăiase bancuri ieșite în afară într-un mal stâncos din ardezie neagră ca noaptea. Se ghemui sub unul din ele și fu uimită că celălalt mal al râului de-abia se vedea; ploaia cădea atât de tare, încât aveai impresia că te afli în spatele unei cascade.

Echipa lui Jamie se reîntoarse la muncă. Deși era însorit în momentul acela la Boscastle, Andrew auzi tunetul și privi către Jamie. Acesta, la rândul lui, pri-

vea în sus la șuvița de cer ce se vedea deasupra văii. Fulgeră. Andrew observă că râul, lat de doar șapte metri, se umfla. Cu toate că ploile de după-amiază din Boscastle fuseseră moderate, era clar că de data aceasta era altceva pentru că ploua mult mai tare.

– Băieți și fete, se pare că aveți noroc! anunță Jamie. Vom avea o zi scurtă astăzi. Dar vă aștept mâine dis-de-dimineață în formă, nerăbdători să începeți lucrul!

Echipa novice, ba ovaționând, ba suspinând, începu să curețe locul în care lucrau și puseră deoparte uneltele. Câțiva s-au îndreptat spre mașinile lor, dar alții s-au reîntors la Cobweb. Jamie încuie furgoneta, îl privi pe Andrew și amândoi reveniră la bodegă.

Puțin după ora trei, sub norul cel mai negru, stația meteorologică din partea de sus a văii a înregistrat o cantitate foarte mare de apă de ploie ce cădea pe secundă.

Birtul Cobweb era și mai plin de lume decât fusese la prânz. Cei doi bărbați și-au croit drum prin mulțime, iar când Flora i-a văzut venind, i-a așteptat cu două halbe de bere. Jamie execută o plecăciune stângace în direcția ei. Andrew sorbi scurt din bere și se simți ciudat de neliniștit.

– Mă întorc imediat, strigă el în urechea lui Jamie peste hărmălaie.

Afară în stradă, Andrew fu uimit de zgomotul ploii. Trase șiretul de la gluga hanoracului, îl strânse bine și plecă în jos, pe stradă, pe lângă șirul de clădiri numite Bridge Walk. Când o coti pe lângă hotelul Riverside și înaintă pe trotuar până la podul cu două sensuri de mers, soarele apăru și Andrew își dădu seama că zgomotul nu era din cauza ploii, ci a râului. Se uită peste parapet și rămase înmărmurit de ceea ce văzu. Râul care era de obicei clar ca apa de la robinet era acum negru ca grafitul și curgea cu o repeziciune îngrozitoare. Bolborositul care în mod normal era reconfortant se auzea acum ca un huruit furios din cauza pietrelor duse de apă, ce se rostogoleau pe fundul râului plin de bolovani. Își dădu seama că era doar o chestiune de timp înainte ca potopul norocios să ajungă la casele din aval, printre care și casa Nicolei. Plecă în fugă de pe pod, coborî aleea până la casa ei și bătu la ușă. Nici un răspuns. Deschise ușa și strigă din nou. La fel, nici un răspuns. Atunci se uită la râul umflat și văzu Muzeul Vrăjitoriei. Desigur. Era la muncă. Se repezi, trecu podețul și văzu cum râul se strecoară peste maluri chiar în amonte și se întinde, încet-încet, ca un flux amenințător.

Lee știa că era cazul să facă ceva. Se cuibărise sub bancul stâncos de aproape o jumătate de oră și ploaia nu dădea semne că se va potoli. Mai tot timpul fusese entuziasmată de scena ce se desfășura în fața ei. Îi plăceau fulgerele și tunetele. Dar această parte a furtunii părea să fi trecut, iar acum nu mai era decât ploaie neîncetată.

N-a observat decât prea târziu faptul că, în timp ce ea era în siguranță în nișa ei din țărm, poteca fusese inundată atât deasupra, cât și mai jos de ea. Și platforma ușor ridicată de sub proeminența de ardezie unde se adăpostise devenea tot mai mică pe măsură ce apa creștea.

Un scrâșnet strident îi atrase atenția lui Lee către partea superioară a râului. Acesta a fost urmat de un sunet șuierător ciudat și apoi de o bufnitură. Și-a dat brusc seama că fusese un copac care se rupsese și căzuse în râu. Râul scădea. Își luă rucsacul și fugi valvârtej în josul râului spre casă.

A trecut ceva timp, dar în cele din urmă Jamie își dădu seama că Andrew nu se întorsese încă să-și termine halba de bere. Porni către ușa din față a barului, pentru a vedea ce s-a întâmplat cu prietenul său.

A știut aproape din clipa în care a păsit în stradă că ceva nu era în regulă. A priceput imediat ce era acel zgomot profund, asurzitor, și porni imediat în pas alergător către parcare. Era plină de mașini și zeci de oameni stăteau lângă gardul din piatră pe care îl construiseră echipele sale, privind apa tulburată, care era chiar acolo, gata-gata să năvălească peste maluri.

– Oameni buni, spuse el calm când ajunse la ei, cred că ar fi înțelept din partea voastră să nu stați atât de aproape de râu, iar dacă aveți automobile în parcare, să le mutați într-un loc mai înalt. Sunteți în pericol aici.

Doi bărbați aprobară din cap și se deplasară către mașini, dar ceilalți păreau hipnotizați de scena ce se desfășura în fața lor: apa neagră învolburată ajunsese la marginea canalului și câștiga teren centimetru cu centimetru către baza noului gard. Jamie se urcă în furgoneta lui, dădu în marșarier și ieși din parcare, pornind apoi pe drumul abrupt către nord, oprind la marginea drumului chiar dincolo de chioșcul cu ziare. Încuie portierele și se întoarse în fugă în josul dealului, la birt.

Înăuntru nimeni nu părea să aibă nici cea mai mică idee ce se întâmpla afară. Se luptă să ajungă la bar cu greu și captă atenția Florei.

– Ascultă, iubire; e important. Râul a ieșit peste maluri și cred că va fi mai mult de atât. Așa că trebuie să trimitem oamenii ăștia afară, să-și vadă de mașini, să le ducă sus pe deal. Vreau să-mi promiți că vei sta la etajul de sus, în sala de mese, în afara pericolului. Vei fi în siguranță aici.

Nu era nici cel mai mic indiciu că ar exista vreo problemă în interior, la Cobweb, astfel că Flora ridică o sprânceană și se uită la el ciudat.

Jamie prinse privirea.

– Flora, vreau să-ți spun chiar aici și acum: te iubesc, fetițo. Dar ești în primejdie. Toți suntem în primejdie.

Flora rămase o clipă neclintită, apoi îl apucă de cămașă pe Jamie, îl trase peste bar și-i dădu cel mai umed sărut din viața lui. Apoi îi dădu drumul și, în timp ce el încerca să-și recapete răsuflarea, ea strigă:

– Oameni buni, iată ultimele știri: râul crește repede și parcarea va fi inundată! Dacă țineți la mașinile voastre, la elegantele BMW-uri și Land Rover-uri de acolo de-afară, ați face mai bine să aveți grijă de ele. Nu vă îngrămădiți, aveți grijă, ieșiți calmi, vă rog.

Nu se mișcă nici unul.

Flora izbi barul cu mâinile ei vânjoase. Paharele s-au clătinat.

– Hei! strigă ea. N-ați priceput cumva ce se întâmplă *afară*? Barul s-a închis, ați înțeles? Deci afară, toți.

Lee ajunse la podețul ce ducea la poteca dinspre Minster Wood și fermă exact la timp ca să vadă cum râul ridica plăpânda structură de lemn pe care se sprijinea podul, pe malul de nord. Încet, chiar grațios, se învârti la nouăzeci de grade, ajungând să fie îndreptat în sensul de curgere a râului, bălăbănindu-se din fundația celuilalt mal.

Apoi se răsturnă pe o parte în plin șuvoi și dispăru.

Când Lee fugea în jos pe poteca udă, auzi de sus un geamăt, un trosnet, apoi o bubuitură înfundată. Era la capătul pajiștii de deasupra stăvilarului, când se întoarse să privească înapoi, deși intuise deja ce se întâmplase. Copacul căzut, care zăgăzuise râul și scăzuse nivelul apei în aval, cedase. Înghesuit între malul de nord și pantele abrupte, împădurite, de la sud, un val de apă de trei metri își croia drum în josul văii cu viteza unui tren, smulgând totul din calea sa.

Lee făcu singurul lucru pe care știa să-l facă, singurul lucru pe care avu timp să-l facă. Se bălăci prin apa care creștea pe ceea ce fusese cândva malul râului și cuprinse cu brațele „copacul ei", singurul lucru cunoscut, ferm, rămas în peisaj. Când ajunse să se cațere până la jumătatea locului ei obișnuit pe ramură, valul de apă și grohotișul o izbiră. Stejarul noduros se clătină, dar rădăcinile lui adânci au rezistat. Lee se agăța de copacul ei cu patima unui copil care se agață de un părinte; stejarul era un protector.

După ce trecu primul val mare, se cățără mai sus. Se aștepta ca viitura să

slăbească după ce a trecut primul val de apă, dar nu s-a întâmplat așa. Continua să crească, urcându-se centimetru cu centimetru, în sus, pe trunchiul contorsionat al stejarului bătrân.

La ora 15.35, deși soarele strălucea la Boscastle, indicatorul de nivel de la Lesnewth înregistră un nivel uluitor al ploii. La Muzeul Vrăjitoriei, Colin Grand cobora treptele exterioare din piatră de la bibliotecă și birou exact atunci când sosi Andrew. Colin lucrase la etajul de sus și tocmai observase pe fereastră ce se întâmpla cu râul. Coborâse mai mult din curiozitate, decât din grijă. Andrew îi schimbă însă părerea pe loc.

– Râul a năvălit pe malul de sus, Colin, strigă el peste gălăgia făcută de volbura din spatele său. Unde e Nicola?

– La biroul de primiri. Colin se duse să cerceteze după colțul clădirii și se reîntoarse imediat. Smuci și deschise ușa de sub scări și scoase o uniformă a pazei de coastă. Spune-i Nicolei și celorlalți să mute exponatele pe care le pot muta la etajul de sus. Eu sunt membru al pazei de coastă a orașului. Trebuie să ajung la pod și să atenționez oamenii să plece.

Andrew intră în muzeu. Lumina era obscură și se auzea o muzică blândă. Mugetul râului de-abia pătrundea prin zidurile vechi și groase din piatră ale muzeului. Nicola privi în sus și zâmbi. Văzu tensiunea de pe chipul lui Andrew.

– Râul se umflă și iese din matcă. Colin spune să scoți vizitatorii afară și să duci la etajul de sus ceea ce poți. El s-a dus să avertizeze oamenii de pe pod. Apa a crescut deja și a ajuns la câțiva metri de casa ta.

Nicola ieși pe ușă și se uită peste râu la casa ei. Randi era lângă ea.

Andrew îi privi pe amândoi, după care spuse:

– Mă duc să-l ajut pe Colin. Râul s-a umflat și e gata să dea pe dinafară. Înseamnă că plouă zdravăn undeva sus pe dealuri. Și după cum este formată valea asta, nu există alt loc prin care să se ducă apa decât direct prin sat. Turiștii se preumblă pe lângă malurile inundate, zgâindu-se de parcă ar asista la un spectacol. Așa ajung oamenii să fie omorâți.

– Ai dreptate, spuse ea. Du-te. Eu am grijă de lucruri aici.

La o clipă după ce Andrew a plecat, Nicola ieși în fugă din clădire și strigă după el:

– Ai grijă de tine, da?

Dar zgomotul râului furios îi acoperi glasul.

În momentul în care Andrew ajunse la Colin, pe partea de sud a podului

superior, ploua din nou cu găleata. Colin parcase mașina gărzii de coastă acolo, cu luminile de avarie aprinse. Erau însoțiți de o echipă de la brigada de pompieri din satul vecin, Delabole, care mânau oamenii spre locuri mai înalte.

– Încă mai crește, strigă Colin. Tocmai am transmis telefonic un raport la comandamentul din Falmouth. Nu-ți vine să crezi, dar oamenii încearcă în continuare să ajungă pe pod ca să privească. Ai naibii idioți! Ajută-mă să întind banda asta cu atenționarea de stare de urgență de-a latul drumului.

Andrew aprobă din cap. Au întins o bandă albastru cu alb între doi stâlpi de pe partea de nord și traversau din nou către sud, când, în susul râului, au văzut un Ford mic roșu coborând pe canalul râului ca un caiac. Colin îl privi fără să-și creadă ochilor cum cobora pe sub pod direct către mare.

– Dar are viteză, nu glumă, spuse el înmărmurit.

– Nu e nimeni în el, slavă Domnului, observă Andrew. Câteva secunde mai târziu, Fordul se izbi de podul cel mic, de mai jos.

În timp ce blocau capătul de sud al podului cu banda de atenționare, Andrew privi către Dunn Street, drumul abrupt cu o singură bandă de circulație ce venea către port din satul de sus, întâlnindu-se cu drumul principal imediat după hotelul Wellington. Strada îngustă devenise ea însăși un râu, lăsând să curgă apa cu o adâncime de aproape treizeci de centimetri, cu o viteză înfricoșătoare.

– O, fir-ar să fie! îl auzi el pe Colin strigând. Andrew crezu că și el se uita către strada Dunn, dar când se întoarse, îl văzu pe Colin cu fața spre partea de sus a râului, cu gura căscată. Andrew îi urmări privirea și îngheță. Departe, în sus, în valea Valency, la curba de după parcare, un val de apă înalt de cel puțin un etaj de casă se prăvălea peste sat. Și nu numai apă. Tone de grohotiș și copaci întregi dezrădăcinați pluteau în apă, izbindu-se și răsucindu-se.

Nouă

Buna prietenă a lui Lee, Elizabeth Davis, directoare a Centrului de Informare Turistică de la capătul de sus al parcării principale, era într-un mare bucluc, din cauza umflării apelor. Centrul era proiectat cu fața la parcare, nu către râul din spate, așa că a fost o surpriză când a constatat că prin holul de intrare curgea apă. Furtuna le dăduse mult de furcă întreaga după-amiază, iar centrala electrică din clădire cedase de câteva ori, însă Elizabeth era prea ocupată cu restartarea computerului din centru pentru a mai da atenție la ceea ce se întâmpla afară. Când și-a dat seama că nu mai avea cum să iasă în siguranță din clădire, închise ușile duble și chemă brigada de pompieri. Închise și centrala electrică. Mai erau două familii de cinci persoane în clădire la momentul respectiv, în afară de asistenta lui Elizabeth.

În pofida ușilor închise, nivelul apei în clădirea centrului turistic creștea. Mai întâi, grupul s-a mutat pe un loc ridicat de joacă pentru copii. Apoi, când Elizabeth și-a dat seama că și această zonă va ajunge sub apă, ea îi îndemnă pe părinți și pe copii s-o ia în sus pe o scară, spre magazia de depozitare de la mansardă. Tocmai ajunseseră în siguranță, când valul de apă izbi clădirea. Întreaga structură s-a cutremurat. Ușile din față n-au putut să reziste asaltului. Parterul a fost imediat inundat.

Andrew și Colin, aflați tot la capătul de sud al podului principal, fuseseră uimiți atunci când valul de apă privit de Colin nu a reușit să urmeze cursul râului și a dispărut în spatele Centrului de Informare Turistică și al aleii de promenadă. Câteva minute mai târziu, s-au uitat neajutorați cum, una după alta, mașinile erau luate de apă și duse dincolo de pod, în jos.

Ceva îl sâcâia în subconștient pe Andrew și acum și-a dat seama ce era:

miercurea trecută, când se îndrepta spre cântarea săptămânală din barul hotelului Wellington, aflase că râul Jordan, principalul tributar al râului Valency, trecea direct pe sub venerabila clădire printr-un vechi canal de evacuare din piatră. Acum, când el și Colin nu primiseră nici o altă sarcină și priveau cum întregul sat era înghițit de mare, Andrew îi strigă lui Colin:

– Mă întorc în câteva minute. Trebuie să controlez ceva!

Colin aprobă din cap, dar nu-și întoarse privirea de la potopul din fața lui.

Andrew a pornit cu greutate în sus, pe strada Dunn, până a ajuns în spatele hotelului Wellington. Nu l-a surprins faptul că l-a găsit acolo și pe proprietarul hotelului, Peter Williams. Williams privi în sus, îl văzu pe Andrew și spuse:

– Nu va rezista. Pur și simplu nu este construit pentru atât de multă apă.

– Trebuie să scoatem toată lumea afară, spuse Andrew.

– Soția mea se duce deja din cameră în cameră, spuse Peter, dar în bar este jumătate din sat.

– Atunci va trebui să-i dai afară, spuse Andrew. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine, deși nu-mi închipui că vor fi de acord să iasă în ploaia asta.

Peter avea dreptate; nu voiau să iasă. S-a auzit un murmur de indignare, dar mulțimea s-a împrăștiat. Andrew i-a urmat și s-a îndreptat în josul străzii pentru a i se alătura din nou lui Colin. Peter și soția lui ieșiră din hotel pe o ușă din capul scărilor. Câteva clipe mai târziu, râul Jordan năvăli prin peretele de sus al hotelului, răzbătu prin etajul de dedesubt, și se revărsă prin renumitul bar, sfărâmându-i grinzile, inundându-l cu patru metri de apă plină de grohotiș și tone de noroi.

Elizabeth, asistenta sa și cele două familii cu copii aflate în mansarda Centrului de Informare Turistică au reușit să-și mențină moralul cu ajutorul poveștilor, jocurilor și cântecelor improvizate, pentru a abate atenția copiilor. Strategia avusese succes... până când, pe la ora cinci după-amiaza, un alt val masiv de apă și grohotiș lovi clădirea.

Când Elizabeth văzu că apa se ridicase până la ultima treaptă a scării pe care o folosiseră, deschise cât putu lucarna și împreună cu asistenta ei ajutară părinții și copiii să se suie pe partea cea mai de sus a ceea ce mai rămăsese din acoperiș.

Expusă la ploaia torențială, stând călare pe vârful acoperișului Centrului de Informare Turistică, Elizabeth simțea că dacă nu s-au înecat din cauza inundației, se vor îneca precis din cauza ploii. Vizibilitatea era zero. Așa că atunci când un nou sunet a răzbătut prin vuietul râului și prin bufniturile clădirilor care se

prăbușeau, Elizabeth s-a străduit să-și dea seama de unde provenea: era o bătaie ritmică pe care o simțea vibrându-i în oase, nu numai în urechi.

– Și abia apoi mi-am dat seama ce era acel sunet, va povesti ea mai târziu unui reporter. M-am simțit ca Radar O'Reilly în serialul *M*A*S*H*. Se apropiau elicoptere!

Centrul de coordonare a acțiunilor de salvare de la baza Aviației Militare Britanice din Kinloss a răspuns rapoartelor poliției și ale gărzii de coastă în legătură cu inundația din Boscastle prin trimiterea unor elicoptere de salvare de la baza din Chivenor, aflată la optzeci de kilometri nord de Boscastle și de la baza aeroportului Marinei Militare, aflată la Culdrose, la șaptezeci și doi de kilometri depărtare către sud-vest. Primul a sosit elicopterul mare și galben de salvare RAF Sea King, de tip Rescue 169. Câteva clipe mai târziu, un alt Sea King, un elicopter roșu cu cenușiu, de tip RNAS 193, și-a făcut apariția dinspre sud de-a lungul coastei. Căpitanul de marină Pete McLelland, privind în jos din scaunul copilotului, a văzut cum un val mare, cafeniu, de apă a țâșnit din port spre marea verde, strălucitoare.

Răspunzând raportului poliției, elicopterul galben RAF a plecat pentru a se ocupa de un atac de cord ce fusese anunțat. RNAS 193 se cufundă apoi în gura văii; ceea ce putea fi văzut acolo jos i-a îngrozit pe oamenii din elicopter. Valea, din coastă în coastă și în ambele direcții – într-adevăr întreg satul – era un imens râu turbat. McLelland se adresă prin radio centrului de salvare din Kinloss: „Transmiteți tuturor serviciilor de urgență. Este un incident major, repet, incident major. Cerem ajutorul tuturor echipajelor de aviație în stare de așteptare și tuturor echipelor de urgență de la sol, întrucât suntem în primejdie de a pierde localitatea Boscastle și pe toți oamenii aflați acolo."

Planând la doar cincisprezece metri deasupra acoperișurilor, Rescue 193 a salvat o familie de patru persoane de pe o proprietate aflată în apropierea podului. De-abia eliberaseră ușile elicopterului când Michael McLelland văzu ceva care îi strânse inima: două fetițe îmbrăcate în bluzițe roz ședeau pe rămășițele unei structuri despre care avea să afle mai târziu că fusese Centrul de Informare Turistică, o clădire distrusă care s-a aflat în prima linie de apărare împotriva tonelor de apă care au năvălit prin vale.

Anne Trelissick era în bucătăria ei pavată cu dale de piatră a casei de la fermă, bând ceai și încercând să scape de ultimele frisoane cu care se luptase. Asculta programul de după-amiază al postului local de radio, când auzi la știrile de ultima oră că drumurile din jurul localității Boscastle se închideau din cauza

inundației. Cu toate că ploaia fusese puternică sus pe dealuri, deasupra orașului, nu era nici cel mai mic indiciu că se întâmpla ceva groaznic jos în vale. Prima reacție a lui Anne a fost scepticismul. A doua a făcut-o să pornească ca fulgerul prin ploaie către grajdul din care Roger curăța bălegarul.

– Roger! Unde este Lilly?

– Într-o lume a ei, presupun, spuse soțul zâmbind. Apoi văzu teama din ochii soției lui. Annie. Ce s-a întâmplat?

– A spus la radio că Boscatle e inundat. Lilly mi-a spus că se duce azi să vâneze tritoni în vale. Nu s-a întors.

– Lilly e o fată deșteaptă și plină de resurse, Anne.

– Roger! Valea e inundată; poate fi oriunde!

– Mă voi ocupa de asta, spuse el, lăsând furca jos.

Roger Trelissick era foarte calm din fire și în timp ce nevasta lui se îngrijora tot timpul în legătură cu fiica lor, Roger stătea liniștit. Cu toate acestea, acum se urcă în automobilul lor de teren și porni în goană pe drumul de la fermă. Pentru prima oară în viața sa era îngrijorat pentru fetiță. Exact dincolo de biserica Minster, unde începea poteca ce cobora la râu, frână și o luă la fugă cât putu de repede prin pădure, strigând-o pe cea mică pe nume. Dar înainte de a fi coborât două treimi din drumul prin vale, urechile i-au spus ceea ce inima refuza să admită: valea era inundată. Somnorosul râu Valency devenise rău, un adevărat distrugător.

Când Andrew se reîntoarse de la Wellington, a fost încântat la culme la vederea celor două elicoptere ce apăreau dinspre port. Însă Colin nu era de văzut nicăieri. Privi în jur în întunericul de nepătruns și zări undeva spre sud licărirea unei jachete de gardă de coastă, în direcția casei Nicolei. Colin se prindea de ce putea pentru a se reîntoarce în amonte. Andrew își făcu cu greu drum în jos ca să-l ajute.

– A trebuit să controlez casele, spuse Colin cu răsuflarea întretăiată, când au ajuns pe un teren mai înalt. Cred că sunt goale toate.

– Crezi? întrebă Andrew.

– Sper, spuse el între două respirații. Nicola.

Capul lui Andrew se întoarse de parcă fusese electrocutat.

– Ce-i cu ea?

– Am încercat să o scot, dar era hotărâtă să salveze pe cineva care se numește Ella, strigă Colin peste zgomotul produs de unul dintre elicopterele ce planau acum deasupra lor. Nu știu despre cine vorbea. N-am putut s-o conving să

vină cu mine. A spus că va fi în regulă. N-am putut face mai mult. Privește, spuse el, întorcându-și capul în josul râului.

Andrew privi și înlemni.

Departe în jos, de-abia putu zări casa Nicolei – sau ce mai rămăsese din ea. Râul își crease drum prin zidul din față, la nivelul parterului. Ușa, cele două ferestre cu mai multe geamuri, totul dispăruse, lăsând în loc doar o gaură imensă cu etajul de sus suspendat deasupra sa.

– Trebuie să o găsesc, spuse Andrew. Vru să se arunce în apă, dar Colin îl înșfăcă.

– Nu fi idiot! strigă el. Fie este în siguranță, fie s-a dus, dar nu poți face nimic pentru a schimba situația. Doar Dumnezeu știe câte vieți am pierdut deja!

Andrew știa că acesta avea dreptate. N-ar fi avut nici o șansă. Simți cum îl cuprinde o groază zdrobitoare: Nicola putea să fi dispărut.

– Andrew!

Privi în susul dealului, de unde se auzea glasul. Chiar dincolo de cordonul de avertizare al poliției, Roger se dădea jos de pe ATV.

– Ai văzut-o pe Lilly? strigă tatăl ei.

Andrew privi din nou ruinele casei Nicolei și apoi își târî picioarele în sus pentru a se întâlni cu Roger.

– N-am văzut-o de azi-dimineață. Ne-am plimbat puțin. Spunea că se duce în susul văii.

– Dumnezeu s-o ocrotească. Nu e nicăieri.

– Ai fost în zona de pădurii Minster?

– Am încercat, dar podul a dispărut. Tot fundul văii până acolo este sub apă! Speram că este cu tine. Sau cu Nicola.

– Nicola era singură atunci când Colin a văzut-o cu puțin timp în urmă.

Chipul omului trădă, pe rând, mai întâi speranță, apoi disperare. Chiar în dimineața asta, Andrew și Lee se plimbau voioși pe pajiște, de-a lungul malului liniștit în plin soare... Și, deodată, Andrew și-a dat seama.

– Roger! strigă el.

Fermierul tocmai se urca din nou pe ATV.

– S-ar putea să știu unde e! Andrew porni în goană în sus, pe deal. Putem ajunge la râu pe vreun drum aflat mai jos de ferma ta? întrebă el în timp ce se urca pe ATV, instalându-se călare pe locul din spatele prietenului său.

– Râul Jordan a inundat drumul. Poliția a închis tot. Va trebui să ne ducem pe un traseu ocolitor. Unde e?

– Roger, trebuie să înțelegi că este doar o bănuială, da? Are un copac preferat.

Un stejar mare, contorsionat, lângă râu, aproape de stăvilar. Îi place să se cațere în acel copac și să citească. Ca și cum ar crede că ea și copacul sunt prieteni.

Roger porni ATV-ul.

– Ține-te bine!

Andrew apucă mânerele de lângă coapsele lui și porniră în goană în sus, în direcție opusă, pe drumul principal. Curând, coborau rapid dealul prin câmpiile despre care Andrew știa că erau ale lui Roger.

– Ai vreo frânghie la fermă? strigă Andrew în urechea lui Roger.

Roger se mulțumi să aprobe din cap și se îndreptară în mare viteză peste câmpii și pe drumuri de țară. Se opriră lângă unul dintre șoproane. Încă mai ploua, dar nu cu aceeași intensitate ca înainte. În câteva clipe, Roger s-a întors cu o roată mare de frânghie pe umăr.

– Unde este copacul? strigă el în timp ce porneau din nou ca o rachetă.

– Mai jos de podeț, chiar deasupra stăvilarului.

– Va trebui să coborâm prin pădure pe jos!

Roger se opri în cele din urmă la marginea unui hățiș cu tufișuri și copaci și se afundă în pădure. Andrew îl urma. Cei doi s-au pitulat prin lăstăriș și au coborât coasta abruptă a văii. Când au ajuns la râul agitat, Andrew nu mai fu în stare să recunoască ceva.

– Unde este stăvilarul? strigă el.

– Jos, acolo, îi răspunse Roger, arătând spre vârtejul de apă și de grohotiș ce se vedea mai jos de ei.

Andrew porni în amonte, apucându-se de ramuri ca să aibă stabilitate în mocirla plină de noroi și de frunze, de pe coasta dealului. Roger era chiar în spatele lui. Câteva minute mai târziu, Andrew se opri. Sub ei, ținându-se cu încăpățânare cu rădăcinile în pământ, era copacul lui Lee. În jurul lui se învolbura un torent de apă maronie pe care plutea o spumă albă. Zgomotul era incredibil. Nu exista nici o posibilitate ca Lee să-l audă dacă o striga, așa că se uită prin ploaie în căutarea vreunui semn al ei în coroana copacului. Căută fără nici un rezultat până când vântul se înteți și scutură frunzele, iar acolo, între două ramuri, era o fetiță în pantaloni scurți kaki și o bluză de bumbac. Se ținea strâns de o umbrelă albă cu picățele roșii.

Nicola stătea în picioare pe un scaun cu spătar înalt în fața șemineului, scoțând de pe perete frumosul tablou de Laura Knight, *Ella, nud șezând,* când râul smulse din țâțâni ușa din față și o prăvăli în cameră. Când un val de aproximativ un metru de apă neagră ca tușul țâșni în cameră, Nicola sări de pe scaunul

fragil. Câteva clipe mai târziu, când ajunse la scara ce ducea la atelier, cu portretul sub braț, amândouă ferestrele din față făcură implozie.

Cum apa creștea rapid, s-a străduit să urce până la atelier. Sus luă o cârpă de pe podea și înveli tabloul în ea, strângându-l apoi la piept, pentru că acesta reprezenta singura ei legătură materială cu Sir Michael.

Stătea în picioare la fereastra lungă. Afară, podețul din piatră era sub apă. Mașini, dubițe, lăzi de gunoi, chiar și venerabila cabină roșie de telefon public care se afla vizavi de hotelul Wellington alunecau rapid prin fața ei, luate de apă. Se simți dintr-odată foarte singură; pe Randi îl lăsase cu personalul muzeului, atunci când i-a trimis afară, pe terasa de deasupra clădirii. O întrerupere de curent aruncase muzeul fără ferestre într-un întuneric beznă și opri încercarea lor de a salva exponatele. Acum, sub privirile ei, mobila se lovea de pereți în timp ce apa năvălea în vârtejuri prin camera de zi. În ciuda volburei de jos, se simțea în siguranță în podul ei solid de pescari.

Iluzia dură poate vreo două minute. Ieșind în viteză din întuneric la suprafața râului agitat, un copac întreg, mare cât un autobuz, se repezea direct spre casă. O apucă pe *Ella* și fugi în spatele mansardei, rugându-se ca trunchiul să alunece în altă parte.

Dar rugăciunile ei au rămas fără răspuns.

Andrew îl apucă pe Roger de umăr și îi făcu semn către stejarul din mijlocul viiturii. Chipul lui Roger trecu de la disperare la o ușurare aproape sfâșietoare, când văzu și el umbrela. În timp ce Roger încerca zadarnic să o strige pe nume pe fiica sa, Andrew studia curentul. Era o problemă de arhitectură, își dădu el seama: o problemă de unghiuri și forțe. După câteva minute de calcule în gând, porni cu greu în amonte, trăgând frânghia după el. Ideea era să fixeze frânghia de un copac de pe-acolo și unul dintre ei să se ducă în aval cu frânghia, până la copacul lui Lee. Dacă reușeau să ajungă la el și să o dea jos pe Lee, puteau să o aducă la coasta dealului în siguranță.

Avu loc un scurt schimb de strigăte despre cine va rămâne pe mal și cine va merge cu frânghia. Însă Roger era mult mai mare și mai puternic decât Andrew, astfel că au căzut de acord că el trebuia să fie cel care să rămână la capătul de sprijin al frânghiei. Prinseră un capăt al frânghiei de un anin tânăr. Andrew răsuci celălalt capăt în jurul taliei sale, asigurându-l cu un nod ce se desfăcea ușor. Apoi intră în râu.

Planul său era să se lase ușor în râu, să alunece în jos și să-și folosească picioarele pentru a frâna ori de câte ori era împins într-o parte. Această strategie

a funcționat poate vreo douăzeci de secunde, căci grohotișul de sub suprafața apei îl făcu să alunece, iar el se răsuci la capătul frânghiei, deasupra și sub apă, până când picioarele lui găsiră pe ce să se sprijine și el ieși din nou la suprafață. Principalul avantaj al acestei manevre neintenționate a fost că Lee l-a văzut.

– Drew! strigă el.

– E bine! Coboară!

– În nici un caz!

Andrew se concentra asupra unui loc sigur pe care să calce, apropiindu-se centimetru cu centimetru de copac. Bolovanii de pe fundul apei erau în continuă mișcare. De-abia își proptea piciorul pe un bolovan, că imediat era măturat de sub el.

După cam zece minute de zbatere, Andrew se apropie de copac. Tatăl lui Lee dădu drumul la ultima porțiune de frânghie și o reglă perfect la timp. Andrew se izbi de trunchiul copacului, își recăpătă răsuflarea și începu să se cațere spre Lee.

Trunchiul masiv al copacului se rupse și izbi partea din față a casei Nicolei. Întreaga clădire se zgudui. Nicola se ținea de balustrada din partea de sus a scării când casa se clătină. Nu avea de unde să știe cât de mult va rezista structura, dar știa că trebuie să fugă. Însă avea doar o posibilitate de a ieși: să coboare pe scară. Și parterul era inundat până la tavan.

Când auzi elicopterele de salvare huruind deasupra văii, capul ei se ridică instinctiv în sus și văzu, în sfârșit, cum putea să scape. Puse pe șevalet portretul înfășurat și, cu ochii strânși puternic, aruncă scaunul de lemn prin geamul lucarnei vechi din acoperișul din spate, înclinat, al mansardei. Apoi legă în jurul gâtului cârpa în care era înfășurată *Ella* și, recunoscătoare în sfârșit pentru înălțimea ei, se trase afară pe acoperișul ud din ardezie.

Andrew tocmai reușise să o facă pe Lee să coboare printre ramurile copacului spre apa învolburată și spre frânghie când auzi un strigăt.

– Andrew!

Se uită printre ramuri și îl văzu pe Roger năpustindu-se cu furie în susul coastei și, o clipă mai târziu, își dădu seama de ce: un alt val de apă se rostogolea prin valea îngustă. Fără nici un efort, valul umflat rupse copacul tânăr care ținea frânghia mai sus de pământ. Andrew desfăcu nodul de la talie și privi cum frânghia aluneca rapid printre crengi, ca o gută de undiță agățată de o balenă prinsă în harpon.

– Vezi? țipă Lee, și pentru o fracțiune de secundă, Andrew și-ar fi dorit să o strângă de gât pe fetița aia deșteaptă. În schimb, se suiră mai sus în venerabilul stejar bătrân.

S-au așezat acolo. Roger dispăruse.

– Unde e tata? strigă Lee, ținându-se strâns de cămașa udă leoarcă a lui Andrew. Iar Andrew se ruga ca nu cumva Roger să fi fost luat de șuvoi.

Ceea ce nu știa Andrew era că Roger auzise elicopterele planând mai departe în aval. Se cățărase înapoi pe costa dealului spre ATV-ul său. La marginea pădurii, aruncă într-o grămadă niște frunze, ramuri de copac doborâte și un snop de fân de-abia cosit. Apoi turnă pe grămadă jumătate din combustibilul său din rezervor și-i dădu foc. Urmă o flacără înaltă și apoi un nor gros de fum care se ridica de la frunzele și fânul umed ce ardeau.

Copilotul unui elicopter de la RAF St Mawgan a fost cel care a observat fuiorul de fum din vale. Tim Llewellyn îl bătu pe umăr pe pilot și îi făcu semn în jos. La vreo treizeci de metri dedesubt, lângă focul fumegând, un bărbat arăta înnebunit către vest, spre centrul văii Valency inundate.

Llewellyn cercetă atent coronamentul copacilor, în timp ce pilotul înclină foarte mult elicopterul și-l coborî mult în vale, după care rămase în planare. Apoi, în mijlocul masei verzi și brune care era fundul văii, apăru ceva roșu. În mod bizar, un bărbat într-un copac mișca într-o parte și-n alta o umbrelă deschisă roșu cu alb. Spre surprinderea lui Llewellyn, dintre frunze, alături de bărbatul cu umbrela, apăru un copil. Llewellyn îi comunică prin radio celui din spatele elicopterului care manevra vinciul să se pregătească de coborâre.

În câteva clipe, acesta din urmă, Robbie Campbell, era jos. Campbell se echilibră pe o ramură și o strânse în siguranță la pieptul său pe fetiță, apoi semnală să fie tras în sus. Urcau, învârtindu-se ușor în contracurent, până când un alt membru al echipajului îi trase pe amândoi prin ușa laterală. Apoi Campbell coborî din nou să-l ia pe bărbat, și Andrew fu și el cărat în elicopter.

În câmpia de lângă focul fumegând, Roger Trelissick dădea din mâini, ca un nebun. Apoi se așeză în iarba udă și începu să plângă.

Lee se agăța de cămașa udă a lui Andrew ca o lipitoare de o stâncă, atunci când elicopterul îi coborî pe terenul de fotbal din partea de sus a orașului, ca pe toți ceilalți care fuseseră transportați pe calea aerului. Niște voluntari i-au condus la casa parohială, unde Janet Stevenson, preoteasa, i-a copleșit cu atenție, le-a servit ceai fierbinte și le-a găsit haine uscate. Andrew și-a dat seama, cu

totul neașteptat, de parcă cineva îi apăsase un comutator, că era complet epuizat. Se înfundă într-un fotoliu, iar Lee, acum uscată, se încolăci la pieptul lui. O ținea acolo cu tot dragul, ca și cum ar fi reprezentat viața însăși.

Dar dragostea lui pentru Lee și bucuria de a o fi găsit nu puteau să-i alunge groaza cu care se gândea la Nicola. Femeia despre care știa acum cu claritate absolută că este iubirea vieții lui, jumătatea potrivită a inimii lui zdrobite, nu fusese văzută sau auzită de ore întregi. Și știa că nu este nicăieri prin apropiere, oricât de puternică pretindea ea că era.

Colin apăru pe neașteptate cu o dubiță și începu să mute supraviețuitorii din casa parohială la primăria de la capul străzii Fore, de unde cei care aveau nevoie de îngrijiri medicale erau duși la clinica din Camelford, iar cei care aveau nevoie de adăpost erau transportați la centrul sportiv de acolo.

Roger și Anne ajunseră la primărie ocolind kilometri întregi pentru a evita drumurile care fuseseră blocate de poliție. Lee dormea în brațele lui Andrew. Ambii părinți au îngenuncheat pe podea de fiecare parte a covorașului pe care ședea Andrew ținând-o în brațe și, cu multă blândețe, o mângâiau pe păr și pe picioarele ei subțiratice, până când s-a deșteptat.

– Mamă! Tată! A fost așa de grozav! Ar fi trebuit să fiți și voi acolo, în copacul meu!

Andrew zâmbi. Anne stătea în picioare și își luă în brațe fetița deșirată, apoi spuse:

– Hai acasă, Drew. La noi, acolo, e uscat.

– Trebuie să o găsesc pe Nicola, răspunse el și Anne aprobă din cap.

– Fă-o pentru noi toți, spuse Roger. Lilly are nevoie de ea.

Apoi plecară și Andrew simți o durere în suflet văzându-i ca pe un tot: mamă, tată, fiică... familie.

Andrew tocmai plecase de la primărie și o coti în josul străzii Fore, către ruinele satului, când ea apăru în dubița ce venea de la casa parohială. Se dădu jos din mașină, strângând la piept un pachet acoperit cu o zdreanță și privi în jurul ei, clipind din ochi, ca și cum fusese lăsată pe altă planetă. Andrew avea să-și amintească acest moment întreaga viață. O ajunse din urmă tocmai când ea intra în primărie.

– Nicola...

Ea se întoarse spre locul de unde și-a auzit numele. Privi o clipă cu ochi stinși, apoi i se luminară. Un zâmbet îi apăru pe față de undeva din adâncul ființei ei și îl menținu pe chip o clipă. Apoi începu să se lase ușor în jos.

Andrew o prinse de subsuori și o ridică spre el.

– Nicola, spuse el din nou.

– Am salvat-o, îi spuse ea cu capul pe umărul lui.

– Bineînțeles că ai salvat-o, spuse el liniștit. Habar nu avea despre ce vorbea ea.

După ce au fost hrăniți de voluntari și după ce și-au primit înapoi hainele uscate, au petrecut noaptea unul lângă altul, înveliți cu pături, pe saltele de gimnastică, în centrul de sport și sănătate din Camelford, împreună cu zeci de alte persoane. Deși era uscată și îi era cald, Nicola tremura necontrolat. Andrew o cuprinse în brațe și o ținu strâns până când a încetat să mai tremure și a adormit. Apoi dezveli pachetul și înțelese pe cine salvase ea.

Zece

Marți, 17 august, a fost o zi nemiloasă. Vremea rea trecuse, dimineața începuse însorită, caldă și anormal de limpede. O zi perfectă pentru turiști, dar singurii oameni ce se mișcau în partea de jos a satului erau lucrătorii de la serviciile de urgență.

Nicola și Andrew stăteau în picioare la marginea drumului principal, în capătul în care începea drumul în zigzag, cam la mijlocul dealului de deasupra portului. Deși li se spusese că poliția izolase zona, ei se întorseseră de la Camelford la Boscastle, făcând autostopul. Nicola fusese de neclintit, insistând să se reîntoarcă. Acum cei doi, împreună cu alți câțiva, încercau să înțeleagă scena ce li se înfățișa. Nimeni nu a scos o vorbă. Singurul sunet era vuietul estompat al râului, ce curgea în continuare rapid și murdar prin așezarea răvășită, deși nu mai atingea cota de inundație. Drumul principal prin partea de jos a satului supraviețuise, dar podul pe care se continua drumul deasupra râului fusese lipsit de majoritatea balustradelor de protecție din piatră. La hotelul Riverside și, de altfel, la toate clădirile care se puteau vedea în depărtare, ușile de la parter fuseseră smulse, iar ramurile de copaci atârnau de acolo ca niște gheare. Podul de jos nu se mai vedea deloc, fiind îngropat sub un maldăr de copaci și de mașini.

– Este acolo, o auzi Andrew pe Nicola spunând.

– Ce anume?

– Casa mea. La poalele dealului, poliția interzicea tuturor să treacă podul. Nicola îl apucă pe Andrew de braț. Hai, zise ea hotărât, conducându-l la o potecă ce ducea spre coastă. Ne vom întoarce pe aici.

– De ce? N-a mai rămas nimic acolo jos.

– Trebuie s-o iau pe Lee.

– Lee este acasă, Nicola, spuse el blând, întrebându-se dacă Nicola nu era încă în stare de șoc.

Ea se opri și se întoarse cu fața spre el, cu o mână în șold, cu o sprânceană ridicată.

– *Tabloul* cu ea!

– Aha. Bine.

– Cum ai ajuns să fii profesor? Acțiune pozitivă pentru confuzia fără speranță?

– Nicola?

– Ce e?

Andrew zâmbi.

– Ce bine că te-am regăsit, iubito.

Spre marea lui surprindere, ea făcu un pas în față, îi luă fața în mâini și-l sărută.

– Mulțumesc, spuse ea. Hai să pornim acum!

Când au ajuns la țărmul stâncos, au apucat-o pe altă potecă ce cobora spre intrarea în port. Cu Nicola în față, mergeau aplecați în spatele clădirilor, ca să nu fie văzuți de poliție. Se mergea încet, înaintând cu greutate prin noroiul urât mirositor. Amândoi erau îmbrăcați cu hainele pe care le purtaseră în ziua precedentă – Andrew era cu hainele lui de lucru la construirea gardului și bocanci. Nicola avea pantaloni negri, sandale și o bluză de bumbac cu însemnele muzeului. În câteva minute au fost din nou murdari din cap până-n picioare.

Când au ieșit în sfârșit din umbră și au trecut de cotitură, Nicola a rămas cu gura căscată. Acolo unde ieri fusese o casă demnă să apară pe o carte poștală, acum nu mai era nimic decât o gaură mare, în care era proptit un trunchi imens, plin de noroi.

– Dumnezeule, ce-o mai ține ca să nu se prăbușească? întrebă Nicola.

– O construcție din stâlpi și grinzi, răspunse Andrew. Zidurile din piatră funcționează doar ca umplutură; stâlpii și grinzile sunt cele care o țin în picioare. Dacă sunt intacte, structura va supraviețui. Problema e că nu putem ști în ce condiție sunt stâlpii dacă nu ne ducem înăuntru.

Andrew privea în interiorul întunecat când auzi strigăte din aval. Bărbați cu caschete galbene le făceau semn cu mâna. Nicola se repezi înăuntru, cățărându-se peste copac pentru a ajunge în fundul casei.

– Nicola! Nu știu dacă...

– Nici eu nu știu, dar o iau pe Lee! Oprește-i pe caraghioșii ăștia!

Lumina zilei ajungea la treptele din piatră tocită prin gaura din acoperiș, în timp ce Nicola se strecura în sus pe scări. Îi sări inima din piept când ajunse sus și văzu portretul lui Lee, curat și uscat, sprijinit de perete. Apucă de pe pat cu-

vertura, o înfășură în jurul pânzei și porni înapoi, în jos, pe scări. Dar treptele erau pline de noroi și nici nu ajunsese la jumătatea scării când picioarele îi alunecară de sub ea. Disperată să protejeze pictura, se răsuci și căzu greu pe o parte, aterizând pe marginea ascuțită a treptelor din piatră și alunecând până jos, în noroi. Simți durerea în tot corpul. Stătu nemișcată o clipă, de-abia respirând.

Andrew a fost lângă ea în câteva secunde.

– Ești bine?

– Nu, spuse ea negând din cap, dar Lee este. Cred că mi-am fracturat o coastă.

– Respiră adânc, îi ordonă Andrew.

Trase adânc aer în piept și apoi îl expiră.

– Nici o schimbare? întrebă Andrew.

– Nu.

– Bine. O durere ascuțită ar putea însemna că ai o coastă ruptă, care poate perfora un plămân, dacă te miști. Acum hai să ieșim de aici.

De-abia au ieșit poticnindu-se prin arcada zdrențuită a zidului din față, când sosi un polițist, purtând jacheta sa galbenă reflectorizantă.

– Hei! Ce credeți că faceți aici?

– Îmi vizitez casa. Ce credeați că fac? se răsti Nicola.

– Locuiește aici, spuse Andrew, ca și cum asta ar fi explicat totul.

Polițistul se uită la ruina din spatele lor și spuse apoi, aproape blând.

– Nu mai locuiește. Ascultați, nu putem lăsa oamenii să încerce să intre în clădirile care sunt pe cale să se prăbușească. Mă tem că toată lumea trebuie evacuată.

Nicola se îmbună și cei trei urcară poteca spre drumul principal. Andrew ducea pânza învelită.

– Încotro vă îndreptați? întrebă ofițerul atunci când au ajuns la pod.

Suferind de durere și epuizată emoțional, Nicola se uită într-o parte, apoi în cealaltă, și spuse:

– Nu știu. N-am unde să mă duc. Pe obrajii ei șiroiau lacrimi prin murdărie.

– Ba da, ai, spuse Andrew, luând-o de mână. Și o conduse spre drumul care ducea în partea de sus a satului.

De-abia ajunseseră la drumul în zigzag de deasupra portului, când îi găsi Roger.

– E mai greu să dau de voi doi decât de vagaboanda aia mică a mea. Am fost până la Camelford și înapoi, încercând să vă localizez. Cineva de la fermă vrea să vă vadă. Camionul este în vârful dealului.

Se făcuse aproape patru, până să ajungă în sfârșit în curtea fermei Bottreaux. În bucătărie se auzeau voci animate și se simțea aroma divină a fripturii din coaste de vită, când ei intrară prin ușa laterală a casei.

– Drew! Nicki! se repezi Lee la Andrew și-l luă în brațe ca și cum s-ar fi cocoțat în stejarul ei. Nicki îi zburlea părul lui Lee și o umplea de sărutări.

– Și ce pereche atractivă sunteți, se auzi un glas. Arătați ca niște luptători în noroi. Era Flora. Ea și cu Jamie ședeau la capătul unei mese mari din lemn de pin din mijlocul bucătăriei, bând vin roșu din niște pahare groase. Anne era aplecată la aragaz, controlând friptura. Când se îndreptă de spate, țipă la ei. Afară! Afară din bucătăria mea, voi doi. Uitați cum arătați!

Andrew și Nicola abia atunci realizară cât de jegoși erau. Pantalonii lor erau plini de murdărie până la genunchi, iar restul hainelor erau încleiate în nămol uscat.

– Poate vreți să faceți o baie, spuse veșnic amabilul Roger.

– Nu înainte de a primi ceva de băut, protestă Nicola.

Jamie se ocupă de asta și umplu încă trei pahare. Apoi îl ridică pe al său și, brusc, de pe chipul lui bronzat de vânt, ce trăda semne de îmbătrânire, pieri orice urmă de neseriozitate.

– Ne-ai tras o sperietură soră cu moartea, fetițo, i se adresă el Nicolei. Mulțumesc lui Dumnezeu că ești din nou cu noi. Slavă Domnului că suntem toți aici și teferi.

– Amin, frate, intonă Flora.

Andrew îi dădu un ghiont cu cotul Nicolei. El încă ținea sub braț tabloul acoperit. Ea îl privi și înțelese, apoi luă pachetul, îl dezveli, și puse tabloul cu Lee pe masă, în fața lui Anne și a lui Roger.

– Acesta era menit pentru aniversarea ta, dar poate că acum este timpul nimerit, șopti Nicola.

Anne își acoperi gura cu palma. Roger își strecură mâinile în jurul nevestei sale și lacrimile îi șiroiră pe chipul său bătut de vânturi.

– *Ce mișto e!* strigă Lee.

– Annie! Eu n-am nici un fel de haine! Nicola stătea în picioare în capul scărilor învelită într-un prosop de baie mare și alb.

– Asta e muzică pentru urechile bărbaților! îl auzi ea pe Jamie strigând și apoi scoase un chiuit.

Anne strigă din dormitor:

– Vino aici, Nicki! Întinsese câteva piese de îmbrăcăminte și dădea din cap.

Anne era micuță, iar Nicola nu. Astea sunt cele mai mari lucruri pe care le am, draga mea, îi spuse ea Nicolei când aceasta intră în cameră. Singurul lucru la care ne potrivim este măsura pantofilor. Noroc cu atât!

Se găsi o fustă lungă până la glezne dintr-un material subțire, imprimat, cu un cordon din elastic și o bluză tricotată galbenă, din lână de angora. Cu statura elegantă a Nicolei, nu mai rămăsese loc de imaginație. Își luă niște pantofi fără tocuri pe care îi lăsase Anne și coborî din nou în bucătărie. Andrew era acolo în haine curate, pe care i le adusese Roger.

– Iuuuu, chiui Jamie când o văzu intrând. Se alese cu încă un ghiont de la Flora.

– Zi-i așa, mitocan bătrân, îi spuse Flora, zâmbind.

– O, Doamne... Randi! spuse Nicola înlemnită.

– Nu te îngrijora, draga mea, zise Anne. L-a luat Colin, e-n siguranță.

Andrew își strecură mâna în jurul taliei Nicolei, iar ea se sprijini de el, simțindu-se în siguranță pentru prima oară din ceea ce părea să fie „pentru totdeauna".

Cina a fost ca un eveniment după un dezastru, un amestec de bucurie amețitoare de a fi supraviețuit și de recunoaștere a faptului că unii dintre ei au fost atât de aproape să piară. Au mâncat în bucătărie, în jurul mesei mari, și un radio cu baterii transmitea tot timpul programul postului local al BBC. Încetul cu încetul, rapoartele de știri de la Boscastle au devenit mai luminoase. Numărul de persoane despre care s-a crezut că sunt dispărute scăzuse simțitor. Nu au fost găsite trupuri nici în mașinile distruse, nici în clădirile care fuseseră cercetate. Reporterii începuseră deja să-l numească „miracolul Boscastle".

Jamie și Flora petrecuseră noaptea pe podeaua sălii de mese de deasupra birtului, împreună cu ceilalți.

– Sunt prea bătrână pentru genul acesta de prostioară, se tângui Flora. Jamie recunoscu că a fost cea mai romantică noapte de care-și putea aminti.

– Ori memoria ta este făcută praf, pufni Flora, ori ai nevoie de o viață mai bună!

– Sper că este a doua variantă, zise Jamie zâmbind. Flora îl strânse de mână pe sub masă.

Poliția îi scosese din Cobweb dimineața. Jamie o îmbarcă pe Flora în furgoneta lui și goniră pe lângă câmpiile de deasupra orașului, când l-au întâlnit pe Roger în ATV-ul său. Roger i-a spus lui Jamie că are puține șanse să ajungă acasă, astfel că i-a invitat pe amândoi să stea la fermă.

Au aprins lumânări când lumina de august începu să slăbească, dar după

mâncarea bogată, vin și stresul aproape continuu al ultimelor două zile, mesenii erau deja obosiți pe la ora nouă. Flora fu cea care opri lucrările.

– Ei bine, nu știu ce doriți voi, ceilalți, dar eu sunt frântă. Unde tragem un pui de somn?

Andrew simți că-l trage cineva de mânecă.

– Hai să mergem acasă, șopti Nicola.

– Ești sigură? întrebă el.

– O, da, spuse ea zâmbind.

– Cearceafurile nu sunt curate, se scuză Andrew în timp ce dădea la o parte cuvertura de pe patul dublu antic din casa lui.

– E în regulă, spuse Nicola, trăgând peste cap bluza galbenă tricotată și scoțându-și fusta lui Anne. Se vârî în pat, ridică cearceafurile și bătu ușor cu palma salteaua de lângă ea. El ședea.

– Andrew?

– Da?

– Mă iubești?

– Da. Te iubesc.

– Asta ai încercat să-mi spui pe strada Dunn în noaptea când am fugit, nu-i așa?

– Da... deși, ca să fiu cinstit, nu sunt sigur că știam cu adevărat atunci. Se întinse și o sărută.

– Știu că și eu te iubesc, Andrew. Dar mi-e frică de înnebunesc.

– Știu că ți-e frică. Dar putem să o luăm încet. Nu vreau să te temi din nou.

– Andrew? zise Nicola ridicându-se. Când te întorci în Statele Unite?

– Niciodată.

– Poftim?

– Niciodată. Rămân aici. Îmi dau demisia de la Universitate.

Nicola îl privi lung.

– Andrew? întrebă ea din nou, e-n regulă dacă mă ghemuiesc lângă tine? Poți? Doar să mă ții în brațe?

El o trase în brațele sale, cu spatele făcut covrig pe pieptul lui, și simți cum îi dispare încordarea. Au adormit amândoi în câteva clipe.

Andrew prăjea ouă cu șuncă în timp ce Lee dădu buzna pe ușa casei, miercuri dimineață.

– A zis mama să-ți spun s-a anunțat la radio că li se va permite oamenilor

din partea de jos a satului să-și strângă lucrurile de valoare în dimineața asta, puțin mai târziu! Unde e Nicki?

– Aici sunt, dulceață, spuse Nicola, ieșind din dormitor într-una din cămășile lui Andrew și fusta din seara trecută.

– Tot mama a zis că hainele tale vor ieși din mașina de uscat în câteva minute.

– Te-ai gândit vreodată să faci carieră ca știristă? spuse Andrew morocănos. Nu-și băuse încă ceaiul.

Lee îi aruncă o privire.

– Asta ar fi trebuit să fie ceva amuzant?

– Nu sunt niciodată amuzant înainte de prânz.

– Aici ai dreptate.

Era trecut de miezul zilei când Andrew și Nicola au ajuns la pod. O mulțime de localnici speriați se învârteau pe acolo, în spatele unui cordon de protecție, așteptând ca polițistul să-i lase să intre, dar era o întârziere. Pe drum erau autobuze ale televiziunii prin satelit și reporterii mișunau peste tot.

Apoi aparatul portativ de emisie-recepție al ofițerului de poliție cârâi. El murmură „Terminat" în aparat și decroșă caseta, îndrumând pe toată lumea cu amabilitate să iasă de pe pod.

– Vă rog, spuse el, cu brațele larg deschise pentru a da lumea înapoi, mai sunt doar câteva minute. Soseşte prințul, înțelegeți, vă rog.

Un șir de vehicule negre ca de înmormântare ocoliră drumul în zigzag, coborâră dealul și trecură rapid pe lângă cordonul de poliție, traversând podul. Câteva minute mai târziu, prințul Charles ieși dintr-un Land Rover mare. Era foarte bronzat și purta un costum cenușiu-deschis, la două rânduri, dintr-o stofă ecosez. Prințul făcu un semn cu mâna grupului de localnici strânși pe partea cealaltă a podului și fu imediat escortat de oficialități după colțul hotelului Riverside, care era acum o ruină, și în susul dealului, către Cobweb.

– Să sperăm, spuse Nicola, că a venit să dea un ajutor. În afară de faptul că este prinț moștenitor, de Țara Galilor, este și duce de Cornwall. Se spune că îi pasă foarte mult de Anglia rurală. Are ocazia să o dovedească.

Au stat acolo o clipă, pentru a privi spectacolul, apoi Nicola îi dădu lui Andrew un ghiont. Ofițerul de poliție lăsa lumea să intre pe pod.

– Hai, că aveam treabă de făcut. Și au pornit în aval, către casa Nicolei. Pe malul celălalt, l-au văzut pe Colin lângă mașina sa de pază a coastei și îl strigară.

– Stați puțin, le strigă directorul muzeului.

Acesta deschise portiera din spate a mașinii și Randi sări afară. Câinele țopăi peste grămada de grohotiș care fusese cândva podul de jos și încercă să se lanseze în brațele Nicolei.

– Nerecunoscător ce ești, asta ești! strigă Colin, zâmbind cu poftă.

– Mulțumesc, dragule! îi strigă Nicola, în timp ce încerca să-și calmeze câinele, care acum sărea la Andrew cu același entuziasm.

Apoi au intrat în ruina care fusese cândva casa Nicolei.

Nicola terminase de împachetat cutia sa de pictură și înghesuia acum haine într-o valiză, când Randi lătră, doar o dată. Nicola se uită îngrijorată spre Andrew.

– Vrei să vezi tu despre ce e vorba?

– Sigur. Porni spre treptele noroioase și, după câteva clipe, o strigă. Nicola? E un domn care dorește să te vadă.

Ea bombăni și coborî. Apoi îl văzu.

– Tată!

Sir Michael stătea în picioare, adăpostit în gaura ce înlocuia zidul ei din față. Andrew era alături de el. Randi gâfâia fericit.

Plină de noroi, după ce trecuse peste copacul care zăcea în ceea ce mai rămăsese din camera ei de zi, Nicola ezita. Bătrânul îmbrăcat elegant făcu un pas înainte și ea i se aruncă în brațe.

– Nicola, mulțumesc lui Dumnezeu. O, mulțumesc lui Dumnezeu. Asta este tot ce a putut spune. Ochii lui erau scăldați în lacrimi. Amândoi, bătrânul și femeia, se agățau unul de altul, de parcă s-ar fi înecat dacă renunțau.

Andrew habar n-avea ce se întâmpla.

Nicola văzu dezorientarea lui și izbucni în râs.

– Andrew Stratton, permite-mi să ți-l prezint pe Sir Michael Rhys-Jones, socrul meu. Fostul meu socru, de fapt. Tată, el e Andrew, arhitect american, un formidabil constructor de garduri, și el este bărbatul pe care îl iubesc.

Acum veni rândul lui Sir Michael să fie consternat, dar își reveni repede și spuse:

– Nicola, îmi face mare plăcere, cu adevărat.

Andrew se plecă ușor, luă mâna întinsă a bătrânului și spuse simplu:

– Sir Michael, plăcerea este de partea mea.

– Dar ce naiba cauți aici? izbucni Nicola.

– Asta e fata mea – direct la obiect! spuse Sir Michael râzând. Ei bine, sunt aici cu Charles.

– Îl cunoști pe prinț?

– Da, draga mea. Am fost unul dintre consultanții săi financiari în mare parte din viața lui de adult și acum sunt membru al conducerii trustului prințului. Există și alte legături care mi-au dat posibilitatea să-l conving să-mi permită să particip și eu la această vizită. Eram disperat să aflu cum ești, iar autoritățile locale nu aveau habar. Ascultă, Nicola, ferește-te de locul acesta în viitor. E periculos.

Nicola aprobă din cap. Bătrânul se întoarse și porni în aval, spre pod și spre anturajul prințului. Andrew nu o văzuse niciodată atât de fericită pe Nicola.

– Drew!

Era Nicola. Începuse luna septembrie, iar ea adoptase porecla pe care i-o dăduse Lee. Se repezi să treacă podul inferior, acolo unde Andrew și Jamie lucrau la refacerea Muzeului Vrăjitoriei. Flutură o scrisoare pe care o ținuse strâns în mână.

– E de la tata!

Lui Andrew îi trebui ceva vreme ca să se obișnuiască cu faptul că Nicola îi spunea fostului ei socru „tată", dar acum zâmbi și se așeză pe o piatră.

– Ascultă! îl rugă ea.

Draga mea Nicola,

Din rațiuni plictisitoare legate de fiscalitate, am făcut toate cele necesare pentru a dona Casa Trevega și pământurile aferente Trustului Național. Dar am făcut acest lucru cu condiția de a rămâne în posesiune temporară pe viață, atâta vreme cât familia mea locuiește acolo. Te-am numit pe tine drept locatarul din familie. Te-am numit pe tine și pe fiica mea drept beneficiari. Jeremy nu mai este angajat la firma mea și eu nu-l mai recunosc drept fiu. Am depus o sumă de bani în contul lui cu promisiunea că va renunța la orice pretenție asupra Casei Trevega sau asupra domeniului meu. A acceptat acești termeni. Nimeni după iubita mea soție nu a iubit Casa Trevega așa cum ai iubit-o tu, Nicola, și trebuie să fie a ta. Fiica mea este de acord.

Am cercetat – și sper că mă vei ierta – condiția lui Andrew Stratton. Ai ales bine. Aș dori să-l rog pe Andrew să înceapă imediat o cercetare și o evaluare a proprietăților ce aparțin Casei Trevega – casele, moara – și să mă consilieze în privința restaurării lor și a potențialului lor ca proprietăți ce pot fi închiriate, tot venitul obținut astfel revenindu-ți ție.

Te rog, anunță-mă dacă acest lucru este acceptabil... și te rog să spui da.

Cu dragoste statornică,
Michael

Andrew zâmbi.

– Spune-mi despre Casa Trevega, Nicola.

Iar ea îi povesti, șezând lângă el pe o grămadă de pietre, bucuria revărsându-se din ea ca lumina soarelui.

Când termină, Andrew spuse:

– Crezi că aș putea termina mai întâi ceea ce fac aici? Se pare că treaba pe care o vrea Sir Michael va fi de lungă durată și aș dori să-l invit pe Jamie să fie partenerul meu.

– Iar Flora și Jamie ar putea avea una dintre căsuțe! spuse ea entuziasmată.

– Ce-i vom spune lui Lee?

Nicola îi făcu cu ochiul.

– Ea și cu mine am plănuit deja ceva. Va petrece verile cu noi. Vrea să învețe să picteze.

– Înțeleg. Deci ai presupus că eu aș fi de acord cu toate astea?

– Nu, n-am presupus. De aceea am introdus-o pe Lee ca argument decisiv, spuse ea cu un zâmbet răutăcios. Știu că ești înnebunit după ea și n-am vrut să risc.

Andrew o trase pe Nicola în brațele sale.

– Vino încoace. Îți arăt eu ție argument decisiv!

Epilog

Cele două femei şedeau pe pământ lângă o fântână primitivă, placată cu piatră brută, din care se prelingea un izvor. Erau doar la vreo câteva sute de metri distanţă de biserica Minster, în pădurea de pe lângă râul Valency. Era ultima noapte de fază descrescătoare a lunii, astfel că era întuneric beznă, dacă n-ar fi fost lumânarea care pâlpâia între ele.

Au venit aici câteva nopţi la rând, îndeplinind în liniştе acelaşi ritual străvechi. Femeia mai în vârstă întinse mâna în apă, apoi o scutură deasupra capului femeii mai tinere.

– Amin, hetem, intonă femeia mai în vârstă.

– Amin, hetem, repetă cea mai tânără.

– Voi, cei puternici şi cei bătrâni, continuă cea mai în vârstă. Fiţi martori că Flora şi Nicola se miruiesc, ca să putem fi măreţe ca şi voi. În septembrie! Peste tot şi aici!

Cele două femei şedeau liniştite ascultând sunetele şi spiritele locului – bufniţele, bursucii, cerbii şi vulpile. După un timp, Flora ridică rămăşiţele unei fotografii – cea din dormitorul Nicolei în care apăreau ea şi cei doi fraţi ai săi pe plajă – şi începu o incantaţie monotonă. Johnny DeLucca, mort şi plecat să fii. Nicola DeLucca, să fii întreagă în sfârşit.

Femeia mai tânără se alătură şi ea incantaţiei şi încet-încet aceasta crescu în volum, devenind mai puternică. După aproximativ zece minute, Flora îşi ridică mâinile şi amândouă se opriră. Apoi luă ceea ce mai rămăsese din fotografie – doar capul fratelui mort al Nicolei – o rupse şi o aprinse în flacăra lumânării.

Ambele femei scoaseră un chiot. Atunci Flora strigă în noapte.

– Lucrarea s-a făcut. Să se aleagă praful!

Nicola se cutremură involuntar şi căzu pe-o parte.

Nu departe, în întuneric, Andrew Stratton încerca să se ridice în picioare, dar fetița de lângă el îl trase înapoi în jos.

– Drew! șopti Lee. E-n regulă. Așa trebuie să fie.

Jamie puse un braț în jurul prietenului său.

– Lasă lucrurile să se petreacă, băiete. Lasă magia să lucreze. Flora știe ce are de făcut.

Mai sus pe deal și dincolo de hotarul parohiei, Colin Grant, fără să știe nimeni altcineva, legă două bețe mici – unul din curtea lui Andrew, celălalt de la fosta casă a Nicolei – cu un fir roșu și le lăsă ca o ofrandă lângă mormântul secret al unei vrăjitoare ce fusese cunoscută ca mare meșteră în farmece de dragoste.

Apoi el se pierdu în întuneric.

WILL NORTH

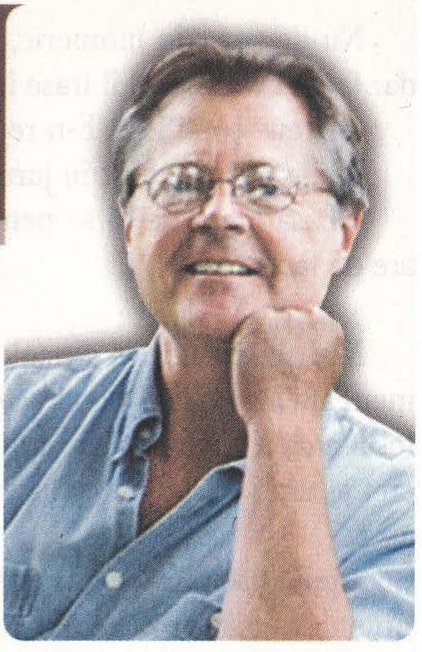

RD: În ce măsură povestea potopului din Boscastle este bazată pe fapte reale?

WN: Boscastle este o localitate reală, foarte frumoasă, de pe țărmul Atlanticului, aparținând provinciei Cornwall, în extremitatea sud-vestică a Angliei. Iar inundația din 2004, descrisă adesea drept cea mai mare calamitate de acest tip din istoria Angliei, este de asemenea reală. Potopul a acoperit o anumită parte a satului cu o cantitate impresionantă de grohotiș. În vara aceea, în mod absolut întâmplător, eu tocmai eram într-o călătorie de vreo 2000 de kilometri prin sudul Angliei și am dormit o noapte în satul respectiv, chiar cu două zile înainte de inundație. De atunci, localnicii s-au străduit mult să refacă tot ceea ce a fost distrus, astfel încât astăzi cu greu mai poate cineva să își dea seama de dimensiunea dezastrului. E un adevărat miracol faptul că n-a murit nimeni. Acum doi ani am petrecut două luni în Boscastle, făcându-mi documentarea pentru roman, și m-am împrietenit cu mulți localnici, care se regăsesc, cu numele schimbate, în personajele romanului meu *Apă, piatră și iubire*.

RD: Se pare că sunteți interesat de arhitectură, fapt care este relevat prin personajul Andrew. Cum se explică asta?

WN: Fiul meu este arhitect, iar eu am simțit întotdeauna o pasiune pentru acest domeniu, am știut că aș fi putut fi arhitect. În timp, am renovat șase case, inclusiv două care au fost construite pe la 1700. De asemenea, am studiat construirea gardurilor din piatră, temă care apare și în romanul *Apă, piatră și iubire*. Însă există un subiect mult mai larg, care m-a preocupat și fascinat ani întregi. Este vorba de întrebarea „ce anume îi determină pe oameni să afirme despre un loc că îi face să se simtă acasă". Care sunt elementele ce, odată puse laolaltă, ne dau sentimentul de apartenență la un anumit loc. Eu nu m-am simțit niciodată acasă în locul în care am crescut, adică în New York. Singurul loc în care m-am simțit pe deplin acasă este Anglia și, de curând, insula din nord-vestul Pacificului pe care locuiesc acum. Am făcut îndelungi cercetări pentru cartea de nonficțiune *Anatomia căminului*, dar la momentul actual mă încântă foarte tare scrierea de ficțiune.

RD: Cum ați descoperit acel material despre vrăjitorie pe care l-ați folosit în carte?

WN: Cornwall este un loc magic, de unde poți să pornești căutarea, un loc în care se păstrează tradițiile foarte vechi. Pe de o parte, datorită izolării geografice a fost foarte puțin afectat de transformările religioase care au străbătut teritoriul britanic de-a lungul secolelor, astfel că a fost posibilă supraviețuirea practicilor ancestrale. Tradițiile cornwalleze în ce privește magia au fost și sunt destul de blânde, combinând respectul pentru tot ce este natural cu credința în puterile vindecătoare ale anumitor descântece și practici.

RD: Și cum ați ajuns la povestea lui Andrew și a Nicolei?

WN: În fiecare dintre romanele mele, la bază există o temă sau o întrebare care are o mare importanță pentru mine. În romanul *Apă, piatră și iubire*, este vorba de întrebarea: cum este posibil ca o femeie care a fost abuzată în copilărie să poată avea o relație normală, sănătoasă, plină de iubire și de încredere cu un bărbat? Cercetătorii estimează că, în America, o femeie din patru a fost abuzată sexual în copilărie, însă procentul este probabil mult mai mare. Este o adevărată tragedie, iar cele mai multe dintre aceste femei nu-și revin niciodată pe deplin. Poate că este nevoie de o calamitate la fel de mare care să rupă zidurile ce le înconjoară. Precum un potop.

Reader's Digest

COLECȚIA DE ROMANE

READER'S DIGEST, BUCUREȘTI

henning

mankell

piramida

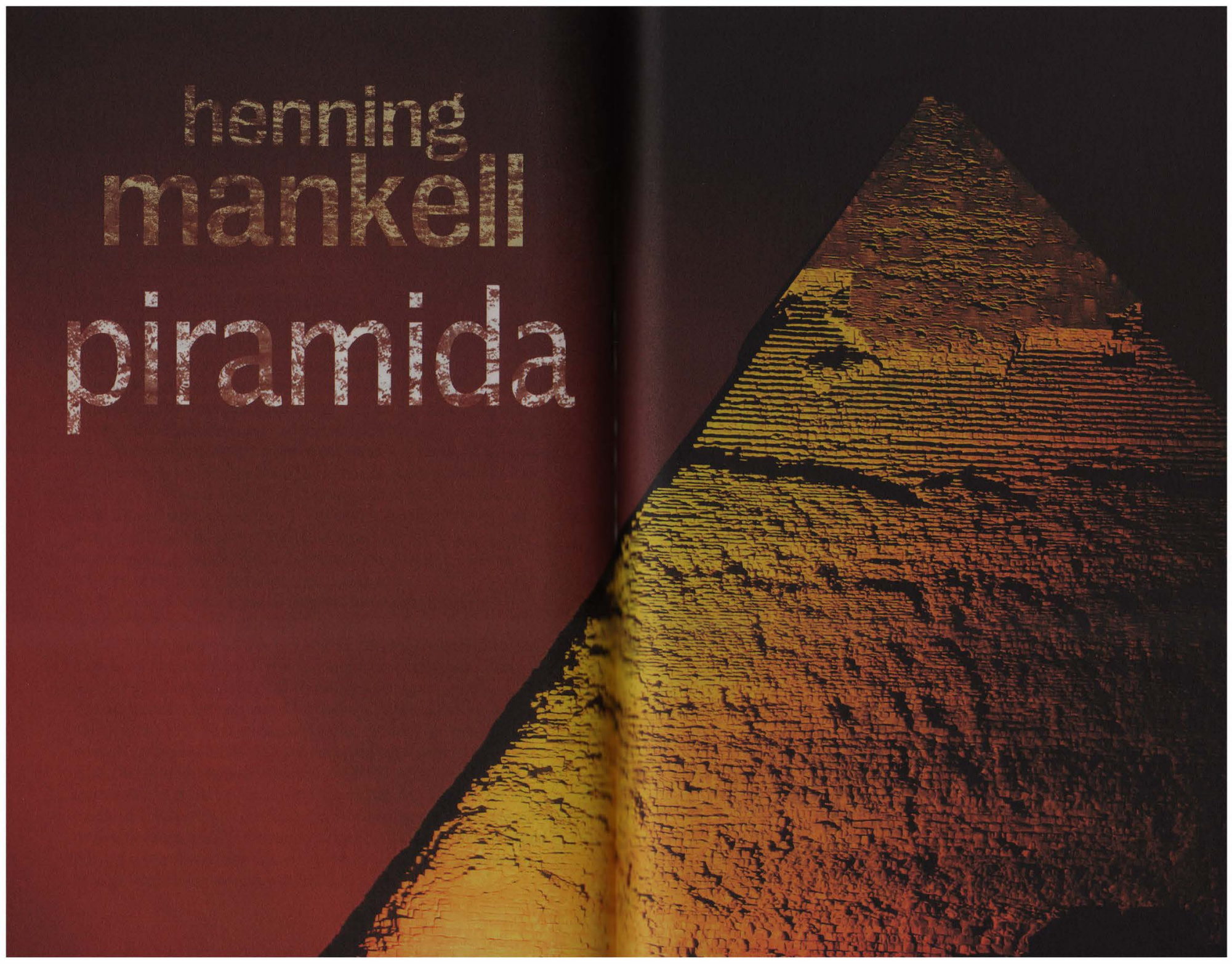

În lungile ture de noapte, inspectorul
Kurt Wallander stă treaz și își face griji.
În legătură cu bătrânul său tată, din ce în ce mai
excentric, cu propria sa existență solitară
și cu mariajul său eșuat. Și în legătură cu ultimul
său caz: două cadavre misterioase, găsite
printre rămășițele unui avion utilitar, undeva la
țară, în Suedia – un avion care, din punct de
vedere oficial, nici nu există. În curând se va
dovedi că prăbușirea avionului are legătură
cu alte două crime...
alcătuind un puzzle triplu năucitor.

PROLOG

Avionul intră în spațiul aerian suedez la mică altitudine, pe la vest de plaja Mossby. Ceața groasă ce plutea deasupra mării se subția pe măsură ce se apropiau de țărm. Contururile țărmului și primele case răzlețe păreau să se năpustească spre pilot. Dar mai făcuse această cursă de multe ori. Imediat ce trecu grania suedeză și recunoscu plaja Mossby și luminile de pe marginea șoselei spre Trelleborg, viră scurt spre nord-est și din nou spre est. Avionul, un Piper Cherokee, îl asculta. Se poziționă pe ruta plănuită cu grijă. Un coridor aerian tăia o cărare invizibilă pe deasupra zonei SkåneSkåne, unde casele erau puține și împrăștiate la distanțe mari una de alta. Abia trecuse de ora cinci în dimineața zilei de 11 decembrie 1989. Întunericul ce-l învăluia era gros, să-l tai cu cuțitul. De fiecare dată când zbura noaptea, își amintea de primii săi ani, în care fusese copilot pe o linie aeriană grecească. Transportau tutun, tot pe timp de noapte, în secret, dintr-o regiune care pe vremuri fusese Rhodezia de Sud, pe atunci aflată sub embargo politic. Asta se întâmpla prin 1966, 1967. Atunci învățase că un pilot bun era în stare să zboare și noaptea, cu un minimum de ajutor, fără să comunice deloc cu solul.

Avionul zbura acum atât de jos, încât pilotul nu mai îndrăzni să-l coboare nici un milimetru. Se întrebă dacă nu cumva aveau să rateze misiunea. Se mai întâmpla câteodată. Siguranța era pe primul plan și, în această noapte, vizibilitatea era scăzută.

Dar dintr-odată, exact înainte ca pilotul să fie obligat să ia o hotărâre, ceața se ridică. Se uită la ceas. În două minute avea să vadă luminile care marcau punctul unde trebuia să arunce încărcătura. Se întoarse și strigă spre bărbatul ce stătea pe singurul scaun lăsat la locul lui în cabină.

– Două minute!

Omul din spatele lui, camuflat în întuneric, își lumină fața cu o lanternă și făcu semn că a înțeles.

Pilotul încercă să străpungă bezna de-afară cu privirea. Mai e doar un minut, își zise el. Și exact atunci, zări reflectoarele ce marcau un pătrat cu latura de două sute de metri. Își strigă partenerul și-i spuse să fie atent. Apoi se pregăti să vireze spre stânga și se apropie de perimetrul luminat dinspre vest. Simți vântul cel rece și tremurul ușor al fuzelajului, când omul din spatele lui deschise ușa cabinei. Apucă maneta ce arunca străluciri roșietice în spatele cabinei. Reduse viteza cât de mult putu, apoi trase de manetă; lumina se schimbă în verde și știu atunci că tipul din spate împingea afară containerul cauciucat. Vântul rece încetă imediat ce ușa se închise. În acel moment, pilotul schimbase deja cursul spre sud-est. Își zâmbi mulțumit. Pachetul aterizase undeva, între cele patru reflectoare. Cineva era acolo să-l ridice. Luminile aveau să fie stinse, iar reflectoarele încărcate într-un camion. Pe urmă, bezna ar fi redevenit de nepătruns, ca înainte. O operațiune perfectă, își spuse el. A nouăsprezecea la rând.

Se uită la ceas. În nouă minute va depăși linia coastei și va ieși din Suedia. La ora opt, o să aterizeze pe pista privată de lângă Kiel, apoi o să se urce în mașină și o va lua spre casa lui din Hamburg.

Avionul se zgudui o dată. Apoi, încă o dată. Pilotul își verifică tabloul de bord. Totul părea normal. Vântul ce sufla din față nu era foarte puternic și nici turbulențe nu păreau să se ivească în cale. Apoi, avionul se zgudui și a treia oară, de această dată mai puternic. Pilotul trase de direcție, dar avionul se lăsă pe partea stângă. Încercă să-l redreseze, fără să reușească. Instrumentele păreau să fie în ordine, dar ceva nu era în regulă. Nu reușea să îndrepte avionul. Deși mărea viteza, pierdeau altitudine. Încercă să gândească la rece. Ce se întâmpla? Întotdeauna verifica avionul înainte de decolare. Când ajunsese la hangar, pe la unu noaptea, își petrecuse mai bine de jumătate de oră verificându-l, cercetând minuțios lista dată de mecanic, apoi urmase întocmai procedurile de pe listă, înainte de decolare. Se străduí să redreseze avionul, dar aparatul continua să se răsucească în cădere. Își dădu seama că situația era gravă. Mări și mai mult viteza și încercă să compenseze din pedala de direcție. Cel din spate îl strigă și-l întrebă ce se întâmplă. Pilotul nu-i răspunse. Nu avea ce răspuns să-i dea. Dacă nu reușea să stabilizeze avionul, aveau să se prăbușească în doar câteva minute, chiar înainte de a ajunge la mare. Își simțea inima bătându-i nebunește în piept, în vreme ce se chinuia să îndrepte avionul. Dar nu mai avea ce face. Apoi simți un val de furie și de neputință invadându-i mintea. Continuă să tragă de manete și de pedale până în ultima clipă. Avionul Piper Cherokee se izbi de pământ

cu putere, la cinci și nouăsprezece minute dimineața. Fu imediat cuprins de flăcări. Dar cei doi oameni aflați la bord nu mai simțiră că trupurile le iau foc. Muriseră deja, se făcuseră bucăți chiar în clipa impactului. Ceața se năpustea în vălătuci spre țărm, dinspre mare. Erau patru grade Celsius afară și briza era aproape imperceptibilă.

CAPITOLUL 1

Wallander se trezi imediat după ora șase, în dimineața zilei de 11 decembrie. În clipa în care deschise ochii, sună deșteptătorul. Îl opri și rămase întins în întuneric, cu ochii pironiți în tavan. Își întinse brațele și picioarele, își răsfiră toate degetele. Își luase acest obicei ca să verifice dacă îl durea ceva după somnul de noapte. Înghiți în sec, să vadă dacă i se strecurase vreo infecție în sistemul respirator. Uneori se întreba dacă nu cumva devenise ipohondru. Dar în această dimineață, toate păreau să fie în ordine și, pentru prima oară după mult timp, se simțea cu adevărat odihnit. Se culcase devreme cu o seară în urmă, în jur de ora zece, și adormise imediat.

Se ridică din pat și merse la bucătărie. Termometrul indica șase grade Celsius. Știa că de obicei arăta cu două grade mai mult decât erau în realitate, așa că îi fu ușor să calculeze că în acea zi avea să înfrunte doar patru grade. Se uită spre cer. Panglici de ceață atârnau deasupra acoperișurilor. Iarna asta încă nu ninsese în Skåne. Dar o să ningă, își spuse el. Mai devreme sau mai târziu, furtunile de zăpadă or să vină.

Își făcu o cafea și niște sandviciuri. Ca de obicei, frigiderul lui era aproape gol. Înainte de culcare, întocmise o listă de cumpărături pe care o găsi acum pe masă. În timp ce-și mânca micul dejun, frunzări cotidianul *Ystads Allehanda*, pe care îl înșfăcase din hol. Nu se opri decât la pagina cu anunțuri. Undeva, adânc în sufletul lui, tânjea după o căsuță la țară. Undeva unde ar fi putut să iasă din casă dimineața și să se ușureze direct pe iarbă. Undeva unde să poată să țină un câine, și, poate – acesta era un vis și mai îndepărtat –, un porumbar. Erau câteva case de vânzare, dar nici una nu-i făcea cu ochiul. Apoi văzu că în Rydsgård avea cineva de vânzare pui de Labrador. Să nu punem carul înaintea boilor, își spuse el. Mai întâi îmi iau casă, pe urmă îmi iau câine, nu invers. Altfel o să am

doar probleme, cu programul meu, câtă vreme locuiesc singur și n-are cine să mă ajute. Trecuseră deja două luni de când Mona îl părăsise definitiv. În sinea lui, încă refuza să accepte ce i se întâmplase. În același timp, nu știa ce-ar mai fi putut face ca s-o convingă să se întoarcă la el.

La ora șapte era gata de plecare. Își luase puloverul pe care îl purta de obicei când afară temperatura nu depășea opt grade, dar nici nu cobora sub zero. Avea diferite pulovere pentru fiecare temperatură și era foarte atent cu ce se îmbrăca. Detesta să-i fie frig, mai ales în iernile umede din Skåne, și se enervă din secunda în care începu să transpire. Era convins că asta avea să-i afecteze capacitatea de a gândi. Apoi se hotărî să meargă pe jos până la secție. Când ieși din casă, simți un vânt ușor venind dinspre mare. Din Mariagatan până la birou făcea zece minute pe jos. În vreme ce mergea, se gândi la ce avea de făcut în acea zi. Dacă nu se întâmplase nimic special în timpul nopții – și pentru asta se ruga mereu – trebuia să ancheteze un tip pe care-l suspectau că e traficant de droguri. Îl arestaseră cu o zi în urmă. Mai avea și un teanc de dosare ce zăceau de mult timp pe biroul său, cu anchete încă nefinalizate. Traficul cu mașini de lux spre Polonia era printre cele mai plicticoase dintre cazurile pe care le avea acum în lucru.

Trecu de ușile de sticlă ale secției și o salută cu o scurtă înclinare a capului pe Ebba, fata de la recepție. Observă că-și făcuse părul permanent.

– Ești frumoasă ca întotdeauna, zise el.

– Fac și eu ce pot, răspunse ea. Dar tu ar trebui să ai grijă să nu te îngrași acum. Bărbații divorțați se cam îngrașă de obicei.

Wallander încuviință. Știa că are dreptate. De când divorțase, mânca aiurea, tot felul de prostii. În fiecare zi își spunea că trebuie să înceteze cu obiceiurile proaste, dar, până acum, nu reușise să facă nimic în privința asta. Intră în biroul lui, își puse haina în cuier și se așeză la masa de lucru.

Exact în acel moment sună telefonul. Ridică receptorul. Era Martinsson. Wallander nu fu deloc surprins. Ei doi veneau primii din tot departamentul de crime și omucideri.

– Cred că trebuie să mergem la Mossby, zise Martinsson.

– Ce s-a întâmplat?

– S-a prăbușit un avion.

Wallander simți un gol în piept. Primul lui gând fu că se prăbușise vreun avion de pe o cursă comercială, dintre cele ce aterizau sau decolau de la aeroportul Sturup din Malmö. Asta însemna o catastrofă cu numeroase victime.

– E un avion utilitar, continuă Martinsson.

Wallander respiră ușurat, înjurându-l în gând pe Martinsson, care nu era în stare să dea o informație corectă de la început.

– Au sunat de ceva vreme, zise Martinsson. Pompierii sunt deja acolo. Se pare că avionul era în flăcări.

Wallander încuviință în receptor.

– Sunt pe drum, zise el. Pe cine mai avem pe teren?

– Nu mai e nimeni, din câte știu eu. Dar patrulele sunt acolo, desigur.

– Atunci noi doi o să ajungem primii.

Se întâlniră la recepție. Exact când dădeau să iasă, Rydberg intră și el în hol. Suferea de reumatism și era foarte palid. Wallander îl puse rapid la curent cu ce se întâmplase.

– Luați-o voi doi înainte, răspunse Rydberg, eu trebuie să trec întâi pe la baie.

Martinsson și Wallander ieșiră din secția de poliție și se îndreptară spre mașina primului dintre ei.

– Părea bolnav, zise Martinsson.

– Este bolnav, răspunse Wallander. Are reumatism. Și cred că mai are ceva. Cred că e ceva cu prostata.

O luară pe drumul de coastă spre vest.

– Dă-mi detaliile, zise Wallander, privind afară, spre mare.

– N-am ce detalii să-ți mai dau, răspunse Martinsson. Avionul s-a prăbușit pe la cinci și jumătate. Ne-a anunțat un fermier. Se pare că locul accidentului e chiar la nord de Mossby, undeva pe câmp.

– Știm câți oameni erau în avion?

– Nu.

– Probabil cei de la Sturup au dat un anunț despre un avion dispărut. Dacă avionul s-a prăbușit în Mossby, pilotul ar fi trebuit să comunice cu controlorul de trafic din turnul de la Sturup.

– Așa m-am gândit și eu, zise Martinsson. Și de aceea am contactat turnul de control exact înainte să te sun pe tine.

– Și ce-au zis?

– Că nu le lipsește nici un avion.

Wallander se uită la Martinsson.

– Cum adică?

– Nu știu, răspunse Martinsson. Ar trebui să fie imposibil să zbori în spațiul suedez fără să ți se aloce un culoar de zbor și fără să comunici permanent cu turnurile de control.

– Sturup n-a primit niciun mesaj S.O.S.? Pilotul ar fi trebuit să anunțe dacă avea probleme. Nu durează de obicei câteva secunde până se prăbușesc avioanele astea?

– Nu știu, îi răspunse Martinsson, nu știu nimic mai mult decât ți-am spus.

Wallander dădu din cap. Se gândi la ce-i aștepta. Mai văzuse un accident de avion, tot unul mic, utilitar. Pilotul fusese singur în cabină. Se prăbușise undeva la nord de Ystad și pilotul fusese făcut bucăți, literalmente, dar avionul nu luase foc. Wallander se îngrozea numai gândindu-se la ce aveau să vadă. În dimineața asta se rugase degeaba.

Când ajunseră la plaja Mossby, Martinsson o luă la dreapta și-i arătă cu degetul locul unde se prăbușise avionul. Wallander văzuse deja coloanele de fum ce se ridicau spre cer. Ajunseră câteva minute mai târziu. Avionul căzuse în mijlocul unui câmp nămolos, la vreo sută de metri de o fermă. Pompierii încă dădeau cu spumă pe epavă. Martinsson scoase o pereche de cizme de cauciuc din portbagaj. Wallander își privi nefericit încălțămintea, niște cizme de iarnă, aproape noi-nouțe. Începură să-și croiască drum prin noroi. Șeful echipei de pompieri era Peter Edler. Wallander se mai întâlnise cu el la alte cazuri și chiar îl simpatiza. Le era ușor să lucreze împreună. În afară de două mașini de pompieri și o ambulanță, la fața locului mai era și o mașină de patrulare. Wallander îl salută pe Peters, unul din ofițerii patrulei. Apoi se întoarse spre Edler.

– Ce-avem aici? îl întrebă.

– Doi morți, răspunse Edler. Te avertizez că nu e o priveliște prea plăcută. Așa e când arzi în benzină.

– Nu trebuie sa mă avertizezi, zise Wallander, știu cum arată.

Martinsson se apropie de Wallander.

– Află cine a anunțat poliția, îi zise Wallander. Probabil, chiar cineva de la ferma de acolo. Află cât era ceasul. Și pe urmă, cineva trebuie să se ducă să stea serios de vorbă cu ăia de la turnul de control din Sturup.

Martinsson făcu semn că a înțeles și o luă spre fermă. Wallander se apropie de avion. Zăcea pe partea stângă, îngropat în noroi. Aripa stângă fusese smulsă și era ruptă în bucăți împrăștiate pe tot câmpul. Aripa dreaptă era încă intactă, lângă fuzelaj, dar se rupsese de la vârf. Wallander observă că era un avion cu un singur motor. Elicea se îndoise și intrase adânc în pământ. Dădu încet roată avionului. Era negru din cauza fumului și acoperit cu spumă. Îi făcu semn lui Edler să se apropie.

– Se poate da spuma asta la o parte? întrebă el. Avioanele n-ar trebui să aibă un fel de marcaj pe fuzelaj și pe sub aripi?

– Cred că ar trebui să mai lăsăm spuma să acționeze puțin, zise Edler. Nu știi cum reacționează benzina asta. E posibil să mai fi rămas ceva în rezervor.

Wallander știa că trebuie să asculte ce spunea Edler. Se apropie și mai mult și aruncă o privire în interiorul avionului. Edler avusese dreptate. Era imposibil să distingi vreo trăsătură facială a celor două victime. Mai înconjură o dată avionul. Apoi o luă pe câmpul plin de nămol, până la cea mai mare bucată din aripă. Se lăsă pe vine lângă ea. Nu reuși să vadă nici litere, nici cifre. Afară era încă foarte întuneric. Îl strigă pe Peters să-i aducă o lanternă. Apoi studie aripa cu atenție. Chiar încercă să răzuiască funinginea de deasupra cu unghiile. Dar aripa părea să fi fost vopsită. Asta însemna oare că încercase cineva să ascundă identitatea avionului?

Se ridică în picioare. Iar trăgea concluzii pripite. Asta era treaba lui Nyberg și a echipei lui de experți criminaliști. Se uită absent spre Martinsson, care se îndepărta cu pași hotărâți și mari de fermă. Mai multe mașini ale curioșilor se opriseră pe terenul fermei. Peters și partenerul lui încercau să-i convingă să-și vadă de drum. Sosi încă o mașină de poliție, cu Hansson, Rydberg și Nyberg. Wallander se duse să-i salute. Le explică pe scurt situația și îl rugă pe Hansson să izoleze zona cu cordoane.

– Ai două cadavre în avion, îi mai spuse Wallander încă o dată lui Nyberg, cel care avea să facă ancheta criminalistică preliminară.

Apoi, avea să fie numită o comisie de anchetă, să investigheze cauza prăbușirii avionului. Dar din acel moment, misiunea lui Wallander avea să fie încheiată.

– După părerea mea, aș zice că aripa a fost scoasă și revopsită, zise el, ca și cum cineva ar fi încercat să elimine orice posibilitate de identificare a avionului.

Nyberg dădu din cap, fără să scoată un sunet. Era foarte scump la vorbă. Rydberg apăru în spatele lui Wallander.

– La vârsta mea, n-ar mai trebui să mă târăsc prin noroaie, zise el. Și cu reumatismul ăsta blestemat.

Wallander îi aruncă o privire scurtă.

– Nu trebuia să vii aici, zise el, ne descurcăm și singuri.

– Încă n-am murit, zise Rydberg, iritat. Dar, cine știe...

Nu-și continuă propoziția. Se duse până la avion, se aplecă și se uită în interior.

– Pe ăștia îi identificăm numai după amprenta dentară, zise el. Altfel nu cred că ai cum să-ți dai seama cine au fost, cu exactitate.

Wallander trecu încă o dată toate datele în revistă, pentru Rydberg. Lucrau bine împreună și n-aveau niciodată nevoie de prea multe explicații. Rydberg era și cel care-l învățase pe Wallander tot ce știa în materie de anchete de omu-

cideri. Lucrau împreună de ani de zile și Wallander era de părere că Rydberg e probabil unul dintre cei mai talentați anchetatori din Suedia. Nu-i scăpa nimic, nici o ipoteză nu era prea științifico-fantastică pentru investigațiile lui Rydberg. Capacitatea lui de a analiza un loc al crimei îl surprindea mereu pe Wallander, care îl urmărea cu aviditate. Rydberg era singur. Nu prea avea o viață socială și nici nu părea să-și dorească vreuna.

După atâția ani, Wallander nu știa dacă Rydberg mai era interesat și de altceva decât de munca lui. Din când în când, în câte o seară caldă de vară, se mai întâlneau să stea pe balconul lui Rydberg, la un pahar de whisky, de multe ori cufundați într-o tăcere foarte plăcută, întreruptă doar de vreo remarcă despre slujba lor.

– Martinsson încearcă să stabilească exact ora la care a avut loc evenimentul, zise Wallander. Pe urmă, mi se pare că ar trebui să aflăm de ce n-a emis turnul de control de la Sturup semnalul de alarmă.

– Vrei să spui de ce pilotul n-a emis semnalul de alarmă, îl corectă Rydberg.

– Poate n-a apucat.

– Durează doar câteva secunde să trimiți un S.O.S., spuse Rydberg. Dar probabil ai dreptate. Avionul zbura pe un culoar aerian care îi fusese desemnat. Asta dacă nu zbura ilegal, desigur.

– Ilegal?

Rydberg ridică din umeri.

– Ei, doar cunoști zvonurile, spuse el. Oamenii aud zgomote de avioane noaptea. Zboară jos, pe întuneric, se strecoară în zonele astea din apropierea graniței. Cel puțin așa se întâmpla în timpul Războiului Rece. Poate că încă nu s-a terminat definitiv. Uneori, primim rapoarte privitoare la posibile tentative de spionaj. Și mai trebuie să ne întrebăm și dacă toate drogurile chiar intră în țară pe calea apei. N-o să știm niciodată cu siguranță ce transporta acest avion. Ar putea fi doar imaginația noastră. Dar dacă zbori destul de jos, poți scăpa de radarul de la antiaeriană și de cel de la turnul de control.

– Am să mă duc la Sturup să stau de vorbă cu cei de la turn, spuse Wallander.

– Greșit, zise Rydberg. Mă duc eu. Vă las pe voi aici în nămol, am privilegiul acesta, datorită vârstei înaintate.

Rydberg plecă. Începea să se lumineze. Unul dintre criminaliști fotografia epava din toate unghiurile. Wallander îl văzu pe Hansson vorbind cu câțiva reporteri, ceva mai încolo, pe terenul fermei. Era fericit că nu mai trebuia să facă el asta. Apoi îl văzu pe Martinsson, care se lupta iarăși cu noroaiele. Wallander îi ieși în întâmpinare.

– Ai avut dreptate, zise Martinsson. E un bătrân acolo, care trăiește singur. Robert Haverberg. Are vreo șaptezeci de ani și vreo nouă câini.

– Ce-a zis?

– A auzit un zgomot de avion. Apoi s-a făcut liniște. Apoi sunetul s-a auzit iar. Dar de data asta nu mai era doar un uruit, parcă era un vaier. Și apoi a auzit explozia.

Wallander simțea destul de des că Martinsson habar nu avea să explice în mod clar mai nimic.

– Hai s-o luăm de la început, spuse Wallander. Robert Haverberg a auzit un zgomot de motor de avion?

– Da.

– Când se întâmpla asta?

– Abia se trezise. Pe la vreo cinci.

Wallander se încruntă.

– Păi și avionul s-a prăbușit o jumătate de oră mai târziu?

– Asta m-a mirat și pe mine. Dar bătrânul era foarte convins de ceea ce spunea. Mai întâi a auzit un avion trecând pe deasupra, la mică înălțime. Apoi s-a făcut liniște, iar el și-a făcut o cafea. Apoi, zgomotul motorului s-a auzit iarăși și pe urmă, explozia.

Wallander se gândi puțin la ceea ce auzise.

– Câte minute au trecut între primul zgomot de avion și cel al exploziei?

– A calculat el că vreo douăzeci de minute.

Wallander îl privi lung pe Martinsson.

– Și cum îți explici asta?

– Nu știu.

– Moșul părea întreg la minte?

– Da. Și aude bine.

– Ai vreo hartă în mașină? îl întrebă Wallander.

Martinsson făcu semn că are. Se duseră spre Hansson, care încă stătea de vorbă cu jurnaliștii. Urcară în mașina lui Martinsson și desfăcură harta. Wallander o studie în tăcere. Se gândi la ce spusese Rydberg, despre avioanele ce zburau ilegal.

– Am putea să ne imaginăm următoarea situație, zise Wallander. Un avion vine dinspre coastă la joasă altitudine, trece pe-aici și apoi se îndepărtează până nu se mai aude. Se întoarce la scurt timp după aceea. Și se prăbușește imediat.

– Adică a lăsat ceva pe undeva? Și apoi s-a întors? întrebă Martinsson.

– Cam așa ceva, zise Wallander, împăturind harta la loc. N-avem destule

date. Rydberg s-a dus la Sturup. Deci noi trebuie să încercăm să identificăm cadavrele și avionul în sine. Mai mult de-atât nu putem face pe moment.

– Nu mi-a plăcut niciodată să zbor cu avionul, zise Martinsson. Iar imaginile de genul ăsta nu mă prea încurajează. Dar mi se face și mai rău când o aud pe Teres că vrea să se facă pilot.

Teres era fiica lui Martinsson. Avea și un băiat. Martinsson era chiar un tip familist. Mereu se îngrijora pentru familia lui, îi suna de câteva ori pe zi. Deseori se ducea acasă să mănânce de prânz. Uneori, Wallander era puțin invidios pe căsnicia colegului său, aparent lipsită de probleme.

– Zi-i lui Nyberg că plecăm, îi spuse el lui Martinsson.

Wallander îl aștepta în mașină. Peisajul din jur era cenușiu și dezolant. Se cutremură. Trece vremea, gândi el. Tocmai am împlinit patruzeci și doi de ani. Oare o să ajung ca Rydberg? Un bătrân singur, chinuit de reumatism?

Wallander se scuturâ de gândurile negre. Martinsson veni înapoi la mașină și se întoarseră la Ystad.

La ora unsprezece, Wallander se ridică de la birou și porni spre camera unde îl aștepta un tip bănuit de trafic de droguri, pe nume Yngve Leonard Holm. În acel moment, intră Rydberg. Nu bătea niciodată la ușă. Se așeză pe scaunul din fața biroului și trecu direct la subiect.

– Am stat de vorbă cu un controlor de trafic numit Lycke, zise el. Mi-a spus că te cunoaște.

– Da, am mai vorbit eu cu el, dar nu mai știu cu ce ocazie.

– Ei, tipul era foarte convins, în orice caz, continuă Rydberg. A zis că nici un avion cu un singur motor nu a primit permisiunea să treacă pe deasupra plajei Mossby azi la cinci dimineața. De asemenea, n-au primit nici un semnal S.O.S. de la nici un pilot. Nici pe radar nu s-a văzut nimic. Din câte spune Lycke, avionul ăsta care s-a prăbușit nici nu există.

– Deci ai avut dreptate, zise Wallander. Cineva era într-o misiune ilegală.

– Încă nu știm asta, îl contrazise Rydberg. Cineva zbura ilegal. Dar încă nu știm dacă și avea o misiune ilegală.

– Păi cine ar zbura pe întuneric numai așa, ca să se afle în treabă, fără o misiune anume?

– Ah, există destui idioți pe lumea asta, răspunse Rydberg. Tu ar trebui să știi asta.

Wallander îl privi cu atenție.

– Nu crezi nici tu ce spui, nu-i așa?

– Sigur că nu cred, răspunse Rydberg. Dar până nu aflăm cine sunt cei din avion sau nu identificăm avionul, n-avem ce face. Trebuie să anunățm Interpolul. Pun pariu că avionul ăla a venit din afara țării.

Rydberg plecă.

Wallander cugetă o vreme asupra celor pe care le auzise. Apoi se ridică, își luă hârtiile și se duse în camera în care îl așteptau Yngve Leonard Holm și avocatul lui. Era exact unsprezece și un sfert când Wallander își începu interogatoriul.

CAPITOLUL 2

Wallander opri reportofonul după o oră și zece minute. Se săturase deja de Yngve Leonard Holm. Și din cauza atitudinii pe care acesta o avea, dar și fiindcă știa că trebuie să-i dea drumul. Wallander era convins că omul ce stătea de cealaltă parte a mesei e vinovat de trafic constant și serios de droguri. Dar nu exista nici un procuror pe lumea asta care să considere demne de luat în considerare la un proces dovezile pe care le aveau. Cu siguranță, Per Åkeson, cel căruia i-ar fi trimis Wallander dosarul, nici nu s-ar fi uitat la ele.

Yngve Leonard Holm avea treizeci și șapte de ani. Se născuse în Ronneby, dar fusese înregistrat ca rezident al Ystad-ului încă de pe la mijlocul anilor '80. Se declarase librar volant la tarabele din piețele deschise vara. În ultimii ani, declarase venituri insignifiante. În același timp, însă, avea o vilă uriașă, ridicată într-un cartier din apropierea secției de poliție. Casa fusese evaluată la câteva milioane de coroane. Holm pretindea că și-a construit casa cu sumele uriașe de bani pe care le câștigase la cursele de cai. Așa cum era de așteptat, nu avea chitanțe pentru aceste câștiguri. Dispăruseră când rulota în care își păstra hârtiile fiscale luase foc. Nu le putuse arăta decât o chitanță de 4 990 de coroane, sumă câștigată în urmă cu câteva săptămâni. Dar nimic din toate astea nu-i slăbea lui Wallander convingerea că Holm era ultima verigă într-o rețea ce importa și vindea cantități uriașe de droguri în sudul Suediei. Dovezile circumstanțiale erau copleșitoare. Dar arestarea lui Holm fusese foarte prost organizată. Raidurile ar fi trebuit să fie sincronizate, să aibă loc în același timp. Unul acasă la Holm, altul la un depozit din zona industrială de la Malmö, unde își păstra cărțile. Fusese o operațiune comună a poliției din Ystad cu colegii lor din Malmö. Dar ceva fusese greșit din start. Depozitul îl găsiseră gol, nu mai rămăsese nimic în afară de o singură cutie cu cărți vechi. Holm se uita la televizor, acasă la el, când îi

sunaseră la ușă. O tânără, ghemuită la picioarele lui, îi masă tălpile, cât timp poliția îi percheziționă casa.

Nu găsiseră nimic. Unul dintre câinii polițiști mirosise îndelung o batistă găsită la gunoi. La analiza chimică, abia dacă se putuse stabili că acea bucată de pânză ar fi fost în contact cu un drog. Cumva, Holm fusese informat despre raid. Wallander nu se îndoia că tipul era și inteligent și priceput în a-și camufla activitățile.

– Trebuie să-ți dau drumul, zise el. Dar să știi că suspiciunile noastre în ceea ce te privește rămân în picioare. Ca să fiu mai exact, sunt convins că ești puternic implicat în traficul de droguri în Skåne. Mai devreme sau mai târziu, tot te vom prinde.

Avocatul lui Holm, care semăna cu o nevăstuică, țâșni în picioare:

– Clientul meu nu e obligat să înghită așa ceva, zise el. O astfel de calomnie la adresa lui este inadmisibilă, potrivit legii.

– Desigur, zise Wallander. N-aveți decât să puneți să fiu arestat.

Holm, care era neras și părea să se fi săturat de tot bâlciul, îi făcu semn avocatului său să înceteze discuțiile.

– Înțeleg că poliția trebuie să-și facă treaba, zise el. Din păcate, ați făcut o greșeală când v-ați îndreptat bănuielile spre mine. Sunt un simplu cetățean care se pricepe la cai și la comerț cu cărți. Nimic mai mult. Ba chiar donez în mod regulat bani organizației Salvați Copiii.

Wallander ieși din cameră. Holm o să se ducă acasă, să-și facă masaj la picioare. Drogurile vor continua să intre în Skåne. N-avem cum câștiga bătălia asta, își zise Wallander în vreme ce străbătea coridorul. Singura noastră speranță este ca viitoarele generații să respingă drogurile.

Era deja douăsprezece și jumătate. Îi era foame. De la fereastră văzu că începuse să plouă, și, încet, încet, ploaia se transforma în lapoviță și ninsoare. Trase sertarul de la birou și scoase meniul unei firme de catering ce livra pizza. Aruncă o privire asupra meniului, incapabil să se hotărască. În cele din urmă, închise ochii și-și puse degetul la întâmplare pe hârtie. Sună și comandă pizza pe care i-o alesese soarta. Apoi se duse la fereastră și rămase cu privirile pierdute spre turnul de apă de pe cealaltă parte a drumului.

Telefonul sună. Se așeză la birou și ridică receptorul. Era tatăl lui, care-l suna din Löderup.

– Parcă am stabilit să treci pe-aici ieri-seară, zise tatăl său.

Wallander oftă încet.

– N-am stabilit nimic.

– Ba da, mi-amintesc foarte bine, zise tatăl său. Tu eşti ăla care a început să uite. Credeam că poliţiştii au carneţele. Nu poţi să-ţi treci în carneţel că trebuie să vii să mă arestezi? Poate aşa o să-ţi aduci aminte.

Wallander nu mai avea energie nici să se enerveze.

– O să trec în seara asta, zise el. Dar să ştii că nu am stabilit să vin aseară pe la tine.

– E posibil să mă înşel eu, replică tatăl său, pe un ton surprinzător de supus.

– Trec pe la şapte, spuse Wallander. Acum am foarte multă treabă.

Închise. Taică-meu începe cu şantajul emoţional finuţ, gândi el. Mai rău e că îi merge de fiecare dată.

Sosi pizza. Wallander plăti şi duse cutia în camera de recreere. Per Åkeson şedea la masă şi mânca porridge. Wallander se aşeză în faţa lui.

– Credeam că treci pe la mine să vorbim despre Holm, zise Åkeson.

– O să trec. Acum a trebuit să-i dăm drumul.

– Nu mă mir. Toată operaţiunea a fost jalnic executată.

– Va trebui să vorbeşti cu Björk pe tema asta, zise Wallander. Eu n-am fost implicat.

– Peste trei săptămâni îmi iau concediu fără plată, zise Åkeson.

– N-am uitat, răspunse Wallander. Ai să-mi lipseşti.

– Şase luni trec repede. Recunosc că abia aştept să plec o vreme. Trebuie să stau să mă gândesc puţin la ale mele.

– Parcă vrei să urmezi nişte cursuri, nu?

– Aşa e. Dar asta nu mă împiedică să mă gândesc la viitor. Ce să fac? Să rămân procuror până la pensie? Sau mai e şi altceva ce aş putea face?

– Ai putea să înveţi să navighezi şi să te faci lup de mare.

Åkeson clătină puternic din cap.

– Nici vorbă. Dar mă gândesc să îmi caut ceva de lucru în străinătate. Poate într-un proiect în care chiar să simt că am o contribuţie importantă, care contează. Poate aş putea să particip la construirea unui sistem de justiţie funcţional, undeva unde aşa ceva nu există? De exemplu, în Cehoslovacia?

– Sper c-ai să-mi scrii şi mie să-mi zici, spuse Wallander. Uneori, şi eu mă gândesc la viitor. Dacă să rămân în domeniul ăsta până la pensie, sau să mă apuc de altceva.

Pizza nu avea niciun gust. Åkeson mânca totuşi din porridge de parcă ar fi fost o delicatesă.

– Şi ce e cu avionul ăla? întrebă Åkeson?

Wallander îi spuse ce ştia şi regretă că nu-l întrebase pe Holm dacă avea

cumva și un avion privat. Dacă își permitea să construiască o casă, probabil își permitea să întrețină și un avion. Profiturile din traficul de droguri pot fi astronomice.

Se duseră împreună la chiuvetă, să-și spele farfuriile. Wallander lăsase jumătate de pizza în cutie. Divorțul încă îi afecta pofta de mâncare.

– Holm e un criminal, zise Wallander. O să-l prindem noi, mai devreme sau mai târziu.

– Nu-s prea sigur de asta, zise Åkeson. Dar sper să ai dreptate, evident.

Wallander se întoarse în biroul lui pe la unu și ceva. Se gândi să o sune pe Mona, în Malmö. Fiica lui, Linda, locuia acolo, împreună cu maică-sa. De fapt, cu Linda voia să vorbească. Trecuse aproape o săptămână de când discutaseră ultima oară. Linda avea nouăsprezece ani și era puțin dezorientată. În ultima vreme, iar o bătea gândul să se apuce de recondiționarea mobilierului vechi.

Însă în loc s-o sune pe Mona, Wallander îl sună pe Martinsson și îi zise să vină pe la el. Împreună, trecură în revistă evenimentele din acea dimineață. Raportul trebuia să-l scrie Martinsson.

– Au sunat și de la Sturup și de la Departamentul de Apărare, zise el. E ceva în neregulă cu avionul ăla. Ai zice că nici n-a existat vreodată. Și se pare că ai avut dreptate, aripile și fuzelajul au fost revopsite.

– Să vedem ce zice Nyberg, spuse Wallander.

– Cadavrele sunt în Lund, continuă Martinsson. Nu putem încerca să le identificăm decât după amprenta dentară. Au ars atât de rău, că s-au desfăcut în bucăți când le-au pus pe targă.

– Cu alte cuvinte, nu ne rămâne decât să așteptăm și să vedem ce se mai întâmplă, zise Wallander. Voiam să-i propun lui Björk să te pună reprezentantul nostru în comisia de anchetă a accidentului. Ai ceva împotrivă?

– Nu, îmi place să învăț lucruri noi, spuse Martinsson.

Când Wallander rămase din nou singur, ajunse să se gândească la diferențele dintre el și Martinsson. Își dorise întotdeauna să devină un bun detectiv și chiar reușise. Dar Martinsson avea alte ambiții. Ceea ce își pusese în minte era să ajungă pe postul de șef al poliției și încă nu peste prea mult timp. Să se descurce bine pe teren era doar un pas în planurile lui de carieră. Wallander nu se mai gândi la Martinsson, căscă și, cam fără chef, luă un dosar din teancul de pe birou. Încă îl irita faptul că nu-l întrebase pe Holm despre avion. Măcar să-i vadă reacția. Dar probabil că acum, Holm lua masa cu avocatul lui, la Continental.

Dosarul rămase nedeschis în fața lui Wallander. Se hotărî să se ducă mai

bine să discute cu Björk, șeful lor, despre Martinsson și despre comisia de anchetă. O luă pe coridorul ce ducea la biroul lui Björk. Ușa era deschisă. Björk se pregătea să plece.

– Ai puțin timp pentru mine? întrebă Wallander.

– Am câteva minute. Mă duceam la biserică, trebuie să țin un discurs.

Wallander știa că Björk ține discursuri în cele mai neașteptate locuri, în mod constant. Se părea că îi place să vorbească în public, ceva ce lui Wallander îi displăcea profund. Conferințele de presă i se păreau o pacoste. Wallander începu să-i povestească despre ce se întâmplase în acea dimineață, dar se părea că Björk primise deja raportul. Nu avu nimic de obiectat în privința numirii lui Martinsson ca reprezentant al Poliției în comisia de anchetă.

– Deci, să-nțeleg că avionul nu a fost doborât, spuse Björk.

– Până în clipa asta, n-avem indicii că ar fi fost mai mult decât un simplu accident, răspunse Wallander. Dar ceva pute în toată povestea asta.

– O să facem tot ce putem, zise Björk, dându-i de înțeles că discuția se încheiase. Dar n-o să depunem mai mult efort decât e cazul și nici n-o să ne lungim prea mult. Avem destule de făcut oricum.

Plecă, lăsând în urma lui o dâră de parfum. Wallander se târî înapoi în birou. Pe drum, aruncă o privire spre birourile lui Rydberg și Hansson. Nu era niciunul acolo. Își luă o ceașcă de cafea și revăzu dosarul unui ultraj ce avusese loc săptămâna trecută în Skurup. Apăruseră informații noi, care păreau să confirme faptul că bărbatul ce-și bătuse cumnata putea fi condamnat pentru ultraj. Wallander puse hârtiile în ordine și se hotărî să-i dea mâine dosarul lui Åkeson.

Era cinci fără un sfert. Secția de poliție părea azi neobișnuit de pustie. Wallander se hotărî să se ducă acasă, să-și ia mașina și apoi să meargă la cumpărături. Avea destul timp până la șapte, când trebuia să ajungă la taică-său. Wallander își luă haina și porni pe jos spre casă. Fleșcăiala de afară se înteți se. Când ajunse la mașină, verifică dacă mai are lista de cumpărături în buzunar.

Mașina porni cu mare greutate. În curând va trebui să-și ia alta, dar cu ce bani? Reuși să pornească motorul și era gata să o bage în viteză, când fu străfulgerat de un gând. Deși realiza că e inutil ce voia să facă, rațiunea fu învinsă de curiozitate. Se hotărî să amâne cumpărăturile. În loc de asta, o luă pe Österleden și conduse spre Löderup. Gândul care-i trecuse prin minte era foarte simplu. Într-o casă din apropierea pădurii Strandskogen locuia un controlor de trafic aerian, pe care Wallander îl cunoscuse în urmă cu câțiva ani. Linda fusese prietenă cu fiica lui cea mică. Lui Wallander i se părea el i-ar putea oferi răspunsul la o întrebare care nu-i dădea pace de când stătea lângă avionul prăbu-

şit şi îl asculta pe Martinsson povestindu-i de conversaţia pe care o avusese cu Haverberg.

Wallander intră pe aleea ce ducea spre casa în care locuia Herbert Blomell. Când ieşi din maşină, îl văzu pe Blomell cocoţat pe o scară, reparându-şi streaşina. Îl salută vesel când îl observă şi se dădu jos de pe scară cu mare atenţie.

– Un şold luxat poate fi devastator la vârsta mea, zise el. Ce mai face Linda?

– Bine, zise Wallander. E cu Mona, în Malmö.

Intrară în bucătărie şi se aşezară la masă.

– A căzut un avion lângă Mossby azi-dimineaţă, zise Wallander.

Blomell făcu semn că ştie şi arătă spre radioul de pe pervaz.

– Era un Piper Cherokee, continuă Wallander. Un avion cu un singur motor. Ştiu că tu nu ai fost doar controlor de trafic la viaţa ta. Ai şi licenţă de zbor.

– Da, am şi zburat de câteva ori pe un Piper Cherokee, răspunse Blomell. E un avion bun.

– Dacă pun degetul pe o hartă, zise Wallander, şi-ţi dau o direcţie de cap compas şi zece minute ca timp, cât de departe ai putea duce acel avion?

– Asta se calculează imediat, zise Blomell. Ai o hartă?

Wallander clătină din cap. Blomell se ridică şi ieşi din bucătărie. După câteva minute, se întoarse cu o hartă făcută sul. O întinseră pe masă. Wallander localiză câmpul pe care se prăbuşise avionul.

– Să ne imaginăm că avionul a venit de dincolo de coastă. Zgomotul motorului se aude aici la un moment dat. Apoi, după cel mult douăzeci de minute, se aude din nou. Desigur, nu avem cum să ştim dacă pilotul a menţinut acelaşi curs în tot acest timp, dar hai să presupunem că aşa a fost. Cât de departe a ajuns, deci, în jumătate din acest timp? Înainte să se fi întors?

– Un Cherokee zboară cu vreo două sute cincizeci de kilometri pe oră, zise Blomell. Asta dacă are o încărcătură normală.

– Nu ştim nimic despre încărcătură.

– Atunci să presupunem că era încărcat la capacitate maximă şi că vântul bătea moderat.

Blomell calculă în gând, apoi încercui un punct la nord de Mossby. Wallander văzu că era în apropiere de Sjöbo.

– Cam până pe-aici, zise Blomell. Dar ţine minte că sunt multe necunoscute incluse în estimarea asta.

– Ei, tot ştiu mult mai multe decât ştiam în urmă cu doar un minut.

Wallander bătu, gânditor, darabana în masă.

– De ce pică avioanele? întrebă el după un timp.

– A, nu există două accidente identice, zise Blomell. Există motive simple cum ar fi o eroare în circuitele electrice sau ceva de genul ăsta. Dar până la urmă, mereu există un motiv ieșit din comun la originea oricărui accident. De cele mai multe ori, implică și o eroare de pilotaj.

– De ce s-ar putea prăbuși un Cherokee?

Blomell clătină din cap.

– E posibil să i se fi calat motorul. Sau să nu fi fost întreținut cum trebuie. N-ai decât să aștepți și să vezi ce stabilește comisia de anchetă.

– Semnele de identificare ale avionului au fost acoperite cu vopsea, atât pe fuzelaj, cât și pe aripi, zise Wallander. Oare ce-o însemna asta?

– Că a fost vopsit de cineva care nu voia ca aparatul să fie recunoscut, spuse Blomell. Există o piață neagră pentru avioane, ca pentru orice altă marfă.

– Credeam că spațiul aerian suedez e securizat, spuse Wallander. Vrei să-mi spui că e posibil să se mai strecoare câte un avion din când în când, neștiut de nimeni?

– Nu există nimic pe lumea asta care să fie complet securizat, răspunse Blomell. Cei cu destui bani și motivație puternică reușesc mereu să găsească o cale să se strecoare peste granițe, fără să fie prinși.

Blomell îi oferi o ceașcă de cafea, dar Wallander îl refuză.

– Trebuie să trec pe la tata, în Löderup, zise el. Dacă întârzii, o să-mi facă iar capul calendar.

– Singurătatea e blestemul bătrâneții, zise Blomell. Mi-e dor de turnul meu de control, e o durere fizică. Nu visez noaptea decât avioane pe care le conduc pe coridoare aeriene. Și când mă trezesc, ninge și nu am nimic de făcut, decât eventual să-mi repar streașina.

Afară, își luară la revedere. Wallander se opri la un magazin din Herrestad. Ajunse acasă la tatăl său la șapte fără trei minute. Nu mai ningea, dar norii atârnau grei ca de plumb deasupra caselor cufundate în tăcere. Wallander văzu luminile aprinse în căsuța pe care tatăl său o folosea pe post de atelier. Trase în piept aerul proaspăt și rece, apoi traversă curtea. Ușa era deschisă; tatăl său îi auzise mașina când venise. Stătea la șevalet, cu o șapcă veche pe cap, mijindu-și ochii la o pictură pe care abia o începuse. Pentru Wallander, mirosul de diluant de vopsele însemna că ajunsese acasă. Atât mi-a rămas din copilărie, gândi el. Mirosul de diluant.

– N-ai întârziat deloc, zise tatăl lui, fără să-l privească.

– Nu întârzii niciodată, spuse Wallander, dând mai încolo câteva ziare de pe un scaun, ca să se așeze.

Tatăl său lucra la un tablou ce înfățișa o gâscă sălbatică. Exact în clipa în

care Wallander intrase în atelier, pusese un șablon pe pânză și picta un cer în amurg. Wallander îl privi, copleșit de duioșie. E ultimul din familie înaintea mea, gândi el. După ce moare el, vine rândul meu.

Bătrânul își puse pensulele și șablonul deoparte și se ridică. Intrară în casa mare. Puse de cafea și scoase două țoiuri pe masă. Wallander ezită și apoi îi făcu semn să-i toarne și lui nițică tărie. Își permitea să bea un pahar.

– Poker, zise Wallander. Îmi datorezi paisprezece coroane de data trecută.

Tatăl său îl privi de-aproape.

– Cred că trișezi, zise el. Dar încă nu m-am prins cum faci.

Wallander fu surprins.

– Crezi că mi-aș înșela propriul tată?

Bătrânul o lăsă mai moale.

– Nu, zise el. Adică nu tocmai. Dar ai câștigat o sumă neobișnuit de mare data trecută.

Și cu asta, conversația muri. Își băură cafeaua. Ca de obicei, taică-său sorbea zgomotos din ceașcă și asta iar îl enervă pe Wallander.

– Am să plec, zise bătrânul pe neașteptate. Departe.

– Unde te duci?

– Plec în Egipt.

– Egipt? Ce să faci acolo? Credeam că vrei să vezi Italia.

– Și Egiptul și Italia. N-asculți niciodată ce vorbesc cu tine.

– Și ce-ai să faci în Egipt?

– Mă duc să văd Sfinxul și piramidele. Trece vremea. Cine știe cât mai am de trăit?! Dar vreau să văd piramidele și Roma, înainte să mor.

Wallander clătină din cap.

– Cu cine te duci?

– Zbor cu Egypt Air, peste câteva zile. Direct la Cairo. O să stau la un hotel foarte fain, numit Mena House.

– Doar nu te duci singur? E un zbor charter? Nu pot să cred că vorbești serios, zise Wallander, nevenindu-i să creadă.

Tatăl său se întinse după niște bilete puse pe pervaz. Wallander le privi și înțelese că nu fusese mințit. Era un bilet de la Copenhaga la Cairo, pentru 14 decembrie. Wallander puse biletele pe masă. Pentru prima oară în viața lui, nu-și mai găsea cuvintele.

Plecă din Löderup pe la zece fără un sfert. Norii începuseră să se mai risipească. Mergând spre mașină, observă că se făcuse mai frig. Asta însemna că

Peugeot-ul lui avea să fie și mai greu de pornit decât de obicei. Dar nu mașina îi ocupa gândurile acum, ci faptul că nu reușise să-l convingă pe taică-su să renunțe la călătoria în Egipt. Sau măcar să aștepte să aibă și el timp, să meargă împreună.

– Ai aproape optzeci de ani, insistase Wallander. La vârsta ta nu mai poți să umbli singur prin lume.

Dar orice argument fusese inutil. Tatăl său părea să fie într-o bună stare de sănătate. Și chiar dacă uneori se îmbrăca mai fistichiu, avea rara capacitate de a se adapta la situații noi și de a-și face rapid prieteni. Când Wallander își dădu seama că biletul de avion includea și transferul de la aeroport până la un hotel aflat destul de aproape de piramide, îi mai veni inima la loc. Nu înțelegea ce-l mâna pe taică-su în Egipt, la Sfinx și la piramide. Dar nici nu putea nega că de ani de zile, de când Wallander era încă tânăr, taică-su îi tot povestise despre minunatele structuri de pe platoul Gizeh, chiar lângă Cairo.

Wallander rămase cu mâna pe portieră și trase în piept aerul rece al nopții. Am un tată ciudat, se gândi el. E ceva de care n-am cum să scap.

Wallander îi promisese că o să-l ducă el cu mașina la Malmö, în dimineața zilei de 14. Își notase numărul de telefon de la Mena House, unde avea să locuiască tatăl lui. Din moment ce niciodată nu dădea banii pe prostii, tatăl său nu își făcuse o asigurare de călătorie, deci Wallander trebuia să o roage pe Ebba să se ocupe de asta, la prima oră, de dimineață.

Mașina porni cu greu și o luă spre Ystad. Ajunse acasă la puțin timp după ora unsprezece. Descuie ușa de la intrare și găsi pe jos o scrisoare, strecurată probabil prin fanta specială pentru poștă. Deschise plicul și își dădu seama imediat de la cine era. Emma Lundin, o asistentă medicală de la spitalul din Ystad. Wallander îi promisese să o sune ieri. Drumul ei spre Dragongatan trecea pe lângă casa lui. Îl întreba dacă era totul în regulă și de ce nu o sunase. Wallander se simți vinovat. O cunoscuse cu o lună în urmă. Intraseră în vorbă la poșta de pe Hamngatan. Apoi se întâlniseră iar, după câteva zile, la magazin și după încă vreo două zile, începuseră o relație care nu era tocmai pasională, nici din partea lui, nici din a ei. Emma era cu un an mai tânără decât Wallander, era divorțată și avea trei copii. Wallander își dăduse rapid seama că relația asta însemna mai mult pentru ea decât pentru el.

Fără să cuteze cu adevărat, începuse să se îndepărteze ușor-ușor. Stând acum în mijlocul holului, înțelese de ce nu o sunase. Pur și simplu, nu-și dorise să o vadă. Lăsă scrisoarea pe masa din bucătărie și se hotărî să rupă relația. Nu avea nici un viitor, nici un potențial. Wallander știa că își dorea pe cineva cu totul altfel, își dorea o relație complet diferită. Cineva care să fie în stare s-o în-

locuiască pe Mona. Dacă mai exista vreo astfel de femeie. Dar mai presus de toate, el pe Mona o visa. Tare și-ar fi dorit să se întoarcă Mona.

Se dezbrăcă și își puse halatul ponosit. Sună telefonul. Era unsprezece și un sfert. Se rugă în gând să nu se fi întâmplat nimic cu adevărat grav, care să-l oblige să se îmbrace din nou. Era Linda. Ca de obicei, de câte ori o auzea, era fericit.

– Unde ai fost? întrebă ea. Te-am sunat toată seara.

– Ai fi putut să ghicești, zise el, trebuia să suni la bunicu-tău. Acolo am fost.

– Nu m-am gândit la asta, răspunse fata. Treci foarte rar pe-acolo.

– Serios?

– El așa zice.

– El zice multe. Apropo, pleacă în Egipt peste câteva zile, se duce să vadă piramidele.

– Ce mișto. M-aș duce și eu cu el.

Wallander nu mai spuse nimic. O ascultă povestindu-i cum își petrecuse ultimele zile. Se bucură când auzi că se hotărâse definitiv să se apuce de tapițerie. Presupuse că Mona nu era acasă, de obicei se enerva grozav când Linda vorbea atât de mult la telefon. Dar fu străbătut și de un fior de gelozie. Deși erau acum divorțați oficial, nu se putea împăca deloc cu gândul că Mona se vedea cu alți bărbați. Conversația cu Linda se încheie cu promisiunea că aveau să se întâlnească la Malmö, să-l conducă pe bunic la aeroport.

În dimineața zilei de 12 decembrie, temperatura scăzu până la minus patru grade Celsius. Wallander era în bucătărie, mai era puțin și se făcea șapte ceasul, când sună telefonul. Era Blomell.

– Sper că nu te-am trezit, spuse el.

– Eram treaz, răspunse Wallander, cu ceașca de cafea în mână.

– Mi-a venit o idee după ce ai plecat, continuă Blomell. Mă gândeam că avionul ăla trebuie să fi zburat foarte jos, dacă e cineva care i-a auzit motorul lângă Mossby. Asta înseamnă că l-au mai auzit și alții. Așa poți afla până unde s-a dus. Și poți găsi pe cineva care l-a auzit întorcându-se și luând-o înapoi.

Blomell avea dreptate. Wallander ar fi trebuit să se gândească el însuși la asta. Dar nu scoase o vorbă. În loc să recunoască, zise:

– Da, ne ocupăm deja de asta.

– Ei, atât am vrut să-ți zic, spuse Blomell. Ce mai face taică-tu?

– Mi-a zis că pleacă în Egipt.

– Ce idee minunată!

Wallander nu mai răspunse.

– Se face din ce în ce mai frig, încheie Blomell. Vine iarna.

– Da, în curând vin și furtunile de zăpadă peste noi, spuse Wallander.

Se-ntoarse în bucătărie, gândindu-se la ce îi spusese Blomell. Martinsson ar fi putut lua legătura cu colegii din Tomelilla și Sjöbo. Ar fi fost posibil să traseze ruta avionului și destinația, căutând oameni care se trezeau dimineața și care ar fi putut auzi zgomotul de avion afară, de două ori la rând, dacă le surâdea norocul. Cu siguranță, mai existau câțiva fermieri prin zonă, care să fi fost treji la ora aia.

Puțin înainte de ora opt, Wallander intră pe ușa secției de poliție. Purta puloverul pe care îl ținea pentru zilele în care termometrul arăta mai puțin de minus cinci grade. O rugă pe Ebba să se ocupe de asigurarea de călătorie a tatălui său.

– Ah, ăsta a fost visul vieții mele, zise ea. Să mă duc în Egipt, să văd piramidele.

Toată lumea pare să-l invidieze pe tata, gândi Wallander, turnându-și o ceașcă de cafea și intrând în birou. Nimeni nu pare surprins. Oare sunt singurul care se teme că i s-ar putea întâmpla ceva rău? De exemplu, că s-ar putea rătăci în deșert?

Martinsson îi lăsase pe birou raportul despre accident. Wallander îl frunzări rapid și se gândi că Martinsson încă suferea de logoree. Ar fi fost suficient să scrie în raport doar jumătate din câte cuvinte folosise. Îl sună pe Martinsson și-i povesti discuția pe care o avusese cu Björk, cu o zi în urmă. Martinsson păru mulțumit. Apoi Wallander îi sugeră să se întâlnească. Blomell spusese ceva ce merita luat în seamă. Martinsson reuși să dea de Hansson și de detectivul Svedberg pe la opt și jumătate. Dar Rydberg tot nu ajunsese. Se întâlniră într-una din sălile de ședință.

– L-a văzut cineva pe Nyberg? întrebă Wallander.

Exact în acel moment, intră în cameră Nyberg. Ca de obicei, ai fi zis că stătuse treaz toată noaptea. Avea părul răvășit. Se așeză pe locul lui, puțin retras față de ceilalți.

– Rydberg pare bolnav, zise Svedberg, scărpinându-și chelia cu un creion.

– Este bolnav, spuse Hansson. Are sciatică.

– Are reumatism, îl corectă Wallander. E o mare diferență, să știi și tu.

Apoi se întoarse spre Nyberg. Acesta zise:

– Am examinat aripile și am îndepărtat spuma ignifugă. Am încercat să reconstituim și fuzelajul. Nu numai că au dat cu vopsea peste numere și litere, le-au și răzuit înainte de a le vopsi. E limpede că cei de la bord nu voiau să fie identificați.

– Presupun că mai e un număr pe motor, zise Wallander. Și, desigur, nu cred că se fabrică la fel de multe avioane câte mașini ies pe banda rulantă.

– Da, o să luăm legătura cu cei de la fabrica de aparate Piper din Statele Unite, zise Martinsson.

– Mai sunt câteva întrebări la care trebuie să găsim un răspuns, continuă Wallender. Cât de departe poate zbura un astfel de avion, cu un singur plin? Cât de des sunt folosite rezervoare adiționale de combustibil?

Martinsson își notă.

– Am să caut eu răspunsurile, zise el.

Ușa se deschise și intră Rydberg.

– Vin de la spital, zise el direct, și acolo totul durează o eternitate.

Wallander văzu că Rydberg era în suferință, dar nu mai spuse nimic. Îi prezentă în schimb ideea de a găsi alte persoane care ar fi putut auzi zgomotul motorului. Îi era puțin rușine că servea ideea lui Blomell ca fiind a lui.

– O să fie ca-n vreme de război, comentă Rydberg. Când toată lumea din Skåne ciulea urechile după avioane.

– E posibil să fie o pistă care nu duce nicăieri, zise Wallander. Dar nu strică să-i întrebăm și pe colegii de la alte secții. Mie, personal, mi-e greu să cred că e vorba de altceva decât de un transport de droguri. O livrare aranjată pe undeva.

– Ar trebui să vorbim cu cei din Malmö, spuse Rydberg. Să vedem dacă au observat vreo fluctuație în comerț. Dacă au sporit semnificativ cantitățile de marfă în zona aia, ar putea exista o legătură. Am să-i sun eu.

Nimeni nu avu nimic de comentat. Wallander încheie ședința la puțin timp după ora nouă.

Își petrecu restul dimineții terminând hârțogăraia pentru cazul de ultraj din Skurup și apoi i-l pasă lui Per Åkeson. La prânz, merse în oraș și-și cumpără un hotdog special de la o tarabă. La două fără un sfert era deja înapoi la birou. Secția de poliție părea iarăși pustie. Continuă să-și vadă de teancul de dosare. După ultrajul din Skurup, se ocupă de tâlhăria din centrul orașului Ystad, de pe Pilgrimsgatan. Cineva spărsese o fereastră în miezul zilei și golise o casă de toate lucrurile valoroase. Wallander clătină din cap, citind raportul lui Svedberg. Era incredibil că niciunul dintre vecini nu văzuse nimic. Oare frica începea să pună gheara și pe Suedia? se întrebă el. Frica de a ajuta poliția cu cele mai elementare observații? Dacă da, atunci situația e mult mai gravă decât îmi plăcea mie să cred.

Wallander se luptă cu rapoartele și își notă cine trebuia anchetat și în ce dosare să se mai uite. Dar nu-și făcea iluzii că vor putea rezolva cazul de tâlhărie fără declarația unui martor de încredere, sau fără să aibă noroc cu carul.

Martinsson intră în biroul lui spre ora cinci.

– Ei, până la urmă se pare că ăia de la Sjöbo aveau ceva să ne spună, începu el. Un fermier şi-a căutat toată noaptea un viţel rătăcit. A sunat la poliţia din Sjöbo să anunţe că a văzut nişte lumini ciudate şi că a auzit un zgomot de avion pe la cinci şi ceva.

– Lumini ciudate? Ce vrea să spună?

– I-am rugat pe colegii din Sjöbo să îi pună mai multe întrebări omului. Fridell îl cheamă.

Wallander încuviinţă.

– Lumini şi zgomot de motor. Asta ne-ar putea confirma teoria despre livrarea aranjată.

Martinsson întinse o hartă pe biroul lui Wallander. Puse degetul pe ea. Wallander îşi dădu seama că era în zona pe care o încercuise Blomell.

– Bravo! Ai făcut treabă bună, spuse Wallander. Să vedem dacă duce undeva pista asta.

Martinsson împături harta.

– Dacă e adevărat, e îngrozitor, zise el. Dacă aşa merg lucrurile, înseamnă că nu suntem deloc protejaţi. Dacă un avion vechi poate să treacă graniţele şi să arunce droguri fără să fie depistat.

– Trebuie să ne obişnuim cu asta, zise Wallander. Asta nu înseamnă că nu-s de-acord cu tine.

Martinsson ieşi. Wallander plecă şi el de la secţie puţin mai târziu. Când ajunse acasă, îşi pregăti ceva de mâncare şi făcu un duş până i se fierseră cartofii. La şapte şi jumătate se aşeză la televizor, cu o ceaşcă de cafea în mână, să vadă ştirile. Telefonul sună exact când se anunţau titlurile zilei. Era Emma, se pregătea să plece de la spital. Wallander nu ştia exact ce-şi dorea: încă o seară de unul singur sau o vizită de-a Emmei? Fără să fie cu adevărat convins că voia să o vadă, o întrebă dacă vrea să treacă pe la el. Ea încuviinţă. Wallander ştia că asta înseamnă că ea va sta până pe la miezul nopţii. Apoi avea să se îmbrace şi să plece acasă. Ca să-şi pregătească dispoziţia pentru vizita ei, bău două pahare de whisky. Schimbă aşternutul de pe pat şi îl puse pe cel vechi în şifonierul deja plin cu rufe murdare.

Emma ajunse pe la opt şi ceva. Wallander se înjură în gând când o auzi pe scări. De ce nu putea să încheie toată povestea asta, când ştia doar că nu are niciun viitor?

Emma sosi, îi zâmbi şi Wallander o invită înăuntru. Avea părul castaniu şi ochi frumoşi. Era o femeie minionă. Îi puse muzica pe care ştia că o agreează.

Băură vin. Pe la unsprezece, ajunseră în pat. Wallander se gândi la Mona. După, adormiră amândoi. Niciunul dintre ei nu spuse o vorbă. Chiar înainte să adoarmă, Wallander simți că-l ia durerea de cap. Se trezi chiar când ea se îmbrăca, dar se prefăcu în continuare că doarme. Când ușa de la intrare se închise, se dădu jos din pat și bău un pahar cu apă. Apoi se întoarse în pat, se gândi iar la Mona și adormi.

Telefonul începu să sune pe când era cufundat adânc în visuri. Se trezi imediat. Ascultă. Suna întruna. Se uită la ceasul de pe noptieră. Două și un sfert. Asta însemna că se întâmplase ceva. Ridică receptorul. Era unul dintre ofițerii din tura de noapte, Näslund.

– E un incendiu în Möllegatan, îi zise Näslund. Chiar pe colțul cu Lilla Strandgatan.

– Ce arde?

– Merceria surorilor Eberhardsson.

– Păi, de asta se ocupă pompierii și patrula de noapte, nu?

– Sunt deja aici. Se pare că incendiul a fost cauzat de o explozie. Și surorile locuiau chiar deasupra merceriei.

– Au reușit să iasă la timp?

– Nu s-ar zice.

Wallander nu mai avea nevoie să stea pe gânduri. Știa ce are de făcut.

– Da, vin, zise el. Pe cine ai mai sunat?

– Pe Rydberg.

– Trebuia să-l lași să doarmă. Sună-i pe Svedberg și pe Hansson.

Închise telefonul. Se uită iar la ceas. Două și șaptesprezece minute. În timp ce se îmbrăca, se gândi la ce-i spusese Näslund. O mercerie fusese aruncată în aer. Așa ceva era greu de crezut. Și dacă nici cele două proprietărese ale merceriei nu reușiseră să scape, era cu atât mai grav.

Ieși pe stradă și-și dădu seama că își uitase cheile. Înjură, apoi o luă înapoi la fugă pe scări, observând că-l cam lasă plămânii. Trebuie să mă reapuc de badminton cu Svedberg, își zise el. Nu mai pot să dau cu racheta de patru ori fără să gâfâi.

Mașina lui Wallander se opri pe Hamngatan la două și jumătate. Întreaga zonă fusese încercuită. Mirosul de fum se simțea încă înainte să deschidă portiera. Flăcări și fum se ridicau spre cer. Brigada de pompieri venise cu toate mașinile la fața locului. Wallander se întâlni pentru a doua oară în aceeași săptămână cu Peter Edler.

– Arată rău, strigă Edler tare, să acopere zgomotul din jur.

Ardea toată casa. Pompierii împroșcau spumă pe clădirile din jur, ca să împiedice un dezastru și mai mare.

– Surorile? țipă Wallander.

Edler clătină din cap.

– N-a ieșit nimeni, răspunse el. Dacă erau acasă, sunt încă înăuntru. Avem un martor care spune că prăvălia a explodat pur și simplu. Focul a izbucnit peste tot în același moment.

Edler plecă să-și dirijeze oamenii. Hansson apăru lângă Wallander.

– Cine dracu' aruncă o mercerie în aer? întrebă el.

Wallander clătină din cap. Nu avea răspuns la această întrebare.

Se gândi la cele două surori care țineau merceria, de când venise el în Ystad. Odată, Mona cumpărase un fermoar de-acolo, pentru unul din costumele lui. Acum, surorile muriseră. Și dacă Edler nu se înșela, acest incendiu fusese provocat tocmai ca să le ucidă.

CAPITOLUL 3

Wallander își petrecu ziua de Sfânta Lucia a anului 1989 la lumina flăcărilor, dar nu de la lumânările aprinse de copiii din procesiunea religioasă. Rămase la locul incendiului până dimineața. Îi trimisese deja acasă și pe Hansson, și pe Svedberg. Când apăru Rydberg, Wallander îi spuse și lui să se ducă acasă. Frigul nopții nu i-ar fi făcut bine, din pricina reumatismului. Peter Edler îi aduse o cafea. Wallander se urcă în cabina șoferului, într-una din mașinile de pompieri, și se întrebă de ce nu plecase să se culce, în loc să stea să aștepte să fie stins incendiul. Dar nu reuși să găsească un răspuns bun la această întrebare. Rememoră seara din ajun, cu un sentiment clar de disconfort. Latura erotică a relației sale cu Emma Lundin era complet lipsită de pasiune. Era o palidă extensie a conversațiilor lipsite de conținut de la începutul legăturii lor. Nu mai pot continua așa, își spuse el dintr-odată. Trebuie să se întâmple ceva în viața mea. Curând, foarte curând.

Incendiul fu stins abia după ce se luminase de zi. Clădirea arsese până la temelie. Sosi Nyberg. Așteptară ca Peter Edler să-i dea undă verde lui Nyberg să intre printre ruinele fumegânde, împreună cu echipa de criminaliști a pompierilor.

Apoi apăru și Björk, la patru ace, ca de obicei, însoțit de o urmă de parfum ce reușea să acopere până și mirosul de fum.

– Mare nenorocire cu incendiile astea, zise el. Am auzit că proprietăresele au murit.

– Încă nu știm sigur, zise Wallander. Dar nu avem indicii nici că ar fi ieșit din casă, din păcate.

Björk se uită la ceas.

– Trebuie s-o-ntind, zise el. Iau micul dejun cu cineva la Clubul Rotary.

Apoi plecă. Wallander și Nyberg rămaseră pe loc, tăcuți. Lui Wallander îi era frig și începuse deja să simtă oboseala. Toată strada era încă închisă pentru trafic, dar un reporter pe care îl recunoscu după figură reușise să se strecoare printre bariere. Era unul dintre cei care, de obicei, chiar scriau ceea ce Wallander declara, așa că îi oferiră puținele informații pe care le aveau și ei. Încă nu puteau spune sigur dacă murise cineva sau nu. Reporterul se mulțumi cu atât.

Mai trecu încă o oră până când primiră undă verde de la Edler. Când Wallander plecase de-acasă, la orele mici ale dimineții, fusese destul de inteligent încât să se încalțe cu cizme de cauciuc. Acum păși atent printre dărâmăturile pârjolite, printre grinzi și resturi de ziduri înecate în bălți de apă. Nyberg, împreună cu alți câțiva pompieri, își croia și el drum printre ruine. După mai puțin de cinci minute, se opriră. Nyberg îi făcu semn lui Wallander să se apropie.

Cadavrele a două persoane zăceau la câțiva metri unul de celălalt. Erau aproape carbonizate, dincolo de stadiul în care ar fi putut fi identificate. Lui Wallander îi trecu prin minte că era a doua oară în patruzeci și opt de ore când vedea așa ceva. Clătină din cap.

– Surorile Eberhardsson, zise el. Cum le chema pe numele mic?

– Anna și Emilia, răspunse Nyberg. Dar încă nu știm dacă sunt chiar ele.

– Cine altcineva ar putea fi? întrebă Wallander. Locuiau singure în casa asta.

– O să aflăm noi, zise Nyberg. Dar o să ne ia câteva zile.

Wallander se întoarse și ieși din nou pe stradă. Edler fuma.

– Fumezi? întrebă Wallander. Nu știam că te-ai apucat de fumat.

– Nu fumez des, răspunse Edler. Doar când sunt foarte obosit.

– Incendiul ăsta trebuie anchetat cu minuțiozitate, spuse Wallander.

– N-ar trebui să trag concluzii pripite, zise Edler, dar să știi că, din câte îmi dau eu seama, e un caz clar de incendiu pus de o mână criminală. Deși e de mirare că cineva ar vrea să ucidă două fete bătrâne.

Wallander dădu din cap. Știa că Edler era un șef de pompieri foarte competent.

– Două bătrânici, remarcă Wallander, care vindeau nasturi și fermoare.

Nu mai avea nici un motiv să mai rămână. Plecă de la locul faptei, se urcă în mașină și merse acasă. Își pregăti micul dejun și verifică termometrul, ca să știe ce pulover să îmbrace. Se hotărî să-l poarte tot pe cel din ziua precedentă. La nouă și douăzeci parca în fața secției de poliție. Martinsson ajunse în același timp cu el. Se opriră la recepție, unde-i întâmpină Ebba.

– E adevărat ce am auzit? întrebă ea. Că bietele Anna și Emilia au ars de vii?

– Așa se pare, zise Wallander.

Ebba clătină din cap.

– Cumpăram ațe și nasturi de la ele din 1951, zise ea. Erau așa de prietenoase... Dacă aveai nevoie de ceva în plus și nu-ți ajungeau banii, îți ofereau fără să te treacă la carnețel. Cine Dumnezeu ar omorî două bătrânici într-o mercerie?

– Să fie cumva vreun piroman? întrebă Martinsson.

– Om trăi și om vedea, răspunse Wallander. Se mai aude ceva în plus cu avionul ăla prăbușit?

– Din câte știu eu, nu. Dar cei de la Sjöbo aveau de gând să mai stea de vorbă cu fermierul care-și căuta vițelul noaptea trecută.

– Sună și la celelalte secții, să fim siguri, îi reaminti Wallander. S-ar putea să afli că și la ei a fost anunțat zgomotul de avion.

Martinsson plecă. Ebba îi întinse lui Wallander o foaie de hârtie.

– Asigurarea de călătorie a tatălui tău, zise ea. Ce om norocos, scapă de vremea asta mizerabilă și mai și vede piramidele.

Wallander luă hârtia și se duse în birou. După ce își puse haina în cuier, sună la Löderup. Nu răspunse nimeni. Taică-său era probabil în atelier. Wallander închise. Mă întreb dacă-și amintește că mâine pleacă în călătorie, se gândi el. Și că-l iau de-acasă la ora șapte.

Dar Wallander abia aștepta să petreacă vreo câteva ore cu Linda. Ea îl binedispunea mereu.

Trase un teanc de hârtii, de data asta rapoartele despre tâlhăria de pe strada Pilrgimsgatan. Dar începu să se gândească la alte lucruri. Și dacă aveau de-a face cu un piroman? Fuseseră scutiți de așa ceva în ultimii ani. Se străduiși să se întoarcă la cazul de tâlhărie, dar Nyberg sună la zece și jumătate.

– Cred că trebuie să vii încoace, zise el. La casa incendiată.

Wallander știa că Nyberg nu l-ar fi sunat dacă n-ar fi fost ceva important la mijloc. Ar fi fost o pierdere de timp să pună întrebări la telefon.

– Vin imediat, zise el și închise.

Își luă haina și ieși din secția de poliție. Îi luă doar câteva minute cu mașina să ajungă în centru. Nyberg îl aștepta lângă ruinele încă fumegânde ale casei. Trecu direct la subiect.

– Nu e vorba de o incendiere, zise el. E o crimă.

– Crimă?

Nyberg îi făcu semn să-l urmeze. Cele două cadavre fuseseră scoase dintre ruine. Se așezară amândoi pe vine lângă unul dintre ele și Nyberg folosi un pix ca să-i arate ceva pe craniul victimei.

– Asta e o gaură de glonț, zise el. A fost împușcată, presupunând că este una dintre cele două surori.

Se ridicară și se duseră la celălalt cadavru.

– Aceeași situație este și aici, zise el și-i arătă. Chiar deasupra gâtului.

Wallander clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Deci au fost împușcate?

– Așa se pare. Mai rău e că, din ce se vede, au fost executate. Două împușcături în ceafă. Lui Wallander îi venea greu să accepte ceea ce tocmai spusese Nyberg. Însuși gândul era prea brutal, prea greu de crezut. Dar știa și că Nyberg nu spunea niciodată ceva de care nu era absolut sigur.

Se întoarseră pe stradă. Nyberg îi întinse o punguță de plastic.

– Am găsit unul dintre gloanțe, zise el. Rămăsese înfipt în craniu. Celălalt a ieșit prin frunte și probabil s-a topit, din cauza căldurii.

Wallander se uită la Nyberg, încercând să judece rapid.

– Deci avem de-a face cu o crimă dublă, pe care cineva a încercat să o camufleze într-un incendiu?

Nyberg clătină din cap.

– N-are nicio logică. Cine execută oamenii prin împușcare în ceafă știe fără doar și poate că scheletele rămân intacte în caz de incendiu. Până la urmă, casa asta nu e un crematoriu.

– Și care e alternativa?

– Probabil ucigașul a vrut să ascundă cu totul altceva.

– Bine, dar ce poți să ascunzi într-o mercerie?

– Asta e treaba ta să afli, răspunse Nyberg.

– Mă duc să-mi adun oamenii, zise Wallander. Ne-apucăm de treabă la unu.

Se uită la ceas. Era unsprezece.

– Tu poți fi acolo la unu?

– Sigur nu termin aici până la unu, zise Nyberg. Dar am să trec și eu pe-acolo.

Wallander se întoarse la mașină. Îl stăpânea sentimentul de „așa ceva nu se poate".

Cine ar fi avut motive să execute două bătrânici ce vindeau ace și ață, și din când în când câte un fermoar? Asta era ceva ce depășea orice imaginație și orice altă crimă pe care o mai văzuse.

Când ajunse din nou la secție, se duse direct la biroul lui Rydberg. Era gol. Wallander îl găsi în camera de recreere, la un ceai și un biscuit uscat. Wallander se așeză și-i povesti ce descoperise Nyberg.

– Asta nu e bine, zise Rydberg când Wallander termină ce avusese de spus. Nu e bine deloc.

Wallander se ridică în picioare.

– Deci, ne vedem la unu, zise el. Deocamdată lasă-l pe Martinsson să se ocupe de avion. Dar Hanson și Svedberg ar trebui să vină la discuție. Încearcă să-l aduci și pe Åkeson. Am mai avut până acum vreun caz asemănător?

Rydberg se gândi puțin.

– Nu, din câte îmi amintesc eu, nu.

Wallander mai rămase puțin lângă masă.

– Treaba asta cu execuțiile, zise el... nu prea e tipic suedeză.

– Și ce e tipic suedez, mai exact? întrebă Rydberg. Nu mai există granițe. Nici pentru avioane, nici pentru criminalii adevărați. Pe vremuri, Ystad se afla dincolo de o graniță anume. Ce se întâmpla la Stockholm nu se întâmpla pe-aici. Dar vremurile alea au trecut.

– Și acum ce se întâmplă?

– Acum trăim o epocă în care e nevoie de un alt fel de polițiști, mai ales cei care bat străzile trebuie să fie altfel, zise Rydberg. Dar tot va mai fi nevoie și de unii ca tine și ca mine, în stare să gândească.

Străbătură împreună coridorul. Rydberg mergea încet. Se despărțiră în fața ușii biroului său.

– Ne vedem la unu, zise Rydberg. Dubla ucidere a două bătrâne. Oare așa ar trebui să numim asta? Cazul bătrânicilor?

– Nu-mi place, zise Wallander. Nu înțeleg din ce motiv le-ar trage cineva două gloanțe în cap unor bătrâne doamne, demne de toată stima.

– Probabil că de-aici trebuie să începem, zise Rydberg, gânditor. Să verificăm dacă erau într-adevăr atât de respectabile pe cât le credea toată lumea.

Wallander fu surprins.

– Ce insinuezi?

– Nimic, zise Rydberg și-i adresă un zâmbet. E posibil ca uneori oamenii să se mai și înșele.

Wallander rămase la fereastra biroului său, cu ochii la porumbeii ce dădeau târcoale turnului de apă.

Rydberg are dreptate, își zise el. Ca de obicei. Dacă nu există martori, dacă nu putem găsi nicio mărturie din afară, de aici trebuie să începem ancheta: cine erau de fapt Anna și Emilia?

La ora unu erau adunați în sala de ședințe. Wallander îi puse la curent cu

descoperirea: cele două femei fuseseră împușcate în ceafă. O atmosferă sumbră puse stăpânire pe întreaga încăpere. Fiecare dintre ei intrase în acea mercerie, cel puțin o dată în viață.

Apoi, Wallander se întoarse spre Nyberg.

– Încă mai scotocim printre ruine, zise Nyberg. Dar până acum n-am mai găsit nimic interesant.

– Cauza incendiului? îl întrebă Wallander.

– E prea devreme să ne pronunțăm, răspunse el. Dar din ce zic vecinii, s-a auzit un zgomot puternic. Cineva l-a descris ca pe o explozie în surdină. Și apoi, în mai puțin de un minut, întreaga clădire era în flăcări.

Wallander se uită la toți cei din jurul mesei.

– Din moment ce nu avem un mobil evident, trebuie să începem prin a afla tot ce se poate despre aceste două surori. E adevărat ce cred eu, că nu mai au alte rude? Amândouă erau nemăritate. Dar au fost vreodată măritate? Câți ani aveau? Când le-am cunoscut eu, atunci când m-am mutat în oraș, deja erau în vârstă.

Svedberg spuse că el era sigur că niciuna din ele nu fusese măritată și nici nu avusese copii. Dar va încerca să afle mai multe amănunte.

– Conturi bancare, zise Rydberg, care nu scosese nicio vorbă până atunci.

– Aveau bani? Puși la saltea? Sau la bancă? Sunt zvonuri pe tema asta. Ar putea fi acesta mobilul crimei?

– Asta nu explică modul în care au fost executate, spuse Wallander. Dar trebuie să facem cercetări și în direcția asta. Trebuie să știm.

Își împărțiră sarcinile obișnuite între ei. La două fără un sfert, Wallander mai avea un singur lucru să le spună.

– Trebuie să stăm de vorbă și cu presa, zise el. Subiectul ăsta sigur îi va interesa. Björk ar trebui să fie de față, desigur. Dar aș fi mai mult decât bucuros să nu am și eu de a face cu presa.

Spre surprinderea tuturor, Rydberg se oferi să stea de vorbă cu reporterii. De obicei, era la fel de reticent ca și Wallander în astfel de ocazii. Apoi se duseră la treabă. Nyberg se întoarse la locul incendiului. Wallander și Rydberg mai rămaseră să stea de vorbă.

– Cred că trebuie să ne bazăm puțin și pe public, spuse Rydberg. Poate mai mult decât de obicei. E clar că trebuie să fi existat un motiv pentru uciderea celor două surori. Și mi-e teamă să suspectez că acest motiv n-a constat în bani.

– Am mai văzut cazuri d-astea, zise Wallander. Oameni care n-au niciun ban, dar care sunt atacați pentru că se zvonește despre ei că ar fi bogați.

– Am eu câteva contacte pe ici, pe colo, zise Rydberg. Am să fac și eu ceva cercetări pe partea mea.

Ieșiră din sala de ședințe.

– De ce te-ai oferit să ții conferința de presă? întrebă Wallander.

– Ca să nu mai trebuiască să o faci tot tu și pe asta, răspunse Rydberg și intră în biroul lui.

Wallander reuși să dea de Björk, care era acasă, prizonierul unei migrene.

– Organizăm o conferință de presă azi, la ora cinci, îi spuse Wallander. Speram să fii și tu acolo.

– Am să vin, zise Björk, cu sau fără migrenă.

Mecanismul de anchetă se pusese în mișcare, lent, dar minuțios. Wallander se întoarse încă o dată la locul incendiului și vorbi cu Nyberg, care era băgat până la genunchi în moloz. Apoi se duse la secție. Când începu conferința de presă, rămase în birou. Ajunse acasă pe la șase.

De această dată, tatăl său îi răspunse când îl sună.

– Mi-am făcut deja bagajele, îl anunță el.

– Speram eu, spuse Wallander. Am să fiu acolo la șase și jumătate. Să nu-ți uiți biletele și pașaportul.

Wallander își petrecu restul serii trecând în revistă ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă. La miezul nopții, se băgă în pat. Deși era foarte obosit, nu reuși să adoarmă.

Gândul la cele două surori care fuseseră executate nu-i dădea pace. Până să adoarmă în cele din urmă, ajunsese la concluzia că avea să fie o anchetă lungă și dificilă. Dacă nu aveau norocul să se împiedice de răspuns chiar de la început.

A doua zi se trezi la cinci. La șase și jumătate fix, parcă în fața aleii din Löderup. Tatăl său îl aștepta deja afară, așezat pe valiză. Merseră pe întuneric până la Malmö. Cei ce făceau naveta de la Skåne la Malmö încă nu se treziseră. Tatăl său era îmbrăcat la costum și avea pe cap o șapcă ciudată. Wallander n-o mai văzuse și se gândi că probabil taică-su o găsise pe la vreo piață de vechituri, sau la un magazin de haine la mâna a doua. Dar nu spuse nimic. Nici măcar nu-l întrebă dacă își luase cu el biletele și pașaportul. Nu zise decât:

– Deci, chiar pleci.

– Da, răspunse tatăl său. Azi e ziua cea mare.

Wallander simțea că taică-su nu avea chef de vorbă. Asta îi dădea ocazia să se concentreze la condus și să se piardă în propriile sale gânduri. Era foarte în-

grijorat din pricina ultimelor evenimente din Ystad. Încerca să găsească un fir în poveștile astea. De ce ar ucide cineva două bătrâne, cu sânge rece, împușcându-le în ceafă? Dar nu găsi niciun răspuns. Nu existau circumstanțe favorabile, nu exista nici o explicație. Erau doar două execuții brutale, de neînțeles.

Când intrară în parcarea de la feribot, văzură că Linda îi aștepta deja. Wallander nu se putu abține să remarce că Linda își salutase mai întâi bunicul și abia apoi tatăl. Asta îl deranja. Mai mult, Linda îl complimentă pe bătrân pentru șapcă, îi spuse că îi vine bine.

– Aș vrea să am și eu o șapcă de-asta, ca să am cu ce să mă laud, zise Wallander, îmbrățișându-și fiica.

Îl conduseră pe bunic la chei. Wallander îi plăti biletul de feribot. După ce bătrânul se urcă la bord, rămaseră în întuneric și-l priviră îndepărtându-se de port.

– Sper să fiu și eu ca el când voi îmbătrâni, zise Linda.

Wallander nu-i răspunse. Pe el, ideea că va ajunge ca tatăl său îl îngrozea mai mult decât orice.

Luară micul dejun împreună la un restaurant din Central Station. Wallander își privi fiica în tăcere. Fata vorbea încontinuu. Nu era frumoasă în înțelesul tradițional al cuvântului. Dar avea așa un aer de siguranță și independență, nu era una dintre gâștele care făceau tot ce puteau ca să fie pe placul oricărui bărbat care le ieșea în cale. De unde moștenise logoreea, însă, nu-și dădea seama. Și el, și Mona erau destul de tăcuți. Dar îi plăcea să o asculte. Îl binedispunea mereu. Fata continuă să vorbească despre planurile ei de a se apuca de recondiționarea mobilierului. Îi povesti câte oportunități există în domeniu, care erau principalele probleme, se indignă că sistemul de ucenicie era aproape mort și-l uimi, în final, povestindu-i despre un viitor în care ea avea să-și deschidă propriul ei magazin în Ystad.

– Ce păcat că nici tu, nici mama nu aveți bani, zise ea. Dac-ați fi avut, m-aș fi dus în Franța să învăț.

Wallander își dădu seama că fata nu-l învinovățea pentru că nu era bogat. Cu toate astea, exact așa îi interpretă cuvintele.

– Aș putea să fac un împrumut la bancă, zise el. Cred că până și un simplu polițist poate lua un împrumut.

– Împrumuturile trebuie returnate, zise ea. Și oricum, tu nici nu ești un simplu polițist, ești inspector.

Apoi vorbiră despre Mona. Wallander o ascultă cu o oarecare satisfacție, plângându-se de Mona, care o controla în tot și-n toate.

– Și ca să fie tacâmul complet, nici nu-mi place de Johan, încheie ea.

Wallander o privi întrebător.

– Ăsta cine mai e?

– Noul ei iubit.

– Credeam că se vede cu unul, Soren?

– A nu, au terminat-o. Acum îl cheamă Johan și are două excavatoare.

– Și nu-ți place de el?

Linda ridică din umeri.

– E tare gălăgios. Și cred că n-a citit nici măcar o carte în viața lui. Vine sâmbăta pe la noi și, o dată, a venit cu o carte de benzi desenate. Ditamai omul. Poți să-ți închipui așa ceva?

Wallander se simți ușurat, pe moment, că nu cumpărase în viața lui o carte de benzi desenate.

– Păi, nu sună prea bine, zise el. Adică, mă rog, treaba asta că tu și cu Johan nu vă înțelegeți bine.

– Dar nu-i vorba că noi nu ne înțelegem, spuse ea. Doar că nu pricep ce vede mama la el.

– Vino și stai cu mine, zise Wallander, într-un impuls de moment. Camera ta e tot acolo, doar știi.

– Să știi că m-am gândit și eu la asta, zise ea. Dar nu cred că ar fi o idee bună.

– De ce nu?

– Ystad e un oraș așa de mic. Aș înnebuni să locuiesc acolo. Poate mai încolo, când o să fiu mai în vârstă. Sunt orașe în care pur și simplu nu poți să trăiești când ești tânăr.

Wallander o înțelegea perfect. Chiar și pentru bărbații divorțați, de vreo patruzeci de ani, un oraș ca Ystad-ul putea fi sufocant.

– Dar tu?

– Eu ce?

– Ce crezi? Cum o duci cu fetele?

Wallander făcu o față lungă. Nu voia să discute despre Emma Lundin.

– Ai putea da un anunț la ziar, îi sugeră ea. „Bărbat în floarea vârstei, caut companie." Sunt sigură că ai primi o mulțime de răspunsuri.

– Sigur, zise Wallander și pe urmă ar dura cam cinci minute până ne-am trezi că ne uităm unul la altul, fără să avem ce să ne spunem.

Linda îl surprinse din nou.

– Ai nevoie de cineva în pat, zise ea. Nu e normal la vârsta ta să stai pe uscat atâta vreme.

Wallander făcu ochii mari. Nu-i mai spusese niciodată așa ceva până atunci.

– Nu duc lipsă de nimic, zise el, evaziv.

– Nu-mi poți da amănunte?

– Nu-s prea multe de spus. E o asistentă medicală. O femeie decentă. Problema e că ea mă place pe mine mai mult decât o plac eu pe ea.

Linda nu mai puse și alte întrebări. Wallander începu să se întrebe dacă ea însăși își începuse viața sexuală. Dar numai gândul îi dădu o stare atât de confuză, așa că nu îndrăzni să o întrebe nimic.

Mai rămaseră în restaurant până după ora zece. Apoi se oferi să o conducă acasă, dar fata mai avea de făcut niște drumuri. Se despărțiră în parcare. Wallander îi dădu trei sute de coroane înainte să plece.

– Nu e nevoie, zise ea.

– Știu. Dar ia-i totuși.

Apoi o privi îndepărtându-se pe străzile orașului. Se gândi că asta era familia lui: o fată care se descurca singură. Un tată care chiar în acel moment era în avion, spre Egiptul fierbinte. Avea o relație complicată cu fiecare dintre ei.

Ajunse înapoi în Ystad pe la zece și jumătate. Când trecu pe la recepție, Ebba îl strigă. Părea puțin supărată.

– Björk vrea să stea de vorbă cu tine, zise ea.

Wallander își atârnă haina în birou și se duse la Björk. Fu primit imediat. Björk se ridică de la masa de lucru.

– Trebuie să-mi exprim marea dezamăgire, zise el.

– În legătură cu ce?

– Că te duci în interes personal la Malmö, când noi suntem în plină anchetă a unui caz foarte dificil, mai mult, un caz de care răspunzi chiar tu.

Lui Wallander nu-i venea să-și creadă urechilor. Björk chiar îi trăgea o săpuneală. Așa ceva nu se mai întâmplase până atunci, chit că Björk avusese destule ocazii și înainte. Wallander se gândi la vremurile în care luase hotărâri de unul singur în anumite cazuri, fără să-i mai anunțe și pe ceilalți.

– E o situație foarte neplăcută, încheie Björk. N-am să te sancționez oficial. Dar așa cum am spus deja, mi se pare că plecarea ta demonstrează lipsă de judecată.

Wallander se uită lung la Björk. Apoi se răsuci pe călcâie și ieși fără să mai spună niciun cuvânt. Dar se întoarse de la jumătatea drumului, deschise ușa de la biroul lui Björk și spuse printre dinți:

– N-am de gând să înghit asemenea rahaturi din partea ta. Să-ți fie clar. N-ai decât să mă sancționezi. Dar nu-mi mai servi mie tâmpenii, că nu-ți permit.

Apoi ieși. Își dădu seama că îl trecuseră toate transpirațiile. Dar nu regreta. Ieșirea aceea îi fusese necesară. Și puțin îi păsa de consecințe. Avea o poziție destul de bună în secție.

Își luă o cană de cafea din camera de recreere și se așeză la masa de lucru. Știa că Björk fusese la Stockholm, unde urmase niște cursuri de management. Probabil că acolo îl învățaseră să-și mai certe din când în când subordonații, ca să îmbunătățească astfel climatul de lucru, își zise Wallander. Dar dacă despre asta era vorba, și-a ales prost omul cu care să înceapă să își pună teoriile în practică.

Apoi se întrebă cine îl turnase că-și duce tatăl la Malmö. Erau doar câteva posibilități. Wallander nu-și mai amintea cui îi povestise de călătoria intempestivă a tatălui său în Egipt. Era însă foarte sigur că nu Rydberg fusese cel care cântase la șef. Rydberg îl considera pe Björk un rău administrativ necesar. Atât și nimic mai mult. Și le era mereu loial celor cu care lucra. Loialitatea lui Rydberg nu putea fi zdruncinată, deși niciodată nu-și acoperea colegii care acționau iresponsabil. În asemenea cazuri, el reacționa primul. Wallander fu întrerupt din gânduri de Martinsson, care băgă capul pe ușă.

– Poți să vorbești cu mine?

Wallander îi făcu semn să ia loc.

Începură să discute despre incendiu și despre surorile Eberhardsson. Dar curând, Wallander își dădu seama că Martinsson avea altceva să-i spună.

– E vorba de avionul ăla, zise el. Colegii de la Sjöbo s-au mișcat repede. Au găsit o zonă chiar în afara satului, unde se presupune că au fost observate luminile în seara aceea. Din câte îmi dau seama, e o zonă puțin locuită. Asta se potrivește și cu ideea unei livrări pe calea aerului.

– Vrei să spui că luminile ciudate ar fi putut fi de fapt balize de ghidaj?

– E o posibilitate. Mai există și mii de potecuțe care trec prin zonă. E ușor de venit, ușor de plecat.

– Da, se pupă cu teoria noastră, zise Wallander.

– N-am terminat, continuă Martinsson. Echipa din Sjöbo a făcut câteva verificări, să vadă cine locuiește de fapt în zona aceea. Majoritatea sunt fermieri, desigur, dar au găsit și o excepție.

Wallander își ascuți urechile.

– E vorba de o fermă numită Långelunda, spuse Martinsson. De câțiva ani a fost un fel de refugiu pentru persoane care le-au făcut probleme, din când în când, polițiștilor din Sjöbo. S-au tot plimbat pe-acolo tot felul de oameni, nu se știa exact a cui e ferma și de câteva ori au găsit și droguri. Nu cantități mari, dar au găsit.

Martinsson se scărpină pe frunte.

– Colegul cu care am stat de vorbă, Göran Brunberg, mi-a dat și câteva nume. N-am prea acordat eu atenție, dar după ce am închis, ceva nu-mi dădea pace. Mi s-a părut că recunosc unul dintre nume. De la un caz de-al nostru recent.

Wallander sări în picioare.

– Să nu-mi spui că Yngve Leonard Holm locuiește acolo! Că acolo e casa lui?!

Martinsson confirmă.

– El însuși. Mi-a luat ceva până am făcut legătura.

La dracu', își zise Wallander. Știam eu că e ceva în neregulă cu el. Dar a trebuit să-i dăm drumul.

– Mergem după el, zise Wallander și trase un pumn în masă.

– Exact asta le-am zis și eu colegilor noștri din Sjöbo când am făcut legătura între numele de pe lista lor și cazul nostru, spuse Martinsson. Dar când s-au dus la Långelunda, Holm nu mai era.

– Cum adică nu mai era?

– Dispăruse, plecase, se evaporase. A locuit acolo, deși era înregistrat în Ystad de câțiva ani. Și și-a construit vila aici. Colegii din Sjöbo au stat de vorbă cu ceilalți indivizi care locuiesc acolo. Niște tipi foarte duri, din câte-mi dau eu seama. Holm a fost acolo chiar ieri. Dar de ieri nu mai știe nimeni nimic de el. M-am dus la casa lui de aici din Ystad, însă e încuiat peste tot.

Wallander se gândi puțin.

– Deci nu prea-i stă în fire lui Holm să dispară așa?

– Cei din casă păreau destul de îngrijorați.

– Cu alte cuvinte, ar putea exista o legătură, spuse Wallander.

– Mă gândeam că poate Holm intenționa să plece cu avionul care s-a prăbușit.

– Nu prea cred, spuse Wallander. Asta ar presupune că avionul a avut o pistă de aterizare ca să poată să-l ia și pe Holm. Dar poliția din Sjöbo nu a găsit un astfel de loc, nu-i așa? O pistă de aterizare improvizată. Și nici nu s-ar mai încadra în timp.

– Un avion ușor, condus de un pilot bun, are nevoie doar de o bucată de pământ dreaptă ca să aterizeze și să decoleze iar.

Wallander ezită. Martinsson ar fi putut avea dreptate.

– Trebuie să mai lucrăm la asta, zise el. Din păcate, ai să te ocupi cam singur, noi trebuie să ne concentrăm asupra surorilor ucise.

– Ați găsit mobilul posibil?

– N-am găsit decât o execuție de neînțeles și un incendiu provocat de o explozie, răspunse Wallander. Dar dacă se mai poate găsi ceva în ceea ce a rămas după incendiu, cu siguranță Nyberg îl va găsi.

Martinsson plecă. Wallander observă că în minte i se amestecau gândurile legate de avionul căzut cu cele legate de incendiu. Era deja ora două. Taică-su probabil aterizase deja la Cairo, dacă avionul plecase la timp de la Kastrup. Apoi se gândi la comportamentul ciudat al lui Björk. Simți că se enervează iar și, în același timp, era satisfăcut că-i spusese vreo două șefului. Și dacă tot nu reușea să se concentreze la hârțogăraie, se duse la locul incendiului. Nyberg era tot în genunchi, între ruine, împreună cu restul echipei de criminaliști. Mirosul de fum era încă puternic. Îl văzu pe Wallander și ieși pe stradă, să vorbească.

– Din ce zic oamenii lui Edler, a fost un incendiu cu flacără intensă, spuse el. Totul pare să se fi topit. Și asta, desigur, ne întărește teoria unei mâini criminale. Suspectăm că focul a izbucnit în mai multe puncte în același timp. Probabil și cu ajutorul benzinei.

– Trebuie să punem mâna pe cei ce au făcut așa ceva, zise Wallander.

– Da, ar fi bine, spuse Nyberg. Ai zice că e opera unui nebun.

– Sau dimpotrivă, îl completă Wallander, a unuia care știa foarte bine ce face.

– Într-o mercerie? Condusă de două fete bătrâne?

Nyberg își clătină capul a neîncredere și se întoarse la ruine. Wallander se duse în port. Avea nevoie de o gură de aer. Erau câteva grade sub zero și nu se simțea decât o briză foarte, foarte ușoară. Se duse pe chei până în portul unde erau ancorate iahturile. Un feribot spre Polonia tocmai ieșea din terminalul din apropiere. Distrat, se întrebă câte mașini erau scoase ilegal din Suedia de data asta.

Se întoarse la secție pe la trei și jumătate. Se întreba dacă tatăl său ajunsese la hotel și se instalase. Și dacă avea să fie iar chemat la Björk, să-i mai frece o dată ridichea pentru absență nemotivată.

La ora patru se întâlni cu colegii săi în sala de ședințe. Trecură în revistă informațiile pe care le aflaseră în cursul zilei. Încă nu aveau mare lucru de pe teren.

– Dar nimic, nimic, spuse Rydberg. Arde o casă în plin Ystad. Și nimeni n-a observat nimic ieșit din comun...

Svedberg și Hansson raportară și ei ce aflaseră. Niciuna dintre surori nu fusese măritată. Mai aveau ceva rude îndepărtate, veri de gradul unu și doi. Dar niciunul din ei nu trăia în Ystad. Merceria obținea profituri neglijabile. Nu găsiseră nici măcar vreun cont de economii cu sume fabuloase în el. Hansson aflase că aveau o cutie de valori la Handelsbanken. Dar neavând cheile, Per Åkeson trebuia să emită un mandat pentru a fi deschisă acea cutie. Hansson estima că asta ar fi fost posibil să se întâmple a doua zi.

Apoi se lăsă o tăcere grea peste întreaga încăpere.

– Trebuie să existe un motiv, spuse Wallander. Mai devreme sau mai târziu îl vom afla. Trebuie doar să avem răbdare.

– Cine le cunoștea pe cele două surori? întrebă Rydberg. Trebuie să fi avut prieteni și ceva timp liber din când în când, când nu erau la magazin. Erau membre în vreo organizație? Aveau cumva o căsuță de vară? Mergeau în vacanță? Eu tot am impresia că n-am trecut de suprafața lucrurilor.

Wallander se gândi că Rydberg părea iritat. Probabil suferă, își zise Wallander. Mă întreb oare ce e cu el de-adevăratelea. Dacă nu cumva nu e doar reumatismul la mijloc. Nimeni nu mai avu nimic de adăugat la ce spusese Rydberg. Trebuiau să sape în continuare.

Wallander rămase la birou până aproape de ora opt. Își făcu propria listă cu toate informațiile aflate despre surorile Eberhardsson. Citind ceea ce scrisese, își dădu seama cât de puține știa. Nu avea nicio pistă.

Înainte să plece de la birou, îl sună acasă pe Martinsson. Acesta îi spuse că Holm încă nu apăruse. Wallander se duse la mașină. Îi luă mult până reuși să aducă motorul la viață. Se hotărî să ceară un împrumut de la bancă și să-și cumpere altă mașină, imediat ce avea puțin timp.

Când ajunse acasă, își rezervă un loc la spălătorie și apoi își încălzi o conservă cu tocană. Tocmai când se pregătea să se așeze în fața televizorului cu farfuria pe genunchi, sună telefonul. Era Emma. Îl întrebă dacă putea să treacă pe la el.

– Nu în seara asta, îi răspunse Wallander. Probabil, ai auzit de incendiu și de cele două surori care au murit. Muncim de-acum douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Ea înțelese. După ce închise telefonul, se întrebă de ce oare nu-i putea spune adevărul: că nu mai voia să fie cu ea. Dar, desigur, era o dovadă de lașitate de neiertat să-i spună așa ceva la telefon. De aceea trebuia să-și facă puțin curaj și să treacă pe la ea într-o seară. Își promise că va face asta imediat ce va avea puțin timp.

Se apucă să mănânce din tocana deja răcită. Era ora nouă. Telefonul sună din nou. Enervat, Wallander puse jos farfuria și răspunse. Era Nyberg care-l suna dintr-o mașină de patrulă, aflat încă la locul incendiului.

– Cred că am găsit ceva de data asta, zise el. Un seif, din cele scumpe, care rezistă la temperaturi extreme.

– De ce nu l-ai găsit până acum?

– E o întrebare bună, răspunse Nyberg, fără să se supere. Seiful era îngropat în temelia casei. Am găsit o ușă izolată sub toate dărâmăturile alea. Am reușit s-o forțăm și sub ea am dat de un spațiu. Acolo era seiful.

– L-ați deschis?

– Cu ce? N-avem chei. Și e greu să-l deschizi cu forța.

Wallander se uită la ceas. Era nouă și cinci.

– Plec spre voi, zise el. Mă întreb dacă nu cumva tocmai ați descoperit pista pe care o căutam.

Când Wallander ajunse în stradă, nu mai reuși să-și pornească mașina. Renunță și o luă pe jos spre Hamngatan. La zece fără douăzeci, era lângă Nyberg și studia seiful la lumina unei lanterne. Chiar atunci se lăsă frigul și un vânt tăios începu să bată dinspre est.

CAPITOLUL 4

Imediat după miezul nopții de 15 decembrie, Nyberg și oamenii lui reușiseră să scoată la suprafață seiful cu ajutorul unei macarale. Fu încărcat într-un camion și dus imediat la secție. Dar înainte ca Nyberg și Wallander să părăsească locul incendiului, Nyberg examină spațiul de sub fundație.

– Asta a apărut aici după ce a fost construită casa, zise el. Presupun că nișa a fost gândită special ca să ascundă seiful.

Wallander nu-i răspunse, dar îi făcu semn că înțelege. Se gândea la surorile Eberhardsson. Poliția căuta un motiv. Acum, probabil că îl găsiseră, deși nu știau încă exact ce era în seif. Dar era posibil ca altcineva să fi știut de existența seifului. Și de conținutul său. Părăsiră locul incendiului și ieșiră pe stradă.

– E posibil să găurim seiful? întrebă Wallander.

– Desigur, îi răspunse Nyberg. Dar e nevoie de echipament special. Ăsta e genul de seif pe care un lăcătuș obișnuit nici n-ar îndrăzni să viseze să-l deschidă.

– Trebuie să-l deschidem cât mai curând posibil.

Nyberg își scoase costumul de protecție. Îl privi sceptic pe Wallander.

– Adică vrei să zici că trebuie deschis în noaptea asta?

– Așa ar fi cel mai bine, zise Wallander. E totuși vorba de o crimă dublă.

– Imposibil, zise Nyberg. N-am cum să găsesc oameni cu instrumente potrivite decât cel mai devreme mâine dimineață.

– Sunt de aici, din oraș?

Nyberg se gândi puțin.

– E pe aici o firmă care lucrează pentru armată, zise el. Probabil că ei au ce ne trebuie nouă. Cred că se numesc Fabricius. Au sediul pe Industrigatan.

Nyberg părea extenuat. Ar fi fost o nebunie să mai tragă de el acum.

– Atunci o lăsăm pe mâine la șapte, zise Wallander.

Nyberg încuviință.

Wallander își căută mașina din priviri. Apoi își aminti că nu pornise. Nyberg putea să-l ducă până acasă, dar preferă să o ia pe jos. Vântul era rece. Trecu pe lângă un termometru pus în vitrina unui magazin de pe Stora Ostergatan. Minus șase grade. Vine iarna, își zise Wallander. În curând va fi aici.

La șapte și un minut, în dimineața zilei de 15 decembrie, Nyberg intră în biroul lui Wallander. Îl găsi cu nasul în agenda de telefoane, deschisă pe masă. Inspectase deja seiful, care fusese pus într-o cameră goală de lângă recepție. Unul dintre ofițerii ce tocmai terminau tura de noapte îi spuse că fusese nevoie de o macara mică să îl aducă în clădire. Wallander remarcase urmele pe ușile de sticlă de la intrare și văzuse că una dintre balamale se îndoise. Björk n-o să se bucure prea tare, își zise el. Dar va trebui să se obișnuiască și cu asta.

Nyberg sunase la firma cu sediul pe Industrigatan. Wallander se duse să-și ia cafea. Rydberg sosi și el. Wallander îi spuse despre seif.

– E exact cum am presupus, spuse Rydberg. Nu știm mai nimic despre cele două surori.

– Căutăm un lăcătuș care să poată deschide un astfel de seif, zise Wallander.

– Sper să mă chemați și pe mine înainte să-l descuiați, zise Rydberg. Aș vrea să fiu acolo.

Wallander se întoarse în birou și o sună pe Ebba s-o întrebe cine mai venise la serviciu.

– A sunat Martinsson și a zis că se duce la Sjöbo, îi răspunse ea. Svedberg încă n-a ajuns. Hansson face duș. Din câte se pare, i s-a spart o țeavă acasă.

– Vom deschide seiful în curând, zise Wallander. O să fie puțin zgomot.

– M-am uitat și eu la el, zise Ebba. Credeam că e mai mare.

– Încap destule într-un seif de dimensiunile alea.

Hansson apăru în ușă. Încă avea părul ud.

– Tocmai am vorbit cu Björk, zise el, vesel. Mi-a arătat că s-au stricat ușile de la intrare azi-noapte.

Hansson încă nu auzise nimic despre seif. Wallander îi explică.

– Ăsta ar putea fi un bun motiv, zise Hansson.

– Dacă avem noroc, zise Wallander. În cel mai rău caz, seiful e gol și asta o să ne bage și mai tare în ceață.

– E posibil să fi fost golit de cei ce le-au împușcat pe cele două surori, ripostă Hansson. Poate că au ucis-o pe una din ele și pe cealaltă au forțat-o să deschidă seiful.

Se gândise și Wallander la asta. Dar ceva îi spunea că nu se întâmplase așa.

La ora opt, la indicațiile lui Ruben Fabricius, doi lăcătuși începură să taie seiful. Era, așa cum prevăzuse și Nyberg, o treabă dificilă.

– E dintr-un oțel special, zise Fabricius.

– Nu putem să aruncăm seiful în aer? întrebă Wallander.

– Există riscul să sară în aer întreaga clădire, răspunse Fabricius. Dacă vreți să facem așa, ar trebui întâi să ducem seiful undeva în câmp deschis. Dar uneori, e nevoie de atât de mult explozibil, încât e distrus și seiful în sine. Iar conținutul fie ia foc, fie se face praf.

Fabricius era un tip masiv, care-și puncta propozițiile cu câte un scurt hohot de râs.

– Un astfel de seif costă în jur de o sută de mii de coroane, spuse el și râse.

Wallander păru uimit.

– Atât de mult?

– Pe puțin!

Un singur lucru e sigur, își zise Wallander, amintindu-și discuția de ieri despre starea financiară a celor două victime. Surorile Eberhardsson aveau mult mai mulți bani decât declaraseră la fisc. Probabil că aveau și surse de venit nedeclarate. Dar ce anume poți vinde într-o mercerie, încât să te îmbogățești? Fir de aur? Butoni cu diamante?

Freza lăcătușilor se opri la nouă și un sfert. Fabricius îi făcu semn lui Wallander și chicoti.

– Gataaa! zise el.

Rydberg, Hansson și Svedberg sosiră și ei în cameră. Nyberg îi urmărise pe lăcătuși de la prima oră. Cu o rangă, scoase spatele seifului ce fusese decupat cu un arzător. Se îngrămădiră toți în jurul cutiei. Wallander văzu câteva pachete învelite în plastic. Nyberg luă primul pachet din teanc. Plasticul era alb și lipit cu scotch. Nyberg puse pachetul pe un scaun și tăie scotch-ul. Înăuntru era un teanc gros de bancnote de o sută de dolari. Era împărțit în teancuri mai mici, fiecare de câte zece mii de dolari.

– O grămadă de bani, zise Wallander.

Trase cu atenție o bancnotă și o ridică la lumină. Nu părea să fie falsă.

Nyberg scoase și celelalte pachete, unul după altul, și le desfăcu.

– Să mergem în sala de ședințe, zise Wallander.

Apoi îi mulțumi lui Fabricius și celor doi lăcătuși care deschiseseră seiful.

– O să vă rog să ne trimiteți nota de plată, spuse Wallander. Fără dumneavoastră n-am fi putut să deschidem seiful ăsta.

– Facem cinste de data asta, zise Fabricius. A fost o experiență pentru meseriașii mei. Și o ocazie nemaipomenită pentru a mai învăța ceva.

– Desigur, v-aș ruga să nu pomeniți nimănui ce era înăuntru, spuse Wallander.

Fabricius râse din nou și-l salută. Wallander înțelese că nu fusese un râs ironic.

Când toate pachetele au fost deschise și teancurile de bancnote numărate, Wallander făcu o scurtă socoteală. Erau în majoritate dolari americani. Dar mai erau acolo și franci elvețieni și lire sterline.

– Estimez că aici sunt cam cinci milioane de coroane, zise el. Nu e deloc o sumă neglijabilă.

– Seiful era plin-ochi, zise Rydberg, n-ar mai fi încăput nimic în el.

– Și asta înseamnă că, dacă banii au fost mobilul crimei, atunci cel sau cei ce le-au împușcat pe surori nu au găsit ce căutau.

– Ei, măcar acum avem un mobil, spuse Wallander. Acest seif a fost ascuns. După câte am înțeles de la Nyberg, se pare că era acolo de câțiva ani. Înseamnă că, la un moment dat, surorile au simțit nevoia să și-l cumpere, pentru că aveau de depozitat și de ascuns sume mari de bani. Cele mai multe bancnote sunt nounoute. De aceea e posibil să le putem identifica. Au intrat în Suedia legal sau nu? De asemenea, trebuie să găsim rapid răspunsuri și la celelalte întrebări care ne-au rămas. Cu cine își petreceau timpul liber? Ce obiceiuri aveau?

– Și ce slăbiciuni, adăugă Rydberg. Să nu uităm de asta.

Björk intră în cameră chiar înainte de finalul ședinței. Când văzu banii de pe masă, tresări.

– Trebuie să-i înregistrați cu atenție, îi spuse el lui Wallander când acesta îi explică pe scurt ce se întâmplase. Să nu se piardă nimic. Și cu ușile de la intrare ce s-a întâmplat?

– A fost un accident în câmpul muncii, zise Wallander. S-au zgâriat când motostivuitorul a ridicat seiful, explică el, pe un ton care nu-i mai lăsă lui Björk loc de alte comentarii.

Căzuse în sarcina lui Wallander să sune la o asociație pentru protecția animalelor, a cărei membru activ fusese cel puțin una dintre surori, Emilia. Aflaseră asta de prin vecini. Wallander primise un nume și o adresă de la Svedberg. Tyra Olofsson, Käringgatan numărul 11.

Înainte de a părăsi secția de poliție, îl sună pe Arne Hurtig, dealerul auto cu care făcea afaceri de obicei. Îi explică situația cu Peugeot-ul. Hurtig îi sugeră câteva mașini, dar lui Wallander i se părură toate prea scumpe. Însă când Hurtig îi promise un târg bun în schimbul vechii sale mașini, Wallander se hotărî să cumpere un alt Peugeot la mâna a doua. Închise telefonul și sună la bancă. Fu

obligat să aştepte câteva minute până reuşi să stea de vorbă cu persoana de contact. Wallander ceru un împrumut de douăzeci de mii de coroane. Fu informat că îl va obţine fără nicio problemă. Putea să treacă a doua zi, să semneze hârtiile şi să ridice banii.

Gândul unei maşini noi îl binedispuse pe loc. Se opri şi inspectă cu atenţie balamaua stricată de la uşa de la intrare în secţie. Fiindcă nu-l vedea nimeni, profită de ocazie şi trase un şut în cadrul uşii. Acum, stricăciunea era şi mai vizibilă. Se îndepărtă rapid, încovoindu-se din pricina vântului îngheţat.

Ar fi trebuit, desigur, să sune înainte, să se asigure că Tyra Olofsson chiar era acasă. Dar, din moment ce era pensionară, Wallander se hotărî să rişte. Când răsună soneria de la intrare, uşa se deschise aproape imediat. Tyra Olofsson era micuţă şi purta ochelari cu lentile groase, care spuneau multe despre gradul ei de miopie. Wallander se prezentă şi îi arătă legitimaţia pe care ea o ridică până aproape de ochi şi o studie cu atenţie.

– Aaa, sunteţi poliţist, zise ea. Deci de biata Emilia trebuie să fie vorba.

– Exact, zise Wallander. Sper că nu vă deranjez.

Femeia îl invită înăuntru. În hol mirosea puternic a câine. Îl conduse în bucătărie. Wallander numără paisprezece castroane pentru câini întinse pe podea. Mai rău ca la Haverberg, gândi el.

– Îi ţin afară, zise Tyra Olofsson, observându-i privirea.

Wallander se întrebă în treacăt dacă era legal să deţii atât de mulţi câini în oraş. Se aşeză la masă şi căută în van ceva cu care să noteze. De data asta, nu mai uitase să-şi pună un carneţel în buzunar. Dar acum n-avea pix. Pe marginea ferestrei, văzu un căpeţel de creion pe care-l luă.

– Aveţi dreptate, doamnă Olofsson, începu el, despre Emilia Eberhardsson am venit să discutăm. Unul dintre vecini ne-a spus că era membru într-o asociaţie de protecţia animalelor. Şi că dumneavoastră o cunoşteaţi bine.

– N-aş zice că o cunoşteam bine pe Emilia. Cred că nimeni n-o cunoştea bine.

– Sora ei, Anna, a fost vreodată implicată în asociaţie?

– Nu.

– Şi nu vi se pare ciudat? Adică două surori, necăsătorite, care locuiesc împreună, ar fi normal să aibă preocupări comune.

– Asta e doar o idee preconcepută, spuse hotărâtă Tyra Olofsson. Din câte îmi imaginez eu, Emilia şi Anna erau foarte diferite una de cealaltă. Am fost profesoară o viaţă întreagă. Cu timpul, înveţi să vezi diferenţele între oameni. Se vede încă de la vârste mici.

– Cum ați descrie-o pe Emilia?

Răspunsul ei îl surprinse.

– O îngâmfată. Genul care mereu știe totul mai bine ca tine. Putea fi foarte neplăcută. Dar din moment ce dona bani pentru asociație, nu puteam scăpa de ea. Nici să fi vrut, nu puteam.

Tyra Olofsson îi povesti despre grupul pentru protecția animalelor pe care îl organizase prin anii 1960, împreună cu câteva persoane care-i împărtășeau vederile. Lucraseră mereu pe plan local și principala lor problemă fusese înmulțirea pisicilor vagabonde. Nu era o asociație mare, avea doar câțiva membri. Într-o zi, pe la începutul anilor 1970, Emilia Eberhardsson citise despre activitățile lor în ziarul local, *Ystads Allehanda*, și luase legătura cu ei. De atunci, le dăduse bani lunar și participa constant la întâlniri și la evenimente.

– Dar eu nu cred că-i plăceau animalele, zise Tyra pe neașteptate. Cred că o făcea doar așa, ca să lase impresia că e o persoană bună.

– Asta nu e o descriere prea flatantă.

Femeia din fața lui îl privi cu tupeu.

– Credeam că polițiștilor trebuie să le spui mereu adevărul, zise ea. Sau mă înșel?

Wallander schimbă subiectul și o întrebă despre bani.

– Ne dădea o mie de coroane pe lună. Pentru noi, e o sumă mare.

– V-a lăsat vreodată impresia că este bogată?

– Nu se îmbrăca în haine scumpe. Dar sunt sigură că avea bani.

– Probabil că v-ați întrebat și de unde avea bani. Dintr-o mercerie nu poți face prea mulți bani.

– Eu nu sunt o persoană curioasă. Habar nu am de unde avea bani sau cât de bine le mergea magazinul.

Wallander ezită un moment și apoi îi spuse adevărul.

– A scris în ziare că surorile au murit din cauza incendiului, zise el, dar nu s-a scris și că au fost mai întâi împușcate. Muriseră deja când a izbucnit focul.

Femeia se ridică de pe scaun.

– Dar cine ar împușca două doamne în vârstă? E ca și cum ar vrea cineva să mă omoare pe mine.

– Exact asta încercăm și noi să înțelegem, zise Wallander. Și de aceea am venit la dumneavoastră. V-a pomenit vreodată Emilia că ar avea dușmani? Părea să se teamă de ceva?

Tyra Olofsson nu stătu deloc pe gânduri.

– Era mereu foarte sigură pe ea, îi răspunse. Nu scotea o vorbă despre viața ei

și a surorii sale. Iar când plecau în vacanță, nu obișnuiau să trimită cărți poștale. Nici măcar o dată, deși în ziua de azi găsești peste tot cărți poștale cu animale.

Wallander ridică din sprâncene.

– Vreți să spuneți că surorile călătoreau des?

– Câte două luni pe an. Noiembrie și martie. Uneori, și vara.

– Unde se duceau?

– Am auzit că în Spania.

– Și cine avea grijă de mercerie?

– Plecau pe rând. Probabil, le făcea bine să mai stea și despărțite din când în când.

– Spania? Și ce se mai spune? De unde provin zvonurile astea?

– Nu-mi aduc aminte, nu-mi plec urechea la zvonuri. Poate că se duceau în Marbella. Dar nu sunt sigură.

Wallander se întrebă dacă doamna Olofsson era chiar atât de puțin interesată de bârfe precum spunea. Îi mulțumi și se întoarse la secție. Se gândi la ce îi spusese bătrâna. Nu simțise răutate în vocea ei, dar descrierea pe care i-o făcuse Emiliei Eberhardsson nu era deloc flatantă.

Când Wallander ajunse înapoi la secție, Ebba îl informă că-l căutase Rydberg. Wallander se duse direct în biroul acestuia.

– Începe să se mai clarifice situația, zise Rydberg. Cred că ar trebui să-i adunăm și pe ceilalți să facem o scurtă ședință. Știu sigur că sunt la birou.

– Ce s-a întâmplat?

Rydberg îi flutură un teanc de hârtii pe dinaintea ochilor.

– VPC-uri, zise el. Și genul ăsta de hârtii e la mare căutare.

Lui Wallander îi trebuiră câteva clipe să-și amintească exact ce însemna VPC – era vorba de bursa suedeză, care, între altele, păstra datele tuturor celor care dețineau acțiuni.

– Eu, unul, am reușit să stabilesc că măcar una din ele era o persoană nesuferită din naștere, zise Wallander.

– Nu mă surprinde deloc, chicoti Rydberg. Așa-s bogații.

– Bogații? făcu Wallander.

Dar Rydberg nu-i mai răspunse până nu se adunară toți în sala de conferințe. Apoi, explică în detaliu.

– Din câte am aflat de la Registrul Bursei Suedeze, surorile Eberhardsson dețineau acțiuni și bonuri în valoare de aproape zece milioane de coroane. Cum au reușit să scape neprinse de fisc e un mister. Se pare că nici nu au plătit

impozite pe dividende. Dar am alertat deja autoritățile de la poliția economică. Se pare că, de fapt, Anna Eberhardsson era înregistrată ca rezident al Spaniei. Dar încă nu am mai multe amănunte despre asta. În orice caz, aveau un portofoliu impresionant de investiții atât în Suedia, cât și în străinătate.

Rydberg puse documentele pe masă.

– Nu putem exclude posibilitatea ca acesta să fie doar vârful aisbergului. Cinci milioane într-un seif și zece milioane în acțiuni și bonuri. Atât am descoperit în numai câteva ore. Ce-o să mai aflăm dacă lăsăm să mai treacă o săptămână? Poate că suma va ajunge la o sută de milioane?

Wallander le povesti despre întâlnirea sa cu Tyra Olofsson.

– Nici descrierea Annei nu e mai roz, zise Svedberg, când Wallander termină de vorbit. Am discutat cu omul de la care surorile au cumpărat casa în urmă cu cinci ani. Era exact în perioada în care scăzuseră prețurile caselor. Până atunci se mulțumiseră să închirieze. Se pare că Anna a fost cea care a negociat prețul. Emilia n-a fost deloc de față la discuții. Și agentul imobiliar a zis că Anna a fost cel mai dificil client din viața lui. Se pare că descoperise că firma lui avea ceva probleme în acel moment, atât în ce privește stabilitatea, cât și din punctul de vedere al lichidităților. A zis că femeia a fost rece ca gheața și că s-a simțit mai mult sau mai puțin șantajat.

Svedberg clătină din cap.

– Nu e deloc ce-mi imaginasem eu despre două bătrâne care vindeau nasturi, zise el.

Liniștea se pogorî peste încăpere.

Wallander fu cel care sparse tăcerea.

– Ei, asta e de fapt ceea ce așteptam, zise el. Încă nu avem nicio pistă în ceea ce privește identitatea ucigașului. Dar acum, avem un motiv plauzibil. Și e cel mai des întâlnit dintre toate motivele din lume: banii. Mai mult, știm acum că doamnele comiteau fraude fiscale și că ascundeau mari sume de bani. Știm că erau bogate. Nu m-ar mira să descoperim o casă și prin Spania. Și, probabil, și alte proprietăți, în alte părți ale lumii.

Wallander își turnă un pahar cu apă minerală înainte să continue.

– Tot ceea ce știm acum poate fi rezumat în două idei. Două întrebări. De unde aveau bani? Și cine știa că sunt bogate?

Wallander era gata să ridice paharul, când îl văzu pe Rydberg tresărind ca și cum ar fi fost electrocutat. Apoi căzu cu fața înainte și se prăbuși pe masă. Ca mort.

Mai târziu, Wallander avea să-și aducă aminte că, pentru câteva secunde,

chiar crezuse că Rydberg a murit. Toți cei aflați în încăpere în clipa în care Rydberg se prăbușise se gândiseră la același lucru: că inima lui Rydberg încetase să mai bată. Svedberg reacționă primul. Era așezat chiar lângă Rydberg și își dădu seama că acesta era încă în viață. Apucă telefonul și chemă o ambulanță. Wallander și Hansson îl întinseseră pe Rydberg pe podea și-i descheiaseră cămașa. Wallander îi ascultase inima și o auzise bătând foarte repede.

Apoi sosise ambulanța și Wallander o însoțise pe scurtul drum până la spital. Rydberg primise imediat îngrijiri medicale de urgență și, după mai puțin de jumătate de oră, Wallander fusese informat că nu era vorba despre un atac de cord. Nu se știa însă de ce intrase Rydberg în colaps, motivul rămăsese încă necunoscut. Era deja conștient, dar nu dorise să stea de vorbă cu Wallander. Medicii spuseseră că starea lui era acum stabilă și îl opriseră în spital pentru observație. Wallander nu mai avea nici un motiv să rămână la spital. În față îl aștepta o mașină de patrulă ca să-l ducă înapoi la birou.

Colegii lui rămăseseră în sala de ședințe. Până și Björk era acolo. Wallander le spuse că totul era sub control.

– Muncim prea mult, zise el, privindu-l pe Björk. Avem din ce în ce mai multă treabă, dar am rămas tot o mână de oameni. Mai devreme sau mai târziu, ceea ce i s-a întâmplat lui Rydberg i se poate întâmpla oricăruia dintre noi.

– Desigur, situația e îngrijorătoare, recunoscu Björk. Dar resursele noastre sunt limitate.

În următoarea jumătate de oră, nimănui nu-i mai păsă de anchetă. Toți erau marcați de ce se întâmplase și discutau despre condițiile de muncă. După ce Björk ieșise din cameră, discuțiile deveniră din ce în ce mai aprinse. Criticau planul draconic de lucru, logica de-a dreptul ciudată a priorităților și lipsa constantă de informații.

Pe la ora două, Wallander înțelese că trebuiau totuși să-și vadă mai departe de treabă. Era bine și pentru ei, și pentru el. Când văzuse ce se întâmplase cu Rydberg, se gândise și la ce i se putea întâmpla lui însuși. Cât mai putea inima lui face față stresului? Toată mâncarea asta nesănătoasă, nopțile pierdute, orele puține de somn. Și pe deasupra, durerea pricinuită de divorț.

– Rydberg n-ar fi de acord cu asta, zise el. Să stăm și să pierdem timpul, plângându-ne de ceea ce ni se întâmplă. Trebuie să amânăm discuțiile astea pentru mai târziu. Acum trebuie să prindem un criminal care a comis două crime.

Încheiară ședința. Wallander se duse în biroul lui și sună la spital. I se spuse că Rydberg dormea. Era încă prea devreme să ceară explicații pentru cele întâmplate.

Wallander închise telefonul și, exact în clipa aceea, intră în biroul său Martinsson.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Eu am fost la Sjöbo. Ebba tremură toată.

Wallander îi povesti.

Martinsson se prăbuși pe scaunul din fața biroului.

– Ne dăm duhul la serviciu, zise el. Și cine apreciază chestia asta?

Wallander se enervă. Nu mai voia să se gândească la Rydberg, cel puțin nu acum.

– Zi cum e cu Sjöbo, spuse el. Ce-ai aflat?

– Am bătut tot felul de câmpuri noroioase, zise Martinsson. Am reușit să descoperim cu destul de mare exactitate locația luminilor ălora. Dar nu era nicio urmă de reflectoare pe-acolo sau că ar fi aterizat vreun avion sau ar fi decolat. Pe de altă parte, am primit o informație care explică de ce nu am putut identifica avionul.

– Anume?

– Avionul pur și simplu nu există.

– Ce vrei să spui?

Martinsson scotoci printre hârtiile pe care le scosese din servietă.

– Potrivit registrelor de la fabrica de avioane Piper, acest avion s-a prăbușit în Vientiane, în 1986. Pe atunci, proprietarul era un consorțiu din Laos care îl folosea ca să-și transporte directorii până la diferite centre agricole din țară. Cauza oficială a prăbușirii e lipsa de combustibil. Nimeni nu a fost rănit sau ucis, dar avionul a fost distrus și șters din registrele de active și de la compania de asigurări. Asta am aflat verificându-i seria de pe motor.

– Și până la urmă ce n-a fost corect?

– Fabrica de avioane Piper este, desigur, foarte interesată să afle exact ce s-a întâmplat. Nu le prieste la reputație dacă un avion care nu mai există începe brusc să zboare din nou. Asta poate însemna o încercare de înșelăciune la adresa companiei de asigurări și multe alte lucruri care acum nouă ne scapă.

– Și cei din avion?

– Încă așteptăm să fie identificați. Am eu câteva contacte la Interpol. Mi-au promis că vor urgenta lucrurile.

– Avionul ăla trebuie să fi venit de undeva, zise Wallander.

Martinsson îl aprobă.

– Asta nu face decât să ridice încă o problemă. Nyberg crede că a identificat ceea ce par a fi rămășițele unui al doilea rezervor de combustibil. Dar încă nu știm sigur. Dacă e adevărat, avionul ăla e posibil să fi venit de oriunde. Chiar și din Marea Britanie sau chiar dintr-o țară din Europa continentală.

– Dar trebuie să fi fost văzut de cineva, insistă Wallander. N-ai cum să treci graniţele aşa, complet invizibil.

– De acord cu tine, spuse Martinsson. De aceea, cred că Germania e o presupunere corectă, pentru că zbori pe deasupra apei până ajungi la graniţa suedeză.

– Autorităţile aviaţiei germane ce zic de asta?

– Mai durează ceva, zise Martinsson. Dar mă ocup.

Wallander rămase puţin pe gânduri.

– De fapt, avem nevoie de tine la crima asta dublă, zise el. Nu poţi să pui pe altcineva să se ocupe de asta? Măcar până sunt identificaţi piloţii, să afle dacă avionul a venit dinspre Germania?

– Da, şi eu voiam să-ţi propun asta, zise Martinsson.

Wallander se uită la ceas.

– Roagă-l pe Hansson sau pe Svedberg să te pună rapid la curent cu cazul.

Martinsson se ridică de pe scaun.

– Cu tatăl tău ai vorbit?

– Nu mă sună decât dacă are un motiv bun.

– Tatăl meu a murit când avea cincizeci şi cinci de ani, zise Martinsson brusc. Avea propria lui afacere: un atelier mecanic. A trebuit să muncească mereu ca să ne poată întreţine. Şi exact când treburile păreau să se aşeze, a murit. Ar fi avut doar şaizeci şi şapte de ani acum.

Martinsson ieşi. Wallander se străduí să nu se mai gândească la Rydberg. Se apucă din nou să treacă în revistă informaţiile despre cele două surori. Acum aveau un posibil mobil al crimei – banii – dar nu era nici urmă de ucigaş. Wallander îşi notă câteva cuvinte în carneţel.

„Viaţa dublă a surorilor Eberhardsson?"

Apoi împinse carneţelul cât colo. Când Rydberg nu era la serviciu, le lipsea cel mai bun instrument. Dacă e să luăm o echipă de investigaţie ca pe o orchestră, îşi zise Wallander, tocmai ne-am pierdut vioara întâi. Şi orchestra nu mai are cum să sune la fel de bine.

În acel moment se hotărî să stea şi el de vorbă cu una dintre vecine, de la care aflaseră ceva informaţii despre Anna Eberhardsson. Simţea că Svedberg, cel care discutase cu ea, n-avea răbdare când interoga martorii despre ce văzuseră sau auziseră. Mai trebuie să afli şi ce gândesc oamenii, îşi zise Wallander.

Găsi numele vecinei, Linnea Gunnér. Numai de femei dau în cazul ăsta, îşi spuse.

Îi formă numărul şi o auzi ridicând receptorul. Linnea Gunnér era acasă şi se bucura să-l primească în vizită. Îi dădu codul interfonului, iar el şi-l notă pe

hârtie. Ieși din secția de poliție la trei și ceva, și mai trase un șut în balamaua stricată. Crăpătura se lăcea din ce în ce mai mare.

Când ajunse la locul incendiului, văzu că ruinele clădirii erau deja îndepărtate cu un excavator. Curioșii stăteau încă adunați în jurul ei.

Linnea Gunnér locuia pe Möllegatan. Wallander deschise ușa de la intrare și urcă pe scări până la etajul unu. Imobilul data de la începutul secolului; pereții din casa scării erau frumos decorați. Femeia care îi deschise ușa era exact opusul Tyrei Olafsson, din toate punctele de vedere. Era înaltă, cu o privire limpede și o voce autoritară. Îl invită în apartamentul ei, înțesat de suvenire din întreaga lume. În camera de zi avea până și o statuetă din cele ce ornau corăbiile. Wallander o studie îndelung.

– E de pe bricul *Felicia*, care s-a scufundat în Marea Irlandei, zise Linnea Gunnér. Am cumpărat-o pe o sumă de nimic în Middlesbrough.

– Deci, ați fost pe mare? întrebă el.

– Toată viața mea. Mai întâi ca bucătar, apoi ca steward.

Nu avea accent de Skåne. Wallander se gândi că accentul ei părea să fie mai degrabă cel de Småland sau de Östergötland.

– De unde sunteți? întrebă el.

– Din Skannige, în Östergötland. În cel mai îndepărtat loc față de mare.

– Și acum locuiți în Ystad?

– Am moștenit apartamentul de la o mătușă. Am și vedere la mare.

Puse de cafea. Wallander se gândi că numai asta îi mai lipsea stomacului său. Dar n-o refuză. Simțise imediat că poate avea încredere în Linnea Gunnér. Citise în notițele lui Svedberg că avea șaizeci și șase de ani. Dar părea mult mai tânără.

– Colegul meu Svedberg a fost la dumneavoastră, începu el.

– Da, i-am spus impresiile mele despre Anna.

– Și Emilia?

– Nu prea semănau. Anna vorbea repezit, în fraze abrupte. Emilia era mai tăcută. Dar amândouă erau la fel de dezagreabile. La fel de introvertite.

– Cât de bine le cunoșteați?

– Nu le cunoșteam. Ne mai întâlneam pe stradă. Schimbam câteva cuvinte, dar niciodată nu stăteam la taclale. Îmi place să brodez, așa că mergeam des pe la ele pe la magazin. Am găsit mereu ce-mi trebuia. Dacă era nevoie să comande ceva, primeam marfa foarte rapid. Dar nu erau amabile.

– Ei, uneori e nevoie de timp, zise Wallander. Timp, ca să lași memoria să scoată la suprafață detalii pe care altfel le uităm.

– La ce vă referiți?

– Nu știu. Dumneavoastră știți. Un eveniment surprinzător. Ceva ce ieșea din obiceiurile lor.

Femeia se gândi o vreme. Wallander studie un compas din bronz incrustat, de pe biroul ei.

– Memoria mea nu a fost niciodată foarte bună, zise ea. Dar acum, că ați adus vorba, îmi amintesc ceva ce s-a întâmplat anul trecut. Cred că era prin primăvară. Dar nu-mi dau seama dacă e important sau nu.

– Orice poate fi important, zise Wallander.

– Într-o după-amiază, aveam nevoie de niște ațe. M-am dus până la magazin. Atât Emilia, cât și Anna erau la tejghea. Exact când mă pregăteam să plătesc ațele, în magazin a intrat un bărbat. Mi-amintesc că a început să vorbească de parcă se aștepta să nu mai fie nimeni altcineva în magazin. Și Anna s-a enervat. I-a aruncat o privire ucigătoare Emiliei. Omul a plecat. Avea în mână o geantă. Mi-am plătit ața și am ieșit și eu.

– Mi-l puteți descrie?

– Nu părea să fie suedez. Era mic de statură și cu mustață neagră.

– Cum era îmbrăcat?

– La costum. Și cred că era un costum de calitate.

– Și geanta?

– Era o servietă neagră, obișnuită.

– Nimic altceva?

Femeia se concentră.

– Nu, doar atât mi-aduc aminte.

– Și nu l-ați văzut decât în acea zi?

– Da.

Wallander știu că tocmai aflase ceva important. Încă nu știa ce însemna asta. Dar îi întărea impresia că surorile duceau o viață dublă. Începuse să treacă dincolo de aparențe. Îi mulțumi pentru cafea.

– Dar ce li s-a întâmplat de fapt? întrebă ea pe hol, când îl conduse. M-am trezit cu camera în flăcări. Lumina flăcărilor era atât de strălucitoare, încât am crezut că mie îmi arde casa.

– Anna și Emilia au fost ucise, răspunse Wallander. Erau deja moarte când a izbucnit incendiul.

– Dar cine ar face așa ceva?

– Cred că n-aș mai fi aici dacă aș ști răspunsul la această întrebare, zise Wallander și se întoarse să plece.

Când ajunse pe stradă, o luă înapoi spre Hamngattan. Chiar în clădirea de

lângă casa Lineei Gunnér era o agenție de voiaj. Se opri când observă în vitrină un afiș cu piramidele. Tatăl său avea să se întoarcă acasă în mai puțin de o săptămână. Wallander simți că fusese nedrept. De ce nu putuse să se bucure că tatăl lui își vedea în sfârșit un vechi vis cu ochii? Wallander se uită la celelalte afișe din vitrină. Majorca, Creta, Spania.

Dintr-odată îi veni o idee. Deschise ușa și intră. Ambii agenți erau ocupați. Se așeză și așteptă să-i vină rândul. Când primul dintre ei, o femeie ce părea să nu aibă mai mult de douăzeci de ani, se eliberă, el se ridică și se așeză la biroul ei. Mai așteptă câteva minute cât răspunse ea la telefon. Văzu tăbliță pe care era scris numele femeii: o chema Anette Bengtsson. Anette puse receptorul jos și-i zâmbi.

– Vreți să fugiți de-acasă? întrebă ea. Încă mai avem ceva locuri și pentru Crăciun și pentru Revelion.

– Am altă treabă cu dumneavoastră, zise Wallander și-i arătă legitimația. Sunt sigur că ați auzit de cele două doamne care au ars de vii peste drum de dumneavoastră.

– Da, ce oroare!

– Le cunoșteați?

Wallander primi exact răspunsul la care spera.

– Da, noi le făceam rezervările la avion. Ce păcat că au murit! Emilia plănuia să plece în ianuarie, iar Anna avea bilete pentru aprilie.

Wallander dădu încet din cap.

– Și unde se duceau? întrebă el.

– Mergeau mereu în același loc. Spania.

– Mai exact?

– În Marbella. Aveau o casă acolo.

Ceea ce îi spuse apoi îl surprinse și mai tare.

– Le-am văzut și eu casa. Am fost acolo anul trecut. Facem călătorii de formare profesională. Competiția este acerbă între agențiile de voiaj în ziua de azi. Odată, când am avut timp, m-am dus cu mașina și le-am văzut casa. Știam adresa.

– Era mare?

– Era un adevărat palat. Cu o grădină uriașă și ziduri mari de jur împrejur.

– V-aș fi recunoscător dacă mi-ați scrie și mie adresa pe ceva, zise Wallander, incapabil să-și ascundă nerăbdarea.

Ea căută ceva într-un dosar și apoi scrise adresa.

– Ați zis că Emilia urma să plece în ianuarie?

Femeia tastă ceva la computer.

– Pe data de 7, zise ea. De la Kastrup, la nouă și cinci dimineața, cu escală la Madrid.

Wallander luă un creion de pe biroul ei și-și notă detaliile în carnețel.

– Deci nu mergeau cu zboruri ieftine?

– Nici una din ele. Doar cu clasa întâi.

Așa e, își zise Wallander. Doar erau putred de bogate.

Îi spuse și cu ce companie aeriană zbura Emilia: Iberia. Wallander își notă.

– Nu știu ce-o să se întâmple acum, zise ea. Biletul e achitat deja.

– Sunt sigur că se vor aranja lucrurile, zise Wallander. Apropo, cum plăteau pentru bilete?

– Mereu, cu banii jos. În bancnote de o mie de coroane.

Wallander își puse carnețelul în buzunar și se ridică.

– Mi-ați fost de mare ajutor, zise el. Data viitoare când mai plec pe undeva, am să vin și am să-mi fac rezervările aici. Dar pentru mine, vor fi la un zbor charter.

Wallander ajunse înapoi la secție pe la patru și douăzeci. Mai trase un șut în balama (devenise deja un ritual). Ebba îi spuse că Hansson și Svedberg ieșiseră. Dar mai important decât atât, sunase la spital și reușise să stea de vorbă cu Rydberg. Îi spusese că se simte bine. Totuși, îl țineau acolo peste noapte.

– Mă duc să-i fac o vizită.

– Da, exact asta a zis înainte să închid, răspunse Ebba. Că n-are chef nici de vizite, nici de telefoane. Și că nu primește nici un fel de flori.

– Nu mă surprinde deloc, zise Wallander, dacă te gândești la firea lui, era de așteptat.

– Toți munciți prea mult, mâncați aiurea și nu faceți deloc mișcare.

Wallander se aplecă spre ea.

– E valabil și pentru tine, zise el. Nici tu nu mai ești ca trasă prin inel, ca pe vremuri, să știi.

Ebba izbucni în râs. Wallander se duse în camera de recreere și găsi o jumătate de pâine lăsată de cineva pe masă. Își făcu niște sandviciuri și le luă cu el în birou. Se așeză la masa de lucru și se apucă să scrie un raport despre conversațiile avute cu Linnea Gunnér și cu Anette Bengtsson. La cinci fără un sfert, terminase. Își reciti notițele și se întrebă cum trebuiau să procedeze în cazul acesta de-aici înainte. Banii vin de undeva, se gândi el. Un bărbat dă să intre în magazin, dar face cale întoarsă în prag. Probabil, au stabilit între ei niște semne. Întrebarea este, pur și simplu, ce se ascunde în spatele acestor fapte? Și de ce au fost cele două femei ucise așa, dintr-odată? Ceva funcționase o vreme și apoi totul se dusese de râpă.

Tocmai își pusese haina să plece, când intră Martinsson în birou.

– Cred că ar trebui să stai jos, îi zise el.

– Stau și-n picioare, răspunse Wallander, morocănos. Ce mai e?

Martinsson părea confuz. Ținea în mână un mesaj primit prin telex.

– Tocmai am primit mesajul acesta de la Ministerul Afacerilor Externe din Stockholm, zise el.

Îi întinse bucata de hârtie lui Wallander, care citi mesajul fără să înțeleagă nimic din ce scria. Se așeză la birou și mai citi o dată, cuvânt cu cuvânt. Acum înțelegea ce scria pe hârtie, dar nu-i venea să creadă.

– Aici scrie că tata a fost arestat de poliția din Cairo și că va ajunge în instanță dacă nu plătește imediat o amendă de aproximativ zece mii de coroane. A fost acuzat de intrare ilegală și ascensiune interzisă. Ce dracu' înseamnă „ascensiune interzisă"?

– Am sunat eu la minister, zise Martinsson. Și mie mi s-a părut ciudat. Se pare că a încercat să se cațere pe piramida lui Keops. Deși e ilegal.

Wallander se uită neajutorat la Martinsson.

– Cred că trebuie să te urci în avion și să-l aduci acasă, zise Martinsson. Au și autoritățile suedeze limitele lor.

Wallander clătină din cap, uluit.

CAPITOLUL 5

La unu și zece, a doua zi, Wallander se cufundă în scaunul său rezervat în avionul DC 9 numit Agne, al Liniilor Aeriene Scandinave. Stătea pe locul 19C, chiar lângă coridor, și înțelesese oarecum că avionul, după ce se oprea la Frankfurt și la Roma, avea să-l ducă la Cairo. Ora sosirii era 22.15. Wallander încă nu știa dacă e vreo diferență de fus orar între Suedia și Egipt. De fapt, știa foarte puține despre ceea ce îl smulsese din viața lui din Ystad, din mijlocul unei anchete pe marginea prăbușirii unui avion și o dublă crimă de o brutalitate incredibilă, și-l aruncase în avionul ce se pregătea să decoleze de pe aeroportul Kastrup, cu destinația Africa de Nord.

Cu o seară înainte, când reușise să înțeleagă conținutul telexului primit de la Ministerul Afacerilor Externe, se pierduse cu firea. Ieșise din secție fără să mai spună un cuvânt. Deși Martinsson îl însoțise până în parcare și se oferise să-l ajute, Wallander nici nu-l băgase în seamă. Ajuns acasă, în Mariagatan, își turnase două pahare mari de whisky. Apoi citise din nou conținutul telexului pe care-l mototolise, îl recitise de câteva ori în speranța că poate e un mesaj codificat din care reieșea că fusese doar o invenție, o glumă, una pe care poate chiar tatăl lui o făcuse. Dar apoi înțelesese că Ministerul Afacerilor Externe de la Stockholm nu se juca. Trebuise să accepte realitatea: dementul său tată se apucase să se cocoațe pe piramidă, ca urmare, fusese reținut și acum se afla în custodia poliției din Cairo.

Pe la ora opt, Wallander sună la Malmö. Spre norocul lui, îi răspunse Linda la telefon. Îi povesti ce se întâmplase și îi ceru părerea. Ce trebuia să facă? Sfatul ei fusese foarte ferm. N-avea de ales, trebuia să se ducă în Egipt a doua zi și să se asigure că bunicul ei avea să fie eliberat. În cele din urmă, admise că fata avea dreptate. Se oferise să se intereseze ce zboruri erau disponibile spre Cairo, a doua zi.

Încet, încet, Wallander se calmă. A doua zi trebuia oricum să se ducă la bancă, să-şi ridice împrumutul de douăzeci de mii de coroane pentru maşină. Nimeni n-avea să-l întrebe ce face cu banii. Avea destui bani ca să-şi cumpere biletul, iar suma rămasă avea s-o schimbe în dolari sau în lire sterline ca să plătească amenda tatălui său. La ora zece, Linda îl sună şi zise că avea un zbor a doua zi la unu şi zece. Se hotărî să o roage pe Anette Bengtsson să-l ajute. Ceva mai devreme, când îi promisese să apeleze la serviciile agenţiei ei, nici nu visase că se va întâmpla atât de curând.

Pe la miezul nopţii încercă să-şi facă bagajul şi realiză că nu ştia nimic despre Cairo. Taică-său se dusese acolo cu şapca pe cap. Dar lui oricum îi lipsea o doagă, aşa că nu putea fi luat în serios. În cele din urmă, Wallander aruncă într-o geantă câteva cămăşi şi nişte lenjerie de corp şi îşi spuse că asta ar trebui să fie de-ajuns. N-avea de gând să stea mai mult decât era necesar. Apoi mai bău câteva pahare de whisky, îşi puse ceasul să sune şi încercă să adoarmă. Noaptea trecu în ritm de melc şi se trezi mai obosit decât se culcase.

Când banca se deschise a doua zi dimineaţă, el fu primul client care îi trecu pragul. Îi luă cam douăzeci de minute să semneze cererea de împrumut, să-şi ia banii şi să schimbe jumătate din sumă în lire sterline. Spera că nimeni n-o să-l întrebe de ce jumătate din preţul maşinii sale trebuia plătit în lire sterline. De la bancă se duse direct la agenţia de voiaj. Anettei Bengtsson nu-i veni să-şi creadă ochilor când îl văzu intrând pe uşă. Dar fu dispusă să-l ajute pe loc să-şi rezerve biletul. Fără dată de întoarcere, însă. Când auzi cât îl costă biletul, fu îngrozit. Dar scoase teancul de bancnote de câte o mie de coroane, îşi luă biletele şi plecă.

Apoi luă un taxi până în Malmö. Îi era clar că nu mai avea cum să-şi permită o maşină nouă. Se gândea chiar să ia în considerare posibilitatea de a-şi cumpăra un scuter sau o bicicletă. Linda îl aştepta la terminalul feribotului. Nu avură decât câteva minute împreună, dar fuseseră de-ajuns ca fata să-l convingă că făcea ceea ce trebuie. Îl întrebă şi dacă şi-a luat paşaportul.

– O să ai nevoie de viză, zise ea. Dar îţi poţi cumpăra una la aeroportul din Cairo.

Acum şedea pe locul 19C şi simţea cum avionul prinde viteză şi se ridică spre nori, pe invizibilul coridor de aer, în direcţia sud. Din aeroportul din Frankfurt nu-i rămăsese decât amintirea unui lung şir de scări şi coridoare. Se aşeză din nou pe scaunul de lângă coridor şi când ajunse la Roma pentru ultima conexiune, îşi scoase haina pentru că se făcuse brusc foarte cald. Avionul aterizează pe aeroportul de lângă Cairo cu o întârziere de o jumătate de oră.

Ca să mai uite de griji şi de teama lui de zbor cu avionul, de îngrijorarea

față de ceea ce-l aștepta, Wallander băuse prea mult în timpul călătoriei. Nu era beat când păși în noaptea egipteană sufocantă, dar nici treaz nu era. Își pusese banii într-o pungă de pânză, pe care și-o îndesase pe sub cămașă. Un controlor de pașapoarte obosit îi arătă de unde să-și cumpere o viză turistică. Se trezi cu o grămadă de bancnote murdare în mână, dar scăpă rapid și de controlul de pașapoarte și de vamă.

O mulțime de taximetriști îl înconjurară, gata să-l ducă oriunde în lume. Dar Wallander avu prezența de spirit să caute un vehicul al hotelului Mena House, care, își imagina el, era destul de mare. Atât avea în plan. Să se cazeze la același hotel ca și tatăl său. Traversă orașul într-un microbuz, strivit între două americance gălăgioase, dar ajunse în cele din urmă la hotel. Simți aerul cald al nopții scăldându-i fața, realiză că traversau un râu ce ar fi putut fi chiar Nilul și apoi gata, ajunseră la hotel.

Când ieși din microbuz era din nou treaz. De-aici încolo nu mai știa ce să facă. Un polițist suedez în Egipt se poate simți insignifiant, își zise el, intrând în holul luxos al hotelului. Se duse la recepție, unde un tânăr care vorbea perfect limba engleză îl întrebă dacă îi poate fi de folos. Wallander îi explică situația și îi spuse că nu avea rezervare. Tânărul amabil păru puțin îngrijorat, preț de o clipă, și clătină din cap. Dar reuși până la urmă să-i găsească o cameră.

– Cred că mai aveți un oaspete pe nume Wallander.

Tânărul căută ceva în baza de date și făcu semn că da, mai aveau.

– E tatăl meu, zise Wallander, blestemându-și în gând pronunția îngrozitoare în limba engleză.

– Din păcate, nu vă pot da o cameră lângă a dânsului, zise tânărul. Nu mai avem decât camere simple, fără vedere la piramide.

– Nu-i nimic, zise Wallander.

Nici nu voia să-și amintească de piramide mai mult decât era nevoie.

Se înregistră, primi o cheie și o hartă mică și apoi o luă spre camera lui, prin labirinturile hotelului. O găsi și se așeză pe pat. Aerul condiționat era rece. Își scoase cămașa udă de transpirație. Se privi în oglinda de la baie.

– Am ajuns deci, zise el cu glas tare. E noapte târziu. Trebuie să mănânc ceva. Și să dorm. Mai presus de orice, trebuie să dorm. Dar nu pot, pentru că nebunul de taică-meu e în arest într-una din secțiile de poliție din acest oraș.

Își puse o cămașă curată, se spălă pe dinți și se întoarse la recepția de la parter. Tânărul care-l servise mai devreme nu se vedea nicăieri. Sau nu-l mai recunoștea el. Se apropie de un recepționer ceva mai în vârstă, care stătea nemișcat și părea să supravegheze orice mișcare din hol. Când îl văzu pe Wallander, îi zâmbi.

– Sunt aici pentru că tatăl meu are niște probleme, zise el. Se numește Wallander și e un bătrân care a ajuns în urmă cu câteva zile.

– Ce fel de probleme? întrebă recepționerul. S-a îmbolnăvit?

– Se pare că a încercat să se urce pe o piramidă, zise Wallander. Dacă nu mă înșel, pe cea mai înaltă dintre ele.

Recepționerul clătină încet din cap.

– Am auzit de asta, zise el. Ce ghinion! Poliția și Ministerul de Turism nu permit așa ceva.

Se duse într-un birou și se întoarse cu un alt bărbat, tot în vârstă. Schimbară câteva vorbe în viteză, între ei. Apoi se întoarseră spre Wallander.

– Sunteți fiul bătrânului? întrebă unul dintre ei.

Wallander făcu semn că da.

– Nu numai atât, zise el, sunt și polițist.

Își arătă insigna pe care scria clar „poliție".

Dar cei doi părură să nu înțeleagă ce spunea el.

– Deci nu sunteți fiul lui, sunteți polițist?

– Sunt ambele, zise Wallander, sunt și fiul lui, sunt și polițist.

Se gândiră o vreme la ceea ce le spusese. Apoi îl rugară să aștepte. Îi făcură semn să ia loc pe una din canapelele din hol. Wallander se așeză. O femeie înfășurată în văluri trecu pe lângă el. Șeherezada, își zise el. Ea m-ar fi putut ajuta. Sau Aladdin. Cineva din branșa asta mi-ar fi fost de mare folos. Aștepta. Trecu o oră. Ceasul bătuse de mult miezul nopții. Wallander închise ochii.

Sări imediat ce simți că-l atinge cineva pe umăr. Când deschise ochii, văzu că recepționerul era însoțit de o mulțime de polițiști îmbrăcați în uniforme impresionante. Wallander se ridică de pe canapea. Ceasul de pe perete arăta două și jumătate.

Unul dintre polițiști, care părea să fie cam de vârsta lui și avea cele mai multe trese, îl salută.

– Am înțeles că sunteți trimisul poliției suedeze, zise el.

– Nu, spuse Wallander. Sunt polițist, dar în primul rând, sunt fiul domnului Wallander.

Polițistul care îl salutase izbucni într-o ploaie de cuvinte de neînțeles, adresate recepționerului. Wallander se gândi că era cel mai bine să se așeze la loc pe canapea. După un sfert de oră, polițistul se mai însenină.

– Eu sunt Hassaneyh Radwan, zise el. Acum am înțeles despre ce e vorba. E o plăcere să cunosc un coleg suedez. Veniți cu mine.

Ieșiră din hotel. Înconjurat de atâția polițiști înarmați, Wallander se simți ca

un criminal. Era o noapte foarte caldă. Se așeză lângă Radwan, într-o mașină de poliție, care demară în mare viteză și porni sirenele. Chiar când ieșeau din curtea hotelului, Wallander văzu piramidele, luminate de reflectoare uriașe. Se întâmplă atât de repede că nu-i veni să-și creadă ochilor. Dar erau chiar piramidele pe care le văzuse de atâtea ori în poze. Și se gândi cu groază că taică-său încercase să se cocoațe pe una dintre ele.

O luară spre est, pe drumul pe care venise de la aeroport.

– Ce face tata?

– E un om foarte încăpățânat, răspunse Radwan. Dar, din păcate, engleza lui e greu de înțeles.

Nu vorbește deloc engleză, se gândi Wallander, disperat. Traversară orașul în mare viteză. Wallander văzu cu coada ochiului câteva cămile încărcate până la refuz, ce mergeau încet, dar cu un aer de mare demnitate. Trecură Nilul. Curând, mașina de poliție încetini. Wallander văzu că numele străzii era Sadei Barrani. Erau în fața unei secții de poliție păzite de gărzi înarmate, postate în gherete de santinelă, lângă niște uși înalte. Wallander îl urmă pe Radwan într-o cameră luminată cu tuburi de neon. Radwan îi făcu semn să se așeze pe un scaun. Wallander se așeză și se întrebă cât avea să aștepte. Înainte ca Radwan să iasă din cameră, îl întrebă dacă era posibil să cumpere de undeva o băutură răcoritoare. Radwan îl chemă pe un tânăr polițist.

– V-ajută el, zise Radwan și ieși.

Wallander, care nu cunoștea valoarea bancnotelor pe care le avea la el, îi dădu un teanc tânărului.

– Coca-cola, zise el.

Polițistul îl privi cu ochi mari. Dar nu zise nimic, luă banii și plecă. Ceva mai târziu, se întoarse cu o ladă întreagă de sticle de cola. Wallander numără paisprezece în total. Deschise două dintre ele cu un briceag și restul i le lăsă polițistului, care le împărți cu colegii lui. Era deja ora patru și jumătate. Wallander se uită la o muscă așezată pe una din sticlele goale. De undeva se auzea un radio.

Radwan se întoarse și îi făcu semn lui Wallander să-l urmeze. Merseră pe coridoare ce i se părură nesfârșite, ba în sus, ba în jos pe scări și se opriră, în cele din urmă, în fața unei uși păzite de un polițist. Radwan făcu un semn și ușa se deschise. Apoi îl invită pe Wallander să intre.

– Mă întorc în jumătate de oră, anunță el și plecă.

Wallander intră în camera luminată de omniprezentele neoane. Era mobilată doar cu o masă și două scaune. Tatăl lui ședea pe unul dintre scaune, îmbră-

cat în cămașă și pantaloni, dar desculț. Avea părul zburlit. Lui Wallander i se făcu dintr-odată milă de el.

– Salut, bătrâne, zise el, ce mai faci?

Tatăl lui îl privi deloc surprins.

– Intenționez să protestez, zise el.

– De ce protestezi?

– Că nu lasă oamenii să se urce pe piramide.

– Cred că trebuie să mai amânăm puțin protestul, zise Wallander. Acum, important e să te scot de aici.

– Nu plătesc nicio amendă, răspunse tatăl său, supărat. Vreau să-mi aștept pedeapsa. Au zis că-mi dau doi ani. Trec repede.

Wallander fu cât pe-aci să se enerveze, dar asta n-avea decât să-l irite și mai tare pe bătrân.

– Cred că închisorile egiptene nu-s foarte confortabile, zise el, precaut. Nicio închisoare nu e confortabilă. Și cred că nici n-or să te lase să pictezi în celulă.

Tatăl său îl privi tăcut. Părea că la asta nu se gândise. Apoi se ridică în picioare.

– Atunci, să mergem, zise el. Ai bani să plătești amenda?

– Stai jos, zise Wallander. Nu cred că e așa de simplu, te ridici și pleci.

– De ce nu? N-am făcut nimic rău.

– Din câte înțeleg eu, ai încercat să te urci pe piramida lui Keops.

– De aia am venit aici. Turiștii obișnuiți n-au decât să stea printre cămile și să se uite la piramide. Eu am vrut să le văd de sus.

– Dar nu e voie. E și foarte periculos. Și ce s-ar întâmpla dacă s-ar apuca toată lumea să se urce pe piramide?

– Pe mine nu mă interesează toată lumea, pe mine mă interesează de mine.

Wallander realiză că era inutil să încerce să discute cu tatăl său. În același timp, fermitatea bătrânului îl impresiona.

– Acum sunt aici, zise Wallander. Am să încerc să te scot mâine din închisoare. Sau azi, mai târziu. Plătesc amenda și gata. O să plecăm de-aici, mergem la hotel și-ți luăm bagajele. Pe urmă, plecăm acasă.

– Am camera plătită până pe 21.

Wallander răspunse cu răbdare:

– Bine. Eu plec acasă, tu mai rămâi. Dar dacă te mai urci pe piramide, n-ai decât să te descurci.

– Dar nici n-am apucat, zise tatăl lui. E foarte dificil. Și abrupt.

– Dar de ce ai vrut să te urci în vârful piramidei?

Tatăl său ezită înainte să răspundă.

– Era un vis mai vechi, din tinerețe. Atâta tot. Cred că oamenii trebuie să își urmeze visele.

Conversația se stinse. După încă vreo câteva minute, Radwan se întoarse. Wallander se răsuci spre el.

– Presupun că nu am cum să-l iau pe tata cu mine acum?

– Are proces azi la ora zece. E foarte probabil ca judecătorul să accepte să-i dea doar o amendă.

– Foarte posibil?

– Nimic nu e sigur, zise Radwan. Dar trebuie să sperăm că va fi bine.

Wallander își luă la revedere de la tatăl său. Radwan îl conduse la o mașină de patrulă care aștepta să-l ducă înapoi la hotel. Era deja șase dimineața.

– Am să trimit o mașină să vă ia pe la nouă, zise Radwan la plecare. Trebuie să ne ajutăm, doar suntem colegi.

Wallander îi mulțumi și se urcă în mașină. Încă o dată fu lipit de banchetă din pricina vitezei cu care mașina o luă din loc, cu sirenele urlând.

La șase și jumătate, Wallander ceru să fie trezit la ora nouă și se prăbuși dezbrăcat pe pat. Trebuie să îl scot de-acolo, își zise el. Dacă ajunge-n închisoare, moare.

Wallander căzu într-un somn fără vise, dar fu trezit de soarele ce răsărea. Făcu un duș și se îmbrăcă. Ajunsese deja la ultima cămașă curată.

Păși afară din hotel. Era mai răcoare dimineața. Se opri pe loc când dădu cu ochii de piramide. Rămase nemișcat. Grandoarea lor era copleșitoare. Se îndepărtă de hotel și urcă dealul ce ducea spre intrarea în platoul Gizeh. Pe drum, primi oferte de transport și cu măgari, și cu cămile. Dar preferă să meargă pe jos. În adâncul sufletului său, își înțelegea tatăl. Oamenii trebuie să își urmeze visele. Cât de fidel fusese el propriului său vis?

Se opri la intrare și se uită la piramide. Și-l închipui pe tatăl său urcându-se pe zidurile înclinate și abrupte. Rămase mult timp pe loc, apoi se întoarse la hotel și luă micul dejun. La ora nouă era afară, la intrare. Mașina de poliție apăru la nouă și câteva minute. Traficul era aglomerat, dar mergeau cu sirenele pornite, ca de obicei. Wallander trecu Nilul pentru a patra oară. Văzu acum că era într-o metropolă uriașă, greu de cuprins cu privirea, zgomotoasă.

Tribunalul era pe strada Al Azhar. Radwan îl aștepta pe trepte, fumând.

– Sper că ați prins măcar câteva ore de somn, zise el. Oamenii trebuie să mai și doarmă.

Intrară în clădire.

– Tatăl dumneavoastră e deja aici.

– Are un avocat să-l apere? întrebă Wallander.

– I-a fost desemnat un avocat din oficiu. E un tribunal pentru delicte minore.

– Şi cu toate astea, pedeapsa poate fi de doi ani de închisoare?

– E o diferenţă uriaşă între pedeapsa cu moartea şi doi ani de închisoare, zise Radwan, gânditor.

Apoi, tatăl său fu adus în sala de judecată. Wallander îl privi îngrozit. Bătrânul avea cătuşe la mâini. Ochii i se umplură de lacrimi când îl văzu. Radwan observă şi îi puse o mână pe umăr.

Un singur judecător intră în sală şi se aşeză. Un procuror păru să se materializeze din neant şi turui rapid o interminabilă tiradă. Wallander presupuse că erau acuzaţiile. Radwan se aplecă spre el.

– E bine, şopti el. A zis că tatăl dumneavoastră e bătrân şi confuz.

Da, e bine, câtă vreme nu-i traduce nimeni asta şi tatei, îşi zise Wallander. Să vezi atunci nebunie!

Procurorul se aşeză. Avocatul tatălui său făcu şi el o scurtă declaraţie.

– Pledează pentru amendă, şopti Radwan. Am informat curtea că sunteţi fiul domnului şi că sunteţi poliţist.

Avocatul se aşeză. Wallander văzu că tatăl său voia să spună ceva, dar avocatul îi făcu semn să tacă.

Judecătorul bătu cu ciocănelul în masă şi spuse câteva cuvinte. Apoi bătu iar cu ciocănelul, se ridică şi plecă.

– Amendă, zise Radwan şi-l bătu pe Wallander pe umăr. O puteţi plăti aici, la judecătorie. Pe urmă, tatăl dumneavoastră e liber să plece.

Wallander scoase punguţa de pânză de la gât. Radwan îl duse la o masă unde cineva calculă câte lire trebuia să dea ca să acopere amenda. Aproape toţi banii lui Wallander dispărură. Primi o chitanţă ilizibilă pentru suma plătită. Radwan se asigură că bătrânului i se scoseseră cătuşele.

– Sper că restul şederii dumneavoastră aici va fi plăcut, zise Radwan şi le strânse mâinile amândurora. Dar nu e deloc recomandabil ca tatăl dumneavoastră să mai încerce să se urce pe piramide.

Radwan îi trimise la hotel cu o maşină de poliţie. Wallander îşi notă adresa lui Radwan. Îşi dădea seama că fără ajutorul lui nu ar fi mers lucrurile atât de uşor. Voia să-i mulţumească pentru asta, cumva. Probabil că ar fi fost cel mai nimerit să-i trimită unul dintre tablourile tatălui său.

Bătrânul era într-o dispoziţie de zile mari şi comenta despre tot ce vedeau pe fereastră. Wallander era mort de oboseală.

– Acum, hai să-ți arăt piramidele, zise tatăl său fericit, când ajunseră la hotel.

– Nu chiar în clipa asta, spuse Wallander. Trebuie să dorm câteva ore. Și tu trebuie să dormi. Ne uităm pe urmă la piramide, după ce-mi iau biletul de avion spre casă.

Tatăl său îl privi intens.

– Trebuie să recunosc că m-ai luat prin surprindere. Nici nu te-ai uitat la bani, ai sărit în avion și m-ai scos din arest. Nu mă așteptam.

Wallander nu răspunse. Apoi zise:

– Merg la culcare. Ne vedem aici, la două.

Wallander nu reuși să adoarmă. După ce se perpeli în pat vreo oră, coborî la recepție și ceru indicații pentru rezervarea biletului spre casă. Fu îndrumat spre o agenție de voiaj care avea sediul în altă parte din hotel. O femeie care vorbea perfect limba engleză îi rezolvă problema. Reuși să-i facă rost de un bilet la o cursă ce pleca din Cairo a doua zi dimineață, la ora nouă. După ce își confirmă rezervarea, văzu că e abia ora unu. Se așeză într-o cafenea aproape de holul central și bău o ceașcă de cafea foarte fierbinte. La două fix, tatăl său apăru, cu șapca pe cap. Împreună, explorară platoul Gizeh, în ciuda căldurii ucigătoare. De câteva ori, pe Wallander îl luă cu leșin. Dar tatăl său părea să nu fie deloc afectat de căldură. Lângă Sfinx, Wallander găsi în sfârșit un petic de umbră. Tatăl său vorbea și Wallander realiză cât de multe știa bătrânul despre Egiptul antic, când fuseseră construite piramidele și Sfinxul.

Era ora șase când reveniră la hotel. Pentru că avea avionul dimineața devreme, se hotărâră să ia masa în hotel; erau acolo destule restaurante, aveau de unde alege. La sugestia tatălui său, rezervară o masă la un restaurant indian și Wallander își spuse mai târziu că rar îi fusese dat să mănânce ceva mai bun. Tatăl său fusese o companie foarte plăcută pe durata întregii cine și Wallander își dădu seama că renunțase la ideea de a se mai urca pe piramide.

Se despărțiră la ora unsprezece. Wallander avea să plece de la hotel la ora șase.

– Sigur că mă trezesc să te conduc, zise bătrânul.

– Mai bine lasă, spuse Wallander. Nici mie, nici ție nu ne plac despărțirile.

– Îți mulțumesc că ai venit, zise tatăl său. Probabil că ai dreptate, doi ani în închisoare, fără să am voie să pictez, ar fi fost greu de suportat.

– Vino acasă pe 21 și uităm de povestea asta, răspunse Wallander.

– Data viitoare mergem în Italia, zise tatăl său și o luă spre camera lui.

În seara aceea, Wallander dormi buștean.

La șase dimineața se urcă în taxi și trecu Nilul pentru ultima oară. Avionul plecă la timp și, la patru fără un sfert, era deja la Malmö. Fugi la gară și prinse

trenul de Ystad. O luă pe jos până acasă, își schimbă hainele și la șase și jumătate ajunse la secție. Balamaua stricată fusese deja înlocuită. Birourile lui Martinsson și al lui Svedberg erau goale, dar Hansson încă nu plecase. Wallander îi povesti pe scurt despre călătoria sa. Dar mai întâi, întrebă cum se simțea Rydberg.

– Vine mâine la muncă, zise Hansson. Așa a zis Martinsson.

Wallander răsuflă ușurat.

– Și pe-aici ce mai e? întrebă el. Cum merge ancheta?

– A, s-a întâmplat o chestie importantă, zise Hansson. Dar are de-a face cu avionul prăbușit.

– Ce s-a întâmplat?

– Yngve Leonard Holm a fost găsit mort. În pădurile de lângă Sjöbo.

Wallander se așeză.

– Dar stai, că asta nu e tot, continuă Hansson. N-a fost omorât, pur și simplu. A fost împușcat în ceafă, exact ca surorile Eberhardsson.

Wallander își ținu respirația. Nu se așteptase la una ca asta. Că vă apărea o conexiune între avionul prăbușit și cele două femei găsite moarte printre rămășițele unui incendiu devastator. Îl privi pe Hansson. Ce poate să însemne asta? se întrebă el. Ce semnificație au cele aflate de la Hansson?

Dintr-odată, călătoria lui la Cairo i se păru un eveniment petrecut foarte demult.

CAPITOLUL 6

La ora zece, în dimineața zilei de 19 decembrie, Wallander sună la bancă și întrebă dacă mai are posibilitatea să ceară încă douăzeci de mii de coroane împrumut. Minți, spuse că nu auzise corect prețul mașinii pe care intenționa să o cumpere. Ofițerul de credit îi spuse că nu era nicio problemă. Wallander putea veni să semneze cererea de împrumut și să ridice banii în după-amiaza aceea. După aceea, Wallander îl sună pe Arne, cel de la care cumpăra mașina, și îi ceru să i-o trimită acasă la ora unu. De mașina veche avea să se ocupe tot Arne, să încerce s-o pornească sau să o tracteze la el la atelier.

Wallander dădu aceste două telefoane imediat după ședința de dimineață. Stătuseră două ore în ședință, de la opt fără un sfert. Dar Wallander ajunsese la secție încă de la șapte. Când sosise, îl găsise pe Rydberg în birou. Se duseseră în camera de recreere, unde mai erau câțiva ofițeri cu ochii roșii de nesomn, din tura de noapte. Rydberg își băuse ceaiul și își mâncase biscuiții. Wallander se așezase în fața lui la masă.

– Am auzit că te-ai dus în Egipt, zise Rydberg. Cum erau piramidele?

– Înalte, zise Wallander. Foarte ciudate.

– Și tatăl tău?

– Era cât pe ce să fie trimis la închisoare. Dar l-am scos, după ce am plătit o amendă de vreo zece mii de coroane. Tu cum te simți?

– Ceva e în neregulă, zise Rydberg hotărât. Nu cazi așa, din picioare, de la reumatism. E ceva în neregulă, dar nu știu ce. Și în momentul acesta mă interesează mai mult cum de a luat și Holm un glonț în ceafă.

– Mi-a zis și mie Hansson ieri.

Rydberg împinse ceașca din fața lui.

– E, desigur, un gând copleșitor acela că surorile Eberhardsson ar fi fost im-

plicate în traficul de droguri. Așa ceva ar zgudui din temelie industria suedeză de comerț cu arme și nasturi. Lăsați-vă de broderie, apucați-vă de heroină.

– Da, mi-a trecut și mie prin minte, zise Wallander. Ne vedem mai târziu.

Pe drum spre biroul său, se gândi că Rydberg n-ar fi vorbit atât de deschis despre starea lui de sănătate dacă nu ar fi fost cu adevărat convins că era ceva în neregulă. Wallander simți cum îl cuprinde îngrijorarea.

Până la opt fără un sfert, trecuse prin câteva rapoarte ce se adunaseră în lipsa lui pe birou. Vorbise cu Linda cu o zi în urmă, imediat ce intrase în casă și-și pusese jos valiza. Îi promisese să se ducă ea la aeroport după bunicu-său și să îl ducă acasă, în Löderup. Wallander nu îndrăznise să spere că i se va acorda un nou împrumut, ca să-și poată lua mașina cea nouă și să-l ia pe tatăl său din Malmö.

Ședința de lucru începu cu Wallander care-și descrise pe scurt aventurile din Cairo și le povesti despre cât de mult îl ajutase polițistul Radwan. Apoi vorbiră despre Holm. Cadavrul fusese găsit în circumscripția poliției din Sjöbo, dar la numai câteva sute de metri de strada desfundată unde începea jurisdicția poliției din Ystad.

– Colegii din Sjöbo au zis că ni-l lasă cu plăcere, spuse Martinsson. N-avem decât să cărăm cadavrul peste graniță, în mod simbolic, și e al nostru. Mai ales că noi deja aveam o istorie cu Holm.

Wallander întrebă care fusese cronologia evenimentelor și Martinsson îl lămuri. Holm dispăruse la puțin timp după ce fusese adus pentru anchetă, în ziua în care se prăbușise avionul. Cât timp fusese Wallander în Cairo, cineva care se plimba prin pădure descoperise cadavrul. Zăcea la capătul unui drum forestier. Erau și niște urme de mașină. Dar Holm încă mai avea portofelul în buzunar, deci nu fusese un caz de jaf, urmat de omor. Nimeni nu anunțase nimic la poliție. Zona era pustie. Martinsson tocmai terminase de vorbit, când ușa sălii de ședințe se deschise. Un ofițer băgă capul pe ușă și spuse că venise un comunicat de la Interpol. Martinsson se duse să-l ia. În lipsa lui, Svedberg îi povesti lui Wallander cât de preocupat fusese Björk de reparația ușii de la intrare. Apoi, Martinsson se întoarse.

– A fost identificat unul dintre piloți, zise el. Pedro Espinosa. Treizeci și trei de ani. Născut la Madrid. A făcut închisoare în Spania pentru delapidare și în Franța pentru contrabandă.

– Contrabandă, zise Wallander. Se potrivește perfect.

– Mai e ceva interesant, zise Martinsson. Ultima lui adresă cunoscută e în Marbella. Unde aveau casă și surorile Eberhardsson.

Liniștea se lăsă în încăpere. Wallander încă tindea să creadă că nu era decât o coincidență. O casă în Marbella și un pilot mort care, întâmplător, locuia în

același loc. Dar în adâncul sufletului, știa deja că erau pe punctul de a face o conexiune esențială.

– Celălalt pasager încă nu a putut fi identificat, continuă Martinsson. Dar se lucrează la asta.

Wallander se uită la toți cei prezenți.

– Avem nevoie de ajutor de la poliția spaniolă, zise el. Dacă sunt la fel de amabili ca Radwan din Cairo, ar putea să facă o percheziție acasă la surorile Eberhardsson, cât mai curând. Ar trebui să se uite după un seif. Și după droguri. Pe cine mai cunoșteau surorile acolo? Asta trebuie să aflăm. Și repede.

– N-ar trebui să meargă unul din noi acolo? întrebă Hansson.

– Încă nu, zise Wallander. Dacă vrei să te bronzezi, mai așteaptă până la vară.

Revăzură toate datele și împărțiră sarcinile. Mai presus de toate, aveau să se concentreze pe Yngve Leonard Holm. Wallander observă că ritmul de lucru în echipă crescuse. Încheiară ședința la zece fără un sfert.

După ce Wallander își dădu telefoanele, puse jos receptorul și închise ușa. Reciti minuțios tot ce aflaseră până acum, atât în privința avionului prăbușit, cât și despre Yngve Leonard Holm și surorile Eberhardsson. Desenă pe carnet un triunghi. Fiecare dintre elementele pe care le ancheta acum reprezenta un vârf. Cinci oameni morți, își zise el. Doi piloți, unul provenea din Spania. Într-un avion care a fost, literalmente, Olandezul zburător, din moment ce aparatul a fost radiat după un accident în Laos. Un avion care a trecut granița suedeză noaptea, s-a întors chiar la sud de Sjöbo și s-a prăbușit lângă plaja Mossby. Au fost observate lumini la sol, ceea ce însemna că era posibil ca avionul să fi aruncat încărcătura pe care o transportase. Acesta este primul punct din triunghi.

Al doilea punct, cele două surori care țineau merceria din Ystad. Sunt ucise cu câte un glonț în ceafă, apoi, casa lor arde din temelie. Se dovedește că erau foarte bogate, atât de bogate încât aveau un seif îngropat în pivniță și o vilă în Spania. Trebuie să fie o legătură aici. Marbella.

Al treilea punct era Yngve Leonard Holm, care a fost și el executat pe un drum forestier, în apropiere de Sjöbo. Despre el se știa că e un traficant de droguri notoriu, care avea abilitatea neobișnuită de a-și acoperi urmele.

Dar cineva tot l-a prins lângă Sjöbo, își zise Wallander.

Se ridică de la birou și studie triunghiul. Ce însemna? Făcu un punct în mijlocul triunghiului. Un centru, își zise el. Unde e centrul, punctul de legătură? Continuă să își studieze schița. Și apoi, dintr-odată, își dădu seama că desenul lui putea fi interpretat și ca o piramidă. De la distanță, și piramidele păreau triunghiuri.

Wallander se așează din nou la birou. Tot ceea ce am sub ochi spune ceva. Că s-a întâmplat ceva care a tulburat un sistem. Probabil că prăbușirea avionului. Asta a pus în mișcare un întreg șir de reacții în lanț, care s-au terminat cu trei crime, trei execuții.

O luă de la capăt. Nu-i ieșea din cap piramida. Oare era posibil să existe un plan criminal? Un plan în care să fie implicați atât surorile Eberhardsson, cât și Yngve Leonard Holm și avionul căzut? Dar exista încă un punct central necunoscut.

Încet, metodic, reluă toate faptele cunoscute. Din când în când, își nota câte o întrebare. Nici nu simți cum trecu timpul și se trezi că era ora douăsprezece. Puse jos pixul, își luă haina și merse la bancă. Erau câteva grade peste zero și burnița ușor. Semnă cererea de împrumut și primi alte douăzeci de mii de coroane. Nu voia să se gândească acum la toți banii pe care îi pierduse în Egipt. La unu fix, vânzătorul de mașini sosi cu „noul" său Peugeot. Cel vechi refuză să pornească. Wallander nu mai așteptă mașina de tractare. Plecă să se plimbe cu mașina sa bleumarin. Era ponosită și mirosea a fum, dar motorul era bun. Asta conta cel mai mult. Se duse spre Hedeskoga și era gata să facă iar cale întoarsă, când se hotărî să-și continue drumul. Era pe șoseaua spre Sjöbo. Martinsson îi explicase în detaliu unde fusese găsit cadavrul lui Holm. Voia să vadă locul cu propriii lui ochi. Și poate chiar să treacă pe la casa în care locuise Holm.

Locul unde fusese găsit Holm era încă încercuit cu bandă galbenă. Dar nu era nici un polițist acolo. Wallander ieși din mașină. În jur era liniște. Păși peste banda galbenă și se uită de jur împrejur. Dacă voiai să omori pe cineva, acesta era locul potrivit. Încercă să-și imagineze ce se întâmplase. Holm venise aici, probabil, cu cineva. După spusele lui Martinsson, nu existau decât urmele unei singure mașini.

A avut loc o confruntare, își zise Wallander. Sunt înmânate anumite bunuri, e o plată de încasat. Apoi, ceva se întâmplă. Holm e împușcat în ceafă. Moare înainte să atingă pământul. Cel care a comis crima dispare fără urmă.

Un bărbat, gândi Wallander. Sau mai mulți bărbați. Aceiași sau aceiași care le-au ucis și pe surorile Eberhardsson cu câteva zile înainte.

Dintr-odată simți că se apropie de o pistă. Acum vedea fără efort o nouă conexiune. Că era vorba despre droguri era deja clar, deși încă îi venea greu să accepte că două surori care țineau o mercerie puteau fi implicate în așa ceva. Dar prima observație a lui Rydberg fusese corectă: ce știau de fapt despre cele două surori?

Wallander ieși de pe drumul forestier și continuă să conducă. Avea clar trasată în minte harta desenată de Martinsson. Trebuia să o ia la dreapta la sensul

giratoriu de la sud de Sjöbo. Apoi, trebuia să o apuce pe un alt drum, pietruit, la stânga, până la ultima casă de pe dreapta, cu un hambar roșu. O cutie poștală albastră atârna gata, gata să cadă la pământ. Pe câmpul de lângă hambar erau două mașini vechi și un tractor ruginit. Un câine de rasă nedefinită lătra, legat de cușcă. Nu-i fu greu să găsească locul. Auzise câinele încă înainte să coboare din mașină.

Vopseaua de pe zidurile casei începuse să se coșcovească. Jgheaburile atârnau și ele pe la colțuri. Câinele lătra disperat și zgâria gardul.

Wallander se întreba ce-avea să se întâmple dacă gardul ceda și câinele scăpa de-acolo. Se duse la ușă și sună la sonerie. Apoi văzu că soneria avea firul tăiat. Ciocăni și așteptă. Apoi bătu cu pumnul în ușă atât de tare, că ușa se deschise. Strigă, să vadă dacă era cineva acasă. Nu primi niciun răspuns.

N-ar trebui să intru, zise el. Încalc o mulțime de legi care li se aplică nu doar polițiștilor, ci și cetățenilor, în general. Apoi împinse ușa și mai mult și intră. Tapet care se cojea, aer închis, dezastru. Canapele rupte și saltele pe jos. Dar și un televizor cu ecran lat și un aparat videorecorder, relativ nou. Un CD-player cu boxe mari. Strigă iar, pe urmă ascultă. Niciun răspuns. În bucătărie era un haos de nedescris. Un morman de farfurii în chiuvetă. Pungi de hârtie, pungi de plastic, cutii goale de pizza aruncate pe podea, spre care mărșăluiau șiruri-șiruri de furnici.

Un șoarece trecu iute printr-un colț al camerei. Locul mirosea cumplit. Wallander continuă să meargă. Se opri în fața unei uși pe care cineva scrisese cu spray de vopsea: Biserica lui Yngve. Împinse ușa. În această cameră era un pat adevărat, cu așternut și cu o pătură pe el, dar fără perne. Un dulap cu sertare, două scaune. Un radio pe pervaz. Yngve Leonard Holm trăise aici. Deși își construia o vilă uriașă în Ystad. Pe podea era o bluză de trening. O purtase în ziua în care fusese anchetat de Wallander. Wallander se așeză pe marginea patului, temându-se să nu se prăbușească sub el, și aruncă încă o privire în jur. Cineva a locuit aici, gândi el. Cineva care trăia din câștigurile obținute de pe urma celor pe care îi arunca în iadul drogurilor. Clătină dezgustat din cap. Apoi se aplecă și se uită sub pat. Praf. Un papuc și câteva reviste porno. Se ridică și trase sertarele. Alte reviste cu femei goale, crăcănate. Chiloți, sedative, plasturi. Următorul sertar. Teancuri de foi. Câteva fotografii. Holm, la un bar, cu câte un pahar de bere în fiecare mână. Beat. Cu ochii roșii. Altă fotografie: Holm, gol, pe plajă. Privind drept în cameră. Wallander continuă să scotocească printre hârtii. Se opri la un bilet de avion. Îl duse la geam. Copenhaga–Marbella și retur. 12 august 1989. Data întoarcerii: 17 august. Cinci zile în Spania, și nu cu un zbor charter. Îl bagă în buzunar și, după ce scotoci încă vreo câteva minute, în-

chise sertarul. În șifonier nu mai era nimic interesant. Haine de-a valma, haos. Wallander se așează din nou pe pat. Se întrebă unde erau oare locatarii acelei case. Intră în camera de zi. Pe masă era un telefon. Sună la secție și vorbi cu Ebba. O rugă să caute numărul agenției de voiaj la care lucra Anette Bengtsson. Încercă să-l rețină, încheie conversația cu Ebba și sună la agenție. Anette răspunse la telefon.

– Cum a fost la Cairo? întrebă ea.

– Foarte frumos. Piramidele sunt foarte înalte. Serios, remarcabile.

– Trebuia să mai stați.

– Ei, am să mai stau eu altă dată.

Apoi o întrebă dacă îi putea spune cumva dacă Anna sau Emilia Eberhardsson fuseseră în Spania între 12 și 17 august.

– Da, dar o să dureze puțin, zise ea.

– Aștept, spuse Wallander.

Anette puse jos receptorul. Wallander mai văzu un șoarece trecând prin cameră. Vine iarna, își zise el. Până și șoarecii intră în casă. Anette Bengtsson se întoarse la telefon.

– Anna Eberhardsson a plecat din Ystad pe 10 august, zise ea. S-a întors la începutul lui septembrie.

– Mulțumesc pentru ajutor, răspunse Wallander. Tare mi-ar plăcea să-mi dați o listă cu toate călătoriile surorilor de anul trecut. Pentru anchetă, adăugă el. Am să trec mâine pe-acolo.

Anette îi promise că îl va ajuta. Apoi închise. Wallander se gândi că dacă ar fi fost cu zece ani mai tânăr, probabil s-ar fi îndrăgostit de această femeie. Acum ar fi fost lipsit de sens. Părăsi casa, iar câinele reîncepu să latre. Wallander se duse spre câine și acesta tăcu brusc. Imediat ce dădu colțul, reîncepu lătratul. Ar trebui să fiu recunoscător, își zise el, că Linda nu stă într-o casă ca asta. Oare câtor suedezi, câtora dintre cetățenii normali, cărora nici nu le trece prin minte că așa ceva există, le sunt familiare astfel de case? Case în care oamenii trăiesc în vrie, în mizerie și disperare continuă?

Ajunse înapoi la secție la ora patru. Îi povesti lui Martinsson despre excursia întreprinsă și despre discuția avută cu Anette Bengtsson. Îi arătă biletul.

– Acum mai avem o legătură, zise Wallander. Nimeni nu mai poate spune că e o simplă coincidență.

Exact același lucru îl declară și la ședința de la ora cinci. Pe urmă, fiecare se întoarse la treburile lui. Wallander o sună pe Linda și îi spuse că acum avea o

mașină care chiar mergea și că putea să-l ia pe bunicul de la Malmö. Ajunse acasă cu puțin timp înainte de ora șapte. Îl sună Emma Lundin. De această dată, Wallander spuse „da". Femeia rămase la el până puțin după miezul nopții, ca de obicei. Wallander se gândi la Anette Bengtsson.

A doua zi, trecu pe la agenția de voiaj și luă lista pe care o ceruse. Erau mulți clienți care își căutau un loc de vacanță pentru Crăciun. Lui Wallander i-ar fi plăcut să mai stea de vorbă cu Anette Bengtsson, dar ea nu avea timp de discuții. Se opri lângă fosta mercerie. Dărâmăturile fuseseră de-acum curățate. Merse în oraș. Realiză brusc că mai era doar o săptămână până la Crăciun. Primul Crăciun de când divorțase.

În acea zi nu se mai întâmplă nimic care să ajute ancheta să avanseze. Wallander se tot uită la piramida lui. Singura adăugire pe care o făcuse fusese o linie groasă între Anna Eberhardsson și Yngve Leonard Holm.

A doua zi, pe 21 decembrie, Wallander se duse la Malmö să-și întâmpine tatăl. Se simți ușurat când îl văzu ieșind din terminalul de la feribot. Îl duse la Löderup. Bătrânul vorbi continuu despre minunata sa călătorie. Părea să fi uitat complet că fusese la închisoare și că și Wallander însuși fusese la Cairo.

În acea seară, Wallander se duse la petrecerea anuală de Crăciun, organizată pentru polițiști. Evită să se așeze la aceeași masă cu Björk. Dar toastul ținut de șeful poliției se bucură de un succes neașteptat. Citise despre istoria poliției din Ystad. Prezentarea lui fusese atât amuzantă, cât și bine construită. Wallander se surprinse chicotind în mai multe rânduri.

Era beat când ajunse acasă. Înainte să adoarmă, se gândi iar la Anette Bengtsson. Se hotărî, în clipa următoare, să înceteze imediat să se mai gândească la ea.

Pe 22 decembrie, trecură în revistă stadiul anchetei. Nu se mai întâmplase nimic nou. Poliția spaniolă nu găsise nimic demn de interes în vila surorilor. Nici un bun de valoare ascuns, nimic. Încă așteptau să fie identificat cel de-al doilea pilot. Dar a doua zi reușiră să mai adauge câteva date la cele existente. Nyberg îi informă că Holm fusese împușcat cu aceeași armă ca și surorile Eberhardsson. Dar încă nu se găsise arma. Wallander mai trase câteva linii pe schița lui. Conexiunile erau din ce în ce mai multe, dar vârful piramidei lipsea.

N-ar fi trebuit să se oprească în timpul Crăciunului, dar Wallander știa că avea să scadă ritmul. Fie și doar fiindcă oamenii aveau să fie mai greu de găsit, iar informațiile, mai greu de obținut.

În Ajunul Crăciunului ploua. Wallander o luă pe Linda de la gară și merseră la Löderup. Îi cumpărase o eșarfă nouă bunicului. Wallander îi luase o sticlă

de coniac. Pregătiră împreună cina, cu bătrânul așezat la masa din bucătărie, povestindu-le despre piramide. Seara decurse neașteptat de bine, poate și pentru că Linda avea o relație minunată cu bunicul ei.

Wallander se simțea din când în când lăsat pe dinafară. Dar asta nu-l deranja. Gândurile îi mai fugeau la surorile moarte, la Holm și la avionul ce se prăbușise în câmp.

După ce se întoarseră la Ystad, Wallander și Linda rămaseră treji și vorbiră mult timp. A doua zi dimineață, Wallander dormi până târziu. De fiecare dată când Linda era acasă, dormea bine. În ziua de Crăciun fu senin, dar frig. Se plimbară câteva ore prin pădurea Sand. Ea-i povesti despre planurile ei. Wallander îi făcuse o promisiune de Crăciun. Îi promisese că va acoperi o parte din costuri, atât cât își permitea, dacă avea de gând să plece la ucenicie în Franța. După-amiază o duse la gară. Se oferise să o ducă la Malmö cu mașina, dar ea insistase să ia trenul.

Seara, Wallander se simți singur. Urmări un film vechi la televizor și ascultă *Rigoletto*. Se gândi că ar fi trebuit să-l sune pe Rydberg, să-i ureze Crăciun fericit, dar acum era prea târziu.

Când Wallander privi pe fereastră, în a doua zi de Crăciun, imediat după șapte dimineața, un amestec apăsător de zăpadă și ploaie cădea peste Ystad. Își aminti de noaptea caldă din Cairo. Își aminti că nu trebuie să uite să-i mulțumească lui Radwan pentru ajutor. Își scrise pe o foaie de hârtie de pe masa din bucătărie. Apoi, pentru prima oară după mult timp, își pregăti un mic dejun copios.

Era aproape nouă când ajunse, în sfârșit, la secție. Vorbi cu câțiva dintre colegii din tura de noapte. Anul acesta fusese neobișnuit de liniște în Ystad, de Crăciun. Acum avea să se reapuce de anchetarea crimelor. Încă erau două cazuri distincte, deși acum era convins că aceeași persoană sau aceleași persoane care le omorâseră pe surorile Eberhardsson îl uciseseră și pe Yngve Leonard Holm. Nu era vorba doar că fusese folosită aceeași armă și era vorba de același mod de operare. Mai era și un motiv comun la mijloc.

Se așeză la masă și își privi notițele. Piramida și baza ei. Făcu un mare semn de întrebare în mijloc. Era acum sarcina lui să găsească vârful, cel spre care tinsese tatăl său.

După două ore de gândire, era deja sigur. Trebuia să-și concentreze eforturile pe legătura lipsă. Un sistem, poate chiar o organizație, se prăbușise când avionul căzuse. Apoi, unul sau mai mulți indivizi ieșiseră din umbră și acționaseră. Trei oameni fuseseră uciși.

Liniște, își zise Wallander. Poate despre asta e vorba? Să nu cumva să scape vreo informație? Morții nu vorbesc.

Asta ar fi putut fi cauza. Dar era posibil să fie cu totul altceva. Se duse la fereastră și privi afară. Ninsoarea era acum mai consistentă.

O să dureze, își zise. Asta o să le spun la prima ședință. Trebuie să înțelegem că va mai dura până vom rezolva acest caz.

CAPITOLUL 7

În acea noapte, Wallander avu un coşmar. Se făcea că era din nou în Cairo, în sala de judecată. Radwan nu mai era lângă el. Dar acum era în stare să înţeleagă tot ceea ce spuneau procurorul şi judecătorul. Tatăl său stătea lângă el, cu cătuşe la mâini. Wallander asculta îngrozit cum este condamnat la moarte. Se ridică în picioare să protesteze, dar se părea că nu-l aude nimeni. În acel moment reuşi să se trezească şi să scape de coşmar. Era lac de sudoare. Rămase nemişcat în întuneric, cu ochii în tavan. Visul îl neliniştise atât de tare, că se dădu jos din pat şi se duse la bucătărie. Încă ningea. Felinarul stradal se mişca încet în vânt. Era patru şi jumătate. Bău un pahar cu apă, apoi stătu câteva clipe cu o sticlă de whisky în mână. Dar nu-şi turnă. Se gândi la ceva ce îi spusese Linda mai demult: că visele erau de fapt mesageri. Chiar dacă visele erau despre alţi oameni, erau mai mult mesaje pentru cel care visa. Wallander se îndoise mereu de povestea asta cu interpretarea viselor. Ce putea să însemne visul ăsta cu taică-su, condamnat la moarte? Oare visul îl condamnase pe el însuşi la moarte?

Poate că avea ceva de-a face cu grijile pe care şi le făcea pentru sănătatea lui Rydberg. Mai bău un pahar cu apă şi se duse înapoi în pat.

Dar nu mai reuşi să adoarmă. Gândurile îi fugiră la Mona, la tatăl său, la Linda, la Rydberg. Şi apoi se întoarse la obsesia lui permanentă. Munca. Se gândi la schiţa pe care o făcuse. Triunghiul cu un semn de întrebare în mijloc. Dar o piramidă mai are şi alte colţuri, se gândi el, în întuneric.

Se suci de pe o parte pe cealaltă până pe la şase dimineaţa. Atunci se trezi, lăsă apa să curgă în cadă şi îşi puse şi de cafea. Îşi luă cana de cafea cu el în baie. Rămase cufundat în apa caldă, aproape aţipit până spre ora şase şi jumătate. Numai gândul că trebuia să iasă în vremea de afară îl făcea să se înfioare. Mocirla fără de sfârşit... Dar măcar acum avea o maşină care şi pornea.

Bägă cheia în contact la şapte fără un sfert. Motorul porni din prima. Se duse la secţie şi parcă aproape de intrare, cât mai lângă uşă. Apoi o luă la fugă prin zăpadă şi noroi şi aproape că alunecă pe treptele de la intrare.

Martinsson era la recepţie, frunzărea revista Poliţiei. Când îl văzu pe Wallander, îl salută scurt, din cap.

– Zice aici că ar trebui să ne îmbunătăţim întreaga activitate, zise el pe un ton dezaprobator. Mai presus de orice, zice că trebuie să ne punem la punct în privinţa relaţiilor cu publicul.

– Sună minunat, zise Wallander.

Îl obseda o amintire, ceva ce se întâmplase în Malmö, în urmă cu mai bine de douăzeci de ani. Într-o cafenea, fusese acostat de o fetişcană care-l acuzase că o lovise cu bastonul la o demonstraţie împotriva Războiului din Vietnam. Nu uitase niciodată incidentul. Nu fiindcă, din pricina ei, aproape că fusese înjunghiat mortal, puţin mai târziu. Ci era vorba de expresia ei, siguranţa cu care îl acuza, pe acestea nu le putuse uita niciodată.

Martinsson aruncă revista pe masă.

– Ţie nu-ţi vine niciodată să te laşi de meserie? întrebă el. Să te apuci de altceva?

– În fiecare zi mă gândesc la asta. Dar nu ştiu de ce m-aş putea apuca.

– Poţi să te angajezi la o companie de securitate, zise Martinsson.

Asta îl surprinse pe Wallander. Întotdeauna îşi închipuise că Martinsson visa să devină şeful poliţiei. Apoi îi povesti despre vizita sa la casa în care locuise Holm. Martinsson se arătă îngrijorat când auzi că doar câinele era acasă.

– Acolo stau cel puţin doi oameni, zise el. O fată de vreo douăzeci şi cinci de ani. Pe ea n-am văzut-o. Dar sigur era acolo un bărbat. Rolf îl cheamă. Rolf Nyman, cred. Numele ei nu mi-l amintesc.

– Nu era decât un câine, repetă Wallander, afară, într-o curticică.

Căzură de acord să aştepte până la nouă pentru şedinţă. Martinsson nu era convins că Svedberg avea să vină la serviciu. Îl sunase cu o seară în urmă şi-i spusese că îl luase răceala şi că avea temperatură.

Wallander se duse în biroul lui. Ca de obicei, se afla la douăzeci şi trei de paşi distanţă faţă de capătul coridorului. Uneori, îşi dorea să se schimbe ceva, pe neaşteptate. Să se lungească sau să se scurteze coridorul. Dar totul era normal. Îşi atârnă haina în cuier şi curăţă câteva fire de păr ce se lipiseră de spătarul scaunului. Îşi trecu o mână şi prin păr. Din an în an, era din ce în ce mai îngrijorat că avea să chelească.

Auzi paşi grăbiţi pe coridor. Era Martinsson, cu o hârtie în mână.

– L-au identificat și pe al doilea pilot, zise el. Tocmai a venit anunțul de la Interpol. Ayrton McKenna, citi Martinsson. Născut în 1945 în Rhodezia de Sud, pilot de elicopter din 1964 în ceea ce pe atunci se numea Armata Rhodeziei de Sud. Decorat de mai multe ori în anii '60. Mă întreb pentru ce. Că a bombardat mulți africani de culoare?

Wallander avea doar vagi cunoștințe despre ce se întâmplase în fostele colonii britanice din Africa. Martinsson continuă să citească.

– La un moment dat, cândva după 1980, Ayrton McKenna s-a mutat în Anglia. Între 1983 și 1985 a fost închis la Birmingham pentru contrabandă cu droguri. Din 1985 încolo nu mai există date despre el, până când apare brusc în Hong Kong, în 1987. Acolo este suspectat că transporta ilegal, peste graniță, oameni din Republica Populară Chineză. Scapă dintr-o închisoare din Hong Kong după ce împușcă doi gardieni. De atunci e dat în urmărire. Dar identitatea lui este stabilită cu certitudine. El este cel care s-a prăbușit cu Espinosa, lângă Mossby.

Wallander se gândi la ce auzise.

– Deci, ce-avem aici? Doi piloți, amândoi cu antecedente de contrabandă. Într-un avion care nu există. Trec ilegal granița în Suedia pentru câteva minute și probabil se îndreaptă din nou spre graniță când avionul cade. Asta nu ne lasă decât cu două posibilități. Fie aveau ceva de lăsat aici, fie aveau ceva de ridicat. Din moment ce n-am găsit semne că avionul ar fi aterizat, asta poate să însemne că au aruncat ceva din avion. Și ce se aruncă de obicei din avioane? În afară de bombe?

– Droguri.

Wallander aprobă. Apoi se aplecă peste masă.

– Comisia de anchetă a accidentului și-a început treaba?

– Lucrurile au mers foarte lent. Dar nimic nu indică faptul că avionul ar fi fost doborât, dacă la asta te referi.

– Nu, zise Wallander. Mă interesează doar două aspecte. Avea avionul un rezervor în plus, și deci, de cât de departe ar fi putut veni el? Și, a fost accident?

– Dacă nu a fost doborât, ce altceva ar fi putut fi decât un accident?

– Mai există și posibilitatea ca avionul să fi fost sabotat. Dar poate că mergem prea departe cu supozițiile.

– Era un avion vechi, spuse Martinsson. Doar știm asta. S-a prăbușit pe dealurile de lângă Vientiane în 1986. Și a fost reparat. Cu alte cuvinte, e posibil să nu fi fost tocmai în formă.

– Când se-apucă ăia din comisie de treabă de-adevăratelea?

– Mâine. Avionul o să fie dus într-un hangar de la Sturup.

– Ar trebui să fii acolo, zise Wallander. Treaba asta cu al doilea rezervor e importantă.

– Cred că ar fi nevoie de cam multe rezerve de benzină ca să zbori din Spania până aici fără să mai aterizezi pe drum, zise Martinsson, ezitând.

– Nici eu nu cred asta. Dar vreau să știu dacă zborul putea porni de peste mare. Din Germania, de exemplu. Sau dintr-una din țările baltice.

Martinsson ieși. Wallander își notă câteva idei. Lângă numele lui Espinosa trecu numele lui McKenna, nesigur de felul cum se scria exact.

Detectivii se întâlniră la opt și jumătate.

– Azi-noapte s-au înjunghiat unii între ei. Doi frați s-au luat la ceartă cu tatăl lor. Erau beți, evident. Unul dintre frați și tatăl sunt în spital.

– Da, o să ne ocupăm de asta când o să avem timp, zise Wallander. Acum avem trei crime pe tavă. Sau două, dacă e să luăm moartea surorilor ca pe un singur caz.

– Nu înțeleg de ce nu se ocupă cei de la Sjöbo de cazul lui Holm, zise Hansson iritat.

– Pentru că Holm e al nostru, răspunse Wallander, la fel de nervos. Dacă ne-apucăm să anchetăm fiecare de capul lui același caz, nu mai ajungem nicăieri.

Hansson nu se lăsă.

– Avem noi certitudinea că Holm era în legătură cu surorile Eberhardsson?

– Nu, răspunse Wallander. Dar știm că toate indiciile arată că au fost ucise de aceeași persoană. Cred că asta înseamnă că avem destule motive să considerăm cele două cazuri ca având legătură unul cu altul și ancheta să ne revină nouă, celor din Ystad.

Wallander încheie discuția cu Hansson, întorcându-se spre Rydberg.

– Se-aude ceva cu traficul de droguri? întrebă el. S-a întâmplat ceva în Malmö? S-au schimbat prețurile? Au scăzut stocurile?

– Am sunat, zise Rydberg, dar se pare că nimeni nu lucrează acolo de Crăciun.

– Atunci trebuie să ne ocupăm de Holm în continuare, hotărî Hansson. Trebuie să săpăm mai adânc. Cine era Holm? Cu cine se asocia? Care era poziția lui în ierarhia traficului de droguri? Avea o poziție? Dar surorile? Avem prea puține date.

– Absolut corect, zise Rydberg. Dacă săpăm mai adânc, sigur vom afla mai multe, așa se întâmplă de obicei.

Cu aceste cuvinte în minte, încheiară ședința. Wallander se duse până la

agenția de voiaj să stea de vorbă cu Anette Bengtsson. Dar, spre dezamăgirea lui, își luase liber de Crăciun. Colega ei găsi însă un plic care îi era adresat.

Pe drumul înapoi spre secție, Wallander își aminti dintr-odată că își făcuse rezervare la spălătorie în acea dimineață. Trecu pe acasă, urcă în apartament și își luă toate hainele murdare ce se strânseseră în șifonierul lui. Când ajunse la spălătorie, găsi un bilețel lipit pe mașina de spălat, pe care scria că e defectă. Furios, Wallander își duse înapoi rufele la mașină și le aruncă în portbagaj. Era o mașină de spălat și la secție. Când întoarse pe Regementsgatan, fu cât pe ce să fie lovit în plin de un motociclist care circula cu mare viteză. Trase pe dreapta, opri motorul și închise ochii.

Sunt prea stresat, își zise el. Dacă o mașină de spălat defectă mă face să-mi pierd controlul, e ceva în neregulă cu viața mea.

Știa exact despre ce era vorba. Singurătatea îl măcina. Nopțile din ce în ce mai scurte cu Emma Lundin îl deranjau. În loc să se întoarcă la secție, se hotărî să-i facă o vizită tatălui său, la Löderup. Bătrânul nu agrea vizitele neanunțate. Dar în acel moment, Wallander simțea nevoia să își umple nările cu mirosul vopselelor de ulei din atelier. Visul din noaptea trecută încă îl bântuia. Conduse prin peisajul cernit și se întrebă cu ce trebuia să înceapă ca să-și schimbe viața. Poate Martinsson avea dreptate, ar fi trebuit să se gândească serios dacă să rămână polițist pentru tot restul vieții. Până și tata are ceva ce eu nu am, zise el, intrând pe alee. Visurile cărora le rămâne fidel. Chiar dacă acestea îl costă pe fiu-său o mică avere.

Ieși din mașină. O pisică se strecură pe ușa întredeschisă a atelierului și-l privi cu suspiciune. Wallander bătu și intră.

Tatăl său era aplecat deasupra șevaletului.

– Ce-i cu tine aici? zise el. Nu mă așteptam să vii.

– Eram prin apropiere, zise Wallander. Te deranjez?

Tatăl său se prefăcu că nu aude întrebarea. În loc să-i răspundă, îi povesti din nou despre Egipt. De parcă era o amintire încă vie, dar îndepărtată. Wallander se așeză într-un fotoliu vechi și-l ascultă.

– Acum nu mai rămâne decât Italia, zise tatăl său în încheiere. Pe urmă pot să și mor.

– Cred că acea călătorie trebuie să mai aștepte, zise Wallander. Cel puțin câteva luni.

Tatăl său continuă să picteze. Wallander rămase tăcut, privindu-l. Din când în când mai schimbau câte un cuvânt. Apoi tăceau iarăși. Wallander se simți

ceva mai relaxat. Nici capul nu-l mai durea atât de tare. După vreo jumătate de oră, se ridică să plece.

– Trec pe la tine de revelion, zise el.

– S-aduci o sticlă de coniac, îi răspunse tatăl său.

Wallander se întoarse la secție, se așeză la birou și trecu în revistă călătoriile surorilor Eberhardsson de anul trecut. Încercă să vadă dacă exista vreun model repetitiv, fără să fie sigur ce anume căuta. Nu știu nimic despre Holm, își zise el. N-am de ce să mă agăț, decât de această călătorie unică pe care Holm a făcut-o în Spania în același timp cu A.E.

Puse toate hârtiile la loc într-un plic și pe acesta într-un dosar unde își ținea toate documentele legate de crimele pe care le ancheta. Apoi își scrise pe ceva să nu uite să cumpere o sticlă de coniac. Era deja trecut de ora douăsprezece. I se făcuse foame. Ca să nu se mai îndoape iar cu cremvurști de la tarabă, se duse pe jos până la spital și își luă un sandvici de la cafenea. Apoi frunzări o revistă pe care o găsise uitată pe masa de lângă el. Un star al muzicii era pe moarte din pricina cancerului. Un actor leșinase în timpul spectacolului. Câteva poze de la petrecerile celor bogați. Aruncă revista cât colo și o luă spre secție. Se simțea ca un elefant închis în cușcă, așa de tare îl apăsa Ystad-ul. Ceva trebuie să se întâmple în curând, își zise el. Cine i-a executat pe acești trei oameni și de ce?

Când ajunse înapoi la secție îl găsi pe Rydberg la recepție, îl aștepta. Wallander se așeză lângă el pe canapea. Ca de obicei, Rydberg trecu direct la subiect.

– E un surplus de heroină în Malmö, zise el. Și în Lund, în Eslov, Landskrona, Helsinborg. Am discutat cu un coleg din Malmö. A zis că sunt semne clare că a intrat o cantitate mare de heroină pe piață, de curând. Cu alte cuvinte, asta ar putea coincide cu o încărcătură aruncată din avion. În acest caz, nu mai există decât o singură întrebare importantă.

Wallander înțelese.

– Cine a preluat-o de la avion?

– Dacă despre asta este vorba, putem deja să ne închipuim mai multe scenarii, continuă Rydberg. Nimeni nu conta pe faptul că avionul s-ar putea prăbuși. Până la urmă, e vorba de o epavă din Asia care ar fi trebuit să fie casată cu mult timp în urmă. Ceva trebuie să se fi întâmplat la sol. Fie pachetul pe care l-au aruncat în beznă a fost ridicat de cine nu trebuia, fie au fost mai mulți care pândeau prada.

Wallander îl aprobă. Se gândise și el la asta.

– Ceva a mers cum nu trebuia, zise Rydberg. Și asta a dus la executarea su-

rorilor Eberhardsson și apoi la cea a lui Holm. Cu aceeași armă, de către aceeași persoană.

– Mie tot nu îmi vine să cred, zise Wallander. Știm deja că Anna și Emilia nu erau niște doamne cumsecade. Și totuși, de aici până la a spune că erau implicate în traficul de narcotice, mi se pare un pas prea mare.

– Și mie mi se pare la fel, zise Rydberg, dar nu mă mai surprinde nimic. Lăcomia nu are margini când își înfige ghearele în sufletul omului. Poate merceria mergea din ce în ce mai prost. Poate visau să-și ducă zilele într-un paradis însorit. N-aveau cum să-și permită asta din vânzarea de capse și ață de mătase. Dintr-odată se întâmplă ceva. Și ele pică în plasă.

– Putem s-o luăm și altfel, zise Wallander. Ce acoperire mai bună vezi decât două bătrâne într-o mercerie? Cu greu îți poți imagina ceva mai bun. Erau personificarea inocenței.

Rydberg îl aprobă.

– Cine a preluat pachetul? Repetă el. Și încă o întrebare: cine a fost în spatele acțiunii? Mai precis, cine este încă în spatele întregii povești?

– Încă mai căutăm un punct de mijloc, zise Wallander. Vârful piramidei.

Rydberg căscă și se ridică de pe canapea cu mare greutate.

– O să aflăm noi, mai devreme sau mai târziu, zise el.

În seara aceea, Wallander dormi un somn greu, fără vise. A doua zi, observă că cerul era însorit, iar temperatura urcase la cinci grade Celsius. Lăsă mașina acasă și o luă pe jos până la secție. Dar la jumătatea drumului, se răzgândi. Își aminti ce-i spusese Martinsson despre cei doi care locuiau în casa lui Holm. Era doar șapte și un sfert. Avea destul timp să tragă o fugă până acolo și să vadă dacă era cineva acasă, înainte de ședința zilnică. La opt fără un sfert, era la poartă. Câinele era în curticica lui, lătra ca de obicei. Wallander se uită de jur împrejur. Casa părea la fel de părăsită ca și ultima dată când o văzuse. Se duse la ușă și bătu. Nu primi niciun răspuns. Încercă mânerul clanței. Era încuiat. Cineva era precis înăuntru. Se îndepărtă, hotărât să dea un ocol casei. Apoi auzi ușa de la intrare deschizându-se în spatele lui. Sări cât colo, fără să vrea. Un bărbat îmbrăcat în pantaloni largi și cu vestă stătea în prag privindu-l fix. Wallander se duse la el și se prezentă.

– Sunteți Rolf Nyman? Întrebă el.

– Da, eu sunt.

– Trebuie să stăm de vorbă.

Omul păru să ezite.

– E cam deranj în casă, zise el, și fata cu care locuiesc doarme.

– Și la mine e deranj, zise Wallander. Și nu trebuie să stăm de vorbă lângă patul ei.

Nyman îi făcu loc să intre și îl duse în bucătăria înghesuită. Se așezară. Nu-i oferi nimic, dar părea prietenos. Wallander presupuse că era jenat din pricina dezordinii.

– Fata are probleme mari cu drogurile, zise Nyman. Acum încearcă să se lase. O ajut cât pot, dar e tare greu.

– Și tu?

– Eu nici nu mă ating de droguri.

– Dar nu e ciudat să trăiți în aceeași casă cu Holm? Dacă vrei să se lase de droguri?

Răspunsul lui Nyman fu scurt și convingător:

– Habar n-am avut că se ocupa de droguri. Aici am găsit o casă ieftină. A fost drăguț cu noi. Nu știam cu ce se ocupă. Mie mi-a spus că studiază astronomia. Stăteam mereu afară în grădină seara. Știa numele tuturor stelelor de pe cer.

– Tu cu ce te ocupi?

– N-am cum să am o slujbă permanentă până nu se face fata bine. Lucrez la o discotecă din când în când.

– Ești DJ?

– Da.

Îi făcuse o bună impresie lui Wallander. Nu părea să aibă vreo altă teamă decât aceea că ar fi putut-o trezi fată.

– Și cu Holm? întrebă Wallander. Cum v-ați cunoscut? Și când?

– La o discotecă din Landskrona. Am început să vorbim. El mi-a zis de casa asta. După vreo două săptămâni, ne-am mutat aici. Din păcate, nu am destulă energie să fac curat. Am mai făcut eu. A făcut și Holm. Dar acum nu mă ocup decât de îngrijirea ei.

– Nu l-ai suspectat niciodată pe Holm, nu ți-ai dat seama ce făcea?

– Nu.

– Primea musafiri?

– Niciodată. De obicei, era plecat ziua. Dar mereu ne spunea când se întoarce. Numai ultima oară, când nici nu s-a mai întors, ne-a spus unde se duce.

– Ți s-a părut nervos în ziua aia?

Rolf Nyman căzu pe gânduri.

– Nu, s-a purtat perfect normal.

– Și cum era când se purta normal?

– Fericit. Dar uneori, retras.

Wallander se gândi cum era mai bine să procedeze.

– Avea mulți bani?

– Nu trăia în lux. Pot să-ți arăt camera lui.

– Nu e nevoie. Ești sigur că nu-l vizita nimeni niciodată?

– Niciodată.

– Dar trebuie să-l fi căutat măcar la telefon cineva, din când în când.

Nyman încuviință.

– Dar era ca și cum ar fi știut mereu când urma să îl sune cineva. Se așeza lângă telefon și atunci suna. Dacă nu era acasă, nu suna nici telefonul. Asta era cel mai ciudat lucru în ce-l privea.

Wallander nu mai avea ce să-l întrebe, așa că se ridică.

– Și-acum ce-o să faci? îl întrebă.

– Nu știu. Holm a închiriat casa asta de la cineva din Orebro. Presupun că va trebui să ne mutăm.

Rolf Nyman îl conduse până la ușă.

– L-ai auzit vreodată pe Holm pomenindu-le pe surorile Eberhardsson?

– Cele care au fost ucise? Nu, niciodată.

Wallander mai avea o singură întrebare.

– Holm sigur avea o mașină, zise el. Unde e?

Rolf Nyman clătină din cap.

– Nu știu.

– Ce mașină era?

– Un VW Golf, negru.

Wallander îi întinse mâna și spuse la revedere. Câinele nu lătră deloc până ajunse la mașină.

Probabil că Holm își ascundea foarte bine ocupația reală, își zise el, pe drum spre Ystad.

Parcă în fața secției la nouă fără un sfert. Ebba era la birou și-i spuse că Martinsson și ceilalți îl așteptau în sala de ședințe. Se grăbi. Sosise și Nyberg.

– Ce se întâmplă? zise Wallander înainte să se așeze.

– Vești mari, zise Martinsson. Colegii din Malmö au făcut o percheziție de rutină la unul din traficanții de droguri cunoscuți. În casa lui au găsit un pistol de calibrul 38.

Martinsson se întoarse spre Nyberg.

– Criminaliștii au lucrat repede, zise el. Atât surorile Eberhardsson, cât și Holm au fost împușcați cu o armă de acel calibru.

Wallander își ținu respirația.

– Cum îl cheamă pe traficant?

– Nilsmark. Dar este cunoscut drept Hilton.

– E aceeași armă?

– Încă nu putem răspunde la această întrebare. Dar e posibil.

Wallander încuviință.

– Bun, zise el. Poate că asta e piesa care ne lipsea ca să rezolvăm puzzle-ul. Dacă e așa, poate avem o șansă să terminăm ancheta înainte de Revelion.

CAPITOLUL 8

Lucrară din greu vreme de trei zile, până în ajunul Anului Nou. Wallander și Nyberg se duseră la Malmö în dimineața zilei de 28 decembrie. Nyberg vorbi cu criminaliștii de la poliția din Malmö, Wallander participă la anchetarea unui traficant de droguri cunoscut sub numele de Hilton. Acesta se dovedi a fi un tip pe la vreo cincizeci de ani, supraponderal și, cu toate acestea, capabil să se miște cu o agilitate surprinzătoare. Era îmbrăcat la costum cu cravată și părea foarte plictisit. Înainte de a începe ancheta, Wallander fusese pus la curent cu istoricul omului, de către un detectiv numit Hyttner.

Hilton fusese în pușcărie la începutul anilor 1980 pentru trafic de droguri. Dar Hyttner era convins că poliția și procuratura nu reușiseră atunci să vadă decât vârful aisbergului și îl aruncaseră în închisoare doar pentru o mică parte din crimele sale. Fusese clar că și din închisoare reușise să păstreze controlul asupra afacerilor sale. În absența lui, poliția din Malmö nu detectă nicio luptă pentru putere între cei care controlau traficul de droguri în partea de sud a Suediei.

Când Hilton ieși din închisoare, sărbători evenimentul divorțând de nevastă și recăsătorindu-se cu o tânără frumusețe boliviană. După căsătorie, se mută la nord de Trelleborg, pe o proprietate uriașă, extinzându-și astfel zona de influență până în apropiere de Ystad. Pe 28 decembrie, polițiștii considerară că au destule dovezi împotriva lui pentru a solicita un mandat de percheziție. Atunci găsiseră arma. Hilton recunoscuse imediat că nu avea permis de portarmă. Le spuse că o cumpărase ca să se apere, căci proprietatea sa era foarte izolată. Dar negase orice implicare în uciderea surorilor Eberhardsson și a lui Yngve Leonard Holm. Wallander asistă la interogatoriul lui Hilton. Spre final, puse și el câteva întrebări, printre care, ceruse detalii exacte privind programul lui Hilton în cele două zile aflate în discuție. În cazul surorilor Eberhardsson, momen-

tul comiterii crimei era foarte precis stabilit. Erau mai puțin siguri de ora la care fusese împușcat Holm. Hilton pretinse că era la Copenhaga când surorile Eberhardsson fuseseră ucise. Dar, călătorind singur, avea să dureze până când această afirmație putea fi verificată. În timpul ce trecuse de la dispariția lui Holm până când fusese găsit mort, Hilton se ocupase cu o mulțime de lucruri.

După interogatoriu, Wallander ieși la o cafea cu Hyttner.

– N-am reușit niciodată să demonstrăm că ar fi avut de-a face cu incidente violente, până acum, zise Hyttner. Întotdeauna s-a folosit de altcineva când a avut nevoie. Și nici n-au fost de fiecare dată aceleași persoane. Din câte ne-am dat noi seama, a adus chiar oameni de pe continent când a trebuit să-i rupă picioarele unuia care i-a înșelat așteptările.

– Va trebui să le luăm urma tuturor, zise Wallander, dacă se dovedește că arma aceasta a fost folosită pentru a comite cele trei crime.

– Mi-e greu să cred că el a făcut-o, zise Hyttner. Nu e genul. N-are nicio problemă să le vândă heroină copiilor de școală. Dar e și genul care leșină când trebuie să i se ia sânge.

Wallander se întoarse la Ystad la începutul după-amiezii. Nyberg rămase la Malmö. Wallander observă că era cam prea optimist în ceea ce privea rezolvarea cazului. În același timp, însă, un alt gând nu-i dădea pace. Ceva îi scăpase. O concluzie pe care ar fi trebuit s-o tragă, sau o presupunere pe care ar fi trebuit să o facă. Își cercetă adânc mintea, pentru a găsi un răspuns. Când Wallander ajunse înapoi la secție, dădu nas în nas cu Björk la recepție.

– Am auzit că ai rezolvat crimele alea, zise Björk.

– Nu, răspunse Wallander hotărât. N-am rezolvat nimic.

– Atunci nu ne rămâne decât să sperăm în continuare.

Björk ieși pe ușa din față. Se poartă de parcă nici nu am fi avut vreo discuție, gândi Wallander. Sau dimpotrivă, se teme mai mult ca mine de un nou conflict. Sau pur și simplu nu-mi mai poartă pică.

Wallander adună echipa și trecu în revistă ce aflase la Malmö.

– Crezi că el e? întrebă Rydberg când Wallander termină de vorbit.

– Nu știu, răspunse Wallander.

– Cu alte cuvinte, vrei să spui că nu crezi că e el?

Wallander nu răspunse. Ridică doar din umeri. Nu se mai întâmplă nimic important până la sfârșitul zilei. Toată lumea aștepta. Nyberg se întoarse și el de la Malmö. Criminaliștii lucrau cât de repede puteau la analiza armei. Wallander se fâțâi de colo, colo, pe coridor. Tot căuta gândul acela care îi scăpa și continua să-i macine subconștientul. Știa destule încât să realizeze că era vorba doar de

un detaliu minor care-i scăpase. Poate un singur cuvânt pe care ar fi trebuit să-l rețină și să-l analizeze mai îndeaproape.

Era deja șase. Împreună cu Martinsson, mai revăzu o dată tot ce știau despre Yngve Leonard Holm. Se născuse în Brosarp și, din câte își dădeau seama, nu avusese niciodată o slujbă reală în toată viața sa. De la mici furtișaguri din tinerețe, trecuse la infracțiuni din ce în ce mai grave. Dar niciuna nu implica violență. Ca și Nilsmark/Hilton. La șapte, Wallander sună la Malmö și vorbi cu Hyttner. Nu apăruse nimic nou, nici la ei.

Wallander se duse acasă. Mașina de spălat încă nu fusese reparată. Rufele lui murdare erau în portbagaj. Se întoarse furios la secție și își îndesă toate rufele în mașina de spălat de acolo. Apoi se așeză pe un scaun și începu să mâzgălească în carnețel. Se gândi la Radwan și la piramide. Până i se uscară rufele, trecu de ora nouă. Se duse acasă, își încălzi o conservă de tocăniță și mâncă în fața televizorului, uitându-se la un film suedez.

Înainte să se culce, o sună pe Linda. De această dată, însă, răspunse Mona la telefon. Își dădu seama din vocea ei că nu nimerise într-un moment bun. Linda nu era acasă. Wallander o rugă pe Mona să îi transmită salutări Lindei. Conversația se încheie înainte să înceapă de fapt.

În ziua următoare, pe 29 decembrie, Wallander se apucă din nou de dosarele din teancul de pe birou. După-amiază, Per Åkeson intră în biroul lui și-l rugă să-l pună la curent cu ce se mai întâmplase. Wallander îi spuse adevărul, că sperau să fie pe o pistă bună. Dar că mai era multă muncă de teren de făcut.

Era ultima zi de lucru a lui Åkeson, înainte de a intra în concediu fără plată.

– Înlocuitoarea mea este o femeie, zise el. Ar trebui să te bucuri. O cheamă Anette Brolin și vine de la Stockholm. E mult mai atrăgătoare decât mine.

– Vedem noi, zise Wallander. Dar cred că o să ne lipsești.

Își urară un an nou fericit și promiseră să păstreze legătura.

În acea seară, Wallander vorbi cu Linda la telefon mult timp. Plănuia să facă Revelionul cu niște prieteni din Lund. Wallander fu dezamăgit. Crezuse, sau cel puțin sperase, că va veni și ea la Löderup.

– Doi moși, zise ea cu blândețe, nici nu pot să-mi închipui un mod mai plăcut de a-mi petrece seara.

După ce închise telefonul, Wallander realiză că uitase să cumpere sticla de coniac pe care i-o ceruse taică-său. Trebuia să ia și o sticlă de șampanie. Își scrise două bilețele. Puse unul pe masa din bucătărie și pe celălalt și-l vârî în pan-

tof. În seara aceea rămase treaz până târziu, ascultând o înregistrare cu Maria Callas, în *Turandot.* Abia pe la trei dimineața îl luă somnul.

În dimineața zilei de 30 decembrie, zăpada acoperise Ystad-ul și ninsoarea încă nu se oprise. Revelionul avea toate șansele să fie haotic dacă nu se îndrepta vremea. Dar pe la ora zece, cerul se limpezi și zăpada începu să se topească. Wallander se întrebă de ce băieților de la balistică le lua atât de mult timp să stabilească dacă arma lui Hilton era arma crimei. Nyberg se enervă și-i zise că ei, la criminalistică, nu-și câștigau salariile mizere lucrând sub standarde de calitate. Wallander își ceru imediat scuze. Se împăcară și se mai plânseră câtva timp de salariile mici din poliție.

După-amiază, echipa de investigație se întâlni pentru o nouă ședință ce li se păru interminabilă, din moment ce nu mai apăruse nimic nou. Poliția din Marbella le trimisese un raport impresionant de detaliat despre percheziția de la vila surorilor Eberhardsson. Incluseseră chiar și o fotografie, care acum trecea din mână în mână. Casa era într-adevăr un mic palat. Cu toate acestea, raportul nu aducea nimic nou în investigație. Nu se mai întâmpla nimic. Nu puteau decât să aștepte.

Speranțele li se spulberară definitiv a doua zi. Specialiștii de la balistică stabiliră că arma găsită în casa lui Nilsmark nu fusese folosită pentru a le ucide pe surorile Eberhardsson și nici pentru a-l omorî pe Holm. Pe moment, echipa de investigație se dezumflă total. Doar Rydberg și Wallander se așteptaseră ca răspunsul să fie negativ. Poliția din Malmö reușise, de asemenea, să confirme și călătoria lui Nilsmark la Copenhaga. N-ar fi avut cum să fie în Ystad în seara când surorile fuseseră executate și magazinul lor, incendiat.

– Deci, o luăm iar de la zero, zise Wallander. În ianuarie va trebui s-o luăm de la capăt, cu toată viteza. Să revedem datele și să săpăm mai adânc.

Nimeni nu comentă. În zilele libere de Revelion, ancheta trebuia să fie sistată. Cum nu mai existau piste de urmat, Wallander simți că toți aveau nevoie de odihnă, mai mult decât orice. Își urară un an nou fericit. În cele din urmă, doar Rydberg și Wallander mai rămaseră în încăpere.

– Știam asta, zise Rydberg. Amândoi știam. Ar fi fost prea simplu ca Nilsmark să fie făptașul. De ce mama naibii să fi păstrat arma? A fost o pistă greșită de la început.

– Dar tot trebuia verificată.

– Munca poliției înseamnă de multe ori să faci și chestii despre care știi de la început că sunt inutile, zise Rydberg. Dar așa cum ai zis și tu, trebuie să scotocim sub fiecare piatră.

Mai discutară puțin despre Revelion, apoi își strânseră mâinile, ca să marcheze cumva că ziua nu era una obișnuită. Apoi, Wallander se întoarse la birou, scoase o agendă pentru anul 1990 și își făcu ordine pe masa de lucru. Ajunul Anului Nou era mereu un bun prilej să-și golească sertarele de hârtii vechi.

La ora șapte se duse acasă, făcu duș și se schimbă de haine. Pe la opt ajunse la Löderup. Tatăl său făcuse un pește la grătar surprinzător de gustos. Wallander reușise să cumpere coniac și taică-său se bucură când văzu că era Hennessy. Sticla de șampanie fu pusă la rece. Băură bere la masă. Taică-său se îmbrăcase și el într-un vechi costum și-și pusese și cravată pentru această ocazie.

Pe la nouă și ceva se apucară să joace poker. Wallander fu servit cu trei bucăți de două ori la rând, dar renunță de fiecare dată la una dintre cărțile sale, ca să câștige taică-su partida. Pe la unsprezece, Wallander ieși să ia o gură de aer. Cerul era senin și se făcuse și mai frig. Stelele străluceau. Wallander se gândi la piramide. Din cauza reflectoarelor puternice care le luminau, nu văzuse nimic din cerul Egiptului. Intră din nou în casă. Taică-su băuse deja câteva pahare de coniac și începea să se îmbete. Wallander luase numai câteva guri, căci venise cu mașina. La unsprezece și jumătate sună Linda. Vorbiră cu ea pe rând. Pe fundal se auzea muzică dată foarte tare. Ca să se înțeleagă trebuiră să strige.

– Cu noi te-ai fi distrat mai bine, țipă Wallander.

– Habar n-ai ce vorbești, răspunse ea, la fel de tare.

Își urară un an nou fericit. Taică-su mai bău un pahar de coniac. Turnă și pe lângă, când încercă să-și umple iar paharul. Dar se simțea bine. Și asta era tot ce conta pentru Wallander. Se așezară la televizor aproape de miezul nopții și așteptară numărătoarea inversă.

Plecă spre casă pe la unu fără ceva. Dar mai întâi îl băgă pe bătrân în pat. Îi scoase pantofii și puse o pătură peste el.

– În curând mergem în Italia, zise el.

Wallander făcu ordine în bucătărie. Casa răsuna de sforăitul tatălui său.

În dimineața de Anul Nou, Wallander se trezi cu o durere de cap și cu gâtul inflamat. Și exact asta îi și spuse Emmei Lundin când aceasta trecu pe la el, pe la ora prânzului. Emma era asistentă medicală. Wallander avea febră și era palid, deci femeia îl crezu pe cuvânt. Îi verifică gâtul.

– Ai răcit, zise ea. Trei zile stai acasă.

Emma făcu ceai și-l băură în camera de zi, apoi, pe la trei, plecă. Wallander își petrecu restul zilei în pat. Perioade lungi de timp și le petrecu într-o stare de semileșin. Piramidele îi tot bântuiau gândurile. Taică-su se urca pe ele și cădea.

Sau el se trezea pe un coridor îngust, cu pietre enorme atârnându-i deasupra capului.

În ziua următoare se simțea încă bolnav. Îl sună pe Martinsson și îi zise că plănuia să stea în pat toată ziua. I se spuse că Revelionul fusese liniștit în Ystad, dar neașteptat de plin de evenimente în alte părți ale țării.

Pe la zece ieși după cumpărături, frigiderul și cămara erau goale. Se duse și la farmacie și-și luă niște pastile pentru dureri de cap. Era mai bine cu gâtul, dar încă îi curgea nasul. Exact când plătea pentru antinevralgice, îl apucă strănutul. Casierul îl privi dezaprobator. Se duse acasă, se băgă în pat și adormi din nou. Se trezi brusc, tremurând. Iar visase piramidele. Dar altceva îl trezise de data asta. Ceva legat de gândul acela care-i tot scăpase.

Ce anume îmi scapă din vedere? se întrebă el. Rămase întins în întuneric, cu ochii în tavan. E ceva ce are de-a face cu piramidele. Și cu Anul Nou petrecut la tatăl său, la Löderup. Când ieșise în grădină și se uitase spre cer, văzuse stelele. Pentru că era întuneric peste tot. Piramidele din Cairo erau luminate de reflectoare puternice, care acopereau lumina stelelor.

În cele din urmă, reuși să înțeleagă ce anume nu-i dădea pace.

Avionul care se strecurase dincolo de granița suedeză lăsase un pachet. În pădure fuseseră văzute lumini. O zonă fusese marcată cu reflectoare, așa încât avionul să o poată găsi. Reflectoarele fuseseră montate pe câmp și apoi luate.

Deci, reflectoarele nu-i ieșeau din minte. Cine avea acces la lumini puternice de acest fel? Era o idee cam trasă de păr. Dar avea încredere în intuiția sa. Se mai gândi la asta o vreme, stând în pat.

Apoi se hotărî, se ridică, își puse halatul pe el și sună la secție. Îl ceru pe Martinsson la telefon.

– Fă-mi o favoare, zise Wallander. Sună la Rolf Nyman. Tipul acela care locuia cu Holm, în casa de lângă Sjöbo. Sună-l ca și cum ar fi un telefon de rutină. Zi-i că trebuie să completezi niște date. Nyman mi-a zis că lucrează la mai multe discoteci, ca DJ. Roagă-l așa, în trecere, să-ți dea numele tuturor discotecilor în care a lucrat.

– Dar ce importanță au numele astea?

– Nu știu, răspunse Wallander. Dar, te rog, fă asta pentru mine.

Martinsson îi promise că-l sună înapoi. Wallander începuse deja să se îndoiască de idee. Era prea trasă de păr. Dar nu zisese Rydberg așa? Trebuia să caute sub fiecare piatră.

Orele trecură una după alta. Era deja după-amiază și Martinsson tot nu-l sunase. Lui Wallander îi mai scăzuse febra, dar tot strănuta în rafale. Și-i curgea nasul.

Pe la patru și jumătate sună Martinsson.

– N-a răspuns nimeni la telefon până adineauri, zise el. Dar nu cred că suspectează nimic. Am o listă cu patru discoteci. Două sunt în Malmö, una în Lund și alta mai încolo, spre Råå, lângă Helsingborg.

Wallander își notă numele.

– Bine, zise el.

– Sper că-ți dai seama că mor de curiozitate.

– E doar o idee care mi-a trecut prin minte. Îți zic eu mâine.

Wallander se îmbrăcă, dizolvă câteva aspirine într-un pahar cu apă și bău și o cafea. La cinci fără un sfert o luă din loc.

Prima discotecă era într-un vechi depozit din zona Malmö Frihamn. Wallander avu noroc. Chiar după ce opri mașina, ieși un tip din discotecă. Wallander se prezentă și află că omul din fața lui se numea Juhanen și era proprietarul discotecii Exodus.

– Voiam să vă pun câteva întrebări despre Rolf Nyman, zise Wallander.

– I s-a întâmplat ceva?

– Nu, sunt doar întrebări de rutină. Lucrează pentru dumneavoastră din când in când?

– E foarte bun. Poate că e niţel cam conservator când alege muzica. Dar e talentat.

– Discotecile trăiesc din muzică dată tare și din efecte luminoase, zise Wallander, dacă nu mă înșel.

– Corect, zise Juhanen. Eu mereu am dopuri în urechi, altfel aș fi surzit demult.

– S-a întâmplat cumva ca Rolf Nyman să împrumute ceva echipament de iluminat? întrebă Wallander. Niște reflectoare de mare putere?

– Ce să facă el cu reflectoarele?

– E o simplă întrebare.

Juhanen clătină hotărât din cap.

– Sunt cu ochii și pe angajați, și pe echipamente, zise el. Nu dispare nimic de-aici. Și nici nu se împrumută.

– Atât voiam să aflu, zise Wallander. V-aș ruga să nu povestiți nimănui discuția noastră.

Juhanen zâmbi.

– Adică să nu-i zic lui Nyman?

– Exact.

– Da' ce-a făcut?

– Nimic. Dar mai punem şi noi câte o întrebare discretă, pe ici, pe colo, din când în când.

Juhanen ridică din umeri.

– Nu scot o vorbă.

Wallander plecă mai departe. A doua discotecă era mai în centru. Era deschisă. Muzica era atât de tare, încât Wallander se simţi ca lovit cu parul în cap când intră. Discoteca avea doi patroni, dintre care unul era acolo. Wallander îl convinse să iasă la o discuţie pe stradă. Şi aici primi tot un răspuns negativ. Rolf Nyman nu împrumutase niciodată reflectoare. Nici nu dispăruse nici un fel de echipament.

Wallander se întoarse la maşină şi-şi sufla nasul. N-are sens, gândi el. Ce fac acum e doar pierdere de vreme şi efort inutil. N-o să rezolv nimic, doar o să mă îmbolnăvesc şi mai tare.

Apoi se duse la Lund. Îl apucă iar strănutul în valuri. Probabil că îi crescuse şi febra din nou. Discoteca din Lund se numea Lagarn – Hambarul – şi era în partea de est a oraşului. Wallander se rătăci de câteva ori până ajunse. Firma nu era luminată şi uşile erau închise. Lagarn era într-o fostă lăptărie, citi Wallander pe faţada clădirii. Se întrebă de ce nu i-or fi zis „La lăptărie". Se uită de jur împrejur. De o parte şi de alta a discotecii erau firme mici. Puţin mai încolo era o casă cu grădină. Wallander se duse, deschise poarta şi sună la uşă. Îi deschise un bărbat cam de vârsta lui. Wallander auzi muzică de operă în fundal. Îi arătă legitimaţia de poliţist. Bărbatul îl lăsă să intre în casă.

– Asta e Puccini dacă nu mă înşel, zise Wallander.

Omul îl privi mai de aproape.

– Exact, zise el, *Tosca*.

– Eu am venit să vă întreb despre un alt gen de muzică, zise Wallander. N-am să vă reţin mult. Trebuie să aflu a cui e discoteca de-alături.

– De unde, Doamne, iartă-mă, să ştiu eu?

– Păi, sunteţi vecini, zise Wallander.

– Îmi pare rău. De ce nu-i întrebaţi pe colegii dumneavoastră? îi sugeră bărbatul. Se tot bat aştia în fata discotecii. Poliţia ştie precis cine e proprietarul.

Îi arătă un telefon de pe masa din hol.

Wallander ştia pe dinafară numărul poliţiei din Lund. După ce fu pasat de la un birou la altul, primi în sfârşit informaţia pe care o căuta: discoteca îi aparţinea unei femei pe numele Boman. Wallander îşi notă adresa şi numărul ei de telefon.

– E uşor de găsit adresa, zise ofiţerul cu care vorbise la telefon. Locuieşte în clădirea de vizavi de gară.

Wallander închise.

– E o operă foarte frumoasă, zise el. Muzica, vreau să spun. Din păcate, nu am văzut-o niciodată pe scenă.

– Eu nu merg niciodată la operă, răspunse bărbatul. Îmi ajunge muzica.

Wallander îi mulţumi şi plecă. Se duse la gara din Lund. Parcă lângă semnul de interzis şi traversă strada. Apăsă pe soneria în dreptul căreia scria Boman. Uşa se deschise şi Wallander intră. Apartamentul era la etajul doi. Wallander căută liftul din priviri, dar nu văzu niciunul. Deşi urcă scările încet, când ajunse sus, gâfâia.

O femeie foarte tânără, de vreo douăzeci şi cinci de ani cel mult, îl aştepta în pragul uşii. Avea părul scurt şi mai mulţi cercei în urechi. Wallander se prezentă şi-i arătă legitimaţia de serviciu. Ea nici nu se uită la legitimaţie, dar îl invită în casă. Wallander privi în jur, uimit. Apartamentul era aproape gol. Pereţii erau goi. Dar casa părea primitoare. Nimic nu stătea în drum. Conţinea doar ceea ce era strict necesar.

– Ce treabă are poliţia din Ystad cu mine? întrebă ea. Am destule probleme cu ăştia din Lund.

Era clar că nu prea îi înghiţea pe poliţişti. Se aşeză pe un scaun. Purta o fustă foarte scurtă. Wallander încercă să-şi mute privirile în altă parte.

– Am să trec direct la subiect, zise Wallander. Rolf Nyman.

– Ce e cu el?

– Nimic. Lucrează pentru dumneavoastră?

– E una din rezervele mele. În caz că mi se îmbolnăveşte vreun DJ.

– Poate că întrebarea mea vi se va părea ciudată, zise Wallander. Dar trebuie să vă întreb asta.

– De ce nu mă priviţi în faţă? întrebă ea, brusc.

– Probabil pentru că fusta pe care o purtaţi e prea scurtă, răspunse Wallander, şi el surprins de propria sa francheţe.

Femeia izbucni în râs, se întinse după o pătură şi şi-o puse pe picioare. Wallander se uită mai întâi la pătură şi apoi la chipul ei.

– Rolf Nyman, repetă el. A împrumutat vreodată echipament de iluminat din discoteca dumneavoastră?

– Niciodată.

Wallander însă sesiză o uşoară undă de incertitudine pe chipul ei, aproape imperceptibilă. Atenţia i se ascuţi imediat.

– Niciodată?

Ea își mușcă buza.

– Întrebarea e ciudată, zise ea. Dar adevărul e că mi-au dispărut niște reflectoare din discotecă acum un an. Le-am reclamat la poliție, am presupus că e un jaf. Dar nu le-au mai găsit de-atunci.

– Când se întâmpla asta? După ce a început Nyman să lucreze pentru dumneavoastră?

Femeia căzu pe gânduri.

– Cu exact un an în urmă. În ianuarie. După ce începuse el, da.

– N-ați suspectat niciodată că ar fi putut fi furate de cineva din interior?

– Nu, chiar nu.

Se ridică și ieși repede din cameră. După o absență de o clipă, se întoarse cu un calendar de buzunar în mână.

– Luminile au dispărut cândva între 9 și 12 ianuarie. Și-acum văd că era chiar tura lui Rolf în zilele alea.

– Ce fel de lumini? întrebă Wallander.

– Șase reflectoare. Nu erau chiar de discotecă, erau mai potrivite pentru teatru. Erau foarte puternice, de vrei două mii de wați. Au mai dispărut și niște cabluri.

Wallander clătină încet din cap.

– Dar de ce mă întrebați despre asta?

– Acum nu vă pot spune, zise Wallander. Dar trebuie să vă rog un lucru și aș vrea să-l luați ca pe un ordin. Să nu cumva să-i spuneți vreo vorbă lui Rolf Nyman.

– Am să vă respect rugămintea, zise Boman, dacă stați nițel de vorbă cu colegii dumneavoastră din Lund și le ziceți să mă lase în pace.

– Am să văd ce pot face.

Femeia îl conduse în hol.

– Nu v-am întrebat care e prenumele dumneavoastră, zise el.

– Linda.

– Așa o cheamă și pe fiică-mea. E un nume tare frumos.

Wallander începu să strănute iarăși. Linda Boman se retrase câțiva pași.

– N-am să vă strâng mâna, zise el. Dar mi-ați dat exact răspunsul la care speram.

Era gata să închidă ușa când Wallander realiză că mai avea de pus o întrebare.

– Știți ceva despre viața particulară a lui Rolf Nyman?

– Nu, nimic.

– Deci, nu știți nimic nici de prietena lui care e dependentă de droguri?

Linda Boman îl privi mult înainte să răspundă.

– Eu nu știu dacă are vreo prietenă care ia droguri, zise ea în cele din urmă. Dar știu că Rolf are probleme serioase cu heroina. Cât o să mai reușească să se controleze, asta nu mai știu.

Wallander ieși pe stradă. Era deja zece seara și era frig.

Mai avem puțin, gândi el. Rolf Nyman. Cu siguranță, el e.

CAPITOLUL 9

Wallander ajunsese aproape în Ystad, când se hotărî să nu se ducă direct acasă. La al doilea sens giratoriu de la marginea orașului, o luă spre nord. Era unsprezece fără zece. Nasul încă îi mai curgea, dar curiozitatea îl mâna mai departe. Se gândi că iarăși – cine mai știe a câta oară, deja nu mai ținea cont – încălca reguli fundamentale ale muncii de polițist. Mai presus de orice, regula care le interzicea polițiștilor să se arunce singuri în situații periculoase.

Dacă era adevărat – și acum era convins de asta – că Rolf Nyman le împușcase pe surorile Eberhardsson și-l omorâse și pe Holm, Nyman clar putea fi considerat ca potențial periculos. Mai mult decât atât, îl păcălise pe Wallander. Și o făcuse cu atâta ușurință și măiestrie... Pe drumul său de la Malmö, Wallander se tot întrebase ce-l motivase oare pe Nyman. Ce anume se stricase în sistem? Răspunsurile pe care le găsi se îndreptau în cel puțin două direcții diferite. Fie era vorba de o luptă pentru putere, fie de influența asupra traficului cu droguri. Ceea ce îl îngrijora cel mai tare în povestea asta era informația oferită de Linda Boman despre propria problemă cu drogurile a lui Nyman. Și anume, că era dependent de heroină. Wallander nu mai întâlnise traficanți de droguri care să fie și dependenți, decât la nivelul cel mai de jos. Întrebarea se tot învârtea în capul lui Wallander. Ceva nu se lega, lipsea o piesă din puzzle.

Wallander o luă pe strada ce ducea la casa în care locuia Nyman. Opri motorul și farurile. Scoase o lanternă din compartimentul pentru mănuși, apoi deschise cu grijă ușa, după ce stinsese și luminile din interior. Trase cu urechea în noapte și apoi închise ușa cât de încet putu. Mai avea vreo sută de metri până la intrarea în curte. Își făcu palma căuș și îndreptă lumina lanternei în fața sa. Când ajunse la marginea pădurii, stinse și lanterna. Una dintre ferestrele casei era luminată. Cineva era cu siguranță acasă. Acum începe câinele să latre, își

zise el. Se întoarse pe același drum pe care venise, vreo cincizeci de metri. Apoi intră în pădure și aprinse din nou lanterna. Avea să se apropie de casă prin spate. Din câte își amintea, camera a cărei fereastră era luminată avea geamuri și în spatele casei.

Se mișcă încet, încercând să evite să calce pe vreo crenguță. Transpirase deja când ajunse în spatele casei. Deja se întreba din ce în ce mai des ce credea că face. În cel mai rău caz, câinele avea să înceapă să latre și îl va avertiza pe Rolf Nyman că e urmărit. Rămase pe loc și ascultă. Nu se auzea decât freamătul copacilor. Wallander așteptă până își recăpătă suflarea și se duse din nou spre casă. Merse aplecat și ținu lanterna la doar câțiva centimetri de pământ. Chiar înainte să intre în pata de lumină ce venea de la fereastră, stinse lanterna și se retrase în umbrele de lângă ziduri. Câinele era liniștit. Își lipi urechea de zid și ascultă. Nu se auzea nimic, nici muzică, nici voci. Apoi privi cu grijă pe fereastră. Rolf Nyman ședea la masa din mijlocul camerei. Era aplecat asupra unui obiect pe care Wallander nu-l putea vedea. Apoi își dădu seama că Rolf Nyman își dădea o pasiență. Wallander se întrebă oare ce se așteptase să vadă. Că măsura o pudră albă pe cântar și o punea în punguțe?

Greșesc, își zise el. A fost o greșeală, de la începutul începutului. Dar încă era convins. Omul care stătea la masă și-și dădea o pasiență ucisese alți trei oameni. Îi executase cu brutalitate. Wallander se pregătea să se îndepărteze de casă, când câinele din față începu să latre. Rolf Nyman tresări. Se uită fix la Wallander. Pentru o secundă, Wallander avu impresia că fusese descoperit. Nyman sări imediat în picioare și se repezi spre ușa din față, dar Wallander era deja în pădure. Dacă-i dă drumul câinelui, am încurcat-o, își zise. Îndreptă lanterna spre pământ, ca să nu se mai împiedice. Dar alunecă și simți că o creangă îi brăzdează obrazul. Undeva în spatele lui, câinele încă lătra.

Când ajunse la mașină, scăpă lanterna pe jos, dar nu se mai opri să o ridice. Puse cheia in contact și se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost cu vechea mașină. Acum putea să bage în marșarier fără probleme și să plece. Exact când intră în mașină, auzi un tractor venind pe șosea. Dacă reușea să pornească mașina exact când trecea tractorul pe lângă el, era posibil să scape fără să fie auzit de Rolf Nyman. Pentru că mergea la vale, opri motorul și lăsă mașina să alunece. Nu se vedea nimeni în oglinda retrovizoare. Nu-l urmărise nimeni. Wallander își mângâie obrazul și simți sânge pe degete.

Trecuse deja de miezul nopții când ajunse acasă. Creanga îi lăsase o tăietură adâncă pe obraz. Wallander se gândi să se ducă la spital, dar se hotărî să-și

curețe singur rana și să-și pună un plasture mare. Apoi își făcu o cafea tare și se așeză la masa din bucătărie, cu unul dintre multele lui carnețele doar pe jumătate scrise în față.

Își revăzu schița cu piramida în formă de triunghi și înlocui semnul de întrebare din mijloc cu numele lui Rolf Nyman. Știuse de la început că nu se putea baza pe prea multe fapte. Singurul argument pe care îl avea împotriva lui Nyman era suspiciunea că furase reflectoarele pe care le folosise mai târziu ca lumini de balizaj, ca să marcheze zona în care avionul trebuia să-și arunce încărcătura.

Dar ce alte date avea? Nimic. Ce relație fusese între Holm și Nyman? Ce legătură aveau avionul și surorile Eberhardsson? Aveau de făcut o anchetă mult mai serioasă dacă voiau să înainteze. Se întreba și cum avea să-și convingă colegii că, în ciuda aparențelor, chiar găsise pista pe care trebuiau să se concentreze cu toții. Cât de departe putea merge, bazându-se strict pe intuiția lui? Rydberg avea să înțeleagă, poate că și Martinsson. Dar nici Svedberg, nici Hansson nu aveau să-l creadă pe cuvânt. Se făcuse deja două când se bagă în pat. Îl durea obrazul.

Dimineața era rece și senină în Skåne. Wallander se trezi devreme și ajunse la secție aproape de ora șapte. Se duse în birou și-și turnă cafea. Apoi se așeză și se gândi la evenimentele de cu o seară în urmă. Încă mai avea dubii. Rolf Nyman putea fi o pistă falsă. Dar tot avea motive să vrea să-l investigheze cu atenție. Wallander hotărî să-i pună casa sub supraveghere discretă, măcar să știe când pleacă Nyman. Trebuia să intre în casă. Dar mai exista o problemă. Rolf Nyman nu era singur. Mai era și o femeie, pe care n-o văzuse nimeni și care dormea când trecuse Wallander pe acolo. Wallander se întrebă dacă femeia exista cu adevărat. Aproape tot ceea ce îi spusese Nyman se dovedise a fi minciună. Se uită la ceas. Șapte și douăzeci. Era probabil prea devreme pentru o proprietară de discotecă. Dar asta nu-l împiedică să caute numărul de telefon al Lindei Boman, din Lund. Femeia răspunse imediat.

– Îmi cer scuze dacă v-am trezit, zise el.

– Eram trează.

E ca mine, își zise Wallander. Nu-i place să recunoască nici ei că a fost trezită. Deși e o oră la care e normal să mai dormi.

– Mai am câteva întrebări despre Rolf Nyman. Ați spus că e dependent de heroină. De unde știți?

– Mi-a zis el. M-a luat prin surprindere. Nici n-a încercat să se ascundă și asta m-a impresionat.

– Asta înseamnă că nu s-a văzut că are probleme?

– Treaba și-a făcut-o mereu.

– N-a venit niciodată ametit?

– Nu, din câte mi-am dat eu seama.

– Nici nu a părut nervos sau neliniștit?

– Nu mai mult decât oricine altcineva. Și eu pot fi nervoasă și neliniștită. Mai ales când mă deranjează poliția din Lund, la discotecă.

Wallander tăcu o clipă.

– Dați-mi voie să repet, zise el. Nu l-ați văzut niciodată drogat. Doar v-a spus că e dependent de heroină.

– Mi-e greu să cred că există persoane care ar minți pe tema asta.

– Așa e, zise Wallander. Mai am o întrebare, continuă el. Ați zis că n-ați auzit niciodată nimic de vreo prietenă.

– Nu, n-am auzit.

– Nici nu l-ați văzut cu vreo femeie?

– Nu, niciodată.

– Deci dacă presupunem că a zis că are o prietenă, nu puteți nici să confirmați, nici să infirmați?

– Puneți întrebări din ce în ce mai ciudate. De ce nu ar avea o prietenă? Nu e mai urât ca alții.

– Atunci nu mai am nicio întrebare, pe moment, încheie Wallander. Ce am spus ieri rămâne valabil.

– N-am să spun nimic. Mă duc să mă culc.

– E posibil să vă mai caut cât de curând, spuse Wallander. Știți cumva, apropo, dacă Rolf are vreun prieten apropiat?

– Nu.

Conversația se încheie.

La opt și jumătate, Wallander își informă colegii despre ultimele întâmplări. Le povesti despre conversația lui cu Linda Boman și despre luminile furate. Totuși, nu pomeni nimic despre vizita nocturnă pe care o făcuse la casa retrasă din Sjöbo. Așa cum prevăzuse deja, lui Rydberg i se păru importantă descoperirea, dar Hansson și Svedberg avură câteva obiecții. Martinsson nu spuse nimic.

– Știu că e cam trasă de păr, zise Wallander, după ce îi ascultă pe toți. Dar tot sunt de părere că trebuie să ne concentrăm pe Nyman.

Insistă că trebuia să intre în casa de lângă Sjöbo, fără știrea lui Nyman, o părere care fu întâmpinată imediat cu alte proteste.

– Nu putem face așa ceva, zise Svedberg, e ilegal.

– Avem o crimă triplă de rezolvat, zise Wallander. Dacă nu mă înșel, Rolf

Nyman e foarte înșelător. Dacă e să găsim ceva, trebuie să-l urmărim fără să știe. Când pleacă din casă? Ce face? Cât timp lipsește? Dar, mai presus de toate, trebuie să aflăm dacă chiar există vreo prietenă.

– Aș putea să mă deghizez în coșar, sugeră Martinsson.

– Mai vedem noi, răspunse Wallander, ignorând ironia din vocea lui Martinsson. Eu mă gândisem să procedăm mult mai direct. Cu ajutorul poștașului. Nu cred că există vreun poștaș în zonele rurale din țara asta, care să nu știe ce se întâmplă în casele de pe „tarlaua" lui. Chiar dacă n-au intrat niciodată într-o casă, știu cine locuiește acolo.

Svedberg continuă să se încăpățâneze.

– Și dacă fata nu primește nici un plic?

– Dar nu e vorba doar despre plicuri, răspunse Wallander. Poștașii știu, pur și simplu. Așa se întâmplă.

Rydberg îl aprobă, tăcut. Wallander îi simți sprijinul și asta îi dădu din nou aripi. Hansson promise că va contacta oficiul poștal. Martinsson fu de acord să organizeze supravegherea casei, deși încă bombănea. Wallander spuse că va sta de vorbă cu Åkeson.

– Aflați tot ce se poate despre Nyman, zise în încheiere Wallander. Dar fiți discreți. Dacă e fiara care presupun eu că e, nu vrem să-l stârnim.

Wallander îi făcu semn lui Rydberg că vrea să-i vorbească, la el în birou.

– Ești convins? întrebă Rydberg. Că e Nyman?

– Da, răspunse Wallander. Dar îmi dau seama că e posibil să mă și înșel. Că e posibil să îndrept toată ancheta în direcția greșită.

– Furtul echipamentului de iluminat e un indicator puternic, zise Rydberg. Pentru mine e un factor decisiv. Dar ce te-a făcut să te gândești la asta?

– Piramidele, răspunse Wallander. Sunt iluminate cu reflectoare. Cu o singură excepție, o dată pe lună, când e lună plină.

– De unde știi asta?

– Mi-a zis tata.

Rydberg îl aprobă, gânditor.

– Mă îndoiesc că transporturile de droguri țin cont de fazele lunii, zise el. Și cred că-n Egipt nici nu au la fel de mulți nori, cum sunt la noi, în Skåne.

– Să știi că Sfinxul e cel mai interesant, zise Wallander. Pe jumătate om, pe jumătate animal. Stă de pază, să se asigure că soarele se-ntoarce la locul lui pe cer, în fiecare dimineață. Din aceeași direcție.

– Cred că am auzit de o companie de securitate americană, care folosește Sfinxul ca simbol, zise Rydberg.

– Da, se potrivește, spuse Wallander. Sfinxul stă de pază. Și noi stăm de pază. Indiferent ce-am fi, polițiști sau paznici de noapte.

Rydberg izbucni în hohote de râs.

– Dacă le zici chestii d-astea noilor recruți, or să facă un mișto crunt de noi.

– Știu, zise Wallander. Dar poate că ar trebui să le spunem totuși.

Rydberg plecă. Wallander îl sună acasă pe Per Åkeson. Acesta îi promise că o va informa pe înlocuitoarea lui, Anette Brolin.

– Cum e? întrebă Wallander. Să nu mai ai niciun caz de rezolvat?

– E bine, zise Åkeson. Mult mai bine decât mi-am imaginat.

Echipa de anchetatori se mai întâlni de două ori în acea zi. Martinsson pusese la punct supravegherea casei. Hansson plecase să discute cu poștașul. În acest timp, ceilalți continuară să-i reconstituie viața lui Nyman. Nu avea cazier, ceea ce făcea întreg procesul mult mai dificil. Se născuse în 1957, în Tranås, și se mutase în Skåne împreună cu părinții pe la mijlocul anilor '60. Tatăl său lucrase ca operator de sistem la o centrală electrică, iar mama fusese casnică. Rolf fusese singurul lor copil. Taică-său murise în 1986, iar mama lui se mutase înapoi în Tranås, unde murise în anul următor. Wallander avea senzația că Rolf Nyman dusese o viață aproape invizibilă. Era ca și cum și-ar fi șters deliberat orice urmă. Hansson se întoarse după ce vorbise cu poștărița, al cărei nume era Elfrida Wirmark. Ea-i spusese răspicat că în acea casă trăiau doi oameni: Holm și Nyman. Ceea ce însemna că acum, la acea adresă, nu mai era decât o singură persoană, Holm fiind la morgă, de unde avea să plece spre cimitir.

Se întâlniră în sala de ședințe la ora șapte seara. Din rapoartele pe care le primise Martinsson reieșea că Nyman nu ieșise din casă decât ca să-i dea de mâncare câinelui. Nu venise nimeni în vizită. Wallander întrebă dacă ofițerii care stăteau cu ochii pe Nyman își dăduseră seama dacă se prinsese că e urmărit, dar nu primi nici un fel de raport pe tema asta. Apoi, Wallander trecu pentru ultima oară în revistă informațiile pe care le aflaseră în acea zi.

– Nimic nu indică faptul că ar fi dependent de heroină, începu el. Asta e prima lui minciună. A doua minciună e că ar avea o prietenă – de fapt e singur în casă. Dacă vrem să intrăm acolo, avem doar două soluții. Fie așteptăm până pleacă de-acasă, ceea ce va trebui să facă, mai devreme sau mai târziu, măcar până la cumpărături tot trebuie să se ducă. Sau găsim o metodă să-l momim afară din casă.

Hotărâră să aștepte să iasă singur, măcar câteva zile. Dacă nu se întâmpla nimic, aveau să mai stea de vorbă pe tema asta.

Aşteptară două zile întregi. Nyman ieşi doar să-i dea câinelui de mâncare, o dată pe zi. Nu părea să fie mai atent decât de obicei. Continuară să-i studieze viaţa. Era ca şi cum ar fi trăit într-un pustiu straniu. De la Fisc aflară că avea venituri mici din munca sa de DJ. Îşi depusese actele pentru paşaport în 1986. Îşi luase carnetul de conducere în 1976. Părea să nu aibă prieteni deloc.

În dimineaţa zilei de 5 ianuarie, Wallander îl chemă la el pe Rydberg şi închise uşa. Rydberg spuse că probabil trebuiau să mai continue supravegherea încă vreo două zile, dar Wallander îi spuse cum intenţiona să-l scoată din casă pe Nyman. Se hotărâră să le prezinte şi celorlalţi ideea asta, chiar în aceeaşi după-amiază.

Wallander o sună pe Linda Boman din Lund. În seara următoare, discoteca urma să fie deschisă şi în program era anunţat un DJ danez.

Wallander îi explică ideea care îi venise. Linda Boman îl întrebă cine avea să acopere costurile, din moment ce DJ-ul din Copenhaga avea un contract cu discoteca Lindei. Wallander îi spuse că poate trimite factura pe adresa poliţiei din Ystad, dacă nu se putea altfel. Îi promise că revine cu un telefon în câteva ore.

La ora patru, începu să bată un vânt rece. Ninsoarea cuprinsese tot estul şi se îndrepta probabil spre sudul oraşului Skåne. Wallander îşi adună echipa în sala de şedinţe. Le explică foarte pe scurt ideea pe care o discutase mai devreme cu Rydberg.

– Trebuie să-l facem pe Nyman să-şi părăsească vizuina, zise el. Se pare că nu se duce nicăieri doar aşa, în plimbare. Dar nici nu dă semne că ar suspecta ceva.

– Poate că toată povestea asta e prea trasă de păr, interveni Hansson. Poate că nu are nimic de a face cu crimele.

– Există şi această posibilitate, recunoscu Wallander. Dar noi presupunem tocmai contrariul. Şi asta înseamnă că trebuie să intrăm în acea casă fără ca el să afle. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să îl scoatem din casă, dar cu un motiv care să nu-i stârnească suspiciuni.

Apoi le prezentă planul. Linda Boman urma să-l sune pe Nyman şi să-i spună că DJ-ul care fusese programat anulase seara. Putea Rolf să-i ţină locul? Dacă zicea da, casa avea să fie goală toată seara. Puteau pune pe cineva de pază la discotecă şi acesta trebuia să ţină legătura cu cei din casă. Când Rolf Nyman avea să se întoarcă la Sjöbo în dimineaţa următoare, ar fi găsit casa goală. Nimeni, cu excepţia câinelui, nu va şti că au fost acolo.

– Şi ce se întâmplă dacă-şi sună colegul din Copenhaga? întrebă Svedberg.

– Ne-am gândit şi la asta. Linda Boman îi va spune danezului să nu răspun-

dă la telefon. Poliția îi va plăti suma negociată cu discoteca. Dar nouă ne convine asta.

Wallander se așteptase să audă mai multe obiecții. Dar nimeni nu mai protestă. Se uită la toți cei ce stăteau la masă. Nimeni nu mai avea nimic de spus.

– Deci, ne-am înțeles? Planul e să facem asta cât mai curând, chiar mâine seară.

Wallander se întinse după telefonul de pe masă și o sună pe Linda.

– Hai să-i dăm drumul, zise el, când aceasta îi răspunse. Sună-mă într-o oră.

Închise, se uită la ceas și se întoarse spre Martinsson.

– Cine supraveghează casa?

– Näslund și Peters.

– Cheamă-i prin stație și zi-le să fie foarte atenți pe la cinci și douăzeci. Atunci o să-l sune Linda Boman pe Nyman.

– Și ce crezi că se poate întâmpla?

– Nu știu, vreau doar să fie și mai atenți.

Apoi discutară planul pas cu pas. Linda Boman urma să-l roage pe Nyman să vină la Lund mai devreme, pe la opt, ca să se uite împreună la niște discuri. Asta însemna că trebuia să plece de la Sjöbo pe la șapte. Discoteca era deschisă până la trei dimineața. Imediat ce persoana postată la discotecă le confirma că Nyman a intrat în clădire, ceilalți urmau să intre în casă. Wallander îl rugase pe Rydberg să meargă cu el. Dar Rydberg îi sugeră să-l ia pe Martinsson. Așa că Martinsson rămase.

– Eu și Martinsson o să intrăm in casă. Svedberg vine cu noi și stă de pază. Hansson se duce la discoteca din Lund. Restul rămâneți aici, la secție, în caz că se întâmplă ceva să fiți gata să interveniți.

– Și ce căutăm? întrebă Martinsson.

Wallander se pregătea să răspundă, când Rydberg făcu semn că vrea să răspundă el.

– Încă nu știm, zise el. Încercăm să aflăm ce nu știm că trebuie să căutăm. Dar până la urmă tot o să aflăm un da sau un nu. A fost Nyman cel ce i-a ucis pe Holm și pe cele două surori?

– Droguri, zise Martinsson. Asta căutăm?

– Arme, bani, orice. Papiote de ață cumpărate de la merceria surorilor Eberhardsson. Bilete vechi de avion. Nu știm.

Mai rămaseră în jurul mesei încă o vreme. Martinsson plecă să ia legătura cu Näslund și cu Peters. Se întoarse, făcu semn că le-a zis, și se așeză.

La cinci și douăzeci, Wallander formă numărul Lindei Boman. Suna ocupat.

Aşteptară.

Nouă minute mai târziu, sună telefonul. Wallander ridică receptorul. Ascultă şi apoi închise.

– Nyman a fost de acord, zise el. Ne-apucăm de treabă. Hai să vedem dacă pista asta e bună sau nu.

Şedinţa se încheie. Wallander îl reţinu pe Martinsson.

– E mai bine să fim înarmaţi, zise el.

Martinsson păru surprins.

– Credeam că Nyman o să fie în Lund.

– Ia-ţi arma, s-o ai la tine în caz de nevoie, zise Wallander. Asta-i tot.

Furtuna de zăpadă nu ajunse la Skåne. A doua zi, cerul era acoperit de nori. Bătea un vânt slab, stătea să plouă şi afară erau patru grade Celsius. Wallander rămase nehotărât mult timp în faţa puloverelor până se hotărî pe care să-l îmbrace.

Se întâlniră la ora şase în sala de şedinţe. Hansson plecase deja spre Lund. Svedberg se ascunsese după un pâlc de copaci, de unde vedea intrarea casei lui Nyman. Rydberg dezlega cuvinte încrucişate în sala de recreere. Wallander îşi scosese arma şi îşi pusese hamul care niciodată nu-i venise tocmai bine. Martinsson îşi pusese arma în buzunarul de la haină.

La şapte şi nouă minute, primiră un mesaj de la Svedberg. *Pasărea şi-a luat zborul.* Aşteptară. La opt fără şase minute, veni mesajul de la Hansson. *Pasărea a aterizat.* Rolf Nyman condusese destul de încet.

Martinsson şi Wallander se ridicară în picioare. Rydberg îi privi de după revistă şi le făcu semn din cap. Ajunseră la casă la opt şi jumătate. Svedberg îi salută. Câinele lătra. Dar casa era cufundată în întuneric.

– Am verificat broasca, zise Svedberg. Se descuie uşor.

Wallander şi Svedberg ţinură lanterna, iar Martinsson reuşi să descuie uşa. Svedberg se întoarse la postul său de observaţie.

Intrară. Wallander aprinse toate luminile, ceea ce îl luă prin surprindere pe Martinsson.

– Nyman pune muzică în Lund, îi zise Wallander. Hai să ne-apucăm de treabă.

O luară încet şi metodic prin toată casa. Nu găsiră nicio urmă care să demonstreze că acolo locuia şi o femeie. În afară de patul care fusese al lui Holm, mai exista doar un singur pat de o persoană.

– Trebuia să fi luat şi un câine poliţist cu noi, zise Martinsson.

– Nu cred că ţine marfa acasă, răspunse Wallander.

Percheziționară casa vreme de trei ore. Cu puțin înainte de miezul nopții, Martinsson îl contactă pe Hansson prin stație.

– E multă lume aici, le zise Hansson. Și bubuie muzica asta ca dracu'. Eu sunt afară. Dar e frig.

Continuară să caute. Wallander începuse să se îngrijoreze. Nu erau nici droguri, nici arme. Nimic care să indice orice implicare a lui Nyman în crime. Martinsson căutase și în pivniță, și în clădirea adiacentă. Nu era nici urmă de echipamente de iluminat. Nimic. Doar câinele, care se dădea de ceasul morții. De câteva ori, lui Wallander îi veni să-l împuște. Dar în adâncul sufletului, iubea câinii. Chiar și pe cei care lătrau.

La unu și jumătate, Martinsson luă iar legătura cu Hansson. Încă nimic.

– Ce-a zis? întrebă Wallander.

– Că-s mulți care stau grămadă și pe-afară.

La ora două încă nu găsiseră nimic. Wallander începuse să creadă că făcuse o greșeală. Nu era nicio dovadă că Rolf Nyman era mai mult decât un simplu DJ. Minciuna despre prietenă nu putea fi considerată o încălcare a legii. Și nu găsiseră nimic care să ateste că era dependent de droguri.

– Cred că putem să ne oprim, zise Martinsson. N-am găsit nimic.

Wallander îl aprobă.

– Eu mai rămân puțin, dar tu și Svedberg puteți pleca. Să-mi lași stația.

Martinsson puse stația de emisie-recepție pe masă. Stația era deschisă.

– E timpul să punem punct, zise Wallander. Hansson trebuie să aștepte până îi zic eu că e liber, dar toată lumea de la secție poate să se ducă acasă.

– Și tu ce-ți închipui că găsești aici de unul singur?

Wallander surprinse sarcasmul din vocea lui Martinsson.

– Nimic, zise el. Cred că mai am nevoie de puțin timp ca să mă împac cu gândul că am dus ancheta în direcția greșită.

– Lasă, mâine o luăm de la capăt, zise Martinsson. Asta-i viața.

Martinsson plecă. Wallander se așeză și privi prin cameră. Câinele continua să latre. Wallander înjură. Era convins că nu se înșală. Rolf Nyman fusese cel ce le ucisese pe cele două surori și pe Holm. Dar nu găsise nicio dovadă. Rămase pe scaun încă o vreme. Apoi trecu din cameră în cameră, să stingă luminile.

Câinele se opri din lătrat.

Wallander îngheță. Ascultă. Câinele se liniștise. Imediat simți că se afla în pericol. Nu știa din ce parte venea pericolul, dar îl simțea. Discoteca trebuia să fie deschisă până la trei. Hansson nu-l contactase. Wallander nici nu realiză ce îl făcuse să reacționeze. Dar își dădu brusc seama că stătea în dreptul unei feres-

tre luminate din interior. Se aruncă într-o parte. Exact în acel moment, fereastra fu spulberată. Wallander rămase nemișcat pe podea. Gânduri contradictorii îi alergau prin minte. Cineva trăsese un foc de armă. Nu avea cum să fie Nyman. Hansson l-ar fi anunțat că plecase. Wallander se lipi de podea, încercând să scoată arma. Dădu să se tragă mai la întuneric, dar realiză că era gata să se expună din nou, în plină lumină. Cel ce trăsese ajunsese deja la fereastră.

Deasupra capului avea o lampă ce ilumina încăperea. Scoase arma și ținti becul. Când apăsă pe trăgaci, mâna îi tremură atât de tare, că-și rată ținta. Ochi iarăși, ținând pistolul cu ambele mâini de data asta. Glonțul spulberă becul. Camera se cufundă în întuneric. Rămase nemișcat, ascultând. Inima îi bătea să-i iasă din piept. Avea mare nevoie de stația de emisie-recepție. Câinele nu lătra. Ascultă cu atenție. Dintr-odată i se păru că aude pe cineva în hol. Pașii ușori erau aproape de neauzit. Ținti spre ușă. Mâinile îi tremurau. Dar nimeni nu intră. Nici nu realiză cât timp rămase așa. Observă că masa stătea pe un covor. Cu mare grijă, fără să pună arma jos, începu să tragă de covor. Masa era grea. Dar se mișca. Apoi, exact când stația ajunsese la îndemână, răsună o a doua împușcătură. Glonțul atinse stația care se sfărâmă în mii de bucățele. Wallander se ghemui într-un colț. Împușcătura venise din fața casei. Wallander realiză că nu se mai putea adăposti dacă trăgătorul înconjura casa și venea din spate. Trebuie să ies de-aici, își zise. Dacă rămân în casă, sunt un om mort. Încercă disperat să găsească o cale de ieșire. Nu avea cum să iasă în luminile de afară. Cel ce era acolo avea să-l împuște.

Știu că nu are decât o singură soluție. Un gând care i se părea mai respingător decât orice. Trase aer în piept de câteva ori. Apoi se ridică în picioare, alergă în hol, trase un picior în ușă, se aruncă într-o parte și trase trei focuri de armă înspre curtea câinelui. Un urlet îi spuse că-și atinsese ținta. În toate secundele care urmară, Wallander se aștepta să moară. Dar urletele câinelui îi dădură destul timp să se strecoare în întuneric. Îl văzu pe Rolf Nyman stând în mijlocul curții, șocat de moartea câinelui. Abia apoi îl văzu și el pe Wallander.

Wallander închise ochii și trase două focuri de armă. Când deschise ochii iarăși, văzu că Rolf Nyman căzuse la pământ. Încet, Wallander se duse spre el. Era încă viu. Un glonț îl nimerise lateral. Wallander îi luă arma din mână și se duse spre cușca animalului. Câinele era mort.

În depărtare se auzeau sirene, din ce în ce mai tare. Îi tremura tot trupul. Se așeză pe treptele din față și aștepta. Începu să plouă.

EPILOG

La patru și un sfert, Wallander ședea în camera de recreere din secția de poliție. Bea o cafea. Mâinile încă îi tremurau. După prima oră haotică, în care nimeni nu fusese în stare să explice ce se întâmplase, lucrurile începuseră să se mai limpezească.

Atunci când Martinsson și Svedberg plecaseră de acasă de la Nyman, îl contactaseră pe Hansson prin dispecerat exact când poliția din Lund era în plin raid la discoteca Lindei Boman, suspectând că înăuntru se aflau mai mulți oameni decât era permis legal. În haosul general de care era înconjurat, Hansson nu înțelesese ce îi spusese Martinsson. Crezuse că toți polițiștii plecaseră de la casa lui Nyman. Apoi, își dăduse seama prea târziu că Nyman însuși se strecurase pe o ușă din spate, pe care el nu o văzuse când inspectase discoteca. Îl întrebase pe unul dintre ofițerii de serviciu unde sunt angajații discotecii și i se spusese că fuseseră luați pe sus și duși la secția din Lund pentru anchetare. Presupusese că Nyman făcea parte din acest grup. Se hotărâse, deci, că nu mai are niciun motiv să rămână în Lund și se întorsese la Ystad, crezând sincer că acasă la Nyman nu mai era nimeni de mai bine de o oră.

În tot acest timp, Wallander se târâse pe podea, trăsese în lustre, fugise în curte, împușcase un câine și pe Rolf Nyman, pe care-l nimerise în șold.

De când se întorsese la Ystad, Wallander se gândise de câteva ori că avea toate motivele să fie furios. Dar putea să hotărască el pe cine anume să dea vina? Fusese o serie nefericită de neînțelegeri ce s-ar fi putut termina foarte prost, nu cu un singur mort, și acela, câine. Dar asta nu se întâmplase. Fusese cât pe ce.

E o vreme să trăiești, e o vreme să și mori, gândi Wallander. Aceasta e mantra pe care și-o repeta de când fusese înjunghiat în Malmö, cu mulți ani în urmă. Acum fusese iar cât pe ce să dea ortul popii.

Rydberg veni în camera de recreere.

– Rolf Nyman o să scape, zise el. L-ai nimerit într-un loc bun. Nu va rămâne cu sechele. Doctorii păreau să creadă că mâine putem sta deja de vorbă cu el.

– Era cât pe ce să ratez, zise Wallander. Sau să-l împuşc fix între ochi. Trag foarte prost.

– Cei mai mulţi poliţişti trag prost, zise Rydberg.

Wallander sorbi iar din cafeaua fierbinte.

– Am vorbit cu Nyberg, continuă Rydberg. A zis că e posibil ca arma să fie ca aceea cu care au fost ucişi surorile Eberhardsson şi Holm. Au găsit şi maşina lui Holm. Era parcată pe o stradă în Sjöbo. Probabil că Nyman a dus-o acolo.

– Deci ceva tot s-a rezolvat, zise Wallander. Dar încă nu ştim ce e în spatele poveştii ăsteia.

Rydberg nu avea niciun răspuns la această afirmaţie.

Aveau să mai treacă încă vreo câteva săptămâni până când povestea fu lămurită. Dar când Nyman începu să vorbească, poliţiştii reuşiră să reconstituie o organizaţie construită cu măiestrie, care se ocupa cu importul a mari cantităţi de droguri din afara Suediei. Surorile Eberhardsson fuseseră acoperirea perfectă pentru Nyman. Ele organizaseră filiera din Spania, unde drogurile – produse atât în America Centrală, cât şi în Asia – ajungeau pe vase de pescuit. Holm fusese acolitul lui Nyman. Dar la un moment dat, moment pe care nu reuşiseră să-l identifice exact, Holm şi surorile Eberhardsson îşi uniseră forţele şi, în lăcomia lor, se hotărâseră să sară peste capul lui Nyman.

Când acesta realizase ce se întâmpla, lovise la rândul lui. Avionul căzuse exact în aceste momente. Drogurile erau aduse din Marbella până în nordul Germaniei. Zborurile de noapte spre Suedia decolau de pe o pistă privată din afara oraşului Kiel. Avionul se întorsese mereu acolo, cu o singură excepţie: ultima dată, când se prăbuşise. Comisia însărcinată cu anchetarea accidentului nu reuşise să determine cauza exactă. Dar existau semne că avionul era în aşa o stare proastă, încât se combinaseră mai mulţi factori, probabil.

Wallander însuşi condusese interogatoriul lui Nyman. Dar când alte două crime grave avură loc, fu nevoit să predea cazul. Cu toate astea, înţelese de la început că Rolf Nyman nu era vârful piramidei pe care o desenase. Erau alţii deasupra lui, oameni cu bani, oameni invizibili, care, dincolo de faţada de cetăţeni nepătaţi, aveau grijă ca drogurile să continue să intre în Suedia, fără întrerupere.

Wallander se gândi în multe seri la piramide. La vârful pe care tatăl său în-

cercase să-l atingă. Acea ascensiune putea fi simbolul propriei sale munci. Niciodată nu ajungea până în vârf. Mereu exista câte cineva atât de sus și de departe, încât nimeni nu-l putea atinge.

Dar în dimineața aceea de 7 ianuarie 1990, Wallander era pur și simplu obosit. La cinci și jumătate, nu mai suportă. Fără să mai spună nimănui vreo vorbă, se duse acasă. Făcu duș și se târî în pat, dar nu putu să adoarmă. Numai după ce reuși să găsească un somnifer, într-o cutie uitată în dulapul din baie, reuși să doarmă și nu se mai trezi până a doua zi, la ora două după-amiaza.

Își petrecu restul zilei la secție și la spital. Björk apăru și-l felicită pentru eforturi. Wallander nu-i răspunse. Considera că mai tot ce făcuse fusese greșit. Avuseseră noroc, nu inteligența lor îl doborâse pe Rolf Nyman. Apoi avu prima conversație cu Nyman, la spital. Omul era palid, dar părea să fie perfect lucid. Wallander se așteptase ca Nyman să refuze sa scoată vreo vorbă. Dar el îi răspunse la o mulțime de întrebări.

– Surorile Eberhardsson? întrebă Wallander înainte să încheie discuția.

Rolf Nyman zâmbi.

– Două bătrâne lacome, zise el. Care au fost tentate de faptul că a apărut cineva în viața lor și le-a oferit o aventură.

– Nu sună deloc plauzibil, zise Wallander. E un pas prea mare.

– Anna E. a trăit o viață destul de agitată în tinerețe. Emilia a fost mereu nevoită să stea cu ochii pe ea. Probabil că în sinea ei își dorea să fi trăit și ea la fel. Ce știm noi despre oameni? Doar că toți au slăbiciunile lor. Și asta e ceea ce trebuie să știi: care sunt slăbiciunile lor.

– Cum le-ai cunoscut?

Răspunsul fu surprinzător.

– Am cumpărat un fermoar. Am văzut două bătrâne și mi-a venit o idee nebunească. Puteau să ne fie de folos. Ca acoperire.

– Și apoi?

– Am început să le vizitez. Am cumpărat niște ață. Am vorbit cu ele despre călătoriile mele prin lume. Și le-am povestit ce ușor e să faci bani. Și ce scurtă e viața. Dar niciodată nu e prea târziu. Și-am văzut că mă ascultă.

– Și apoi?

Rolf Nyman ridică din umeri.

– Într-o zi le-am făcut o ofertă. Cum se zice? O ofertă de nerefuzat.

Wallander voia să îl întrebe mai multe. Dar dintr-odată, Nyman refuză să mai vorbească despre asta, așa că schimbă subiectul.

– Și Holm?

– Și el era lacom. Și slab. Prea prost ca să realizeze că n-are cum să mă prostească pe mine.

– Cum te-ai prins de planurile lor?

Rolf Nyman clătină din cap.

– Asta n-am să-ți spun, zise el.

Wallander plecă de la spital spre secție. Acolo avea loc o conferință de presă și, spre ușurarea lui, reuși s-o evite. Făcu un raport despre discuția pe care o avusese cu Nyman și apoi se duse acasă. Își făcu ceva de mâncare, dormi câteva ore. Se gândi să o sune pe Linda, dar n-o sună. Seara, ascultă *La Traviata*. Se gândi să-și ia neapărat câteva zile libere. Se duse în pat și adormi abia pe la două.

Telefonul fu înregistrat de dispeceratul poliției din Ystad pe 8 ianuarie la cinci și treisprezece minute dimineața. De răspuns, răspunse un polițist extenuat care fusese de serviciu aproape fără pauză, încă din ajunul Anului Nou. Ascultase vocea tremurândă și, inițial, fusese convins că e o persoană în vârstă, puțin confuză. Dar ceva totuși îi atrăsese atenția. Începu să pună întrebări. Când discuția se încheie, nu mai avu decât o clipă să reflecteze la cele auzite. Apoi puse mâna pe receptor și formă un număr pe care îl știa pe dinafară.

Când telefonul îl smulse pe Wallander din brațele somnului, era adânc cufundat într-un vis erotic. Când întinse mâna spre telefon se uită și la ceas. Un accident de mașină, își zise el în gând. A fost polei pe jos, sau a condus vreunul prea repede. Morți. Sau iarăși confruntări cu refugiații din Polonia, care veneau cu feribotul de dimineață. Se ridică în capul oaselor și își lipi receptorul chiar de obrazul care încă îl înțepa.

– Wallander, lătră el.

– Nu te-am trezit, nu?

– Eram treaz.

De ce dracu' mint? se întrebă el. De ce nu spun adevărul? Că nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă culc la loc și să-mi reiau visul cu femei goale?

– M-am gândit să te sun. A sunat un bătrân fermier din Lenarp. Zice că o vecină de-a lui e legată pe podea și că altcineva a murit.

Wallander localiză cu ușurință Lenarp în gând. Nu era foarte departe de Marsvinsholm, o zonă neobișnuit de deluroasă pentru Skåne.

– Pare grav. M-am gândit să te sun întâi pe tine.

– Cine mai e pe-acolo?

– Peters și Norén sunt pe stradă, îl caută pe unul care a spart o vitrină la Continental. Vrei să-i chem la secție?

– Zi-le să se ducă la intersecția dintre Kadesjö și Katslösa și să mă aștepte acolo. Dă-le adresa. Când ai primit reclamația?

– Acum câteva minute.

– Ești sigur că nu e vreun bețiv?

– Nu părea să fie beat.

Wallander se dădu jos din pat și se îmbrăcă. Odihna de care avea atâta nevoie nu îi era acordată.

Ieși în oraș, trecu pe lângă proaspăt construitul depozit de mobilă de lângă șoseaua principală și simți marea întunecată ce se zbătea nu departe. Cerul era acoperit de nori.

Vin furtunile de zăpadă, își zise el. Mai devreme sau mai târziu, se vor năpusti asupra noastră.

Mașina de poliție îl aștepta la intersecția cu Kadesjö.

Încă nu se luminase de zi.

HENNING MANKELL

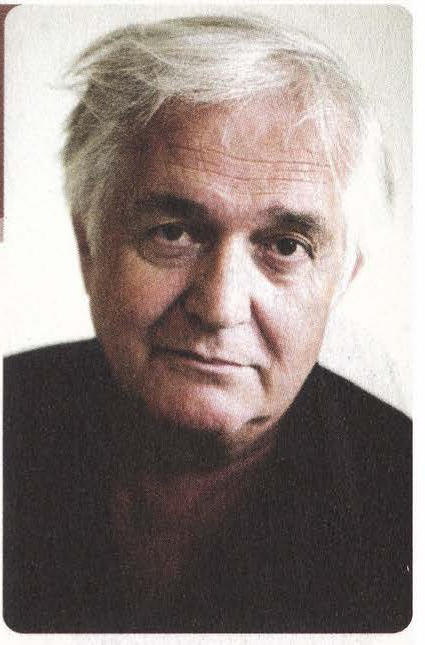

Henning Mankell a avut o copilărie grea. Mama sa a părăsit familia la un an după nașterea lui și n-a reapărut decât când era deja adolescent. Spre norocul lui, tatăl său a mutat întreaga familie de la Stockholm într-un sat și într-o casă în care imaginația și talentul pentru scris al lui Henning au înflorit. În ciuda iernilor reci și a distanței față de capitală, pădurile de brad și peisajul neatins de țară au fost un mediu perfect pentru dezvoltarea copiilor. Bunica lui a avut o influență decisivă în primii ani de viață. Ea l-a învățat pe Henning să scrie. Deopotrivă cititor pasionat, tânărul Henning s-a îndrăgostit de operele lui Mungo Park și ale altor exploratori ai Africii, care i-au oferit viziuni extraordinare ale unei lumi dincolo de granițele Suediei. Africa era „cel mai exotic loc pe care mi-l puteam închipui, capătul lumii". Și-a jurat că într-o zi va vizita acest continent.

Pe la șaisprezece ani, dezamăgit de școală, s-a înrolat în marina comercială. După doi ani s-a întors în Suedia, unde s-a angajat ca mașinisit la un teatru din Stockholm. Adora teatrul, deși era plătit foarte prost. Până la douăzeci de ani, scrisese deja o piesă. Avea să mai scrie și altele. Visul african continua să crească în imaginația sa. La sfârșitul lui 1972, strânsese destui bani pentru a-și plăti călătoria până în Guineea-Bissau. Acolo s-a simțit ca acasă și s-a întors de mai multe ori, stabilindu-se în cele din urmă în Mozambic, unde a fost invitat să fondeze primul teatru profesionist al țării, Teatro Avenida, și unde locuiește și azi.

Toate romanele scrise de el sunt pigmentate de temerile sale în privința relelor ce bântuie societatea de astăzi. „Știm că dacă un sistem de justiție nu funcționează corect, democrația este condamnată la moarte", declara el într-un interviu.

Inspectorul Kurt Wallander a fost prezentat publicului suedez în 1991, în *Criminali fără chip*, o poveste despre rasism, care a câștigat mai multe premii. Acum faima sa a devenit mondială și în 2008, britanicii l-au putut vedea în trei dramatizări ale romanelor polițiste scrise de Mankell, realizate de BBC, cu Kenneth Branagh în rol principal.

Reader's Digest

COLECȚIA DE ROMANE

READER'S DIGEST, BUCUREȘTI

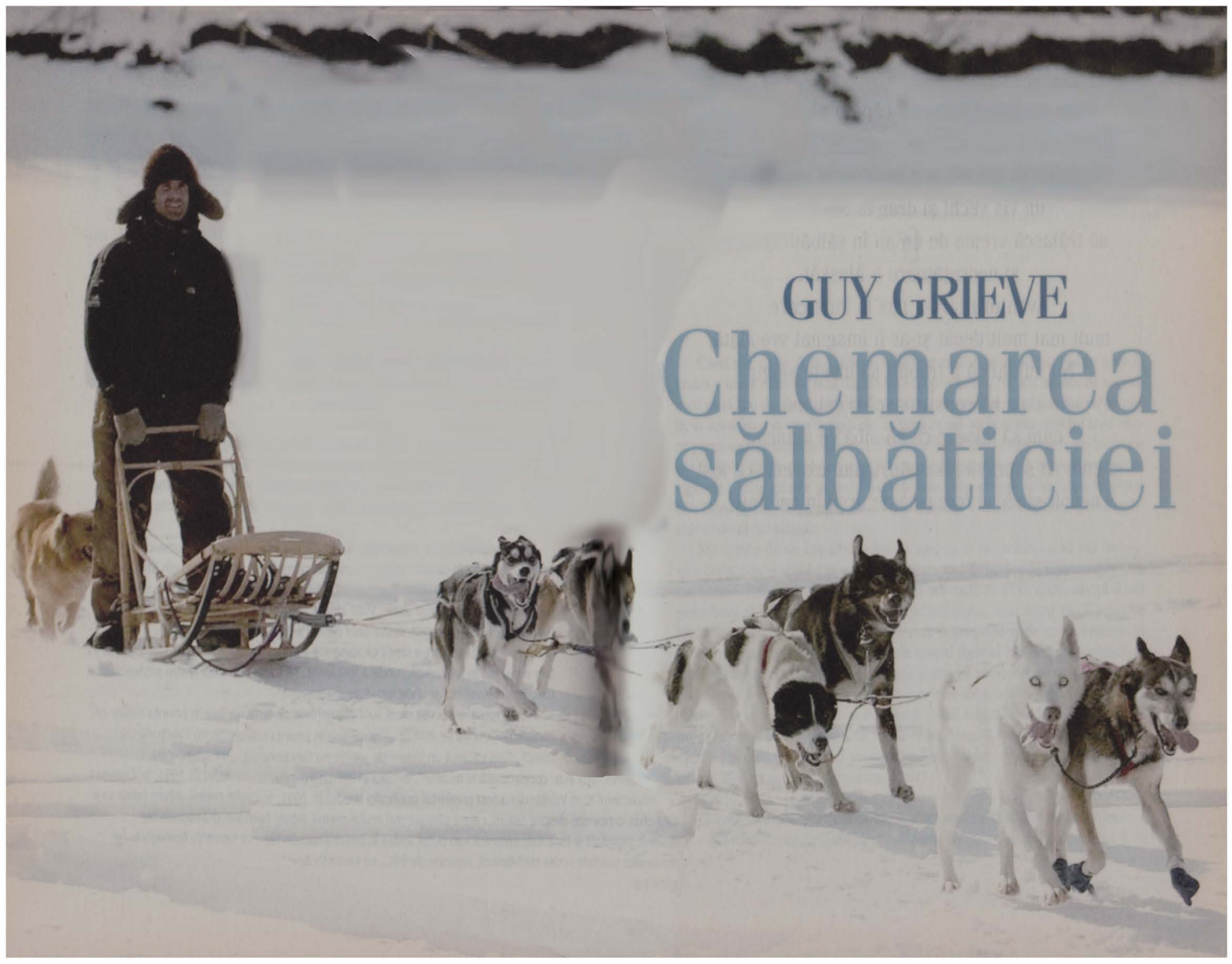

GUY GRIEVE

Chemarea sălbăticiei

Viaţa lui Guy Grieve nu căpăta nici un sens.
Prins ca în capcană într-o slujbă pe care o ura,
înglodat în datorii, s-a hotărât să transforme
un vis vechi şi drag în realitate:
să trăiască vreme de un an în sălbăticia aspră
şi necruţătoare a Alaskăi.
Aventura lui l-a pus la încercare
mult mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată.
Nu numai că a trebuit să înveţe singur
cum să construiască o cabană,
cum să vâneze ca să aibă ce mânca
şi cum să supravieţuiască frigului extrem – a fost
nevoit şi să se ferească de urşii înfometaţi...

1

Când mă aplec să îmi ridic în spate rucsacul supraîncărcat, văd în noroiul întărit o urmă mare de labă. Inima mi s-a oprit în loc. Nu am nevoie de un manual ca să îmi dau seama că doar cu puțină vreme înainte să acostez eu pe plajă, în acest loc a stat un urs grizzly. În timp ce mă uit la urmă, creierul meu obosit procesează situația în care mă aflu: sunt în sălbăticia subarctică, un loc unde pot fi atacat și mâncat de un animal care cântărește mai mult de cinci sute de kilograme. Ating găurile adânci lăsate de cele cinci gheare. Uitându-mă încotro duc urmele, îmi dau seama că ursul a dispărut tocmai în pădurea unde plănuiesc să-mi fac sălașul.

Mă sprijin de un băț albit, adus de ape, ca să urc taluzul și să mă îndrept spre copaci. Sunt scăldat în sudoare și înconjurat de un roi de muște negre care mă bâzâie. Rucsacul este prea greu ca să mă cațăr cu el în spate, așa că îl salt peste buza malului de pământ, într-un tufăriș țepos, apoi urc și eu. Rămân pe loc câteva minute, în picioare, uitându-mă la propriile mele urme, reticent să fac primul pas care mă îndepărtează de spațiul sigur al bărcii și mă scufundă în întunericul pădurii. Noaptea se apropie și știu că am de străbătut mai mult de un kilometru și jumătate de traseu dificil printre copacii deși și prin lăstărișul încâlcit până sa ajung la lacul unde îmi voi stabili tabăra. În acest moment aș renunța bucuros la tot planul meu, aș da ceasul înapoi și m-aș întoarce la vremea când viața mea era sigură și previzibilă. Trag adânc aer în piept, mă întorc cu spatele la plajă și o pornesc printre copaci.

O voce laconică, plictisită de lume, dar totuși caldă răspunde la telefon.

– Biroul redactorului-șef al ziarului *Scotsman*, sunt Sonja. Cu ce vă pot fi de folos?

Mă bâlbâi și tremur ca un oblon ruginit într-o zi ploioasă.

– Ăăă, da... păi... aș putea vorbi cu Iain? Sunt Guy de la parter.

Urmează o pauză scurtă.

– Pot să te întreb despre ce anume?

Probabil că se întreabă ce ar putea avea să-i spună un biet flăcău de la etajul de vânzări redactorului-șef al celui mai august ziar din Scoția.

Simt nevoia să îi mărturisesc că am luat-o razna complet și că am ajuns în cele din urmă într-un punct de unde nu mai există întoarcere. Că singura modalitate de eliberare din capcana rutinei vieții de birou este să mă îndrept spre unul dintre cele mai izolate și mai sălbatice locuri de pe pământ, unde voi fi singur, departe de familie și expus riscului deloc neglijabil să mor. În loc de toate acestea, spun numai atât:

– Mă întrebam dacă nu aș putea obține o întrevedere cu el, la orice oră...

– Stai puțin.

Urmează o lungă pauză în care ea verifică agenda.

– Uite, vino diseară după cinci și jumătate și așteaptă. Nu garantez, dar sunt destul de sigură că vei putea sta de vorbă câteva minute cu Iain.

Simt că mă încearcă o rază de ceva ce-mi este destul de străin: speranța.

– Mulțumesc, Sonja. Voi fi acolo.

Lucrasem în departamentul comercial al ziarului *The Scotsman* din Edinburgh mai bine de cinci ani. Ocupasem mai multe poziții și înregistrasem un oarecare succes în a propune noi modalități de a aduce bani companiei. În 2002, un director indulgent hotărâse să vadă dacă mă pot descurca într-un post important. Fusesem promovat dintr-un post mărunt de director de vânzări la marea funcție de „Șef al departamentului de marketing strategic" și mi se dăduse propriul meu birou la ultimul etaj, acolo unde își făceau veacul toți șefii importanți. Pentru o scurtă perioadă mă simțisem destul de entuziasmat și începusem să mă gândesc că poate din această poziție începea să mi se deschidă drumul către ceva. Săptămâni în șir am făcut planuri, am elaborat strategii și m-am simțit foarte profesionist și important. Mă mișcam de colo până colo alunecând cu scaunul pe rotile și băteam ostentativ în tastatura computerului. În biroul meu se țineau ședințe regulate și mă simțeam mândru să le ofer cafea și biscuiți celor care se așezau în jurul mesei imitație de mahon.

Dar pe măsură ce săptămânile se transformau în luni, lumea de la etaj voia să vadă ce anume avea de propus băiatul nou promovat. Pusesem la cale lansarea unei noi strategii de fidelizare a cititorilor. În schimbul unui abonament la

The Scotsman, un club de grădinărit oferea reduceri la o gamă largă de produse horticole, iar ca stimulent irezistibil intenționam să ofer gratuit tuturor abonaților câte un „cățel de grădină" din porțelan, cu o coadă care se mișca atunci când bătea vântul.

În fiecare seară conduceam spre casă cu mintea plină de căței de grădină și de fleacuri pentru cititori, destinzându-mă abia după ce lăsam în urmă orașul și mă apropiam de casa noastă din Scottish Borders. Naveta mea zilnică însemna un drum de trei ore dus-întors, dar părea să merite, dacă voiam să trăiesc la țară. Ajungeam acasă exact la timp ca să-i citesc o poveste înainte de culcare lui Oscar, băiețelul nostru de doi ani. Pe urmă Juliet și cu mine înfulecam o cină târzie și încercam din greu să ne simțim tineri, fericiți și plini de viață. A doua zi dimineață eu trebuia să mă trezesc devreme și mă strecuram afară în timp ce ei dormeau, știind că urmau să se trezească fără mine.

Campania de fidelizare a fost lansată și a devenit instantaneu un eșec, iar biroul meu s-a transformat într-un depozit care adăpostea mai bine de o mie de cutii pe care scria CĂȚEL DE GRĂDINĂ. Șefii nu au mai văzut nici un beneficiu în a mă avea prin preajmă, așa că m-au dat de-a dura pe scări în jos până la etajul de vânzări.

De acolo, am început să visez la evadare. Juliet mai avea puțin și urma să dea naștere celui de-al doilea copil al nostru, iar ipoteca și scadența de plată a datoriilor de pe cardurile de credit ne umpleau de fiori. Știam că nu eram singurii – aproape toți prietenii noștri se găseau în aceeași situație – dar nu puteam accepta gândul că acesta era felul în care ne era sortit să trăim. Datoriile nu-mi dădeau de ales decât să continui să plec în fiecare dimineață, din ce în ce mai trist, spre iadul coridoarelor cu boxe. Eram în floarea vârstei și petreceam opt ore pe zi într-un birou cu aer condiționat, cu ochii în monitorul computerului. Încă trei ore le petreceam stând în mașină. Mă simțeam prizonier și am început să intru în panică.

În timpul pauzelor de prânz am început să alerg pe Arthur's Seat, un traseu de opt kilometri. Reprezenta o încercare de a-mi salva sufletul. Am început să miros și să văd din nou anotimpurile. În raport cu banalitatea și rutina vieții de birou, alergarea îmi oferea ocazia să mă reconectez la viața în aer liber și declanșa în mine o revoltă. La început ocazional, apoi din ce în ce mai serios, am început să tânjesc după un loc sălbatic și un trai care să mă izbăvească de încorsetările vieții în suburbii. Fără branduri, fără furnizori, fără birouri, fără mașini de la firmă sau beneficii în funcție de vânzări – numai copaci și spațiu deschis și șansa de a redescoperi ce înseamnă să fii bărbat, precum și o cale nouă spre un fel de libertate pentru familie.

Soția mea se străduia mult să înțeleagă ce însemna această dorință. Își făcea și ea griji în legătură cu felul nostru de trai. Calitatea vieții noastre de familie suferea – lungile ore petrecute de mine la serviciu și făcând naveta însemnau că ea rămânea singură mare parte din săptămână și creștea copiii aproape pe cont propriu. Juliet era profund îngrijorată de disperarea mea tot mai mare, dar își făcea pe bună dreptate griji și în legătură cu perspectiva de a renunța la carieră fără să am altceva de făcut. Se simțea nemulțumită de incapacitatea mea de a fi fericit cu ceea ce reprezenta o viață foarte norocoasă, comparativ cu a altor oameni. O casă frumoasă, un fiu sănătos și un alt copil pe drum, o slujbă bună – ce voiam mai mult? Dar în sinea ei știa că toate aceste lucruri nu erau suficiente pentru nici unul dintre noi.

În anul următor, din 2003 până în 2004, mi-am petrecut fiecare clipă liberă căutând locuri unde aș fi putut să mă duc. Alaska mi s-a părut de la început o variantă promițătoare, întrucât reprezintă una dintre cele mai mari regiuni sălbatice din lume, cu o suprafață de 1 477 270 mile pătrate și o populație de numai 600 000 de oameni. Nordul Îndepărtat era de multă vreme unul dintre reperele imaginației mele, așa cum fusese el descris de Jack London și de poeziile lui Robert Service. Prin intermediul Internetului și al cărților am început să descopăr acolo un tărâm vast și sălbatic, în care chiar și astăzi puțini oameni îndrăzneau să călătorească singuri. Am citit relatări cutremurătoare despre atacuri ale urșilor și drumuri peste poduri de gheață care crapă, despre frigul uscat care albește fețele acoperindu-le cu gheață, despre luptele cu echipajele de câini, despre truda de a înjgheba mici cabane înainte de venirea iernii. Erau povești uimitoare despre călătorii făcute la lumina lunii, peste întinderea uriașă și strălucitoare de gheață și de zăpadă, despre tabere înjghebate la cotul unui râu, despre cum se ridică unduitor fumul de lemne spre un cer senin în timp ce somonul sfârâie înfipt într-o țepușă și cafeaua fierbe pe jar. Îmi stătea inima când citeam despre călători singuratici care reușiseră să supraviețuiască învățând ritmul pământului, orientându-se după cer și după stele și adăpostindu-se cu grijă în pădurile boreale.

În timpul călătoriilor mele de pe Internet am stabilit un contact cu o femeie din tribul indienilor Athabasca, care lucra la Universitatea Alaska din Fairbanks și care m-a pus în legătură cu fratele ei, Charlie. Acesta locuia împreună cu familia lui într-un sătuc de pe malul fluviului Yukon, în ținutul împădurit și slab populat din Interiorul Alaskăi, și își câștiga existența pescuind și lucrând ca dulgher. A fost de acord să fie contactul meu local.

Mai rămânea un singur obstacol care mă împiedica să îmi transform visul

în realitate: banii. Fără să am spatele acoperit de vreo rentă, fără posibilitatea de a ipoteca încă o dată casa (mai în glumă, mai în serios, am sugerat o dată această posibilitate, dar Juliet a pus piciorul în prag) trebuia să găsesc o sursă de finanțare. Juliet renunțase la serviciul ei la scurtă vreme după nașterea celui de al doilea băiat al nostru, Luke, în mai 2003, așa că responsabilitatea pentru siguranța financiară a familiei îmi revenea în întregime mie. Amintindu-mi că nu eram primul om din lume care să aibă nevoie de sponsorizare (de-a lungul istoriei, de la Columb la Shackleton, multe expediții au avut nevoie de suport financiar), am compus niște scrisori despre aventura pe care o plănuiam și le-am trimis unor potențiali sponsori.

Reacțiile celor abordați au mers de la entuziasm (urmat, însă, de obicei, de un clătinat din cap plin de păreri de rău) și până la incredulitate și bătaie de joc. Până în prima parte a anului 2004, cele mai multe dintre potențialele surse de finanțare pe care le luasem în calcul nu îmi oferiseră nimic și mai rămăseseră doar una sau două posibilități. Încercam disperat să găsesc alte soluții. Timpul trecea repede și simțeam instinctiv că dacă nu reușesc să plec în anul acela, nu am să mai plec niciodată.

La ora 17,30 m-am îndreptat spre biroul redactorului-șef.

– Ia loc, Guy, mi-a spus Sonja, zâmbind obosit. Verific imediat dacă Iain este liber.

A ridicat receptorul și pe urmă a ridicat dintr-o sprânceană.

– Uite, are cinci minute. Intră.

Am intrat simțindu-mă bolnav de emoție. Urma să îmi expun pentru prima dată ideea în public – sau, mai precis, să îi dau drumul în lumea mică și foarte bârfitoare de la *The Scotsman*.

Înăuntru, Iain Martin a ridicat o mână ca să mă invite să stau jos.

– Guy, cu se îți pot fi de folos?

Am încercat să îmi limpezesc mintea.

– Păi... OK. Uite, s-ar putea să sune ciudat...

– Nu sunt slab de înger, mi-a zâmbit el. Pune-mă la încercare.

Mi-am luat inima în dinți.

– Iain, cred că încep să îmi pierd mințile.

– Și ce-i cu asta? a râs el.

– Trebuie să îmi schimb viața. Am avut o viziune despre cât de fără rost va arăta viitorul meu și nu mi-a plăcut deloc.

M-am auzit vorbind și mi-a venit în minte Billy Graham, gândindu-mă că

probabil redactorul-şef începuse să se întrebe dacă paza mai era prin clădire. Totuşi se uita la mine serios.

– Iartă-mă că vin la tine cu un asemenea lucru – probabil că eşti ocupat şi... dar...

– Guy, nu o mai scălda. Despre ce este vorba?

M-am ridicat în picioare.

– Am de gând să îmi părăsesc serviciul şi să mă duc în Alaska, unde să-mi construiesc o cabană în sălbăticie. Pe urmă voi locui acolo peste iarnă.

El a clipit şi a rămas cu gura căscată.

– Poftim?

– Nu-mi mai pot petrece viaţa stând pe scaun. Trebuie să plec.

M-am aşezat din nou.

– Şi cum rămâne cu copiii tăi? Ai familie, nu-i aşa? S-a lăsat pe spate în scaun, privindu-mă atent.

– Soţia mea ştie că trebuie să fac asta şi mă susţine. Oricum nu mai putem continua aşa – iar asta ne va schimba vieţile, într-un fel sau altul. Nimic nu ne aparţine cu adevărat, datoriile ne omoară şi abia apuc să îmi văd familia...

Am desfăcut braţele.

– Iartă-mă, mai bine mă opresc.

S-a ridicat şi s-a dus la o uşă care dădea spre un balcon, deschizând-o.

– Fumezi, Guy?

I-am spus că în seara aceea voi face o excepţie şi am acceptat o ţigară. Am ieşit în balcon şi am rămas să ne uităm la străzile întunecate şi ude, la traficul aglomerat care înconjura Arthur's Seat. M-am simţit uşurat. Nu mai exista nici un motiv de emoţie sau de tensiune – corăbiile mele începuseră să ardă, iar eu savuram mirosul de fum.

Iain a a stins ţigara şi a intrat înapoi în birou.

– Să construieşti o cabană, zici? Unde anume în Alaska?

– În Interior, pe malul fluviului Yukon.

– Ai mai făcut aşa ceva înainte?

– Nu, am recunoscut. Dar am învăţat să trag la ţintă, aşa că nu sunt foarte îngrijorat în ce priveşte hrana. Nu am experienţă în construcţii, dar am lucrat câteva luni ca muncitor, mă descurc cu munca fizică...

M-a întrerupt.

– Vei fi singur acolo?

– Da.

– Şi dacă ceva nu merge cum trebuie – ai de unde să ceri ajutor?

Am încercat să arăt demn de toată încrederea, dar nu am reușit și am ridicat mâinile în semn că mă predau.

– Voi fi singur. Nu știu ce să îți spun mai mult de atât.

El a chicotit, clătinând din cap și emoția mi-a revenit într-o clipită. Crede că sunt nebun, m-am gândit.

– De ce ai venit să îmi spui lucrul acesta, Guy?

– Trebuie să câștig niște bani cât sunt plecat și mă gândeam că aș putea să scriu pentru tine.

El a tăcut din nou o vreme.

– Articolul pe care l-ai scris despre Legiunea Străină a fost destul de în regulă...

M-a privit țintă.

– Este un subiect bun. OK, îți dau o rubrică săptămânală, deși numai Dumnezeu știe ce ți se va întâmpla.

Am sărit în picioare să îi mulțumesc și m-am simțit amețit, știind sigur că numai în parte din cauza țigării.

Iain m-a condus până la ușă și mi-a strâns mâna.

– Te așteptăm cu opt sute de cuvine pe săptămână, mi-a spus. Va trebui să găsești o cale să ni le trimiți regulat. Succes.

M-am împleticit afară din birou fără să îmi vină să cred. Visul meu devenea realitate. Cu cât urma să câștig de la ziar puteam să îmi întrețin familia cât timp eram plecat. Încă mai trebuia să găsesc banii ca să finanțez aventura însăși, dar știam că reușisem să trec de primul obstacol.

Am ajuns acasă exact când Juliet îi usca după baie lângă foc pe Oscar și pe Luke, cel de-al doilea băiat al nostru, care avea de-acum aproape un an.

– Cum ți-a mers? m-a întrebat ea.

– A fost bine. Mi-a oferit o rubrică săptămânală.

Am întâlnit privirea soției mele și între noi s-a lăsat liniștea. Avea pe chip o resemnare mută, îmi era greu să mă uit la ea. Flăcările jucau în spatele ei, reflectându-se pe podeaua de lemn. Simțeam în nări mirosul mâncării din cuptor și în bucătărie se auzea radioul.

– Hai să culcăm băieții, Guy, și pe urmă stăm la masă.

Am mâncat vorbind pe îndelete despre ce va urma și pentru prima dată am simțit că vorbim despre ceva real. Juliet deja hotărâse ca în anul cât voi fi plecat să închirieze casa noastră și să se mute cu băieții pe Insula Mull. Era insula pe care crescuse și avea acolo o mulțime de rude și de prieteni. S-a uitat la mine cu atenție.

– Guy, eşti sigur că eşti pregătit pentru asta? Vreau să zic, acolo există urşi, iernile sunt geroase, iar să construieşti o cabană...

Am luat-o de mână şi am încercat să o liniştesc.

– Pur şi simplu ştiu că va fi OK.

M-a privit iarăşi lung şi am ştiut la ce se gândea. Cu numai o săptămână în urmă pierdusem o zi întreagă luptându-mă cu un set de rafturi de la Ikea pentru camera băieţilor, iar acum plănuiam să construiesc o cabană. Drept să spun, nu ştiam nici eu dacă sunt în stare să fac aşa ceva. Dar eram hotărât să încerc.

Aveam o mulţime de lucruri de rezolvat. Nu puteam pleca până nu făceam rost de undeva de restul banilor şi aveam nevoie de logistică, inclusiv o modalitate de a trimite săptămânal articolul la ziar. Am studiat atlase şi am citit carte după carte. L-am contactat pe Charlie ca să-i spun că plănuiam să ajung acolo în următoarele luni. Când am vorbit la telefon, am surprins în vocea lui o firească prudenţă. Era limpede că nu aveam experienţa necesară ca să trăiesc într-o regiune subarctică şi probabil că el se gândea că mă îndrept direct spre dezastru. După aceea lucrurile au început să se desfăşoare foarte rapid: se adunase masa critică de presiune pentru a aduna proiectul laolaltă. Într-o seară m-am întâlnit cu un prieten, proprietar al companiei Graham Tiso Outdoors, o firmă specializată în echipament şi haine pentru expediţii. În faţa unei beri băute la barul Shore din Leith, i-am povestit lui Chris despre planul meu.

A reacţionat imediat cu entuziasm.

– Guy, trebuie să faci ce ţi-ai propus! Uite, îţi dau eu tot echipamentul care îţi trebuie şi cred că te pot ajuta şi cu nişte bani, dacă ai nevoie. Să nu renunţi!

Încurajat de ajutorul lui Chris şi susţinut de faptul că aveam un venit garantat ca urmare a rubricii obţinute la *The Scotsman*, Juliet şi cu mine am hotărât că nu mai exista motiv să dau înapoi. În fiecare dimineaţă ne luam rămas-bun cu sentimentul că vieţile noastre se apropie de momentul unei schimbări importante. Pe urmă a venit ziua în care am fost chemat în biroul directorului adjunct. Făcea exact ceea ce trebuia să facă un bun director, mă disponibiliza.

Am ieşit din biroul lui simţindu-mă ciudat de calm. Ceea ce era mai rău se întâmplase. Am trecut cu privirea peste amestecul dezolant de teancuri de hârtie, cărţi, căni de cafea şi instrumente de scris de pe biroul meu, cu intenţia vagă să fac curăţenie. Din obişnuinţă mi-am deschis computerul, ascultând pentru a nu ştiu câta mia oară melodia enervantă cu care începea să opereze, care reprezenta tot ceea ce era mai plicticos şi mai previzibil în munca de birou. Aveam un mesaj de la HIGHLAND PARK, producătorii de whisky. L-am deschis şi l-am citit.

Bună, Guy,

Am citit informațiile pe care ni le-ai trimis despre proiectata aventură pe care vrei să o întreprinzi în Alaska și ne-ar plăcea să ne implicăm. Poți să-mi dai un telefon?

Toate cele bune, Sharon McLaughlin

Am citit mesajul cu inima bubuindu-mi. Nu-mi venea să cred – dintre toate zilele, taman astăzi.

Peste câteva zile m-am întâlnit cu Sharon McLaughlin la Glasgow și am discutat despre cum s-ar fi putut implica Highland Park în aventura mea. Gata, de-acum sigur plecam! M-am întors la Edinburgh și pe drum m-au copleșit emoții amestecate. Mă întrebam de ce mă băgasem în așa ceva și ce anume mă aștepta în viitor.

Era la începutul verii și grădina micii noastre proprietăți din Rule Walter Valley înflorea. Peticul de vegetație arăta ca un smarald ascuns după casa noastră, iar căpșunile se dovedeau mai bune ca niciodată. Eu mă simțeam, totuși, amorțit la gândul că peste o săptămână urma să plec. Copiii noștri, casa și peisajul plăcut din jur urmau să fie înlocuite curând de oameni și locuri despre care nu știam nimic. Juliet și cu mine încercam să ne comportăm normal, dar iminenta despărțire atârna deasupra noastră ca un nor negru. În cei opt ani de când eu și Juliet trăiam împreună nu fuseserăm niciodată despărțiți mai mult de o lună, iar acum iată că eu mă pregăteam să plec pentru un an întreg. Era o perspectivă înspăimântătoare.

Mi-am petrecut ultimele zile cu pregătiri de ultim moment. Am stat o zi la sediul firmei Tiso, alegând hainele de care aveam nevoie și echipamentul necesar supraviețuirii. Mi-am bătut capul cum să reușesc să trimit săptămânal articolul la *The Scotsman* și am ajuns la concluzia că ar fi fost posibil folosind un laptop conectat la un telefon prin satelit, așa că am fugit la Londra, la Inmarsat, unde mi-au dat un telefon prin satelit și timp de conectare gratuit, pe urmă la Glasgow, ca să iau un laptop Apple iBook de la Scotsys.

Cu două seri înainte de data plecării a venit să mă vadă un prieten medic, care mi-a arătat cum să-mi pun o perfuzie intravenoasă. A fost o experiență neplăcută și sângeroasă, dar după o oră eram încrezător că de acum voi fi în stare să îmi administrez, la nevoie, medicație intravenoasă. Dimineața următoare m-am dus cu mașina la Edinburgh și m-am întâlnit pe fugă într-un pub cu un alt prieten, un foarte respectat chirurg. Mi-a pus în față o impresionantă trusă de prim ajutor și mi-a ținut un curs concentrat despre cum să tratez orice, de la o mușcătură de câine până la apendicită, în timp ce eu luam notițe cu frenezie.

În ultima noapte petrecută împreună, după ce am culcat băieții, am ieșit cu Juliet să facem o plimbare în jurul casei, oprindu-ne să ne uităm la niște copaci pe care îi plantasem vara trecută.

– Gata, cred că asta este, mi-a spus Juliet încetișor. Nu-mi vine să cred că nu ne vom vedea atât de multă vreme.

Vocea i s-a topit.

– Mă simt foarte straniu.

Eu n-am fost în stare să spun nimic, prea gâtuit de emoție ca să pot exprima ce gândeam.

În ziua următoare m-am îndreptat spre terminalul de plecări de la aeroportul Edinburgh împreună cu Juliet, cu mama și cu Luke. Eram înconjurați de lume care pleca în vacanță, în timp ce noi stăteam muți și îndurerați, gata să pășim în lumi diferite.

Când a venit vremea să ne luăm rămas-bun, am luat-o în brațe pe Juliet și am suspinat împreună lângă un magazin oarecare unde se vindeau cămăși și cravate. Vremuri grele ne așteptau pe amândoi. Juliet trebuia să accepte provocarea de a se ocupa singură de doi copii mici; știam că o mai aștepta și povara zilnică a grijii pentru mine. Iar eu făceam primii pași spre un tărâm periculos și necunoscut.

2

Un mic avion de pasageri se apropie de baraca de plecări a aeroportului din Anchorage, unde mă aflam. În jurul meu erau încă şapte persoane care, după câte mi-am dat seama, locuiau în Interiorul peninsulei. Cei mai mulţi erau indigeni alaskani, înconjuraţi de cutii şi de sacoşe ticsite cu de toate, de la unelte şi fructe proaspete la unt de arahide.

Copilotul a apărut şi a băgat capul pe uşă.

– Gata, toţi? Hai să încălecăm, a zis el, îndreptându-se apoi spre avion.

Ne-am ridicat cu toţii, ne-am strâns calabalâcul şi l-am urmat pe pistă. Am simţit un fior de frică intrând în avionul micuţ, care s-a agravat când am văzut că nu exista nici un paravan între pasageri şi piloţi şi că amândoi erau foarte tineri. După câteva instrucţiuni grăbite privind siguranţa în timpul zborului, am decolat şi ne-am ridicat în aer. Era înnorat, deşi câteodată reuşeam să zăresc sub noi câte o suprafaţă mare, pustie, de pământ. Din când în când îl surprindeam pe câte unul dintre cei şapte alaskani încercaţi uitându-se la mine. Nu mi se păreau ostili, doar curioşi. Poate că se întrebau de ce un ageamiu ca mine se îndrepta spre unul dintre cele mai izolate locuri din lume.

Norii s-au îndesit şi următoarele două ore, până am început coborârea la Galena, nu am mai văzut nimic. În acest sătuc de pe Yukon locuia Charlie, pe care îl sunasem cu o lună în urmă ca să îmi anunţ sosirea. Mi se păruse oarecum luat prin surprindere – cred că mă categorisise drept un visător ţicnit care trebuie din când în când suportat la telefon.

– Atenţie toată lumea, începeţi să vă puneţi centurile, ne-a anunţat căpitanul şi pe urmă am început să coborâm repede.

În timp ce ne îndreptam către pista de aterizare a satului, norii s-au împrăştiat şi am văzut un fluviu uriaş care se încolăcea în mari meandre. Am văzut ape ma-

ronii înconjurând mari insule împădurite și bancuri de nisip ici și colo, ridicate mult deasupra nivelului apei. M-am întors spre bărbatul care stătea lângă mine.

– Nu vă supărați – acesta este fluviul Yukon?

Mi-a răspuns dând încet din cap, fără să zâmbească.

Avionul a aterizat și noi am coborât scara, într-o atmosferă încinsă și umedă. Am inspirat adânc și am simțit un miros familiar. Bărbatul lângă care stătusem venea în urma mea.

– Lumea arde turbă pe aici? l-am întrebat.

Un zâmbet larg i s-a așternut pe față.

– Nu, a fost un incendiu foarte mare și acum arde pământul, pentru că nu mai sunt copaci.

A zâmbit și s-a îndepărtat, în timp ce eu îmi așteptam bagajul. M-am uitat la norul de deasupra și am tresărit: era fum. Aterizasem în mijlocul unui uriaș incendiu de pădure. Oare ce să însemne asta pentru mine?

Mi-am luat bagajul cel greu și m-am îndreptat spre cabana de bușteni care reprezenta aeroportul acestui sat. Când m-am apropiat, mi-a ieșit înainte un nativ alaskan vânjos, îmbrăcat într-o scurtă North Face și purtând ochelari cu lentile galbene.

– Tu ești Guy?

Mi-am lăsat bagajul jos.

– Da, Charlie.

A zâmbit și a dat din cap, apoi mi-a întins mâna.

– Eu sunt Charlie și el este fiul meu, Bubba.

A arătat spre tânărul de lângă el, care a ridicat încet mâna și m-a salutat. Mă cerceta cu privirea.

Am mers împreună spre o camionetă din anii '60, destul de șifonată, mi-am pus bagajele în spate și m-am urcat în ea, apoi am lăsat în urmă aerodromul și am luat-o pe un drum denivelat de pământ către casa lui Charlie.

Mi-am dres vocea.

– Am auzit că ați avut un incendiu – a fost rău?

– Da, a fost groaznic. A ars totul, e foarte rău prin jur.

– Aha.

M-a străbătut un fior de panică.

– Vreau să îl cunoști mai întâi pe socrul meu și pe urmă mergem să îmi cunoști familia.

– Mulțumesc, Charlie. Îți sunt recunoscător.

– Poate că vei sta la socrul meu, poate că nu.

Fraza lui a rămas plutind în aer și neliniștea mea s-a adâncit.

Am continuat să ne zgâlțâim în hârtoapele drumului și mi-am adus aminte că în Interior nu există cu adevărat șosele: se ajunge numai pe calea apei sau a aerului. Ne-am zgâlțâit o vreme, trecând ocazional pe lângă câte o baracă până am ajuns la o curte mare cu pietriș. Charlie a oprit.

– Aici locuiește Don, socrul meu.

Am coborât din mașină și privirea mi-a fost atrasă imediat de o cabană frumoasă din trunchiuri de copac întregi și din bușteni rotunjiți, lung fiecare de circa zece metri. Cabana era construită pe piloni și amplasată pe o coastă înaltă de unde se vedea unul dintre meandrele gigantice ale Yukonului. Părea să radieze: era scăldată în lumina soarelui și bușteniii străluceau ca aurul.

Am urcat pe o scară de lemn spre o ușă dintr-o latură a casei. Înăuntru s-a deschis în fața mea o încăpere mare, cu acoperișul susținut tot de trunchiuri întregi de copac. O fereastră largă dădea spre fluviul maiestuos, iar lângă ușă era o sobă mare cu lemne.

Am rămas nesigur în cadrul ușii. La masă era așezat un bărbat înspăimântător, cu o înfățișare fioroasă, îmbrăcat în haine grosolane de lucru și cu o pereche de bretele vechi. Purta ochelari negri și o cască uzată de sudor. Lângă el stătea o femeie alaskană, care am presupus că trebuie să fie nevasta lui.

Bărbatul s-a ridicat să mă întâmpine. Mi-a strâns mâna ușor și a intrat direct în subiect.

– Mai bine îți spunem de la început – am avut un incendiu dat naibii aici. Charlie plănuise să stai în cabana mea din pădure. Partea proastă este că s-a transformat în cenușă.

– Cred că a fost un foc straşnic, am mormăit eu, încercând să-mi pun mintea la treabă și să apreciez consecințele incendiului asupra aventurii mele.

– Să știi că a fost – trei sute de mii de acri de pădure transformată în scrum. Cafea?

Începuse să îmi placă de el, în ciuda înfățișării intimidante. Ochii lui dezvăluiau inteligență și un simț ascuțit al umorului, plus o umbră de șiretenie. Dar mă preocupau propriile mele probleme. M-am așezat, încercând să gândesc cât de cât pozitiv, când de fapt mă simțeam ca un copil în prima zi la o școală nouă – complet pierdut, departe de toate lucrurile cunoscute. Don și-a prezentat nevasta și ea a zâmbit politicos, fără să i se citească nimic în priviri. În timp ce ea s-a dus să pună de cafea, Don și Charlie au început să cotrobăiască după niște hărți locale. Am rămas uitându-mă pe fereastră. Oare cum ajunsesem să îmi asum un asemenea risc? Oare cum îmi lăsasem familia și plecasem la douăsprezece mii de kilometri depărtare fără nici un fel de garanții că dorințele mele

se puteau împlini? Dintr-odată, toate planurile pe care le făcusem mi se păreau nerealiste și prostești. Deja ajunsesem la un obstacol important. Eram sigur că Don și Charlie aveau de gând să îmi spună că nu mă pot ajuta și că se vor oferi în curând să mă conducă înapoi la aeroport. Se așezară lângă mine, întinzând niște hărți pe masă. Comentariile lor nu erau menite să mă încurajeze.

– Nu... aici a ars totul, chiar până la marginea lacului.

Don arătă o pată albastră de pe hartă.

– De fapt, interveni Charlie, Brownie a zburat pe acolo ieri și mi-a spus că totul este ars până aici.

Mâna lui indica un teritoriu întins.

Amândoi păreau plini de îndoială. Prin toată deprimarea, am simțit o scânteie de hotărâre. Nu venisem până aici ca să mă dau bătut la primul obstacol. M-am gândit la încercarea mea eșuată de a fi selectat să devin ofițer al armatei britanice. Un colonel țanțoș îmi strigase: „Ține minte, primul lucru care se duce naibii este întotdeauna planul!" Am repetat această frază în sinea mea ca pe o mantră până când nu mi-am dat seama și am rostit-o cu voce tare.

S-au oprit din vorbit și s-au uitat la mine. Ochii lui Charlie păreau oarecum mirați, dar Don zâmbi mâhnit și mi-am dat seama că pentru el vorba avea sens.

– Da, în sălbăticie așa se întâmplă aproape mereu.

M-am hotărât să risc și să mai dau glas unui gând pozitiv.

– Da, dar... ăăăă... poate că sosirea mea aici reprezintă un lucru bun. Exact când v-ați pierdut cabana vine un nebun din Scoția să construiască alta în loc.

Vorbele mele au rămas plutind în aer, o vreme.

– Stai puțin... Vrei să spui că ai de gând să îți construiești singur cabana?

Charlie s-a aplecat spre mine, privindu-mă neîncrezător.

– Da – ăsta este planul meu. I-am susținut privirea, deși eram departe de a mă simți confortabil. Am crezut că ți-am spus clar, dar poate că...

Nu mi-am terminat fraza.

S-au uitat unul la altul în tăcere și eu m-am uitat la ei până au asimilat informația. Îmi dădeam seama că încercau să se adapteze la o nouă realitate alarmantă: nu eram doar un alt turist care voia o excursie în sălbăticie, consideram că am o misiune! Don a împăturit hărțile, pe urmă a spus:

– Nu-mi vine nici o idee acum. Până una-alta, poți să stai într-o căsuță pe care o am la marginea curții.

Charlie m-a condus la o magazie verde construită pe un dâmb cu priveliște spre fluviu. Era vopsită alb pe dinăuntru și avea într-un colț un pat artizanal de lemn. În timp ce pleca, Charlie mi-a zis:

– Vin mai târziu să te iau la cină. Până atunci, aranjează-te aici.

Pe urmă a sărit în camionetă și a pornit.

Am ieșit și m-am așezat pe coama dâmbului, uitându-mă la fluviu. O briză ușoară adia printre acele bradului argintiu care își întindea crengile deasupra mea și am simțit pentru prima oară mirosul de rășină. M-am uitat peste apă la uriașa întindere de pământ sălbatic de acolo și m-am gândit la versurile lui Robert Service:

Aceasta este legea Yukonului și fluviul a spus-o întotdeauna răspicat:
Nu-mi trimiteți nebuni și nevolnici, trimiteți-mi numai bărbați puternici și încercați.

Speram să fiu în stare să dovedesc că fac parte din cea de a doua categorie.

În aceeași seară mai târziu am mers pe jos cu Charlie pe drumul de pământ până la el acasă. Am trecut pe lângă câteva case de lemn dărăpănate și din când în când ne depășea câte o mașină cu tabla îndoită, ridicând peste noi un nor gros de praf. Satul era rudimentar și posomorât și totul părea de culoarea noroiului, de la drumuri și lăstărișul acoperit de praf până la fluviul care curgea întunecat către vest. Mă simțeam stingher și deprimat, iar conversația nu mă ajuta.

– Da, mai conduc câteodată albi în josul fluviului, mi-a spus Charlie. Îi duc în locuri frumoase și izolate.

– Îi duci la pescuit, nu-i așa?

– Da, îi duc la pescuit și îi ajut să își ridice tabăra.

S-a uitat la mine cu o privire grea.

– Unii îmi zic: „Gata, Charlie, ne-a ajuns, vrem să mergem acasă." Se sperie destul de repede.

Ochii lui i-au întâlnit scurt pe ai mei și am citit în ei provocarea. Se întreba cât de mult voi rezista eu.

După zece minute am ajuns la un drumeag care cobora spre fluviu. În stânga erau mormane de cherestea proaspătă și un gater mobil care arăta uzat.

– Primăvara tragem afară copacii aduși de fluviu și îi uscăm pentru foc, iar în amonte doborâm bușteni pentru cherestea și îi lăsăm să plutească până aici ca să îi tăiem.

Ceva mai încolo, am ajuns la casa lui Charlie. Era înconjurată de camionete din anii '50, de câteva motociclete și o mașină de zăpadă. M-am uitat în sus la construcția impresionantă de lemn, înălțată și ea pe piloni, înconjurată de un pridvor. Casa avea două etaje.

– Tu ai construit-o? l-am întrebat.

Charlie a încuviințat și mi-a făcut semn să intru. Am fost întâmpinat de Claudette, soția lui, și de cei cinci copii ai lor. Claudette era o femeie înaltă și frumoasă, cu ochi calzi și binevoitori. Cele trei fetițe șușoteau între ele. Lângă Claudette stătea Bubba, care mă privea impasibil. Am presupus că are în jur de șaptesprezece ani. Un băiat mai mic, Jack, de vreo zece ani, stătea alături de el și mă privea cu o curiozitate nedisimulată.

Claudette ne-a făcut semn tuturor să ne așezăm în jurul unei mese mari de lemn, aranjate pentru cină. Toți și-au plecat capetele și Claudette a spus rugăciunea, pe urmă le-au ridicat și s-au uitat din nou la mine. Am fluturat din mână într-un fel de salut glumeț. Jack a râs și a intrat direct în subiect.

– Ai venit atâta drum tocmai din Scoția ca să trăiești în pădure? m-a întrebat el.

Am încuviințat, încercând să par plin de încredere în mine.

– Da, Jack, asta am de gând.

El s-a aplecat înainte, ridicând sprâncenele.

– De ce?

Mi-am făcut de lucru cu tacâmurile, străduindu-mă să găsesc un răspuns.

– Păi, este dificil de explicat....

M-am uitat în jurul mesei: toată familia aștepta.

– Vreau să zic, există mai multe motive pentru care vreau să fac acest lucru.

Jack s-a lăsat pe spate în scaun, în mod clar nesatisfăcut de răspunsul meu. Claudette a spart tăcerea, în timp ce îmi punea în farfurie niște minunată tocană cu carne.

– Hai, Jack, lasă-l puțin să-și tragă sufletul, de-abia a ajuns.

Tocana era grozavă și am profitat de ocazie ca să schimb subiectul.

– Carnea este nemaipomenită – e din Alaska?

– Elan, a spus Charlie.

– De unde ai cumpărat-o?

Charlie a zâmbit:

– Nu ne putem permite să cumpărăm carne de la magazin, este prea scumpă. Tot ce ajunge aici vine cu avionul.

– Sigur, am spus, aducându-mi aminte că cel mai apropiat drum era la patru sute cincizeci de kilometri.

– Jack a împușcat elanul ăsta.

M-am uitat la băiatul care strălucea de mândrie.

– A fost primul tău elan?

– Nu, a clătinat el hotărât din cap.

– Primul elan l-a împușcat când avea șapte ani, a spus Charlie.

M-am uitat curios la Jack, uimit că un băiat de șapte ani putea pune la pământ cel mai mare cerb din lume, care ajunge să cântărească și peste șapte sute cincizeci de kilograme. Familia mânca în liniște și am început să caut în minte vreun aspect al vieții britanice în stare să îi amuze sau să îi intereseze pe cei care mă ospătau. Mi-a trecut ceva prin minte și m-am întors către tânărul meu inchizitor.

– Jack, ai auzit vreodată de un joc numit crichet?

S-a oprit din mâncat și a clătinat încet din cap în semn că nu.

M-am uitat în jur, cuprinzând în discuție și restul familiei.

– Ei bine, crichetul cred că este singurul sport din lume unde jocul poate să dureze și cinci zile fără ca o echipă să o învingă pe cealaltă.

M-au urmărit cu toții muți de uimire, în timp ce eu m-am lansat într-o dizertație despre crichet – curioasă alegere pentru mine, care nu sunt câtuși de puțin un expert, dar atmosfera a părut că începe să se destindă.

După masă le-am mulțumit lui Charlie și lui Claudette pentru primirea lor. Charlie a ridicat o mână.

– Am să fac tot ce pot ca să te ajut. Dar este greu, acolo departe, în pădure, și tu nu știi nimic despre acest loc, nu-i așa?

Nu puteam să neg. Am încuviințat din cap.

– Cabana lui Don s-a făcut scrum și nu mai avem alt loc unde să poți construi una – înțelegi?

Vorbea rar, ca pentru un copil. Am simțit cum revine în mine un fior fierbinte de panică și mi-am auzit sângele pulsând în vene. Claudette mă privea și i-am citit îngrijorarea în ochi.

– Guy, este greu aici de unul singur, fără familie, și este periculos.

Mi-am dat seama că lor li se părea straniu că venisem atâta drum, lăsându-mi familia singură acasă. Mi-am adus aminte că, la începutul schimbului nostru de e-mailuri, sora lui Charlie subliniase faptul că pentru nativii alaskani valorile familiei și ale comunității sunt mai presus de orice și mi-am dat seama că ei nu s-ar fi dus niciodată să trăiască singuri în pădure. Dar mai știam că există și un lung șir de precedente în care oameni albi au ales să călătorească singuri în locuri sălbatice, iar cei care reușiseră în demersul lor fuseseră aceia care stabiliseră legături puternice cu populația indigenă.

– Înțeleg ce spui, Claudette, am zis, și mă simt îngrozitor că sunt departe de familia mea. Dar proiectul meu este important pentru noi toți și sunt sigur că voi reuși cumva să mă descurc.

Charlie și Claudette au rămas tăcuți și le-am putut simți îndoiala. M-am uitat la ceas.

– Cred că ar trebui să vă las în pace.

Charlie s-a ridicat, gata să se ofere să mă conducă, dar am ridicat mâna.

– Nu-ți face probleme, știu drumul. Voi merge de-a lungul fluviului.

Am ieșit în amurgul fierbinte și m-am îndreptat spre apă. Un câine s-a năpustit afară din cușcă și m-a lătrat ascuțit la capătul lanțului. Era un câine mic și agil, cu o claie de blană blondă. M-am dus spre el și s-a ridicat pe labele puternice din spate ca să-mi dea laba, înlocuind lătratul cu o prietenie entuziastă și lingându-mă frenetic. M-am tras înapoi și câinele s-a lăsat din nou pe toate patru labele, reîncepând să latre pe măsură ce mă îndepărtam.

Am coborât repede panta abruptă din fața casei și m-am strecurat printr-o perdea de sălcii până am ajuns la plaja fluviului. Apa săpa flămândă în nisipul dur și din când în când trecea iute câte un copac purtat de curenții puternici. În spatele meu, sătucul rudimentar de cabane și magazii se pregătea pentru noapte. M-am gândit la încrederea deosebită pe care mi-o acordase această familie, permițându-mi să intru în casa lor. Nu puteam să-i învinuiesc pentru primirea prudentă pe care mi-o făcuseră. Ce știau ei despre mine, în afară de ce le povestisem eu, și de unde să știe dacă era adevărat?

În timp ce mergeam de-a lungul plajei fluviului, m-am blestemat pentru felul în care alesesem să îmi risc viața și siguranța familiei. Ajuns la magazia lui Don, am turnat apă dintr-un urcior și am pus-o cană pe soba de campanie ca să-mi fac ceai. Am văzut cuvântul LONDON pe cutia de ceai și m-am gândit la capacitatea uimitoare a lui Juliet de a bea ceai cu galonul. Amintirea m-a umplut de o undă de tristețe și m-am hotărât să renunț la ceai. M-am ghemuit trist în pătutul de lemn, simțind că îmi era dor de casă mai rău decât oricând în viața mea.

A doua zi dimineață m-am trezit devreme și dorul de casă m-a izbit iarăși când m-am gândit la copii, care mă sculau dimineața, la sfârșit de săptămână, strigând și țopăind dureros peste mine. Am rămas foarte liniștit, încercând să adun oarece spirit de luptător. După câteva clipe m-am ridicat, m-am îmbrăcat și m-am așezat la loc pe pat.

O bătaie ușoară în ușă m-a adus la realitate.

– Hei, ești acolo?

Don stătea pe trepte. Arăta însuflețit și vioi și mi-am dat seama că ochii lui surprindeau totul cu îngăduință. Am simțit că văzuse deja cam toate felurile de oameni care veniseră să descopere marea sălbăticie ce reprezenta căminul lui.

– Ce mai faci?

– Oh, sunt bine, am răspuns, sperând să sune mai convingător decât mă simțeam eu.

– Vrei o cană de cafea?

M-am simțit brusc recunoscător destinului că mi-l scosese în cale pe acest om. Deși nu mă simțeam sigur de nimic, el îmi dădea speranță.

– V-aș fi cum nu se poate mai recunoscător.

– Băiete, nu-i decât o cană de cafea, a zis el sarcastic.

Am dat din cap.

– Vă mulțumesc că mă lăsați să stau aici. Aș vrea să vă plătesc chirie sau ceva.

– Nu, a clătinat el din cap. Banii nu înseamnă nimic pentru mine.

Am simțit că ar fi spus mai mult dacă ne-am fi cunoscut mai bine, dar a rămas rezervat.

Am traversat curtea și am văzut un grup de bărbați adunați în jurul unei camionete vechi și boțite. Unul dintre ei era Charlie. De lângă ușa șoferului un tip vorbea repede, iar ochii lui adânciți în orbite păreau să arunce scântei de sub cozorocul șepcii.

– Am mare nevoie de ajutor la mine acasă, spunea el. O să se prăbușească în lac, dacă nu-i fixez pilonii. Poți să mă ajuți, Charlie?

Charlie ridică din umeri.

– Sunt tare ocupat acum. Nu sunt sigur că pot să...

Bărbatul l-a întrerupt cu disperare în ochi:

– Poți măcar să vii să arunci o privire?

Charlie mi-a făcut aproape imperceptibil cu ochiul.

– Bine, vin să mă uit. Vii și tu cu mine, Guy.

Am urcat în spatele mașinii vechi și ne-am hurducăit pe drumul de pământ până când am ajuns la o adunătură de coșmelii înjghebate din placaj și tinichea. Bărbatul ne-a condus la casa lui, o cutie de lemn fără ferestre cocoțată pe stâlpi deasupra unui lac negru, imobil. Pilonii din partea de jos a pantei stăteau să se prăbușească și cutia cea putredă era gata să devină trecut. Omul ne-a invitat în casă, care era întunecoasă, murdară și mirosea urât.

Charlie s-a uitat în jur.

– Ai de gând să rămâi aici peste iarnă?

– Așa sperам, da, a încuviințat bărbatul.

– Dar locul ăsta se poate prăbuși în lac în orice clipă, îți dai seama?

– Știu, dar nu poți tu să mă ajuți? Poate stabilim și cum să plătesc?

Se uita la Charlie implorator.

– N-am nimic altceva.

Charlie a oftat.

– Să văd dacă pot să-ți aduc niște piloni.

Ne-am întors și am luat-o pe jos înapoi, spre curtea lui Don.

– Încă un alb nebun, a mormăit Charlie, clătinând din cap. Face parte din categoria celor care vin aici să moară. Beau până mor, se rătăcesc în zăpadă sau se împușcă – sau, și mai rău, împușcă pe altcineva.

M-am gândit iarăși la mulțimea de oameni care veniseră în Alaska mânați de un vis.

– Au venit mulți oameni să-și găsească sfârșitul aici?

Charlie zâmbi.

– O, da, au fost mulți oameni care au murit aici și pe urmă lucrurile au mers mai rău.

– Bănuiesc că te gândești că sunt și eu tot un alb nebun, nu-i așa? am zis eu.

El a râs.

– Păi, unde o să-ți construiești cabană, dacă pădurile ard? Și cine o să te ajute, atunci când vom fi cu toții ocupați să ne pregătim de iarnă? Dacă te duci singur în sălbăticie, s-ar putea să mori foarte repede.

Vorbele lui m-au lovit ca un drug de fier. Știam că are dreptate.

– Da, am murmurat. Încerc să navighez pe Yukon fără vâsle.

Mi-am petrecut săptămâna următoare hoinărind prin Galena și mi-am dat seama că sătucul, deși rudimentar, avea suflet. „Galena" este denumirea chimică pentru plumb, iar satul își începuse existența ca punct de aprovizionare pentru minele de minereu de plumb deschise în zonă în 1918 și 1919. În 1920, athabascanii care trăiau în amonte s-au mutat la Galena ca să vândă lemn vaselor cu abur care navigau pe fluviu și ca să transporte încărcături dinspre și înspre mine. La mijlocul anilor '20 s-a deschis o școală, iar în timpul Primului Război Mondial s-a construit și un aerodrom. În anii '50, forțele aeriene americane au instalat aici o bază aeriană, ca avanpost pentru Războiul Rece; toate aceste construcții și restul facilităților aduse de ele au condus la creșterea satului.

În prezent, localitatea are o populație de aproximativ șase sute șaptezeci și cinci de oameni, majoritatea athabaskani, și se mândrește cu un magazin, un oficiu poștal și un amestec pestriț de case construite de cei care le locuiesc. În 1993, baza militară a intrat în conservare, iar clădirile ei goale sunt acum părăsite și tăcute. O parte din bază este folosită pe post de școală internat, destinată să ofere copiilor din regiunile îndepărtate o educație de bază.

Nu am făcut nici un progres în a găsi un loc unde să îmi construiesc cabana, și pe măsură ce se sfârșea încă o zi, șansele de a-mi duce la îndeplinire planul înainte de venirea iernii păreau tot mai îndepărtate. Într-o dimineață m-am dus să îl caut pe Don și l-am găsit lângă cabana veche care îi servea drept atelier. Suda marginea unei bărci vechi de fier, protejându-se numai cu o pereche de ochelari de soare. În spatele lui, pereții cabanei erau acoperiți cu colaci de frânghie și lanțuri, laolaltă cu topoare, scripeți, țevi și ancore. Când s-a oprit din treabă, am arătat spre niște cârlige ca niște gheare.

– La ce folosesc?

S-a uitat la ce îi arătam, pe urmă s-a aplecat din nou peste aparatul de sudură.

– La tras cadavrele din fluviu.

– Se înecă multă lume în Yukon?

– Da, a încuviințat el. Multă, multă lume se înecă în apa asta și de multe ori nici nu le mai găsim cadavrele.

S-a îndreptat oftând de spate și mi-am dat seama că probabil pierduse oameni dragi.

– Apa este atât de nămoloasă, că li se umplu hainele cu nisip. Se duc repede la fund și de multe ori nu mai ies la suprafață.

A tăcut pentru o vreme.

– Timpul trece și mai ai o mulțime de făcut, a spus el pe urmă.

Am ridicat neajutorat din umeri. Părea să nu existe soluție pentru mine aici și studiam perspectiva de a merge în altă parte din Alaska și de a lua totul de la capăt. Gândul mă cam înspăimânta.

S-a întors spre mine și m-a măsurat din ochi.

– Poate că un bărbat ar putea să-și construiască o cabană de vânătoare, undeva departe de foc.

Mi-a sărit inima din piept.

– Da, sigur că da.

– Du-te să vorbești cu Glenn, a spus Don. S-ar putea să te ajute el. Poți lua bicicleta.

Glenn Stout era biologul care se ocupa de pește și de vânat, responsabil în regiune cu tot ceea ce privea folosința domeniilor statului. Îi trimisesem e-mailuri în timpul cercetării și îmi fusese întotdeauna de ajutor. Am încălecat pe bicicleta cea veche cu inima plină de speranță și am luat-o pe drumul de pământ către căbănuța de lemn care îi servea drept birou.

Glenn era un bărbat înalt și voinic, cu o mustață mare pe oală și cu un chip care și-ar fi găsit cu ușurință locul într-o gravură sepia, pe post de miner cu pă-

lărie ca în Vestul Sălbatic. Mi-a strâns mâna, mi-a oferit modest un scaun de plastic și pe urmă s-a așezat în spatele biroului său dezordonat.

– Măi să fie, cred că ești chiar tipul care-mi trimitea e-mailuri din când în când... Și acum, iată-te aici.

Am încuviințat.

– Viața se mișcă repede uneori, nu-i așa?

Privirea mi-a căzut pe un șir de hărți întinse pe peretele din spatele lui.

– Ce zonă din Interiorul Alaskăi reprezintă hărțile?

– Douăzeci și unu, D.

– Ce nume romantic! Ești reprezentantul statului pentru această regiune?

El a încuviințat.

– Cât de întinsă este?

S-a gândit puțin.

– În jur de douăzeci și nouă de milioane de acri.

M-am uitat la el mut de uimire, apoi mi-am dres vocea și am intrat în subiect.

– Don și Charlie se gândeau să îmi petrec iarna în cabana lui Don din pădure, dar acum a ars. Și cred că mi-ar plăcea să îmi construiesc singur o cabană. Știi vreun loc unde aș putea să o fac?

A ridicat din umeri.

– Nu ești rezident aici și programul de înființare de așezări s-a terminat, așa că nu sunt sigur.

M-am simțit fără speranță și tâmpit. Discuția noastră s-a târât mai departe, Glenn răspunzându-mi răbdător la întrebări. La despărțire ne-am strâns mâinile, iar el mi-a urat succes, spunându-mi că se va gândi la ce-ar putea fi făcut.

M-am întors încet la curtea lui Don și l-am găsit stând de vorbă cu Charlie.

– Hai în casă, mi-a spus Don. Avem o idee pentru problema ta.

Am salutat-o înăuntru pe Carol, nevasta lui Don, care mi-a răspuns rezervat, apoi m-am așezat la masă lângă Charlie și Don, care deja studiau niște hărți. Don trasa o linie cu degetul de-a lungul unei bucle mari a Yukonului, calculând în același timp cam câte mile ar fi avut traseul acela. Ochii mei urmăreau flămânzi degetul care aluneca pe lângă dunga albastră, trecând peste gura de vărsare a unui râu, peste un munte și făcând mai multe volute senzuale înainte de a se opri.

– Cred că s-ar putea construi o cabană aici.

Don s-a uitat la mine.

Am rămas nemișcat, abia îndrăznind să respir.

Degetul lui a alunecat încet dinspre albastru spre verde.

– Este numai pădure la poalele muntelui, probabil că o cabană ar putea fi făcută pe malul acestui lac.

Am lăsat să îmi iasă aerul din plămâni, încercând să nu-mi fac prea multe speranțe.

– Cât de departe este?

– Cam trei ore cu barca.

Ochii lui Don nu s-au dezlipit de pe hartă.

– Ar trebui să îți tai drum de pe malul fluviului până acolo, ca să îți poți transporta proviziile, să cureți locul și să poți construi pe el. Până când vine iarna ar trebui să ai o potecă bine curățată până la Yukon, altfel rămâi complet izolat. Deocamdată poți folosi fluviul.

M-am așezat, simțind că mi se taie genunchii de emoție și de speranță.

– Și pe urmă?

Don i-a aruncat lui Charlie o privire plină de nemulțumire și de amuzament totodată.

– Pe urmă dobori copaci, tai bușteni, îi cureți și construiești o cabană înainte ca iarnă să oprească orice fel de activitate.

Am rămas tăcut, ca și cum enormitatea sarcinii pe care mi-o asumasem cu atâta îndrăzneală m-ar fi copleșit. Pe urmă, m-a izbit un gând.

– Trebuie să cer permisiunea cuiva?

– Păi...

Don s-a gândit un moment.

– Cred că ar trebui să-i spui lui Glenn, dar sper să fie în regulă.

A tăcut o vreme.

– Timpul nu prea este de partea ta. Și presimt că habar n-ai să construiești o cabană. Am dreptate?

Am încuviințat. În încăpere s-a lăsat liniștea, pe urmă am auzit-o pe Carol tușind în spatele meu.

– Asta-i o nebunie, i-a spus Charlie lui Don. Se duce să se omoare.

Don stătea jos, uitându-se la hartă și mi-am dat seama că se lupta cu gânduri contradictorii. S-a uitat în sus la mine, părând să mă măsoare cu ochii lui inteligenți. Pe urmă s-a uitat din nou la Charlie.

– Coborâm mâine pe fluviu să vedem dacă sunt copaci buni de construcție prin partea aceea.

Charlie a încuviințat încetișor, pe urmă m-a privit cu o neîncredere abia disimulată.

Don a împăturit harta și mi-a spus sec:

– Ai foarte puțin timp. Înghețul nu-i departe. Nu poți să știi niciodată cât te îngăduie mama-natură. Aș zice că-ți rămân două luni.

– Sunt sigur că pot să o fac, nu am de ales. Am renunțat la tot acasă, iar familia și viitorul meu depind de asta.

– Să știi, a spus Don, că asta poate fi un lucru important. Uneori, în pădure chiar e nevoie să nu ai de ales.

S-a oprit și am rămas o vreme în tăcere.

– Întâi și întâi trebuie să tai poteca. Îți vom împrumuta unelte și o barcă, dar tu plătești benzina.

Rămăsesem fără cuvinte. Mă simțeam nemaipomenit de recunoscător sorții că mă condusese către oamenii aceștia grozavi, pentru că fără ei aș fi avut puține șanse să mă descurc. M-am ridicat în picioare, ametit de ușurare. Aveam cale lungă de străbătut, dar cel puțin mi se deschidea un drum înainte.

– Don, îți mulțumesc, nici nu știi cât de recunoscător...

– Hei, nu-mi mulțumi încă. A ridicat o mână. Încă nici nu știm cum e pe acolo. Să sperăm că locul este bun și că vei reuși să o faci la timp, pentru că aici se face foarte frig.

– Acum câțiva ani, a spus Charlie, s-a ajuns la –60°C, înainte să înceapă vântul.

Don dădu din cap.

– Aici nu poți învinge iarna – niciodată – și nici nu trebuie să încerci. Trebuie numai să te rogi și să muncești din greu și cu rost.

Continua să se uite fix la mine.

– Știi că-i plin de urși în păduri, da?

Am încuviințat.

– Sunt chiar atât de periculoși?

– Uneori da, alteori nu. Sunt imprevizibili și trebuie să fii pregătit să te aperi. Ai nevoie de o armă de apărare și de una cu care să vânezi.

– Ce propui?

A ridicat din umeri.

– Trebuie să așteptăm să vedem ce-i acolo, dar pot să-ți spun de pe acum că vei deveni nedespărțit de pușca de calibrul .22, mai ales pentru pui.

– Pui?

A râs.

– Cum le spuneți voi, englezii...? Gâște. Gâște de brad, pentru că le găsești în vârful copacilor. Și gâște de salcie, pentru că le găsești pe bancurile de nisip și își pierd vremea prin sălcii și mesteceni. Noi le spunem păsări, sunt gustoase și țin bine de foame.

– Pot să vânez așa ceva ca să le mănânc?

– Cum să nu, a chicotit el. Să fii aici sănătos și gata de drum, mâine dimineață.

Pe când mă întorceam la magazia mea cea verde, mi-am dat seama că ideea mea de a mă aventura singur și fără ajutor în sălbăticie, pusă la cale în siguranța Marii Britanii, fusese cât se poate de nesăbuită. În miezul iernii aveam să fiu pe cont propriu vreme îndelungată, așa că trebuia să încerc să învăț cât puteam de mult de la acești oameni, să culeg orice fărâmă de cunoștințe de la ei, cât mai aveam timp.

Dimineața zilei următoare s-a arătat strălucitoare și senină, ca și cum zeii locului s-ar fi hotărât să îi ofere băiatului cel nou un început ușor. L-am găsit pe Don afară lângă cabană, uitându-se la cer.

– Va fi o zi numai bună pentru dat o raită. Mi-a arătat plaja. Barca-i acolo – hai să coborâm și să-l așteptăm pe Charlie.

Ne-am întors și am luat-o printr-un crâng de mesteceni către plajă. Don s-a oprit să-și strângă centura, unde avea un revolver calibrul .44 în toc și cartușe suplimentare în lăcașe de piele.

– Seamănă cu un tun, am spus eu.

A bătut ușurel arma cu palma.

– E destul de nefolositor dacă mă urmărește vreun urs. Mai nimic nu te ajută într-un astfel de caz. Ăștia se mișcă precum pisicile.

– Nostim, am spus eu sarcastic.

Don chicoti.

– Nu-mi vine să cred că urmează să cobor pe fluviu împreună cu un tip care spune „nostim".

– Iar mie nu-mi vine să cred că un pistol de .44 poate fi nefolositor.

– E mai bun decât un băț.

Am râs amândoi și am simțit începutul timid al unei prietenii.

Charlie a sosit și el, salutându-ne scurt din cap. El și cu Don s-au urcat într-o barcă solidă de aluminiu, pe care am împins-o eu pe nisip înainte să sar în ea. Charlie a condus-o în mijlocul apei, pe urmă a pornit motorul.

În timp ce alunecam pe apele maronii, au început să iasă la iveală pericolele Yukonului. Fluviul era înțesat de bancuri de nisip, iar Charlie conducea cu măiestrie barca printre ele, având grijă să aleagă un traseu care să nu ne facă să eșuăm. Nările mele au simțit repede miros puternic de foc și m-am uitat în sus ca să descopăr un peisaj carbonizat și fără copaci. Trebuia de asemenea să fim atenți la „rupturi" – resturi de copaci dislocați de torente care rămân înfipți pe

fundul apei. Curentul puternic le ține vârfurile la suprafață, unde rămân în unghi ascuțit, gata să se înfigă în fundul bărcii și să o spargă, ținând-o acolo până se umple de apă și se scufundă.

După ce am șerpuit printre câteva insule mari, am intrat pe un canal lateral care ducea spre sud. Era atât de mare contrastul între Yukon și acest canal, încât m-am simțit ca și cum am fi părăsit oceanul și am fi intrat pe un râu. Cu toate acestea, chiar și canalul – lat cât Tamisa în centrul Londrei – era periculos. Eram împinși dintr-un mal în celălalt, urmând pe cât posibil cursul curentului principal. Dar acum cel puțin vedeam copaci neatinși de foc, iar zonele mai înalte erau îmbrăcate în brazi argintii. Mai aproape de apă, șiruri de sălcii formau o perdea deasă și tremurătoare de verdeață.

Canalul ne ducea, sinuos, tot mai adânc în sălbăticie. Din când în când treceam pe lângă gura de vărsare a unui pârâu, iar Don întindea gâtul să se uite în susul lui. Uneori arăta cu degetul și eu puteam vedea un elan imens stând până la genunchi în noroiul cenușiu, sau o femelă cu vițel mișcându-se agale printre copaci. Stăteam, absorbind totul.

La opt mile după ce ieșisem de pe Yukon, canalul s-a îngustat. În față se vedea un munte rotund, cu coastele acoperite pe porțiuni întinse de brazi argintii.

– Ăsta-i Pilot Mountain, a strigat Don.

Mi-a arătat o gură largă de vărsare pe malul sudic al canalului.

– Iar ăsta-i Bishop Creek. O să-ți folosească la pescuit și nu-i rău nici ca sursă de apă.

La gura râului se amestecau două culori – apa lui curată și limpede întâlnea apa mocirloasă a Yukonului. Canalul cotea după Pilot Mountain și am trecut pe lângă un banc mare de nisip și o plajă. În față, canalul părea să aibă un curs mai drept, cu malul dinspre sud abrupt și o fâșie de nisip împăduritâ spre nord.

Don a arătat spre malul sudic, iar Charlie a cotit, conducând barca spre un platou de nisip negru. Don a coborât din barcă și a legat-o de un copac. Motorul s-a oprit și s-a făcut liniște. Charlie și-a scos haina de vânt și s-a aplecat să ia și să-și pună în spate o pușcă de mare calibru. Eu am cotrobăit prin bagaj, mi-am pus rucsacul în spate și m-am întors să mă uit la malul abrupt. Don și Charlie dispăruseră.

Ticăloșilor! m-am gândit, presupunând că mă puneau la încercare. Le-am urmărit pașii pe nisipul mâlos până când am ajuns la taluzul malului. Îmi venea cam pe la brâu și deasupra se întindea un tufăriș des, peste care se înălțau plopi. Nu-mi dădeam seama unde se duseseră. Pe urmă am observat o panglică roșie de marcaj atârnând de o creangă de arin. M-am urcat pe malul înierbat și am

luat-o prin lăstărișul des, făcându-mi loc printre tufișuri de măceș și crengi țepoase de zmeur. Nu puteam vedea la mai mult de un metru și jumătate în orice direcție. Dar în față am zărit altă panglică roșie și așa, ca un copil care urmează poteca însemnată care îl conduce la bomboane, am înaintat în pădure.

Aerul era încărcat de miros de scoarță de copac, de putregai și de verdeață. Am continuat să îmi deschid drum printre tufișuri, sălcii și arini, mergând pe urma panglicilor. Deodată am auzit un zgomot ca de tăietură, urmat de o căzătură. Mi-am încordat privirea și l-am văzut pe Don printre copaci, croindu-și drum cu îndemânare prin zidul vegetal cu o unealtă ce părea folositoare. Mi-am făcut loc și am ajuns lângă el.

– Charlie a luat-o înainte, a spus el. Am găsit o potecă de vânat care ne va duce până la lac.

A rămas nemișcat câteva clipe.

– Îmi plac pădurile astea.

Pe urmă a continuat să taie.

– Ai face bine să înveți cât mai repede să folosești cum trebuie chestia asta – se numește Sandvik. Când ai să-ți croiești poteca, vei avea nevoie de una.

A retezat dintr-o singură lovitură o creangă de grosimea unui braț de bărbat, pe urmă mi-a dat mie unealta.

– Acum încearcă tu.

Am țintit și am lovit cu forță altă creangă, numai ca să aud lama zăngănind și sărind din mâner și să văd creanga tremurând. M-am lăsat în genunchi și am început să caut pe jos. L-am auzit pe Don râzând.

– Guy, te așteaptă vremuri grele.

M-am ridicat ținând în mână lama pe care o recuperasem și l-am întrebat oarecum iritat:

– Știi mulți începători care să facă totul cum trebuie?

Am bâjbâit în jur, încercând să prind la loc lama în mâner, dar înainte să apuc, au fixat-o repede două mâini bătrâne.

– Uite așa se face – mai întâi fixezi unghiul și pe urmă apeși, și o faci jos, ca să nu rămână o suliță la nivelul ochilor.

Mi-a dat unealta și am încercat din nou. Spre surpriza mea, am reușit din prima. M-am uitat mândru în sus, așteptând aprobare, dar pe fața lui Don nu se citea decât un vag amuzament.

Peste câteva minute eram pe drum, urmând în adâncul pădurii cărarea îngustă, cu tufișurile ajungându-ne până la umeri. Poteca șerpuia printre trunchiurile gri și maiestuoase ale unui șir lung de plopi, iar deasupra vedeam frunzele

strălucind, proiectate pe cerul albastru. Copacii umpleau aerul cu parfum puternic de răşină.

După câteva sute de metri cărarea cotea spre sud, devenind tot mai abruptă. Pe măsură ce urcam, vegetaţia se schimba şi curând ne-am trezit croindu-ne drum printr-un desiş de arini, sălcii şi toate felurile cunoscute de mesteceni. Tufărişul de jos, mai ales măceşi şi merişori, devenise mai des.

– În ţara asta, căldura creşte odată cu altitudinea, mi-a explicat Don. Aerul rece curge de-a lungul fluviului, aşa că pe măsură ce te îndepărtezi de albia lui, găseşti mai multă vegetaţie.

M-am uitat la desişul impenetrabil de vegetaţie şi m-a străbătut un fior de frică.

– Sunt şi urşi pe aici, nu-i aşa?

– Sigur că sunt, mi-a răspuns Don, şi ştiu că suntem aici, toate animalele ştiu. Te văd cu mult înainte să le vezi tu – asta *dacă* apuci să le vezi.

M-am uitat în jur, gândindu-mă cât de ciudat ar fi fost să mă mănânce un urs.

– Nu-i o perspectivă prea grozavă, nu?

Don a râs.

– Nu, fiarele sunt în avantaj, şi nu se grăbesc. Dar nu-i cazul să te îngrijorezi prea tare. Dacă e să te vâneze un urs, oricum n-ai nici o şansă, aşa că relaxează-te.

Am continuat să mergem în tăcere până când am observat o baleg㠠mare înnegrită, plină de fructe roşii de pădure.

– Ce este asta, Don?

Nu s-a întors să se uite – era limpede că o observase deja.

– Urs.

– Cât de veche?

– De ieri.

Am înghiţit în sec şi nu am zis nimic.

De-acum mergeam deja de vreo douăzeci de minute şi cărarea ne dusese la înălţime, la o nouă schimbare de vegetaţie şi de teren. Aerul din jurul nostru avea parfumul adânc şi complex al bradului argintiu.

Don s-a oprit şi mi-a arătat un copac perfect echilibrat.

– Uite un brad frumos. Vezi ce trunchi drept are? De aici ai să iei lemnul ca să-ţi construieşti cabana.

S-a uitat în jur.

– Mda, avem aici lemn bun de construcţie şi de foc.

Mi-a arătat un copac mort care fusese albit de soare şi era perfect uscat.

– Bradul care se usucă în picioare arde mai bine decât orice alt lemn. Dacă-l amesteci cu niște lemn verde de mesteacăn, salcie sau arin, soba ta o să duduie.

M-am simțit atras de gândul că mă va aștepta acasă o sobă în care să trosnească focul, pe urmă mi-am adus aminte cât de mult mai aveam până să ajung acolo.

– Dar plopii de colo? l-am întrebat. Poți să-i folosești la construcție?

Don a clătinat din cap, înveselit.

– Păi, de ce crezi că li se mai spune copaci de bumbac? Pentru că-s ca bumbacul, prostule.

– Sigur, corect. Dar se pot folosi la *ceva*?

– Poți să folosești trunchiuri tinere ca să prinzi castori – la asta-i cel mai bun copacul.

– Castori! am exclamat, venindu-mi în minte Davy Crockett.

– Mda. Sunt și ei gustoși și sățioși.

Ieșisem acum dintre brazi și trecusem din nou într-o pădurice de arini, mesteceni și sălcii. Am intrat apoi într-o zonă deschisă mai joasă, acoperită cu iarbă groasă albă și pâlcuri izolate de sălcii. Se întindea spre vest cât vedeam cu ochii, mărginită pe fiecare parte de pădure.

– Un lac de iarbă, a spus Don. Pe vremuri aici era apă, acum crește iarbă.

Mi-a arătat pe jos niște urme adânci.

– Elan, mascul, cinci sute de kilograme sau mai mult.

Am îngenunchеat și am atins urma adâncă.

– Uluitor...

Don scociori cu vârful bocancului în urmă.

– Da, elanii ăștia sunt tare buni de mâncat, dar să știi că omoară în țara asta mai mulți oameni decât urșii – mai ales toamna, când sunt în călduri.

M-am ridicat și i-am zâmbit strâmb.

– Până la urmă, totul ucide în țara asta?

– Mă tem că da, mi-a răspuns Don trist. Se moare din greu pe aici. Poți să îngheți, să te înec, să fii mâncat, să te împuști singur... sunt o mulțime de feluri în care poți muri în Alaska.

Am traversat ciudatul lac de iarbă, pe urmă am urcat o colină abruptă către altă zonă cu brazi. Acolo ne-am întâlnit cu Charlie, care a ridicat bărbia în semn de salut, apoi s-a întors spre Don.

– Și ăsta mi se pare lemn bun.

Don și-a frecat bărbia.

– Da, copacii sunt adăpostiți aici, așa că nu sunt prea strâmbi. Cât de departe este lacul? Ar trebui să fie destul de aproape, nu?

Charlie a încuviințat.

– Cinci minute de mers.

Ne-am croit drum mai departe prin vegetația deasă care acoperea o culme îngustă. Pe urmă, ca niște scufundători care ies afară să respire, am ieșit dintre copaci pe un covor luxuriant de iarbă verde, care cobora spre un lac îngust, lung cam de opt sute de metri. Mersesem vreo patruzeci de minute, dar nu cred să fi străbătut mai mult de trei kilometri și jumătate. Cerul albastru se reflecta în suprafața lucioasă a lacului, la fel ca și copacii înalți de pe culme. Părea misterios și atemporal și nu-mi venea să cred că această lume pierdută avea să devină curând casa mea.

Don mi-a arătat o movilă consistentă de noroi și de crengi, cam la jumătatea luciului de apă.

– Casă de castor, și încă una mare. Trebuie să fie vreo zece rozătoare înăuntru.

M-am uitat la movilă, pe urmă înapoi la pădurea din care ieșisem.

– Așadar, sunteți de părere că aș putea construi cabana aici?

– Da, dar apa sigur nu-i destul de bună. Prea plină de pișat și de rahat de castori și de vidre.

– Oh, mi-am adus un dispozitiv de purificat apa...

– Aha, și cât de multă poate face o dată?

M-am concentrat să îmi aduc aminte ce citisem în instrucțiuni.

– Un litru, cred.

Deloc impresionat, a schimbat subiectul.

– Bun, așadar ai să-ți pui cortul aici cât mai repede și ai să-ți tai potecă spre fluviu. Pe urmă ai să cureți locul și ai să începi construcția. Ți-a mai rămas foarte puțin timp.

M-am uitat la Charlie și mi-am dat seama că nu credea deloc că ageamiul de mine va fi în stare să se descurce.

Don s-a uitat la cer.

– Trebuie să mergem, se face târziu.

Acestea fiind zise, bătrânul pionier s-a întors pe călcâie și a luat-o printre copaci, cu Charlie și cu mine în spatele lui. M-am uitat la pădurile tăcute și din ce în ce mai întunecate, încercând să îmi închipui cum va fi atunci când va trebui să mă descurc singur aici.

Am tras barca pe plaja din fața casei lui Don în penumbra înserării. Charlie

și-a luat rămas-bun de la noi, iar eu m-am îndreptat împreună cu Don spre cabană. I-am spus că eram în continuare hotărât să-mi construiesc cabana, în ciuda obstacolelor care îmi stăteau în cale.

M-a ascultat, pe urmă a zis:

– Vino să iei cina cu mine și cu Carol. Te aștept peste douăzeci de minute.

Am mâncat în seara aceea niște coaste frumoase de elan cu pâine de porumb și cu fasole. Carol era primitoare, dar o simțeam în continuare prudentă. Mi-a relatat tragica poveste a nopții în care și-a pierdut mai mulți membri ai familiei pentru că barca lor s-a răsturnat în fluviu. Atât iarna, cât și vara, Yukonul reprezenta cauza multor morți – fie că îl străbăteai cu barca, cu mașina de zăpadă, cu sania trasă de câini sau pe jos. Am mâncat în tăcere o vreme, pe urmă Don și-a împins scaunul în spate.

– Locul acela o să-ți convină, a spus. Are tot ce-ți trebuie – apă bună, lemn de construcție și de ars și este destul de aproape ca să poți călători pe fluviu atunci când va îngheța. Eu zic să verifici chiar mâine cu Glenn ca să vezi dacă este în ordine și pe urmă du-te acolo cât poți de repede.

M-am întors încet la magazia mea și m-am așezat pe treapta de la intrare, gândindu-mă la multele încercări care mă așteptau. Charlie și Don luau ca sigur faptul că voi putea coborî singur pe Yukon și că voi reuși să găsesc plaja de unde începea cărarea. Se așteptau de asemeni să mă pot apăra singur de urși și de elani, să îmi ridic o tabără, să îmi procur apă și mâncare. Toate acestea reprezentau deja provocări destul de mari pentru cineva care nu făcuse mai mult decât să meargă în camping în țara sa natală. Și totuși, nu erau decât punctul de plecare pentru sarcina adevărată de a-mi construi o cabană – ceva ce necesita cunoștințe tehnice și aptitudini pe care eu nu le aveam.

Am căutat telefonul Inmarsat și am întins echipamentul pe dâmbul care se ridica deasupra fluviului, întorcând antena ca o farfurie până când am auzit un bip slab, semn că prinsesem undele emise de un satelit aflat deasupra Pacificului. Am format numărul socrilor mei, unde locuiau acum Juliet și copiii.

– Alo?

În Scoția era dimineața devreme și vocea lui Juliet suna adormită.

– Julsie, eu sunt.

– Guy!

Am auzit lacrimi de bucurie în vocea ei și mi-am imaginat-o ridicându-se în patul cald. Am stat de vorbă o vreme, pe urmă l-am auzit pe Oscar cerând să vorbească și el cu tata.

– Bună, voinicule.

– Tata?

– Cum merge treaba acolo? Spune-mi ce-ai mai făcut.

Peste țiuiturile și trosniturile datorate interferențelor și curenților statici am reușit să aud mult din ceea ce povestea despre viața pe Insula Mull, despre cum mergea la o grădiniță nouă și își făcea prieteni. Era dureros să îl aud vorbind despre o viață din care eu nu făceam parte, dar am fost ușurat pentru că părea să fie vesel și să se simtă bine.

După o vreme, i-am spus că trebuia să plec.

– Sunt foarte bucuros că-ți merge bine. Mi se pare că ești foarte curajos.

– Tăticule?

Am auzit o notă nouă în vocea lui.

– Da.

– Ce urmează să faci acum?

I-am spus că urmează să-mi fac un ceai și să mă bag în pat. Știam că încearcă să mă mai țină puțin de vorbă. Și mi-am dat seama că îi era dor de mine într-un fel mai profund decât îmi permisesem eu să bănuiesc.

– Ai văzut urși?

– Încă nu, dragule, și sper nici să nu văd.

Încercam să par optimist și vesel.

– Acum poți să mi-o dai la telefon pe mama?

– Da, tati.

Vocea îi suna pierdută și mi-am dat seama că se străduia să țină piept unor emoții prea mari pentru el.

– Te iubesc, Oscar.

– Te iubesc și eu, tăticule.

Juliet a intrat pe fir.

– Salut din nou, Guy.

Vocea îi suna plat și trist.

– Oscar este în regulă?

– Nu prea.

Am auzit suspine undeva în spate.

– S-a dus în camera lui, mai bine m-aș duce după el. Vorbim mai încolo.

Convorbirea s-a întrerupt. Am rămas în întuneric, copleșit de neputință. La vârsta de un an, Luke era prea mic ca să-mi simtă lipsa, dar Oscar suferea cu adevărat, făcând lucrurile și mai grele pentru Juliet. La rândul ei, se confrunta cu sentimente contradictorii – deși mă susținea în proiectul meu, știam că are mult de îndurat și probabil că avea o mulțime de resentimente. În timp ce în-

chideam telefonul, m-am simțit cuprins de tristețe și de singurătate. Pe urmă am auzit pașii lui Don apropiindu-se.

– Hei, ești acolo?

– Da.

Am început să strâng telefonul.

– Am dat un telefon, i-am spus.

– Un bărbat are nevoie de un câine în pădure, să-i țină de urât și să fie atent la urși. Charlie are în curte un câine pe care îl ține în lanț. De ce nu-l iei cu tine?

Mi-am amintit de câinele gălăgios pe care-l întâlnisem în vizitele mele acasă la Charlie. Nu eram mare amator de câini – întotdeauna am preferat pisicile – dar nu puteam pune la îndoială logica lui Don.

– Păi... m-am uitat în sus la Don și am încuviințat. Crezi că Charlie ar avea ceva împotrivă?

Don a clătinat din cap. Se gândea deja la alte lucruri.

– Și o să ai nevoie de două tipuri de arme acolo. Una ca să faci rost de mâncare și alta ca să nu ajungi tu mâncare. Știi să tragi?

– Am tras cu pușca.

– Asta-i bine, a încuviințat Don. Înainte să pleci, ne vom gândi ce să iei pentru protecție.

S-a întors să plece.

– Don?

– Da?

S-a întors din nou spre mine.

– Tu crezi... am ezitat, simțindu-mă vulnerabil. Tu crezi că pot să reușesc?

– Păi, dacă nu poți, ar fi mai bine să îți dai seama acum, decât mai târziu.

S-a oprit, ca și cum ar fi intenționat să spună mai mult, dar se răzgândise.

– Noapte bună.

Și a dispărut în întuneric.

M-am cuibărit în pătutul meu de lemn și am rămas cu ochii deschiși, amintindu-mi hohotele de plâns ale fiului meu cel mare. Incapabil să adorm, am sunat-o din nou pe Juliet.

Copiii se jucau afară, iar ea putea vorbi.

– Da, acum e bine. Pur și simplu îi este dor de tine, ca și mie.

– Știu – mă simt atât de neputincios aici.

Am auzit-o oftând.

– *Ești* neputincios, Guy. Asta-i partea tristă acum.

Între noi s-a lăsat o liniște de douăsprezece mii de kilometri.

– Julsie, mâine cobor pe fluviu. Singur.

Altă pauză.

– Guy, te rog, te rog să fii atent! Te iubim mult și avem nevoie de tine, să te întorci acasă.

Îngrijorarea i se ghicea în voce.

– Voi avea, nu-ți face griji.

3

A doua zi dis-de-dimineață mi-am aranjat hărțile, busola, sistemul GPS și telefonul prin satelit într-o cutie metalică incasabilă de muniții, mi-am umplut rucsacul cu haine și echipament de camping și am încărcat materialele medicale într-o altă cutie mare. Am adunat afară obiectele voluminoase: generatorul electric cu benzină, care îmi trebuia ca să încarc laptopul și telefonul, un container mare de apă și soba, cam mare, dar esențială atât pentru gătit, cât și pentru încălzit. Am găsit o roabă, am încărcat-o cu cât de mult echipament am putut și am făcut două drumuri până jos pe plajă. La sfârșitul celui de-al doilea, l-am găsit pe Don lângă barca lui Charlie. Mi-a arătat o drujbă de lângă el.

– Te descurci cu o drujbă?

– Am folosit așa ceva ocazional, acasă, pentru lemne de foc.

Don a ridicat drujba și a pus-o în barcă.

– Dar bănuiesc că nu ai tăiat copaci, nu ai fasonat bușteni și nu ți-ai croit poteci.

– Din păcate, nu.

– Atunci ai al naibii de multă grijă în tot ce faci.

S-a uitat la mine foarte serios.

– Ferăstraiele astea se dau peste cap și-ți sar în față, dacă nu ești atent. Nu lăsa niciodată partea asta să atingă ceea ce tai.

A ridicat ferăstrăul și mi-a indicat vârful lui.

– Asta-i zona care le aruncă înapoi.

– Bine. OK. Voi avea grijă.

– Trebuie să lucrezi încet. Nu te grăbi. Ai răbdare în tot ce faci și gândește-te ce se poate întâmpla la fiecare acțiune. Gândește-te întotdeauna de două ori și dacă nu ești sigur, nu o face. Vei fi singur acolo și nu va ști nimeni dacă dai de necaz.

Am dat din cap recunoscător, uluit de seriozitatea discuției.

– Nu uita nici o clipă cât de periculos poate fi acest loc. Respectă-l și fii conștient că nu-l vei putea învinge niciodată, dar poate vei învăța să te folosești de el. Iar când lucrurile încep să meargă bine, fii încă și mai atent, pentru că accidentele se întâmplă tocmai când nu-ți mai faci griji.

– Înțeleg.

Don mi-a arătat un loc pe mal unde soarele dimineții începuse să se reflecte întunecat pe țevile unor arme.

– Charlie le-a lăsat pentru tine. Poți să alegi ce dorești.

– Hei, Don, nu mă simt în largul meu să iau pur și simplu toate aceste lucruri. N-aș putea să le cumpăr...

A ridicat mâna și m-a oprit.

– Aceasta este o pușcă cu repetiție. Are opt cartușe într-o magazie exterioară.

Mi-a întins pușca mai grea.

– Dacă o încarci cu gloanțe pentru cerb sau urs, poți să ținteși cu precizie până la vreo cincizeci de metri. În cazul ursului, cel mai important lucru este să-l oprești, și ai nevoie deseori de mai multe împușcături. Bun, să vedem cum te descurci. Trage un foc în ciotul ăla.

Am ridicat pușca, am armat-o neîndemânatic și am tras un glonț. Am făcut ditamai gaura într-un ciot de copac pe jumătate îngropat.

– Încă o dată – armează și trage o serie.

Am tras o serie de trei și imediat plaja neagră s-a umplut de aschii de lemn și de fum.

Don a dat satisfăcut din cap.

– Poți să iei și niște arme mai ușoare pentru rațe.

Înainte să-mi ia pușca, m-a sfătuit:

– Trebuie să ai grijă să nu fie glonț pe țeavă: la nevoie, armezi și tragi. Este mai rapid așa decât să-i pui piedica și mai sigur. Așadar, când termini, scoți ce ai pe țeavă. OK?

– Da, am spus, încercând să par mai încrezător decât mă simțeam.

Mi-a arătat pe urmă o pușcă foarte scurtă.

– Asta e o pușcă mai ușoară, calibrul 45/70, care trage patru gloanțe. Nu are lunetă, numai cătare, așa că poți să tragi și foarte aproape. Trage precis și la o sută de metri, și la un metru jumătate sau chiar mai puțin. Nu are o bătaie prea mare pentru o pușcă, dar aici vorbim despre apărare, nu despre vânătoare.

Mi-a dat mie pușca micuță și mi-a arătat o foaie de hârtie cu un punct negru în centru pe care deja o prinsese de un copac aflat cam la o sută de metri.

– Culcă-te la pământ și trage cu ea.

Am armat, m-am întins pe jos și am țintit. Reculul a fost uriaș și pușca a bubuit în timp ce glonțul a spulberat nisipul în spatele foii de hârtie neatinse.

– Ai ratat ținta cam cu un kilometru și jumătate! Ai tresărit. Armează din nou. Aliniază toate cătările și țintește în centru. Respiră încet și nu ține tot degetul pe trăgaci – numai vârful degetului să îl atingă ușurel.

Am făcut așa cum mi-a spus.

– Când ești gata, fixează bine patul puștii în umăr, expiră încet și când degetul începe să apese pe trăgaci nu te gândi la nimic altceva. Nu aștepta împușcătura, trebuie să te surprindă atunci când vine.

Am tras de patru ori și când ne-am dus la țintă am fost fericit să văd că nimerisem de două ori în punctul negru.

Don nu a comentat în nici un fel, a spus numai:

– Acum ar trebui să pleci. Ține pușca asta în spate când ajungi acolo.

– Mulțumesc, Don. Îți sunt recunoscător.

Mi-am așezat lucrurile în barcă, împreună cu numeroase pungi etanșe și cutii pline de provizii. Am pus înăuntru cortul, un maldăr greu de pânză albă care avea să îmi devină casă până când construiam cabana. Iar la sfârșit am încărcat soba.

Don dispăruse în timp ce încărcam și s-a întors cu câinele, care lătra și sărea pe lângă el.

– Uite-l.

Parcă mi s-au înecat corăbiile. Câinele avea blană lungă și nu părea deloc potrivit pentru pădure. Alerga neobosit în sus și în jos pe plajă, cu blana fluturând.

– Cum îl cheamă?

Don părea să-mi împărtășească incertitudinile.

– Păi, cred că pe adulmecătorul ăsta de nădragi îl cheamă Fuzzy.

– Ce rasă este?

– Jumătate pudel, jumătate golden retriever.

Ca și cum s-ar fi prins despre ce vorbim, mingea aurie plină de energie s-a oprit și a început să latre ascuțit.

– Sună a pudel, am murmurat. Mai bine plecăm, de-acum. Fuzzy!

A alergat spre mine, s-a ridicat pe labele din spate, pe urmă s-a sprijinit cu cele din față pe cămașa mea, cu limba atârnând și cu o expresie de adorație pe față.

Am bătut ușurel marginea bărcii cu palma și i-am comandat:

– Sus, Fuzzy.

S-a lăsat jos pe toate cele patru labe și s-a uitat la mine.

– Sus! am repetat, lovind barca mai puternic.

S-a învârtit în cerc, scheunând.

– Treci în barcă! am strigat.

A tresărit și s-a lăsat pe burtă, nedorind sau neînstare să execute ce îi ceream. Exasperat, m-am aplecat, l-am luat în brațe și l-am pus în barcă. I-am făcut cu mâna lui Don, am împins barca în apă și m-am cățărat înăuntru. În timp ce eu făceam asta, Fuzzy sărea din nou afară.

– Fuzzy! Nu! Aici!

Câinele a înotat înapoi până la plaja neagră, unde Don stătea și râdea. Înjurând încetișor, am apucat o vâslă și am împins barca înapoi pe nisip, pe urmă am sărit afară și am apucat câinele. L-am urcat din nou în barcă și de această dată l-am legat, ca să nu mai sară. A început să țopăie și să latre, trăgând de sfoară.

– Taci din gură, pacoste ce ești, am mormăit.

Motorul exterior a prins repede viață. Am apucat cârma și am întors botul bărcii spre curentul principal. În timp ce o luam rapid în aval, m-am întors și l-am văzut pe Don stând pe plajă. Deasupra lui, pe dâmbul înalt din spatele casei, am văzut-o pe Carol făcându-mi cu mâna. M-am simțit copleșit de bunătatea pe care mi-o arătau și profund recunoscător sorții că mă condusese spre o familie care știa atât de multe lucruri despre taiga.

M-am întors să mă uit la fluviu, pe urmă am scos o hartă din buzunarul de la piept, ca să pot urmări unde mă aflam. Foarte curând, sătucul a rămas în urma mea. Fuzzy se uita cu jind spre malul care se îndepărta. Din când în când, îmi arunca o privire, parcă indignat de faptul că îl răpisem.

Ei bine, asta-i treaba, m-am gândit, morocănos. Sunt pe cont propriu.

Am ieșit din curentul principal și am îndreptat barca spre îndepărtatul mal sudic. Apa devenea mai agitată și mai puțin adâncă, valuri ascuțite se îndreptau spre noi din toate direcțiile, lovind puternic și stropindu-ne. Fuzzy părea încă și mai nefericit, se strânsese ghem și din când în când se scutura teatral. Ochii lui căprui mă priveau acum plini de reproș.

– Of, amice, nu începe jocul de-a vinovăția cu mine, am murmurat, iar el s-a întors cu o figură jignită.

Continuam să coborâm pe fluviu, iar eu mă uitam atent după bancuri de nisip și după rupturi. Am trecut pe lângă Four Mile Point, numit așa pentru că era un reper la patru mile în aval de Galena. Am cotit după el și m-am uitat în față la albia largă, văzând patru trasee posibile. M-am străduit să îmi aduc aminte pe care dintre ele o luase Charlie, uitându-mă la mal, la hartă și înapoi, încercând să găsesc un reper. Fuzzy a scos un schelălăit neliniștit și pe urmă s-a lipit

și mai tare de fundul bărcii. Se vedea clar că nu are deloc încredere în calitățile mele de barcagiu și nu puteam să-l condamn.

În cele din urmă m-am hotărât pe unde să o iau și am îndreptat barca spre un canal adânc și îngust care trecea prin sudul unei insule acoperite cu stufăriș. Am accelerat printre bancuri de nisip, vârtejuri și rupturi periculoase și am intrat în curent cum intră degetele profetului în barbă. Am văzut în cele din urmă în față Pilot Mountain și am avut în sfârșit un reper spre care să mă îndrept.

Curentul intra vijelios prin gura îngustă a canalului de după Pilot Mountain, purtând cu el ambarcațiunea ca pe o jucărie de plastic. În ciuda forței apei, mă simțeam mai bine să mă aflu pe un canal mai îngust. Dar mai aveam, totuși, opt mile de străbătut, și pe măsură ce înaintam în ținutul sălbatic, canalul făcea mai multe meandre și volute. Mirosul vegetației încinse plutea în aer și, cu excepția curentului vijelios, totul era nemișcat și tăcut. Am ocolit din nou o insulă acoperită cu sălcii și când am reintrat în curentul principal, un stol mare de rațe s-a ridicat de pe un banc de nisip. Pufosul a sărit imediat, lătrând, în timp ce ele zburau peste apă, înălțându-se și pe urmă coborând la gura unui pârâu.

Am trecut curând de gura lui Bishop Creek și am intrat în zona de umbră răcoroasă de sub munte. Apa a devenit mai vijelioasă în locurile unde vântul se năpustea la vale de pe coastele muntelui, pe urmă s-a mai liniștit după ce am făcut cotul mare pe după fâșia de nisip. Un vultur pleșuv stătea pe un plop desfrunzit, uitându-se în jos la noi cu un dispreț trufaș. Pe urmă am văzut porțiunea dreaptă și îngustă unde mă oprisem cu Don și cu Charlie.

– Până aici, totu-i bine, am murmurat, răsuflând ușurat.

O mișcare mi-a atras atenția. În umbra sălciilor care creșteau la marginea fâșiei de nisip, am văzut un lup alb mare stând și uitându-se la mine, în timp ce altul zăcea întins alături, veghind. Fuzzy îi văzuse și el și a scos un mârâit lung, amenințător. Inima îmi bătea tare de emoție. Lupii sunt niște vietăți extraordinar de prudente și era surprinzător că nu dispăruseră cu mult înainte ca barca mea zgomotoasă să se îndrepte spre țărm. În starea de tensiune în care mă aflam, orice lucru părea îmbibat de semnificații, și mă întrebam dacă vederea lor – în prima mea zi petrecută de unul singur în sălbăticie – nu putea fi interpretată ca un semn. Poate că îmi urau bun venit și îmi spuneau că voi trăi în siguranță printre celelalte sălbăticiuni ale pădurii, sau poate, mai rău, mă preveneau că mă așteaptă pericole.

Am îndreptat barca spre plaja neagră și am coborât pe nisip. Am tras și barca pe plajă, cu oarecare dificultate. Aerul era încins și umed și am fost repede înconjurat de un nor de muște negre. Barca era plină de echipament și m-am

gândit cu groază câte ore îmi trebuiau să-l car pe tot pe cărarea dinaintea mea. Fuzzy rămăsese în barcă și mă privea urât. L-am dezlegat și a coborât reticent pe plajă. L-am legat de un copac, speriat că ar putea să fugă de lângă mine, apoi am început să descarc.

Abia când m-am aplecat să-mi ridic rucsacul în spate am văzut urmele de urs în nisip. Erau proaspete – și uriașe! Pentru prima oară am dat piept cu gândul că sosisem într-un loc unde puteam ușor să fiu copleșit de animale și mâncat. Am rămas uitându-mă, ezitând să părăsesc relativa siguranță a plajei, dar conștient că se apropie întunericul.

– Dă-i înainte, Guy, mi-am spus, și am început să mă cațăr pe malul înalt.

Am aruncat mai întâi rucsacul peste buza taluzului, pe urmă m-am dus din nou la barcă să mai aduc o încărcătură și tot așa, până când barca s-a golit.

După ce am tras barca și mai sus pe plajă, l-am dezlegat pe Fuzzy și m-am cățărat și eu pe malul pe care îmi depozitasem toată avuția. Amintindu-mi sfatul lui Don, cum că prioritatea mea trebuia să fie întotdeauna să îmi ridic tabăra, am sortat lucrurile în două grămezi. Una putea aștepta până mâine să fie transportată, cealaltă era de trebuință imediată. În stiva „acum" intrau cele două pușți și un bidon albastru de cinci galoane cu apă de băut. Am trântit alături rucsacul cel mare și o geantă mai mică în care aveam echipamentul de purificat apă, muniție, chibrituri, prelata și sacul de dormit, împreună cu cortul și cu soba, care cântăreau împreună peste douăzeci și cinci de kilograme. În cele din urmă am adăugat cutiile cu mâncare, ferăstrăul și toporul meu de cowboy – un topor multifuncțional cu coadă de lemn de șaizeci de centimetri și lamă de un kilogram. Fuzzy se cățărase și el lângă mine și acum zăcea culcat lângă generator, canistrele cu benzină, uleiul pentru drujbă și numeroasele unelte care alcătuiau grămada „mai târziu".

Am tresărit când m-am uitat în jos la enorma cantitate de lucruri pe care trebuia să le transport până la lac de-a lungul potecii făcute de animale. Cred că, adunând, totul cântărea mai mult de o sută cincizeci de kilograme. Am încărcat soba, geanta cea mică, pușca grea și cutiile cu alimente într-o sanie mică de plastic și le-am legat cu frânghii. Mi-am pus rucsacul mare în spate și pușca mică pe umăr. Mi-am lăsat o mână liberă pentru bidonul de apă de cinci galoane și pe cealaltă ca să trag funia de nailon a saniei grele.

M-am întors și am luat-o greoi spre pădure, croindu-mi drum printre tufișuri țepoase de măceș, care mă zgâriau și îmi sfâșiau pielea. Mâna deja mă ustura de la coarda de nailon a saniei. Sudoarea a început să-mi curgă în stropi mari pe piept, dar am mers înainte. Pe urmă un gând m-a făcut să mă opresc: lăsasem

proviziile de combustibil la marginea pădurii, la îndemâna urșilor. Urșii sunt puternic atrași de orice produs pe bază de petrol. Dacă un urs dădea peste canistrele mele cu benzină, avea să le distrugă. M-am uitat la ceas. Era mijlocul după-amiezii și se făcuse deja îngrijorător de târziu ca să mai apuc să îmi ridic tabăra, dar nu aveam încotro: trebuia să îmi depozitez combustibilul în siguranță.

Am lăsat totul jos, cu excepția puștii calibrul 45/70, și am coborât înapoi pe cărare, înjurând copios. Prima lecție a lui Don deja se verificase: lucrează încet, gândește-te la urmările fiecărei acțiuni – vei economisi timp. Fuzzy s-a înviorat, probabil se gândea că ne întoarcem acasă, așa că alerga înainte. Ajuns înapoi lângă fluviu m-am uitat în jur, căutând un loc unde aș fi putut pune canistrele la adăpost de urși. Îmi lăsasem frânghia sus pe cărare, cu restul bagajelor urgente, și m-am blestemat din nou că nu plănuisem lucrurile mai atent. Am ochit un mesteacăn înalt și subțire și am imaginat un mod de a urca în el canistrele. Aveam nevoie de ceva cu care să le leg. Ochii mi-au căzut pe un brad alb subțire – o sursă bună de cordaj, după cum citisem. Am scos cuțitul și am început să sap la baza lui, scoțând câteva lungimi bune de rădăcini. Am legat cu ele mânerele celor două canistre cu benzină, lăsând fiecăreia o coadă lungă, pe urmă am început să trag și să îndoi mesteacănul. Copacul s-a arcuit și s-a îndoit. Mestecenii sunt recunoscuți pentru elasticitatea și rezistența lor în a susține greutăți. Înalt cam de șase metri, copacul s-a aplecat destul cât să pot lega de el canistrele, și am înfășurat nojițele din rădăcină de brad în jurul trunchiului său. Pe urmă am eliberat copacul și m-am dat înapoi, așteptând să le ridice în aer. Mesteacănul s-a ridicat doar vreo trei metri, apoi s-a oprit.

Înjurând, am aplecat din nou copacul și am dezlegat una dintre canistre. De data aceasta, mesteacănul s-a înălțat până sus. Am căutat alt copac și am repetat întreg procesul cu a doua canistră și cu câteva dintre sticlele de plastic cu ulei pentru motoferăstrău. M-am oprit să îmi admir lucrarea, plin de satisfacție, pe urmă mi-am adus aminte că am de făcut un drum lung. M-am târât înapoi pe cărare, mi-am încărcat bagajul și am continuat drumul.

Am ajuns curând într-un loc unde cărarea începea să urce și mi-am aplecat spinarea ca să trag mai cu forță. Sania a lovit imediat un dâmb și s-a răsturnat, iar legăturile mele nepotrivite s-au desfăcut. Am rămas nemișcat, uitându-mă la sania răsturnată și la încărcătura ei împrăștiată. Fuzzy s-a așezat imediat lângă sanie și a căscat ostentativ. Era limpede că mă considera absolut incompetent. Toată ziua, mi se părea, nu făcuse altceva decât să își bată joc de eforturile mele, iar căscatul reprezenta ultima picătură. Oboseala și nemulțumirea mea au răbufnit.

– Aha, te crezi deștept, nu-i așa? Rahat cu ochi! am spus.

Câinele a sărit în picioare, cu ochii mari, parcă spunând că noul său stăpân putea fi nu doar neajutorat, ci și periculos, și a șters-o într-o parte. Mi-am dat seama că îl foloseam pe post de sac de box ca să-mi descarc tensiunea și am ridicat mâinile.

– OK, iartă-mă.

El s-a uitat la mine cu fereală, pe urmă s-a așezat la loc. Când m-am aplecat să pun lucrurile la loc în sanie, l-am auzit pe câine căscând din nou. Am înlemnit un moment, încercând să îmi reprim enervarea și l-am auzit pe câine căscând iarăși, doar că de această dată mai tare. M-am întors brusc ca să îl prind asupra faptului și el a închis repede gura, uitându-se nevinovat într-o parte. Nu mai exista nici o îndoială: mă provoca intenționat.

– Gata, i-am spus, am terminat. Dă-i drumul!

I-am arătat cărarea. Fuzzy s-a uitat urât la mine; îi puteam citi pe față neîncrederea.

– Da, vorbesc serios. Dă-i drumul.

S-a uitat în lungul cărării înguste, pe urmă înapoi la mine, ca și cum m-ar fi întrebat: „N-ar trebui mai întâi să vorbim despre asta?" Am clătinat din cap și am continuat să îi arăt cărarea. S-a întors și a pornit încet înainte, oprindu-se din când în când ca să se uite la mine, ca și cum s-ar fi așteptat să mă răzgândesc.

– Bună încercare, am murmurat, în timp ce el se strecura în afara razei mele vizuale.

De data aceasta cărarea mi s-a părut interminabilă, încărcat cum eram cu greutatea din spate și cu sania care nu voia să alunece. Cam la o oră după ce plecasem de lângă fluviu am ajuns la lacul de iarbă; apoi am început urcușul pe coasta abruptă și am trecut prin a doua pădurice de brazi argintii. Când am ajuns în cele din urmă la lac, am pășit ușurat pe iarba care ducea la el și am rămas nemișcat o vreme, uitându-mă în jur. Dar nu aveam timp de pierdut, nu îmi puteam permite să rămân fără adăpost peste noapte. M-am întors la locul împădurit unde urma să îmi ridic cabana, mi-am descărcat bagajul sub un brad și m-am uitat în jur după un loc unde să-mi instalez cortul. Aveam nevoie de doi copaci la distanță de aproximativ cinci metri și jumătate. Am găsit curând un mesteacăn mare și un brad care s-ar fi potrivit. Am curățat locul dintre ei, apoi am ochit un pui de brad cu trunchiul cam de opt centimetri diametru, numai bun de grindă. Am curățat rămurelele de pe trunchi cu muchia toporului, pe urmă l-am tăiat cu ferăstrăul. Am trecut grinda astfel formată prin pânza grea a cortului și am pus-o pe poziție între cei doi copaci.

În timp ce munceam a început să plouă. M-am gândit la Fuzzy și am simțit

o împunsătură de vinovăție. Oare unde era? Ploaia s-a întețit și apa a început să-mi curgă pe după gât, subminându-mi și mai rău moralul. Am tăiat două crăcane de arin și am folosit această improvizație ca să susțin cât de bine am putut marginile bârnei și să o fixez de copaci. Acum aveam nevoie de șase trunchiuri lungi și drepte de mesteacăn pentru cadru. Am găsit ușor copacii potriviți, i-am curățat repede de ramuri și frunze și am fixat câte doi, legați în formă de „A", la fiecare capăt al cortului, ridicând bârna. Între ele, alte două trunchiuri trebuiau să susțină greutatea cortului. Pânza era acum întinsă și legată bine la capete. Am pus pe urmă ramuri de brad pe jos, ca să fac o pardoseală moale.

Dar tot nu mă puteam odihni – trebuia să-mi instalez soba. Am cărat-o în cort și am lăsat-o sub gaura pentru coș deja decupată în pânză. Am început să asamblez bucățile de burlan și mi-am dat repede seama că nu aveam destule cât să pot ieși cum trebuie prin acoperiș. Singura soluție era să înalț soba. Am tăiat mai multe bucăți de brad și le-am bătut în pământul moale, acoperit cu cetină. Pe urmă am bătut niște bucăți de arin în vârful acestor picioare, improvizând o susținere pe care am plasat soba rotundă. Soba ajunsese acum cam la un metru înălțime și am putut să strecor burlanele afară din cort, pe gaura de coș.

M-am prăbușit pe patul de cetină proaspătă și am rămas fixând cu privirea pânza cortului, simțindu-mă înghețat, ud și epuizat. Nu mai voiam nimic decât să dorm. Dar încă mai aveam destule treburi de făcut, așa că m-am forțat să mă ridic.

Afară ploaia încetase și un soare palid de apus lumina slab locul în care îmi ridicasem tabăra. Am turnat apă din bidonul de cinci galoane într-o cană de tinichea și am băut cu poftă, înainte să îmi îndrept mintea către treburile de seară. Pe măsură ce cădea noaptea se făcea tot mai frig, așa că prima sarcină era să găsesc lemn de ars în sobă. Am doborât un mesteacăn de mărime potrivită și l-am tăiat cu ferăstrăul în bucăți care să încapă în sobă. Pe urmă le-am crăpat cu toporul pe butucul rămas al mesteacănului. Ecoul loviturilor mele se auzea reflectat de păduri și m-am gândit la animalele din jur, încercând să descifreze zgomotele noului lor vecin. După ce am terminat de tăiat lemnele, m-am apucat să pregătesc focul, începând cu câteva bucăți de scoarță, pe urmă cu surcele cât un creion de groase și cu cetină de brad, și terminând cu câteva bucăți frumos mirositoare de mesteacăn verde. Am umplut ceainicul cu apă și l-am pus pe plita sobei. Pe urmă am rostogolit un butuc mare până în fața sobei, pe post de scaun.

Era primul foc în tabăra mea; venise momentul pentru o ceremonie. Am scos un chibrit, pe urmă am închis ochii și am implorat în gând soarta: *Dă-mi putere și noroc. Ajută-mă să scap cu viață din această încercare.* Am aprins scoarța de mesteacăn și m-am uitat cum izbucnesc flăcările. Pe măsură ce ajungea la surce-

le și la lemne, focul căpăta putere. Din lemnul verde ieșea un fum gros. Am închis ușa sobei. Afară se făcuse întuneric, așa că am coborât marginile de pânză care țineau loc de ușă, legându-le cât mai bine. Soba ardea grozav și să-i simt căldura reprezenta o bucurie uriașă. Am aprins lampa cu kerosen și am atârnat-o de grindă. Adăpostit de ploaie și de pădurea întunecată din jur, am simțit că mă încearcă o emoție ancestrală, sentimentul de siguranță pe care ți-l dă focul. Pentru prima oară în ziua aceea, am început să mă relaxez.

Mi-am scos hainele ude și le-am atârnat lângă sobă înainte să mă schimb în altele uscate. Ceainicul începuse să bolborosească și mi-am pregătit prima cană de ceai. Am scos din bagaj o pungă de somon uscat, o cutiuță de sare și am început să mănânc uitându-mă la foc. Când am terminat, am desfăcut sacul greu de dormit și m-am vârât înăuntru. M-am întins pe spate, ascultând cum trosnește lemnul în sobă.

M-am gândit la zilele petrecute la birou și mi-am adus aminte de sentimentul groaznic că viața îmi alunecă printre degete și că mă pierd în lumea aceea teribilă și cenușie de funcționari. Mi-am imaginat ce aș fi făcut în acest moment, dacă nu aș fi plecat: poate că aș fi fost în mașină, pe drum spre serviciu, sau poate că aș fi stat la computer ori aș fi discutat proiecte de marketing și planuri de vânzări. În loc de asta, iată că eram în sălbăticia Alaskăi. Am stat nemișcat, bucuros că evadasem, îndoit numai de tristețea de a fi departe de familia mea. Am devenit conștient de un sunet slab, purtat de vânt. Ridicându-mă în coate, m-am încordat să aud zgomotul din nou. Vreme de câteva minute nu s-a mai auzit nimic și tocmai eram pe punctul să-mi mai torn o cană de ceai când l-am auzit din nou: era urletul singuratic, greu de uitat, al unui lup de pădure. Mi s-a făcut pielea de găină și m-am simțit dintr-odată foarte mic și slab. Lupul se auzea aproape, dar deja învățasem că sunetele se aud la distanțe mari în acest imperiu al liniștii. M-am ridicat în picioare, am apucat pușca și am ieșit din cort. Și iată-l din nou: încă un urlet lung, ascuțit, care se ridica la sfârșit, ca și cum ar fi pus o întrebare.

M-am uitat în sus la cer și am văzut câteva stele palide și câțiva nori alături de o lună nouă. M-am gândit la Fuzzy, singur și vulnerabil în pădure și m-am blestemat pentru cât de urât mă purtasem cu el.

– Fuzzy! am strigat.

Ecoul vocii mele mi-a răspuns din întuneric.

– Fuzzy! am strigat din nou, pe urmă am ieșit din cercul de lumină din jurul cortului și am strigat iarăși.

Nu am auzit nimic.

Mi-am spus că nu-mi rămânea nimic de făcut și m-am întors în cort, umplând iarăși soba cu lemne. Sponsorii mei, Highland Park, mă aprovizionaseră cu cât puteam să car din cel mai bun whisky și am hotărât că venise vremea să mă tratez puțin. Mi-am turnat o porție generoasă în cana de tinichea și mi-am adus aminte că Don mă sfătuise să nu las niciodată câinele să umble de capul lui. „Dacă îl găsește un urs, câinele o să dea fuga înapoi la singurul lucru pe care îl cunoaște în pădure", îmi spusese, „și āla o să fii tu... iar el o să vină cu ursul pe urme." Gândindu-mă că, din punctul de vedere al unui urs, lumina din cortul meu echivala cu o firmă de neon pe care scrie MÂNCARE PROASPĂTĂ 24 DE ORE, am stins lampa și m-am băgat în sacul de dormit, cu pușca 45/70 la îndemână. Am încercat să adorm, dar mă împiedica imaginea lui Fuzzy alergând prin lăstăriș către mine urmat de un prădător de cinci sute de kilograme.

Întrucât deja toate gândurile optimiste se spulberaseră, am început să-mi fac tot felul de griji, de la incursiunile urșilor până la spaima că nu voi reuși să-mi ridic o cabană până la căderea iernii. Locul de construcție, aproximativ jumătate de acru bine împădurit, trebuia mai întâi curățat – doar acest lucru însemna câteva săptămâni de trudă. Pe urmă trebuia să adun și să pregătesc bușteni, iar asta însemna să aduc brad dintr-un loc situat la cel puțin un kilometru și jumătate înapoi pe cărare. Bușteni aveau să cântărească sute de kilograme, iar eu trebuia să tai poteca înainte de a-i căra lângă tabără.

Epuizat de griji, m-am cuibărit în sacul de dormit și tocmai eram pe punctul de a adormi când am auzit ceva adulmecând pe lângă cort. Am înlemnit, concentrându-mă să disting zgomotele peste foșnetul vântului. Peste câteva minute s-a auzit din nou: era cu siguranță un adulmecat și de această dată animalul se împingea ușor într-o parte a cortului. M-am ridicat și m-am întins ușor după pușcă. Pe urmă s-a auzit un zgrepțănat la ușa cortului. Am dus pușca la umăr și am țintit spre ușă. Aveam degetul pe trăgaci atunci când am văzut apărând un nas negru, urmat de capul auriu bine-cunoscut. Doi ochi ca aluna se uitau neliniștiți la mine. Ca un negociator al poliției, Fuzzy a rămas complet nemișcat, fixându-mă ca și cum ar fi spus: „Stai ușor, îți sunt prieten... Acum lasă pușca jos..."

Am coborât pușca, răsuflând ușurat. Fuzzy nu s-a mișcat.

Am desfăcut aripile ușii.

– Cățel bun, Fuzzy... hai înăuntru.

S-a strecurat pe sub pânza de cort și s-a așezat chiar în dreptul ușii, privindu-mă prudent. Era ud leoarcă și în blană i se prinseseră frunze.

Am bătut cu palma pământul în fața sobei și i-am spus:

– Aici.

S-a apropiat cu grijă de sobă și s-a așezat. Trebuia să îi recunosc meritul de a fi reușit să mă găsească. Era un câine tenace și se dovedea în stare să se descurce singur în pădure. În privirea lui, însă, se citea că mie îmi mai trebuiau niște îmbunătățiri. S-a culcat cu un ochi pe jumătate deschis, urmărindu-mi fiecare mișcare.

A doua zi dimineață m-am trezit simțindu-mă dezorientat. Pe urmă mi-am adus aminte unde eram și m-a năpădit valul familiar de îngrijorare. Afară era din nou cenușiu și vederea pădurilor ude și amenințătoare nu avea darul să-mi refacă moralul. Am umplut soba cu lemne și mi-am făcut o cană mare de cafea tare. Am fript niște costiță și am prăjit pâine pe plită în timp ce mă uitam afară, la vremea deprimantă și la vegetația claustrofobică din jurul taberei. Am înfulecat tot, în timp ce Fuzzy mânca plin de cumpătare din mâncarea pentru câini pe care i-o dădusem, îngropând restul. Puteam învăța de la el: avea grijă să îi ajungă mâncarea.

După ce am făcut curat, am coborât pe cărare să iau restul lucrurilor lăsate pe malul fluviului. Am făcut mai multe drumuri în jos și în sus și treptat un morman de echipament a început să se adune lângă cort. Pe măsură ce creștea mormanul, apa din bidonul meu se împuțina.

După ce am adus totul în tabără, am găsit loc pentru unelte agățându-le de diverse crengi aflate la îndemână și am depozitat grijuliu restul lucrurilor în spatele cortului. Pe urmă m-am uitat în jos la cărarea de vegetație strivită pe care trebuia să o transform într-o potecă largă. Terenul trebuia curățat de orice obstacol. Copacii căzuți în drum trebuiau înlăturați, fără să rămână în urma lor buturugi sau resturi ascuțite. Lung cam de doi kilometri, drumul până la canalul fluviului urca și cobora mai multe coaste abrupte și trecea prin zone cu vegetație deasă. Nu era o sarcină ușoară. Dar mai întâi a trebuit să mă gândesc să sap o groapă pentru latrină. Don mă avertizase cu privire la existența unor urși numiți „mâncători de rahat" care sunt atrași de mirosul excrementelor omenești.

Panica m-a cuprins din nou. M-am uitat la Fuzzy, care rămăsese legat de cort și se uita la mine trist. Se făcuse după-amiaza târziu. Să mă apuc de treabă acum ar fi fost inutil. Patru rațe au zburat jos deasupra noastră, îndreptându-se spre fluviu. Asta este, m-am gândit. Am să mă duc și am să vânez ceva pentru cină. Am luat pușca grea, am încărcat-o cu patru cartușe numărul 5, și l-am dezlegat pe Fuzzy, care s-a ridicat pe labele dinapoi și mi le-a pus pe cele din față pe piept, cu limba atârnându-i afară.

– Doamne, urăsc câinii, am mormăit. Jos!

S-a lăsat pe toate cele patru picioare, privindu-mă dezamăgit că nu mă schimbasem în bine peste noapte. Mi-am pus pușca mică pe umăr și am început să cobor pe potecă spre fluviu. Să cari cu tine două puști pare cam mult, dar aveam în minte riscul de a mă întâlni cu un urs și eram hotărât să nu fiu prins nepregătit. M-am oprit din loc în loc să culeg fructele roșii și ciudate de merișor care creșteau în tufișurile acelea înalte. Erau de un roșu-strălucitor, foarte frumoase, și aveau gust amar; era nevoie de puțin timp ca să te obișnuiești cu ele, dar mie mi-au plăcut.

Mi-a atras atenția un bâzâit intens și am văzut un roi de muște stând pe o balegă mare și proaspătă de urs, stropită cu merișoare, chiar la picioarele mele. În mod cert, nu eram singurul căruia îi plăceau fructele acelea. Am cercetat nervos lăstărișul și am început să îmi lovesc palmele și să cânt tare. Cel mai rău lucru cu putință este să iei un urs prin surprindere și mi se spusese să fac întotdeauna cât mai mult zgomot când mă mișc prin pădure. Majoritatea ursilor sunt la fel de dornici să evite o întâlnire cum suntem și noi, iar atunci când depistează prezența unui om, pleacă în direcția opusă. Un urs pe care îl iei prin surprindere, însă, poate ataca și se poate dovedi mortal.

Am ajuns teafăr la fluviu, am urcat în barcă și l-am strigat pe Fuzzy să vină lângă mine. La fel ca ieri, a început să se învârtă agitat în cerc, șovăind să urce.

– Haide, i-am strigat. Vino sus!

S-a pregătit, pe urmă a sărit, dar a alunecat și a căzut înapoi în noroiul de pe plajă. A încercat din nou și iar a eșuat, așa că m-am aplecat peste bord și l-am ridicat. Odată ajuns în barcă s-a scuturat violent, apoi s-a uitat la mine satisfăcut. Mă umpluse de stropi de noroi din creștet până în tălpi. M-am uitat furios la el și i-am arătat prova.

– Aici să stai!

S-a întors cu spatele la mine și a început să se uite trist la apă. Am clătinat exasperat din cap. Fuzzy nu însemna decât bătaie de cap.

Am pornit motorul bărcii și am luat-o în susul curentului, trecând pe lângă bancul de nisip unde văzusem lupii și prin umbra lui Pilot Mountain. În față pe partea dreaptă se afla gura lui Bishop Creek, acolo unde apa limpede își schimba culoarea când se întâlnea cu cea namoloasă a canalului. Apropiindu-mă de gura de vărsare, barca a eșuat și a trebuit să o împing de pe bancul de noroi înapoi în vâltoarea curentului. În cele din urmă am reușit să găsesc o cale să mă strecor printre bancurile de nisip.

Râul avea un curs sinuos și era mărginit la vest de o creastă înaltă împădu-

rită și spre est de un țărm scund care conducea spre un teren plat, încă mirosind a foc. Făcând un ocol, am văzut ridicându-se și zburând patru rațe sălbatice americane. Am lăsat cârma și am apucat pușca mare, am armat-o și am țintit. Spre uimirea mea, o rață a căzut moartă în apă, în timp ce restul s-au întors, zburând pe deasupra capului meu. Am mai tras câteva focuri, dar le-am ratat pe toate.

Undeva în față, rața grasă plutea pe apă. Am îndreptat barca spre ea și pe urmă am oprit motorul. Fuzzy stătea la prova, uitându-se concentrat la pasăre.

– Aport! i-am strigat, arătându-i-o.

Nu a făcut nimic, doar a scheunat încetișor în timp ce rața plutea mai departe. Pe urmă a început să latre ascuțit, ca și cum mi-ar fi spus „Repede! Ia-o! Se îndepărtează!" Mi-am ieșit din fire.

– Taci din gură! i-am strigat, dar el a continuat să latre. Ești un afurisit de animal inutil! am urlat.

I-am tras o palmă zdravănă peste fund. Cățelul s-a răsucit, aruncându-mi o privire plină de antipatie. M-am așezat la loc, conștient că iar îl folosisem pe Fuzzy ca să-mi vărs necazul, iar de data aceasta depășisem limita. S-a întors la loc plin de demnitate și a rămas să fixeze apa peste marginea bărcii. Pe urmă s-a aplecat în față și a dat din fund, executând apoi un salt perfect în râu. S-a luptat puțin cu forța curentului, dar a început să înoate cu putere spre mal. L-am urmărit o vreme, pe urmă am luat-o în josul râului ca să recuperez rața. Când m-am uitat din nou, Fuzzy ieșea din apă.

– Fuzzy! am strigat.

S-a întors și s-a uitat la mine sfidător. Pe urmă a lătrat o singură dată, ascuțit ca un pudel, și a luat-o la fugă prin pădure. Mă purtasem urât cu el, cerându-i să îndeplinească o sarcină pentru care nu fusese antrenat, și se săturase. Încă o dată îmi regretam lipsa de răbdare.

Ajuns înapoi în tabără am jumulit rața de pene, am curățat-o și am tranșat-o. Am rumenit carnea în grăsimea rămasă de la costiță, am adăugat ceapă, usturoi, ciuperci uscate și orez și am pregătit un risotto improvizat pe un foc făcut afară. A fost minunat. În timp ce mâncam, m-am oprit din când în când să ascult țipătul tenebros al unei bufnițe mari. Am auzit dintr-odată o crenguță trosnind în spatele meu în pădure și am ridicat pușca, numai că am văzut din nou că mă fixau ochii cunoscuți. Fuzzy a intrat încet în cercul de lumină pâlpâindă. N-am spus nimic, dar am turnat resturile care îmi rămăseseră în farfuria lui. S-a uitat prudent la mine, mirosind farfuria, pe urmă a început să mănânce tacticos, oprindu-se ca de obicei înainte să termine tot. Pe urmă s-a culcat între rădăcini-

le unui brad mare și a adormit. Probabil că avusese de mers mai mult de doisprezece kilometri ca să se întoarcă în tabără. L-am privit din nou, simțind cum îmi crește admirația față de caracterul lui.

A doua zi m-am trezit gata de orice. Era senin și însorit, iar eu mă simțeam fericit și încrezător. M-am uitat degeaba după Fuzzy. Pe urmă i-am auzit lătratul caracteristic și am văzut că se cuibărise în cenușa focului. Inițiativa lui de a alege un loc cald pentru înnoptat m-a impresionat. Am bătut din palme și Fuzzy a sărit în picioare, ridicându-se pe labele din spate și lingându-mă frenetic, ca de obicei. L-am împins într-o parte.

– OK, țăcănilă, ajunge, i-am spus, iar el s-a lăsat neconsolat în patru labe.

Pe urmă a lătrat din nou, cu întorsătura ascuțită de la sfârșit care mă scotea din sărite.

– Fuzzy, nu. Te rog, nu face asta, am zis, și el s-a oprit în mijlocul unui lătrat.

Măcar am progresat, m-am gândit.

După micul dejun mi-am umplut cu apă bidonul de un litru, pe urmă am încărcat în sanie ferăstrăul, Sandvik-ul și drujba. Mi-am pus pe umăr pușca mică și m-am dus în locul unde trebuia să încep poteca, la vreo cincizeci de metri de cort.

– Hai să-i dăm bătaie, am mormăit.

Am început să retez lăstărișul cu Sandvik-ul, simțindu-mă ca un sclav muncind pe râul Kway. Tulpinile tăiate îmi cădeau peste mâini și peste picioare, iar ramurile îmi biciuiau fața. Când dădeam peste trunchiuri putrede deranjam roiuri uriașe de țânțari, care îmi sporeau apoi durerile. Am continuat să tai, să împing și să adun. După o vreme am ajuns să transpir din greu și mi s-a făcut foarte sete.

Pe la mijlocul dimineții eram scăldat în sudoare și acoperit de mușcături, tăieturi și zgârieturi, dar când m-am uitat la ce muncisem, păream să nu fi înaintat deloc. Dincolo de cei câțiva metri de potecă pe care reușisem să îi curăț se întindea în continuare cărarea de vânat, șerpuind prin pădurea deasă până nu se mai vedea. M-am prăbușit rezemat cu spatele de un copac și am stors ultimii stropi de apă încălzită din bidon.

M-am forțat să mă întorc la treabă, iar la începutul după-amiezii eram extenuat și visam la apă – nu-mi mai rămăsese aproape nimic nici în bidonul mare. M-am uitat printre copaci la lacul strălucitor și am hotărât să îl cercetez mai îndeaproape.

Apa era nemișcată și speranțele mele s-au spulberat: părea să fie complet stătătoare. M-am lăsat în genunchi și m-am uitat mai de aproape la apa maronie

și am sărit când ceva a despicat suprafața. Fuzzy a lătrat și am văzut un animal cafeniu înotând către mine. Un cap mare și mustăcios a ieșit din apă și doi ochi jigniți s-au ațintit asupra mea. Pe urmă castorul s-a întors, ridicând coada plată și solzoasă și izbind tare apa cu ea.

Lângă casa castorului am văzut o creangă mare plină de frunze mișcându-se deasupra apei și apoi trasă la fund. Patru castori înotau ocupați încolo și încoace. Am așteptat să văd cine altcineva mai trăia pe lac și am auzit curând niște chițăieli. Trei vidre înotau repede pe lângă trestiile de pe malul celălalt. Deasupra mea a fâlfâit un escadron de rațe care a aterizat pe apă; în depărtare puteam auzi gâgâitul gâștelor.

Fuzzy s-a apropiat de mal și a băut îndelung, amintindu-mi de propria mea sete. Ce bine ar fi dacă aș avea organismul unui câine, m-am gândit. Dar nu-mi puteam permite să fiu imprudent. Am umplut bidonul mic din lac și m-am întors în tabără. Purificatorul meu de apă Miox lucra amestecând o cantitate din apa suspectă cu sare și apoi trecând prin acest amestec curent electric. Am reușit într-o oră să purific cam jumătate de litru, dar nu-mi ajungea. În această căldură, munca fizică intensă făcea să îmi fie incredibil de sete și nu puteam risca să mă deshidratez.

În următoarele câteva zile am continuat să curăț poteca, lucrând într-o stare de epuizare dureroasă. Lipsa de apă devenise acută și am încercat să beau din canal. Dar și aici existau probleme. O sursă de apă aflată la doi kilometri distanță nu-i tocmai convenabilă. Apa mâloasă era de proastă calitate și îmi lăsa în gât o peliculă neplăcută de nisip. M-am minunat de spaimele mele: urși, lupi, gheață, zăpadă – pentru asta mă pregătisem, dar nu mă așteptasem la sete. Visam ziua întreagă la apă pură, rece ca gheața, doar ca să ajung din nou la lichidul cald și grețos care mă făcea să vreau să beau și mai mult.

În zilele acelea de muncă grea de la început mi-am stabilit un ritm. În fiecare dimineață mă trezeam devreme și îmi pregăteam un mic dejun copios. Pe urmă mergeam pe noua mea potecă până când, ca un miner în abataj, ajungeam la frontul de lucru. Înaintam prin lăstăriș muncind încet și cu grijă, apropiindu-mă de fluviu puțin câte puțin în fiecare zi. Pe la începutul după-amiezii eram deja scăldat în sudoare și acoperit de murdărie. În acel moment lăsam jos uneltele și, cu o bucată de săpun în buzunar, mă scufundam în canalul iute și rece. Găsisem locul perfect pentru îmbăiat, acolo unde un plop căzuse în apă la un unghi perfect față de țărm. Îmi atârnam hainele de rădăcinile lui și mergeam de-a lungul trunchiului până când ajungeam în canal. Pe urmă mă scufundam

în apă cât mai spre curent, ținându-mă de o creangă în timp ce curentul rapid îmi frământa trupul obosit și lovit. După câteva minute mă cățăram pe o ramură scufundată și mă săpuneam. Mă întorceam după aceea în tabără transfigurat.

După două săptămâni de muncă, am pornit într-o zi spre canal, ca de obicei. Avusesem o zi bună: muncisem cu spor, Fuzzy fusese mai puțin enervant ca de obicei și pentru prima oară mă simțeam optimist în legătură cu șansele mele de a termina ce aveam de făcut până la căderea iernii. M-am dezbrăcat și am înaintat pe trunchiul prăbușit, atârnând pușca mică de creanga obișnuită. Fuzzy moțăia pe mal într-un loc răcoros, ceva mai în aval. M-am scufundat, gâfâind din cauza răcelii apei, pe urmă m-am ridicat pe creangă și m-am săpunit. M-am clătit și m-am cățărat înapoi pe trunchi. Stăteam călare pe copac și mă spălam pe dinți când am observat o mișcare în amonte. M-am uitat din nou și am văzut un urs mare negru băgat în apă până la umeri, cam o sută de metri în susul canalului.

Vreme de câteva minute ne-am holbat unul la celălalt. Pe urmă am tras cu ochiul spre pușcă; atârna inutilă în bătaia soarelui la vreo patru metri și jumătate distanță. Dacă ursul se hotăra să mă atace, oare aș fi avut timp să iau pușca și să ochesc, înainte să ajungă la mine? Răspunsul era cert: nu! Putea să ajungă pe mal înaintea mea și să înainteze pe copac, tăindu-mi calea. M-am uitat din nou la el, stătea nemișcat în apă și nu-și dezlipea privirea de pe mine nici măcar o secundă. Urșii nu au vederea bună și, cum stăteam împotriva vântului, probabil că îi era dificil să-mi simtă mirosul. Era important pentru mine să îi demonstrez că sunt om, sperând că poate se va hotărî să plece.

Am ridicat un braț și l-am fluturat, strigând:

– Alo! La revedere! Nu sunt de mâncare!

Ursul s-a încordat, dar nu s-a clintit și am simțit cum mă străbate un fior de frică amestecat cu sentimentul de ridicol pentru cum stăteam acolo, cu un fir de pastă de dinți curgându-mi pe bărbie. Fără să-mi iau ochii de la el, am început să mă trag încet în spate pe copacul răsturnat, spre mal. Ursul a lungit gâtul și a început să-și miște capul dintr-o parte în alta, adulmecând aerul, iar eu am pornit să mă mișc mai repede. Am aruncat o privire spre Fuzzy, care nici măcar nu observase în ce impas mă aflam. Am ajuns la capătul copacului și am armat ușurat pușca. Ursul s-a lăsat în patru labe și a ieșit din apă, îndreptându-se spre mine pe mal cu o viteză considerabilă. Am dus pușca la ochi, dar a dispărut într-un tufăriș. Am rămas uitându-mă la locul în care dispăruse, pe urmă a reapărut considerabil mai aproape de mine. M-am decis să nu trag – nu voiam să îl împușc, dacă puteam evita – și am început să mă îmbrac, vorbind în gura mare. După o pauză, ursul s-a îndepărtat printre sălciile dese. Am terminat să mă îmbrac, tremurând.

M-am întors în tabără plin de gânduri, la un milion de kilometri distanță de băiatul vesel și optimist care coborâse cărarea acum o oră. Părea că exact când începeam să devin încrezător, natura găsea un mijloc să mă readucă cu picioarele pe pământ. Aceasta fusese prima mea întâlnire cu un urs negru din Alaska și mă îngrijora cât de curios se arătase. Urșii negri pândesc și mănâncă oameni mai des decât verii lor mai mari, urșii grizzly. Ursul devenise acum conștient de prezența mea în zonă și s-ar putea ca data viitoare să devină mai îndrăzneț. În acest moment al anului, urșii se pregătesc de iernat și caută hotărâți orice sursă de hrană.

În noaptea aceea s-a pornit un vânt strașnic și m-am simțit ca pe mare, cu frânghiile scârțâind, grinda cortului curbându-se și pânza zbătându-se ca o velă în furtună. M-am ghemuit lângă sobă, uitându-mă îngrijorat la bârnă și sperând să nu se prăbușească.

M-am uitat la ceas: era ora zece seara – adică dimineața devreme în Scoția, un moment bun să sun acasă. Semnalul era destul de schimbător, dar dacă țineam telefonul sus într-un colț anume al taberei puteam auzi rezonabil. Nu mai dădusem telefon acasă de vreo două săptămâni. Și Juliet, și eu trebuia să ne descurcăm singuri anul acesta și era mai sigur să nu ne bazăm prea tare pe telefon. Dar acum simțeam nevoia să aud vocea soției mele și să mă asigur că acasă, cel puțin, totul era în ordine.

– Julsie, eu sunt. Mă auzi?

– Guy! Slavă Domnului!

Ușurarea ei era evidentă și mi-am dat seama cât fusese de îngrijorată.

– Ești bine? Ce faci?

Mintea mi-a fugit la lista nesfârșită de treburi care mă așteptau și m-am străduit să îi explic.

– Jules, nu știu dacă sunt în stare să reușesc ce mi-am propus. Mă gândesc pe bune că s-ar putea să fie imposibil. Am atât de puțin timp....

M-a întrerupt, cu vocea clară și puternică.

– Spune-mi ce faci acum, Guy.

– Tai poteca. Trebuie să lărgesc și să curăț cărarea spre fluviu ca să pot aduce buștenii din locul unde lemnul este bun de construcție.

– Aha. Și cât va dura?

Mă pregăteam să îi răspund, dar l-am auzit în fundal pe Oscar care voia să vorbească și el cu mine. Juliet i-a dat receptorul.

– Tati! Salut, tati!

Am simțit un nod în gât.

– Băiatul meu cel mare! Ce face băiatul meu cel mare?

– Fac bine, tati. Acum stăm în Mull, știi?

Suna emoționat și fericit.

– Știu? Îți place?

Mi-a povestit despre mare și despre cum ieșea cu bunicul lui, cu barca. Era dureros să îl aud și mă simțeam din nou inutil, dorindu-mi să fiu acolo împreună cu ei toți. Ne-am luat rămas-bun și Juliet a revenit pe fir.

– Oscar plânge. Trebuie să mă duc la el. Vrea să stea de vorbă cu tine, dar este prea mult pentru el. Mai bine suni când doarme – trebuie să-și vadă de viața lui.

– Ce vrei să spui?

A urmat o pauză.

– Să știi că se descurcă bine, dar de fiecare dată când dai telefon își aduce aminte că tatăl lui este plecat și asta îl tulbură. Cred că ar fi mai bine să nu vorbească o vreme cu tine, până când se așază lucrurile.

I-am auzit apoi vocea cu întreruperi:

– Sună altă dată, Guy – te iubesc.

Telefonul a murit. Am aprins lampa și pe urmă am mestecat o bucată de ciocolată, ca să mă mai înveselesc, dar am fost întrerupt de o serie de lătraturi ascuțite ale lui Fuzzy. Am ieșit din cort.

– Care-i treaba, flăcău?

Se uita spre întunericul pădurii, mârâind lung. Am auzit o creangă trosnind și am înghețat, dar copacii făceau atât de mult zgomot din cauza vântului, încât nu puteam fi sigur ce anume provocase trosnitura. Am vârât un glonț în pușcă și am tras un foc în sus, sperând să sperii orice o fi fost prin preajmă. Fuzzy nici nu a tresărit, dar pe urmă s-a furișat spre locul lui uscat de sub brad și s-a culcat, uitându-se la mine ca și cum ar fi spus „Cred că asta ar trebui să ajungă deocamdată – hai să stăm, să vedem ce se mai întâmplă." Am intrat în cort și m-am pregătit pentru noapte, bucuros că aveam un câine care mă păzea, în timp ce toată lumea din jur părea plină de amenințări.

Până să termin poteca, s-a făcut mijlocul lunii septembrie. Îmi luase aproape o lună și eram extenuat, plin de tăieturi și de julituri. Rămăsesem fără provizii și aveam nevoie de mai multe unelte, așa că m-am hotărât să mă întorc la Galena. Orice călătorie pe fluviu trebuia întreprinsă repede, pentru că pe apă aveau să înceapă curând să curgă sloiuri și voi rămâne izolat multă vreme. În perioada sloiurilor, călătoriile deveneau practic imposibile, pentru că apa era prea înghețată pentru ambarcațiuni, iar gheața prea subțire ca să suporte vreo greutate. Am pus restul de alimente într-o pungă și am atârnat-o de o creangă

înaltă și subțire, pe urmă am suspendat canistrele cu benzină în colțul opus al taberei. Am legat strâns ușa cortului, deși știam că urșii nu pot fi opriți de niște foi de pânză.

Am coborât pe poteca nouă cu Fuzzy la picior, încântat de perspectiva de a vedea din nou oameni. Bărcuța de aluminiu mă aștepta pe plajă ca un câine credincios. Am împins-o pe marginea canalului și m-am urcat în ea, strigându-l pe Fuzzy, care a reușit să se îmbarce abia după o serie de salturi ratate menite să mă scoată din sărite. Ca de obicei, s-a urcat stângaci pe mine și a murdărit totul cu noroi înainte să se așeze la prova.

– Frecangiule, am mormăit eu, pe urmă am pornit motorul și am plecat.

Călătoria a durat mai mult de această dată pentru că mergeam împotriva curentului. Pe maluri, uscatul se pregătea pentru iarnă: mare parte din ce fusese verde se transformase în cafeniu și totul părea pe cale să se stingă. Când am ajuns pe Yukon ne-a întâmpinat un vânt rece dinspre est. Prova bărcii spărgea valurile și Fuzzy s-a făcut covrig ca să se ferească de stropii înghețați. Drumul era greu de definit: nu existau repere, numai un orizont strâmt și fluviul care se încolăcea sub un cer cenușiu și rece. După câteva ore incomode și tensionate, s-a văzut în sfârșit satul. Mi-am concentrat privirea să zăresc cabana aurie a lui Don, iar când mi-a apărut în fața ochilor am îndreptat botul bărcii spre ea.

În timp ce mă apropiam de malul noroios l-am văzut pe Don coborând încet spre plajă. A ridicat o mână în semn de salut.

– Ia uite, încă mai trăiești?

– Da' cum!

Am coborât din barcă și am tras-o pe plajă.

– Așadar, ai tăiat poteca?

În loc să-i răspund, i-am arătat palmele bătătorite.

El a chicotit.

– N-ai auzit de mănuși?

M-am căutat în buzunar și am scos mănușile făcute ferfeniță.

El a râs din nou.

– Astea-s mănuși făcute pentru Anglia, poate, dar...

L-am întrerupt.

– Vrei să spui Marea Britanie, Don?

– Ah, scuză-mă – *Marea Britanie*, a zis el, maimuțărind un accent britanic afectat.

M-am simțit bine să fiu luat din nou peste picior și mi-am dat seama cât de mult îmi lipsiseră oamenii.

Don s-a întors cu spatele și s-a îndepărtat, spunându-mi peste umăr:

– Vino la cină și stăm de vorbă.

La jumătatea urcușului s-a oprit și mi-a strigat:

– Data viitoare când te tai, pune pe rană sevă de brad. Seva se face ca o a doua piele, nu lasă apa să intre și dezinfectează. Mama-natură-i dată naibii de deșteaptă!

După aceea s-a întors și a pornit spre vârful dealului.

Am petrecut următoarele câteva zile cumpărând și împrumutând echipament și provizii: lemn, unelte, frânghii, lanțuri, scripeți, sârmă, placaj pentru acoperiș și nenumărate alte articole mici și mari. Exista o limită a lucrurilor pe care puteam să le iau cu mine și am avut de făcut câteva alegeri foarte grele: o cutie de cuie, de exemplu, a trecut înaintea unei rezerve suplimentare de făină. Don mi-a împrumutat încă două motoferăstraie, pe lângă cel pe care deja mi-l dăduse. Mi-a mai dat și câteva țapine, care sunt niște unelte vechi, tradiționale și robuste, cu care poți muta bușteni dintr-o parte într-alta. Cât fusesem în tabăra de lângă lac sosise pentru mine un pachet de la Lehman's, o companie americană de vânzări prin poștă. Pachetul conținea un topor cu două tăișuri, încă un topor mare de la Hudson Bay și o pereche de încălțări de zăpadă canadiene, foarte solide. I-am arătat încălțările lui Don.

– Crezi că voi avea nevoie de așa ceva?

S-a oprit din lucru și s-a uitat la mine cu o expresie impenetrabilă.

– Nu... Nu ninge în Interior...

Între momentele în care adunam cele necesare, am petrecut ceva timp cu familia lui Don, care părea entuziasmată să mai afle câte ceva despre străinul din mijlocul ei. Au părut să înceapă să mă placă, deși încă mă considerau cam ciudat. M-au acceptat în întrunirile de familie și m-au încurajat cu blândețe în încercările mele, fiecare membru al familiei oferindu-mi sfaturi neprețuite și ajutor concret. Jenny, fiica lui Don, mi-a dat o salopetă groasă de pânză care, m-a asigurat ea, avea să reziste la orice. Mișcat de gestul ei și știind că orice ofertă de a o plăti avea să-mi fie refuzată, am căutat să-i dau ceva în schimb. Cu inima grea, am scos o bucată imensă de ciocolată Toblerone pe care mi-o trimisese Juliet. Ochii lui Jenny s-au aprins cu un fel de patimă intensă și mi-am dat seama că îi descoperisem slăbiciunea. În tip ce împachetam salopeta la mine în bagaj, am observat o panglicuță verde legată de fermoar și am întrebat-o ce reprezenta. Mi-a spus că o are de la Stick Dance din Nulato și că era menită să îmi aducă noroc. Fără să știe, îmi descoperise și ea slăbiciunea: faptul că sunt profund superstițios.

Jenny lucrează că biolog pentru Alaska Fish and Wildlife Service, este o femeie înaltă și voinică și are o minte pătrunzătoare. A moștenit simțul tăios al umorului de la tatăl ei. Ea și Claudette, cealaltă fiică lui Don, au devenit ca niște surori pentru mine și, în ciuda tachinăriilor deseori tăioase, prietenia lor mi-a ridicat moralul. Sprijinul lui Don și acceptarea treptată a familiei sale au reușit cumva să tocească tăișul tristeții care mă sfredelea de fiecare dată când mă gândeam la propria mea familie.

Când a venit vremea să plec din Galena, Chris, soțul lui Jenny, s-a oferit să mă ducă el în josul fluviului. Jos pe plajă m-a ajutat să îmi încarc echipamentul în barca lui. Era o zi rece, arctică, și în timp ce ne îndepărtam de căldura și prietenia familiei lui Don, toate grijile mele au început să se întoarcă. Am rămas tăcut, scărpinându-l pe Fuzzy între urechi și uitându-mă peste fluviu. Nivelul apei scăzuse de când urcasem eu spre sat, ca și cum natura s-ar fi ghemuit în așteptarea gerului, iar Chris trebuia să cârmească ambarcațiunea cu foarte multă grijă. Am trecut pe lângă bancuri cenușii de noroi pistruiate cu aur acolo unde ajunseseră frunze căzute de salcie și de arin de la marginea pădurii, lipindu-se pe urmă ca niște timbre pe o scrisoare.

Când am trecut pe lângă Pilot Mountain am văzut un urs negru mare uitându-se la noi, ascuns printre brazi.

– Sper din tot sufletul că nu ți-au sfâșiat urșii cortul! a strigat Chris.

– Da, și eu sper, am strigat, iar pe urmă am revenit la tăcerea mea mohorâtă.

În cele din urmă am ajuns la plaja mea familiară și am tras barca pe mal. Mi-am stivuit bagajele într-un morman mare la capătul înierbat al malului.

– Ar cam trebui să plec, a spus Chris. Vremea arată rău. Noroc!

– Mulțumesc.

Am încercat să-mi fac vocea să sune calm.

– Sper să nu am nevoie.

Am împins barca în apă, iar Chris a întors-o spre amonte și a pornit motorul, îndepărtându-se. S-a uitat o dată înapoi, mi-a făcut cu mâna, pe urmă dus a fost.

Am rămas nemișcat, ascultând cum se îndepărtează zgomotul motorului până când nu s-a mai auzit decât foșnetul vântului printre copaci, care își scuturau frunzele odată cu fiecare rafală. Sentimentul de singurătate în locul acela vântos era mai intens decât orice simțisem până atunci. Acum nu mai avem nici un mijloc de a urca pe fluviu și să mă întorc pe jos era imposibil.

Cu fiecare zi, iarna era mai aproape, aducând temperaturi mai scăzute decât îmi puteam imagina. Într-o iarnă normală, în Interior temperaturile se situează

între -30 și -45°C, dar mă puteam aștepta să fie mult mai frig. O serie de țipete insistente m-au făcut să mă uit în sus. Sute de berze se îndreptau spre sud, umplând cerul cu gălăgia lor. Tot ce putea mișca se muta de acolo, numai eu mă mutam *acolo.*

Forțându-mă să mă pun în mișcare, m-am cățărat pe mal și am început să îmi adun lucrurile. Am scos din bagaj un pistol Magnum .357 și l-am înfipt în curea, ca un adaos la mijloacele mele de apărare împotriva urșilor. Am început să vorbesc singur, făcându-mi curaj, într-un fel foarte britanic, iar tactica a funcționat. Moralul meu la pământ a început să reacționeze, mai întâi din politețe, ca un navetist care se amuză la glumele unui bețiv în ultimul autobuz spre casă, pe urmă tot mai vioi, pe măsură ce îmi căram povara acasă, pe noua mea potecă.

– Haide, Grieve! Mai vioi! Pasul sus – așa, băiete!

Vocii mele îi răspundea ecoul pădurilor, iar dacă m-ar fi auzit cineva, cu siguranță ar fi dat fuga să se ascundă, atât păream de nebun.

Toată după-amiaza am trudit în sus și în jos pe potecă, încărcând, stivuind și trăgând. Mă așteptasem să îmi găsesc tabăra devastată, dar, spre ușurarea mea, părea neatinsă. În cele din urmă am terminat și căratul, și sortatul lucrurilor. Afară se făcuse întuneric mai devreme decât mă așteptam și un vânt afurisit aducea stropi de ploaie care în mod cert urmau să se transforme mai târziu în adevărate rafale. Mulțumit că lăsasem o provizie bună de lemne, am aprins un foc vesel și m-am încălzit așezându-mă lângă el, în tip ce cotrobăiam printr-o cutie cu cărți pe care mi-o trimiseseră familia și prietenii. Am scos o cărțulie subțire și am zâmbit: *Inima întunericului* de Joseph Conrad.

4

Nopțile au devenit tot mai reci și când m-am uitat de lângă lacul meu la coasta muntelui nu am mai văzut desul umbrar verde. În fiecare zi zburau spre sud mii de păsări. Noaptea cortul se zbătea în bătaia vântului rece și uneori nu puteam dormi din cauza zgomotelor înfricoșătoare care răzbăteau din pădure până în tabăra mea. La apus, țipetele lungi, persistente, ale cufundarilor polari pluteau și rămâneau parcă atârnate de copaci, la fel ca fumul.

Cufundarii mă fascinau. Sunt cele mai vechi, cele mai primitive păsări de apă din lume, cu labele palmate pentru propulsia în apă și poziționate prea în spate pentru a putea merge. Se spune că au șaptesprezece feluri de a țipa, fiecare cu un înțeles diferit.

Mulți indigeni nutresc credința că țipetele cufundarilor aduc mesaje din lumea de dincolo și pot afirma că am înțeles de ce. În timp ce se înălțau spre cerul rece, țipetele lor căpătau ecou, sunând ca și cum m-ar fi întrebat *Cine ești? Cine ești?*, făcându-mă să mă simt încă și mai singur.

Am muncit în fiecare zi din greu să curăț locul destinat construcției cabanei, dar era dificil să desfășor un efort fizic intens locuind între timp în cort. La sfârșitul zilei, fără să am vreme să îmi trag sufletul, trebuia să tai lemne de foc și să aduc apă. Începusem de-acum să fierb apa, pe care o tratam cu iod. Obțineam astfel o cantitate mai mare decât prin purificare, dar tot nu îmi ajungea și mă simțeam mereu la limita deshidratării.

Încetul cu încetul, spațiul destinat cabanei a început să devină curat, iar pe măsură ce pădurea întunecată făcea loc luminii și aerului, dispoziția mea a început să fie mai bună. Așteptam cu nerăbdare și o vizită din partea lui Don.

A sosit într-o după-amiază rece și uscată, debarcat pe mal de Charlie.

– Hai salut! a spus el, descinzând în tabăra mea.

A început să inspecteze totul, uitându-se la echipamentul meu cu o expresie insondabilă. A apucat un lemn de foc:

– Trebuie să tai mesteacănul verde puțin mai subțire – soba ta este încă prea rece ca să ardă bucăți mari. Când va veni iarna, soba va arde tot timpul și atunci vei putea folosi butuci verzi mai voluminoși.

Pe urmă a arătat spre bidonul de apă de cinci galoane.

– De ce este gol? m-a întrebat.

– Se pare că nu reușesc să obțin destulă apă de băut.

– Serios? a clătinat Don din cap. Leagă prelata de niște copaci și înclin-o astfel încât atunci când plouă, apa să se scurgă în bidoane.

Era o soluție atât de la îndemână, încât îmi venea să-mi dau palme pentru că nu-mi trecuse prin cap.

– OK, așa am să fac. Dar nu va fi plină de frunze și alte resturi?

– Leagă un tricou curat la gura bidonului – va filtra el resturile. Și nu-i nevoie s-o cureți, pentru că-i apă venită direct din rai. Unde-i buturuga de tăiat lemne?

I-am arătat-o și s-a dus spre ea, luând toporul și înfigându-l într-un buștean mare și noduros de brad. A ridicat bușteanul pe buturugă și mi-a dat mie toporul.

– Sparge-l, mi-a spus.

Neînlargul meu că sunt privit, am apucat toporul și l-am ridicat sus deasupra capului, izbind apoi tare cu el în buștean. Lama a lovit cu putere și s-a oprit într-un nod. Am încercat din toate puterile să trag pe urmă lama afară, gâfâind, conștient tot timpul cât de caraghios arătam. Când am reușit în cele din urmă să scot toporul, Don mi l-a luat din mână.

– Hai să te învăț cum să tai lemne ca lumea, căci nu vei avea alt combustibil. Trebuie să lucrezi încet, ca să nu-ți risipești forțele și să nu transpiri.

– Cum să muncesc fără să transpir?

– Noi ne îmbrăcăm în straturi, aici. Când ai de muncit din greu, mai dai jos câte unul înainte să te încingi, iar când termini, te îmbraci la loc.

– Chiar și la minus patruzeci și cinci de grade?

– Mai ales la minus patruzeci și cinci de grade. Dacă este atât de frig, îți îngheață transpirația sub haine și când te oprești din lucru începi să îngheți și *tu*. Trebuie să eviți transpirația din toate puterile.

A ridicat toporul și l-a lăsat să cadă ușor, înclinându-l astfel încât lama să intre la un unghi de patruzeci și cinci de grade. Toporul a făcut să sară o bucată de lemn. A rotit bușteanul și a lovit la fel, repetând operațiunile până când pe jos a rămas o grămadă de lemne numai bune de stivuit. Pe urmă a ales un alt

buștean mare și noduros și a înfipt lama toporului în el. Mi-am dres vocea. Don a zâmbit ironic. Pe urmă a ridicat toporul cu buștеanul înfipt în el, răsucind ușor mânerul și lăsându-l să cadă pe buturugă cu muchia. Buștеanul a făcut *clinc* și s-a spart cuminte în două.

– Vezi? Așa nu mai transpiri, a spus Don. Folosește perioada asta ca să te antrenezi, lucrând așa cum va trebui să o faci când va veni gerul.

Am încins soba și am pus ceainicul pe foc, iar Don și-a reluat lecțiile în cort.

– Hai să-ți arăt un truc, a spus. Acum poți sta bine în picioare în mijlocul cortului, sub grindă, dar – a întins brațele – pierzi spațiu spre margini. Vino cu mine.

L-am urmărit ascultător, în timp ce lua Sandvik-ul din copacul cu unelte, apoi am mers după el pe potecă până când am ajuns la un pâlc de sălcii. A tăiat cu îndemânare niște crengi groase, dar flexibile, lungi fiecare cam de doi metri și jumătate. Ne-am întors în cort și el a împins crengile între grindă și pânză, lăsându-le să se îndoaie natural și să împingă marginile cortului în sus. În locul unui cort ascuțit, incomod, aveam acum deasupra mea un spațiu boltit.

Don nu putea rămâne mult pentru că se apropia vremea sloiurilor, dar în câteva ore a reușit să mă învețe multe lecții de supraviețuire. Se pricepea și la gătit. A luat o oală și s-a apucat să pregătească repede clasica „fasole cu costiță", un fel arhetipal de mâncare al trăitorilor în sălbăticie – costița se păstrează ușor sărată sau în conservă, iar fasolea reprezintă o strașnică sursă de energie. Costița devine și mai importantă iarna, când o dietă bogată în grăsimi este absolut indispensabilă.

Când mâncarea a fost gata, ne-am așezat alături pe bușteni. Don a scos din bagaj o sticlă de sos care nu arăta în nici un fel special și a turnat generos peste rația lui.

– Ce-i asta? am întrebat.

– Oh, doar o chestie picantă – vrei să guști?

– Sigur.

Am pus degetul pe gura sticlei și am aplecat-o, obținând un cerc roșu de sos. L-am mirosit – nu mirosea a nimic – și pe urmă l-am băgat în gură. Reacția a fost instantanee: am simțit pe limbă o explozie de înțepături, urmată de o arsură afurisită pe interiorul obrajilor. Am făcut greșeala să înghit, ceea ce mi-a trimis saliva toxică în jos pe gât, arzând totul în cale. Ochii mi s-au umplut de lacrimi și am început să tușesc spasmodic. În cele din urmă m-am ridicat în picioare, cu gura și gâtul amorțite, cu vocea răgușită.

– Chestia asta este îngrozitoare, Don, oribilă! Cum poți să mănânci așa ceva? E nebunie curată!

Don nu a reușit să își ascundă bucuria sadică.

– Ai dreptate, a strigat. Chiar *este* nebunie – uite-aici! Mi-a întins sticla.

Am citit: SOSUL NEBUNESC AL LUI DAVE: CEL MAI IUTE SOS DIN LUME! M-am uitat la substanța diavolească, uimit că tortura pură putea să existe ascunsă într-o sticlă.

– Dar de ce îl mănânci, Don? Cum poți să mai simți vreun alt gust?

El a râs și s-a întors la fasole. În seara aceea nu am mai reușit să mănânc mare lucru. Mai târziu i-am oferit lui Don din prețioasa mea rezervă de whisky Highland Park, dar a ridicat mâna:

– Ei, mi-a plăcut mult whisky-ul, a spus, dar zilele alea s-au dus. Am să iau doar o înghițitură, din politețe.

Am luat o cană și mă pregăteam să torn cu grijă în ea, dar înainte să reușesc, o mână bătătorită și bătrână mi-a smuls sticla și Don a băut direct din ea.

– Mda, aveți marfă de calitate acolo, în Scoția, a spus.

Noaptea târziu a început să plouă și l-am auzit pe Don murmurând în colțul lui de cort:

– Uite-ți apa, prostuțule.

Am zâmbit de unul singur, gândindu-mă cât de ciudat era faptul că speranțele mele pentru viitor ajunseseră să fie cumva legate de acest bătrân de șaizeci și opt de ani dintr-un cătun îndepărtat al lumii, care hotărâse împotriva oricărei rațiuni să mă ajute.

A doua zi dimineață m-am îndreptat direct spre vasele de sub prelată, pe care le-am găsit pline până-n buză de apă limpede și curată. Am turnat puțină într-o cană și am băut, dar în locul gustului înviorător pe care îl așteptam, apa era ternă și nu-mi astâmpăra setea. Don a venit cu o oală mare și a zis:

– Trebuie să băgăm niște aer în ea.

A luat unul dintre vasele cu apă și a turnat de sus în oală, pe urmă înapoi. A repetat procedeul de mai multe ori.

– Încearcă acum, mi-a spus la sfârșit.

Mi-am turnat o cană plină. Apa era la fel de gustoasă ca aceea dintr-un izvor de munte.

După câteva zile vremea a devenit mult mai rece, temperatura scăzând deja noaptea până la minus treizeci, minus treizeci și cinci de grade. Terminasem de curățat locul viitoarei cabane și eram nerăbdător să îi pun fundația înainte de plecarea lui Don. Doborâsem câțiva brazi din apropiere ca să facem trei bușteni lungi de șapte metri și jumătate; groși în jur de șaizeci de centimetri. Ei ur-

mau să fie „traversele" care să alcătuiască fundația. Am lucrat cu bună-voie împreună, rostogolind bușteniі cu țapinele pe bucăți lungi de plop care funcționau ca niște șine, permițându-ne să punem traversele pe poziție.

Odată plasați bușteniі cei lungi la locul lor, Don s-a uitat la mine și a zâmbit.

– Va trebui să găsești de acum o cale să îți transporți bușteniі pentru cabană fără ajutor. Vor fi grei, dar dacă le folosești cum trebuie centrul de greutate, vei reuși să-i muți cu un deget.

M-am sprijinit în țapină și m-am uitat la el.

– Și cum se face asta?

El s-a uitat în jur, pe urmă mi-a arătat un loc în suprafața curățată.

– Va trebui să stivuiești bușteniі acolo. Ai să-i muți până la locul unde construiești cabana cu țapina. Și pe urmă va trebui să îi ridici și să îi plasezi acolo unde vor trebui să fie fasonați și fixați.

Deja mă panica gândul că trebuie să dobor copacii, să îi curăț cum trebuie, să tai bușteni de dimensiunile cerute și să îi aduc în tabără. Iar acum mă îngrijoram că trebuia să manevrez de unul singur copacii aceia uriași, fără nici un ajutor.

– Va fi o treabă periculoasă, nu-i așa? Aș putea să mor făcând-o.

– Știi deja, nu trebuie să-ți mai spun asta.

Don se uita la mine cât se poate de serios.

– Acum folosește-ți mintea și scoate-ți gândul ăsta din cap, pentru că nu ai altă șansă decât să-ți construiești casa.

S-a uitat în sus la doi brazi maiestuoși, așezați fiecare în câte un colț al locului de cabană. Te pricepi cât de cât să te cațeri în copaci?

– Ăăăă... da.

– Bine, pentru că ai să te cațeri în copacii ăia și ai să fixezi o coardă între ei la înălțimea pe care o va avea cabana. Pe urmă vom atașa în mijlocul corzii un scripete și vom fixa peste el chinga pentru bușteni. Când va veni vremea să îi ridici, prinzi chinga chiar de mijlocul lor și tragi. Dacă îi prinzi chiar peste centrul de greutate, vor urca ușor și sigur.

– Excelentă idee, am exclamat eu, uluit de fiecare dată de ingeniozitatea lui.

M-am cățărat într-unul dintre brazi și am legat bine frânghia de el cam la patru metri înălțime. Pe urmă m-am urcat în bradul din partea cealaltă, cu capătul liber al frânghiei pe umăr. Când am ajuns la înălțimea necesară, mi-am încolăcit picioarele în jurul trunchiului și am rămas să mă odihnesc ca un urs koala. Don lucra ca să întindă bine frânghia și să o ancoreze, iar eu am legat și capătul rămas, iar după puțină muncă am avut o coardă întinsă sus peste locul de

cabană. Spre seară instalasem deja și scripetele, și chinga – prinsă bine de lanțul unui troliu portabil. Totul aștepta să fie folosit.

În seara aceea, Don mi-a povestit câte ceva despre viața lui, despre copilăria petrecută în munții Sierra Nevada și despre tinerețea sălbatică din California, unde a devenit membru al unui grup care își căuta libertatea gonind pe motociclete. Don a alergat cu ei încoace și încolo vreme de ani de zile, în timp ce își câștiga existența ca șofer pe utilaje grele. După o vreme, băutul din greu și bătăile s-au transformat în droguri și grupul a devenit bine cunoscuta bandă Hells Angels. Don și-a pierdut interesul și s-a mutat în nord, căutând un mod de a trăi liber în mijlocul naturii. A pescuit o vreme în sud-estul Alaskăi, apoi s-a mutat în Interior, unde a lucrat vara în construcții și iarna ca vânător.

În satul Ruby, Don a cunoscut-o pe Carol și s-a însurat cu ea, pe urmă au avut copii și s-au mutat mai în jos pe Yukon, la Galena. Deștept și puternic, Don și-a câștigat curând reputația unui om căruia ar fi bine să nu-i stai în cale, iar în viața lui a avut parte de lupte de toate felurile, de la bătăi cu pumnii până la înfruntări cu pistoalele. Dar eu știam că era un om bun și că de mânia lui nu avuseseră parte decât cei care cu siguranță o meritaseră.

În timp ce stăteam de vorbă în cercul de lumină din cort, am auzit lacul „cântând" – o serie de clinchete răsunătoare și ritmate provenind de la stratul de gheață care se îngroșa. Am stat și am ascultat aceste sunete, apoi am ieșit din cort. Cerul era senin și spuzit cu stele. M-am uitat spre lac și am auzit pleoscăitul ocazional al castorilor care trăgeau lemn proaspăt spre stiva lor, printr-un canal îngust de apă. Neobositele rozătoare munceau fără încetare, înotând mereu de acasă până pe țărm, unde urcau panta ca să roadă diverse trunchiuri de foioase. După ce cădeau, copacii erau retezați în bucăți mai mici și trași în apă. Când apa îngheța și îi făcea prizonieri pe castori, se bazau pe copacii deja adunați ca pe o provizie de iarnă, la care apelau oricând aveau nevoie de hrană.

– S-ar părea că aș avea ce învăța de la castori, când vine vorba despre lucrul cu buștenii, am spus.

Don a râs.

– Să știi că am găsit uneori castori morți pentru că au fost prinși în cădere sub copacii roși de ei care nu au căzut cum se așteptau. Natura nu-i perfectă.

A ridicat din umeri.

– Greșelile fac parte din mecanismul care face lumea să se învârtă. Un animal face o greșeală și uite-așa alt animal își găsește ușor hrana.

Am rămas o vreme tăcuți, apoi l-am întrebat pe Don despre oamenii care trăiesc în Interior în sălbăticie. Mi-a spus că foarte puțini oameni aleg să rămâ-

nă singuri în pădure peste iarnă. În trecut așa procedau de obicei vânătorii sau prospectorii, dar astăzi erau mai ales cei care se hotărau să renunțe la viață. Don mi-a povestit despre un bărbat care fusese ucis.

– L-am găsit pe jos în adăpostul lui, înjunghiat și plin de tăieturi. Era încă viu, dar pierdea o grămadă de sânge. N-am putut să facem nimic.

– Cine l-a omorât? am întrebat.

Simțeam o împunsătură de frică, imaginându-mi scena.

– Un sălbatic cu mintea rătăcită. L-am prins și l-am amenințat cu pușca până când a lăsat cuțitul jos. A venit și l-a luat familia.

– Ai văzut mulți oameni morți?

– Da. Pe aici, când moare cineva nu vine să-l ia ambulanța sau mașina poliției. Trebuie să se ocupe familia.

– Ai fost nevoit să faci așa ceva, Don?

– Da.

A tras adânc aer în piept, apoi l-a lăsat să iasă.

– Acum trei ani a murit băiatul meu.

A continuat, spunându-mi toată povestea.

– Îmi pare rău, am murmurat la sfârșitul tristei sale relatări, simțind povara tragediei lui Don și a lui Carol.

Mi-am dat seama o dată în plus cât de mare era favoarea pe care mi-o făceau.

Ceea ce începuse ca o evadare aventuroasă din siguranța Marii Britanii mi se părea acum o prosteală foarte periculoasă.

– Don, sper că îți dai seama cât îți sunt de recunoscător pentru ajutor. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu aș fi dat peste voi toți.

– Să știi că-mi place și mie o provocare și, în plus, ești un bărbat cu familie. Dacă erai singur, m-ar fi durut în cot.

Urletul singuratic al unui lup s-a auzit în depărtare și eu m-am uitat spre Pilot Mountain, de unde părea să vină zgomotul.

– Există o haită mare de lupi care își are cuibul pe muntele acela, a spus Don. Dacă îi auzi, înseamnă că vânează în zona asta și că vor mai rămâne pe aici încă niște săptămâni – pe urmă se vor îndrepta spre alt teritoriu și mai târziu se vor întoarce, hăituind mereu elani în fața lor.

Pe când ne pregăteam de culcare, Don mi-a spus că a doua zi trebuia să plece, pentru că pe fluviu începuse să se formeze gheață. Venea Charlie să îl ia. Don spera că, în scurta lui ședere, Charlie, un tâmplar priceput, ne va ajuta să terminăm podeaua cabanei.

Charlie a apărut arătând foarte nemulțumit și atmosfera s-a prăbușit în tabără la fel ca temperatura. Nivelul fluviului scăzuse, determinând în amonte formarea gheții, așa că Charlie fusese nevoit să lase barca acolo unde se îngusta canalul și făcuse restul drumului pe jos. În timp ce Don și cu mine strângeam uneltele și alimentele, Charlie s-a pus pe treabă, întinzând dușumeaua cabanei cu o îndemânare uimitoare. Pe la prânz treaba era gata și ne-am oprit să bem o cafea.

– Trebuie să plecăm, Don, a spus Charlie. S-a făcut gheață și în albia principală.

– Rahat! a spus Don.

Pe urmă s-a uitat la mine.

– Mai bine pune-te pe treabă.

– Sigur, Don, știu.

M-am oprit și am început să pășesc nervos dintr-o parte în alta.

– Necazul este că nu prea am idee despre ce trebuie să fac mai întâi. Adică...

A ridicat un deget și mi-a făcut semn să tac.

– Taie copacii și cară bușteni în tabără. Folosește troliul motoferăstrăului ca să-i tragi până aici, pe urmă exersează îmbinările pe niște bețe de salcie și construiește o cabană în miniatură. Când îți place ce-ți iese, începe să faci același lucru cu bușteni și ridică-ți cabana.

Mi-a arătat un buștean uriaș dintr-o latură a taberei.

– Vom tăia noi acum bușteanul ăla în două și vom pune câte o jumătate la fiecare capăt al podelei ca să ai de unde începe. Pe urmă tai îmbinările și începi să ridici bușteni unul câte unul. Mă urmărești?

– Da, am spus nesigur, dar...

– Nu te îngrijora, când vei începe să lucrezi, ai să înțelegi. Potrivești aici, potrivești dincolo, până ridici câte șapte trunchiuri pentru fiecare perete, Haide, Charlie!

I-am urmărit pe amândoi pregătindu-se să taie bușteanul în două. Am cărat împreună jumătățile grele sus pe podină și le-am așezat acolo unde a spus Don, una la partea de nord a podelei, cealaltă la partea de sud.

Când am terminat, ei s-au grăbit să plece. Am coborât pe poteca tăiată de mine până am ajuns la canal, încă navigabil, dar cu gheață la mal.

– Vine, a mormăit Don uitându-se la cer. Sigur vine.

Am mers câțiva kilometri pe jos pe lângă canal până când am ajuns la barcă. Don și Charlie au împins-o în apă, s-au urcat în ea și au pornit motorul. M-am uitat în urma lor cum se îndepărtează până când au dispărut în penumbra cenușie. Un vânt foarte rece venea dinspre nord-vest, răvășindu-mi hainele.

Fuzzy a schelălăit și s-a lipit de mine în timp ce ne întorceam încet prin pădure, cerându-mi să opresc vântul. Când m-am apropiat de lacul de iarbă am auzit niște mici fluierături cunoscute. Să fi fost fazani? m-am gândit. Nu aveau cum. Am făcut un pas și o pasăre de mărimea unei gâște a zburat de la mai puțin de un metru și jumătate de mine. Am mai făcut un pas și de data aceasta s-a ridicat un stol întreg, fâlfâind din aripi – șapte păsări mari. Nu puteau fi decât ceea ce numea Don „pui", o veste bună pentru mine, pentru că restul păsărilor comestibile păreau să fi părăsit pădurea de multă vreme. Cel puțin aveam șansa să pot obține carne proaspătă peste iarnă.

Când am ajuns în tabără era deja întuneric și am fost recunoscător să mă aflu din nou la adăpostul cortului meu. Ca de fiecare dată la sfârșitul zilei, gândurile mi-au zburat acasă. Mi-am verificat e-mailurile și am văzut câteva de la Juliet. Îmi scria regulat, iar eu descărcam toate mesajele atunci când mă logam să îmi trimit articolele. De data aceasta, trei mesaje de la ea purtau titlul IMPORTANT!, FOARTE IMPORTANT! și AL NAIBII DE IMPORTANT! Cu un ghimpe de îngrijorare în suflet, l-am deschis pe cel mai recent și am citit:

> Guy, ești OK? Nu mai am vești de la tine de o grămadă vreme și imaginația mea a început să o ia razna. Te rog telefonează-mi IMEDIAT!

– Drace! am zis cu voce tare.

Fusesem atât de absorbit de problemele mele, încât uitasem ceea ce conta cu adevărat și m-am simțit vinovat pentru grijile pe care i le provocasem lui Juliet. Am deconectat computerul de la telefon și am sunat-o imediat.

– Alo?

– Julsie, eu sunt. Tocmai ți-am citit mesajul – iartă-mă, a fost Don aici și am avut o mulțime de treabă.

– Guy! Vocea îi suna puternic și limpede. Am fost cu toții foarte îngrijorați.

– Îmi dau seama, îmi pare rău. Sunt întreg.

– Cum merge treaba cu cabana?

– Păi... am încercat să îmi găsesc cuvintele.

Voiam să îi pot da vești bune, dar nu puteam.

– Merge greu. Am o podea și deocamdată doar atât. Don și Charlie m-au ajutat, dar au trebuit să plece pentru că vine înghețul. Așa că trebuie să mă descurc de unul singur și nu știu dacă voi fi în stare să termin cabana la timp. Este cu mult mai greu decât mi-am imaginat, Jules, și infinit mai periculos. Până și să dobor copacii poate fi mortal.

Mi-am regretat imediat cuvintele.

– Of, Doamne, Guy! De ce faci asta?

– Acum nu mai sunt sigur.

A urmat un moment de liniște, pe urmă Juliet a vorbit cu tonul limpede și practic pe care i-l cunoșteam atât de bine.

– Ești acolo deja, nu are rost să pierdem vremea cu regrete. Ne trebuie un plan. Ce ai de gând să faci, dacă nu reușești să-ți construiești cabana?

– Don spune că se poate, la nevoie, să treci peste iarnă în genul de cort pe care îl am eu. Trebuie să mai pun o prelată suplimentară și să adun zăpadă la margini.

Am simțit o notă tăioasă în vocea lui Juliet:

– Guy, ridică naibii cabana! Să-ți petreci iarna în cort... nu sună deloc verosimil.

– Mă voi strădui, Jules, voi face tot ce îmi stă în puteri.

– Te-ai priceput întotdeauna să faci lucruri pe-acasă, atâta vreme cât aveai instrucțiunile...

O spusese pe un ton serios, dar pe urmă ne-a pufnit râsul pe amândoi amintindu-ne cât mă munceam cu tot ceea ce trebuia asamblat acasă. Râsul a pus capăt convorbirii într-o notă optimistă, dar exista o urmă de deznădejde în vocile amândurora, atunci când ne-am luat rămas-bun.

A doua zi de dimineață am coborât pe potecă până la primul rând de brazi, trăgând după mine sania încărcată cu două motoferăstraie, cu combustibil și cu toporul meu cu două tăișuri. Sarcina mea era să tai cincizeci și doi de copaci, să îi curăț și să transport bușteni până la locul de casă. M-am apropiat de primul copac potrivit și l-am măsurat așa cum mă învățase Don. Aveam nevoie de unul cu un trunchi de cel puțin cinci metri și jumătate; trebuia să aibă diametrul între douăzeci și patru și douăzeci și șase de centimetri și să fie cât se poate de drept. După ce mă asiguram că se potrivește acestor cerințe, trebuia să mă gândesc în ce direcție va cădea, dacă îl tai. M-am lămurit cu toate, apoi m-am apropiat și am curățat cu toporul toate ramurile uscate de pe trunchi.

După aceea m-am așezat la nouăzeci de grade față de direcția în care ar fi urmat să se prăbușească copacul. M-am uitat în sus după orice creangă uscată care ar fi putut să-mi cadă în cap, apoi m-am uitat în spate după orice copac căzut sau arbust des care ar fi putut să îmi servească drept adăpost dacă bradul cel mare nu cădea unde trebuie. După ce m-am lămurit și m-am declarat satisfăcut, am început să tai.

Primele două lovituri cu toporul le-am dat în direcția opusă celei în care voiam să cadă copacul, cam la un metru de la rădăcină. Am făcut mai întâi o tăietură oblică, apoi pe a doua, invers, adânci amândouă cam de cincisprezece centimetri – crestături menite să îndepărteze de tot scoarța de pe trunchi. M-am dat un pas înapoi și am verificat dacă totul este în regulă, apoi m-am mutat pe partea cealaltă. Am început să tai cu motoferăstrăul drept pe fața opusă a trunchiului, un pic mai sus față de crestătura în coajă. Ideea era că arborele trebuia să se încline în partea opusă acestei tăieturi și să se deschidă. După ce am ajuns la o adâncime de vreo zece centimetri, am auzit trunchiul scârțâind și am văzut tăietura deschizându-se puțin. Am scos drujba și am înlocuit-o cu toporul meu de cercetaș, ca nu cumva copacul să se încline îndărăt. Crăpătura a continuat să se deschidă și în cele din urmă bradul s-a prăbușit cu zgomot în direcția potrivită.

Folosind toporul, am curățat trunchiul de ramuri, pe urmă am agățat ruleta de capătul tăiat și am măsurat cinci metri și jumătate. Am însemnat locul și am tăiat acolo cu motoferăstrăul. Uite că aveam un buștean potrivit chiar la picioare. M-am uitat la ceas: durase mult prea mult.

– Unul jos, cincizeci și unu urmează, am mormăit.

În primele zile am reușit să tai și să curăț numai câțiva bușteni pe zi, dar pe măsură ce am devenit mai încrezător am început să lucrez mai repede, așa că am ajuns curând să pregătesc între zece și paisprezece bușteni în fiecare zi. Era o treabă periculoasă și cerea deplină concentrare, dar cu toate acestea nu puteam uita nici o clipă că lucram contra cronometru. Mă întorceam în cort obosit și murdar. Tăieturile, vânătăile și așchiile deveniseră atât de numeroase, încât am încetat să le mai țin socoteala și foloseam deja trucul lui Don: acopeream toate rănile cu sevă de brad.

Timp de nouă zile am lucrat fără încetare. Vremea s-a încălzit și pentru asta am fost recunoscător, cu atât mai mult cu cât zilele liniștite mă făceau să simt că treaba merge mai ușor. Până și cea mai mică adiere conta, atunci când cădeau copacii. Uneori, după ce dădeam ultima lovitură, trunchiul uriaș rămânea balansându-se ca între două lumi. Când se întâmpla așa ceva mă retrăgeam, mă uitam la vârful copacului și mă rugam în gând. Când trecea rafala, mă grăbeam să adâncesc tăietura cu toporul, ca să se prăbușească în direcția potrivită, înainte de următorul zefir. De două sau trei ori am tăiat greșit și nici n-am fost destul de rapid ca să scot lama drujbei înainte ca trunchiul să se aplece înapoi și să o prindă captivă cu toată greutatea lui. Singura soluție care îmi rămânea în asemenea situații era să desprind motorul de lamă și să reîncep tot procesul la ju-

mătate de metru deasupra primei tăieturi. Asta însemna să lucrez într-un mod categoric nesigur. Mă simțeam ca și cum ar fi trebuit să detonez o bombă și atunci când copacul se prăbușea în cele din urmă în direcția potrivită, mă simțeam profund ușurat.

Am învățat în același timp să mă încred în instincte. Odată am doborât un copac înalt de douăzeci și unu de metri, din care urma să scot doi bușteni, peste un alt copac, unde a rămas prizonier. Am tăiat o pană în copacul de sprijin. Nu s-a întâmplat nimic, așa că m-am apucat încrezător să dau ultima lovitură. Dar ceva m-a oprit. M-am uitat în sus și am văzut că uriașul arbore nu numai că se sprijinea pe cel mai mic de sub el, dar și că dădea să cadă spre mine. M-am mișcat încet, am scos lama motoferăstrăului din tăietură și m-am tras grațios într-o parte. Instinctul mi-a spus să-l las în pace în ziua aceea și am plecat obosit spre tabără. Am făcut un foc afară, am încălzit o oală de apă și m-am spălat cum se cuvine. În timp ce mă uscam lângă foc, s-au auzit o serie de zgomote puternice dinspre nord-est și am auzit clar cum se prăbușește uriașul arbore, împreună cu cel mai mic care îl sprijinea.

La mijlocul lui septembrie doborâsem cincizeci și trei de copaci – irosind numai unul. Mi s-a părut că reușisem o mică minune și l-am sunat pe Don, încercând să vorbesc pe un ton obișnuit.

– Te-ai descurcat bine, mi-a spus el. Îți aduci aminte cuțitul ăla pe care l-am făcut special pentru tine?

Don făcuse cuțitul, o lamă grea și curbată, dintr-un arc de suspensie al unei mașini vechi, prinsă bine la capete în două mânere.

– Da.

– Bun, acum trebuie să te apuci să cureți bușteni de coajă cu el.

– OK...

Don îmi povestise despre cum se curăță bușteni atunci când îmi dăduse cuțitul cu pricina, așa că parcă mă pricepeam.

– Ai grijă, nu uita de urși, fii atent și lucrează încet.

– Mulțumesc, așa voi face.

M-am așezat, preferând din tot sufletul să fi putut face construcția cu bușteni așa cum erau, dar în scoarță se ascundeau o mulțime de vietăți și, dacă îi foloseai așa, cabana s-ar fi umplut de insecte. Cojitul urma să înlăture scoarța cu tot cu stratul ei interior, până când bușteni rămâneau lemn curat. Stratul interior este un strat albicios și rezistent care se află sub coajă, bine lipit de trunchi. Este plin de zaharuri și dacă rămâne pe un trunchi se înmoaie și putrezește, devenind maro.

M-am hotărât să-mi iau o zi liberă și să mă ocup de problemele din tabără. Trebuiau făcute câteva treburi de întreținere absolut obligatorii, la fel și niște pregătiri pentru vremea rea. M-am apucat mai întâi să-mi consolidez cortul, fixând o a doua grindă zdravănă deasupra acoperișului și trecând peste ea o prelată, pe care am fixat-o apoi bine jos, lăsând între ea și pânza de cort un strat izolator de aer. Am ridicat pe urmă alături un cort mai mic în care am depozitat toate uneltele, împreună cu rolele de izolație pentru acoperișul cabanei. Trebuia de asemeni să mă gândesc cum să rezolv problema toaletei. Până acum, săpasem niște mici latrine la fiecare câteva zile. Aveam nevoie de un veceu adevărat. Am cercetat terenul în spatele locului în care urma să construiesc cabana și am găsit o zonă plată unde creșteau sălcii. După ce am curățat frunzele căzute și resturile de lemn, am văzut că terenul era ferm și nisipos și m-am apucat de săpat. Peste o oră stăteam deja într-o groapă de dimensiuni decente. Acest lucru m-a îmboldit să sap în continuare, până când a trebuit să arunc pământul scos mult deasupra capului. M-am oprit. Fuzzy se apropiase de marginea gropii și se uita la mine stupefiat. Am privit pereții umezi care mă înconjurau. Oare săpasem o groapă atât de adâncă, încât nu mai puteam ieși din ea?

– Of, Doamne, te rog, nu! am spus cu voce tare, întrebându-mă dacă nu cumva pereții s-ar fi putut chiar prăbuși peste mine.

Nici nu mă puteam gândi la un mod mai rușinos de a muri. Mi-a venit în minte chiar și un titlu: AVENTURIERUL DIN ALASKA ȘI-A SĂPAT SINGUR GROAPA. Prostia absolută a demersului meu îmi sărea acum în ochi – cum de ajunsesem în această situație?

Mi-am imaginat un urs mare apărând la marginea gropii, nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste el. Această viziune m-a pus în mișcare. Mi-am scos cuțitul cel zdravăn din toc și am săpat găuri de sprijin pentru picioare în pământul sfărâmicios de pe o latură a gropii. Am început să mă cațăr cu grijă, găurile din perete oferindu-mi exact atâta susținere cât să pot bâjbâi mai departe. M-am împins afară din groapă și am rămas întins pe pământ cu fața în jos, savurându-mi libertatea. Fuzzy și-a pus nasul umed într-una dintre palmele mele, ca și cum mi-ar fi spus „Hai, ridică-te, nu fi atât de patetic."

M-am întors în cort și gândurile mi s-au îndreptat spre mâncare. Aveam apă din belșug: culegeam așchii de gheață de pe lac și le topeam pe sobă, obținând cam două galoane și jumătate pe zi. Dar proviziile de alimente scăzuseră rău: mai aveam doar două pungi de orez și de făină, câțiva cartofi și niște fasole uscată. Partea pozitivă era că aveam sute de pliculețe de ceai și cafea din belșug, precum și o mulțime de ulei pentru gătit. În mod bizar, mai aveam trei doze de miere am-

balată în borcane în formă de urs (oare de ce le cumpărasem?), o conservă cu lapte condensat și o cutie de carton conținând sucul a opt lămâi din Sicilia, pe care mi-o trimisese mama, îngrijorată că aș putea să mă îmbolnăvesc de scorbut.

Am rămas uitându-mă la jalnica mea grămadă de provizii. Urma să treacă destulă vreme până să dau o raită de aprovizionare la Galena, întrucât aveam de așteptat să treacă perioada sloiurilor. Trebuia să vânez mult sau dacă nu, aveam să mă trezesc curând că am necazuri.

Se lăsa noaptea atunci când am luat-o pe potecă în jos, cu pușca de calibrul .22 pe umăr și cu Fuzzy alături. M-am uitat în copaci și prin lăstăriș după gâște. Nu mișca nimic. Oare unde erau? Curând, o flecăreală sonoră m-a oprit din drum. O veveriță stătea pe o ramură de brad, deasupra mea. Am armat încet pușca și am așteptat, iar când veverița s-a mișcat, am tras. O bufnitură scurtă m-a înștiințat că murise repede.

– Aport! i-am strigat lui Fuzzy, care s-a uitat la mine fără să înțeleagă.

Am cotrobăit prin lăstăriș și am tras afară micul animal, dezamăgit de mărimea mesei mele viitoare.

Întors în tabără, am jupuit veverița și am curățat-o de măruntaie, i-am păstrat pulpele și i-am dat restul lui Fuzzy. Am scos apoi carnea de pe oase și am prăjit-o în ulei de măsline cu puțin usturoi. Am mâncat-o cu orez fiert și am încercat să mă sugestionez că este delicioasă, dar trebuie să recunosc că nu era decât o masă deprimantă și destul de sinistră.

A doua zi dimineață m-am apucat de lucru devreme, după un mic dejun cu porridge și cafea neagră îndulcită. Venise vremea să încep cojitul buștenilor. M-am dus la cea mai apropiată stivă, am încălecat pe un buștean cu cuțitul în mână și am înfipt lama în scoarță până când am ajuns la lemn. Am îndreptat lama spre mine, am tras tare și o fâșie subțire de coajă s-a desprins încolăcindu-se, dezvelind lemnul alb, minunat, de dedesubt. O sevă groasă, lipicioasă, a curs peste mâinile și hainele mele, iar aerul s-a umplut de miros puternic de rășină. Am reușit să curăț doar o bucată de vreo treizeci de centimetri, înainte de a trebui să întorc buștean. Mâinile și încheieturile începuseră să-mi obosească, întrucât lama se lovea mereu de noduri.

Am curățat bușteni în fiecare zi, până când mâinile mi-au ajuns o rană. Munca era abrutizantă și lentă. În timpul acelor zile solitare petrecute în izolarea pădurii dispoziția mea s-a înrăutățit mult și, deși uneori mă simțeam fericit, tensiunea și panica legate de situația în care mă aflam și în care mă pusesem singur mă copleșeau adesea.

Dar optimismul îmi creştea puţin câte puţin, pe măsură ce creştea şi grămada de buşteni curăţaţi. Însă munca neîntreruptă îşi cerea obolul. Slăbisem şi continuam să slăbesc; într-o dimineaţă mi-am dat seama că nu-mi pot mişca degetele, iar când am strâns pumnul şi apoi l-am deschis, două degete au rămas încleştate. În următoarele zile îmi îndreptam aceste degete cu cealaltă mână, înainte să mă apuc de treabă.

Într-o dimineaţă, în timp ce îmi beam cafeaua în cort, am auzit o bufnitură, urmată o secundă mai târziu de un foc de puşcă. Am sărit în picioare, tresărind. Am ciulit urechile să aud şi alte împuşcături, dar nu a mai urmat nici una. Mi-am încărcat şi eu arma cu patru gloanţe şi am luat-o în jos pe potecă spre cea de-a doua stivă de buşteni, unde se înălţa o pădurice deasă şi întunecată de brazi, pe un pământ gras, acoperit cu muşchi. Numisem locul acela „pădurea fermecată", din cauza frumuseţii şi a calmului. În jurul meu era plin de buşteni care aşteptau să fie curăţaţi de coajă; am ales unul şi m-am apucat de lucru. După câteva minute am auzit zgomot de voci. Am ridicat privirea şi am văzut apropiindu-se doi bărbaţi indieni. Am ridicat mâna în semn de salut.

– Cine a tăiat poteca? a întrebat cel mai voinic dintre ei, pe un ton neutru.

– Păi... eu, am răspuns.

A scuipat mulţumit, lăsând să se vadă nişte dinţi înnegriţi de la mestecat tutun.

– Ai făcut o treabă tare bună.

– Mulţumesc, am spus, aşteptând să văd ce va urma.

A urmat o pauză, în timpul căreia amândoi m-au cercetat cu atenţie, apoi a vorbit cel mai mărunt dintre ei.

– Poteca ta ne-a ajutat să doborâm un elan.

A arătat cu bărbia către fluviu.

– Putem acum să-l coborâm mai uşor la apă.

– Bun, mă bucur, am spus, aducându-mi aminte de împuşcătură.

Indianul mai mic a scos o cutiuţă de metal.

– Mesteci tutun? m-a întrebat.

– Mi-aş fi dorit, am spus. Am whisky, dacă vreţi un strop.

Au ridicat mâinile.

– La naiba, nu! a spus cel voinic. Noi, indienii, înnebunim de la chestia aia.

După o altă pauză, m-a întrebat:

– Ce faci aici?

– Construiesc o cabană la capătul potecii.

A clătinat din cap.

– Trăieşti în pădure?

– Da. Mă ajută Don Lowe din Galena – îl cunoaşteţi?

– Sigur că da. Se pricepe foarte bine cu lemnul – ai noroc. Rămâi aici, după ce termini cabana?

– Peste iarnă, pe urmă trebuie să mă întorc la familia mea.

– Am avea nevoie de mai mulţi albi ca tine pe aici! a spus voinicul.

– De ce? l-am întrebat.

– Pentru că vii şi tai poteci, construieşti case şi pleci!

Am râs cu toţii, iar eu m-am întors la lucru.

În timp ce plecau, indianul mai mare mi-a strigat:

– Hei, ai văzut urmele de urs de pe aici?

Am ridicat privirea.

– Nu.

– Mai bine ai grijă mare, noi am văzut o mulţime de urme pe potecă, jos, spre fluviu. Urşii folosesc şi ei poteca ta, aşa că fii cu băgare de seamă. Am doborât un elan în pădurea de lângă lacul de iarbă – venim mâine cu ceva potrivit să îl cărăm.

S-au îndepărtat, vorbind încetişor. Când s-a întunecat prea tare ca să mai pot munci, am atârnat cuţitul de cojit într-un copac. Apreciam că mai aveam de lucru câteva zile. În timp ce mă întorceam în tabără, în minte îmi stăruia avertismentul indienilor şi am cercetat cu atenţie lăstărişul. Fuzzy s-a oprit brusc şi a rămas stană de piatră, mârâind încet, teribil de ameninţător. Mi-a îngheţat sângele în vine; am ridicat uşor puşca de pe umăr şi am vârât un glonţ pe ţeavă. Fuzzy a plecat capul şi a început să adulmece drumul, oprindu-se în faţa unei baligi proaspete de urs, care scotea aburi în aerul rece.

Alarmat, am continuat să urc pe potecă, strigând şi bătând din palme ca să mă asigur că ursul mă aude şi eventual se îndepărtează. Am ajuns la tabără epuizat şi profund uşurat că sunt acasă. Pe cer se rostogoleau nori negri, aducând cu ei picături grele de ploaie. Am aranjat prelata ca să strâng apă, am încărcat amândouă puştile şi am lăsat în cea mare glonţ pe ţeavă. Înainte să mă culc i-am telefonat lui Don ca să îi cer sfatul asupra unei chestiuni de ordin tehnic, iar el mi-a transmis un mesaj din partea lui Jenny, fiica lui. Zburase pe deasupra zonei în care mă aflam, supraveghind elanii, şi văzuse un urs brun mare hoinărind nu departe de tabăra mea.

Mi-a fost greu să dorm, în noaptea aceea.

A doua zi dimineaţă încă mă simţeam agitat şi m-am întors în purgatoriul cojitului de copaci, cu puşca de calibrul 45/70 pe umăr. La fel ca toate animalele

din jurul meu, mă simțeam și eu speriat de apropierea gerului, și știam că urșii trebuie să fi fost și ei nefericiți și încordați, încercând să îngurgiteze cât mai multă mâncare înainte ca zăpada să le dea semnalul că venise vremea hibernării.

Pe la jumătatea dimineții, cei doi indieni au trecut din nou pe la mine, de data aceasta cu un ATV Honda FourTrax vechi. M-am oprit din lucru și am mestecat împreună pește uscat, vorbind despre elani și urși înainte ca ei să se îndrepte spre lacul de iarbă și să ia elanul pe care îl doborâseră.

La jumătate de oră după ce plecaseră, am auzit o rafală de împușcături. Am rămas nemișcat, ascultând. A urmat altă serie de împușcături. Presupunând că vânătorii fuseseră atacați de un urs, am luat-o la fugă în jos pe potecă, spre lacul de iarbă. Am luat-o pe urmele lăsate de ATV și am văzut niște umeri negri în pădure. M-am oprit și am strigat:

– Hei. Sunteți OK?

Ca răspuns, un urs negru uriaș s-a întors spre mine, fixându-mă cu ochii lui mici. Spre groaza mea și mai mare, lângă el au apărut doi pui. Tocmai comisesem eroarea capitală: luasem un urs prin surprindere. Încă și mai rău: era vorba despre o ursoaică și avea pui. Am armat pușca și am rămas cu degetul pe trăgaci exact în timp ce ursoaica o pornea prin pădure către mine. S-a apropiat, s-a ridicat pe labele din spate și a început să amușine în jur cu zgomot, uitându-se la mine cu ochi miopi. Vreme de câteva secunde a rămas nemișcată, iar eu m-am pregătit pentru tot ce era mai rău. Pe urmă ea s-a lăsat din nou în patru labe și a luat-o la fugă prin pădure, urmată de cei doi pui. Am rămas nemișcat acolo unde mă aflam, slăbit de ușurare. Cu mâini tremurânde am încercat să descarc pușca și să scot cartușul de pe țeavă, dar nu am reușit să îl prind la timp și a căzut pe jos. Am rămas uitându-mă degeaba la pământul de la picioarele mele, mirat că o asemenea bucată de alamă strălucitoare putea să dispară.

Încă mai răscoleam iarba cu bocancul, când au apărut cei doi vânători, cu toată carnea elanului legată în față și în spatele ATV-ului. Au oprit motorul și au rămas uitându-se la mine, plini de respect. Mi-am dat seama că ei credeau că cercetez urmele ursului. Am ridicat o mână, hotărât să nu îi deziluzionez spunându-le că de fapt căutam un glonț pierdut. Au coborât de pe ATV și s-au îndreptat către mine.

– Ai văzut ceva? m-a întrebat cel mai mărunțel.

Am continuat să mă uit în jos.

– A trecut pe aici o femelă.

Am arătat grav cu bărbia către pădure.

– Avea doi pui.

– Așa este, a spus voinicul, în mod clar impresionat de priceperea mea. Ursoaica aia neagră a descoperit elanul nostru – a înșfăcat ditamai bucata de carne din el.

– Ați tras spre ea? am întrebat.

– Nu... nu ne trebuie carne de urs. Ar fi prea mult de cărat.

Se pregătea să plece, când privirea i-a căzut pe ceva de pe jos.

– E al tău? m-a întrebat, arătându-mi glonțul.

– Da... e chiar al meu, am murmurat. Mulțumesc.

Un zâmbet înțelegător i-a înflorit pe față. Mă prinsese, dar, slavă Domnului, m-a cruțat.

– Hei, mulțumim că ai venit să ne dai o mână de ajutor, a zis.

Am zâmbit rușinat.

– Nu că aș fi știut ce să fac, dar m-am gândit că poate sunteți în pericol.

– Cum vrei să urci bușteniii ăștia sus, pe potecă? m-a întrebat.

– Mă gândeam să folosesc troliul de la motoferăstrău.

– Fugi de-aici, e prea lent.

S-a gândit o clipă.

– Sfoară ai?

– Da.

– Și benzină?

– Cât de cât.

– Atunci poți să iei ATV-ul ăsta. Nu mai avem nevoie de el până la vară. În curând va ninge și atunci vom folosi mașini de zăpadă.

– Sunteți siguri? i-am întrebat.

Nu-mi venea să cred ce noroc dăduse peste mine.

– Sigur că da, nu avem nevoie de el. Ia-l.

Au pornit la vale pe potecă, încărcați cu carnea elanului. M-am dus după ei pe jos până la malul canalului și i-am ajutat să o urce în barcă. Era foarte frig, iar Fuzzy stătea lipit de piciorul meu de parcă ar fi fost împins acolo de vânt. Probabil că arătam demni de milă. I-am observat pe cei doi șoptind ceva în barcă, pe urmă cel voinic a apărut cu o cutie.

– Dulciuri, bere, muniție de .22, batoane de pește, a spus cel voinic, dându-mi cutia peste bord.

– Grozav, mulțumesc, am spus, acceptând cutia fără să protestez.

Orice fel de adaos la proviziile mele era bine-venit. Tipul s-a îndreptat și s-a uitat la mine.

– Vrei și o nevastă?

Am făcut ochii mari, surprins și înveselit.

– Ăăă... nu, mulțumesc. Am deja una.

El a înclinat capul și a ridicat o sprânceană.

– Și?

– Păi... mulțumesc. Mulțumesc, dar mă descurc.

A zâmbit, apoi a dispărut în timonerie și s-a întors cu un exemplar din revista *Playboy*.

– Uite – poate că rămâi fără hârtie igienică...

Mi-a aruncat o privire cunoscătoare și pe urmă a împins barca în curentul cafeniu și a sărit înăuntru.

– Mulțumesc! am strigat, fluturând revista colorată deasupra capului. Mai ales pentru asta, o să fie perfectă pentru pornit focul.

Au râs și au bătut din palme înainte să se înscrie pe firul apei și să pornească motorul.

Am luat-o agale pe poteca mea, gândindu-mă că, uite, în loc ca omul alb să își demonstreze generozitatea, adică eu, ajunsesem să primesc o cutie plină de bunătăți de la doi indigeni alaskani. Mi-am adus aminte de propunerea lor de a-mi oferi o nevastă și am zâmbit, gândindu-mă ce ar fi făcut dacă aș fi acceptat. M-am uitat la verigheta pe care o purtam pe deget, care părea să strălucească mai tare ca oricând pe mâna mea bătătorită și înghețată – era un reper spiritual, un memento că mă așteaptă cineva acasă, în caz că m-aș fi însingurat într-atât încât să uit.

Vânătorii mi-au lăsat în plus și douăzeci de galoane de benzină, pe care am ridicat-o la zece metri înălțime, cu un copac subțire. La începutul lui octombrie, după cinci zile de încercări și de improvizații periculoase, am reușit să aduc toți copacii în tabără. Bușteni cântăreau mult mai mult decât Honda, dar cu toate acestea vechiul ATV mi-a fost de folos de fiecare dată.

Am tras fiecare buștean afară din lăstărișul des, folosind o frânghie. După ce reușeam să aduc trunchiul gros pe poteca, îl legam de ATV și îl urcam în tabără cu toată viteza, reușind să îl trec cumva peste obstacole. Uneori ajungeam în buza dealului și ATV-ul pierdea din putere, tras în jos de bușteanul greu, ajutat acum și de forța gravitațională. Înainte să înceapă să alunece la vale, vâram o pană de lemn la una din roțile din față. Pe urmă coboram din șaua ATV-ului și îl agățam cu cârligul scripetelui. Legam troliul de un copac, ca să pot trage ATV-ul peste buza dealului. Ajuns în tabără, căram bușteanul folosindu-mă de o sanie din trunchiuri subțiri de plop și de țapine.

În noaptea care a urmat după ce am reușit să transport în tabără și ultimul buștean, m-am așezat pe patul de campanie, încercând să citesc o antologie de poezie. După scurtă vreme am lăsat-o baltă, mult prea preocupat ca să-mi pot îndrepta atenția spre ceva ce nu avea legătură cu construcția cabanei.

Mâine trebuia să fie prima mea zi de construcție.

Lumea din afara cortului părea mai tăcută decât de obicei și am băgat de seamă că atunci când trosnea un lemn în sobă, nu auzeam și ecoul acestui sunet reflectat de pădure. Am deschis ușile de pânză ale cortului. Ningea. Cădeau fulgi mari și grei, care aproape că acoperiseră deja tabăra cu un covor alb și gros. L-am văzut pe Fuzzy venind spre mine. Avea pe spate un strat gros de zăpadă și când m-am uitat la el a mârâit prietenos.

– Care-i treaba, țăcănilă? l-am întrebat.

A ridicat o labă și a sprijinit-o de pânza cortului. Am înțeles ce voia să îmi transmită. I-am indicat un loc de lângă sobă.

– Aici! i-am spus.

Arătându-mi un respect enorm, a intrat, s-a îndreptat spre locul cu pricina și s-a așezat. Am notat pe urmă în jurnal: *Trebuie să construiesc o casă pentru câine... Poate reușesc să locuiesc și eu în ea.* Fuzzy a început să mârâie ca și cum ar fi tors, așa că am ridicat privirea și am văzut că mă fixa iubitor cu ochii lui de culoarea alunei.

– Ești un flăcău de nădejde, Fuzz, i-am spus, continuând să scriu.

Peste câteva minute a reînceput să mârâie plin de afecțiune și m-am aplecat să îl mângâi. A fost o greșeală, pentru că a început să dea din coadă și să scoată un zgomot ca de tobă. Am încercat să îmi văd de scris, dar zgomotul ritmic a continuat, deranjându-mă. În cele din urmă nu m-am mai putut abține.

– Fuzzy! i-am spus. Fă naibii liniște!

În mod evident rușinat, s-a făcut covrig. Am revenit la jurnal și m-am apucat din nou să scriu, iar când tocmai îmi recăpătasem ritmul l-am observat cu coada ochiului pe Fuzzy târându-se spre mine. A înlemnit, ca un prizonier care evadează și este prins în lumina reflectoarelor.

– Stai! i-am spus hotărât, arătându-i locul cald de lângă sobă unde îl trimisesem și prima dată.

S-a furișat înapoi și s-a încovrigat din nou, dar numai ca să reînceapă să se târască nevăzut spre mine imediat ce m-am apucat din nou de scris. Șarada a continuat la fel, până când în cele din urmă m-am dat bătut. Nu mă puteam abține să nu-i admir perseverența. Don avusese dreptate: cu un câine alături – oricât de enervant – ți se remonta moralul. Există ceva irepresibil voios și optimist

în comportamentul unui câine. Am închis jurnalul și am rămas uitându-mă la foc, cu mâinile vârâte adânc în blana deasă a lui Fuzzy.

Zăpada s-a așternut bogată toată noaptea, iar a doua zi dimineață m-am trezit cu o presimțire rea, întrebându-mă chiar dacă nu ar trebui să o șterg repede de acolo. Știam foarte bine, de fapt, că era imposibil să plec până nu se termina sezonul sloiurilor, așa că nu-mi rămânea decât să continui cu ce aveam de făcut. Mi-am pregătit o farfurie de porridge, pe care am mâncat-o ca și cum ar fi fost ultima mea masă. M-am uitat în jos la Fuzzy, care m-a împuns cu nasul în mână ca și cum ar fi vrut să-mi spună „Haide! Avem treabă!"

– OK, băiete, am oftat. Vin acum.

Am desfăcut ușa cortului și am pășit afară într-o lume complet schimbată. Totul devenise alb și tabăra mea arăta ca un tablou, acoperită cum era de stratul de zăpadă moale. M-am dus să citesc termometrul, care arăta –29°C, apoi m-am întors la loc în cort și mi-am luat căciula din blană de iepure și o haină groasă. M-am îndreptat agale spre locul de cabană, oprindu-mă să mă uit la dușumeaua acoperită acum de zece centimetri de zăpadă. Oare cum voi reuși să construiesc cabana? m-am întrebat.

Am curățat de zăpadă cu o creangă de brad stiva de bușteni cojiți și pe urmă m-am dus să curăț podeaua. Apoi am început să trag cu țapina primul buștean pe trunchiurile de plop, așezându-mă la sfârșit să mă odihnesc pe bușteanul transversal deja fixat. Cu buștenii rotunzi este dificil de lucrat. Fiecare trebuie cioplit la capete astfel încât să se potrivească peste bușteanul de dedesubt. Cu ajutorul unui creion de tâmplărie trebuia să trasez conturul bușteanului de dedesubt pe capătul celui întreg, apoi să îl cioplesc în formă de șa cu ajutorul toporului sau al unui motoferăstrău. Pe urmă se presupunea că trebuie să îl răstorn pe cel de deasupra astfel încât să se potrivească numai bine peste cel de dedesubt.

Dar înainte să mă apuc să cioplesc, trebuia să ridic buștenii pe poziție. Întâi și întâi trebuia să aduc fiecare buștean cât mai aproape cu putință de viitoarea cabană, să leg lanțul chingii în jurul mijlocului lui și să îl ridic cu scripetele deasupra platformei podite. Pe urmă trebuia să îl împing deasupra celorlalți bușteni care formau peretele și, când eram mulțumit de poziția lui, să îl desfac din chingă. Trebuia să îl manevrez cu țapina și cu mâinile până stătea cum trebuie deasupra celorlalți, apoi să mă îndepărtez puțin și să mă uit în lungul lui. Această „vedere" îmi permitea să fac eventuale ajustări necesare ale poziției și să mă asigur că arcuirea naturală a bușteanului se afla îndreptată spre exterior. Abia după aceea mă apucam de cioplit. Când fixam un capăt în locul dorit, trebuia

să îl prind cu niște scoabe numite „căței", ca să nu alunece în timp ce scobeam celălalt capăt.

Am descoperit, ca prin minune, că, într-adevăr, dacă reușeam să fixez chinga exact în dreptul centrului de greutate, puteam muta bușteanul cu un deget, așa cum spusese Don. Dar odată ce ajungea jos și se lăsa cu toată greutatea pe cheresteaua podelei de dedesubt, trebuia să fiu foarte atent să nu îl rostogolesc din nou jos pe pământ, sau peste mine. După ce îl fixam, trebuia să mă apuc să cioplesc cele două „șei" din capete. Nu era deloc ușor să cioplești scobiturile potrivite de la capete și prima greșeală m-a costat un buștean întreg. Un adevărat dezastru, ținând cont că trebuia să mă duc din nou în pădure și să dobor alt copac în loc. Dacă mai ningea, acest lucru devenea foarte dificil, curând chiar imposibil. În timp ce mă uitam în jos la bușteanul irosit, mi-am dorit cu ardoare să fi avut mai multe talente practice. Un gând sumbru s-a adăugat altor gânduri sumbre, până când n-am mai putut rezista și m-am dus la cort să-mi fac o cafea.

Era miezul zilei și deja se întuneca. În cort, m-am uitat la hainele și la echipamentul meu, aruncate dezordonat într-un colț. În lumina slabă, totul arăta cenușiu. Ca lucrurile să fie și mai rele, un șoarece mare de câmp mi-a trecut peste bocanci, fugind în direcția umilei mele rezerve de alimente. Nu era pentru prima dată când vedeam un asemenea dăunător. Era timpul să îmi îmbunătățesc condițiile de locuit. M-am hotărât să îmi fac un pat și un scaun cu spătar, ca să nu mai trebuiască să stau tot timpul cocoțat pe buștean.

Am ieșit să caut lemnul potrivit. Ninsoarea se oprise și, mergând spre lacul înghețat cu Fuzzy pășind credincios pe urmele mele, mi s-a părut chiar cald. Am traversat cu grijă gheața, folosind toporul ca să îi încerc rezistența înainte de fiecare pas. Ținându-mă de mesteceni și de arini, am reușit să mă cațăr pe malul îndepărtat și să urc până pe o culme acoperită de brazi. Am descoperit o cărare de vânat și am urmat-o, coborând până la un lac de iarbă și pe urmă urcând altă culme, unde m-am trezit înconjurat de frasini și de mesteceni. Trunchiurile lor albe și delicate, drepte ca niște stâlpi de steag, erau perfecte pentru mobila pe care mi-o doream. I-am tăiat și i-am cărat acasă.

Întors în tabără, mi-am făcut un pat simplu și un scaun cu spătar, apoi o poliță lungă, ca să nu-mi mai țin hainele și proviziile pe jos. Când am terminat scaunul, m-am așezat cu grijă pe el, să văd dacă mă ține. A scârțâit lung, dar a rezistat, și astfel zilele mele de stat pe stinghie ca un papagal au luat sfârșit.

În noaptea aceea am dormit confortabil, departe de pământul înghețat și de șoarecii negri de câmp, predispuși la gâlcevi nocturne și atât de nesimțiți, că uneori îmi trecuseră chiar peste față. În timp ce mă întindeam în patul solid de

mesteacăn, m-am debarasat de toată tensiunea provocată de eşecurile legate de construcţia cabanei. Am închis ochii şi mi i-am imaginat pe cei doi băieţei ai mei, cu căpşoarele lor blonde şi cu mânuţele lor mici, perfecte; m-am gândit apoi la Juliet, singură în patul ei, citind înainte să stingă lumina şi să se culce, aşa cum făcea de obicei. M-am gândit la râsul ei şi la ochii ei verzi, la calmul şi la inteligenţa ei şi la lunga, solitara aventură pe care o avea şi ea de trăit. Când am adormit, gândurile s-au transformat în vise şi am fost transportat douăsprezece mii de kilometri, până acasă.

Vremea a rămas caldă şi în următoarele zile, iar zăpada a început să se topească, transformându-mi tabăra într-o mocirlă. A început să plouă îngheţat, acoperind buştenii cu o peliculă de polei şi făcându-i şi mai greu de manevrat. Dar în ciuda acestor neajunsuri, vremea bună îmi dădea o rezervă preţioasă de timp pentru construcţie şi îi eram recunoscător. Într-un colţ al minţii speram că poate Don ar fi dorit să afle cum merge treaba, aşa că l-am sunat.

– Da, să ştii că ne-am gândit la tine pe-aici, mi-a spus. Câştigi?

– Nu, pierd.

– Ai adus buştenii în tabără?

– Da.

– Şi îi cioplești?

– Da, dar rău. De fapt, chiar mă gândesc că îi voi strica pe toţi.

A urmat o pauză.

– Am să vorbesc cu Charlie. Sună mâine.

Mi-am scos casca cu microfon şi m-am rugat să ţină vremea caldă.

A doua zi, eram ocupat să trag buşteni, când am auzit un foc de puşcă din direcţia fluviului. Mi-a sărit inima în piept şi l-am strigat pe Fuzzy, care vâna şoareci. Am coborât împreună poteca spre canal. M-am aşezat pe plaja neagră, uitându-mă concentrat spre aval, până când am văzut doi bărbaţi înaintând încet spre mine. Am ridicat puşca 45/70 şi am tras un foc în aer, iar cei doi mi-au făcut cu mâna. Erau Don şi Charlie, îngerii mei păzitori. În timp ce ne strângeam mâinile, m-am stăpânit cu greu să nu-i îmbrăţişez.

– Ai cam slăbit, a observat sec Don, cu ochii sclipind.

Charlie stătea în spatele lui, cu ochii umbriţi de o căciulă din blană de samur. Mi-a urmărit privirea.

– Din ce-i căciula ta? m-a întrebat.

– Păi... mi-am scos căciula şi m-am uitat la ea. Din iepure, de fapt.

Au râs amândoi. Don a clătinat din cap.

– Uită-te la el, vine în Interior cu o căciulă de iepure pe cap!

– Ce vreți să spuneți? am întrebat.

– Ei, ar trebui să ai și tu o căciulă de castor sau de samur. Îți trebuie o blană cu fir des.

Am luat-o în sus pe potecă, cei doi continuând să mă tachineze prietenește. Când am ajuns în tabără, Don mi-a inspectat cu ochi critic munca.

– Mda, mergi pe drumul cel bun, a spus, dar al naibii de încet.

S-a uitat la Charlie.

– Poți să stai mai mult?

Charlie a clătinat din cap.

– Nu, fluviul se umple de sloiuri, știi și tu, nu-i momentul potrivit să umbli pe el.

Don mi-a inspectat ciopliturile.

– Nu-i foarte rău, dar ai dat greș pentru că nu ai folosit un fir cu plumb.

În câteva minute ne-a organizat și am început să lucrăm împreună ca o echipă, reușind să facem în câteva ore o muncă pentru care mie mi-ar fi trebuit cam o săptămână. În noaptea aceea Charlie s-a dus să doarmă în barcă, iar Don a pregătit o masă strașnică, cu ouă, costiță, fasole și pâine. Am primit cu recunoștință farfuria, dar când mi-a oferit sticluța cu „sos nebunesc", l-am refuzat hotărât. După aceea s-a întins în patul meu de mesteacăn.

– Mda, te-ai străduit. Patul este prost făcut, dar ține.

S-a ridicat și a ieșit din cort, întorcându-se cu un ciocan și cuie ca să-l „repare".

L-am urmărit din priviri, uimit de energia lui. După ce a terminat, s-a uitat în jur prin cort, căutând altceva de criticat. I-au căzut ochii pe niște haine pe care le spălasem și le atârnasem deasupra sobei, să se usuce.

– Nu-ți atârna hainele deasupra blestematei de sobe, mi-a spus. Într-o bună zi o să-ți cadă un ciorap și ai să dai foc la toată șandramaua.

M-am dus să mut hainele și am auzit patul scârțâind sub greutatea lui Don.

– Acum îmi convine patul, a spus. Tu unde ai să dormi?

– Ei, nu-ți face griji pentru mine, am răspuns, cu o undă de sarcasm. Voi dormi pe jos, cu șoarecii.

A sărit din pat cât colo.

– Șoareci! Ai spus șoareci?

S-a uitat fioros în jur.

– Dă-mi castronul de colo și untul de arahide – vezi că am un borcan în rucsac!

L-am urmărit cum întinde puțin unt de arahide în castron și pe urmă îl plasează într-un colț al cortului, cu o rampă dintr-un lemn până la buza vasului.

În noaptea aceea, după ce Don a fost în sfârșit mulțumit de condițiile mele de locuit și a stins lampa, am continuat să stăm de vorbă și m-am simțit mai liniștit ca niciodată de când mă mutasem în pădure. Credeam că am în sfârșit ocazia să îmi termin cabana. Eram și cât se poate de conștient că acești doi bărbați, amândoi capi de familie, se aventuraseră într-o călătorie periculoasă pe fluviu ca să vină să mă ajute. Știam că nu voi reuși niciodată să îi răsplătesc cu măcar un crâmpei din cât făcuseră ei pentru mine.

A doua zi ne-am trezit cu un castron plin de șoareci, pe care i-am luat și i-am dus în pădure. Ziua era senină și însorită, dar Don părea nemulțumit. S-a uitat la termometru și a aruncat priviri îngrijorate spre cer.

– Mda, nu de vremea asta avem nevoie, a spus. Avem nevoie să ningă, pentru că atunci înseamnă că rămâne cald. Vremea asta o să aducă o mulțime de gheață.

Am auzit în pădure ecoul unei împușcături.

– Ăsta-i Charlie, a spus Don. Hai să ne apucăm de treabă.

Am început să mut bușteni și să cioplesc, în timp ce Don se agita peste tot, oprindu-se din când în când să îmi inspecteze munca sau să răspundă la întrebările mele prostești. Lucram bine împreună, și cu Charlie alături progresam frumos.

Cu toate acestea, îl simțeam tensionat pe Charlie și mi-am dat seama că tensiunea aceea era îndreptată împotriva mea. Pe măsură ce timpul a trecut, încordarea dintre noi s-a accentuat și părea să-și bată joc de tot ce spuneam. La un moment dat m-am apropiat și am dat să spun ceva, dar el mi-a retezat-o scurt:

– Taci din gură, dacă nu vrei să-ți dau una!

Am rămas înmărmurit, dar am reușit să o dau pe glumă și să râd. Mai târziu, ciopleam un capăt de buștean și Charlie a scăpat dalta. Nici nu s-a uitat la mine, doar mi-a spus:

– Apleacă-te și dă-mi-o.

Am șovăit, dar pe urmă m-am dat jos de pe buștean și am ridicat dalta, pe care el a luat-o fără să zică nimic.

– Adu-mi un bolț din copac, mi-a spus după o vreme.

Era deja prea mult, m-am gândit. Poate că îi eram îndatorat, dar nu puteam accepta să-mi dea ordine pe tonul acesta grosolan.

– N-ai decât să ți-l iei singur, am zis.

S-a oprit din lucru. I-am văzut mușchii fălcilor încordându-se sub pielea întunecată; o mână a început să se strângă pumn și cealaltă, în care ținea un ciocan, a început să-i tremure. A ridicat capul încet și când i-am întâlnit privirea

am văzut că se uita la mine un bărbat pe care parcă nici nu-l cunoșteam, cu tot trupul zguduit de o furie incontrolabilă. Până la urmă a explodat:

– Dă-te jos de pe buștean!

– Poftim? am spus

– Du-te de lângă mine! Dă-te jos de pe buștean!

L-am văzut cu coada ochiului pe Don, ridicând privirea spre noi.

– Charlie, ce naiba se întâmplă cu tine? l-am întrebat, cu vocea intenționat calmă și liniștită. Nu poți să mă comanzi de parcă aș fi un câine.

I-am văzut mâna ridicând încet ciocanul și a deschis gura, slobozind un șir nestăvilit de insulte.

Don a apărut brusc între noi.

– Hei, Charlie, liniștește-te, la dracu'!

S-a uitat la mine calm.

– Guy, vino să mă ajuți să împing bușteni ăia. Tu rămâi aici, Charlie.

– Lasă-mă în pace, a spus Charlie rece. Nu vreau să muncesc cu el.

Am coborât scara șocat. Dacă nu intervenea Don, am fi ajuns să ne batem. M-am gândit la asta în timp ce am continuat să lucrez. În această parte sălbatică de lume, unde sunt arme peste tot, bătăile ajung ușor până în punctul când unul sau amândoi protagoniștii se rănesc de moarte.

Au trecut câteva ore și furia mea s-a mai domolit. Puteam să înțeleg și punctul de vedere al lui Charlie: trebuise să-și lase familia și să vină încoace ca să ajute un străin care, în ceea ce-l privea, nu făcea decât să-i irosească timpul. Speram, totuși, să le rămână lor cabana după ce plecam, așa că munca lui nu era chiar în zadar. Iar el începuse să se comporte agresiv. Am cântărit argumentele ambelor părți o vreme, pe urmă m-am decis că ar fi timpul să încerc să refac punțile.

– Charlie, indiferent ce s-a întâmplat între noi... te rog să mă ierți. Poate că suntem vinovați amândoi. Poate că nu ar fi trebuit...

Mi-a tăiat vorba.

– Vinovați, *amândoi*?

– Da, păi... Am făcut o pauză. Îți dau bucuros la mână uneltele, dar nu vreau să mă tratezi ca pe un câine.

S-a uitat la mine de parcă nu-i venea să creadă, furios.

– Cine naiba crezi că ți-a dat uneltele astea, ca să le folosești?

A făcut un gest, arătând toată tabăra.

– Ți-am dat tot ce-ți trebuia ca să-ți construiești cabana, așa nu-mi spune mie că te-am tratat ca pe un câine.

Am înghițit un nod, simțindu-mă mizerabil și rușinat. Mi-am dat seama din nou ce favoare imensă îmi făcea.

– Charlie, îmi pare rău, am spus. Îți datorez scuze.

– Of, futu-i, a spus, sărind jos de pe buștean. Hai să-l lăsăm, i-a zis lui Don. M-am săturat, eu plec.

Auzind aceste cuvinte îngrozitoare, m-am uitat la cei doi brazi înalți care îmi străjuiau cabana și pe urmă la lacul alb. Mă simțeam surprinzător de calm, ca un acuzat în boxă care își aude condamnarea la închisoare pe viață, fericit că măcar acum lunile lungi de nesiguranță s-au terminat.

– Haide, Charlie, a spus Don. Nimeni din familia noastră nu lasă baltă un om, dacă i-a promis că îl ajută.

Pentru prima dată am înțeles în ce dilemă se afla Charlie. Era limpede că nu mă plăcea, dar acum se vedea prins între dorința lui de a mă vedea la pământ și datoria de a-l ajuta și a-l asculta pe Don, tatăl soției sale și un om pe care îl respecta enorm. A acceptat nemulțumit să rămână, dar curând după aceea a plecat, spunând că se duce în barcă.

În seara aceea, am trecut în revistă evenimentele de peste zi. M-am gândit la faptul că, la început, Charlie acceptase să mă ajute cu dragă inimă. Știam că era, în fond, un om de treabă și generos, dar – la fel ca multă lume de pe aici – cu reacții instinctive și primare. Am sunat-o pe Juliet, dorindu-mi din tot sufletul să fiu acasă. Mă simțeam izolat și vulnerabil. Don nu a spus nimic și mi-am dat seama că se ținea intenționat deoparte. Nu puteam să-l condamn – probabil că ne dădea dreptate amândurora, dar loialitatea îl îndemna să fie de partea lui Charlie, soțul fiicei sale.

După ce am mâncat, ne-am așezat lângă sobă.

– Guy, mâine va trebui să plecăm, știi asta, nu? a spus Don.

– Da, știu, am încuviințat, privind în foc. Mulțumesc mult pentru tot.

M-am uitat în pământ.

– Sper că nu v-am provocat prea multe necazuri...

– Nu, o să fie bine.

Am înțeles din tonul lui că nu voia să discute despre conflict.

– Va trebui să te gândești acum să împuști un castor și să-l jupoi, pentru carne. Și gâștele sunt mai ușor de nimerit acum, că au căzut frunzele. Împușcă-le noaptea, iar dacă dai peste un stol, doboară cât de multe poți și pe urmă atârnă-le în copacul tău cu vânat. Vei avea curând un congelator care nu se oprește nici un moment.

S-a ridicat în picioare.

– Ai niște ciocolată?

– Nu, am spus mohorât. Mă tem că s-a terminat.

– Ha! a exclamat el, plin de satisfacție. Uite-aici un om care știe să pună deoparte bunătăți.

– Stai puțin... am spus. Ți-ai mai păstrat ciocolată, n-ai mâncat-o pe toată?

– Nu, a spus el triumfător. Și am s-o mănânc acum încet-încet, chiar aici, în fața ta.

Am clătinat din cap cu tristețe.

– Don, ești rău. Unde ai ascuns-o?

– Într-un colț din cortul tău cu echipament.

A desfăcut pânza și a ieșit. Peste câteva minute l-am auzit înjurând tare. S-a întors, roșu de furie. Mi-a aruncat în față un ambalaj gol de Snickers, ciuruit de colți și plin de salivă de rozător.

– ȘOARECI! am strigat amândoi în același timp și pe urmă am râs și am tot râs.

A doua zi, am coborât pe potecă să mă întâlnesc cu Charlie și l-am găsit mergând printre plopi.

M-a salutat cu un gest scurt din cap.

– Hei, trebuie să plecăm astăzi – canalul s-a umplut de sloiuri de gheață și dacă nu plecăm acum, rămânem blocați.

– Știu, am spus. Mulțumesc încă o dată că ați venit încoace. Știu că ați riscat.

Am început să merg în pas cu el.

– Ascultă, Charlie, nu mă aștept să spui nimic, dar vreau să știi că îmi pare rău pentru ieri.

– Și mie, a spus, aruncându-mi o privire rapidă.

– Mai vreau să știi că îți port un respect enorm și că fără ajutorul tău aș fi fost complet pierdut aici – nu am nici o îndoială.

A încuviințat tăcut, continuând să meargă.

– Mă simt foarte tensionat aici, de unul singur, și poate că am uitat cum trebuie să mă port. Ce zici, putem fi prieteni?

M-am oprit și i-am întins mâna, pe care a strâns-o imediat, cu un zâmbet larg pe chip

– Pe cuvânt, mi se pare că ești varianta athabascană a lui Charles Bronson, i-am spus.

– Un Charles Bronson athabascan? a râs el. Îmi place asta!

Am mai mers o vreme împreună, în tăcere; mă simțeam profund ușurat că făcuserăm pace.

Întors în tabără, m-am uitat la grinda masivă și la căpriori, lungi de șapte metri și jumătate.

– Adu-mi aminte, te rog: cum fac să îi ridic pe acoperiș?

Don s-a uitat la mine surprins și a zâmbit ironic.

– Cu scripetele, ca și pe bușteni din pereți.

– Dar nu se vor prăvăli peste cabană s-o facă țăndări?

– Ba da. Așa că leagă-i de unul dintre brazi și pe urmă ridică-i încet de tot. După ce fixezi grinzile, poți să pui învelitoarea. Ai niște tablă jos la canal. Nu-i așa?

– Da, am.

Pe urmă Don mi-a strâns mâna.

– O să te descurci. Ai grijă numai să lucrezi încet și să fii cu băgare de seamă, pentru că va trece destulă vreme până să mai poată ajunge cineva la tine.

Am coborât împreună pe potecă. Pe când ce se pregăteau de plecare, Charlie mi-a dat un pachet și niște scrisori.

– Noroc și fii atent, a spus el cu asprime, strecurându-mi în buzunar un baton de ciocolată.

I-am urmărit îndepărtându-se spre canalul principal, acolo unde îi aștepta barca. Curând au dispărut și liniștea bine cunoscută m-a înconjurat din nou, însoțită de la fel de bine cunoscuta singurătate și neliniște. M-am uitat la pachet și la scrisorile cu timbre britanice, iar la vederea scrisului frumos al lui Juliet m-a năpădit un val de dor de casă. Fuzzy s-a uitat la mine și a lătrat, dând din coadă. Mi-am scos o mănușă și i-am ciufulit blana deasă.

– Gata, Fuzzy, am murmurat. Acum chiar că suntem singuri.

Vremea s-a înrăutățit și am știut că nu mai am decât câteva zile la dispoziție ca să reușesc să termin cabana. Condițiile erau îngrozitoare, acum ploua înghețat, pentru ca peste o clipă să ningă des. Cortul meu se zbătea în vântul rece și rău, făcând ca orice gând de a petrece iarna în el să pară caraghios.

Prima mea sarcină era să termin frontoanele, ceea însemna să ridic cu scripetele șase bușteni deasupra pereților, pe care să îi aranjez în ordine descrescătoare și să formez triunghiurile care urmau să susțină acoperișul. Abia pe urmă venea momentul să mă apuc de acoperișul propriu-zis. Pregătisem pentru el douăzeci de foi de tablă galvanizată de cinci metri lungime, cântărind fiecare zece kilograme, îngropate acum în zăpadă undeva la marginea canalului. Am avut nevoie de o zi ca să le dezgrop și să le stivuiesc și de încă una ca să le transport, ude și înghețate, până în tabără.

Următoarea treabă a fost să ridic grinda și căpriorii, care trebuiau să susțină

foile de tablă. Aceasta a fost sarcina cea mai dificilă – și înspăimântătoare, ținând cont cât de grei erau bușteniі. Înainte să ridic fiecare căprior, îl prindeam la mijloc cu o fâșie de pânză de corabie și îl legam cu grijă de un brad. Pe urmă mă așezam pe buștean și cu o mână trăgeam de lanțul scripetelui ca să îl ridic, iar cu cealaltă îi dădeam încet drumul din legătura cu care îl asigurasem de copac. De îndată ce fiecare căprior era așezat pe frontoane, ciopleam două scobituri în bușteniі de la capete și îl fixam în ele. Când am terminat, întreaga structură arăta în mod evident mai solidă.

Ca să ridic grinda am repetat întregul proces, având grijă să păstrez bușteanul uriaș departe de cabană până când am reușit să-l împing exact deasupra punctului cel mai înalt al căpriorilor. L-am coborât încet. Spre ușurarea mea, a ținut. Am stabilizat grinda cu niște pene de lemn, pe urmă am bătut la fiecare capăt un bolț, fixând-o definitiv. Am sărit jos și m-am uitat bine la tot ce făcusem – nu era perfect, dar ținea.

După aceea mi-au mai rămas de retezat capetele inegale ale căpriorilor, ca să îi dau acoperișului o frumoasă formă triunghiulară. Pentru această operațiune am folosit un motoferăstrău monstruos de mare, cu o lamă lungă de optzeci și doi de centimetri. Uriașul ferăstrău avea, din fericire, niște distanțiere, care mi-au permis să urmăresc o linie dreaptă trasată cu scânduri bătute în căpriori. Am retezat bușteniі de parcă ar fi fost din marțipan, încercând să nu-mi imaginez ce mi s-ar fi putut întâmpla dacă lama s-ar fi dat peste cap.

Când s-a întunecat prea tare ca să mai pot munci, m-am retras în cortul încovoiat sub un strat gros de zăpadă. Mă durea tot corpul și m-am vârât direct în pat, prea obosit ca să-mi mai fac o cană de ceai. M-am întins după volumul cu *Henric al V-lea* de Shakespeare, al bunicului, pe care îl luasem cu mine special pentru momentele când aveam nevoie de curaj. Un vers mi-a sărit imediat în ochi: „Hai, umflă-ți nările și arată-ți colții, răsuflul ține-ți-l și i-ați avântul."

În ziua următoare am întins foile de tablă, prinzându-le grosolan în cuie bătute direct în căpriori și în bârnă, aruncând apoi deasupra prelata de pe cort, pentru o protecție suplimentară. Plănuisem să fac acoperișul cum trebuie, adică să fac un plafon din placaj, apoi să pun un strat de izolație și abia după aceea tabla, dar nu mai aveam timp. Am înjghebat din scânduri un toc de ușă și am improvizat o ușă dintr-o foaie de placaj, cu mâner de sfoară. Am început să scot cu lopata din cabană zăpada înaltă cam de un metru, dar lemnul era acoperit de un strat gros de gheață pe care mi-a fost imposibil să-l îndepărtez. M-am uitat la casă de jur împrejur: puteam zice că era gata, întrucât oricum avea să rămână

așa cum era. Perspectiva de a mă muta în spațiul acela întunecos și înghețat nu m-a ispitit deloc, deși când m-am întors în cort, am știut că oricum reprezenta varianta cea mai bună.

Jurnal, 27 octombrie.

O zi triumfătoare! După trei luni lungi, sunt în sfârșit în cabană. M-am trezit la cinci dimineața ca să golesc soba și să o mut din cort acolo. Am aruncat jarul în zăpadă și pe urmă, cu mănuși, am scos soba afară. Am stat și m-am uitat cum pereții ei încinși topesc zăpada din jur. Când s-a răcit destul, am mutat-o în cabană și am intrat în panică, pentru că uitasem să fac o gaură în acoperiș pentru burlan. Mi-a dat prin minte strălucita idee să folosesc pușca mare, așa că am încărcat-o și am țintit plafonul. A fost cam brutal, dar a funcționat – după ce am descărcat opt încărcături, aveam o gaură perfectă, cu diametrul de cincisprezece centimetri! Am trecut prin ea burlanul, pe urmă am aprins soba, ca să înceapă să se încălzească în jur. A durat o eternitate să îmi mut restul lucrurilor, dar în cele din urmă toate bunurile mele lumești au ajuns în noua mea casă.

Mi-am gătit prima masă din cabană și acum stau vârât în pat, cu soba încinsă la roșu. A început să curgă apă peste tot, se dezgheață bușteniі, dar nu-mi pasă. După toate aceste luni de griji și de muncă grea, cel puțin mă simt în siguranță.

Un cuvânt a început să mi se contureze în minte, unul care suna nelalocul lui, în pustietatea sălbăticiei. „Acasă." L-am rostit cu voce tare de multe ori, în acea primă noapte petrecută în cabană.

Soba dogorea ca un motor cu reacție și lumina flăcărilor juca pe pereții de lemn. Alături era o stivă zdravănă de lemne de foc, iar într-un colț o lampă sfârâia ușurel pe o buturugă, lângă noul meu pat, făcut dintr-o foaie de placaj fixată pe patru picioare din trunchiuri zvelte de mesteacăn. Făcusem câteva rafturi grosolane pentru alimente și alte lucruri esențiale, și improvizasem tot din mesteceni niște bare pentru restul echipamentului. Aveam în sfârșit un loc potrivit de care să îmi agăț hainele după ce le spălam.

Mă simțeam bogat când mă plimbam prin casa cea nouă, care în mod miraculos ieșise exact de douăzeci și cinci de metri pătrați, așa cum plănuisem, și mă simțeam bogat având o podea adevărată, chiar dacă acoperită încă de un strat de gheață murdară. Bușteniі care se uscau împrăștiau un miros intens de brad. Singurul lucru care îmi diminua bucuria era că nu aveam un tovarăș cu care să o împărtășesc. Voiam să sărbătoresc, să strig și să râd, dar nu aveam cu cine.

Am deschis ușa și l-am chemat de Fuzzy, care a înotat repede prin zăpadă

până la mine. S-a uitat la mine întrebător, iar eu i-am făcut semn să intre. S-a uitat înapoi spre cușca de lemn pe care o făcusem pentru el și pe urmă, deloc entuziast, a pășit delicat înăuntru și s-a cuibărit lângă sobă. Am golit ultimele picături din ultima sticlă de whisky într-o cană de tablă și m-am așezat lângă plită, savurând fiecare înghițitură. După o vreme, Fuzzy s-a ridicat și s-a mutat lângă ușă; îi era prea cald, evident, așa că l-am lăsat să iasă. L-am văzut dispărând grăbit în întunericul plin de zăpadă, pe urmă am tras ușa, am închis-o bine și m-am urcat în pat. Afară vântul urla peste un metru și ceva de zăpadă proaspăt căzută și m-am cutremurat gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi încercat să petrec iarna în cort.

5

După o săptămână de încins soba la maximum, în cele din urmă cabana s-a uscat. Până atunci, totul fusese ud. Pe măsură ce gheața se topea, apa șiroia pe pereți și toate hainele mele erau jilave. Din fericire, salteaua stătuse afară într-un sac de pânză, așa că rămăsese uscată. Faptul că improvizasem acoperișul pe fugă însemna acum că trebuia să fac de două ori mai mult foc, ca să fie cald în cabană. Dacă aș fi izolat acoperișul, zăpada așternută pe el ar fi păstrat căldura. În loc de asta, acum căldura din cabană topea zăpada de pe acoperiș.

Îmi imaginasem că voi petrece ore lungi și noptatice în cabană, citind cărți și scriind în jurnal, dar habar nu avusesem cât de mult trebuia să muncesc. Ziua scurtă și vremea atroce mă obligau să-mi petrec tot timpul muncind ca să supraviețuiesc. Soba trebuia să ardă continuu și să adun lemn pentru ea reprezenta o activitate permanentă. Lemnul de brad uscat era perfect pentru ațâțat focul și mă ajuta să dau foc lemnului verde de mesteacăn, care ținea mai mult. Cu lemnul verde înghețat nu era greu de lucrat, ba dimpotrivă: în multe aspecte era chiar mai simplu, pentru că gheața din el opunea mai puțină rezistență decât apa, iar acum buștenii se despicau fără efort.

O altă activitate zilnică era să adun apă de băut. În fiecare dimineață porneam de-a lungul lacului, căutând troiene de zăpadă compactă, adunate de vânt. Această zăpadă tare, curată, urma să fie înghesuită în cea mai mare oală pe care o aveam și lăsată pe sobă, pe care o burdușeam cu lemn verde ca să ardă toată ziua. După ce zăpada se topea, foloseam trucul lui Don și vărsam apa dintr-un vas în altul, ca să o aerez și să o fac mai gustoasă.

Într-o dimineață, cam la o săptămână după ce mă mutasem în cabană, am tras pătura din ușă și am fost neliniștit să văd că placajul se albise de gheață. L-am curățat și am împins ușa doar cât să arunc o privire. Ningea iar, și unde

fuseseră înainte tufişuri erau acum nişte mormane albe, comice. Am ieşit cu grijă şi am închis uşa în urma mea.

Afară totul era atât de nemişcat şi era atâta linişte, că nu auzeam nimic decât propria-mi respiraţie. M-am întors să iau puşca şi mi-am scos o mănuşă ca să deschid încărcătorul. Nu s-a clintit, îngheţase; şi, ce era mai rău, palma mi-a rămas lipită de oţelul ţevii. Făcusem o greşeală de şcolar, urmată imediat de încă una: am tras mâna să o desprind, jupuindu-mi pielea de pe degete. Mi-am pus la loc mănuşa, uitându-mă cum răzbate sângele prin lâna deschisă la culoare şi cum îngheaţă imediat. Mi-am adus aminte sfatul lui Don. M-am dus către copacul cu canistre şi am spălat puşca folosind benzină, stropind cu preţiosul combustibil părţile mobile ale încărcătorului şi ţeava, pentru ca apoi să le şterg cu o cârpă. L-am strigat pe Fuzzy, care a apărut la capătul unui tunel de zăpadă pe care şi-l săpase în mormanul care îi acoperea acum cuşca. Căsuţa lui era căptuşită cu un strat gros de iarbă uscată şi, probabil, mai bine izolată decât a mea.

Am părăsit tabăra şi am apucat-o pe potecă. Bocancii mi se scufundau în zăpadă cu un sunet triumfător, în timp ce în spatele meu lăbuţele lui Fuzzy marcau propriul lor desen arctic. Poteca apărea acum ca o linie albă pură şi neîntreruptă, desenând meandre prin alb-negrul pădurii acoperite de ninsoare. Am coborât până la canal şi ne-am uitat în jos la el, căci nivelul îi coborâse cam la zece metri sub taluzul malului. Nu mai ningea, dar un vânt puternic viscolea crâncen zăpada în lungul canalului. Mă simţeam ca şi cum mie şi lui Fuzzy ni se oferea ocazia rară de a arunca o privire într-o lume imposibilă, unde nimic nu putea vieţui.

Îndreptându-mă încet înapoi spre cabană, am simţit că mi se face frig la picioare; bocancii mei erau prea strâmţi pentru asemenea condiţii şi nu-mi permiteau să mişc picioarele în ei. Am simţit că mă cuprinde îngrijorarea, până când mi-am adus aminte de mukluk-ii pe care mi-i dăruiseră femeile din familia lui Don. Aveau feţe din pânză de cort, tălpi din piele de elan, şi erau căptuşiţi cu blană de elan şi îmbinaţi cu fâşii din piele. Fusesem adânc mişcat de dar, însă mă uitasem la frumoasa pânză albastră cusută în partea de sus cu cruciuliţe aurii şi mă întrebasem în sinea mea dacă încălţările puteau să aibă vreo utilitate practică. Dar iată că venise vremea să-şi dovedească adevărata valoare.

Când am ajuns la cabană, deja se făcuse întuneric, deşi abia trecuse de amiază. L-am hrănit pe Fuzzy dintr-un sac aproape gol cu mâncare pentru câini, apoi l-am urmărit strecurându-se în bârlogul lui confortabil. În cabană aerul era cald, dar duşumeaua atât de rece, încât nu puteam păşi pe ea în ciorapi. Când am închis uşa nu am mai văzut nimic, pentru că nu aveam fereastră la cabană. Am scăpărat vreo patru chibrituri până am aprins o lumânare, cu ajutorul căre-

ia am găsit lampa, pe care am pregătit-o și am aprins-o la rândul ei. Mi-am scos ciorapii și mi-am frecat degetele de la un picioare, care căpătaseră culoarea sinistră, albă și ceroasă, despre care știam că precede o degerătură. Degetele au început să mă ardă de durere și m-am blestemat că nu fusesem mai atent. În Interior era rușinos să te plângi de degerături, din moment ce existau mijloace să te ferești de ele.

Astăzi avusese loc prima mea întâlnire veritabilă cu iarna și am fost șocat de asprimea vremii, mai ales că știam că urmează să se înrăutățească. Toate grijile pe care mi le făcusem în legătură cu ursii păreau banale acum, pe lângă mult mai sinistra, mai copleșitoarea amenințare a gerului. Dacă mă răneam, cădeam sau făceam vreo greșeală, urma să mor foarte repede.

Era începutul lui noiembrie, zilele deveniseră întunecoase, iar proviziile mele de alimente se subțiau. Stratul de zăpadă avea peste un metru grosime și continua să ningă. Devenise imposibil să te deplasezi fără încălțări de zăpadă, așa că mi le-am pus într-o dimineață și am ieșit afară să le încerc. Le-am legat peste mukluki și m-am îndreptat cu pași mari și comici către lac. Îmi plăcea că pot merge cu ușurință pe suprafața zăpezii proaspete. Rachetele de zăpadă erau aidoma unui covor fermecat, mă duceau oriunde voiam peste norii albi și pufoși. M-am uitat la ele, pierdut în admirația pâslarilor albaștri strălucitori fixați în împletitura din lemn de mesteacăn. Mi-am adus aminte că îi cumpărasem odată lui Oscar niște pantofiori noi cu luminițe care se aprindeau de fiecare dată când punea piciorul în pământ – fusese atât de captivat de ei, încât trebuia să-i aducem mereu aminte să se uite pe unde calcă, atunci când alerga. Mi s-au umplut ochii de lacrimi. Îmi era dor de familia mea mai mult ca niciodată, dar nu-mi puteam permite să dau frâu liber emoțiilor, căci ar fi putut să mă copleșească.

Am ajuns la malul opus, abrupt și acoperit de zăpadă, unde am încercat experiența unică de a aluneca laolaltă cu zăpada. Am pus o rachetă de zăpadă pe panta din fața mea și, când am ridicat-o pe cealaltă, am luat-o la vale, stârnind o mică avalanșă care m-a trântit cu fața în jos. M-am proptit cu mâinile de zăpadă ca să mă ridic, dar brațele mi s-au scufundat până la umeri. În cele din urmă, m-am răsucit cu fața în sus și m-am folosit de gravitație ca să mă pun pe picioare. În această lume nouă trebuia, în mod limpede, să învăț totul de la capăt, inclusiv mersul.

Am escaladat malul deplasându-mă sub un anumit unghi și folosind ca sprijin vârfurile unor copăcei. Fuzzy venea în urma mea, folosind urmele lăsate în zăpadă de încălțările mele ca pe niște trepte. Am trecut pe lângă niște brazi us-

cați, perfecți pentru foc, și am intrat într-o pădurice de mesteceni albi care se întindea cât vedeai cu ochii. M-am uitat plin de satisfacție în jur: aici aveam să găsesc destui bușteni verzi cât să-mi ajungă multă vreme. M-am uitat în jos și am văzut în zăpadă urmele unui animal mic. Așa mi-am dat seama de un lucru care m-a umplut de încântare: puteam acum urmări ce animale treceau prin preajma taberei după urmele lăsate în zăpadă. Nici un om și nici un animal nu mai puteau intra pe domeniul meu fără ca eu să aflu.

Mai târziu, Fuzzy și cu mine am luat-o pe potecă și am văzut un șir de urme mari de lup. Urmele mergeau alături de dâra stângace pe care o lăsasem la prima mea deplasare prin zăpadă până la canal și traversau lacul de iarbă. Apoi se îndepărtau de potecă, pierzându-se printre sălcii și arini spre un pâlc de plopi și de mesteceni. Înaintam mai greu acum și trebuia să calc pe zăpada așternută gros peste tufișuri și copaci căzuți. Amintindu-mi sfatul lui Don că nu trebuia să transpir, m-am oprit lângă un pâlc de brazi, am tăiat câteva crengi și m-am așezat pe ele. M-am căutat în buzunar după bidonul de apă și l-am găsit înghețat bocnă.

– Idiotule! m-am mustrat cu voce tare, hotărând ca data viitoare să car apa sub mai multe straturi de haine groase.

În timp ce ședeam și mestecam niște pește uscat, m-am relaxat, dându-mi seama că luându-mă după urme făcusem un ocol mare, care mă scosese aproape de tabără. Pentru prima dată de luni de zile, mi-am dat seama că mă simțeam fericit. M-am gândit la viața mea petrecută la birou și m-am simțit deosebit de privilegiat că reușisem să evadez într-o asemenea lume magică, nepângărită.

Am fost trezit din reverie de un zgomotul puternic de izbitură și de lemn strivit. M-am ridicat repede și am pregătit pușca 45/70, pe urmă m-am sprijinit de un copac, uitându-mă în pădure. Fuzzy mârâia, dezvelindu-și dinții. Am cercetat clarobscurul de sub copaci și am ciulit urechile, dar era liniște. Pe urmă zgomotul s-a auzit in nou: PAFF! PRRRR! BUFFF! Era un animal foarte mare, cu siguranță. Am continuat să mă holbez la pădurea de brazi, tot mai speriat pe măsură ce zgomotele se auzeau mai tare. Pe urmă mi-am dat seama că animalul venea din direcția opusă, dinspre pădurice a de mesteceni, sălcii și arini pe care tocmai o traversasem. M-am întors iute.

– Fii calm, am murmurat, în timp ce băgam pe țeavă un glonț pentru vânat mare.

Din perdeaua de copaci aflată la vreo treizeci de metri de mine a ieșit dintr-odată un elan imens, un mascul cafeniu-închis, lățos. Era o apariție impresionantă. Un ochi căprui s-a rotit într-o baie de alb strălucitor, atunci când animalul și-a ridicat capul enorm, încununat cu coarne imense, ca să adulmece aerul.

Mi-am adus aminte că Don îmi spusese că, dacă mă voi trezi vreodată urmărit de un elan, să fug în jurul unui copac până când mă plictisesc, obosesc și nu mai știu unde mă aflu. Măcar mă aflam lângă un copac. M-am uitat mai bine la greabănul uriașului animal, socotind că trebuia să cântărească peste cinci sute de kilograme; coarnele lui aveau o deschidere de cel puțin un metru și douăzeci. Câine, om și elan am rămas cu toții nemișcați, până când în cele din urmă leviatanul a început să meargă cu spatele și a intrat din nou, cu zgomot, în pădure.

Am rămas în același loc câteva minute, simțindu-mă istovit, dar din cale afară de emoționat că întâlnisem în carne și oase un membru al celei mai mari familii de cerbi din lume. Se întunecase, dar zăpada îmi mai oferea puțină lumină și l-am strigat pe Fuzzy, care a luat-o repejor înaintea mea, arătându-mi drumul spre casă.

Vizitatorilor din Alaska nu le este permis să împuște un elan până când nu plătesc mii de dolari pentru un ghid, dar în trecut aș fi putut doborî masculul cel mare, iar carnea lui mi-ar fi asigurat provizii pentru toată iarna.

Când am ajuns la cabană, focul aproape că se stinsese și înăuntru era frig. Am crăpat câțiva butuci de mesteacăn și am pus niște surcele de brad pe foc, să fac flacăra mare. Termometrul arăta –40°C, cea mai rece noapte de până atunci. Cabana a început treptat să se încălzească și până și podeaua parcă s-a mai dezghețat. Mai devreme bătusem zăpada în jurul cabanei până la o înălțime de mai bine de un metru și ea împiedica aerul rece să mai intre pe jos.

M-am întins în pat. Mă durea tot corpul și știam că niciodată nu fusesem atât de slab. Deși mă bucurase mersul cu încălțările de zăpadă, nu-mi fusese ușor să car pe fiecare picior o greutate suplimentară echivalând cu cea a două rachete de tenis. Dar acum mă aflam în siguranță la căldură, în timp ce întreg locul se scufunda în gerul subarctic. Afară totul era absolut nemișcat și nu se auzea nimic. Ochii mi s-au închis încetișor.

Am auzit prin somn un zgomot puternic și m-am trezit brusc. Ce-o fi fost, oare? Am rămas cât se poate de liniștit și am ascultat. L-am auzit din nou – un pârâit puternic care părea să se audă din pereții cabanei. Am sărit în picioare. Nevăzând nimic în beznă, am rămas pe loc, neștiind ce să fac. Alt pârâit s-a auzit dintr-un alt colț al cabanei, urmat de un scârțâit ascuțit. Se auzea ca și cum un întreg buștean ar fi luat-o din loc și mi-am imaginat cum cedează grinda solidă sau cum se desprinde unul dintre căpriori, în timp ce foile înghețate de tablă se prăvălesc peste mine. Am cotrobăit în jur după un chibrit și am aprins o lumânare. Apoi mi-am dat seama ce se întâmpla: gerul puternic înghețа bușteniі, iar pereții coliei se contractau. După o vreme, zgomotele au încetat, dar pu-

team să văd cum îmi ieșeau aburi din gură și mi-am dat seama că focul trebuia întețit. Aveam nevoie de lemne, așa că mi-am tras pâslarii și mi-am pus căciula, mulțumit că am o stivă mare de bușteni lângă ușă.

Afară era lună plină și zăpada strălucea albăstrui în lumina ei. Cerul era spuzit cu stele și mi-am văzut aburul respirației transformându-se instantaneu în chiciură pe gene. Era foarte, foarte frig, dar trebuia să zăbovesc puțin ca să mă uit în jur. Parcă mă aflam în Țara Minunilor: un loc nespus de crud, dar fascinant, precum tăișul ascuțit al unei săbii. Mi-am luat haina cea groasă și am pornit către lac, care strălucea și sclipea în lumina lunii. M-am uitat în sus și am rămas uluit să văd o perdea străvezie de lumini verzui scânteind înspre răsărit.

– Aurora boreală, am șoptit, privind-o fascinat.

Am dat capul pe spate până a început să mă doară gâtul și am rămas așa, captivat de spectacolul luminilor, până când dincolo de lac liniștea a explodat și s-a auzit o pocnitură ca de armă. Am tresărit și am încercat să scrutez prin întuneric ținutul împădurit cu brazi de pe malul celălalt. S-a auzit încă o pocnitură și am văzut zăpada căzând dintr-un copac de parcă ar fi fost scuturat. Copacii se contractau de ger aidoma buștenilor din cabana mea și, pe măsură ce gerul se întețea, au început să trosnească peste tot prin pădure.

Pe măsură ce lumina s-a micșorat și gerul a crescut, mi-am stabilit un ritm simplu de viață. Munceam din greu în fiecare zi ca să tai copaci și să topesc zăpadă, învățând treptat tot felul de trucuri care să-mi facă munca mai ușoară. Înainte să dobor un copac, tăiam brădet și tufișuri și le întindeam acolo unde urma să cadă copacul, ca să nu se scufunde prea adânc în zăpadă și să pot lucra mai ușor cu el. Cu trecerea timpului, am devenit tot mai încrezător și începeam să simt că învăț cum să trăiesc în întinderile albe din Interior. Viața mea se redusese la lucrurile esențiale – frigul îmi înghețase de multă vreme ceasul și țineam socoteala timpului după lumina zilei și după rotația lentă a Carului Mare în jurul Stelei Polare. Zilele treceau încet, cele mai multe fără evenimente, și mă bucuram de simplitatea lor.

Ca să-mi mențin cărările și după noile ninsori, ieșeam în fiecare zi pe potecă până la canal, bătătorind cu încălțările zăpada cea nouă și pufoasă peste cea veche, tare. Peste noapte cărarea îngheța și devenea din ce în ce mai dură, pe măsură ce grosimea stratului compactat creștea. Începuseră să se întărească și cărările pe care mă duceam după lemne sau după vânat, lucru cât se poate de folositor. Zăpada care continua să cadă se ridica pe laturile cărărilor mele ca un gard viu englezesc și animalele începuseră și ele să le folosească pentru a se deplasa.

Copacii răsunau de țipetele ascuțite ale veveriților și urmele lor grăbite se încrucișau cu urmele mele. Puteam urmări de câte ori lupul sau vulpea singuratică îmi foloseau poteca pe post de scurtătură spre lacul de iarbă. Gâștele de salcie lăsau niște semne minunate, iar atunci când se înălțau în aer, aripile lor trasau dungi delicate în covorul de nea. Oriunde vedeam aceste urme, Fuzzy și cu mine cercetam înfometați copacii din jur, sperând că le vom lua pe nepregătite. În locurile împădurite găseam deseori urme de samur. Acest animal vorace se hrănește numai cu șoareci-de-câmp, ceea ce mă făcea să îl consider un aliat. Uneori găseam semnele trecerii unui elan, iar greutatea animalului lăsa urme adânci în cărarea mea bătătorită, fapt care mă cam scotea din sărite. Îndesam în ele zăpadă, ca un administrator de drum nemulțumit, și îmi doream să fi putut impune niște restricții de greutate.

Uneori făceam cărări la întâmplare, ducându-mă să cercetez locuri noi prin pădure sau să vânez gâște. Peste un număr de zile mi-am dat seama că mă urmărea un animal, nu numai de-a lungul cărărilor bătătorite, ci și în celelalte incursiuni. Lăsa niște urme adânci, regulate, mai înfundate în față, ca și cum animalul ar fi sărit. L-am sunat pe Don și l-am întrebat despre ce este vorba.

– Merge pe urmele tale? Și la distanță de tabără?

Am stat și m-am gândit.

– Da. Până pe culmile dinspre sud.

L-am auzit trăgând cu zgomot aer în piept.

– Este un jder, a spus el entuziasmat.

– Jder?

– Un fel de dihor de pădure. Este cea mai mare nevăstuică din lume – una tare pricepută și agilă.

– Grozav, am spus. Crezi că-l voi putea vedea?

– Nu, este foarte prudent. I-ai văzut urmele și pe lângă casa castorilor?

– Da, am răspuns, aducându-mi aminte.

– Toate animalele își doresc să prindă un castor. Sunt grași și gustoși.

– Cred că ar trebui să încerc să prind și eu unul.

– Da, nu ți-ar prinde rău.

A urmat o pauză.

– Mănânci bine?

– Păi... am șovăit. Fasole, fasole și iar fasole, pâine prăjită în ulei și câte o gâscă, din când în când.

– Reușești să vânezi multe gâște?

– Acum, da. Am pus și capcane pentru iepuri.

– Sunt buni de mâncat, dar nu au destulă grăsime. Cum arată urmele lor?

Le-am descris amănunțit.

I-a spus ceva ce n-am auzit lui Carol, apoi a revenit la mine.

– Găsești și resturi de conuri de brad, pe unde sunt urmele lor?

– Da, chiar multe. Nu știam că mănâncă și conuri. Le dezgroapă? Sigur nu se pot cățăra?

A urmat un moment de liniște, pe urmă un hohot de râs a izbucnit la celălalt capăt al firului.

– Astea-s veverițe, prostuțule – încerci să prinzi veverițe cu capcana!

Zâmbeam când am închis telefonul, știind că-i furnizasem bătrânului încă o poveste de care să se amuze zile în șir. Renunțasem de multă vreme la speranța că aș putea să-mi păstrez mândria în fața lui Don – înțelegerea dintre noi părea să fie ca eu să-i furnizez, în schimbul sfaturilor lui, cele mai penibile exemple de greșeli. Dar după aceea nu am mai confundat niciodată un iepure cu o veveriță.

Pierdeam câte șase minute de lumină în fiecare zi și acum mai aveam numai o oră de lumină de zi înainte ca soarele să dispară undeva către sud. Pentru ca lucrurile să meargă și mai rău, combustibilul pentru lampa cu presiune s-a terminat și trebuia să mă bazez numai pe lampa cu kerosen, chioară și cu miros iute, sau pe lumânări, deoarece toate dispozitivele care funcționau cu baterii se descărcaseră din cauza frigului. Am încercat să fac cât mai multe treburi în scurta perioadă luminată ciudat și galben de soare, dar deseori trebuia să rămân să muncesc pe întuneric, sub lună și stele.

Mă gândisem cum aș putea să-mi îmbunătățesc veceul și am hotărât să-mi ridic un closet de zăpadă. Igluurile nu se construiesc în mod obișnuit în această parte a Alaskăi, întrucât zăpada este prea uscată și prăfoasă, dar am încercat să depășesc impedimentul bătătorind singur cu lopata mormane de zăpadă, pentru ca să mai piardă din aer și să devină mai dură. Într-o dimineață am început să decupez blocuri de zăpadă pentru iglu, tăindu-le puțin oblic ca să se poată arcui spre înăuntru. Le-am încărcat pe sanie și le-am dus la gaura de latrină.

Urmând principiile de construcție a unui iglu, am înșirat cuburile astfel încât să ajungă să se suprapună în spirală. După câteva ore de muncă, igluul meu ajunsese înalt cam de un metru optzeci și l-am închis cu un cub în vârf. Am tăiat în pereți două găuri, în părți opuse, prin care am vârât două stinghii de lemn, de o parte și de alta a găurii latrinei. Am fixat pe ele un scaun portabil de closet, adus până aici special pentru această ocazie. Am tăiat în gheață o firidă

pentru lumânare și chiar am înfipt un băț în perete, ca suport pentru hârtia de toaletă. Construcția rezista perfect. Mă proteja de vânt și îmi conferea un absurd sentiment de intimitate. Totul părea ridicol de civilizat și mă pufnea râsul de câte ori mă așezam între acești pereți igienici.

Succesul igluului mi-a ridicat moralul, dar a doua zi lucrurile au luat o turnură proastă. Am dat din greșeală peste lampa cu kerosen și am spart-o, ceea ce însemna că de acum aveam încă și mai puțină lumină și nu puteam citi – o lovitură teribilă pentru că, alături de multivitamine, cărțile deveniseră centrul existenței mele.

Petreceam o mulțime de vreme vânând gâște, încercând să mai adaug câte ceva la rezerva săracă de provizii. Spre bucuria mea, după un antrenament sumar, Fuzzy a devenit un excelent câine de vânătoare și eram parteneri la cataramă în încercarea de a face rost de mâncare. Ieșeam în fiecare zi imediat după apus, când mai stăruia o geană de lumină, părăsind poteca și luând-o spre pădure. Când zăream o pasăre, nu-mi dezlipeam ochii de ea până ce nu se oprea într-un copac convenabil. Foloseam o pușcă veche calibrul .22 numită Nylon 66, foarte precisă, și țințeam capul păsării. Fuzzy stătea complet nemișcat și încordat până când auzea comanda „Aport", iar atunci țâșnea, înotând și scufundându-se în zăpada adâncă până la gaura pe care o lăsase pasărea. Se arunca în gaura aceea ca un scufundător, cu capul înainte, apucând pasărea și pe urmă trăgându-se înapoi la suprafață. Apoi se propulsa către mine și îmi punea gâsca în palmă.

În ciuda gâștelor, beneficiile escapadelor mele de vânătoare rămâneau îndoielnice, întrucât trebuia să străbat kilometri în șir încălțat cu rachetele de zăpadă până să găsesc prada, iar tot acest efort, combinat cu frigul, mă făcea să consum mai multe calorii decât câștigam. Oamenii care trăiesc în aceste condiții extreme de expunere la frig au nevoie de patruzeci la sută mai multă grăsime corporală ca să le fie cald, iar eu îmi epuizasem deja de multă vreme rezervele proprii. Începeam să văd treptat efectele înfometării. Mă simțeam letargic, iar mintea îmi funcționa cu lentoare; în fiecare zi îmi era tot mai greu să mă ridic din pat.

Trebuia să mă trezesc noaptea din patru în patru ore ca să pun lemne pe foc și devenise o adevărată agonie să mă extrag din sacul călduros de dormit și să pășesc pe podeaua înghețată. Într-o noapte nu am reușit să mă trezesc ca să realimentez soba. Frigul s-a strecurat rapid printre bușteni cabanei și la un moment dat probabil că am strănutat în somn, căci mi s-au lipit nările ca și cum le-ar fi strâns două degete de gheață. M-am trezit brusc și mi-am dat seama că abia mai puteam zări soba prin norul gros de aer înghețat. Am pășit spre ea și norul cel alb mi s-a încolăcit în jurul picioarelor, făcându-mă să mă simt ca în-

tr-un vechi film de groază. Am îngenuncheat lângă sobă, suflând cu disperare peste puținul jar care mai mocnea, până s-a aprins lemnul uscat de brad și am putut să îndes pe foc câțiva butuci zdraveni. M-am strecurat înapoi în sacul de dormit și am tremurat de frig până când în sfârșit s-a încălzit cabana.

Într-o dimineață, după micul dejun, mi-am verificat rezerva de cartofi. Am simțit că mă pleoștesc atunci când am văzut că nu mai aveam decât trei. I-am pus într-o oală, împreună cu o gâscă întreagă care avea, slavă Domnului, un oarece strat de grăsime galbenă. Am adăugat niște fasole și am acoperit totul cu supa de gâscă păstrată de la ultimul gătit.

Afară totul era alb, și ningea des. Cel puțin va fi mai cald, m-am gândit. Am hotărât să mă spăl, ca să-mi mai ridic moralul. Am încălzit vreo două galoane de apă, am turnat-o în ligheanul mare de spălat, m-am dezbrăcat și am intrat în el. După ce mi-am săpunit și mi-am frecat trupul, am îngenuncheat în lighean și m-am spălat pe cap. Pe urmă m-am șters bine și m-am așezat lângă foc, să mă usuc. Mă simțeam minunat curat și gol, după ce luni în șir fusesem prizonierul acelorași haine puturoase. Am atârnat heliograful (un dispozitiv de transmitere a semnalelor luminoase cu ajutorul unor oglinzi mobile care reflectă soarele) de un cui și m-am bărbierit; pentru prima oară după multe luni mi-am văzut trupul într-o oglindă. Priveliștea m-a speriat.

Venisem în sălbăticie cântărind o sută de kilograme și îmi dădeam seama că acum eram departe de acea greutate. Eram palid și oasele îmi ieșeau prin piele. Pentru prima dată, mi-am dat seama de gravitatea situației în care mă aflam. Ce aveam să mă fac când mi se vor termina proviziile? M-am întins pe pat. Spre surprinderea mea, nu mă simțeam prea speriat; mai degrabă resemnat și plin de o curiozitate bolnavă să văd cum urmau să evolueze lucrurile.

După o vreme m-am silit să mă ridic, conștient de faptul că pasivitatea mea putea atrage dezastrul. Știam că starea fizică precară începuse să-mi submineze judecata și că putea să-mi pună serios în pericol capacitatea de supraviețuire. Am decis să rămân în cabană următoarele zile. Din fericire, pusesem deoparte provizii de urgență pentru o săptămână și aveam atârnate afară două gâște care-mi veneau și ele în ajutor.

În seara aceea am încercat să mă concentrez și mi-am scris articolul pentru ziar. Am pregătit telefonul prin satelit ca să îl expediez, știind că nu-mi puteam permite să îl folosesc mai mult de câteva minute, deoarece nu prea mai aveam combustibil nici pentru generator. După ce l-am trimis, i-am scris un e-mail lui Juliet:

De abia aștept să fiu din nou cu tine și cu băieții noștri, care sunt atât de prețioși pentru mine. Mi-e tare dor să fiu din nou tătic. Îmi spun tot timpul că această aventură va însemna un lucru bun pentru noi toți și că ne vom găsi calea. Sper să reușesc.

– Guy! Ești bine? Am auzit că ți-ai terminat cabana. Ce veste grozavă!

Vocea urbană a lui Tom Roberts ajungea la mine peste lume, din biroul confortabil al companiei sale de producție de filme din Londra. Trimisese o echipă de filmare să mă viziteze astă-vară și trăseseră mai multe cadre, în ideea că poate aveau să facă un documentar. În timp ce vorbeam, m-am întrebat ce mâncase la prânz. Începusem să am fantezii cu mâncare. Tom spunea una sau alta, iar în mintea mea umblau plăcinte, cartofi prăjiți, beri și meniuri de restaurant.

– Alo? Mă mai auzi?

– Da, iartă-mă, Tom.

Mi-am dres vocea.

– Ce spuneai?

– Spuneam că sper să mai facem niște filmări. Matt și Ashley plănuiesc să vină la tine săptămâna viitoare – îți convine?

– Bănuiesc că da, dar avertizează-i că aici este destul de întuneric și foarte, foarte frig.

– Sigur, dar știu și ei, a spus. Exact de asta vor să vină acum, ca să prindă spiritul iernii. Știu cum pot să ajungă la Galena, dar mai departe, cum ajung la tine?

– Păi...

M-am concentrat din răsputeri și dintr-odată m-am dat seama că, dacă Matt și Ashley veneau încoace, puteau să aducă de mâncare. Probabil că pot închiria un avion care să aterizeze pe lac, am spus, mai mult decât entuziast.

– Gheața este destul de solidă?

– Nu sunt sigur, dar voi verifica.

– OK. Sună-mă mâine ca să-mi spui.

Mi-am scos căștile cu sentimente amestecate. Jumătate din mine se entuziasma la gândul că voi putea petrece câteva zile cu oameni de acasă. În același timp, însă, parcă nu-mi venea să renunț la solitudinea mea și la rutină. Am cântărit amândouă sentimentele o vreme și în cele din urmă latura socială – și nevoia de hrană – a învins. L-am sunat pe Don ca să îl întreb dacă crede că un pilot experimentat ar putea ateriza pe lac.

– Mda, probabil. Am să-i spun lui Brownie să arunce o privire. Ai putea să

dai și tu o raită pe aici, când pleacă, pentru că gheața încă nu-i destul de solidă pe fluviu.

Toate problemele mele păreau să se fi rezolvat dintr-odată, dar tot simțeam o stranie împotrivire, când mă gândeam să-mi abandonez singurătatea.

În următoarele zile nu am fost în stare să-l hrănesc pe Fuzzy decât cu un pumn de mâncare pentru câini și câteva mărunțaie de gâscă, iar într-o seară când l-am strigat, nu a venit. Oare unde să fi fost? Mintea mi-a luat-o razna și mi-a trecut morbid prin minte haita de lupi. Asta era, m-am gândit: probabil că s-a îndepărtat mai mult decât trebuia în căutare de hrană și l-au prins lupii. M-a cuprins vinovăția: ar fi trebuit să aduc mai multă mâncare pentru câini. Mi-am petrecut restul nopții simțindu-mă nefericit și întrebându-mă dacă îl voi mai vedea vreodată.

Când m-am trezit a doua zi dimineață, am auzit sunetul inconfundabil al pașilor lui Fuzzy pe zăpada de afară. Inima mi-a tresărit de bucurie. Se întorsese! M-am îmbrăcat și am ieșit din cabană. Era foarte frig și aerul înghețat forma o ceață albă, deasă, care atârna la treizeci de centimetri deasupra pământului. Fuzzy a lătrat și eu m-am uitam primprejur după el, căutându-l în lumina lăptoasă. Când l-am văzut, mi-am dat seama imediat că se întâmplase ceva special, pentru că blana îi radia de mândrie. S-a uitat la mine prietenos cu ochii lui ca aluna și când a văzut că îl privesc, s-a uitat în jos la ceva ce zăcea în fața lui în zăpadă, apoi din nou la mine. Era clar că aștepta să vadă cum reacționez. M-am apropiat și m-am aplecat ca să pot vedea obiectul mândriei lui. Era un picior întreg de elan. Avea aproape un metru lungime, cel mai lung os pe care îl văzusem vreodată până atunci. Fuzzy stătea mândru cu o labă de proprietar pe el și continua să mă privească.

M-am ridicat, râzând admirativ de bravura și candoarea câinelui. Pe urmă am examinat mai îndeaproape piciorul de elan și admirația mi-a sporit. Era cu adevărat enorm și încă mai avea pe el o bucată bună de carne cu piele, înghețată. În acel moment, Fuzzy a decis că vizionarea a luat sfârșit și l-am urmat în spatele cabanei ca să văd cum încerca să vâre osul la el în cușcă. I-au trebuit mai multe încercări, dar în cele din urmă a reușit, lăsându-i doar un capăt gros afară. M-am întors în cabană, clătinând uimit din cap. Piciorul cred că reprezenta un rest dintr-un elan ucis de haita locală de lupi, iar Fuzzy probabil că știa că-și riscă viața, atunci când se strecurase în tabăra lor și îl dezgropase. Pe urmă avusese de străbătut drumul lung și dificil până în tabăra noastră, cărând după el toată acea greutate.

Eram pe coastă și încărcam mesteceni în sanie, când am auzit zgomotul îndepărtat al unui avion mic.

– El trebuie să fie, Fuzz, am strigat, iar câinele a lătrat agitat.

Brownie, unul dintre piloții din zonă, venise să verifice dacă se putea ateriza pe lacul meu. A claxonat deasupra cabanei mele înainte să întoarcă spre nord, descriind un arc mare care îi permitea să aterizeze la capătul vestic al lacului. Am pornit într-acolo cât de repede îmi îngăduiau rachetele de zăpadă. Pe urmă l-am văzut apărând deasupra copacilor, poziționându-se deasupra mijlocului lacului și coborând rapid. Tălpigele avionului au atins suprafața, apoi s-a ridicat din nou, întorcând larg și zburând iarăși pe deasupra lacului. Mi-am dat seama că se apleacă și se uită în jos, la urmele lăsate de tălpige.

I-am făcut cu mâna atunci când avionul a cotit a treia oară, apoi l-am urmărit aterizând și izbindu-se îngrijorător de gheață. A lovit un morman de zăpadă care l-a aruncat în sus, ca să atingă din nou gheața la zece metri mai încolo și să se oprească, în sfârșit. Pilotul a turat motorul și elicea a zbârnâit când se apropia de mine. Fuzzy sărea în toate părțile, bucuros.

În cele din urmă motorul s-a oprit și s-a făcut din nou liniște. Am pășit înainte să-l întâmpin pe pilot. Ușa s-a deschis și a apărut un bărbat de vârstă mijlocie, cu ochelari, semănând mai degrabă cu un medic de familie, decât cu un zburător temerar.

– Salut, eu sunt Brownie, mi-a spus. Cărarea ta e bună, sau îmi trebuie rachete de zăpadă?

– Nu, cărarea-i bună, i-am răspuns. Ce mai aterizare!

A zâmbit.

– Mda, aterizările pe zăpadă în locuri necunoscute sunt dificile pentru că nu vezi unde se termină aerul și unde începe zăpada. De acolo de sus, totul pare la fel de neted, îți dai seama prea târziu cum stă treaba cu adevărat.

S-a aplecat și l-a mângâiat pe Fuzzy.

– Ce zici, îți fac o cafea?

– Sigur.

Ne-am dus la cabană și el s-a aplecat ca să intre pe ușă. Am dat de-a dura un buștean pe care să se așeze și am stat amândoi lângă sobă, cu câinele în mâini. Brownie asculta răbdător tot ce spuneam eu, aprobând din când în când din cap.

– De când nu ai mai văzut pe nimeni? m-a întrebat blând, când m-am oprit în cele din urmă ca să-mi trag sufletul.

– Cred că de vreo șase săptămâni, am pierdut socoteala.

– Știi, am deseori treabă cu cei din pădure, a zâmbit el. Cei care sunt la început, ca tine, sunt tare vorbăreți. Ca și cum le-ar veni la gură toate deodată.

Am roșit, dându-mi seama că, de când sosise, vorbisem numai eu, fără întrerupere.

M-a văzut încurcat și a ridicat o mână.

– Hei, nu mă deranjează câtuși de puțin – vorbăreții sunt OK.

– Ce vrei să zici?

– După ce trece prea multă vreme, unii încetează să mai vorbească.

– De tot?

– Nu, dar vorbesc numai când sunt nevoiți. Încep să se comporte ca animalele, devin mai înclinați să asculte, decât să vorbească. Trebuie să-i amăgești ca să se comporte iarăși ca oamenii. Pe aici, spunem că au devenit „pădureți".

A lăsat jos cana de tablă și s-a uitat la ceas, apoi a spus că trebuia să plece. Am luat-o înapoi spre avion.

– Îmi aduc aminte că m-am dus o dată în toiul iernii să iau o pereche, ca să-i aduc din nou în sat, a zis. Ea a început să plângă când s-a urcat în avion – nu a spus nimic tot drumul, a plâns până când am aterizat. Părea să-și cam fi pierdut mințile.

A zâmbit și m-a bătut pe umăr.

– Dar tu îmi pari OK!

– Bun, dar ai grijă să mă iei de aici, dacă ți se pare că devin pădureț, bine?

Am râs amândoi, dar eu știam că alunecasem deja până destul de aproape de marginea nebuniei.

Când se urca în avion, Brownie a părut să-și aducă aminte de ce venise.

– A, da, doi tipi din Galena vor să-i aduc încoace mâine. Ție îți convine?

Făcea parte din legea sălbăticiei să nu tulburi singurătatea cuiva fără să-i ceri voie.

– Sigur, am răspuns. Îmi pare bine să mă întâlnesc cu ei. Au bagaj mult?

– Da. Cutii cu mâncare, cred că și o ladă de whisky.

– Au dus whisky! am exclamat bucuros.

Eu rămăsesem de multă vreme fără.

S-a uitat la mine cercetător.

– Cred că mâncarea ți-ar prinde mult mai bine...

Am dat repede din cap, amintindu-mi că nu mă cunoștea și că putea să creadă că sunt alcoolic.

– Da, ceva potol ar fi bine-venit.

– Ai trăit cu fasole și făină?

– Cum ai ghicit? am zâmbit eu timid.

Brownie a râs.

– Pentru că așa trăiește orice răcan, când rămâne prima dată în pădure.

– Răcan? Asta înseamnă același lucru cu novice?

– Da. Uite, după ce plec, netezește zăpada aia suflată de vând și taie niște copăcei ca să însemni un fel de pistă. Ne vedem mâine.

A închis ușa avionului, l-a întors și a decolat spre Galena.

Am revenit în cabană simțindu-mă fericit. Perspectiva de a vedea lume mă entuziasma. Așa cum sugerase Don, când echipa de filmare avea să plece, urma să mă duc și eu la Galena, să mă reaprovizionez. Voiam să mă întâlnesc și cu Glenn Stout, care avea o crescătorie de câini și îmi promisese astă-vară că mă va ajuta să aleg un atelaj. Voiam să mă pot deplasa în timpul iernii și, cu excepția mașinilor de zăpadă, sania trasă de câini rămânea singura posibilitate.

În noaptea aceea mi-am pus rachetele de zăpadă și, la lumina lunii pline, am nivelat dâmburile de pe lac și am marcat pista pentru Brownie cu pomi de Crăciun. Mi s-au părut potriviți, pentru că îi așteptam pe Matt și pe Ashley cu nerăbdarea cu care un copil îl așteaptă pe Moș Crăciun.

L-am auzit pe Brownie claxonând deasupra cabanei a doua zi dimineață la ora zece – era varianta de pădure a unei sonerii. Am întețit focul, pe urmă mi-am pus încălțările de zăpadă și m-am îndreptat spre lac. Avionul s-a învârtit pe cer, apoi a aterizat exact între pomii mei de Crăciun. Două ființe zâmbitoare se uitau la mine și l-am văzut pe Ashley căutându-și camera, gata să filmeze din primul moment. M-am îndreptat spre ei să le strâng mâna, dar m-am trezit îmbrățișat ca în nordul Londrei, asta înainte de a se da un pas înapoi și a mă studia amănunțit.

– Drace! Dar ai slăbit ceva! a spus Ashley, devenind brusc serios.

În spatele nostru, Brownie se pregătea deja să decoleze.

– Da, știu.

Mă simțeam destul de vulnerabil, mai ales că îmi aminteam imaginea mea din oglindă.

– Nu am reușit să ajung în sat să-mi refac proviziile, pentru că încă sunt sloiuri pe fluviu.

Matt s-a uitat la mine mai atent.

– Cum stai cu moralul?

– O, mă descurc, am spus pe cel mai firesc ton, încărcându-le bagajele în sanie.

Când Matt și Ashley mă vizitaseră data trecută, nici măcar nu începusem să

lucrez la cabană, iar acum, apropiindu-ne, se uitau la construcție fără să le vină să creadă.

– N-am crezut că vei reuși, a spus Matt, atingând un buștean.

– Ei bine, a fost un adevărat coșmar, am răspuns. Fără Don, nu m-aș fi descurcat.

Nu am reușit să mă abțin să zâmbesc.

– Îmi pare rău, știu că pentru voi filmul ar fi fost mai interesant dacă totul mergea prost.

Au avut eleganța să îmi răspundă tot cu un zâmbet. În timp ce descărcam echipamentul lor în cabană, m-am gândit la lunile de întuneric și de greutăți pe care le pierduseră. Le-am turnat niște cafea și Ashley a scos din bagaj o cutie.

– Hei, ți-am adus câte ceva de acasă.

Am apucat cutia cu nerăbdare, mai ales că văzusem pe ea scrisul de mână al lui Juliet. Înăuntru am găsit ciocolată, biscuiți, miere și cafea, iar mama îmi trimisese câteva produse minunate din sudul Italiei, inclusiv ulei de măsline, migdale dulci și semințe de pin. Am fost copleșit de aceste daruri și abia m-am abținut să nu mă înfig în ele imediat. Probabil că arătam ca un sălbatic de pe o insulă pustie care ia contact pentru prima oară cu lumea civilizată.

Pe urmă, Ashley a tras afară din geantă un pachețel.

– Poftim, a spus, dându-mi-l.

Era încă un pachet de la Juliet, cu fotografii de pe Insula Mull. Imaginile erau incredibil de verzi și de frumoase și mi-au adus în memorie amintiri dragi din vremea noastră de început, când petrecusem destul timp acolo. Exista și un desen de la Oscar. În partea de sus a foii își scrisese numele cu litere mari, stângace. Mi s-au umplut ochii de lacrimi și câteva minute nu am fost în stare să scot o vorbă. Am plecat capul și am rămas tăcuți, doi bărbați din nordul Londrei, sensibili și atenți, și o corcitură înfometată.

După o vreme, Ashley mi-a strecurat în mână o sticlă de whisky Highland Park.

– Cred că ne-ar prinde bine tuturor câte un strop, a spus el, mai ales lui Matt, căruia nu-i place să zboare.

Matt s-a aplecat înainte, prefăcându-se furios.

– Nu-i adevărat!

Am râs cu toții, ușurați să ne îndepărtăm de subiectul dureros reprezentat de familia mea, de care îmi era atât de dor. Am turnat câte o porție sănătoasă de whisky pentru fiecare în căni de tablă, pe urmă am adăugat un strop de apă.

Matt a ridicat cana:

– Să se dezghețe Yukonul! a toastat el.

Mai târziu mi-au spus că îmi aduseseră și un film pe care Juliet îl făcuse pentru mine. M-am uitat la el pe una dintre camerele lor, i-am văzut pe băieți jucându-se pe plajă și am auzit vocea lui Juliet strigând din când în când la unul dintre ei. Imagini care, în condiții normale, ar fi umplut de mândrie inima unui părinte, mie îmi provocau acum o durere aproape insuportabilă. La sfârșitul filmului nici nu mai puteam vorbi. Eram copleșit. Sosirea celor doi fusese un eveniment minunat, dar îmi provocase o mulțime de emoții amestecate, de la sentimentul că încă mai eram dorit și iubit până la durerea că lipseam din viața copiilor mei. Mă simțeam ca și cum s-ar fi desfăcut baierele inimii mele vinovate, pe care mă străduisem cu atâta efort să le țin sub control.

În următoarele câteva zile m-au filmat fără încetare, urmărindu-mi fiecare mișcare când tăiam lemne de foc și când topeam neîntrerupt zăpadă, ca să țin pasul cu uriașele lor nevoi de consum și de spălat. Sosirea noilor provizii mi-a îmbunătățit calitatea vieții. Ashley gătea minunat și m-a cucerit cu mormane de clătite înecate în sirop de arțar. I-am întors serviciul, pregătind piept de gâscă fript pe jar, cu tăiței asezonați cu oregano și suc de lămâie. Cu toate acestea, încercările de bucătar ale lui Matt mă înfuriau la culme, deși nu ar fi trebuit, pentru că eu deja devenisem absurd de grijuliu să nu risipesc nici o firimitură din provizii. De fiecare dată când se oferea să gătească el, nu-l scăpam din ochi într-un mod de-a dreptul agresiv, aplecându-mă uneori peste umărul lui și mormăind nemulțumit. Dar el m-a suportat cu stoicism și mi-a crescut respectul pentru puterea sa de a îndura.

Curând a venit momentul ca ei să plece și ne-am pregătit cu toții pentru drumul înapoi în sat. În ziua plecării ningea tare și bătea un vânt puternic, în rafale. Brownie a decolat mai întâi cu Matt și cu echipamentul de filmare, iar eu am urmărit micuțul avion cum se desprindea zgâlțâindu-se de pământ și apoi dispărea în cerul plin de zăpadă.

M-am întors spre Ashley.

– Nu-mi place deloc vremea asta, i-am spus.

S-a uitat la mine perplex.

– Să știi că plec oricum, indiferent de vreme, a zis el.

Am înțeles din vocea lui că se săturase până-n gât de viața dură din sălbăticie. N-am mai vorbit, o vreme.

– Dacă nu ne poate lua pe amândoi, măcar te ajut să încarci, i-am spus mai târziu.

După o oră, Brownie s-a întors.

– OK, băieți, hai să-i dăm drumul, a zis el după ce am terminat de încărcat bagajele. Viscolul ăsta se face tot mai afurisit.

– Drum bun, atunci, am spus.

Brownie s-a oprit și s-a uitat la mine.

– Tu nu vii?

– Nu, Brownie, îmi pare rău. Nu-mi place vremea. Lucrurile sunt și așa destul de riscante pentru mine, chiar și fără asta.

M-a privit cu o expresie deopotrivă mirată și iritată.

– Crezi că mi-aș pune pielea la bătaie ca să vin să vă iau?

– Ăăăă... nu.

– Atunci treci în avion, pentru că să-ți spun ceva: Brownie nu riscă niciodată.

M-am uitat o clipă la avionul mititel, am înghițit în sec și am urcat. Fuzzy a fost înghesuit într-un dulăpior din coada avionului, unde s-a făcut covrig și s-a transformat într-un ghem de blană.

Brownie a parcurs etapele de control dinaintea decolării, apoi mi-a spus:

– OK, Guy, acum ia-mă cu un braț pe după umeri.

Am ridicat palma.

– Mulțumesc, Brownie, dar nu-i nevoie, pe bune.

S-a uitat la mine ironic.

– Nu, trebuie să faci asta cât decolăm, ca să păstrăm echilibrul avionului.

– A, bine – OK. L-am luat pe după umeri, de nevoie.

– Acum ține-te de mânerul ăsta cât zburăm, și nu atinge maneta asta dintre picioare.

După aceea am pornit cu toată puterea pe zăpadă. După o serie de zgâlțâieli la ruptul oaselor și după niște creste de gheață, tălpigele s-au ridicat în aer. Avionul se zguduia la fiecare rafală de vânt, și trecând pe lângă Pilot Mountain ne-am scuturat violent. M-am uitat în jos și nu am văzut decât kilometri și kilometri de pământ pustiu, alb-negru.

La jumătate de oră de la decolare au început să se vadă luminile sătucului și am aterizat pe lacul de iarbă de lângă casa lui Brownie.

Brownie și-a scos căștile și s-a uitat la mine zâmbind.

– Mi se pare că ești viu, a spus, iar ăsta – mi-a arătat satul – sigur nu e Raiul!

6

Târziu în seara aceea am mers prin satul acoperit de zăpadă către casa lui Chris și Jenny, unde fusesem invitat la masă cu întreaga familie. M-am simțit minunat să fiu înconjurat de oameni, într-o casă caldă și bine luminată. M-am bucurat în mod special de lumina electrică și am luat hotărârea să nu mai rămân niciodată fără combustibil pentru lampa cu presiune, căci ultimele două săptămâni fuseseră foarte grele.

Tirzah, fetița de patru ani a lui Chris și Jenny, m-a întâmpinat în capătul scărilor.

– Hei, de ce te-ai întors? Se uita la mine cu ochișorii ei negri și inteligenți, prefăcându-se cât se poate de serioasă.

– Mi-a fost dor de mâncare gătită, i-am răspuns zâmbind.

A apărut și frățiorul ei mai mic, Asa.

– Guy! Guy! a strigat el îmbrățișându-mă, iar pe urmă m-a îmbrățișat și Tirzah.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și pentru o clipă îmbrățișările copiilor m-au copleșit.

Chris m-a întâmpinat cu un zâmbet cald și mi-a pus o sticlă de bere în mână. Am golit-o într-o secundă, așa că mi-a dat alta. Curând au apărut Claudette, Charlie și familia lor, iar zgomotul copiilor fericiți a umplut încăperea. Am stat și m-am uitat la ei tăcut; nu-mi plăcea să fiu singur la o adunare de familie. Dar eram fericit să mă aflu aici, într-un loc confortabil și cald, înconjurat de o familie pe care o iubeam. Masa se încovoia sub greutatea celor mai bune mâncăruri pe care le vedeam după multă vreme: coaste de elan, plăcintă cu dovleac, salate, cartofi, friptură de gâscă și pâine de mălai. M-am uitat la ele cu gura apă – la modul cel mai propriu. Cele două surori m-au privit cu ochi critic.

– Hei – ești slab, a spus Jenny.

Charlie a intervenit.

– Da, și miroși a tabără, nu încape nici o îndoială!

Camera s-a umplut de râsete și m-am simțit bine să mă întorc la rolul meu obișnuit. Tocmai ne așezaserăm la masă, când au apărut Don și Carol.

– Ia uite ce-a adus pisica, a spus Don, uitându-se la mine cu expresia lui de amuzament sarcastic.

Am zâmbit.

– E al naibii de bine să fiu din nou aici.

– Și de ce-ai venit?

– Ca să iau ceva provizii. Și am de gând să învăț să mă descurc cu sania trasă de câini și să iau cu mine un atelaj.

S-a făcut brusc liniște. M-am uitat în jur, întrebându-mă ce spusesem greșit.

Don a clătinat din cap.

– Puștiul și-a construit cabană și acum vrea să se descurce cu un atelaj de câini!

A ridicat mâinile.

– Să nu vii să mă întrebi pe mine ce să faci. Eu mi-am mâncat porția de sanie trasă de câini și dă-mi voie să-ți spun că am fost cum nu se poate mai fericit când au apărut mașinile de zăpadă.

Toată lumea a râs. Era limpede că dorința mea avea să nască alte motive de amuzament.

Înainte să plece acasă, Don mi-a spus:

– Am o mașină de zăpadă veche care s-ar putea să ți se pară utilă, dacă ai să te saturi de câini. Se numește Tundra II – este foarte ușoară și o poți manevra fără probleme, dacă se înțepenește. Te pricepi la mașinile de zăpadă?

Am ridicat din umeri.

– N-am avut de-a face niciodată cu vreuna.

– Ce surpriză! a zâmbit Don.

În noaptea aceea m-am întors în magazia micuță și călduroasă din curte de la Don, m-am culcat într-un pat adevărat și am dormit cât se poate de adânc. După luni de singurătate, efortul de a vorbi mă extenuase. De asemeni, îmi era dor de familia mea mai mult ca oricând și începusem să-mi dau seama că îmi era și mai greu să fiu departe de ei atunci când eram în compania altor oameni.

A doua zi dimineață, când am intrat în biroul lui Glenn Stout, pe fața lui lungă și ursuză a înflorit un zâmbet.

– Măi, măi, încă mai trăiești!

– Cât de cât.

M-a măsurat de sus și până jos.

– Ia spune, ești gata să înveți să te descurci cu sania cu câini?

– Da!

Era limpede că promisiunea lui Glenn de a mă învăță rămăsese fermă.

– Vino la crescătoria mea la amiază și începem.

Ne-am îndreptat mai târziu către casa lui Glenn. A pornit mașina de zăpadă și ne-am dus amândoi acolo unde își ținea câinii.

– Am douăzeci și unu de husky aici, mi-a spus el când am ajuns, și pot să-ți dau un echipaj de șase.

Câinii alergau neîntrerupt în jurul țărușilor de care erau legați. Ochii lor aruncau scântei alb-albastre și zgomotul lătratului și mârâitului era alarmant. M-am întrebat de ce mi-o fi trecut prin cap că ar putea fi o treabă ușoară. Câinii arătau pe jumătate sălbatici, iar energia și forța lor erau intimidante. Mi-am adus aminte de reacția familiei lui Don din seara dinainte și m-am întrebat dacă fac un lucru înțelept.

– Am strâns câini de la echipaje diferite, a spus Glenn, și nu știu ce fel de caracter au. Hai să luăm șase și să-i înhămăm de antrenament.

A scos o sanie mică de mesteacăn și a întins hamul în fața ei.

– Primul câine din ham este înaintașul, mi-a spus. El ține hamul întins, iar dacă întoarce, trebuie să te asiguri că rămâne întins.

– Cum fac asta?

– Mai bine uită-te și învață – ai să înțelegi.

Am intrat în mijlocul curții cu câini.

– Acești câini sunt husky de Alaska, a strigat Glenn peste vacarmul canin. Dacă sunt sănătoși și bine îngrijiți, pot trage cam o sută de kilograme fiecare.

A apucat un câine zvelt, cu blană neagră, care s-a ridicat imediat pe picioarele in spate.

– Ea este Bubbles – este un bun înaintaș și conducător de atelaj, a strigat Glenn.

A ținut câinele între genunchi până când i-a trecut hamul peste cap, pe urmă i-a vârât prin ham și picioarele și i-a dat drumul. Bubbles s-a încordat și s-a aplecat înainte, iar tot trupul ei spunea „Lasă-mă să alerg!" Dar sania era ținută de un fel de ancoră cu colți de oțel, înfiptă adânc în zăpadă. Ne-am întors să mai aducem câini.

Glenn a arătat spre o cățea mărunțică negru cu alb.

– Adu-o pe aia.

Mi-am făcut curaj și m-am dus spre ea. A intrat timidă în cușcă, pe urmă a ieșit din nou, sărind veselă încolo și încoace. I-am dat drumul din țăruș și am fost luat prin surprindere de forța cu care s-a smucit spre sanie. L-am întrebat pe Glenn unde trebuia să stea.

– Pune-o oriunde vrei, a spus el. Îi vom tot muta dintr-un loc în altul până când ne vom da seama unde se potrivește fiecare cel mai bine.

M-am apropiat de un ochi de ham și am încercat să o țin până să reușesc să i-l potrivesc, dar era așa de agitată, încât nu m-am descurcat cu toată încălceala.

– Ține-o între genunchi, a strigat Glenn.

Am izbutit până la urmă să înham câinele. Faptul că aveam degetele înghețate nu mă ajuta deloc. Nu puteam folosi mănuși mari și groase, dar să lucrezi cu mâinile goale la –37 de grade nu e o glumă. Am observat că Glenn folosea mănuși de lână pentru treburile de finețe, iar între activități își vâra mâinile cu totul în mănușile mari de castor pe care le ținea legate cu un șiret pe după gât. De-acum erau deja patru câini înhămați la sanie, iar Bubbles trăgea tare. Glenn mi-a adus încă doi câini mari, spunându-mi:

– Ține-i o clipă.

I-am apucat zdravăn de zgardă. În dreapta aveam un câine roșcat, cu aspect fioros și fața brăzdată de cicatrici. Arăta mai degrabă a dingo. Se smucea violent în toate direcțiile, zbătându-se în strânsoarea mea. În stânga aveam un câine maro foarte mare, care sărea și el, schelălăind și lătrând. I-am ținut pe amândoi cu toată puterea, urmărindu-l pe Glenn, care examina laba unui alt câine. Cu coada ochiului i-am văzut pe Matt și pe Ashley, apăruți ca din senin pentru a filma câteva cadre de ultim moment. Chiar atunci am auzit un mârâit sinistru și mi-am dat seama că provenea de la dingo, care se uita fix la câinele din stânga mea. Își dezgolise amenințător colții și îi curgeau balele. Câinele maro a încercat să scape, dar l-am ținut bine, conștient că, dacă îl las, haosul va deveni încă și mai rău.

– Glenn, am strigat încet, încercând să-mi controlez vocea.

Nu m-a auzit, iar dingo s-a năpustit la câinele maro și l-a înhățat de umăr.

– Glenn! am urlat, dar nu a reușit nici cum să mă audă, peste zarva întregului țarc.

Am încercat să despart câinii, dar parcă se sudaseră unul de celălalt ca două bucăți de oțel; pe zăpadă au început să cadă stropi înghețați de sânge. L-am lovit cu piciorul pe câinele roșu și parcă aș fi lovit un zid. Disperat, am comis o greșeală elementară pentru un conducător de sanie. Am băgat mâna între cei doi câini și instantaneu câinele roșu și-a înfipt colții, prin mănușa groasă, fix în

încheietura mea stângă. M-am uitat străin cum propriul meu sânge se amesteca în zăpadă cu acela al câinilor.

Spre uşurarea mea, a apărut Glenn. A preluat iniţiativa imediat şi, ţinându-l pe celălalt câine de zgardă, s-a prăvălit cu tot corpul peste dingo, împingându-l tare în zăpadă. Afurisitul i-a dat drumul în sfârşit câinelui maro, care a rămas tremurând lângă mine, sângerând abundent. Glenn i-a priponit din nou, mai întâi pe dingo, apoi pe cel maro, pe urmă a venit şi s-a uitat la mâna mea.

– Mai bine du-te la dispensar şi ocupă-te de rană, a spus el, privindu-mă destul de îngrijorat. Mă ocup eu de treaba de aici.

În timp ce mă îndepărtam de locul crimei, Ashley şi Matt au dat fuga spre mine, întrebându-mă dacă mă puteau ajuta cumva. Mi-am dat seama de pe feţele lor că avuseseră parte de un regal de necazuri foarte cinematografice.

Peste câteva zile m-am dus din nou să-l văd pe Glenn. M-a privit peste mustaţa lui de cowboy, coborând apoi ochii spre mâna mea bandajată.

– Ce-ţi face mâna? m-a întrebat, iar eu am zâmbit ruşinat.

– O, bine, mulţumesc, am spus. Pare mai grav decât este.

– Îmi pare tare rău, Guy. Trebuia să-mi dau seama că javra roşie nu se potriveşte.

– Nu-i vina ta, am spus. Cred că sunt pregătit pentru încă o lecţie, dacă tu eşti de acord.

– Sigur că da, a zâmbit el. Sunt chiar fericit să văd că nu renunţi. Vino aici pe la cinci şi mergem la ţarc.

Când m-am întors, era întuneric şi foarte frig. Am mers împreună până la un cazan de o sută de litri care fusese transformat în ceaun. Glenn a aprins focul sub el şi pe urmă a ridicat o prelată de pe o grămadă mare de peşti.

– Am prins vreo mie două sute de bucăţi astă-vară. Acum îi fierb în fiecare seară pentru câini. Toc cam o jumătate de peşte pentru fiecare câine, pe urmă îi amestec cu mâncare pentru câini, orez şi zăpadă în loc de apă.

Am pus zăpadă în cazan şi am tocat cu toporul un amestec de ştiucă, şalău şi biban din grămadă, adăugând bucăţile de peşte în cazanul care scotea aburi. Glenn a amestecat fiertura cu un băţ lung.

– Lăsăm totul să fiarbă cât suntem plecaţi, a spus. În felul ăsta va fi gata atunci când ne întoarcem. Este o mâncare grozavă ca să se încălzească bine câinii. Acum le dăm nişte zeamă de peşte.

A umplut o găleată cu fiertura puturoasă şi s-a dus cu ea în curtea gălăgioa-

să, turnând în castronul fiecărui animal. Am stat și m-am uitat cum lipăie și latră câinii, cu ochii sclipind în lumina lămpașului pe care îl purtam pe frunte.

Glenn s-a dus apoi spre mașina de zăpadă, făcându-mi semn să mă așez în spatele lui.

– Hai să-ți arăt traseul pe care o să înveți.

Vântul rece se întețise și temperatura probabil că ajunsese pe la –45°C, dar eram bine înfofolit. Am ieșit din curte și am luat-o pe un drum înghețat de pietriș, apoi peste un dig înalt construit ca să apere satul de inundații. Pe urmă am intrat pe o potecă plină de zăpadă tăiată printre sălcii și arini, înainte să traversăm o zonă deschisă, vălurită, care ducea către uriașul Yukon înghețat. Când am ajuns la terasamentul abrupt al râului, l-am coborât și pe urmă am apucat-o spre dreapta. Cărarea îngustă pentru sănii mergea paralel cu fluviul cam un kilometru și jumătate, pe urmă cotea iar spre dreapta, urca din nou terasamentul și intra în pădure. Aici începea să șerpuiască, ocolind tot felul de creste împădurite, pentru ca în cele din urmă să facă o buclă și să revină pe dig.

Întorși în curte, am pregătit atelajul, treabă cu care m-am descurcat mult mai ușor, în ciuda dificultății de a lucra cu o mână bandajată. Câinii lătrau și schelălăiau când îi înhămam, iar respirația lor forma un nor care se ridica deasupra capetelor lor și pe urmă îngheța, așternându-li-se pe spate sub formă de ace de gheață.

– OK, Guy, a spus Glenn când am fost gata. Am să mă leg în spatele tău cu mașina de zăpadă ca să încetinesc câinii când ieșiți pe pârtie. Pune-i astea lui Bubbles. Are nevoie de protecție.

Mi-a dat patru „cizmulițe" de stofă. I le-am pus cățelei pe labe, iar ea m-a lins pe obraz. Am mângâiat-o și m-a privit scurt, cu ochi inteligenți și hotărâți, fără să scoată un sunet, deși în spatele ei restul câinilor se întreceau în a lătra surescitați. M-am dus în spatele saniei și m-am așezat în picioare pe tălpige, acolo unde stă de obicei conducătorul.

– Cum opresc sania, Glenn? l-am întrebat.

– Pedala aia de metal este frâna de zăpadă, mi-a răspuns.

Am văzut o stinghie de metal fixată între tălpige cu o bucată groasă de cauciuc. Din ea plecau trei țăruși zdraveni de oțel.

– Strigi „Hoo" și apeși zdravăn cu piciorul pe frână. Pe gheață nu vei reuși decât să încetinești puțin câinii, dar pe zăpadă ține bine.

– OK!

Speram că sună mult mai optimist decât mă simțeam.

– Și cum virez?

– Strigi „Cea" dacă vrei să o iei la dreapta, „Hăis", dacă vrei să o iei la stânga. „Hai" înseamnă dă-i drumul, „Ho" înseamnă stai.

– Și se opresc la comanda vocală?

– Nu, niciodată. Trebuie neapărat să apeși pe frână când dai comanda, și pe urmă să ancorezi sania.

Mi-a arătat cum să folosesc ancora și cum să țin atelajul pe loc călcând frâna de picior în timp ce arunc ancora în locul dorit și pe urmă o îngrop în zăpadă. Odată fixată ancora, trebuia să eliberez încetișor frâna, în ideea că atelajul va trage înainte, înțepenind ancora mai bine.

Glenn s-a dus în spate, la mașina de zăpadă.

– OK, a strigat. Ridică ancora.

Așa am făcut, și ancora a ieșit scârțâind din zăpadă. Câinii au pornit fără zgomot, încordându-se în ham și făcând sania să înainteze. Am ieșit pe drumul înghețat, pe urmă am luat-o pe dig. Câinii au trecut peste buza de gheață și am mers pe cărarea cu zăpadă până am ajuns la loc drept. Glenn mi-a strigat să arunc ancora. Am aruncat-o, iar câinii s-au oprit.

– Ești sigur că ai fixat zdravăn ancora? mi-a strigat Glenn.

– Da, așa sper, i-am răspuns peste umăr.

– Bine, pentru că acum am să mă desfac cu mașina de zăpadă de sanie. Bine?

Am ridicat o mână, deși toate instinctele îmi spuneau că nu sunt încă pregătit, dar mândria mă împiedica să recunosc. Glenn a desprins mașina și sania s-a smucit înainte. M-am uitat la coarda ancorei cum se întinde, în timp ce colții se înfigeau mai bine în zăpadă. Câinii s-au încordat nerăbdători.

Vocea lui Glenn s-a auzit din întuneric în spatele meu.

– Pleci când ești gata, și nu uita: dai comenzi numai înaintașului, nu și celorlalți câini. Trebuie să sune ferm și răspicat. Dacă o iau prea tare la picior, strigi „Ușor" și apeși un pic pe frână să priceapă comanda, sau lași un picior în zăpadă.

– OK, Glenn, am răspuns cu vocea pierită.

Mi-am pus masca și ochelarii, am tras aer în piept și am călcat pe frână cu piciorul stâng în timp ce mă aplecam și ridicam ancora. Câinii au reacționat la scârțâitul ei în zăpadă începând să tragă de ham. Partea din față a saniei s-a ridicat și tot ce o mai ținea în loc era micuța frână de picior. Am eliberat frâna și am sărit pe tălpige. În secunda imediat următoare zburam, îndreptându-ne cu toată viteza spre inima beznei.

Am simțit pentru prima oară uriașa putere de tracțiune a câinilor. Singurele zgomote erau scârțâitul saniei și fâșâitul tălpilor ei pe zăpadă. Ne-am năpustit

de-a lungul cărării pe sub arcada strălucitoare a copacilor înghețați și deși mă simțeam depășit de evenimente, eram de-a dreptul captivat de forța elementară a întregii experiențe.

M-am uitat în spate și am văzut luminile mașinii de zăpadă a lui Glenn urmându-mă la distanță. Pe urmă mi-am dat seama că ne îndreptăm direct spre un șir de dâmburi și că mergem mult prea repede. Era prea târziu să mai fac altceva decât să mă țin bine. Câinii au trecut peste obstacole cu viteză, ridicând sania în aer. Am reușit să mă țin de ea, dar pe urmă am văzut apropiindu-se malul fluviului.

– Hoooo! am strigat și am apăsat tare frâna.

Am derapat și ne-am oprit, iar eu am rămas cu piciorul înfipt în pedală, în timp ce-mi trăgeam sufletul. Câinii nu părea câtuși de puțin obosiți și se uitau nerăbdători la mine, dornici să o luăm din nou la goană.

Peste câteva minute am dat drumul la frână din nou, dar de această dată cu mai multă grijă, ținând-o pe jumătate apăsată când ne-am apropiat de terasament. După ce am cotit, am eliberat frâna complet. Câinii au țâșnit din nou, iar eu m-am ținut disperat de sanie, relaxându-mă puțin abia când am văzut că poteca mergea drept pe lângă fluviu. Chiar înainte ca drumul să intre din nou în pădure, Glenn a venit în dreptul meu și mi-a făcut semn să opresc.

– Mergi prea repede, mi-a strigat. Încearcă să-i potolești puțin în locurile dificile, iar când iei un viraj, lasă-te pe spate și controlează direcția foarte ferm. Potrivește tălpigele bine la viraje și încearcă să nu le iei din scurt.

A pornit motorul.

– A, și când o iei în sus pe panta asta dinspre mal, dă-te jos și aleargă în spatele saniei, ca să le fie mai ușor să urce. Când ajungi sus, sari din nou pe tălpige. Iar când cobori, calcă pe frână, altfel o să dai printre câini. Și ține-i mereu bine în frâu pe toți.

Am pornit din nou și imediat am ajuns la malul abrupt, înalt cam de trei metri. Am sărit jos, așa cum fusesem învățat, și am alergat în spatele saniei, între tălpige. Când primii câini au ajuns în vârful pantei, viteza a crescut dramatic și abia am reușit să sar pe tălpige înainte să o luăm din nou la goană. Am început să cotim prin pădure și fiecare curbă aproape că mă termina, dar am reușit ca prin miracol să rămân pe sanie. Când tocmai credeam că nu voi mai reuși să rezist, am ajuns la marginea pădurii și am traversat digul înainte să coborâm în drum. Am dat năvală în fundătura din fața crescătoriei de câini și am reușit în cele din urmă să ne oprim.

Glenn a venit să-mi strângă mâna.

– Ai reușit, a spus el. Bravo!

– A fost o experiență nemaipomenită!

– Acum vom continua să facem exerciții pe această pârtie, iar când câinii vor reuși să te tragă și pe tine sus pe dig, atunci vom ști că sunt în formă și pregătiți să te ducă acasă.

– Cum adică, acum nu sunt în formă?

– Nu prea, aleargă prea încet – ai să vezi diferența când vor fi pregătiți. Atunci chiar ai să le simți puterea.

M-am uitat la cei șase câini care gâfâiau în hamuri și m-am întrebat cum de ajunsesem tocmai eu, în mod limpede genul proprietarului de pisici, într-o asemenea situație.

Glenn a fost un profesor răbdător și hotărât. M-a învățat nu numai cum să conduc o sanie, ci și cum să am grijă de câini, să le verific picioarele și să tratez afecțiunile obișnuite. Scoteam atelajul afară pentru un drum în fiecare zi, mărind distanța de la opt la cincisprezece kilometri, pe măsură ce câinii își intrau în formă și deveneau tot mai puternici și mai rapizi. Gerul a întărit treptat pârtia, făcând fiecare cursă încă și mai rapidă, iar încrederea mea creștea cu fiecare aventură căreia îi supraviețuiam.

Am ieșit pe orice vreme, chiar și pe viscol, și pe măsură ce deveneam mai priceput am început să-mi dau seama de avantajele deplasării cu sania trasă de câini. Cel mai mare era acela că te mișcai în liniște; în locul vuietului neîntrerupt al motorului mașinii de zăpadă, se auzea numai fâșâitul tălpigelor de lemn. Pentru că nu mergeam cu viteza unei mașini de zăpadă, puteam să mă uit atent la locurile prin care treceam. Și, atâta vreme cât câinii erau hrăniți și adăpați, nu riscam să rămân în pană atunci când trebuia să mă întorc acasă.

Într-o dimineață, Glenn mi-a spus:

– Gata, ești pregătit să iei câinii și să te descurci singur.

Am înlemnit de emoție și de spaimă.

– Dacă crezi tu...

– Ești pregătit și trebuie să începi să te gândești să faci pârtie în jos pe fluviu până la tine în tabără.

– Cum anume?

– Iei o mașină de zăpadă și te duci până în tabără. Va fi greu, pentru că s-a adunat o mulțime de omăt, dar după ce o faci, pârtia va îngheța și ai să poți să mergi cu câinii pe ea. Te-ai gândit unde ai să ții câinii?

– Am să fac un țarc cu cuști în pădure, lângă cabană.

Glenn a încuviințat.

– Ai grijă să fie cu adevărat aproape de cabană, pentru că altfel vin lupii și te lasă fără tot echipajul. Leagă câinii valoroși în partea dinspre cabană și pe cei mai puțin importanți spre pădure.

Am încuviințat, izbit din nou de sălbăticia vieții arctice. Timpul petrecut în sat începuse să mă înmoaie.

– Câinii nu fac gălăgie, dacă vin lupii?

– Ba da, și asta-ți poate da ocazia să intervii. Vor lătra la orice se apropie de tabără, cu excepția ursului brun. Atunci vor tăcea și se vor strecura în cuști, de n-ai să mai auzi nici un zgomot.

M-am gândit cu groază la posibilitatea de a fi atacat de un urs brun în mijlocul iernii. Urșii bruni, spre deosebire de verii lor negri, au fost văzuți umblând prin pădure și în perioade neobișnuite pentru ei.

– De ce trebuie să mai am grijă?

– Vezi că elanii devin tot mai răi pe măsură ce se lungește iarna, și din cauză că tu te miști fără zgomot cu sania, s-ar putea să dai nas în nas cu unul pe potecă.

– Ce trebuie să fac atunci? am întrebat.

– Păi, vei avea nevoie de o pușcă, pentru că uneori elanii dau buzna între câini și îi fac bucăți.

M-am uitat mai atent la el ca să văd dacă nu cumva voia să mă sperie, dar mi-am dat seama că nu făcea altceva decât să-mi dea sfaturi practice. Am simțit un fior de spaimă.

Mi s-a părut ciudat să pregătesc atelajul fără Glenn alături. Câinii se smuceau în ham, lătrând și schelălăind, uitându-se înapoi la mine și rugându-mă din priviri să pornim. Am ridicat ancora și s-au ridicat ca niște sprinteri la start, pe ură am eliberat frâna. Peste o fracțiune de secundă plecasem deja, alunecând pe drumul dur, înghețat.

Am reușit cumva să păstrez hamul întins când am trecut peste dig și curând goneam prin pădure către fluviu. Soarele apunea și cerul rămăsese luminat de o geană rece, galbenă. Am coborât pe fluviu și m-am uitat peste cei șase kilometri de gheață albă care mă despărțeau de liziera pădurii de pe celălalt mal. M-am uitat în sus și am văzut urma unei stele căzătoare care se rostogolea spre nord-vest.

Am ocolit un banc de nisip acoperit de zăpadă și mi-am dat seama că echipajul de câini grăbise brusc pasul, uitându-se în dreapta. Într-un pâlc de sălcii am zărit un vițel de elan cufundat în zăpadă. Peste o secundă mi s-au căscat

ochii de groază văzând un elan adult, maro-închis, ridicându-se la numai treizeci de metri în fața mea. Era o femelă, una uriașă, chiar în mijlocul drumului.

– Drace! am exclamat disperat. Nu un elan, Doamne, te rog, nu!

Câinii au început să latre furios și au mărit viteza. Am apăsat pe frână, dar câinii trăgeau atât de tare, că n-am făcut nimic. Am călcat din nou pe ea, de data asta cu atâta forță și atât de mult, încât am reușit să opresc câinii. Pe urmă am pus imediat un picior jos în zăpadă ca să arunc ancora. Am reușit să o fac să țină abia după ce am lovit-o de mai multe ori cu călcâiul. Câinii își pierduseră mințile de agitație.

Elanul rămăsese nemișcat, uitându-se la noi. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Nu aveam pușcă și mă simțeam mărunt, vulnerabil. Elanul a lăsat urechile pe spate și a ridicat capul într-un mod amenințător – pe urmă a pășit înainte și a întors capul uriaș înspre alt elan, aflat între sălcii. Trebuie să fie și masculul, m-am gândit, dându-mi seama că era nevoie să acționez rapid. Mi-am smuls masca și am început să strig și să înjur. Femela s-a uitat la mine, șocată. Am continuat să o înjur mai multe minute, până când, cu capul sus și dezgustată, a plecat trufașă din drum.

Am așteptat până s-a îndepărtat destul, pe urmă am ridicat ancora și am pornit repede sania. Am intrat în pădure, pe poteca îngustă și întortocheată. Supraviețuisem întâlnirii cu elanul și mă simțeam minunat de calm, savuram de-a dreptul drumul plin de meandre prin pădurea înghețată și tăcută. În cele din urmă, am ajuns din nou la țarc. Câinii gâfâiau, cu fețele acoperite de ace de gheață, și am simțit că între mine și cei șase începea un parteneriat adevărat. În timp ce îi eliberam din hamuri, am simțit o intensă satisfacție: mersesem singur cincisprezece kilometri cu sania prin întuneric și mă întorsesem acasă întreg. M-am gândit la steaua căzătoare și mintea mea superstițioasă a decis că reprezenta un semn bun. Era momentul să mă întorc în tabără.

– Alo, alo, alo – mă auzi?

– Da, te aud, mi-a răspuns vocea slabă a lui Juliet. Ești OK?

– Da, dar mi-e tare dor de toată lumea. Este chiar mai greu în sat, mi-e dor de voi încă și mai mult. Trebuie să mă întorc în tabără.

A urmat o pauză, pe urmă am auzit-o spunând: „Vorbesc cu tati, Oscar, vrei să vii să-i spui ceva?" Mă așteptam să aud vocea lui de copil, dar am auzit-o tot pe Juliet.

– Este ocupat, a zis că vorbește cu tine altă dată.

Am simțit cum mă năpădește tristețea. Deci așa se întâmplă când pierzi contactul cu copiii tăi, m-am gândit, simțindu-mă vinovat și furios în același timp.

– Este normal să înceapă să fie puțin distant, nu-i așa?

– Ei, te iubește în continuare, Guy, dar s-a obișnuit cu absența ta. Dacă ar fi continuat să-i fie la fel de dor de tine cum îi era la început, nu ne-am fi descurcat.

– Și crezi că ne vom mai apropia?

– Sigur că da, dar acum ești undeva în afara preocupărilor lui imediate și ăsta-i un lucru bun.

A schimbat subiectul.

– N-ai uitat că săptămâna viitoare e Crăciunul, nu-i așa? Cum ai de gând să-l petreci?

– Mă întorc la cabană.

– Am primit un e-mail de la Claudette și îmi spune că i-ar plăcea să rămâi cu ei.

Claudette și Juliet schimbau mesaje încă de când ajunsesem eu în Alaska și între familiile noastre se crease o legătură.

– M-aș simți aiurea să rămân cu ei, atât timp cât familia mea nu este lângă mine.

– Te-au ajutat atât de mult, Guy, și vor cu adevărat să te aibă printre ei.

– Da, știu, îi iubesc și eu, dar...

– Să stai și să suferi de unul singur în cabană nu ne va face pe nici unul dintre noi să avem un Crăciun mai frumos, cred că ar trebui să rămâi.

A făcut o pauză.

– Dacă rămâi în sat, ne putem liniști și noi ca să ne bucurăm de Crăciun, știind că mai ești în siguranță măcar pentru o săptămână sau două.

– Bine, lasă-mă să mă gândesc, i-am spus.

Am strâns telefonul și pe urmă am cântărit cele două posibilități: Crăciunul singur în cabană, sau în mijlocul minunatei familii a lui Don. Nu încăpea comparație.

Când s-a adunat toată familia la masa de Crăciun, platourile gemeau de bucate delicioase, iar copiii se învârteau în jurul lor, cu ochii mari, fericiți și surescitați. M-am uitat la ei, simțind că toată dârzenia mea se topește. Muream de dorul casei. Juliet trimisese un pachet cu daruri pentru familie, iar copiii îi sfâșiau hârtia cu o adevărate ferocitate alaskană.

– Unde sunt copiii tăi? m-a întrebat Tirzah, fixându-mă cu ochii ei mari și limpezi.

– Sunt acasă în Scoția, i-am răspuns. Mă întorc la ei la primăvară.

Ea m-a cercetat și mai atent.

– E mult timp până atunci.

– Așa este, am dat eu încetișor din cap, simțindu-mă mizerabil, iar ea m-a lăsat în pace.

Târziu, după ce masa s-a terminat, m-am întors singur în magazia lui Don. Am sunat acasă și am vorbit mai întâi cu Oscar, care era agitat și fericit. Pe urmă am stat de vorbă cu Juliet, care părea încrezătoare, simțind că nu mai dura mult și voi reuși să mă întorc cu bine acasă. Prea repede, a venit momentul să încheiem convorbirea. M-am întins pe pat, mai deprimat decât oricând. Știam că mântuirea mea nu putea veni decât de la întoarcerea în tabără.

M-am apropiat de Don și am rămas împreună uitându-ne peste fluviul înghețat. Ningea încetișor și puteam vedea după cât de întunecat arăta cerul că în curând va începe să ningă mai tare.

– Cât de dificil va fi să fac pârtie până în tabără? l-am întrebat.

– A nins mult anul ăsta.

Don s-a uitat în josul fluviului.

– Va fi nevoie de ceva muncă. Venim și noi cu tine, cu cât ne adunăm mai mulți la făcut pârtie, cu atât mai bine. Dacă nu ninge prea rău, pornim chiar mâine.

În noaptea ceea, Don mi-a arătat cum să folosesc o Tundra II. Mașinile de zăpadă pot atinge o viteză de peste o sută douăzeci de kilometri pe oră, iar conducătorii lor riscă să facă drumuri lungi și să rămână în pană. Din fericire, profesorul meu era de școală veche și avea o deviză simplă: pregătește-te pentru ce-i mai rău. Am împachetat alimente, haine și echipament cât pentru o expediție de cinci zile și mi-am pregătit încălțările de zăpadă. Devenisem cât se poate de grijuliu să iau cu mine toate mijloacele cu putință pentru a aprinde focul și întotdeauna aveam la îndemână brichete, chibrituri, fitil și așchii de mesteacăn, precum și sticle cu antigel – un mijloc excelent de a porni un foc pe orice fel de vreme. A doua zi dimineață și-au făcut apariția, în mașinile lor puternice, Chris și Charlie.

Am pornit în caravană, cu Charlie, în față, pe urmă Don, Chris și eu în spate. Nu-mi dădeam seama cum de reușeau să meargă atât de repede. M-am străduit să țin pasul cu ei, zgâlțâindu-mă, dar de câteva ori am rămas atât de tare în urmă, încât au fost nevoiți să se oprească și să mă aștepte. Am mers nesfârșit de mult; pârtia urca și cobora mormane de gheață și de zăpadă viscolită, zgâlțâindu-mi oasele.

Când am ajuns la Four Mile Point, drumul a luat-o brusc în jos și pe mai mulți kilometri fluviul alb se întindea în fața noastră drept. Se făcuse mult mai

frig și ne aflam acum în partea cea mai joasă a bazinului. În cele din urmă ne-am oprit cu toții și Don a arătat spre o deschidere înzăpezită.

– Uite canalul! a strigat. Este o mulțime de zăpadă. O să avem revărsări.

Acum trebuia să croim pârtie, ceea ce era mult mai dificil. Don a pornit primul. Noi ceilalți l-am urmat pe rând și, deși eu profitam de urmele lăsate în zăpadă de ceilalți, înaintarea s-a dovedit dificilă. Zăpada era adâncă, trebuia să mergem destul de repede cât să nu se scufunde mașinile, dar suficient de încet cât să le putem controla. De câteva ori am greșit și m-am scufundat în zăpadă, iar Tundra s-a blocat și s-a oprit. Trebuia atunci să mă dau jos, să bătătoresc o platformă de zăpadă alături, să ridic mașina pe platforma aceea, să mă urc înapoi pe ea, să accelerez și să ies din groapă. În cele din urmă am ajuns la gura canalului și ne-am năpustit cu toții peste zăpada groasă care se adunase în albia canalului.

Când tai pârtie pe un fluviu, încerci să treci peste bancurile de nisip sau prin zonele unde este posibil ca apa să fie mică sau deloc. Să cazi prin gheață este cea mai mare primejdie în regiunea arctică, iar de fiecare dată când trebuia să traversăm o zonă cu apă adâncă – deci cu gheața posibil mai subțire – încercam să o facem cât mai rapid cu putință. Și gheața de la mal poate să fie subțire, așa că nu trebuie să te apropii prea tare de țărm.

Am ținut-o tot înainte, eu încă mai rămânând în urmă, dar începând să mă descurc din ce în ce mai bine cu mașina de zăpadă. După ce am străbătut vreo cinci kilometri pe canal, am auzit un strigăt. Cei trei bărbați se opriseră la vreo două sute de metri înaintea mea și îmi făceau semne să mă opresc. M-am oprit brusc și am văzut o priveliște înspăimântătoare. Din pârtie se ridicau aburi și un nor ca un fuior subțire se formase cam la cincizeci de metri în față, între mine și ei. Acolo unde ar fi trebuit să fie zăpadă albă și compactă, se vedea o dâră lungă de apă murdară. Apă din fluviu, m-am gândit, și mi-am dat seama că tocmai vedeam prima revărsare.

Revărsările se petrec atunci când greutatea zăpezii apasă prea tare pe gheață și apa se ridică peste marginile acesteia și bălțește deasupra. Rămâne acolo în stare lichidă, izolată de stratul gros de zăpadă, invizibilă pentru călător. Cei care nu trec destul de repede se trezesc cu mașinile înțepenite, pentru că, descoperit, stratul de apă îngheață imediat. Salvarea este complicată, trebuie tăiate făgașe și pe urmă ridicată mașina. Șoferul ajunge invariabil să se ude și orice porțiune udă din corp este în mare pericol să degere.

Tovarășii mei gesticulau energic și mesajul lor era clar: bagă viteză!

Am tras aer în piept, am apăsat accelerația și am pornit. Mașina a lovit apa

și imediat s-a poticnit, începând să se scufunde în spate. Am simțit că direcția nu mai răspunde și că tălpile derapează.

– Haide! am strigat, mutându-mi greutatea spre față ca să eliberez sistemul de tracțiune din apa care îngheța rapid.

Tundra a țâșnit înainte și a planat peste restul de apă până când am ieșit în siguranță pe zăpadă.

Peste puțină vreme am ajuns la mica plajă de la capătul potecii mele, foarte mulțumit acum că mă gândisem să tai un drum prin taluzul malului. Am urcat pe acolo sus pe mal și pe urmă am pornit pe potecă, unde zăpada viscolită făcuse creste uriașe. Când am ajuns la cabană, am găsit-o aproape îngropată în omăt, iar înăuntru totul era înghețat bocnă. Ne-am tras sufletul câteva minute, pe urmă ne-am urcat din nou pe mașinile de zăpadă și ne-am îndreptat înapoi spre sat.

Să fiu ultimul nu reprezenta deloc o poziție bună la întoarcere, pentru că atunci când am ajuns la zona cu revărsări, cei dinainte deja spărseseră gheața nou formată, ceea ce însemna că din nou trebuia să trec prin apă. Acum era întuneric, și norul cețos de deasupra arăta și mai înspăimântător în lumina farurilor mașinii. Dar știam că nu am de ales, așa că mi-am înghițit frica și am accelerat. De două ori, mașina aproape că s-a răsturnat pe o parte. Era și mai greu să-mi păstrez echilibrul pe întuneric, pentru că nu aveam nici un reper vizual, iar la un moment dat a trebuit să mă sprijin pe piciorul stâng și am simțit cu groază că îmi intră apă în gheată. M-am simțit ca un prost și nu le-am spus nimic celorlalți, ca să nu-și bată joc de mine. Dar pe măsură ce timpul trecea, am început să-mi simt piciorul din ce în ce mai rece, până când nu l-am mai simțit deloc.

La primul popas i-am spus lui Don și el m-a pus imediat să mă descalț și să-mi frec energic piciorul, în timp ce ei mi-au uscat ciorapul pe carburatorul uneia dintre mașini. Un deget începuse să îmi degere. Mi-am frecat piciorul, întrebându-mă dacă o să-mi pierd degetul. Nu simțeam nimic, și în curând pierderea unui deget mi se părea floare la ureche pe lângă perspectiva de a-mi pierde un picior.

Charlie și-a scos mănușile și a îngenuncheat lângă mine, masându-mi piciorul umed cu mâinile lui fierbinți. Nu era deloc recomandat să-ți scoți mănușile pe un asemenea ger și am fost mișcat de gestul lui.

– Mulțumesc, Charlie, am spus, dar să știi că la mine în manual scrie că trebuie să-mi încălzești piciorul la sân.

– Hai sictir! a zis el, zâmbindu-mi scurt.

– Charles Bronson athabascanul se întoarce, am spus eu, și toată lumea a râs.

Restul călătoriei am încercat să-mi mișc tot timpul piciorul, oprind mașina și

alergând în sus și în jos pe pârtie ca să pun circulația în mișcare. În cele din urmă am văzut în depărtare luminile Galenei și peste jumătate de oră îmi încălzeam degetele mușcate de ger lângă soba lui Don. De data aceasta mă apropiasem de dezastru mai mult ca niciodată până atunci și știam că fusesem norocos să scap cu bine.

În sat mă lăsam din ce în ce mai mult ademenit de bucuria de a sta împreună cu alți oameni și mi-am dat seama că, dacă voiam să mai pot rezista în singurătate, trebuia să mă întorc cât mai repede la cabană. Ținând cont de revărsări, însă, care deveneau din ce în ce mai multe și mai întinse, nu exista nici o posibilitate să ajung acolo cu sania trasă de câini. I-am mărturisit într-o dimineață îngrijorările mele lui Jenny și ea m-a ascultat cu răbdare.

– Să vedem, poate te ajută Brad, a spus. Se duce peste tot cu avionul ăla micuț al lui.

Bradley Scotton era coleg cu Jenny la Alaska Fish and Wildlife Service. Am simțit că se ivește o rază de speranță.

– Brad e sus, mi-a spus Jenny, de ce nu te duci să-l întrebi?

Am urcat scările de lemn și am bătut la ușa biroului lui Bradley.

– Intră, mi-a răspuns o voce.

L-am găsit pe Bradley Scotton stând la masa de lucru. Avea vreo treizeci și cinci de ani, era zvelt și agil, cu ochi albaștri inteligenți și veseli, și purta o barbă stufoasă care-i dădea o înfățișare rebelă. Arăta din creștet până în tălpi ca un tip care zboară peste taiga.

– Bună... ești Bradley? Am zâmbit. Eu sunt Guy.

– Aha, da, răcanul din Scoția.

A dat din cap și s-a întins în scaun, examinându-mă de sus și până jos. În mod clar, reputația mea mi-o luase înainte.

– Am auzit că ești în sat. Te distrezi cu câinii?

– Grozav. Încă nu mi s-a întâmplat nici o nenorocire. Nu știu cum să încep...

– Ai nevoie de cineva să te ducă cu avionul înapoi în tabără, așa-i?

Am încuviințat, întrebându-mă cum de știa.

– Mă deranjează revărsările – nu pot să trec peste ele cu câinii, până nu îngheață, dar mă gândeam că, dacă aș putea ajunge pe canalul din care se deschide poteca mea, aș reuși să traversez ultima revărsare cu piciorul și să urc la tabără.

– Putem încerca, dar revărsările sunt o problemă și pentru un avion. Poate că reușim să aterizăm pe vreun banc de nisip de pe canal și să încerci de acolo.

– Cât mă costă?

– Nu te costă nimic. Îți dau un telefon când se oprește ninsoarea și vedem cum facem.

– Mulțumesc mult, Brad – îți sunt cum nu se poate mai recunoscător.

Avionul era un J-3 Cub model 1940, construit din pânză și lemn de mesteacăn și echipat cu un motor de o sută douăzeci și cinci de cai putere, perfect pentru taiga din cauză că nu cântărea mai mult de cinci sute de kilograme.

– Tu te duci acolo.

Brad a tras în față scaunul pilotului și eu m-am strecurat în spațiul strâmt din spate. Am reușit cumva să intru, dar umerii mei ocupau acum toată distanța dintre pereți și stăteam cu genunchii la gură. În spatele meu am înghesuit rucsacul, pușca și pe Fuzzy, care s-a făcut covrig și a părut să adoarmă, deși bănuiam că în secret era cât se poate de treaz și murea de frică.

Brad s-a dus la elice și a început să o învârtă, ca să pornească motorul.

După două încercări nereușite, motorul a tușit și s-a trezit la viață, făcând un zgomot asurzitor. Brad mi-a întins un set de căști și a închis ușa subțire, iar până să-mi dau seama ce se întâmplă m-am trezit că zburăm peste copaci și ne ridicăm în albastrul cerului.

La vederea marii și albei întinderi a sălbăticiei, inima mi s-a umplut de bucurie. Eram atât de fericit că mă întorc acasă, unde puteam să trăiesc pe cât de simplu îmi propusesem, eliberat de toate emoțiile contradictorii care mă bântuiseră în ultima vreme! Bradley zbura la joasă altitudine peste meandrele fluviului și ale râurilor, făcând volute când treceam pe deasupra unor elani uriași care înotau prin zăpadă.

De-a lungul canalului am văzut peste tot petele galbene și bolnăvicioase ale revărsărilor. Și am fost ușurat că linia subțire a pârtiei pe care o făcuserăm încă mai exista, în ciuda ninsorilor abundente.

Când am ajuns pe o porțiunea dreaptă a canalului, Brad a început să se rotească strâns.

– OK, hai să vedem cum ar arăta o aterizare, mi-a strigat, apoi a coborât repede, lăsând schiurile să lunece pe suprafața înghețată.

Ne-am ridicat din nou în aer și am virat larg, pe urmă ne-am întors pentru ca Brad să poată cerceta urmele lăsate de schiuri.

– Mda, o să-l punem jos aici, a spus. Suntem deasupra unui banc de nisip, nu riscăm să dăm de o revărsare.

Am mai făcut un ocol și pe urmă am aterizat lin. Am încetinit și ne-am oprit, iar Bradley a tăiat motorul. A ieșit din avion și a pășit pe marginea unuia

dintre schiuri. A tras o husă peste motor, ca să nu înghețe, și a sărit în zăpadă, scufundându-se până la piept.

– Aici mi-ar fi prins bine să fiu puțin mai înalt! mi-a strigat el.

Am sărit după el, scufundându-mă imediat la rândul meu, și am râs amândoi. Următorul a fost Fuzzy, care a făcut *paffff* și nu s-a mai văzut deloc. A lătrat și a mârâit alarmat din fundul găurii, dar pe urmă a reușit să se ridice la suprafață și s-a scuturat, părând fericit că se întorsese. Mi-am pus încălțările de zăpadă, mi-am ridicat rucsacul pe umeri și i-am spus la revedere lui Brad. El a întors micuțul avion pe direcția vântului și s-a ridicat spre cer până a devenit cât un punct, apoi a dispărut. S-a lăsat liniștea.

M-am întors să traversez canalul, remarcând că mai încolo zăpada era mică, căci vântul o spulberase și o adunase în dreptul bancurilor de nisip. Știam că va trebui să traversez o revărsare și nu voiam să-mi ud rachetele de zăpadă, pentru că s-ar fi umplut imediat de gheață, devenind insuportabil de grele și aproape imposibil de dat jos. Le-am scos, bucuros că aveam în picioare bocanci militari americani impermeabili, speciali pentru zonele umede din regiunile polare, în care eram sigur că voi rămâne uscat la picioare. Se numeau „bunny boots" și mi-i cumpărase Jenny după experiența în care aproape că mă alesesem cu degerături. Sunt bocanci făcuți din două foi de cauciuc și care se umflă, obținând astfel un strat izolator de aer care păstrează căldura.

Noua mea salopetă matlasată, impermeabilă și ea, cadou de la Don și Carol, se închidea strâns peste bocancii înalți, ca să nu poată intra apă în ei pe deasupra. Am pășit pe gheața subțire și imediat aceasta s-a crăpat, iar piciorul mi s-a scufundat în apă cam treizeci de centimetri înainte să ajungă la gheața solidă a fluviului. Mi-am repetat tot timpul că nu există nici un pericol să trec și prin al doilea strat de gheață, care avea cel puțin un metru grosime. În cele din urmă am ajuns pe mal și i-am uscat mai întâi labele lui Fuzzy cu batista, apoi mi-am legat rachetele de zăpadă și am apucat-o spre potecă. Se făcuse întuneric, dar nu îmi era frică, atât mă simțeam de ușurat că ajunsesem acasă.

În tabără, am pus pe zăpadă niște mâncare pentru Fuzzy, apoi m-am îndreptat spre cabană. Ușa înghețase atât de rău, încât a trebuit să o lovesc cu piciorul ca să o deschid. Inima mi s-a oprit. Interiorul era complet alb și arăta ca interiorul unui congelator: un strat de gheață acoperea totul cu cristale ascuțite, sclipitoare. Am scuturat gheața de pe o găleată cu surcele și cu lemne mai subțiri de mesteacăn și am aprins focul în sobă, închizând bine ușa în urma mea și agățând peste ea pătura încă înghețată. Pe urmă am aprins lampa cu presiune. Era limpede că avea să dureze mult până să se dezghețe cabana. Termometrul

arăta înăuntru o temperatură de -28°C. Prin comparație, în congelatorul nostru de acasă era cald.

Am făcut un ceai și m-am urcat în pat. Bușteni începeau să se dezghețe și pereții erau uzi, așa că mi-am tras patul într-un loc mai uscat, dar imediat am auzit căzând un strop din acoperiș. M-am gândit să mă mut din nou, dar am ajuns la concluzia că nu avea rost. Dezgheţam un congelator și în același timp trebuia să locuiesc în el, iar picuratul din tavan avea să se înteţească pe măsură ce se dezgheţau bușteni. Cu toate acestea, eram bucuros că m-am întors.

7

În următoarea săptămână vremea a devenit din ce în ce mai rece și a încetat să ningă, ceea ce însemna că revărsările nu mai reprezentau cine știe ce problemă. Eram dornic să-mi aduc echipajul de câini cât mai repede și am aranjat cu Brad să vină să mă ia din nou în sat.

Când am ajuns, Don m-a întrebat:

– Cum vrei să duci câinii ăia până acolo? Sper că nu te aștepți să te ajut.

– Câtuși de puțin. Glenn mi-a spus că pot să împrumut cușca în care îi transportă el, am răspuns. Pe urmă nu-mi rămâne decât să o pun pe o sanie mare de lemn și să o remorchez până acolo.

– Bun. Și pe a cui sanie mare de lemn vrei să o pui? m-a întrebat, cu o expresie de amuzament resemnat în priviri.

– Ei, acum ajungem la chestiune. N-aș putea să o împrumut pe a ta?

– Am știut eu, a clătinat el sarcastic din cap. Plecăm mâine.

– Plecăm?

– Da, plecăm. Amândoi. Crezi că am să te las să-ți bați joc de sania mea? Dar este singura dată când te ajut cu potăile. Ai priceput?

– Sigur, Don, dar chiar...

S-a îndepărtat. Era un om care chiar nu putea lăsa un prieten la nevoie.

A doua zi, Don și cu mine ne-am dus la crescătoria lui Glenn să luăm câinii. În timp ce Don lega cușca mare de transport de sanie, Glenn și cu mine i-am mutat înăuntru pe cei șase câini. Am pus pe urmă capacul și deasupra am îngrămădit cuștile câinilor, cu piroane, lanțuri, castroane de mâncare și de apă, saci de mâncare pentru câini și orez, cizmulițe de lână pentru labe și colaci de frânghie pentru reparat hamul. Am mai adăugat o lopată și o greblă ca să le curăț

țarcul, găleți, polonice și un butoi de o sută de litri ca să le pregătesc fiertura. După ce am legat totul, Glenn a pus deasupra sania ușoară de mesteacăn și a prins-o bine în chingi. Pe urmă s-a uitat la mine serios.

– Fii atent, mergi încet și ai grijă să rămâneți cu toții sănătoși și în formă – și tu, și câinii, m-ai auzit?

– Am să mă străduiesc, Glenn, mulțumesc pentru tot.

A ridicat o mână, salutându-ne pe amândoi, pe urmă a plecat cu mașina lui de zăpadă.

– Nu-mi vine să cred că am ajuns să fac una ca asta, a spus Don. Sper din toată inima să nu mă vadă nimeni astăzi – mă fac de râs, dacă crede cineva că am ajuns slugă la potăi.

Am pornit, mai întâi Don, cu sania mare remorcată de mașina lui de zăpadă, pe urmă eu pe Tundra, cu Fuzzy cuibărit în față, între brațele mele. Câteva ore mai târziu ne-am oprit în dreptul potecii.

Don și-a șters promoroaca de pe mustăți.

– Urcă tu sus cu ei, a spus, iar eu îți descarc lucrurile aici.

Am desfăcut sania de mesteacăn și am ancorat-o în zăpadă. Pe urmă am întins hamul, desfăcând toate harnașamentele și pregătindu-le pentru câini.

Mi-am adus aminte brusc de Fuzzy. El habar nu avea că mai soseau încă șase câini.

– Ei drăcie! am spus. Ce mă fac cu Fuzzy?

– Nu știu, a ridicat din umeri Don. M-am gândit și eu la asta.

Este îndeobște cunoscut că nu poți amesteca un câine de companie cu câinii de sanie. Echipajele de câini de sanie prind uneori câini de companie când aleargă și îi fac arșice, mestecându-i și scuipându-i ca o uriașă mașină de tocat. Dar știam că Fuzzy era un câine grijuliu și ascultător. Trebuia să-i impun imediat o nouă regulă, și anume ca de fiecare dată când scoteam sania, Fuzzy să rămână în spatele ei. Dacă rămânea în urmă și nu se apropia niciodată de câinii de tracțiune, rămânea și în afara pericolului.

– Mda, s-ar putea să funcționeze, a spus Don după ce i-am expus ideea, iar câinii de sanie s-ar putea să îl trateze diferit. Dacă ei stau legați toată ziua, în timp ce el se plimbă cu tine peste tot, în limbaj câinesc înseamnă că-i javra șefului.

L-am condus pe Fuzzy lângă tălpigele saniei, în spate, și i-am comandat să stea. S-a conformat ascultător, uitându-se în sus la mine cu ochi plini de iubire și fericiți. Am descoperit cutia cu câini și aceasta a început să se zgâlțâie, în timp ce animalele zgrepțănau și scoteau labele printre ostrețe, lătrând și scheunând. Un singur câine a rămas nemișcat, uitându-se la mine cu ochi ageri și hotărâți.

Era Bubbles, înaintașul, și ca de obicei își demonstra abilitățile de lider. M-am întins și am dezlegat-o, apoi m-am aplecat să o ridic. M-a lins pe obraz o dată, pe urmă a sărit în zăpadă și a început să se uite în jur, în timp ce eu îi puneam cizmulițele și o înhămam. Fuzzy a venit lângă noi, încălcând clar regulile.

– Nu! i-am spus hotărât, trăgându-l înapoi lângă tălpige. Stai!

S-a așezat fără tragere de inimă, privindu-mă indignat, de parcă mi-ar fi zis: „De ce? Și, mai ales, ea cine naiba este?"

Curând înhămasem tot atelajul și albia canalului răsuna de lătrat și mârâieli. Fuzzy stătea acum lângă tălpige, așa cum îi cerusem. Știam că primul drum în sus pe potecă avea să fie periculos: Bubbles nu cunoștea traseul, extrem de sinuos. M-am uitat la câini, care săreau și lătrau, plini de energie.

– O să fie un drum foarte rapid, am spus.

Don a încuviințat.

– Câinii sunt în formă și abia așteaptă să o ia la fugă. Cu timpul va trebui să le impui un regim regulat de lucru. Mi-a strâns mâna. Noroc!

Am ridicat ancora și am pornit. Au urcat taluzul fără urmă de efort. Sania zbura pe poteca îngustă și plopii fugeau pe lângă noi, în timp ce viram și răscoleam zăpada.

– Ușor! am strigat, și am călcat tare pe frână.

Spre ușurarea mea, Bubbles a trecut la trap, dar începutul cu începutul totul s-a încins din nou și câinii au ajuns iarăși să galopeze. Mă simțeam de parcă aș fi condus un Ferrari pe o potecă pentru catâri. Am urcat o coastă mică, pe urmă am luat-o la vale atât de repede, încât am alunecat de pe tălpige. M-am trezit alergând în urma saniei, ținându-mă de ea cu toate puterile: ar fi fost îngrozitor să scap câinii încă de la prima ieșire. Am încercat să mă urc din nou pe tălpige, dar nu am reușit și am continuat să alerg caraghios după câini până când zăpada mi-a tăiat picioarele. În cele din urmă, sania a ieșit de pe pârtie și s-a înțepenit în niște tufișuri acoperite cu zăpadă. Câinii s-au oprit, iar eu am aruncat ancora și m-am prăbușit cu fața în jos în zăpadă, gâfâind. Fuzzy a început să latre la mine, iar după câteva momente m-am ridicat și am repus sania pe pârtie, M-am urcat pe tălpige, am ridicat ancora și am pornit din nou.

Să virezi strâns cu sania pe o potecă din pădure este una dintre cele mai mari provocări pentru un conducător de sanie. Lungimea atelajului face ca echipajul de câini să treacă după colț înainte ca sania să fi ajuns la el, iar instinctul îi spune conducătorului să frâneze tare. Dacă procedează așa, hamul se întinde mult între sania care frânează și câinele înaintaș, și atât sania, cât și omul din spatele ei pot fi aruncați afară de pe traseu. În loc să frâneze, conducătorul trebuie să se lase pe

spate și să conducă echipajul pe exteriorul virajului, pentru ca forța acestuia să facă sania să se încline spre interiorul virajului. Ne-am confruntat cu această încercare de nenumărate ori, urcând poteca, dar am reușit cumva să o dovedim.

Ajuns în tabără, a trebuit să improvizez un țarc pentru câini până a doua zi, când urma să aduc sus restul echipamentului. Câinii vor petrece această primă noapte afară, dar începuse să ningă, deci urma să fie relativ cald. Am tăiat tufișurile care înconjurau un pâlc de șase arini din spatele cabanei. Am bătătorit zăpada din jurul fiecărui copac până când s-a format o suprafață compactă, pe urmă am tăiat crenguțe de brad și am făcut un fel de așternut pentru fiecare câine. I-am deshămat și i-am priponit de copaci. Au început imediat să se învârtă în jurul lor, să se oprească să-i marcheze și să adulmece aerul. Le-am pus în față puțină mâncare de câini, pe care au devorat-o în câteva secunde, apoi s-au așezat pe cetină și s-au făcut covrig. Mi se făcea frig doar uitându-mă la ei și am decis ca a doua zi să le instalez cuștile, pe urmă m-a luat amețeala gândindu-mă cât echipament trebuia să car sus. Imediat mi-am adus aminte, însă, că acum mă ajuta forța câinilor – zilele în care căram totul singur cu spinarea, ca un măgar, se terminaseră. Acum aveam șase câini, fiecare în stare să tragă în jur de o sută de kilograme. Ideea îmi făcea bine, și mi-am dat seama că progresasem cu un pas.

A doua zi, până la căderea întunericului, cabana se dezghețase și mă simțeam din nou ca acasă. Și câinii aveau case; fiecare dintre ei avea acum cușca lui. Ca să le fie și mai cald, am adunat un strat izolator de zăpadă în jurul fiecărei cuști și pe acoperiș, iar în spatele cabanei am pregătit ceaunul pentru mâncarea lor. Toate astea însemnau acum pentru mine un consum mult mai mare de lemne, și am petrecut câteva zile tăind bușteni lungi de doi metri și jumătate și cărându-i în tabără cu ajutorul câinilor. Au urmat nesfârșite ceasuri de tăiat, crăpat și stivuit lemnele. De îndată ce am stabilit un ritm de lucru, tot procesul a devenit aproape plăcut, iar ajutorul câinilor făcea partea dificilă a muncii mult mai ușoară.

Fiecare zi începea cu înhămarea câinilor la sanie și un drum până la lac, unde îi lăsam să alerge zece minute, ca să-și consume excesul de energie. Când se mai domoleau puțin, îi conduceam în locul dorit de pe mal și ancoram zdravăn sania cu două ancore. Pe urmă umblam prin pădurea de lângă lac, încălțat cu rachetele de zăpadă, și doboram brazi uscați de dimensiuni potrivite. Chiar și atunci când munceam la temperaturi de –45°C, purtam foarte puține haine, iar cele de prisos atârnau agățate de vreun ciot, așteptând să mă încălzească atunci când îmi terminam treaba. Pe urmă luam pe umăr bușteni tăiați și îi du-

ceam la sanie, unde îi încărcam și apoi îi transportam cu câinii în tabără. Câinii învățaseră să tragă mai încet și constant, iar noile lor misiuni păreau să le placă.

La sfârșitul zilei de muncă priponeam câinii lângă cuștile lor și pregăteam lemnele ca să le fierb mâncarea. După ce aprindeam focul sub cazan, puneam în el zăpadă cu lopata, apoi adăugam câteva polonice de orez, mâncare de câini, bucăți de pește și resturi de gâște. Mirosul de pește al mâncării îi scotea din minți pe câini, iar aerul se umplea de lătratul, mârâitul și scheunatul lor. Fiertura era neagră și fierbinte ca iadul și strălucea sub un nor gros de abur încins și fum amărui.

Când era gata, puneam supa groasă într-o găleată și o amestecam cu zăpadă, pentru ca animalele să nu se opărească. Câinii mă așteptau, intrând și ieșind din cuști, iar eu le puneam tuturor mâncare în castroane cu polonicul și mă îndepărtam cât puteam de repede. Spre deosebire de Fuzzy, ei nu încercau să facă mâncarea să dureze: lipăiau zeama în câteva secunde și devorau bucățile dintr-o înghițitură.

După ce mă întorceam în cabană, câte un câine începea să urle și ceilalți ieșeau pe rând din cuști să i se alăture. Fiecare câine aducea un ton personal cântării, unii oprindu-se când alții se înfierbântau. Bătrânii numesc acest concert „urluială" și spun că se petrece numai după o masă bună, când câinii se simt în siguranță, încălziți și cu burțile pline. În marea pădure boreală, tremurând lângă cabană sub un cer spuzit de stele, îmi venea să plâng când îi ascultam. Cântecul canin de recunoștință însemna pentru mine în acel moment mai mult decât orice pe lume, pentru că îmi spunea că echipajul meu este sănătos și fericit, și că mâine câinii vor fugi, vor fugi și iar vor fugi!

După ce am tăiat destule lemne cât să ne ajungă pentru câteva săptămâni, m-am gândit să fac o potecă de iarnă. Vechea mea potecă era prea sinuoasă pentru sania cu câini, așa că m-am apucat de una nouă, care să coboare mai drept peste lacul de iarbă și să-mi ofere un drum direct spre canal, cu numai opt sute de metri de străbătut prin pădure. În fiecare zi coboram cu rachetele de zăpadă peste lacul de iarbă până la pădurea de sălcii de pe malul îndepărtat dinspre vest, cărând motoferăstrăul, toporul și Sandvik-ul în sania trasă cu mâna, iar Fuzzy mă urma credincios. Peste noapte, cărarea bătătorită de mine îngheța strașnic și se întărea, iar a doua zi o luam pe urmele pașilor mei, compactând zăpada nou-căzută și lărgind cărarea. După câteva zile, poteca peste lacul de iarbă avea suprafața bine înghețată.

Într-o noapte mai întunecată decât de obicei, fără lună, mă îndreptam spre

casă când m-a oprit din drum un zgomot ciudat care venea din direcția cabanei mele. Un fel de mârâit surd, în crescendo. Probabil că era haita de lupi. M-am uitat la Fuzzy: stătea nemișcat, cu urechile date pe spate. Era un zgomot nou pentru lupi; conținea o amenințare pe care nu o mai auzisem până atunci.

– Of, fir-ar! Câinii! am exclamat, amintindu-mă că sunt singuri și nesupravegheați.

Glenn îmi spusese cum atacă lupii câinii de sanie, sfâșiindu-i când sunt legați în lanț, și am început să merg cât de repede îmi permiteau încălțările de zăpadă. Mârâitul creștea pe măsură ce mă apropiam de tabără și am intrat în țarcul câinilor cu groaza în suflet. Spre marea mea ușurare, nu pățiseră nimic, iar în noaptea aceea nu am mai auzit lupii, deși cred că se apropiaseră foarte mult de noi. Mijlocul iernii înseamnă o perioadă foarte grea pentru animalele din Interior și eu mă simțeam expus pericolului, știind că tabăra mea emana un miros irezistibil.

Acum, că aveam poteci solide, m-am apucat să antrenez câinii și mai bine. Ca să-mi fie de folos trebuiau să fie în stare să călătorească pe distanțe lungi, ca să ajung fără probleme în sat, care se afla la cincizeci de kilometri. Am folosit pârtia de pe canal drept loc de antrenament, aventurându-ne în fiecare zi din ce în ce mai departe, până am ajuns la fluviul propriu-zis. Câinilor le plăceau aceste călătorii și se întorceau în fiecare seară în tabără dând din coadă.

Câinii voiau să-mi facă pe plac și să muncească pentru mine și, deși mă plăceau și știau că și ei îmi plac mie, parcă erau totuși un pic speriați, știindu-mă în stare să fiu foarte sever. Glenn mă învățase că era vital să mă impun de la bun început, și de fiecare dată când un câine rămânea în urmă sau nu se concentra, îl pedepseam imediat.

Bubbles și cu mine ne-am împăcat bine de la bun început. Îi dădeam comenzile cu blândețe, iar atunci când trebuia să traversăm porțiuni dificile de traseu o încurajam cu voce tare, susținut. De fiecare dată când strigătele mele erau stăpânite, câinii păreau să mă asculte plini de curaj și de optimism, spre deosebire de momentele când țipam sau vorbeam pe ton prea ascuțit, când câinii păreau să se înmoaie și să vrea să se lase păgubași.

Lângă Bubbles alerga Sprite, o cățea complet albă, cu atitudine pozitivă și cu o aparent inepuizabilă rezervă de energie. Avea o fire muncitoare și veselă și nu se dădea bătută niciodată, nici măcar în zăpada cea mai mare, pe vânt sau pe viscol.

În spatele lui Sprite și Bubbles alerga „echipajul", adică Spot și Lefty. În stânga ședea Spot, care era cel mai tânăr din toată echipa și mai avea încă mul-

te de învățat. Era foarte puternic și rezistent, dar se dovedea incapabil să alerge la trap, de departe cel mai economicos pas pentru distanțele lungi; începea imediat să galopeze, dând peste cap întregul atelaj. Dar țineam mult la el, pentru că era sufletist și încă pui. La dreapta lui alerga Lefty, veteranul echipei. Calmul lui mă fascina: în timp ce restul câinilor lătrau și mârâiau, el pășea ca un înțelept, cu gura închisă sub mustățile argintii. Când îl dezlegam se ducea direct la sanie, iar odată înhămat se așeza imediat pe poziție, privind înainte fără să clipească. Lefty alergase de trei ori în Yukon Quest, una dintre cele mai lungi curse de sănii trase de câini din lume. Eram profund impresionat de el, dar în rarele ocazii în care am încercat să-l mângâi, s-a tras înapoi.

În spatele lui Lefty alergau „rotașii", Blackie și Brownie. Poziția în ultima linie de tracțiune este cea mai grea, pentru că aleargă aproape de sanie, trebuie să suporte toate șocurile și să întindă mereu hamul, kilometri și kilometri de traseu accidentat. Blackie era măruntă, subțire și sfioasă, dar în ham trăgea din răsputeri și nu se dădea bătută niciodată. Brownie era cel mai mare câine din echipă și cel mai impresionant, cu niște ochi întunecați și fioroși. La fel ca Spot, nu alerga la trap. Spre deosebire de Spot, nu mai avea scuza lipsei de experiență. Când se ridica ancora pornea imediat, galopând în salturi mari. Asta m-a cam pus pe gânduri, și Brownie s-a dovedit ceea ce conducătorii de sănii numesc „câine de-o zi", adică unul care în prima zi aleargă bine, dar în a doua este complet stors.

Într-o seară, pe când ne întorceam de la o alergare pe canal, Brownie alerga aiurea, lăsând restul echipajului de câini obosiți să îl tragă și pe el. Nu puteam să fac nimic – dacă l-aș fi urcat în sanie, probabil că ar fi procedat la fel și a doua zi, sperând din nou să fie scutit de efort. Am oprit sania și i-am lăsat pe toți să se odihnească puțin, dar mi-am dat seama că asta risca să le strice celorlalți, care se uitau cu toții la mine dezgustați. Am pornit din nou, dar Brownie a căzut de tot. I-am lăsat din nou să se odihnească, frecându-l bine pe Brownie și șoptindu-i încurajări. Când am ajuns în cele din urmă în tabără, ceilalți câini au început să latre în așteptarea mâncării, în timp ce Brownie a rămas tăcut și epuizat în cușcă. Mi-a părut rău de el, dar știam că, dacă voia să aibă un viitor, trebuia să-și îmbunătățească prestația.

Bubbles demonstra reale calități de înaintaș și, chiar dacă Glenn îmi spusese că de abia începuse să alerge în această calitate, era limpede că avea talent. Dacă ajungeam la o bifurcație unde o luam mereu la stânga, de exemplu, și eu strigam „Cea!" ca să o iau de acea dată la dreapta, ea dădea mai întâi să o ia, instinctiv, spre stânga. „Nu" strigam eu ferm, apoi îi spuneam de câteva ori insistent, dar fără să strig „Cea! Cea! Cea!" Atunci ea se uita spre dreapta, arătân-

du-mi clar că a înțeles. Era de ajuns să mai comand o dată „Cea!" și ne îndreptam cu toții spre dreapta. Pe măsură ce am ajuns să ne cunoaștem mai bine unul pe altul, a început să execute aceste ajustări din ce în ce mai repede, iar în cele din urmă era de ajuns să se uite în direcția greșită, iar eu să-i spun „Nu!" pentru ca să se înscrie pe direcția dorită. Ca înaintaș, era cea mai importantă din echipă, așa că primea o porție ceva mai mare, pentru că și munca ei era mai grea.

De sesiunile noastre de antrenament beneficia și Fuzzy, care alerga neobosit între tălpigele saniei. Mâncarea din cazanul câinilor de sanie îi prindea și ea bine, așa că blana deasă și aurie i-a devenit lucioasă. Uneori opream sania ca să ne odihnim cu toții și treceam printre hamuri, mângâind ușor fiecare câine. Fuzzy rămânea la o distanță sigură, se rezema de sanie și își ronțăia gheața adunată pe labe, uitându-se la echipaj cu un dispreț abia disimulat.

Odată, s-a strecurat în zona lanțului lui Brownie. Eram gata să mă duc și să-l scot afară, dar m-am hotărât să-l las să vadă singur ce pățește dacă își pune mintea cu câinii de sanie. Am auzit mârâieli, zgomote de încăierare și un schelălăit ascuțit. Spre surpriza mea, l-am văzut pe Brownie retrăgându-se în cușcă și pe Fuzzy mârâind victorios. Și-a umflat pieptul și a venit calm spre mine, ca și cum ar fi anunțat întregul țarc: „Așa este. Eu sunt câinele șefului. Să nu uitați asta!"

După câteva zile, alergările noastre zilnice au ajuns la circa douăzeci și cinci de kilometri, iar Fuzzy mi-a arătat de câteva ori că își merită poziția. Am trecut la un moment dat cu viteză peste un dâmb și una dintre rachetele mele de zăpadă a alunecat de pe sanie. Am frânat, dar pedala a patinat pe gheață. În cele din urmă frâna a prins, dar nu puteam risca pun ancora, pentru că nu avea în ce să se țină cum trebuie. M-am uitat înapoi la încălțarea pierdută, care era cam la cincizeci de metri în spatele nostru, pe urmă la Fuzzy.

– Aport! i-am comandat, iar el a dat fuga înapoi, a încercat câteva minute până a reușit să apuce cum trebuie racheta în gură, apoi s-a întors galopând la mine.

– Te iubesc, Fuzzy, știi asta? i-am spus, luându-i racheta din gură.

Mi-a răspuns cu un mârâit afectuos. Din acel moment a început să adune lucrurile fără ca măcar să îi mai cer, aducându-mi-le în mers. Nu există nici o îndoială, fără tovărășia canină, viața mea în regiunea subarctică ar fi fost mult mai săracă.

Gerul și-a menținut strânsoarea asupra căminului meu din pădure toată luna ianuarie. De fiecare dată când plecam din tabără îmi luam o mulțime de precauții, știind că m-ar ucide la cea mai mică ocazie. Un mare front atmosferic de presiune crescută s-a mutat deasupra noastră și temperaturile au scăzut până la

–51°C. Din cauza gerului năprasnic am început din nou să slăbesc și mi-am dat seama că trebuia să mă apuc să vânez și să fac rost de carne grasă, ceea ce nu putea însemna decât castor. Pe o asemenea vreme, trebuia să pun capcane, pentru că să stau prea mult afară nu ar fi fost deloc o idee bună.

În timpul lunilor de iarnă, când sunt prinși sub gheață și trebuie să trăiască tot timpul în casa lor, castorii înoată până la rezerva lor de lemne ori de câte ori au nevoie, apucă o creangă gustoasă și se întorc acasă. După ce îi rontăie toată coaja, castorii depozitează creanga albită în maldărul de gunoi, căruia i se mai spune și „cimitir". Am petrecut multe ore gândindu-mă cum i-aș fi putut captura în cursul acestui circuit zilnic. Sunt animale inteligente, iar să prinzi unul reprezintă o provocare.

Într-o dimineață, cu Fuzzy alături, am ieșit după „momeală". Am dezgropat din zăpadă un plop tânăr și l-am retezat cât mai aproape de pământ. Pe urmă am tăiat o prăjină de brad cam de un metru și am încărcat totul în sania trasă cu mâna, ducându-mă peste lac până lângă casa castorilor. Deasupra căsuței lor albe se ridica un fuior subțire de abur, ca și cum înăuntru ar fi fost încălzită. Acest lucru se datora căldurii corpurilor castorilor adunați în încăperea superioară. M-a făcut să mă simt vinovat, de parcă aș fi fost un ucigaș dând târcoale unui cămin, plănuind să omor o familie adunată în jurul focului. Pe urmă m-am gândit la strașnica tocană de castor pe care aș fi putut să mi-o pregătesc și hotărârea mi-a revenit.

Am încercat să-mi dau seama unde își țin rezerva lemn. Aveam de gând să înfig bucata de plop pe traseul dintre căsuță și proviziile lor, sperând să ispitesc vreun castor care trecea pe acolo să încerce o înghițitură de coajă proaspătă. Ideea era că, înotând spre plop, ar fi trebuit să-și prindă capul într-un laț de sârmă care atârna de un capăt al momelii. Coada plată a castorului îl împiedică să înoate înapoi, așa că nu-i rămânea decât să încerce să înainteze, făcând lațul să se strângă și mai tare în jurul lui.

Am identificat un loc unde părea să fie „cămara" castorilor și am început să sap în zăpadă. Un metru și douăzeci de centimetri de zăpadă întărită, spulberată de vânt, acoperea gheața, așa că am avut de lucru din greu. Am săpat încet și metodic până am ajuns la un strat sfărâmicios de gheață care îmi semnala că acolo fusese la un moment dat o revărsare. L-am curățat bine zăpadă, pe urmă, cu o daltă lungă și grea am spart o suprafață circulară cam de un metru în diametru. După vreo treizeci de centimetri am ajuns la gheața mult mai groasă, transparentă – gheața propriu-zisă a lacului. Am început să o găuresc lovind-o în mod repetat cu dalta, până au început să mă doară umerii și mi-au înghețat

mâinile. După vreun metru, dalta a străpuns în sfârșit gheața și am fost bucuros că o legasem de mână, pentru că altfel aș fi pierdut-o fără urmă.

Din gaură a țâșnit apă maronie, umplând aerul cu o putoare ca de canal. Am continuat să lovesc, lărgind gaura, și m-am uitat prin apa împuțită. Am văzut plutind o creangă de copac și mi-am dat seama că nimerisem exact deasupra proviziilor castorilor. Nu mi-a plăcut deloc – nu era nici o posibilitate ca momeala mea să funcționeze, cu atâtea crengi în jur.

Până când am terminat următoarea gaură, ceva mai departe de „cămara" animalelor, deja se întunecase. Am scufundat prin ea lemnul de plop, lăsând un capăt deasupra gheții, pe urmă am legat două bucle de sârmă de prăjina de brad, făcând lațuri. Am întins prăjina pe gheață și am scufundat lațurile în fața plopului, în apa cea neagră. Primul meu atac asupra castorilor începuse.

A doua zi, când m-am dus să verific capcana, gaura era acoperită de zăpadă spulberată de vânt din care se vedea numai capătul momelii. Am dat zăpada deoparte și pe urmă am curățat gheața care se formase în jurul găurii. Mă uitam după bule de aer și după resturi de scoarță care să-mi indice că vreun castor se străduise pe lângă plopul meu, dar n-am văzut nimic. M-am îndepărtat puțin și am căutat un loc potrivit ca să pun o altă capcană. După ce m-am hotărât asupra locului, am început obositoarea muncă de curățat zăpada, de săpat și de spart gheața. După ce am aranjat momeala și lațurile, m-am întors la prima gaură. Unul dintre întreprinzătorii rozători descoperise, totuși, momeala mea, și îi ronțăise ramurile, fără să se atingă însă de trunchi. Am rămas cu gura căscată. Am tăiat altă prăjină și am repoziționat lațurile, pe urmă m-am întors în cabană, îndoindu-mă că voi avea succes.

În săptămâna următoare am încercat toate combinațiile posibile de momeală și lațuri, găsind de fiecare dată același lucru: momeala ronțăită și lațurile goale. Cu fiecare zi, hotărârea și foamea mea creșteau. Într-o dimineață m-am întors la cabană cu unul dintre plopii ronțăiți. Am aprins lampa, am mărit flacăra cât se putea de mult și m-am uitat la copăcel. Castorii îmi mâncau momelile și reușeau să evite lațurile. Poate că nu le puneam la adâncimea potrivită. Apoi mi-am dat seama că partea curățată din momeală îmi indica exact adâncimea la care atacau. M-am întors la gaură și am repoziționat capcanele.

Când am revenit a doua zi, am dat deoparte zăpada de pe gaura înghețată și am văzut pentru prima oară ceva ce promitea mâncare. În gheața cea proaspătă erau bule de aer și bucățele de coajă de copac. Am spart gheața în jurul lațului. Sârma părea întinsă, capcana grea. Prinsesem ceva. Fuzzy și-a dat seama de surescitarea mea și a început să scheaune de curiozitate. Am spart restul de ghea-

ță, am apucat sârma și am tras. Nu s-a clintit. Am ridicat prăjina de brad de care era legat lațul și am tras cu toată puterea. Tot nu s-a clintit nimic, și am început să mă gândesc că poate în laț se prinsese un buștean. Am luat ce mai rămăsese din momeala rontăită și am vârât-o încet în gură pe lângă sârmă, încercând să „pipăi" cu ea în jur, prin apă. Am atins cu capătul lemnului ceva moale.

– Un castor! i-am strigat lui Fuzzy, care alerga în cercuri.

Mi-am dat seama că rozătorul era blocat dedesubtul gheții. Singurul mod de a-l scoate afară era să sparg o gaură în jurul lui.

Peste două ore am reușit în sfârșit să eliberez castorul incredibil de greu, care cântărea și mai mult din cauza apei și a gheții. Mai întâi a apărut la suprafața apei întunecate capul și am tresărit. Avea în față doi dinți uriași și foarte galbeni și lângă bot două labe cu gheare ascuțite. Imediat ce am reușit să îl scot pe gheață, am tăiat o labă cărnoasă din spate și i-am aruncat-o lui Fuzzy. Am încărcat animalul în sanie cu oarecare dificultate; avea cam un metru și douăzeci lungime și cântărea cel puțin douăzeci și cinci de kilograme.

Până când am ajuns acasă, castorul înghețase bocnă și trebuia să îl atârn undeva la căldură. Singurul loc încălzit era cabana și am atârnat cu strângere de inimă gigantul rozător de o bârnă lângă sobă, punând dedesubt sania de plastic ca să se adune în ea picăturile, cât se dezgheța. În seara aceea, când m-am așezat să-mi mănânc fasolea, a trebuit să mă străduiesc din greu ca să nu-mi pierd apetitul la vederea dinților acelora galbeni.

A durat trei zile până să se dezghețe castorul. Pe măsură ce se usca, devenea mai puțin înspăimântător și i-am admirat culoarea castanie și blana incredibil de deasă. L-am agățat afară de o creangă și pe urmă l-am crestat peste burtă de la buza de jos și până la fund. I-am scos măruntaiele, am curățat dintre ele ficatul negru și l-am pus în castronul lui Fuzzy, iar restul le-am aruncat în cazanul cu fiertură al câinilor de sanie. Am frecat cavitatea internă cu zăpadă și pe urmă am dus din nou carcasa de castor în cabană. Hotărât să nu pierd nimic, i-am jupuit blana, bucuros să văd că avea un strat gros de grăsime. Am întins-o pe urmă pe o scândură, am fixat-o în cuiuțe și am lăsat-o să se usuce cu pielea în sus. Am retezat coada solzoasă și am aruncat-o și pe ea în fiertura câinilor. Am atârnat pe urmă animalul afară, în copacul cu vânat, știind că va îngheța bocnă și că voi putea după aceea să tai bucăți de carne cu ferăstrăul, când aveam nevoie.

În următoarele săptămâni am mai prins câțiva castori și am început să văd beneficiile cărnii lor grase atât pe mine, cât și pe câini. Am inventat câteva rețete gustoase, mai ales pentru coastele de castor, pe care le prăjeam cu ardei iute

și cu fulgi de ceapă deshidratată. După ce se rumeneau, adăugam mazăre uscată și acopeream totul cu supă de gâscă. Rezultatul era delicios.

Mă simțeam de acum foarte în largul meu trăind singur în sălbăticie, dar visurile îmi era pline de Juliet și de copii, ca și cum subconștientul mi-ar fi adus aminte unde era cu adevărat căminul meu. Într-o seară mi-am conectat laptopul ca să văd dacă aveam mesaje și am găsit unul de la Juliet cu titlul SUNĂ-MĂ ACUM!! M-am uitat la dată, era de ieri, așa că am sunat-o fără să mai citesc mesajul.

– Alo, eu sunt, am strigat. Totul este OK?

– Da... Vocea lui Juliet se auzea prost, dar chiar și printre pocnituri și pârâituri mi-am dat seama că era surescitată. Cel puțin așa cred. Am vândut casa!

– Ce-ai făcut? Am crezut că nu auzisem bine.

– Am vândut casa! Iartă-mă, Guy. Sper că-i OK. A trebuit să iau rapid o decizie și nu am avut cum să aștept să vorbesc cu tine.

Mi-au trecut prin minte un șir de imagini cu casa noastră și m-am gândit cu tristețe la grădinița de legume, pe care se părea că nu aveam să o mai văd vreodată. Dar așa se întâmplă când îți lași nevasta să conducă singură barca, m-am gândit. Nu puteam să protestez.

– Păi... și ce vom face? am întrebat, confuz.

– Vom locui pe Insula Mull! Știi că am vorbit de multe ori despre asta, Guy, și s-a ivit o ocazie mult prea bună ca să o ratez. Băieții sunt absolut fericiți aici și le-ar fi foarte greu să plece, după atâta timp. Ne vom descurca aici – sunt sigură că ne vom descurca.

Am rămas fără cuvinte, dar știam că avea dreptate, iar când convorbirea s-a încheiat și am închis telefonul, m-am simțit fericit. Acum chiar că nu mai exista cale de întoarcere la viața noastră dinainte. Presupunând, desigur, că aveam să ajung acasă întreg.

Echipajul de câini lucra cu eficiența unui pluton de soldați, iar într-o anume noapte și-au dovedit întreaga valoare. Alergam cu sania pe Yukon, după ce alesesem să nu-mi ascult instinctul și să rămân în casă, deși ningea destul de amenințător. A început să viscolească. Aveam de mers vreo nouă kilometri până la gura canalului, pe urmă încă doisprezece până la locul de unde începea poteca mea. Era dificil să mai văd unde se afla pârtia bătătorită, iar pe măsură ce mă apropiam de confluența unde trebuia să ies de pe fluviu, aproape că nu mai distingeam drumul. Ninsoarea s-a întețit și în curând n-am mai văzut nimic: m-am trezit prizonier în mijlocul unui deșert alb, în toiul nopții. M-am înjurat în minte pentru cât fusesem de prost.

Soluția eschimoșilor la o asemenea problemă este să te oprești și să aștepți să treacă viscolul, iar la nevoie aș fi putut să-mi construiesc un adăpost de zăpadă. Dar știam că ar fi putut continua să ningă viscolit zile în șir, iar ideea de a rămâne îngropat în zăpadă atâta timp și atât de departe de casă nu-mi surâdea deloc. Principala mea grijă era cum să găsesc intrarea pe canal. Am hotărât să înaintez cu grijă, sperând că Bubbles va recunoaște ea drumul. După o vreme am simțit atelajul cotind cu încredere spre stânga, și peste câteva minute am reușit să disting un pâlc de sălcii care marcau gura canalului. Bubbles reușise să găsească drumul cel bun, și m-am simțit profund recunoscător atât de inteligentei cățelușe.

După cam un kilometru și jumătate, viscolul s-a înrăutățit dramatic. Era o vreme pe care puteai să mori foarte ușor; nimeni în toate mințile nu s-ar fi aventurat afară pe o asemenea vreme. Nici chiar Bubbles nu mai era sigură pe unde să o ia, și o dată sau de două ori a ieșit de pe pârtie, trăgând tot atelajul în zăpada moale și afânată. Am reușit de fiecare dată să salvez sania și să aranjez la loc hamurile, mai mult pe pipăite, decât pe văzute. Iar Bubbles era în mod clar foarte obosită. Prin întuneric l-am zărit pe Lefty uitându-se înapoi spre mine, ca și cum mi-ar fi spus: „OK, șefu', lasă-mă pe mine să conduc, de aici."

Am scos-o pe Bubbles din ham și l-am pus în locul ei pe încercatul veteran, neavând altă soluție decât să mă încred în priceperea lui. Am întins bine hamul, iar eu am trecut pe la fiecare câine, mângâindu-l și șoptindu-i cuvinte de îmbărbătare. Au dat din coadă și și-au scuturat zăpada din blană, gata de acțiune. Am pornit, nu la fel de rapid ca sub conducerea lui Bubbles, ci într-un trap egal. Vântul și zăpada ne biciuiau, iar câinii mergeau cu capul în pământ, dar continuau să tragă fără să șovăie.

După două ore, am văzut malul înalt împădurit cu plopi de la intrarea pe poteca mea de iarnă. Lefty ne-a condus pe potecă, în modul lui economicos, și am ajuns în cele din urmă la cabană. I-am deshămat pe câini, profund ușurat, mulțumindu-i fiecăruia și felicitându-i. Când am ajuns la Lefty, s-a uitat la mine cu expresie obosită, de parcă mi-ar fi spus: „Haide, gata, mai puțină vorbărie și vino repede cu fiertura aia."

Așa cum era de prevăzut, ninsoarea a încetat și temperatura a scăzut până la un fioros –52°C. A rămas așa în următoarele săptămâni. Era extraordinar cum puteau supraviețui câinii în asemenea condiții. Când alergau în jurul țărușilor ridicau uneori câte o labă, continuând să se miște în trei picioare, pe urmă săreau și ridicau alta, reușind să le încălzească puțin, câtă vreme nu le mai țineau

pe pământul înghețat. Într-o dimineață am trecut prin curtea lor și am văzut că Blackie nu ieșise din cușca ei. Am strigat-o și s-a strecurat afară, punându-și botul între mănușile mele. Am privit-o cu atenție, apoi m-am uitat în cușcă. Înăuntru erau doi puiuți, complet înghețați. Glenn îmi spusese că este gravidă, dar nu-i crescuse burta, iar eu crezusem că pesemne avortase. Am rămas o vreme țintuit lângă cușcă, cu puiuții în poală, cu tot moralul pe punctul să se prăbușească. Dintre toate locurile unde puteai veni pe lume, un țarc de câini din Alaska, în toiul iernii, era unul dintre cele mai rele.

I-am îngropat în zăpadă nu departe de cabană, iar în timp ce mă întorceam acasă m-am gândit că nu va dura mult până când un animal va ieși din pădure ca să-i dezgroape. Am stat lângă sobă, simțindu-mă posomorât și copleșit de ferocitatea naturii. Îmi era dor de blândețe, de căldură și de compasiune, lucruri care nu existau în această ordine brutală a lumii.

În săptămânile geroase mi-am văzut în continuare de rutina zilnică, tăind copaci, vânând și ieșind cu sania. Pe la începutul lui martie, mi-am dat seama că vremea începe să se îmbunătățească. Treptat, aproape imperceptibil la început, zilele au crescut, iar în fiecare zi soarele reușea să încălzească mai bine. Iarna pierdea teren, în sfârșit. Deși temperatura rămânea în continuare pe la -30°C, părea o vreme blândă, comparativ cu cea de care avusesem parte.

Dar dezghețul era încă departe și potecile mele, încă tari. În cele mai multe zile o porneam în sus pe canal și ne opream adesea într-un loc anume din dreptul lui Bishop Creek, pe celălalt mal, unde era o pădurice lungă de sălcii. Aici aerul începuse să se umple de mirosul parfumat al sevei de salcie care se dezmorțea în trunchiuri, iar eu trăgeam adânc în piept aerul cu iz de primăvară.

Într-o zi, în timp ce ne apropiam de locul cu pricina, am văzut doi viței de elan stând unul lângă altul în zăpadă, chiar în mijlocul sălciilor ruginii. Am frânat și, spre surpriza mea, viteii nu au luat-o la fugă, ci au rămas acolo, rozând mulțumiți sălciile dulci. Priveliștea m-a captivat. Dar brusc Bubbles a sărit în sus, schelălăind, și am văzut-o pe mama viteilor apărând pe mal, din spatele sălciilor. Sa uitat furioasă la mine și a înaintat agresiv, iar eu am ridicat piciorul de pe frână și am pornit.

În fiecare zi când treceam pe lângă sălcii îi găseam pe viței acolo, stând ca niște stânci ciocolatii în zăpada care strălucea albăstruie în bătaia soarelui. Mă opream întotdeauna vreme de o clipă și dispăream când apărea amenințătoare mama. Dorul după propriii mei copii crescuse până la un punct în care aveam nevoie de un debușeu, iar acești viței îmi satisfăceau cât de cât instinctul patern.

Într-o noapte am auzit lupii și mi-am dat seama că se întorseseră în teritoriul lor de vânătoare. A doua zi am trecut ca de obicei pe lângă sălcii și m-am uitat în sus după mama viteilor, dar nu era colo, și nu am văzut nici un semn că ar fi fost acolo nici mai târziu, la întoarcere. N-am văzut-o nici în zilele următoare și am început să mă îngrijorez, pentru că viteii nu plecaseră nicăieri... Ajunsesem să fiu sigur că au mâncat-o lupii și m-am simțit complet neajutorat, ca și cei doi viței care rămăseseră singuri și lipsiți de apărare.

Într-o după-amiază mi-am ridicat o tabără provizorie pe bancul de nisip, la vreo doi kilometri de sălcii. Am priponit câinii și am ridicat un adăpost de zăpadă în care să dorm. Mai întâi am adunat un morman înalt cam de trei metri, pe care l-am bătătorit sărind pe el încălțat cu rachetele de zăpadă. Pe urmă am tăiat bețe lungi de salcie, pe care le-am înfipt în morman până când nu s-au mai văzut. Apoi am decupat o intrare și am început să scobesc movila, oprindu-mă de fiecare dată când ajungeam la un băț, ca să-mi rămână pereții adăpostului destul de groși. După ce am obținut o scobitură destul de adâncă, am tăiat la capăt un fel de poliță pe care să dorm, pe care am așternut cetină și mi-am pus sacul de dormit. Aerul rece pătrundea în adăpost, dar Fuzzy reprezenta o plapumă strașnică. Dacă s-ar fi făcut ger, puteam băga în adăpost toți câinii – de fapt, mulți dintre bătrâni obișnuiau să pomenească despre „nopți de patru câini" sau „nopți de șase câini", în funcție de câți câini trebuiseră aduși în adăpost ca să le țină de cald.

În seara aceea le-am dat câinilor să mănânce hrană rece și am tăiat crengi de brad pentru fiecare, ca să aibă pe ce se culca. În timp ce stăteam în căsuța de zăpadă am auzit din nou lupii. Nu urlau, mai degrabă scoteau un fel de zumzăit, sunetul pe care știam că-l fac după ce au ucis.

A doua zi dimineață soarele s-a arătat și mai strălucitor, iar zăpada lustruită de vânt strălucea orbitor. Am înhămat câinii și m-am îndreptat spre locul cu viței, dar inima mi s-a strâns când am văzut pârtia acoperită de urme de lup, toate îndreptându-se spre sălcii. Printre copaci se adunaseră corbi negri, lucioși.

Am ancorat sania, mi-am pus încălțările de zăpadă și am luat-o pe jos către sălcii. Erau urme de lupi peste tot. Am intrat printre sălcii și am descoperit pe jos resturile celor doi viței. Tot ceea ce era comestibil fusese mâncat, nu mai rămăseseră decât oasele și conținutul înghețat al stomacului. Priveliștea m-a umplut de o uriașă tristețe. Știam că nu ar fi trebuit să mă atașez atât de mult de cei doi viței, știam că și haita de lupi trebuia să trăiască, și totuși moartea lor mă durea într-un mod irațional. Era încă o dovadă a cruzimii vieții în miezul Alaskăi. Iar ceea ce punea de-a dreptul sare pe rană era faptul că pârtia mea îi condusese pe lupi acolo, direct la viței.

Am dat să mă întorc spre sanie, când am auzit în spatele meu trosnind ceva. M-am întors repede, cu puşca pregătită, şi l-am văzut pe Fuzzy rozând una dintre coaste. S-a uitat la mine nonşalant, continuând să roadă.

S-a făcut mijlocul lui martie, iar zilele au devenit atât de frumoase, încât la un moment dat am lăsat baltă toate treburile şi m-am sprijinit cu spatele de un copac ca să-mi încălzesc oasele la soare, simţindu-mă răsplătit că ieşisem din iarnă. Ştiam că fiecare zi caldă mă aducea din ce în ce mai aproape de sfârşitul aventurii mele. Îmi îndeplinisem scopul de a supravieţui iernii şi venise vremea să mă gândesc să părăsesc tabăra. Eram cuprins de sentimente contradictorii: doream cu disperare să ajung din nou lângă familia mea, dar parcă îmi părea rău să mă despart de acest loc care îmi devenise cămin.

În mod limpede, peste puţină vreme călătoria avea să nu mai fie posibilă, pentru că zăpada devenea moale şi umedă. Chiar şi mersul devenise dificil, rachetele de zăpadă se scufundau şi se udau, devenind imposibil de grele. Dar munca dificilă şi îndelungată de a-mi întreţine pârtia se vedea acum răsplătită, straturile bătătorite de zăpadă rezistând bine dezgheţului. Zăpada de pe marginile pârtiei a început să se lase, iar în unele locuri era acum chiar cu vreun metru mai jos decât zona bătătorită. Trebuia să circul pe ea cu băgare de seamă – dacă ieşeam de pe traseu, ne-am fi înecat în mocirlă.

Cursurile de apă trebuiau şi ele tratate cu mare atenţie, pentru că gheaţa devenise nesigură. La gura canalului, o suprafaţă mare se descoperise complet. Dar nu puteam evita fluviul, trebuia să duc câinii în sat înainte să se topească pârtia de tot. M-am hotărât să plec chiar a doua zi dimineaţă, înainte de răsărit, când ceea ce se dezgheţase peste zi avea să fie îngheţat din nou şi relativ mai sigur. După ce duceam câinii acasă, intenţionam să mă întorc cu maşina de zăpadă a lui Don şi să încarc restul uneltelor şi al echipamentului.

Am telefonat mai târziu acasă şi am auzit-o pe Juliet mai veselă decât fusese vreodată în ultima perioadă.

– Guy! Am început să numărăm săptămânile. Nici nu-mi vine să cred că te întorci acasă!

Cu un sentiment de irealitate, am început să discutăm despre curse aeriene şi orarul zborurilor. Am vorbit cu fiecare dintre băieţi, dându-mi seama că devenisem pentru ei mai degrabă o noţiune abstractă, decât un tată adevărat. Luke, mai ales, părea să nu mă ţină minte deloc, ceea ce nu era de mirare, ţinând cont că nu avea decât un an la plecarea mea.

– Tati, mi-a spus. Vii acasă?

Vocea lui dulce, cristalină, aproape că m-a făcut să cad în genunchi, și îmi tremura vocea atunci când Juliet a luat din nou receptorul.

– Doamne, ce-am făcut? am întrebat, fără să mai încerc să îmi ascund lacrimile.

– Știu, a fost atât de greu.

Și ea plângea. Acum, că mai rămăsese puțin timp, ne puteam permite să ne arătăm emoțiile.

– Crezi că ne va fi bine împreună?

– Da, sigur ne va fi – viețile noastre s-au schimbat atât de mult în bine. Băieților le place pe Insula Mull, vom merge pe plajă, vom pescui și vom ieși cu cortul toată vara. Avem o mulțime de timp de recuperat.

– Crezi că Luke mă va recunoaște ca tată?

Ea a făcut o pauză.

– Cred că va fi mai ciudat pentru el, la început, dar pe urmă va vedea cum ne purtăm noi cu tine, Oscar și cu mine. Sunt sigură că nu va dura mult să se obișnuiască.

Mi s-a pus un nod în gât; speram să fiu în stare să găsesc calea spre inima băiețelului.

– Te las acum, am spus. Mâine plec cu câinii în sat, se topește zăpada.

– Ai grijă, Guy, te rog, fii foarte atent! Te așteptăm acasă.

A doua zi dimineață m-am trezit pe întuneric, la ora patru. Mă simțeam trist, dar și bucuros de călătorie, iar când am înhămat fiecare câine la locul lui, am fost mândru cât deveniseră de puternici. A pornit-o prin pădure și nu am cotit spre poteca de iarnă, pentru că în această ultimă călătorie voiam să o luăm pe vechea mea potecă. Curând am ajuns la canal și am lăsat câinii în voia lor, așa că am zburat pe pârtia înghețată.

Chiar înainte să ajungem la gura canalului, Bubbles a oprit brusc echipajul. Am ancorat sania și am pornit spre ea cu toporul în mână, să văd dacă nu ne căzuse ceva în cale. Am băgat repede de seamă, însă, că pe o distanță cam de cinci metri se prăbușise chiar pârtia, lăsând în urmă doar o fâșie îngustă de gheață, peste care se vedea apă. Am apăsat gheața și dedesubt a bolborosit apa. Bubbles probabil că simțise mirosul fluviului – iată că acești câini mă salvau din nou dintr-un pericol major. Mi-am legat încălțările de zăpadă și am luat-o pe lângă făgaș, încercând mereu terenul în fața mea cu toporul. Pe urmă m-am întors, bătătorind noua pârtie. M-am urcat pe tălpigele saniei, am ridicat ancora și am strigat „Hai!" Atelajul a pornit pe drumul cel nou, ocolind zona inundată, până când am ajuns iarăși pe pârtia principală.

Între timp răsărise soarele și se încălzise atât de tare, încât mi-am scos haina. Aproape de Four Mile Point m-am uitat peste marea întindere a Yukonului, ca să văd kilometri și kilometri de gheață unduind ca o uriașă perdea argintie. Mirosea a verde și a sevă peste tot și era minunat că puteam din nou să mă scald în aerul înviorător, în loc să stau ascuns sub straturi peste straturi de material.

Am ajuns curând la marginea satului și am pornit-o cu zgomot pe drum. La crescătoria de câini a lui Glenn am frânat, ridicând în urmă un nor de gheață și de zăpadă, atunci când ne-am oprit. Am ținut câinii în frână, vrând să mai prelungesc cu o clipă ultima noastră călătorie. S-au uitat la mine întrebător, fluturând din cozi cu limbile scoase, ca și cum m-ar fi întrebat „Acum unde mai mergem?", dar eu știam că drumurile noastre împreună ajunseseră la sfârșit.

Am pregătit niște fiertură și am hrănit câinii, dându-le porții mai mari ca răsplată pentru lunga lor călătorie. Pe urmă am rămas la marginea țarcului ca să mă uit la ei pentru ultima dată. Bubbles ședea tăcută în infernul zgomotos al țarcului, uitându-se la mine cu ochi atenți, inteligenți. În toate drumurile pe care le străbătuserăm nu mă dezamăgise niciodată și era cel mai curajos și mai plin de voință câine pe care l-am cunoscut. Am ridicat o mână și mi-am luat rămas-bun, apoi m-am întors și am plecat. În timp ce mergeam prin satul tăcut, urmele argintii ale saniei noastre se topeau și se scurgeau în pământ, dar eu știam că în inima mea rămâneau gravate adânc, pentru totdeauna.

8

Am petrecut următoarele două săptămâni transportând uneltele și echipamentul împrumutat din tabără înapoi în sat cu ajutorul vechii mașini de zăpadă a lui Don. Fluviul se dezgheța repede și am făcut drumurile fie noaptea, fie dis-de-dimineață, când era cel mai frig, cu sania mare de lemn remorcată după mine. După mai multe călătorii, am reușit să returnez familiei totul și m-am întors în tabără să-mi petrec acolo ultimele săptămâni. Viața devenise mult mai puțin anevoioasă, mai ales că mă obișnuisem cu temperaturile scăzute și consumam mult mai puține lemne. La -25°C umblam pe afară îmbrăcat numai în tricou. Pentru apă mă duceam pur și simplu la canal și săpam până când dădeam de stratul de zăpadă curată dintre gheața fluviului și zăpada de deasupra. Mă simțeam relaxat și în largul meu și am uitat ce-mi spusese Don despre pericolul de a fi prea încrezător.

Încercând să scap de monotonia mâncărurilor din carne de castor ori de gâscă mi-a dat prin minte să pescuiesc, și într-o dimineață m-am îndreptat spre canal, să arunc o privire. Am coborât de pe taluz și am pornit-o pe fluviu, dar imediat am simțit nevoia imperioasă să mă întorc – o nevoie atât de puternică, încât chiar am întors Tundra. Mi-am înfrânt însă instinctul și mi-am spus că mă comport prosteşte, așa că am executat un cerc complet cu mașina de zăpadă și am continuat să mă îndepărtez. La un moment dat mașina a încetinit brusc și am simțit un fel de vibrație. M-am uitat în urmă și, acolo unde ar fi trebuit să fie urmele mele, am văzut întinzându-se apă neagră, amenințătoare. Am știut imediat că era apă din fluviu și că trebuia să fie adâncă.

– Drace! am strigat, dându-mi seama că gheața începuse să se rupă sub mine și că nu o auzisem din cauza zgomotului motorului.

Apoi, înainte să fi putut acționa în vreun fel, gheața din fața mea a cedat și m-am trezit în apă. Tundra s-a zgâlțâit și a derapat, înclinându-se spre dreapta.

Mi-am dat seama, săgetat de spaimă, că mașina aluneca sub gheață, luându-mă și pe mine cu ea.

M-am desprins de mașină și am sărit spre gheața încă întreagă, simțindu-mi glezna trosnind dureros. Gheața s-a rupt sub greutatea mea și am căzut în apa groaznic de rece. Am simțit curentul rece apucându-mi picioarele. Ținându-mă disperat de marginea gheții, m-am întors să-mi scot cuțitul din buzunar și, întinzându-mă cât puteam de mult, l-am înfipt într-o porțiune de gheață solidă. Cu un imens efort m-am tras afară, ținându-mă de cuțit. Când am ajuns în cele din urmă pe suprafața gheții, am rămas un moment întins pe burtă, șocat și ud până la piele, înainte să mă las să alunec treptat într-o parte.

După ce am ajuns pe gheața sigură, m-am întors și am văzut mașina de zăpadă răsturnată pe o parte și izbită de curentul puternic. Se prinsese în capătul găurii, dar mi-am dat seama că în curând urma să se scufunde. Rachetele mele de zăpadă erau însă legate de mașină, trebuia să le recuperez, așa că m-am târât cu grijă și le-am tăiat legăturile. Le-am încălțat, tresărind atunci când m-am sprijinit pe glezna lovită, și am șchiopătat spre gheața mai solidă din mijlocul curentului. Din fericire, aveam în spate rucsacul meu de supraviețuire, în care exista și un rând de haine uscate. M-am schimbat, tremurând și clănțănind din dinți, pe urmă am scos butelia de campanie și mi-am făcut un ceai. Nu am încetat o clipă să mă blestem pentru cât fusesem de prost. Făcusem exact ceea ce îmi spusese Don să nu fac niciodată, adică mersesem aproape de mal, unde gheața este mai subțire și riscă să se spargă mai repede.

După ce am băut ceai, m-am târât pe malul abrupt, plin de zăpadă, al fluviului și am tăiat câteva ramuri de plop ca să încerc să trag mașina afară. M-am întors la gaura din gheață, le-am vârât sub mașina grea și am tras, dar nici măcar nu s-a clintit. În cele din urmă am renunțat, nu înainte să pun mai multe crengi dedesubt, ca să mă asigur că Tundra nu se va scufunda. Pe urmă mi-am început lungul, durerosul drum înapoi în tabără.

După cinci ore, am ajuns în sfârșit acasă. Glezna mi se umflase, devenind de mărimea unui grepfrut, dar știam că am scăpat ușor. Mă simțeam teribil de vinovat din cauza mașinii lui Don și am pregătit telefonul prin satelit ca să-l sun. I-am explicat ce se întâmplase, copleșit de valuri de rușine.

– Venim la noapte, când îngheață totul, a spus Don calm.

– Doamne, îmi pare atât de rău, am murmurat, mai ales pentru Tundra... dar sper să se poată rezolva.

– Nimic nu-i mai important decât faptul că trăiești, a spus Don. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de mașina aia, atâta vreme cât tu ești întreg.

Când a ajuns Chris în tabără, ningea. Am sărit în spatele mașinii lui și am coborât la canal, unde ne aștepta Don. Nici unul dintre ei nu a încercat măcar o dată să mă facă să mă simt vinovat, și mi-am dat seama că tot comportamentul lor era atât de natural pentru că aveau priorități corecte. Viața înseamnă mai mult decât orice altceva. Am reușit în cele din urmă să scoatem Tundra și am remorcat-o în spatele uneia dintre mașinile lor.

– Ai fost gata-gata să închizi prăvălia, a spus Don.

– Știu.

Am plecat capul, simțindu-mă din nou rușinat.

– M-a luat valul, cred că mi-am pierdut mințile.

– Ai mers exact pe unde nu trebuia să mergi. Nu se merge niciodată pe lângă mal, acolo gheața-i proastă.

S-a căutat în buzunar și a scos un baton de ciocolată pe care mi l-a îndesat în palmă.

– Dar acum nu te mai pedepsi. Știi ceva?

– Ce? am întrebat trist.

– Cu toții am trecut prin asta. Și să-ți mai spun un lucru: toți cei care au trăit să-și spună povestea n-au pășit niciodată pe gheață sperând că le va fi ușor. Ai avut norocul să înveți o lecție pe pielea ta – acum nu o vei uita niciodată.

Mi-a strâns mâna în felul lui, ca într-o menghină, pe urmă s-a întors spre Chris.

– Îi dăm drumul! a strigat, și s-au pierdut în norul de fulgi.

M-am întors și am luat-o șchiopătând spre casă, știind că va trebui să mă târăsc kilometri în șir. Dar nu-mi păsa. Pe urmă am auzit zgomotul unei mașini de zăpadă și în spatele meu s-a oprit Chris.

– Hei, am uitat de tine, a spus el. Sari în șa, te duc până sus.

M-am urcat în spatele lui și am pornit spre cabană într-o trombă de zăpadă.

În noaptea aceea m-am gândit din nou la Don și la familia lui, întrebându-mă ce stea norocoasă mi i-a scos în cale. Evenimentele de astăzi îmi demonstraseră din nou că prietenia reprezenta un element esențial al supraviețuirii în singuraticul Interior. Nu numai că m-au ajutat în aventura mea, dar de la Don, Chris și Charlie învățasem tot ce știam. Iar de acum înainte nu-mi voi mai nesocoti instinctul și nici nu voi uita cât sunt de mărunt și de neînsemnat.

Cam într-o săptămână glezna mi s-a vindecat și a venit vremea să închid cabana. Am adunat rolele de izolație și placajul pregătit pentru acoperiș și le-am aranjat înăuntru, sigur că într-o zi Charlie îi va construi căsuței un acoperiș așa cum se cuvine. Era începutul lui aprilie și ursii ieșeau iarăși în evidență. Eram

conștient că tabăra mea care se dezgheța emana mirosuri menite să îi atragă ca un magnet. Trebuia să ridic niște panouri anti-urși, dacă nu, curând aveau să-mi bată în ușă. Și mai trebuia să ajung în sat înainte ca fluviul să se dezghețe și mai tare, pentru că atunci ar fi devenit imposibil de călătorit pe el.

Panourile anti-urși sunt simple bucăți de lemn din care ies cuie lungi. Ele se fixează pe ușile și pe ferestrele cabanelor goale cu cuiele îndreptate spre în afară, în speranța să descurajeze tentativele urșilor de a intra în casă. Dacă animalele reușesc totuși să se strecoare înăuntru, locul devine compromis. Mai întâii, urșii mănâncă absolut tot – de la pachetele de zahăr la săpun – apoi defechează peste tot și fac lucrurile bucăți. Mirosul foarte puturos de urs este imposibil de scos, așa că de multe ori singura soluție după o astfel de vizită rămâne abandonarea cabanei.

Am fixat panourile anti-urși la locul lor, pe urmă m-am tras înapoi și am aruncat o privire. Un lucru era sigur: nu mai aveam cum intra ca să-mi mai iau încă o dată rămas-bun de la micuța mea cabană de bușteni.

Am hotărât că încheierea potrivită pentru traiul meu aici era să petrec o ultimă noapte sub cerul liber. Am traversat lacul încălțat cu rachetele de zăpadă și am mers până am ajuns sub munte, într-o zonă cu brazi. Am găsit un loc potrivit, unde doi copaci subțiri creșteau aproape unul de celălalt, formând un fel de poartă naturală. Am tăiat pe jumătate trunchiul unuia la cam un metru și douăzeci înălțime, pe urmă l-am îndoit și l-am legat de celălalt. După aceea am tropăit primprejur, ca să tasez zăpada și să formez un fel de podea. Am acoperit-o cu crengi și cu cetină. Peste bradul arcuit am atașat o grindă și de ea am fixat două bâme până jos, pe care am prins mai multe bețe. Am acoperit totul cu crengi de brad, obținând astfel un confortabil adăpost în formă de A. Am aranjat în fața lui un pridvor de crengi verzi, pe urmă am aprins un foc domol. În noaptea aceea am dormit în adăpost și, în ciuda temperaturii de –28°C, m-am învelit numai cu sacul de dormit. O lună galbenă atârna jos pe cer și după ce s-a stins focul am auzit vântul adiind ușor printre copaci și bufnițele tânguindu-se. M-am simțit încă o dată nemaipomenit de privilegiat.

M-am trezit devreme a doua zi dimineață, la timp ca să văd soarele de primăvară răsărind pe un cer perfect albastru. Am împachetat și m-am îndreptat spre canal. După ce am traversat lacul, am trecut pe lângă cabană să-i spun rămas-bun. Am stat și m-am uitat la bușteni de culoarea mierii, gândindu-mă că fiecare dintre ei avea o poveste. Mi-am adus aminte de lunile de muncă grea, de momentele pline de spaimă și de lipsă de speranță, dar și de clipele de nețărmurită fericire și de bucuria cu care mi-am dat seama că descoperisem modul de viață potrivit firii mele. Iată un lucru incontestabil, mi-am spus: am construit o cabană în sălbăticie, mi-am transformat visul în realitate și am supraviețuit.

Am condus mașina de zăpadă încet pe poteca mea, savurând fiecare privelişte, fiecare sunet şi încercând să mi le întipăresc în minte pentru totdeauna. Am pornit la drum, gândindu-mă la cunoscutele versuri ale lui Robert Frost:

Două drumuri se despărțeau în pădure;
Eu l-am ales pe cel mai puțin bătut
Și de aici s-a născut totul.

Era sfârşitul lui aprilie şi mi-am petrecut ultima săptămână a şederii în Alaska mergând din casă în casă. Nu mai sufeream la fel de mult când mă jucam cu copiii, pentru că ştiam că în curând voi fi împreună cu ai mei. Îmi plăcea să stau pur şi simplu lângă magazia lui Don şi să mă uit cum se întorc păsările şi cum umplu cerul, până acum înghețat şi tăcut, cu ţipetele lor pline de viaţă.

În ultima zi, după ce totul a fost pregătit pentru plecare, Don m-a întrebat ce aveam de gând cu Fuzzy, care stătea şi aştepta comanda mea.

– Pot să îl las la tine? am întrebat.

Don a încuviinţat.

– Da, poate să stea în cuşca lui Pancho, până îi fac alta.

A zâmbit.

– Fuzzy s-a distrat bine cu tine, acolo în pădure. Şi-a meritat tainul, ce zici?

– Cu siguranţă.

M-am uitat cu tristeţe la cățel, vrând să fi putut să-l iau cu mine.

– Crezi că aş putea să mă întorc într-o bună zi să-l iau?

– Cum să nu, noi nu plecăm nicăieri de aici. Şi dacă se întâmplă cumva să o ia totul razna, să ştii că ai şi tu locul tău aici, cu noi.

M-am uitat la omul cu înfăţişare fioroasă şi cu suflet de aur, care mă învăţase mai multe decât îşi dădea seama, şi am simţit că mi se rupe sufletul. Aş fi vrut ca lumea să fie mai mică.

L-am strigat pe Fuzzy şi el a dat fuga, uitându-se surescitat la mine ca şi cum ar fi vrut să spună „Gata, şefu', ce facem acum? O pornim pe fluviu? Eu sunt pregătit!"

– Nu acum, Fuzzy, îmi pare rău, am spus.

Am îngenuncheat şi mi-am vârât mâinile în blana lui aspră şi blondă.

– Gata, ţăcănilă, i-am zis, acum plec. Să fii cuminte şi, dacă avem noroc, ne vedem curând.

M-am ridicat încet, cu ochii aţintiţi în ochii lui, şi m-am tras un pas înapoi. A început să sară şi să latre ascuţit. Mi-au dat lacrimile şi m-am întors repede să-mi încarc lucrurile în camioneta lui Don. Mi se părea o trădare faptul că îl

lăsam pe Fuzzy acolo, după toate prin câte trecuserăm împreună. M-am simțit îngrozitor și, ieșind cu mașina din curte, am continuat să-i aud lătratul.

La aerodrom m-am întâlnit cu Charlie, care mi-a strâns mâna.

– Ai reușit, mi-a spus. Te-ai descurcat bine!

Am râs amândoi și i-am mulțumit sincer pentru tot ce făcuse pentru mine. Urma să-i văd pe Don și pe familia lui a doua zi la Anchorage, pentru că mergeau la o nuntă și treceau prin aeroport exact atunci când îmi așteptam eu îmbarcarea.

Avionul care mi se păruse atât de mic la sosire mi s-a părut de data aceasta uriaș, prin comparație cu jucăria de pânză a lui Brad. S-a ridicat în zbor deasupra fluviului maroniu și m-am uitat la miile și miile de kilometri de sălbăticie, care mi se păruseră atât de străini la început și care acum îmi deveniseră familiari.

A doua zi dimineață mi-am făcut formalitățile de îmbarcare în avionul pentru New York, apoi m-am dus să mă întâlnesc cu familia lui Don. În timp ce mă îndreptam către ei mi-am dat seama că nu voi fi în stare să îmi iau rămas-bun. Le-am îmbrățișat pe Claudette și pe Jenny, două femei pe care mi le-aș fi dorit surori, apoi pe Carol, a cărei aparență severă ascundea o inimă de aur. Le-am spus la revedere pe rând tuturor copiilor, iar cu fiecare durerea despărțirii sporea, până când am ajuns în cele din urmă la Don.

– Mult noroc, a spus el, vârându-mi în mână o bucată de jad șlefuită de apele fluviului.

L-am îmbrățișat pe bărbatul care îmi devenise în sălbăticie tată și prieten. Pe urmă m-am întors și m-am îndreptat spre poarta de îmbarcare. Mi-am dat seama că alături de mine pășea Chris. În ultimele luni îmi devenise ca un frate, așa că ne-am luat rămas-bun și l-am îmbrățișat.

În timp ce avionul decola, am închis ochii și m-am gândit acasă, mulțumind sorții că am supraviețuit. M-am gândit la locul uriaș, tăcut, sălbatic care îmi fusese cămin și mi-am spus gata, s-a sfârșit, s-a sfârșit, s-a sfârșit.

Pe aeroportul din New York am rămas năucit de haosul frenetic din jur, dar nici vorbă să mă deranjeze numărul mare de oameni care roiau în jurul meu, dimpotrivă, mă fascinau. Vreme de șapte ore am rămas pe un scaun lucios din inox într-una din cafenelele aeroportului, zâmbind tuturor celor care se uitau la mine. În toaletă am deschis robinetele, zâmbind la luxul de a avea apă caldă fără să trebuiască să tai lemne sau să adun zăpadă. M-am uitat în oglindă și am văzut că rămăsesem același, nu lipsea nici o bucățică din mine, cu excepția acelei părți care credea că le știe pe toate Acea siguranță de sine din anii copilăriei dispăruse, dar mă simțeam mai puternic fără ea. Cât de norocos fusesem că

Alaska reprezentase în realitate mult mai mult decât mintea mea visătoare ar fi reușit să prevadă!

În noaptea aceea am părăsit America, iar Juliet a luat copiii și a pornit-o cu mașina prin Highlands spre Glasgow, unde trebuia să aterizeze avionul meu a doua zi, la ora șapte dimineața. Am stat la geam, reluându-mi aventurile în minte imagine cu imagine, amintindu-mi suișurile și coborâșurile cu aceeași claritate.

Dimineață am ridicat parasolarul de plastic al geamului când tocmai răsărea soarele. Nori negri încă mai brăzdau un cer albastru-verziu.

– Bună dimineața, doamnelor și domnilor, a spus pilotul. Ne apropiem de Scoția. Pasagerii de pe partea stângă a avionului vor avea o frumoasă priveliște asupra Insulelor Hebride Interioare, în special a Insulei Mull, peste care trecem.

Nu mi-a venit să cred – ajunsesem, în sfârșit, acasă. Am întins gâtul să mă uit în jos și am văzut peninsula Ross of Mull întinzându-se purpurie în marea abia luminată de razele răsăritului.

La aeroportul Glasgow am pășit ca năuc spre ieșire, unde i-am găsit așteptându-mă. Oscar stătea cu brațele încolăcite în jurul piciorului lui Juliet, care îl ținea în brațe pe Luke, ciufulit și curios să-l vadă pe acel „tati" despre care tot vorbea Oscar. Arătau surescitați, veseli și puțin temători și erau cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Abia atunci când ne-am îmbrățișat, iar Oscar și Luke s-au agățat de mine cu toată puterea, am știut că eram din nou în siguranță. Zilele mele de singurătate luaseră sfârșit și am înțeles că mă aflu exact acolo unde trebuia să fiu.

Ne-am urcat în mașină și am pornit pre Highlands, trecând prin traficul cenușiu al Glasgow-ului ca să ajungem apoi într-un peisaj din ce în ce mai frumos și mai îndepărtat. La Oban ne-am îmbarcat pe feribotul spre Mull. Am călătorit în tăcere, ținându-i pe băieți în brațe și înfundându-mi nasul în părul lor, respirându-le mirosul cald și obișnuindu-mă cu faptul că sunt din nou tată și mă întorc la mine acasă. M-am uitat la Juliet și am văzut femeia pe care o cunoșteam, dar în același timp și o femeie care devenise mai plină de încredere în sine. Și ea ajunsese la capătul unei lungi încercări, trăgând aceleași învățăminte despre cum trebuia să ne trăim viața în continuare.

Feribotul a trecut pe lângă Farul Lismore, lăsând o dâră albă de spumă pe marea albastră. Acum casa noastră era aici, și mi-am dat seama că această descoperire meritase efortul și sacrificiul. Nu aveam să ne mai întoarcem niciodată la viețile dinainte, pentru că trecuserăm de la un mod de a vedea lumea la un altul, renunțând la toată străduința artificială de a ne construi cariere de succes în favoarea altor valori, simple și fundamentale, mai profunde decât banii și statutul

social. Poate că nu întotdeauna, dar uneori merită să refuzi a mai fi raţional, merită să întorci spatele lucrurilor pe care ţi le impune societatea. Indiferent dacă destinul ne aşteaptă în celălalt capăt al lumii sau doar în cealaltă cameră, avem, cu siguranţă, doar o singură viaţă, iar ea trebuie să ne aparţină cu adevărat.

Scriu aceste ultime rânduri uitându-mă peste unul dintre golfurile insulei de la fereastra cabanei în care stau şi scriu în fiecare dimineaţă. Uneori vântul şuieră tare şi văd valuri mari, doldora de spumă, spărgându-se de ţărm, valuri care îmi spun să nu uit niciodată simplitatea vieţii. Insula Mull pare blândă şi sigură în comparaţie cu locul aventurii mele, dar este destul de plină de sălbăticie cât să îmi pot păstra sufletul viu. Într-o dimineaţă am ieşit să mă plimb pe o vijelie de gradul 12 pe scara Beaufort şi am dat peste un cerb cu haremul lui adăpostindu-se într-un pâlc de mesteceni şi ferigi. Uneori îmi adun curajul să traversez golful înot, şi câteodată mă însoţeşte o focă, ţinându-şi capul ca şi cum ar spera să stăm de vorbă. Cum mi s-a schimbat viaţa: acum optsprezece luni vedeam numai şiruri lungi de maşini lâncezind în trafic şi feţele înăsprite ale navetiştilor. Eram pierdut şi nu mă îndreptam în nici o direcţie, trăind doar o jumătate de viaţă.

Au trecut şase luni de când m-am întors din Alaska şi încă nu pot explica limpede de ce m-am dus acolo. Motivele sunt complexe, iar unii oameni nu le înţeleg şi devin nerăbdători dacă nu pot răspunde repede la întrebarea „De ce?". Pot vorbi mult mai uşor despre ceea ce am învăţat acolo: că, dacă uit cât sunt de fragil şi de nesemnificativ, voi muri repede. Umilinţa m-a ajutat să suport durerea, singurătatea, dificultăţile şi foamea, pentru că nu mi-am închipuit că merit altceva. Tuturor animalelor le este greu iarna, de ce mi-ar fi fost mie mai uşor?

Călătoria mea nu a pornit de la nimic raţional, iată de ce nici nu reuşesc să o explic pe deplin. Vremea petrecută în sălbăticie a fost rezultatul unui vis cu ochii deschişi care a devenit treptat obsesiv, până când nu am avut încotro şi a trebuit să-l pun în practică. Ceea ce ştiu sigur este că eram nefericit înainte să mă duc în sălbăticie, iar acum sunt fericit. Probabil că uneori drumul spre fericire nu poate fi desenat raţional şi nici impus de sensibilitatea standard a lumii din jur; uneori, el este pur şi simplu ascuns adânc în subconştientul nostru.

Nu îi voi recomanda nimănui modul meu de a acţiona, dar voi întreba întotdeauna: eşti fericit? Iar dacă nu eşti, poţi schimba lucrurile? Nu ştiu ce va urma, nici unde ne va conduce viaţa. Viaţa nu se dezvăluie întreagă de la început, şi de ce ar face-o? Dar mai bine să căutăm fericirea acum, decât să irosim prezentul strângând bani şi păstrându-ne pentru un viitor care poate nici nu va exista şi care oricum nu pate fi controlat.

GUY GRIEVE

RD: Prima întrebare pe care trebuie să v-o punem este: locuiți în continuare pe Insula Mull?

GG: Da, continuăm să fim fericiți pe Insula Mull din Hebride și intenționăm să rămânem aici!

RD: A fost dificil să vă reobișnuiți cu viața de familie, după ce ați trăit singur atât de multă vreme?

GG: M-am simțit bine revenind acasă. Gândul la familie m-a făcut să rezist atât de multe luni de unul singur. Trebuia să mă întorc, pentru ei.

RD: Cum au primit copiii dumneavoastră toată aventura?

GG: Mezinul era prea mic când am plecat ca să înțeleagă ceva. Dar cel mare a știut că sunt plecat departe. Paradoxal, stranietatea întregii mele călătorii l-a făcut să-mi suporte mai ușor absența. Ca și cum aș fi plecat într-una dintre poveștile care i se citeau la culcare. I s-a povestit despre urși, despre gheață, despre fluvii mari pline de pești, despre faptul că la căderea iernii tatăl lui va călători cu o sanie trasă de câini și va trăi într-o casă construită din copaci.

RD: Aveți de gând să vizitați Alaska împreună cu familia?

GG: Da, dar din păcate nu avem norocul să fim rentieri! Visez să-mi plimb băieții cu o sanie trasă de câini și știu că oamenii pe care îi iubesc din partea aceea de lume s-ar bucura enorm să-mi cunoască familia.

RD: Considerați că întreaga experiență v-a transformat considerabil?

GG: Unul dintre primele lucruri pe care mi le-a spus soția mea când am revenit acasă a fost că se simte ușurată că nu m-am întors ca un „om dur din Nordul Îndepărtat".

RD: Acum, din nou acasă, care e cea mai mare plăcere pe care v-o îngăduiți?

GG: Să dorm cât mai târziu și să mă asigur că soția mea nu pleacă de lângă mine. Și pe urmă să îmi pregătesc un mic dejun care l-ar face pe orice doctor să leșine.

RD: Ce planuri de viitor aveți?

GG: Sper să continui să scriu și să nu uit o vorbă a lui Henry Thoreau: „Ce vanitos este cel care se așază să scrie înainte să se fi ridicat să trăiască."

RD: Dar plănuiți și alte aventuri?

GG: Da, dar ele rămân de povestit!

Robert Crais
GARDA DE CORP
Titlul englez original: *The Watchman*
© 2007, Robert Crais
Ediție condensată britanică:
© The Reader's Digest Association Limited, London, 2007
Traducere: Iulia Arsintescu

Will North
APĂ, PIATRĂ ȘI IUBIRE
Titlul englez original: *Water, Stone, Heart*
© 2009, Will North
Ediție condensată americană:
© The Reader's Digest Association Inc., USA, 2009
Traducere: Delia Răzdolescu

Henning Mankell
PIRAMIDA
Titlul englez original: *The Pyramid*
© 1999, Henning Mankell
Ediție condensată britanică:
© The Reader's Digest Association Limited, London, 2009
Traducere: Andreea Demirgean

Guy Grieve
CHEMAREA SĂLBĂTICIEI
Titlul englez original: *Call of the Wild*
© 2006, Guy Grieve
Ediție condensată britanică:
© The Reader's Digest Association Limited, London, 2006
Traducere: Iulia Arsintescu

Ilustrații: pp. 6-8 – imagine: Getty Images; ilustrație: Narrinder Singh@velvet tamarind; p. 177 – © Patrik Giordino; pp. 178-180 – © Nitsch-Petioky Loránd; p. 300 – © Amelia Heagerty; pp. 302-304 – © Sindre Ellingsen/Photographer's Choice; ilustrație: Narrinder Singh@velvet tamarind; p. 419 – © Lina Ikse Bergman; pp. 420-422 – imagine: © Callum Moffat/Newsflash Scotland; p. 575 – © Guy Grieve

Reader's Digest este marcă înregistrată a The Reader's Digest Association Inc.

014 / 2009

Reader's Digest

COLECȚIA DE ROMANE

READER'S DIGEST, BUCUREȘTI